

Ca Tẩn Đào Hoa

Contents

Ca Tẩn Đào Hoa	2
1. Chương 1: Chuyện Cũ Là Như Thế Này	3
2. Chương 2: Cô Ngọc Thức Tỉnh	7
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thầy Giáo Tại Gia	13
4. Chương 4: Ông Anh Hai Cá Biệt	19
5. Chương 5: Có Người Nói, Đó Là Tương Lai	23
6. Chương 6: Mộng Uyên Ương Hồ Điệp	27
7. Chương 7: Hành Y Tế Thế	34
8. Chương 8: Hai Anh Em Họ Tạ Và Căn Phòng Bí Mật	40
9. Chương 9: Biểu Cảm Phù Dung	43
10. Chương 10: Tạ Gia Có Con Gái Mới Trưởng Thành	48
11. Chương 11: Yên Hoa Tam Nguyệt	52
12. Chương 12: Tiệc Ngày Xuân (1)	57
13. Chương 13: Tiệc Ngày Xuân (2)	63
14. Chương 14: Sắc Đẹp Và Âm Mưu	69
15. Chương 15: Châm Lửa	74
16. Chương 16: Tình Cờ Gặp Gỡ	80
17. Chương 17: Ba Phần Quá Khứ, Bảy Phần Tương Lai	86
18. Chương 18: Người Trong Mộng Là Khách	92
19. Chương 19: Nhật Ký Lặn Qua Sông Ngụy Hiểm	97
20. Chương 20: Tập Kích Đêm	104
21. Chương 21: Hướng Về Thế Giới Mới	111
22. Chương 22: Nơi Cổ Nhân An Giấc Ngàn Thu	116
23. Chương 23: Bao Táp Cuối Hè	123
24. Chương 24: Bài Ca Thảo Nguyên	130
25. Chương 25: Ông Chú Mặt Nạ	136
26. Chương 26: Trở Về Bỏ Mạng	139
27. Chương 27: Ly Biệt, Không Gặp Lại	146
28. Chương 28: Dạ Tiệc Yến Phủ (1)	152
29. Chương 29: Dạ Tiệc Yến Phủ (2)	158
30. Chương 30: Đồng Đi, Xuân Sẽ Đến	161
31. Chương 31: Viễn Hành Thành Xích Thủy	166
32. Chương 32: Vây Thành Xích Thủy (1)	171
33. Chương 33: Vây Thành Xích Thủy (2)	177
34. Chương 34: Ác Chiến	182
35. Chương 35: Gặp Lại	188
36. Chương 36: Rồi Biệt Ly	195
37. Chương 37: Nhà Đế Vương Nhiều Việc	201
38. Chương 38: Trở Lại Thành Tây Dao	206
39. Chương 39: Bầu Trời Và Nhân Gian	213
40. Chương 40: Gặp Lại Sau Ly Biệt	219
41. Chương 41: Khi Tình Yêu Tới	227

42. Chương 42: Cười Nói Chuyện Phong Vân	232
43. Chương 43: Mượn Kể Mỹ Nhân	238
44. Chương 44: Nguyên Vọng Và Trần Thế	245
45. Chương 45: Đường Đời	252
46. Chương 46: Đường Tình Gặp Trắc Trở	259
47. Chương 47: Kẻ Thứ Ba Mạnh Như Hổ	266
48. Chương 48: Ai Đáng Tin?(1)	272
49. Chương 49: Ai Đáng Tin? (2)	280
50. Chương 50: Ai Đáng Tin? (3)	286
51. Chương 51: Vân Tan, Hương Tàn	293
52. Chương 52: Quân Tới, Thiên Hạ Định	299
53. Chương 53: Cảnh Còn Người Mất	307
54. Chương 54: Khoảng Cách Không Dễ Vượt Qua	315
55. Chương 55: Đường Thẳng Khó Cắt Nhau	321
56. Chương 56: Khổng Tước Đông Nam Phi*	325
57. Chương 57: Xuân Tới, Vạn Điều Mới	330
58. Chương 58: Ai Không Có Chuyện Cũ	336
59. Chương 59: Khi Sóng Gió Lại Nổi Lên	343
60. Chương 60: Nhận Được Tấm Lòng Người Phương Xa	348
61. Chương 61: Đêm Thức Cùng Quý Nhân	353
62. Chương 62: Thâm Cung Sâu Như Biển	360
63. Chương 63: Đêm Nghe Tiếng Mưa Kể Chuyện Đã Qua	366
64. Chương 64: Bao Táp Mưa Sa Tới (1)	371
65. Chương 65: Bao Táp Mưa Sa Tới (2)	378
66. Chương 66: Bộ Mặt Thật Của Cổ Nhân	385
67. Chương 67: Cười Kể Chuyện Năm Đó	391
68. Chương 68: Yên Hoa Cùng Tam Nguyệt	397
69. Chương 69: Chiều Tà Vì Có Gì Lại Đến	404
70. Chương 70: Gặp Lại Trong Mơ	409
71. Chương 71: Vốn Duyên Mỏng Như Bèo Nước (1)	416
72. Chương 72: Vốn Duyên Mỏng Như Bèo Nước (2)	424
73. Chương 73: Tình Yêu Không Cần Lời	431
74. Chương 74: Năm Tay Về Nhà	437
75. Chương 75: Mỗi Câu Chuyện Đều Có Một Cái Kết	445
76. Chương 76: Kết Thúc	448
77. Chương 77: Ngoại Truyện Về Tống Tử Kính	451
78. Chương 78: Ngoại Truyện Nhật Ký Hàng Ngày	472

Ca Tẩn Đào Hoa

Giới thiệu

Anh trai hàng xóm vừa dịu dàng lại vừa tuấn tú là người đã thắm mến mấy năm sắp kết hôn, bạn họ

1. Chương 1: Chuyện Cũ Là Như Thế Này

Một mùa hè nào đó, từ chỗ mẹ già, tôi nghe được tin tức Trương Tử Việt sắp kết hôn. Mẹ tôi lúc đó vừa đào khoai tây trong nôi, vừa nói: “Mân Mân à, Trương Tử Việt ở tầng dưới sắp kết hôn rồi, con biết chưa?”

Khi đó tôi đang dùng sức lực toàn thân để xé một miếng thịt bò, nghe được tin tức này, nhất thời không khống chế được, cắn mạnh vào đầu lưỡi, nước mắt lập tức tí tách rơi xuống. Đau muốn chết! Mẹ già vẫn tiếp tục nói: “Nhà chúng ta và nhà họ Trương làm hàng xóm đã nhiều năm, ngày mẹ và bố con tới đây công tác, Trương Tử Việt mới có năm tuổi. Thằng bé này từ nhỏ đã thông minh, hiểu chuyện, lớn lên cũng có công việc tốt. Bạn gái thằng bé con đã gặp chưa? Nghe nói là một người mẫu phải không?”

Tôi lau nước mắt, ngọng nghịu nói: “Không phải người mẫu, mà làm việc ở một công ty quảng cáo.”

“Nói chung, đi Vương của con có thể yên lòng rồi.” Mẹ già rất vui vẻ: “Con nói xem chúng ta phải tặng cái gì mới được? Chỉ có phong bao lì xì thì không đủ thành ý nha.”

Tôi cười nhạt, đề nghị một ý không có gì tốt đẹp: “Quà cưới à, vậy chẳng phải dễ quá sao. Nhà họ Tạ chúng ta có mấy quyển đồng cung đồ truyền lại từ đời tổ tiên ấy, cứ chọn một quyển đem tặng là thích hợp nhất.”

Mẹ già gờ cái muôi định gõ lên đầu tôi: “Con nhỏ này, mới tí tuổi đầu đã học thói xấu rồi! Chuyện này một cô gái như con nói ra mồm được sao?”

Tôi méo miệng cười, vừa cười vừa cảm thấy đầu lưỡi thật là đau: “Cũng sắp kết hôn rồi, có gì mà sợ xấu hổ? Nói dối tông đường là chuyện hết sức bình thường. Chúng ta là ai? Chúng ta là nhà họ Tạ mấy đời hành nghề Trung y đấy nha.”

“Mấy trăm năm danh tiếng nhà họ Tạ rồi sẽ lụi bại trong tay con cho xem.” Mẫu thân đại nhân tức giận trừng mắt lườm tôi.

Tôi? Tôi có gì không tốt?

Đương nhiên, tôi không chỉ không kế thừa được làn da trắng từ mẹ già và vóc dáng cao gầy của cha già, mà ngay cả năng khiếu về y học trong xương máu nhà họ Tạ tôi cũng không tiếp nhận được nhiều lắm. Ngày đó tôi chọn học Trung y cũng vì thành tích thi vào khoa Văn quá kém, lại không có chuyên khoa nào khác đặc biệt thích để chọn.

Những người ngoài không biết chuyện thấy vậy đều khen hai câu: “Hoài Mân chí hướng cao xa, muốn kế thừa gia nghiệp, làm rạng danh tổ tông phải không?”

Sau đó, cả nhà chúng tôi sẽ cười thầm. Ở thế hệ của tôi, nhà họ Tạ có sáu người sắp xỉ tuổi nhau, ba người được cử đi học chuyên sâu, hai người xuất ngoại, không học chuyên sâu cũng không xuất ngoại chỉ có một mình tôi. Mẹ già nhà tôi thường hay cảm thán, Tạ Hoài Mân, vì sao con không để ẹ có chút khí thế với người ngoài. Thật ra mẹ già không nên đặt yêu cầu cao như vậy với một cô gái. Nếu khí nào cũng đòi tranh vậy sớm muộn gì cũng nổ tung.

Tôi học y, theo đuổi đạo lý tài đức bình thường, mọi việc chỉ cần được bảy phần là đủ thỏa mãn rồi. Bây giờ người người ganh đua, bớt đi một mình tôi cũng chẳng đáng là bao, tôi đây tình nguyện làm lá xanh làm nền cho những đóa hoa của tổ quốc, vô cùng có tinh thần hy sinh.

Nhà họ Tạ chúng tôi theo Trung y từ xa xưa, truyền tới đời chúng tôi cũng có chú bác và anh họ học Tây y. Bố tôi trấn thủ phòng khám gia truyền do ông nội tôi truyền lại, từ năm tôi sinh ra đến nay đã được hai mươi mốt năm.

Hai mươi mốt năm, tôi nghĩ, tôi yêu Trương Tử Việt, chỉ sợ cũng đã hai mươi mốt năm. Nhà họ Trương là hàng xóm của nhà tôi đã rất nhiều năm, ba lần chuyển nhà đều là láng giềng với chúng tôi, đây không phải là duyên phận bình thường. Trương Tử Việt lớn hơn tôi sáu tuổi, khi tôi còn thò lò mũi xanh, anh đã là đội viên của đội thiếu niên tiên phong. Người lớn đều nói trẻ con không nhớ được gì, nhưng tôi nhớ rất rõ,

ngay thời còn niên thiếu, Trương Tử Việt đã tuần tú, cao gầy, rất được chú ý. Nếu khi đó có người lớn hỏi tôi, tôi nhất định sẽ nói, nếu là Tử Việt, tôi sẽ dùng kim ốc để giấu đi. Thế nhưng không có ai hỏi tôi, tôi cũng không có khả năng tạo ra một tòa kim ốc để giấu một người sống sờ sờ như anh. Vì vậy tôi yên lặng yêu thầm anh mấy năm nay.

Sau khi tốt nghiệp, Trương Tử Việt nghiên cứu tiến sĩ chuyên ngành vật lý hạt nhân, sau này nói chuyện đều khiến cho người ta cảm giác những sinh mạng bé nhỏ của chúng ta thật ra đều nằm trong lòng bàn tay của những phần tử trí thức bọn họ. Khi đó anh đã là nhân sĩ anh tài trên bảng vàng, vô cùng phong độ, con gái theo đuổi anh đẹp đến mức có thể đi thi tuyển diễn viên đóng Hồng Lâu Mộng, nhiều đến mức có thể tạo thành một thế giới. Trương công tử đường như chẳng vừa mắt ai, chọn lên chọn xuống cứ như Hoàng đế tuyển phi tử.

Nhìn dáng vẻ như vậy, tôi lại càng không dám tưởng tượng xa vời nữa. Trước đó đã nói, tôi là một người rất dễ thỏa mãn, cơm chỉ ăn bảy phần đã thấy no. Trương Tử Việt coi tôi là em gái nhà hàng xóm, thân phận độc nhất vô nhị này đã đánh đổi bằng hai mươi năm lảng giềng, những cô gái khác không thể chen vào được. Tôi không còn ôm mơ ước nào khác nữa.

Thế nhưng một tiếng sét đánh xuống ngay lúc trời quang, Trương Tử Việt đột nhiên quyết định kết hôn với cô nàng Lý Yên hiện đang hẹn hò kia. Mỗi tình đầu trở thành chồng người khác, em gái hàng xóm nay đã thành người xa lạ.

Cô gái tên Lý Yên này tôi đã từng gặp, không được như thiên kim của Vương Phi và Lý Á Bằng, nhưng cũng là một nhân tài trong giới quảng cáo, trắng nõn, xinh đẹp, có thể so với người mẫu trên quảng cáo, sánh vai với Trương Tử Việt, ai ai cũng khen ngợi. Nhân tài kết hợp với nhân tài, đứa con sinh ra nhất định là yêu tinh. Trương Tử Việt chịu kết hôn, nhà họ Trương vui đến quên trời đất, ngay cả bố mẹ tôi cũng vui theo, giống như người kết hôn là con gái nhà mình không bằng. Đau lòng chỉ có một mình tôi, còn không thể thể hiện ra ngoài. Mọi người đều cho rằng thất tình là một nỗi nhục, do sự hợp lại của những chỉ số trên cơ thể không cao, thật ra không ai biết đó chỉ tại hormone tác quái.

Nói một cách ngắn gọn, tôi đã thất tình. Thế mà bây giờ lại là nghỉ hè, ngoại trừ không biết trốn vào đâu, mỗi ngày tôi còn phải miễn cưỡng vui cười. Buổi tối tắt đèn rồi mới để nước mắt chảy trong bóng đêm. Cảm giác ngọt ngào và đau khổ của mối tình đầu chỉ có tự mình biết. Vô số lần tôi hy vọng có một ngày, Trương Tử Việt đột nhiên gõ cửa nhà tôi, nói với tôi: “Mân Mân, anh nghĩ kỹ rồi, thật ra người anh thích là em.”

Thế nhưng chuyện đó chưa từng xảy ra. Trương Tử Việt nhìn tôi ra đời, nhìn tôi mặc tã, nhìn tôi mặc yếm đào, thậm chí người ta còn biết nguyệt sự của tôi vào ngày bao nhiêu. Ở trước mặt anh, tôi không có sự khác biệt về giới tính, Tạ Hoài Mân chính là Tạ Hoài Mân, không phải một cô gái tuổi còn xuân xanh cũng có tình cảm nhộn nhào.

Bất kể thế nào, anh sắp kết hôn. Tiến lên một bước về phía hôn đầu, bụng bia và bệnh trĩ. Còn tôi vẫn còn trẻ, không phải sao?

Thế nhưng, tôi vẫn đau lòng.

Mùa hè năm đó nóng bức một cách khác thường, thành phố nhỏ cạnh biển luôn luôn mát mẻ biến thành hỏa lò bên cạnh Trường Giang. Phòng khám làm ăn rất tốt, người bị cảm nắng xếp hàng dài dằng dặc. Cha già thích làm việc thiện, noi gương những bậc hiền giả thời cổ đại, phân phát trà thuốc miễn phí trước cửa phòng khám.

Nhà tôi không có con trai, tôi chính là cu li, ngày ngày vừa phải đứng trước cửa nấu nước pha trà, vừa phải phân phát trà giảm nhiệt thân tốc cho du khách, người qua đường và mấy tên ăn mày. Công việc này tuy rất cao cả nhưng hình tượng của tôi lại vô cùng nhỏ bé. Có một thằng bé trai nói với mẹ: “Vì sao tên ăn mày cũng tặng đồ cho chúng ta?” Tôi đang mồ hôi đầm đìa, đầu tóc bù xù, mắt tóa lửa điện, dọa thằng bé chạy mất dép. Quay lại soi gương, chính tôi lại càng hoảng sợ. Không biết nữ quỷ nhếch nhác, vẻ mặt u ám trong gương này là ai đây? Tôi vốc nước hắt lung tung lên mặt, buộc lại mái tóc dài, hít sâu: “Lấy lại tinh thần đi, Tạ Hoài Mân. Mày không khó nhìn, cũng coi như có khả năng, mày còn có thể là mục tiêu phấn đấu của rất nhiều đàn ông muốn lấy được người vợ như mày. Khiến Trương Tử Việt trở thành quá khứ đi.” Tôi đẩy cửa toilet ra, gương mặt tươi cười của Trương Tử Việt đập vào mắt tôi. Lòng tơ toàn thân

tôi dựng đứng cả lên. Mấy câu nói vừa rồi anh đã nghe được chưa? Khả năng này có cao không? Dở hơi, đứng đâu không đứng, đứng ở cửa toilet làm gì?

Tôi bắt đầu nói năng lộn xộn: “Em vừa rồi... quá nóng, nóng đến choáng đầu...” Trương Tử Việt càng cười tươi: “Mân Mân, sao em lại căng thẳng như vậy? Anh chỉ tan tằm đi ngang qua, lấy ít thuốc cảm, thuận tiện đón em về thôi.”

Anh dịu dàng, tao nhã, vẫn như từ trước tới giờ. Tôi cẩn thận dò xét, không nhìn ra manh mối gì mới có chút yên tâm.

Tôi hỏi: “Nhà anh có ai bị cảm à?” Tôi thành thạo lấy một thang thuốc gói lại.

Trương Tử Việt nhìn động tác của tôi, hỏi tôi: “Mân Mân sau này tốt nghiệp sẽ trở về kế thừa phòng khám này sao?”

“Có lẽ vậy.” Tôi nói. Thật ra, thời còn là thiếu nữ mơ mộng, tôi từng mơ tôi sẽ kế thừa phòng khám này, còn Trương Tử Việt trở thành chồng tôi. Ban ngày tôi khám bệnh cho bệnh nhân, buổi tối cùng anh ngắm sao tại sân phơi thuốc. Chúng tôi không đặc biệt giàu có, nhưng cuộc sống như vậy vô cùng ấm áp.

Thế nhưng hiện tại Trương Tử Việt sẽ làm chồng người khác, ảo tưởng của tôi đổ nát, tương lai cũng thoáng chốc trở nên không rõ ràng.

Có lẽ tôi sẽ thi nghiên cứu sinh. Khi không có lối thoát, con gái chỉ có đi học, nghiệp học lúc nào cũng có đường để đi.

Phòng khám rất gần nhà, hai chúng tôi chậm rãi đi bộ. Đèn đường bật sáng, chiếu ra hai cái bóng rất dài của hai chúng tôi. Thế giới rộng lớn như vậy, chúng tôi giống như hai đứa trẻ. Thời khắc đó, tôi thật sự hy vọng thời gian và không gian có thể kéo dài đến vô tận, cho tới tận cùng thế giới.

Trương Tử Việt mở miệng nói: “Gần đây hình như em có tâm sự, giống như có chuyện cần suy nghĩ phải không?”

Tôi hận nhất đàn ông hỏi như vậy. Rất nhiều lúc bọn họ chỉ cần động não một chút xíu là có thể biết đối phương đang tan nát cõi lòng vì họ, nhưng đầu óc của bọn họ lại không bao giờ nghĩ đến chuyện đấy. Tôi hỏi anh: “Hai người đã định được ngày chưa?”

Một lát sau anh mới phản ứng lại, cười cười: “Tiệc cưới tổ chức ngày mừng chín tháng chín.”

“Con số thật may mắn nha. Nhà mới trang trí xong cả rồi chứ?”

Trương Tử Việt gật đầu: “Xong cả rồi. Em sẽ đến chứ?”

Cơ trên mặt tôi đều cứng lại, một lúc lâu sau mới nói được một câu: “Sắp khai giảng rồi, sợ rằng không đến được...”

Trương Tử Việt lộ vẻ thất vọng. Về mặt này của anh thật sự rất đẹp, tôi nhất thời cảm thấy sự vắng mặt của tôi trong hôn lễ của anh là sự đáng tiếc rất lớn đối với anh, suýt chút nữa đã quyết định cho dù có đại hồng thủy cũng phải lao đến. Nhưng chút lý trí còn lại đã bịt kín miệng tôi.

Dù có tới được, tôi cũng sẽ không ngu ngốc chạy đến nhìn người trong lòng lấy vợ, bọn họ ở kia mặt mặt ngọt ngọt, tôi ở đây một mình uống rượu đắng, như vậy đúng là quá rồi hơi rồi.

Chúng tôi bước vào thang máy. Trương Tử Việt ở tầng dưới nhà tôi, nhưng anh chỉ bấm số tầng nhà tôi, có lẽ muốn đưa tôi về nhà trước. Anh là người rất cẩn thận, sẵn sàng, tôi càng cảm thấy anh tốt, lại càng ước ao sự may mắn của Lý Yên. Trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, sự im lặng xấu hổ tràn ngập. Tôi chỉ hơi nghiêng đầu là lập tức nhìn thấy cổ áo bị mồ hôi thấm ướt của anh, trước ngực cũng có một khoảng ẩm ướt hình chữ V. Cái cầm vuông vức của anh có chút trắng xanh, dưới tay áo xấn lên là cánh tay rắn chắc, và cả bờ vai rộng lớn kia. Tất cả những thứ này đều sẽ thuộc về một người phụ nữ khác. Bọn họ sẽ sống trong một vườn hoa thật đẹp, ngăn cách tôi ở bên ngoài.

Tôi chán nản thở dài một hơi.

Dưới chân đột nhiên hẫng một cái, đèn vụt tắt, thang máy kêu cạch một tiếng rồi dừng lại. Tôi và Trương Tử Việt nhìn nhau. Thang máy trực trặc?

Trương Tử Việt từng trải, lập tức ấn tắt cả các số của các tầng. Sau đó ấn chuông cứu hộ.

“Chúng tôi ở thang máy số hai tòa nhà B4, thang máy lên đến nửa đường rồi dừng lại, các anh mau đến kiểm tra.”

Tôi đoán chừng thang máy lúc này hẳn đang ở khoảng tầng mười ba, mười bốn gì đó. Đi lên thì tất nhiên là tốt, nếu rơi xuống, cái mạng nhỏ của tôi và Trương Tử Việt chỉ sợ khó giữ được.

Thần linh à, hình như tôi chưa từng thề sẽ chết cùng thán cùng năm với Trương Tử Việt thì phải? Trương Tử Việt trấn an tôi: “Mân Mân đừng sợ, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Tôi cảm thấy không sợ lắm, dù sao đã có người trong lòng làm bạn. Anh thì khác, anh sắp làm chú rể, cuộc sống đẹp đẽ rực rỡ vừa mới trải ra trước mắt, chỉ đến đây đã kết thúc có phần đáng tiếc. Vì vậy, tôi nói đùa một chút để điều tiết bầu không khí căng thẳng lúc này: “Anh Tử Việt, lúc này người anh nhớ nhất là ai?”

Trương Tử Việt không ngờ tôi sẽ hỏi vấn đề này, anh ngần người: “Nhớ nhất? Là người tới cứu chúng ta.”

Cái gì? “Người anh nên nhớ nhất là chị Lý Yên mới đúng.”

Trương Tử Việt lại càng buồn cười: “Anh nhớ cô ấy thì có ích lợi gì với hoàn cảnh bị nhốt trong thang máy của chúng ta?”

Tôi nói: “Anh đúng là không lãng mạn, chị ấy thích anh ở điểm nào không biết?”

Anh nói: “Anh sao biết được. Chuyện này chỉ có con gái mới thích hỏi thôi.”

Tôi khua lên dưng khí, hỏi: “Khi đó điều gì khiến anh quyết định kết hôn?”

Trương Tử Việt suy nghĩ một chút, nói: “Không còn ít tuổi nữa, muốn xây dựng một gia đình.”

“Không còn gì nữa à?”

“Vây em còn muốn thế nào?”

“Anh phải nói anh điên cuồng yêu chị Lý Yên, sẽ không lấy ai ngoài chị ấy, cả đời này muốn ở bên chị ấy, chân trời góc bể, vĩnh viễn không chia cách.”

“Em đã giúp anh giải quyết mấy lời mở đầu tiệc cưới rồi đấy.” Trương Tử Việt cười nhìn tôi. Tình yêu trong suy nghĩ của anh xem ra là thứ tình yêu trai gái phi thực tế. Hơn nữa, cho dù tôi già đến mức mặt nhăn nhoe như hoa cúc, anh vẫn sẽ coi tôi là cái đuôi nhỏ thò lò mũi xanh năm đó.

Trương Tử Việt đột nhiên hỏi tôi: “Mân Mân thì sao? Em đã lên năm thứ ba rồi, cũng nên tìm bạn trai đi chứ.”

Tôi đỏ mặt, rất mất tự nhiên: “Bây giờ còn chưa muốn.”

“Sao? Chẳng lẽ có người thương rồi hả?”

Tôi lắc đầu, nghĩ cũng không đúng, lại gật đầu, nghĩ lại vẫn thấy không đúng, lại lắc đầu.

Trương Tử Việt cười: “Sao lại phức tạp như vậy? Có là có, không có là không có.”

Tôi nói: “Người em thích không thích em.”

Đại khái là giọng nói của tôi quá nhỏ, Trương Tử Việt không nghe rõ: “Em nói gì?”

Tôi ghen lại một hơi, cuối cùng bắt cháp hô lên: “Em thích một người, từ nhỏ đã thích người ấy. Nhưng người ấy không thích em, người ấy chỉ coi em là em gái, bây giờ người ấy sắp kết hôn với người khác rồi.”

Hô xong, dường như đã dùng hết tất cả sức lực, tôi ngồi bệt xuống đất, cúi đầu, không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối diện với anh. Trong thang máy thật oi bức, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như đã đặt xuống được một tảng đá nặng nghìn cân, hít thở, tim đập, tất cả đều dễ dàng hơn nhiều.

Trương Tử Việt thật lâu không nói gì, trong thang máy tràn ngập sự im lặng làm người ta khó thở. Đương nhiên, anh hẳn là biết người tôi nói chính là anh. Anh chỉ đang suy nghĩ làm thế nào để từ chối mà không tổn thương đến tình cảm của tôi.

Tình cảm của tôi? Ngay cả chính tôi cũng cảm thấy sự yêu mến của tôi là không tôn trọng sự thanh lịch tao nhã của anh.

“A lô! A lô!” Trong bộ đàm đột nhiên vang lên tiếng một người đàn ông, khiến hai chúng tôi giật nảy mình.

“Có mấy người ở đó? Điều ốn cả chứ?”

Trương Tử Việt hắng giọng nói: “Ở đây có hai người, hiện nay đều ốn.”

Tôi ở bên cạnh ồm ào: “Mau đưa chúng tôi ra khỏi đây, ở đây nóng muốn chết!”

“Chờ một lát! Máy móc bị hỏng, đang sửa gấp.”

Đáng ghét, hỏng thật đúng lúc.

Theo lẽ thường mà nói, con gái thổ lộ xong nên xấu hổ che mặt, chạy đi bằng tốc độ ánh sáng, để đối phương ở lại suy nghĩ kỹ càng ý tứ đó. Nhưng hôm nay tôi lại thổ lộ trong thang máy hỏng, bị kẹt ở đây không thể đi lên cũng không thể đi xuống, không có lối nào mà chui. Khi đã xấu hổ đến cực điểm ngược lại không còn xấu hổ nữa, đơn giản là cứ mặc kệ.

“Anh Tử Việt, từ khi học cấp hai em đã thích anh. Em biết mình không đẹp, cũng không thông minh, không xứng với anh, vì vậy chưa bao giờ nói ra. Anh đừng cười em, dù sao anh cũng sắp kết hôn rồi, em nói ra cũng không ích gì, nói ra chỉ để trong lòng em để chịu hơn một chút. Anh không cần phải trả lời em, em chỉ muốn nói cho anh biết thôi. Anh Tử Việt, em gọi anh một tiếng anh trai thì anh sẽ vĩnh viễn là anh trai của em. Em hy vọng anh có được hạnh phúc mà anh mong muốn.”

Tôi nói hết, đón nhận ánh mắt của anh, cười với anh. Đương nhiên đó cũng không phải nụ cười rạng rỡ như nắng xuân gì. Trong đôi mắt Trương Tử Việt ánh lên một tia sáng nào đó mà tôi không biết, không biết có phải câu nói kia của tôi khiến anh cảm động hay không. Anh im lặng một lát, rồi chậm rãi giãn đôi lông mày ra, nói: “Mân Mân, thật ra...”

Thang máy đột nhiên sụt một cái thật mạnh. Tôi ngã lún trên sàn thang máy, trong lòng kêu to không ồm.

“A lô, A lô...” Bộ đàm vang lên hai tiếng. Thang máy ngừng lại trong giây lát rồi rơi thẳng xuống.

Trong quá trình rơi xuống nhanh như bay, tôi chỉ cảm thấy Trương Tử Việt nắm chặt tay tôi.

2. Chương 2: Cô Ngốc Thức Tỉnh

Khi tỉnh lại từ cảm giác hôn mê không trọng lực, tôi cảm thấy mình đang trôi bồng bềnh giữa không trung, không có thực thể.

Nhận thức này làm tôi sợ đến mức hồn phi phách tán. Thế này nghĩa là tôi đã chết?

Bốn phía chỗ nào cũng như chỗ nào, có một sức lực dịu dàng nào đó dắt tôi bay về một hướng. Trong mơ màng, tôi cảm giác như mình đã biến thành thiên sứ, xuyên qua tầng tầng lớp lớp những đám mây. Tôi nhìn xung quanh, chỉ thấy một mình tôi. Trương Tử Việt có chuyện gì hay không, tôi không cách nào biết được.

“Tạ Hoài Mân?” Có người gọi.

Giọng nói kia rất giống với giọng nói của giảng viên của chúng tôi, tôi phản xạ theo thói quen: “Có!”

Nhìn lại, bốn phía vẫn mây khói bồng bềnh, không có bất cứ bóng người nào.

Tiếng nói kia lại đột nhiên vang lên, luyến láy như có làn điệu hẳn hoi: “Tạ Hoài Mân, có chút nhầm lẫn trong khi ghi chép lá số tử vi trọn đời, số của bạn đáng lẽ còn chưa tận, giờ chúng tôi cho bạn một cơ hội sống lại, bạn có bằng lòng không?”

Tôi lập tức hỏi: “Vậy Trương Tử Việt thế nào rồi? Thân thể của tôi bị hủy rồi sao?”

Giọng nói kia nói: “Kiếp trước Trương Tử Việt là thánh tăng, số mệnh của kiếp này vô cùng tốt, bạn không cần lo lắng cho anh ta. Về phần cơ thể bạn, không có tổn hại lớn, nhưng tạm thời bạn chưa thể quay về.”

Khi tôi nghe đến đoạn đời trước Trương Tử Việt là hòa thượng còn cảm thấy rất buồn cười, nhưng khi nghe đến tôi không thể quay về, tôi lại muốn khóc.

“Như vậy sao được? Trở về chậm sẽ bị hỏa táng, cho dù có nhảy từ trong quan tài ra, hình tượng cũng không tốt lắm nha.”

Âm thanh kia bắt đầu mất kiên nhẫn: “Tôi nói này, cô Tạ, cô đừng có chọn tới chọn lui nữa. Thân thể cô chúng tôi tạm thời trông coi giúp cô, đợi đến khi thiên thời, địa lợi, nhân hòa sẽ đưa cô trở về, trước tiên cô cứ tùy tiện tìm một thân thể dùng tạm đi. Thật không hiểu vì sao con người các cô lại quan tâm đến cái túi da đầy như thế, tôi tám nghìn năm tuổi rồi còn chưa từng có một hình thù cụ thể đây này. Nếu không châm chước mười hai kiếp trước của cô có tám kiếp làm ni cô, chuyên tâm hướng Phật, hôm nay chúng tôi cũng lười phải tìm thân thể tạm thời cho cô.”

Tám kiếp làm ni cô!?

Từ trước đến giờ tôi chưa từng biết thì ra tôi có duyên với Phật tổ như thế.

Giọng nói kia thúc giục tôi: “Nói mau, rốt cuộc cô có bằng lòng hay không?”

Tôi giống như một cô dâu đứng trước bàn thờ bị người ta ép cưới, nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra từng chữ đầy máu và nước mắt: “Tôi bằng lòng.”

Người kia dường như thở phào một hơi, nói tiếp: “Thân thể mới của cô là con gái thứ tư trong nhà Tạ thái phó ở Đông Tề, Tạ Chiêu Hoa...”

Giọng nói từ từ tan biến, sương mù xung quanh có vẻ nhạt đi một chút, tôi rơi xuống, xuyên qua từng tầng mây, không biết đây là đình viện nhà ai, ngăn nắp, sạch sẽ, lại khí thế, chỗ này là hòn giả sơn, chỗ kia là cái hồ nhỏ, có mấy đứa trẻ đang chơi đùa. Kỳ quái là, bọn chúng đều vấn hai búi tóc, quần áo rườm rà. Trang phục này, rõ ràng chỉ thời xưa mới có.

Tôi tò mò, hạ xuống theo luồng khí kia. Lúc này mới nhìn rõ có ba đứa trẻ đang cầm đá ném một cô bé lớn tuổi hơn một chút. Cô bé kia đầu tóc rối bù, dù sợ nhưng ánh mắt vẫn đại ra, miệng hé mở, chỉ biết kêu lên a a, hiển nhiên là trí thông minh có vấn đề.

Cô bé bị ném đá không còn chỗ trốn nữa, hốt hoảng trèo lên một hòn giả sơn. Ba đứa trẻ kia vẫn không chịu bỏ qua, vừa mắng “đồ ngốc”, “con ngốc”, vừa cầm đá ném cô bé.

Tôi tức giận đến mức chửi mắng đứa trẻ kia: “Dừng tay hết cho tao! Trẻ con trẻ cái nhà ai? Mẹ chúng mày không dạy không được bắt nạt kẻ yếu sao?”

Thế nhưng ba đứa trẻ hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của tôi. Con bé mặc áo đỏ đi đầu giật dây hai thằng nhóc cao hơn trèo lên kéo cô bé kia xuống.

Cô bé lớn hơn sợ đến mức kêu to, chân đứng không vững, thân thể lảo đảo, từ hòn giả sơn ngã xuống, ùm một tiếng rơi vào trong nước.

Cô bé hiển nhiên không biết bơi, giây dựa trong nước vài cái, thân thể dần dần chìm xuống, rất nhanh đã không thấy tăm hơi đâu.

Bọn trẻ con trên bờ bị dọa sợ, ba gương mặt nhỏ trắng bệch, sáu con mắt nhìn nhau, giờ mới biết đã gây ra họa lớn.

Tôi đang định quan tâm đi tới trước nhìn một cái thì một luồng sức mạnh nào đó đột nhiên túm lấy tôi, hút tôi về phía mặt nước. Tôi sợ đến mức hô to lên một tiếng, sau đó trước mắt tối sầm, cảm thấy thân thể bị vụn vụn trong nháy mắt.

Ngay khi tôi sắp bị sức mạnh kia vắt thành một cây quẩy, cảm giác về thực thể từng chút khôi phục lại. Sự lạnh giá bao phủ lấy tôi, nước xộc thẳng vào miệng và mũi tôi. Đối với một người lớn lên bên bờ sông mà nói, chân tay tôi chỉ cần chuyển động theo bản năng, cố gắng bơi vào bờ.

Cuối cùng cũng có thể ngoi lên mặt nước, há miệng, cố gắng hít không khí vào trong phổi.

Một lần ngộp nước như thế, không biết bao nhiêu phân cá, nước bùn đã bị nuốt vào trong bụng, nghĩ đến đã thấy buồn nôn.

Sau khi hít thở được, tôi bắt đầu cảm thấy đau đớn!

Toàn thân không có chỗ nào không đau. Đặc biệt là cái gáy, không biết đụng phải chỗ nào, trong lỗ tai bây giờ toàn tiếng ong ong. Thì ra sống lại đau đớn như thế, chẳng trách mấy đứa trẻ ra đời đều phải gào khóc.

Tôi sử dụng cả tứ chi để bò lên bờ, nằm trên mặt đất, há miệng thở hổn hển, thảm hại như một con chó rơi xuống nước.

Con bé áo đỏ thấy tôi bò lên, thở phào một hơi, nói với hai thằng nhóc bên cạnh: “Nhìn xem, còn chưa chết! Mẹ ta đã nói, càng là tiện nhân càng sống dai. Làm gì có chuyện cô ta chết dễ dàng như thế.”

Con cái nhà ai mà mồm miệng lại độc như thế?

Tôi ngồi dậy, lạnh lùng trừng mắt nhìn con bé. Cô nàng mới chỉ tám, chín tuổi đã học dáng vẻ người lớn, vênh mặt, hắt cằm sai khiến. Tôi giống như mơ hồ nhớ được, con bé là cháu gái của chủ nhân cơ thể này.

“Chưa chết là được. Đại Mã, Tiểu Mã, chúng ta đi. Hôm nay đúng là mất hứng.”

Trong đầu tôi bật ra hai chữ to đùng: Quách Phù.

Tiểu thư “Quách Phù” vênh cái mặt cao quý của nàng, mang theo hai tên tùy tùng đầu gối, xoay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Tôi quát một tiếng.

Thân thể bị linh hồn của tôi chiếm cứ có giọng nói còn rất non nớt.

Loli-chan xoay người lại: “Người nói cái gì?”

Tôi cười khẩy một tiếng: “Chị bảo các em đứng lại. Thế nào? Biến bà chị đây thành thế này rồi vỗ mông chạy lấy người hử?”

Lời còn chưa dứt, ba đứa trẻ kia đã sợ đến run rẩy. Con bé áo đỏ chỉ vào tôi nói: “Người... Người, người có thể nói năng lưu loát rồi?”

Tôi cố ý dọa bọn chúng, xòe năm ngón tay ra, giả làm Mai Siêu Phong: “Chị đây không chỉ có thể nói năng lưu loát, mà còn là lão yêu từ Hắc Sơn xuống bắt trẻ con ăn thịt, tu luyện Ma Thiên đại pháp đây.”

Đây đúng là một trò dọa nạt tầm thường nhất, ít nhất tuyệt đối không thể khiến bé nhà chị họ tôi ngoan ngoãn đi ngủ. Thế nhưng ba đứa trẻ kia lại bị dọa đến hét lên một tiếng, ném hết vũ khí, cuống quýt bỏ chạy.

Bọn chúng chạy đi rồi, một mình tôi đứng trong cái sân này, hết nhìn Đông lại nhìn Tây.

Một màn vừa rồi không phải mơ, tôi thật sự từ trên mặt đất bị kéo vào một cơ thể khác. Một cô bé nhỏ tuổi, hoàn cảnh đáng thương.

Đất nước Đông Tề này, nhìn từ quần áo của mấy đứa trẻ cũng không phải thời kỳ Chiến quốc mà tôi biết.

Tôi ngù ngù lúng túng, sức lực để dọa bọn trẻ con vừa rồi tiêu tan thành mây khói. Tôi ngồi xuống, ôm lấy đầu, mặc dù đã có thân thể mới nhưng không biết phải làm gì tiếp bây giờ? Ở đây đang là mùa thu, gió thổi qua, tôi lạnh đến mức run run.

Vừa mới hắt xì một cái, ngoài sân truyền đến tiếng bước chân của rất nhiều người, giọng nói của con bé áo đỏ kia là lớn nhất: “Bà nội, Quyên Nhi không nói sai, Đại Mã, Tiểu Mã có thể làm chứng, tiểu cô cô thật sự bị yêu quái nhập vào rồi.”

Tiếng của một người phụ nữ trung niên dịu dàng nói: “Đó là tiểu cô cô đùa các cháu thôi.”

“Không đúng, không đúng! Tiểu cô cô trước đây nói năng không lưu loát mà!”

Một người phụ nữ trẻ tuổi nói xen vào: “Mẹ, con bé nói có lý đấy. Thường ngày tứ muội một câu cũng nói không xong, lần này lại nhanh mồm nhanh miệng dọa bọn chúng, con thấy thật sự rất quái lạ. Chúng ta vẫn nên tìm đạo sĩ đến xem thử đi.”

“Đạo sĩ cái gì?” Vị phu nhân kia không vui: “Lão gia ghét nhất là đám người đó, những người đó vừa đến là khiến cho trong nhà ngoài ngõ mù mịt chướng khí.”

Bọn họ vừa nói vừa đi vào sân.

Dẫn đầu là một người phụ nữ đã có chồng chừng bốn mươi tuổi, quần áo đẹp đẽ quý giá, chăm sóc rất tốt, tuổi đã bốn mươi mà vẫn đoan trang xinh đẹp như bông mẫu đơn đón ánh nắng mặt trời, có thể tưởng tượng được khi còn trẻ bà động lòng người như thế nào. Đứng bên cạnh bà là một người phụ nữ gầy gò mặc áo xanh, dáng dấp chừng hơn hai mươi tuổi, dung mạo thanh tú, cầm nhỏ, con bé áo đỏ xấu xa kia đang nhào vào lòng cô ta, hai mẹ con đồng loạt dùng ánh mắt thù hận nhìn tôi. Ngoài ra còn có một cô gái thanh tú khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, sợ hãi đứng phía sau phu nhân.

Tạ phu nhân vừa nhìn thấy tôi đã kêu lên: “Tiểu Hoa, sao con lại ướt hết như thế, thế này là thế nào? Vân Hương đâu? Sao không để mắt đến tứ tiểu thư?”

Một cô gái nhỏ gầy vội vàng chạy đến: “Phu... Phu nhân bớt giận. Là nô... nô tỳ không để ý đến tiểu... tiểu thư cần thận. Nô tỳ đưa tiểu thư đi... đi thay y phục.”

Tạ phu nhân có vẻ rất quan tâm đến tôi, đến gần nhìn xem: “Tay cũng xước da rồi này, làm sao vậy? Giống như một đứa ăn mày vậy.”

Quyên Nhi và Đại Mã, Tiểu Mã ở phía sau cười khanh khách.

Tôi đã không còn ngốc nữa, cũng không có năng khiếu diễn kịch, vì vậy tôi quyết định không cần giả vờ. Tôi khụ khụ vài tiếng, hết sức nhu hòa nói: “Nữ nhi đã khiến mẫu thân lo lắng rồi.”

Tạ phu nhân giống như bị điểm huyết, nghẹn họng nhìn tôi trân trối, toàn thân run run. Nha hoàn và mấy bà thím phía sau bà đều hóa đá, chỉ có Quyên Nhi kia là kêu to: “Thấy chưa! Cháu đã nói tiểu cô cô bị yêu quái nhập mà.”

Tạ phu nhân dù sao cũng là người từng trải, tỉnh lại đầu tiên, quát cháu gái một tiếng: “Đừng nói bậy.” Sau đó nhìn về phía tôi đầy nghi ngờ.

Tôi cấp tốc soạn kịch bản trong đầu, mở miệng nói: “Vừa rồi con từ trên hòn giả sơn rơi xuống nước, không biết đụng phải cái gì, cảm giác thần trí đột nhiên rõ ràng, giống như lấy đi tấm vải che mắt. Chỉ là nhiều chuyện trước kia rất mờ mịt, cũng không rõ ràng lắm. Mẫu thân, con làm sao vậy?”

Lời này còn giả tạo hơn cả sổ xố Tây An, nhưng Tạ phu nhân hiển nhiên đã tin lời tôi nói, nước mắt tuôn ra như suối, từng giọt một chảy xuống. Những mỹ nữ thời xưa đều rất yếu đuối, vì vậy mấy bà thím lập tức tới đỡ bà ra một chỗ khóc.

“Trời xanh có mắt, Tạ gia chúng ta trông chờ hơn mười năm, cuối cùng cũng chờ được ngày bệnh của con khỏi. Ta có xuống suối vàng cũng có thể ăn nói với mẹ con rồi.”

Thì ra Tạ phu nhân này cũng không phải mẹ ruột của tôi.

Tạ phu nhân vừa khóc, tất cả mọi người cũng khóc theo, ngay cả chị dâu trưởng kia của tôi cũng dùng tay áo lau nước mắt. Tạ phu nhân còn sai bảo quần gia nhanh chóng báo tin vui này cho lão gia và hai vị thiếu gia.

Bà quay đầu lại nhìn dáng vẻ ngây thơ của tôi, nói: “Rất nhiều chuyện con không nhớ được phải không? Đừng sợ, ta sẽ từ từ nói cho con biết.”

Đầu tiên, tôi được nha hoàn tên Vân Hương kia đưa đi tắm rửa, thay quần áo.

Trạch viện của Tạ gia rất lớn, tôi theo Vân Hương rẽ trái rẽ phải, đi qua vô số đình đài cảnh đẹp, thật vất vả mới tới được một cái sân hẻo lánh, bên trên có đề biển “Dưỡng Tâm Các”.

Tôi cười, khuê lâu của tiểu thư, không phải hoa hoa cỏ cỏ, mà lại là dưỡng tâm, có thể thấy người nhà họ Tạ đây thật sự đau đầu về cô ngốc này.

Vân Hương dường như còn chưa quen với việc tôi khôi phục bình thường, ánh mắt nhìn tôi có hoảng sợ, có nghi ngờ. Tôi cười cười với cô ấy, cô ấy sợ đến mức run run, giống như tôi thật sự ăn thịt người vậy.

Tôi nói: “Vân Hương, cô sẽ không thật sự tin lời Quyên Nhi nói, coi tôi là yêu quái đấy chứ?”

Cô ấy lắc đầu thật mạnh: “Tiểu... Tiểu thư không phải yêu quái.”

Tôi hỏi: “Trước đây các cô hầu hạ tôi rất khổ cực, đúng không?”

Cô ấy vẫn lắc đầu: “Không... Không khổ cực, chăm sóc tiểu thư ăn no, mặc ấm, không cho chạy loạn là được.” Xem ra cô bé này căng thẳng là sẽ nói lắp.

Tôi cười cười ôn hòa: “Cô đừng sợ hãi như vậy. Tôi sẽ không làm khó dễ cô. Sau này tôi tốt hơn rồi, các cô cũng sẽ không bị người ta khinh thường nữa.”

Đôi mắt Vân Hương lập tức đỏ lên, thả lỏng hơn nhiều, cô ấy hỏi: “Làm thế nào tiểu thư biết bọn nô tỳ bị ức hiếp?”

Còn phải hỏi sao? Tôi đây là tiểu thư còn bị bọn trẻ con xấu xa đuổi đánh khắp sân, huống hồ là người hầu bọn họ.

Tôi tắm rửa sạch sẽ, vết thương trên người dính nước có chút đau đớn, Vân Hương mang thuốc cao tới bôi cho tôi. Nhìn dáng vẻ thành thạo của cô ấy, tôi bị thương có lẽ là chuyện cơm bữa. Nhìn kỹ, trên người tôi vẫn còn dấu vết lúc trước để lại. Thầm nghĩ Tạ Chiêu Hoa này cũng thật đáng thương, nếu tôi đã mượn thân thể của cô bé dùng tạm, đương nhiên cũng phải bảo vệ cẩn thận mới được.

Bôi thuốc xong, Vân Hương lấy ra một bộ váy màu xanh nhạt cho tôi thay. Lúc này tôi mới hoàn toàn hiểu được vì sao con gái nhà giàu thời xưa cần người hầu hạ. Chưa nói những cái khác, chỉ nói đến bộ quần áo này, trong trong ngoài ngoài ba lớp, kéo đầu này tuột đầu kia, nếu không có một hai người giúp đỡ đúng là lẩn lộn cũng không mặc xong được.

Thật vất vả mới mặc quần áo xong, toàn thân đã toát mồ hôi. Bây giờ lại phải ngồi xuống trang điểm.

Trong gương đồng là một gương mặt non nớt của một cô gái trẻ.

Bao nhiêu tuổi? Mười bốn? Mười lăm? Rất gầy, lông mày rậm, mắt to, cái mũi rất thẳng, đôi môi hơi mỏng, có một loại vẻ đẹp giản dị. Chỉ là tuổi còn quá nhỏ, còn rất ngây thơ. Sắc mặt thật ra cũng hồng hào, có thể thấy Tạ gia cũng không quá ngược đãi cô bé.

Trưởng thành? Còn chưa trưởng thành, Vân Hương búi cho tôi hai búi tóc. Ban đầu tôi cũng không tiện phát biểu ý kiến gì, chỉ cảm thấy mình giống như con búp bê trong bức tranh ngày Tết, tràn ngập hương vị một mùa, quê cha đất tổ.

Tạ phu nhân thấy tôi đã ăn mặc ổn thỏa đi vào, vô cùng vui vẻ, kéo tay tôi nói: “Tiểu Hoa đúng là thay da đổi thịt, giống như một người khác vậy.”

Chị dâu trưởng cũng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy, bây giờ mới để ý thì ra Tiểu Hoa thanh tú như thế.”

Cô gái có thái độ không tự nhiên bên cạnh cô ta tên là Bạch Nhạn Nhi, là cháu gái họ ngoại của Tạ phu nhân, từ nhỏ đã định thân với nhị công tử Tạ gia. Mẫu thân cô ấy vừa mới mất, sống nhờ ở Tạ phủ, chờ qua thời gian để tang sẽ thành thân với cậu hai nhà họ Tạ.

Cô gái nhỏ hay xấu hổ như một con ốc sên, vừa mới gió thổi cổ lay một cái đã lập tức co mình và trong vỏ.

Tạ phu nhân kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu nói về những người trong nhà.

Tôi hiện tại từ Tạ Hoài Mân biến thành Tạ Chiêu Hoa, từ một sinh viên năm thứ ba khoa Trung y biến thành một thiên kim tiểu thư khuê nữ năm tới mới mười lăm tuổi.

Mẹ ruột của Tạ Chiêu Hoa là em họ ngoại của Tạ phu nhân, bởi vì thuộc dòng thứ, trong nước Đông Tề nghiêm ngặt về cấp bậc huyết thống này, gả vào đây chỉ có thể làm thiếp. Hai phu nhân thật ra tình như tỷ muội, sống chung rất hòa thuận. Sau khi sinh Tạ Chiêu Hoa không lâu, nhị phu nhân đã buông tay trần thế, Tạ phu nhân rất yêu thương cô con gái nhỏ này. Thế nhưng khi Tạ Chiêu Hoa được hai tuổi, mọi người dần phát hiện trí não cô bé có vấn đề, trời sinh đã ngốc nghếch. Bởi vì không thuốc nào chữa trị được, đành phải để mắt chặt chẽ đến cô bé, nuôi dưỡng đến già.

Không ngờ, tự mình Tạ Chiêu Hoa lại khỏi bệnh.

Khi đang nói chuyện, chợt có một mùi thơm lạ lùng bay tới, vừa như hoa lan lại vừa như hoa nhài, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu. Tạ phu nhân cười nói: “Là Kha Nhi tới. Kha Nhi, mau tới xem muội muội của con!”

Một cô gái mặc áo lụa mỏng màu tím chậm rãi bước vào phòng khách, trong phòng giống như bừng sáng.

Tôi vừa nhìn thấy dung mạo của cô ấy, trong đầu tự động bật ra một câu thơ: “Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng*”. Tôi viết văn rất kém, không biết nên biểu đạt thế nào, trực giác nói cho tôi biết, cô gái này đúng là đẹp như tiên, dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung cô ấy đều không quá đáng.

* Hai câu thơ trong bài “Thanh bình điệu” (kỳ 1) của Lý Bạch. Năm 743, Đường Huyền Tông và Dương Quý Phi ở đình Trầm Hương ngắm hoa mẫu đơn, lệnh cho Lý Bạch làm ba bài “Thanh bình điệu” này. Trong ba bài này, Lý Bạch có ví Dương Quý Phi với hoa mẫu đơn.

Bản dịch thơ của Ngô Tất Tố:

Ví chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt Dao Đài thử ngóng trông.

Dao Đài là nơi Tây Vương Mẫu tổ chức yến tiệc.

Tạ phu nhân nói: “Hai tỷ muội các con ít gặp mặt, có lẽ con không nhớ rõ, đây là tam tỷ của con, Chiêu Kha.”

Đôi mắt trong vắt như nước suối của tiểu thư Tạ Chiêu Kha nhìn tôi, trong đó có chút ánh sáng chớp lên, giọng nói của cô ấy cũng êm tai đến cực điểm, giống như hoàng oanh xuất cốc.

“Tiểu Hoa, muội khỏi rồi. Chuyện này thật là tốt.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, phối hợp với vẻ mặt động lòng người của cô ấy, lúc đó tôi có một cảm giác kích động đến mức có thể bay thẳng lên chín tầng mây. Chẳng trách đạo diễn thích tìm tuần nam mỹ nữ, phải thừa nhận, đôi khi gương mặt đẹp còn hơn cả ngàn vạn lời nói.

Chị dâu ở bên cạnh đập vào một chân: “VẬY là Chiêu Kha của chúng ta không còn cô đơn nữa rồi, đúng không? Cuối cùng cũng có người để nói chuyện rồi.”

Tạ Chiêu Kha có vẻ xa cách với cô ta, kéo tay tôi sang một bên hỏi han.

Tạ phu nhân lại dẫn tôi đi gặp phụ huynh.

Tạ thái phó khoảng trên dưới năm mươi, có vẻ nghiêm nghị, tuần tú cao gầy, hai mắt lạnh lạnh, là hình tượng học giả đức cao vọng trọng rất truyền thống. Cô con gái là tôi ngốc nghếch hơn mười năm đột nhiên hết bệnh, ông ấy dường như cũng không quá mức hào hứng, chỉ khách sáo dặn tôi phải biết tu dưỡng, hiếu thuận mẫu thân.

Trên tôi còn có hai người anh. Anh cả, Tạ Chiêu Du, đúng là tuần tú lịch sự, có người nói anh ta tuổi còn trẻ đã là bậc thầy thư pháp. Anh ta đối với tôi vô cùng thân thiết, xoa đầu tôi nói: “Tiểu Hoa khỏi bệnh, nhà chúng ta đúng là mỹ mãn rồi.”

Anh hai của tôi, Tạ Chiêu Anh, lần này tôi không gặp. Có người nói là một anh chàng đẹp trai, theo nghiệp binh đao cưới ngựa, là kẻ dùng thiên kim mua nụ cười mỹ nhân, thường thường khiến Tạ thái phó tức giận đến suýt chút nữa trúng gió. Sau này vất vả lắm mới đính hôn, nhưng chị dâu tương lai nhất gan, hay xấu hổ kia của tôi cũng không quản được tính tình phong lưu của anh ta, nên anh ta vẫn làm loạn như trước,

trắng trợn ra vào nơi trắng hoa. Việc này tôi đều nghe được từ chỗ mấy người hầu, Tạ phu nhân đương nhiên sẽ không nói những chuyện này với một khuê nữ như tôi, chỉ đơn giản nói nhị ca đang làm việc ở bên ngoài.

Bốn đứa con nhà họ Tạ, ngoại trừ tôi, những người khác đều do Tạ phu nhân sinh ra, người người đều thừa kế vẻ đẹp của bà. Tôi xem ý tứ của Tạ gia, tương lai có vẻ muốn đưa Tạ Chiêu Kha vào cung.

Việc này vẫn bị các nha hoàn bàn luận. Vân Hương nói với tôi: “Từ sau khi thái tử mất, thân thể Hoàng thượng không được tốt, nghe nói năm nay bệnh không dậy nổi. Lão gia và phu nhân vốn muốn đưa tam tiểu thư vào cung, sau này lại hoãn lại, gả cho hoàng tử thích hợp cũng được.”

Thật đáng thương, sinh ra đã đẹp nên bị biến thành một món hàng. Bị cha và anh cả đưa lên trên, đổi lấy danh dự, tiền tài và quyền lợi.

Tôi nghĩ: “Còn tôi thì sao?”

Vân Hương khó xử: “Chứng bệnh gốc gác của tiểu thư từ nhiều năm trước đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều người đều... Vì vậy không có ai tới cửa...”

Tôi lại rất vui vẻ. Người ta sợ lấy một đứa gốc, tôi cũng chẳng muốn gả đâu.

Tôi từ trên giường đứng dậy, quần chăn nói với Vân Hương: “Cô có muốn tương lai đi đây đi đó, ngắm nhìn thế gian không?”

Vân Hương rất khó hiểu: “Tiểu thư, chúng ta là nữ nhân, nên ở trong phòng, không thể tự tiện ra ngoài.”

Tôi cũng không còn cách nào khác với cô ấy: “Cô chỉ cần nói có muốn hay không là được? Đi ngắm nhìn một chút núi non sông nước người ta hay kể hoặc viết trong sách, đi qua nơi những anh hùng ngày trước từng chiến đấu, tiếp nhận một chút giáo dục chủ nghĩa yêu nước, tri thức văn hóa phong phú, rất có ích cho việc dạy dỗ ra thế hệ ưu tú tiếp theo.”

Vân Hương nghe cái hiểu cái không, suy nghĩ thật lâu rồi nhỏ giọng nói: “Muốn ạ.”

Tôi vui vẻ nói: “Tôi thề, chờ sau này tôi được tự do, nhất định phải đi hết núi xanh nước biếc. Cô có bằng lòng theo tôi không?”

Vân Hương vội vàng gật đầu: “Tiểu thư đi đâu, nô tỳ theo đó.”

Tôi sáng khoái quay về giường nằm. Dù sao vị đại tiên kia đã nói với tôi, tạm thời tôi chưa thể quay về cơ thể của mình, chỉ bằng mấy ngày nay sống cho vui vẻ, coi như một kỳ nghỉ vậy. Buổi tối đầu tiên kể từ khi tôi xuyên không tới Tạ gia ở Đông Tề, tôi ngủ đặc biệt ngon lành. Trong mơ, Trương Tử Việt cầm một bó hoa hồng lớn trong tay, chân thành nói với tôi: “Mân Mân, lấy anh nhé.” Tôi kêu lên rằng tôi bằng lòng, hưng phấn nhào tới ôm anh.

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Thầy Giáo Tại Gia

Người hiện đại trở về cổ đại, thật ra không hề có một cuộc sống đậm chất thơ đang chờ đón họ.

Đầu tiên là trong sinh hoạt có rất nhiều chuyện không tiện. Ví dụ như, không có điện thoại, không có hồ xí tự hoại, không có internet. Nhất là thứ cuối cùng, đối với một sinh viên mà nói, chuyện này đúng là đòi mạng.

Còn có một việc khiến người ta sống không bằng chết, chính là sống mà phải chịu giày vò, ví dụ như, ngồi tù.

Cuộc sống nơi khuê phòng thời xưa đối với một cô gái hiện đại mà nói, cũng tương đương với ngồi trong trại giam. Tờ mờ sáng đã phải thức dậy, rửa mặt, chải đầu, thay quần áo xong phải tới chỗ cha mẹ thỉnh

an, ăn điểm tâm xong lại trở về phòng mình, không đọc sách thì cũng đánh đàn, thêu một đôi uyên ương. Nói chung, nếu không phát sinh chuyện gì bất khả kháng thì không thể ra khỏi cửa.

Mấy ngày đầu, Tạ phu nhân và mấy người khác còn cảm thấy có chút mới mẻ với tôi, sẽ đến thăm tôi, trò chuyện với tôi. Tôi cũng thuận tiện hiểu thêm về thế giới này. Lâu ngày, Tạ phu nhân trở về từ đường tiếp tục chép kinh Phật, chị dâu cũng bận rộn chuyện riêng.

Tôi buồn chán đến chết đi được, trong phòng cũng không có gì để tiêu khiển đành gọi Vân Hương dẫn đường đi tìm chị ba, Chiêu Kha.

Tạ Chiêu Kha ở tại Trích Nguyệt Các, rất có tính hình tượng. Cô ấy như một vầng trăng sáng trên trời, không biết tương lai sẽ là ai hái được.

Trích Nguyệt Các rộng lớn hơn Dưỡng Tâm Các của tôi một chút, cũng khí thế hơn. Tôi còn chưa bước vào đã nghe thấy một tiếng đàn sáo êm tai. Thì ra Tạ gia đặc biệt mời người tới dạy Tạ Chiêu Kha âm luật, ca múa.

Nha hoàn của Tạ Chiêu Kha, Bảo Bình, nhìn thấy tôi, lặng lẽ đi tới: “Tứ tiểu thư, tam tiểu thư còn phải luyện một lúc nữa mới được nghỉ.”

Tôi hỏi: “Mỗi ngày tỷ ấy đều phải luyện à?”

Bảo Bình nói: “Tam tiểu thư không có lúc nào rảnh rỗi, phải học thi từ ca phú sử kinh, phải biết cảm kỳ thư họa, nữ công cũng không thể lơ là.”

Tôi sai rồi, tôi vẫn cho rằng chỉ có phụ nữ đi làm thời hiện đại mới là khổ cực nhất, không chỉ phải kiếm tiền, sinh con mà ngay cả bóng đèn cũng phải tự mình thay, lại không biết rằng tài nữ thời cổ đại cũng không dễ làm, tất cả các kỹ năng đều phải học, hơn nữa còn dùng để lấy lòng một người đàn ông còn chưa biết mặt mũi thế nào.

Tạ Chiêu Kha đang gảy đàn. Hôm nay cô ấy mặc một bộ váy trắng, áo ngoài màu xanh nhạt, tóc đen vấn cao, lộ ra cổ trắng muốt thon dài, toàn thân thanh lệ, mềm mại như một nụ hoa sen.

Là chị em cùng một nhà, vì sao lại có sự cách biệt một trời một vực như thế? Nghe nói Tạ nhị phu nhân khi còn sống cũng vô cùng xinh đẹp, động lòng người mà.

Tôi thấy cô ấy vô cùng chăm chú, không tiện đi quấy rầy, đành phải mang theo Vân Hương trở về.

Tôi hỏi Vân Hương: “Đi đâu mới tìm được vài quyển sách để đọc?”

Vân Hương nhìn tôi như nhìn quái vật.

“Sao vậy?”

“Tiểu thư, người... người biết chữ từ khi nào vậy?”

Lúc này tôi mới nhớ ra Tạ Chiêu Hoa diên diên khùng khùng cả chục năm, đương nhiên không thể biết chữ. Tôi đành phải bừa bãi mượn năng lực quý thân, nói: “Đại khái là ông Trời thương hại, để tôi khôi phục thần trí, cũng bù lại những thiếu sót cho tôi.”

Vân Hương thật dễ lừa, ngay lập tức đã tin, đưa tôi tới Tàng Thư Các của Tạ phủ.

Tạ gia thuộc dòng dõi thư hương thế gia, có rất nhiều loại sách phong phú, phân loại sắp xếp chỉnh tề. Trên giá sách không có lấy một hạt bụi, còn xông hương chống mốc.

Tôi đuổi Vân Hương ra ngoài, tự mình thông thả đi qua các dãy giá sách, rất nhanh đã tìm được quyển “Đại Tề giang sơn chí”, vô cùng hứng khởi ngồi luôn trên sàn gỗ, mở sách ra đọc.

Hiện nay thiên hạ chia làm bốn phần, Tề quốc ở phía Đông, vì vậy mới lấy danh xưng là Đông Tề. Đông Tề, phía Đông giáp Huyền Hải, phía Bắc giáp Liêu, phía Tây giáp Tần. Rất xa ở phía Tây còn có Ly quốc không giáp biên giới. Đây là một thế giới xa lạ trong không gian song song.

Bốn quốc gia nối liền với nhau bởi một dòng sông tên gọi Hồng Hà, Hồng Hà chảy vào địa phận Đông Tề chính là sông Bích Lạc. Hai bên bờ Hồng Hà cảnh đẹp như tranh vẽ, tập trung vô số nơi du ngoạn, hưởng

tuần trăng mật, an dưỡng. Trên sách sử Đông Tề, hàng nghìn năm qua đã xuất hiện cực kỳ nhiều thanh niên ưu tú, các phát minh công hiến cho khoa học kỹ thuật cũng ùn ùn như nước chảy. Đại khái là vì gần sông, nhân dân ăn nhiều cá nên trí thông minh phát triển.

Sự uy hiếp lớn nhất đối với Đông Tề là nước Liêu ở phía Bắc, đầu đầu giống như người triều Tống mỗi khi nhắc tới Liêu quốc, Tây Hạ vậy. Bọn họ là dân tộc du mục, mùa đông ngày ngày gặp tuyết tai, mùa xuân năm sau sẽ xuống phía Nam đánh cướp, ngay cả vợ con người ta cũng muốn giành, đúng là nhà nào cũng có nỗi khổ riêng. Đông Tề hiện nay không thấy xuất hiện một Hán Vũ Đế, tôi đoán chừng trong triều cũng đang chủ chiến, chủ hòa, cãi nhau hỗn loạn.

Tôi nghe Vân Hương nói, sức khỏe hoàng đế không tốt, thái tử đã chết. Cha tôi là thái phó, là sư phó của thái tử, thái tử đã chết, giờ không biết ông ấy đang làm cái gì. Thật ra, nhìn toàn bộ Tà gia, giống như một gia đình hết sức bình thường trong giới thượng lưu, có vẻ như không liên quan nhiều lắm tới tranh đấu chốn cung đình.

Còn tôi, chỉ việc ở lại nơi yên bình này, an toàn tu thân dưỡng tính, đợi ngày thượng tiên đuổi tôi về với nguyên thần là được.

“Là ai?” Phía sau có người hỏi.

Tôi giật mình, quay phắt đầu lại.

Một chàng trai đứng trong chỗ khuất, nho sam màu xanh nhạt rộng lớn nhẹ buông xuống, ánh mặt trời bao quanh đường viền của một thân thể thon dài.

“Cô là ai?” Anh ta lại hỏi.

Tôi đứng lên, nói: “Tôi là Tà Chiêu Hoa.”

“Cô là tứ tiểu thư của Tà gia?”

Tôi gật đầu.

Anh ta đi đến, chấp tay cúi chào tôi: “Tại hạ Tống Tử Kính, đã quấy rầy tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội.”

A, cái tên này tôi đã nghe qua. Là gia sư mà trong phủ mời tới để dạy học cho “Quách Phù” và hai cậu anh họ họ Mã. Vân Hương từng mơ màng nhắc đến với tôi.

Thất lưng thầy giáo Tống thẳng lên, nhưng đầu vẫn cúi thấp, giống như trên mặt tôi có thứ gì đó không nên có.

Tôi tò mò vươn người tới trước nhìn anh ta.

Tống Tử Kính hơn hai mươi tuổi, da trắng nõn, đôi lông mày thon dài thanh tú, đôi mắt phượng hơi nhếch lên trên, mũi rất thẳng, môi đầy đặn, thật là một thư sinh nhả nhặn tuấn tú. Hơn nữa, bị tôi nhìn chăm chăm bất nhả như vậy cũng bình tĩnh, ung dung, đúng là quân tử một phương, nhân phẩm đầy mình.

Lúc này tôi mới lùi về sau một bước, nói: “Tống tiên sinh dạy bọn nhỏ cực khổ rồi. Tiên sinh đã tan lớp rồi sao?”

Tống Tử Kính khom lưng: “Vâng. Tôi tìm vài quyển sách.”

“Vậy thật khéo, tôi cũng đến tìm sách để đọc nhưng không quen, tiên sinh có biết tiểu thuyết, bút ký để chỗ nào không?”

“Cái gì?” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, nghe không hiểu.

Tôi vội vàng sửa lại: “Nếu không, truyền kỳ cổ sự, quỷ thần truyện ký cũng được.”

Tống Tử Kính lại kinh ngạc nhìn tôi. Lúc này tôi mới nghĩ ra, con gái thời xưa nếu không lén đọc “Mẫu Đơn Đình” thì nên thuộc lòng “Liệt Nữ Truyện”, đọc tạp văn dị sự như tôi dường như cũng không tốt lắm.

Thế nhưng Tống Tử Kính chỉ nhìn tôi một lát, sau đó lại cúi đầu, vươn một tay ra: “Tứ tiểu thư, mời đi bên này.”

Thân hình anh ta thon dài, cử chỉ tao nhã, có hương trà nhàn nhạt trên người.

Anh ta đưa tôi lên tầng trên. Trên tầng đơn giản, nhỏ nhắn, ánh sáng tràn ngập, xung quanh có những giá sách thấp. Tôi nhìn không chớp mắt, trên đây đúng là rất nhiều tiểu thuyết truyền kỳ, ca từ hí khúc vân vân.

Tôi vui vẻ chọn vài quyển, ôm vào trong lòng, gật đầu cảm ơn anh ta.

Anh ta khách sáo cười đáp lại tôi: “Tứ tiểu thư không cần khách khí.”

Tôi bịch bịch chạy xuống lầu, bỗng nhiên đứng lại, ngẩng đầu hỏi anh ta: “Tiên sinh giảng bài, tôi có thể đi nghe không?”

Tổng Tử Kính sửng sốt một chút rồi nói: “Đương nhiên có thể.”

Tôi nói: “Vậy ngày mai tôi tới.”

Vân Hương biết tôi gặp Tổng Tử Kính, gương mặt lập tức ửng hồng.

Tôi cười: “Tổng tiên sinh này đúng là nhân vật ngọc thụ lâm phong. Nhưng tôi không hiểu, vì sao anh ta không đi thi tuyển công danh mà lại đến đây dạy học cho trẻ con?”

Vân Hương là một nhân viên tình báo rất tốt, cô ấy nói cho tôi biết: “Tổng tiên sinh vốn là một trong những đại tài tử của Đông Tề chúng ta, bao nhiêu người vì muốn tiên sinh làm con rể mà đập hỏng cửa nhà. Danh tiếng này nha, đã truyền tới phủ quốc cữu ở kinh thành, khiến cho tiểu thư Triệu gia động lòng. Nghe nói Triệu tiểu thư kia vừa béo lại vừa xấu, vừa lười lại vừa ngốc, nhưng sống chết vẫn phải gả cho Tổng tiên sinh, Quốc cữu gia không thể làm gì khác, đành tới cửa cầu thân. Nhưng Tổng tiên sinh là ai, tiên sinh mới không thèm nhìn đến Triệu tiểu thư ấy, lập tức từ chối. Việc này không biết ai truyền ra ngoài, ai ai cũng biết chuyện cười của Triệu tiểu thư. Quốc cữu gia ghi thù trong lòng, sau này Tổng tiên sinh lên kinh đi thi, ông ta thu mua giám khảo, nhất định không cho Tổng tiên sinh thi đỗ. Lúc đầu Tổng tiên sinh còn không phục, liên tục thi bốn năm, nhưng lần nào cũng trượt. Đến năm thứ năm, tiên sinh thẳng thắn không vào trường thi, ở ngay bên ngoài tường thành viết văn. Lão gia nhà chúng ta đã ngưỡng mộ tài học của tiên sinh từ lâu, sau khi nghe nói đã chạy tới tường thành, cứu tiên sinh ra từ trong tay quan binh, sắp xếp tiên sinh dạy học trong phủ.”

Cô ấy nói một mạch, tôi vội vàng đưa trà cho cô ấy: “Vậy quốc cữu gia kia hãm hại văn nhân sĩ tử, hoàng đế không biết sao?”

Vân Hương nuốt một ngụm trà xuống, hạ giọng nói: “Thân thể hoàng đế không tốt, dưỡng bệnh trong thâm cung, quốc gia đại sự đều do Lý thừa tướng và quốc cữu gia định đoạt. Những chuyện này đều do nô tỳ nghe lão gia và đại thiếu gia nói chuyện khi đến thư phòng giúp đỡ trong lễ mừng năm mới.”

Không ngờ Tổng Tử Kính nhìn có vẻ ôn hòa nhã nhặn thế kia mà cũng thật cứng rắn.

Tôi bỗng nói: “Nói vậy, Tổng tiên sinh vẫn chưa lấy vợ?”

Vân Hương đỏ mặt nói: “Tiên sinh... Tiên sinh tuy không nhận cuộc hôn nhân kia, nhưng giờ náo loạn như thế, còn... còn ai dám muốn tiên sinh làm... làm con rể nha? Ai chẳng sợ quốc cữu gia.”

Tổng Tử Kính đáng thương, chẳng trách tôi quấy rối như thế mà lòng mày không thêm nhướng lên một cái, có lẽ đã sợ sinh vật phái nữ rồi.

Ngày hôm sau, khi thính an Tạ phu nhân, tôi nói muốn tới lớp nghe giảng một chút. Tạ phu nhân ban đầu rất kinh ngạc khi biết tôi biết chữ, sau đó vui vẻ đến mức không để đâu cho hết.

Lớp học của Tạ gia được mở cho những bọn trẻ trong nhà và thân thích tới đọc sách, ngoại trừ tiểu thư “Quách Phù”, Tạ Linh Quyên, và hai anh em họ Mã bên ngoài, còn có mấy đứa trẻ sần sần tuổi nhau.

Bạn nhỏ Tạ Linh Quyên thấy tôi tới, đầu tiên rất ngạc nhiên, sau đó rất mất hứng, cuối cùng lại có chút sợ hãi. Đại khái là anh cả đã trách mắng con bé, cuối cùng cũng biết tôi là bề trên, không thể thô lỗ với tôi như trước đây. Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Hôm nay Tống Tử Kính mặc một bộ trường sam màu trắng, toát ra vẻ uyên bác, mộc mạc thanh nhã, không dính một hạt bụi. Tôi theo tập tục hành lễ với anh ta, anh ta nhẹ gật đầu, đặc biệt ung dung. Tôi ngồi xuống cuối cùng, phía sau một đám đầu nhỏ.

Hôm nay, trước tiên là kiểm tra bài học hôm qua, bạn nhỏ Tạ Linh Quyên tuy nhân phẩm có vấn đề nhưng ngược lại học hành rất tốt, có vẻ anh cả gia giáo rất nghiêm. Có mấy đứa trẻ lười biếng không làm bài, bây giờ không có bài để nộp.

Tống Tử Kính này, nếu dùng một từ đang lưu hành để miêu tả, chính là một nữ vương thụ. Nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng biện pháp phạt người lại vừa nghiêm khắc vừa ác độc. Chỉ thấy anh ta nhàn nhạt nói một câu: “Ngày mai nộp bù đi.”

Mấy đứa trẻ kia thở phào nhẹ nhõm. Sau đó thầy giáo Tống lại bổ sung thêm một câu: “Tất cả các trò chép lại bài học hôm qua năm mươi lần, ngày mai nộp bài.”

Phía dưới tiếng kêu than vang trời, mấy đứa bé không nộp bài lập tức thành cái đích ọi người chỉ trích.

Hiểu chưa bọn nhóc, cái này gọi là tội liên đới, một trong những nét văn hóa tiêu biểu của xã hội phong kiến tăm tối. Thầy Tống đây cũng vì muốn tốt cho các em, sớm biết về một mặt vô nhân tính của xã hội này thôi.

Tôi gơ tay. Tống Tử Kính hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tôi nói: “Tiên sinh, tôi có phải nộp bài không?”

Gương mặt Tống Tử Kính cứng đờ, không được tự nhiên mà nói: “Tứ tiểu thư mới tới, không cần.”

Tôi cười thầm.

Bắt đầu giảng bài, bài giảng là chuyện cổ “Trương Hoài nằm băng”. Trương Hoài này tôi không biết, Vương Tường nằm trên băng câu cá chữa bệnh ẹ thì tôi đã nghe từ nhỏ, cũng không khác câu chuyện Tống Tử Kính kể là mấy.

Tống Tử Kính giảng bài ngoài dự tính của tôi, vô cùng sinh động, dùng câu từ dễ hiểu, thỉnh thoảng lại kể về xuất xứ của những câu thành ngữ, khiến bọn nhỏ nhớ kỹ. Tôi phải nói, anh ta là một người làm công tác giáo dục không tệ.

Kể câu chuyện xong, anh ta liền gọi mấy bạn nhỏ lên phát biểu cảm tưởng. Bọn nhỏ đều biết câu chuyện đó dạy con cái phải biết hiếu thuận với cha mẹ, chỉ có một thằng bé có suy nghĩ khác lạ: “Trương Hoài này thật ngu ngốc.”

Lịch sử chính là dùng những suy nghĩ khác lạ này để thúc đẩy sự tiến bộ nha. Tôi kích động nhìn qua, đó là một cậu bé mười một, mười hai tuổi mặc một bộ hoa phục đồ thẩm, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, mắt sáng như sao, môi đỏ như son, giống một con búp bê bằng sứ.

Trên mặt Tống Tử Kính có ý cười, hỏi: “Tiểu Lăng, trò nói xem vì sao?”

Tiểu Lăng phát âm lưu loát, nói: “Trương Hoài lấy thân mình muốn tan chảy băng, ai ngờ băng chưa tan chảy đã chết cứng, thứ có được không bù lại được thứ đã mất. Nếu con là Trương Hoài, con sẽ phá băng, vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực.”

Tôi và Tống Tử Kính không hẹn mà cùng nhau gật đầu. Thầy Tống lại hỏi: “Còn có cái nhìn nào khác không?”

Tôi cũng không biết mình đã đắc tội Tạ Linh Quyên thế nào mà con nhỏ bỗng chỉ vào tôi, nói: “Tiểu cô cô có.”

Tống Tử Kính cũng biết thời biết thế, nói: “Tứ tiểu thư cũng nói vài câu đi.”

Tôi chưa hề có thời gian chuẩn bị, câu chuyện dễ hiểu này cũng không nói được ý nghĩa cao thâm nào. Trong nháy mắt, tôi như trở về lớp học thời đại học, bị giáo sư gọi lên đọc thuộc tất cả các huyết đạo trên cơ thể người, trong đầu quạ bay vòng vòng, ngay cả tứ chi gọi là gì cũng quên mất.

Tạ Linh Quyên có ý muốn tôi xấu mặt, bật cười ra tiếng.

Nhờ có nụ cười đó mà tôi tỉnh hồn lại, mỉm cười với con bé: “Cảm tưởng thì không có, những tri thức liên quan thì có một ít. Cá chép là một trong những loại cá nước ngọt phổ biến nhất, trong “Thần nông thảo bản kinh” đã gọi cá chép là “vua của loài cá nước ngọt”. Từ góc độ y dược mà nói, cá chép có tính bình, vị ngọt, bổ tỳ vị, lợi tiểu, tiêu phù thũng, thông sữa, an thai. Đặc biệt, đầu cá chép có chứa nhiều mỡ phốt pho, mang lại lợi ích trong việc duy trì dinh dưỡng của não bộ, tăng cường trí nhớ. Vì vậy nói, người thông minh thích ăn đầu cá, điều này cũng không phải không có lý.”

Tổng Tử Kính kinh ngạc nhìn tôi chăm chăm, giống như tôi là người ngoài hành tinh tới thăm Trái Đất. Mấy đứa trẻ đang ngồi đây cũng sợ ngây người, nhưng tôi tin đó là vì bọn chúng nghe không hiểu những gì tôi nói.

Tạ Linh Quyên nhỏ giọng lẩm bẩm: “Vậy muốn thông minh phải ăn đầu cá sao?”

Tôi gật đầu: “Đây cũng là một biện pháp.”

Về mặt con bé phức tạp như có chuyện cần suy nghĩ, giống như khi Shin cậu bé bút chì biết rằng muốn có giọng nữ phải ăn ớt xanh vậy.

Tôi cười hỏi Tổng Tử Kính: “Không biết tiên sinh có hài lòng với đáp án này không?”

Tổng Tử Kính cũng không làm khó tôi, nói: “Tuy đáp không đúng câu hỏi nhưng đã giúp mọi người có thêm nhiều kiến thức.”

Tôi vui vẻ ngồi xuống.

Sau khi tan học, tôi theo bọn họ ra khỏi lớp, Tổng Tử Kính gọi tôi lại.

“Tứ tiểu thư, tiểu thư nói “Thần nông thảo bản kinh”...”

Biết anh ta sẽ hỏi nên tôi đã nghĩ sẵn lời giải thích, lừa bịp nói: “Tôi chỉ nhớ sách thuốc có ghi vậy, cũng không nhớ rõ là quyển nào, tiện miệng mới nói thôi.”

Tổng Tử Kính cười: “Thì ra là vậy. Chỉ là, thì ra tứ tiểu thư tinh thông y lý như vậy, tại hạ không biết tiểu thư học từ khi nào?”

Nụ cười của anh ta thật sự là vàng trắng lộ sau đám mây, như ngọc tỏa sáng, khiến trái tim nhỏ của tôi đập loạn, không khỏi cười hì hì nói: “Học được trong mơ.”

Tổng Tử Kính kinh ngạc.

Tôi cười, lại nói: “Tổng tiên sinh, tôi thấy thân thể tiên sinh dường như có chút không tốt, có vẻ như khí huyết hư, mệt mỏi. Tôi dạy cho tiên sinh một phương pháp tăng huyết dưỡng vị, rất thích hợp cho những người tiêu hóa kém, gầy gò như tiên sinh. Mẻ gà đun hai giờ, thêm hai lượng đẳng sâm, đun nửa canh giờ, thêm một con cá chép khoảng một cân và gia vị, đun nhỏ lửa thêm nửa canh giờ, sau đó uống canh cá đó. Những điều hôm nay nói phải áp dụng ngay mới được gọi là biết tiếp thu. Tiên sinh dùng thử trước đi.”

Tổng Tử Kính tiếp tục ngẩn người. Tôi cười, vẫy vẫy tay với anh ta, xoay người nhảy chân sáo ra khỏi viện.

Còn chưa đi xa đã thấy một tiên nữ được bao phủ bởi một tầng ánh sáng vàng lóng lánh đi tới. Đó là chị gái Tạ Chiêu Kha coi thường Điều Thuyền, vượt mặt Tây Thi của tôi.

Tạ Chiêu Kha nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên, cô ấy tròn mắt nhìn tôi chăm chăm, đôi lông mày lá liễu khẽ nhíu lại cũng vô cùng đẹp.

Tôi giải thích với cô ấy: “Muội ở trong viện buồn chán, mẫu thân bảo muội tới chỗ Tổng tiên sinh nghe giảng.”

Tạ Chiêu Kha à một tiếng: “Tổng tiên sinh đi rồi sao?”

“Chưa, còn đang ở trong học đường thu dọn đồ đạc.”

Đang nói, Tổng Tử Kính cũng đi ra, lễ phép chào một tiếng: “Tam tiểu thư.”

Ánh mắt Tạ Chiêu Kha lập tức phát sáng, long lanh ướt át, nếu tôi là đàn ông, tôi sẽ lập tức chết chìm trong sóng mắt đó. Chỉ thấy cô ấy e ấp xấu hổ, đuôi mắt khẽ cười, má như phấn đào, môi anh đào hơi mím lại, hoàn toàn là dáng vẻ lộc xuân ngượng ngùng nẩy mầm.

“Tổng tiên sinh... Gần đây trời lạnh, ta may cho tiên sinh một chiếc áo khoác... Ban đêm tiên sinh đọc sách nhớ choàng thêm.”

Ai ya, thì ra là như thế.

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, lập tức không làm bóng đèn nữa, tìm một cái có chuồn trước.

Trở về Đường Tâm Các, Vân Hương vội vàng chào đón hỏi tôi: “Thế... Thế nào rồi ạ? Tiểu thư, hôm nay Tổng tiên sinh làm gì?”

Tôi thương hại xoa đầu Vân Hương: “Con gái ngoan, hiện nay tình thế nghiêm trọng, cạnh tranh gay gắt, mẹ sợ rằng con đã hy vọng vô ích rồi. Con ngoan ngoãn thu hồi tình cảm, tìm người khác đi, nhé. Nên nhớ, “Tề đại phi ngẫu”*.”

* Tề đại phi ngẫu: ý nói địa vị thấp hơn, môn không đăng hộ không đối.

Vân Hương nửa hiểu nửa không: “Tiểu thư, có phải người lại ngốc rồi không? Tiểu thư đang nói Tổng tiên sinh không tốt sao?”

Tôi lắc đầu bỏ đi.

Tạ Chiêu Kha thích Tổng Tử Kính, chuyện này không thể nghi ngờ. Vậy Tổng Tử Kính có thích Tạ Chiêu Kha không?

Mặc kệ anh ta có thích hay không, anh ta chưa có công danh, sẽ không có khả năng phát triển với Tạ Chiêu Kha. Tạ Chiêu Kha và Tổng Tử Kính tài mao xứng đôi, Tạ gia cũng không chê nghèo yêu tiền bạc, nhưng chưa chắc Tạ thái phó sẽ vì vậy mà đắc tội với quốc cữu gia.

Nói tới đây, tôi lại có cảm giác nguy cơ.

Vị đại tiên đó chỉ nói đến thời điểm thích hợp sẽ đưa tôi về, đây đúng là mấy lời vô dụng, như thế có nghĩa phải đợi đến bao giờ? Mười ngày, mười tháng, hay là mười năm? Nếu đợi tới khi trở thành cụ già rồi mới cho tôi trở về, vậy chênh lệch thời gian giữa hai bên phải điều tiết thế nào? Nếu thật sự phải chờ lâu như vậy, tôi ở bên này bị Tạ gia sắp xếp ột cuộc hôn nhân, trảm khăn voan tổng khứ cho ai đó trước thì sao?

Dù tôi không hy vọng được gả cho người trong lòng, Trương Tử Viêt, nhưng cũng không thể lấy một gã xa lạ nha.

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu để ý xung quanh, tìm cơ hội rời khỏi Tạ phủ. Cùng lắm thì xuất gia làm ni cô, dù sao tôi đã làm ni cô tám kiếp, tương đối quen biết với Phật tổ, sẽ được chiếu cố nhiều hơn.

Cứ dần đo suy nghĩ như thế, lễ mừng năm mới đã sắp đến.

4. Chương 4: Ông Anh Hai Cá Biệt

Nếu đã tới lễ mừng năm mới, đương nhiên người một nhà phải đoàn tụ.

Ở đây, tôi muốn bổ sung một chút về nhân vật chưa lên sân khấu ở đoạn trước, anh hai của Tạ Chiêu Hoa, Tạ Chiêu Anh.

Anh chàng đẹp trai nghìn người kêu gọi mới chịu lên sân cũng không phải một kẻ sắc mặt tái nhợt, eo uột yếu ớt, chân nhũn thể hủ, ánh mắt khinh người như tôi tưởng tượng. Ngược lại, cậu hai nhà họ Tạ mặt mày sáng sủa, tinh thần sáng láng, ánh mắt sắc bén, không chỉ như vậy, còn có võ công cao cường. Vì sao tôi nhận xét như vậy, chuyện này phải xem lại tình huống bất bình thường lần đầu tiên tôi gặp anh ta.

Đó là một đêm trời tối đen như mực, mấy cơn gió vù vù thổi. Cơm tối hôm đó, tôi uống mấy chén rượu hoa quế do chính Tạ Chiêu Kha ủ - cô nàng này đúng là không ít tài lẻ, tối hiện đại cũng không lo không tìm được cơm ăn – sau khi đi ngủ chưa lâu, tôi buồn tè nên tỉnh dậy.

Vân Hương ngủ rất say ở gian ngoài, tôi không đánh thức cô ấy, tự mình đứng dậy tới nhà xí – ngồi bô.

Đương nhiên, Tạ Chiêu Anh không phải xuất hiện vào lúc này.

Sau khi giải quyết xong vấn đề cá nhân, tôi định rửa tay theo thói quen, lúc này mới phát hiện trong phòng không có nước. Trình độ cuồng sạch sẽ của người học y không giống người bình thường, bây giờ tôi không rửa tay nhất định sẽ không ngủ yên, vì vậy, tôi khoác một cái áo lên người, lạng lẽ ra ngoài tìm nước.

Ban đêm thời cổ không sáng sủa như thành phố, tôi sờ soạng đi về phía phòng bếp, trong gió lạnh bỗng nghe vù một tiếng, sau đó, một vật thể bất minh rơi xuống bụi hoa trong tiểu viện. Một giọng nam rên lên.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi chính là: hái hoa tặc!

Khi đó tôi không hề cho rằng kẻ trộm tới để hái hoa của tôi. Tiểu thư Tạ Chiêu Kha tiếng lành đồn xa, nổi danh một góc trời, người có nào đều sẽ chọn cô ấy.

Tôi chọn cách đứng im bất động, hít thở thật chậm, đợi tên hái hoa tặc kia chạy tới một phương hướng chính xác. Đương nhiên, tôi cũng có thể chọn cách kêu to lên, nhưng nếu tên dâm tặc nổi tính điên cuồng giơ dao giết người, chẳng phải tôi sẽ chết oan hay sao. Cho dù hắn không giết tôi, đợi đến khi gia đình cảm được chạy tới, nhìn thấy tôi quần áo không chỉnh tề, tôi phải giải thích sự trong sạch của tôi thế nào?

Khi nào bộ đang cấp tốc hoạt động, tên hái hoa tặc đã từng bước đi về phía tôi.

Tôi càng nghe càng cảm thấy không hợp lý. Tên kia võ nghệ cao cường, đi hết nhà này đến nhà khác, cho dù không đi đi lại lại như gió không để lại chút tung tích như Hương Suất thì động tác cũng phải nhẹ nhàng, nhanh nhẹn như chim én chứ. Vì sao tên này bước đi trầm ổn, không chút sợ sệt như vậy?

Trong lúc tôi đang nghi hoặc, tên kia đã đi tới cửa ngách phòng tôi. Cửa không khóa, hắn đẩy một cái đã mở ra.

Tôi không biết nên sợ hay nên vui. Thật sự tới hái hoa của tôi sao ?

Lại cảm thấy không ổn, Vân Hương còn ngủ ở gian ngoài. Nếu hắn không nhìn rõ, hái nhầm thì làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ như vậy, tôi lập tức cẩn thận bê lên một chậu hoa nặng nhất tôi có thể bê được ở chân tường, ngừng thở, rón rén theo sát tên kia.

Tên dâm tặc kia vào lầu các của tôi như vào chỗ không người, trực tiếp đi vào phòng ngủ. Tôi thấy cơ hội không đợi ai, dùng sức lực toàn thân, giơ cao chậu hoa trong tay.

Chỉ nghe thấy tiếng Vân Hương mơ màng vang lên: “Tiểu thư?”

Tôi trọng tâm không ổn định, nhào sang khoảng không bên cạnh, lảo đảo sang một bên, ngã đến mức sao vàng bay lượn, thất điên bát đảo, không biết đâu là trời đâu là đất.

Gã đàn ông kia còn ngạc nhiên kêu “a” lên một tiếng, giống như vô cùng khó hiểu về hành vi đánh lén của tôi.

Vân Hương đứng dậy thắp đèn, nhìn thấy gã kia cũng khẽ kêu “a” một tiếng.

Tôi đứng lên kéo Vân Hương về phía mình: “Đừng sợ, tôi không tin chính nghĩa không thể thắng, hôm nay sao có thể để hắn vớ bở? Ta nói cho người biết, phía trên ta còn có rất nhiều người!”

Gã kia lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Vân Hương ở phía sau kéo tay áo tôi: “Tiểu thư, tiểu thư, đó là... Nhị...”

Tôi ngắt lời cô ấy: “Đừng nói nhiều!”

Vân Hương nóng ruột, kéo mạnh tay áo tôi: “Không... Không phải! Tiểu thư, đó là...”

“Hôm nay, cho dù hẩn trốn ra được viện này của tôi cũng không trốn được khỏi Tạ phủ dù trốn ra được Tạ phủ cũng không trốn được vương pháp và lưới trời lồng lộng!”

“Tiểu thư, không phải, đó là... Người đó là nhị... Nhị... Nhị... Nhị

”

Tôi tức giận giậm chân: “Nhị cái gì cô nói đi!”

“Nhị thiếu gia!” Cuối cùng Vân Hương cũng phun ra được mấy từ kia.

“Sao?” Tôi quay đầu nhìn vị khách không mời này: “Nhị ca?”

Tạ Chiêu Anh nở một nụ cười thân mật với tôi: “Tứ muội, muội không nhận ra nhị ca sao?”

Tôi đáp lại anh ta bằng một nụ cười theo phản xạ, lại cảm thấy không đúng, nghiêm mặt.

“Nhị ca, nửa đêm canh ba ca vào phòng muội làm gì?”

Tạ Chiêu Anh nói: “À. Từ phía Tây thành về nhà, trèo tường ở đây vào là gần nhất.”

“Ca có thể đi cửa hông mà.”

“Cha hạ lệnh, ban đêm không được mở cửa.”

Gia pháp Tạ phủ nghiêm như vậy, xem ra không phải để phòng trộm mà để phòng anh ta.

Tôi lại hỏi: “VẬY ca vào phòng muội làm gì?”

“À, ta quên mất. Trước đây khi muội chưa tốt hơn, buổi tối đều bị nhốt trên lầu. Khi về muộn, ta thường ở dưới lầu uống chén trà lạnh.”

Tôi đặt mông ngồi xuống, Vân Hương lập tức choàng thêm áo, bưng trà, rót nước cho Tạ Chiêu Anh.

Tạ Chiêu Anh hiếu kỳ chồm tới nhìn tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ anh ta. Người nhà họ Tạ đều có vẻ ngoài quá đẹp mắt, Tạ lão nhị có đường nét rõ ràng, tuấn tú cao ráo, da nhẵn mịn, tóc mai rậm. Đặc biệt là đôi mắt đào hoa kia đang rẹt rẹt phóng điện, trên bộ quần áo gấm có mùi rượu, đúng là đáng về ăn chơi trác táng.

Tạ lão nhị dường như không mấy may quan tâm em gái nhà mình đang mặc áo ngủ, hứng trí bưng bưng nói chuyện phiếm với tôi.

“Tiểu Hoa, nghe nói muội ngã một cái rồi tỉnh táo lại, chuyện này là thật à?”

Tôi lườm anh ta một cái: “Nếu không phải sự thật, muội nói chuyện với ca một lúc lâu như vậy là đang làm gì?”

Anh ta hứng chịu cái nhìn khinh bỉ của tôi nhưng vẫn rất vui vẻ: “Như vậy rất tốt. Vậy chuyện trước đây muội còn nhớ không?”

Tôi thành thật lắc đầu.

Anh ta càng thích thú: “VẬY cũng rất tốt.”

Anh chàng này, điên điên khùng khùng, ăn nói lung tung, còn ngốc hơn cả Tạ Chiêu Hoa lúc trước.

Tôi không muốn dây dưa nhiều với anh ta, ngáp một cái vô cùng khoa trương, ra vẻ tôi mệt rồi, anh biến nhanh chút đi.

Tạ Chiêu Anh lại là một kẻ rất không thức thời, ngược lại còn xê mông tới gần, nói với tôi: “Tiểu Hoa, giao ước trước đây giữa chúng ta còn tính không?”

“Giao ước?” Giao ước gì?

Tạ Chiêu Anh hỏi tới: “Ngay cả chuyện này muội cũng không nhớ?”

Lòng hiếu kỳ của tôi bị câu lên: “Rốt cuộc là giao ước gì?”

Tạ Chiêu Anh không nói, ngược lại thở phào một hơi: “Muội đã quên rồi thì cho giao ước ấy qua đi. Được rồi, cũng không còn sớm nữa, muội ngủ đi, ta cũng về đây.”

Tôi vội vàng gọi vài tiếng nhị ca, anh ta cũng không quay đầu lại mà chỉ trèo lên đầu tường, tay chân nhanh nhẹn như Spider Man, chớp mắt đã biết mất trong bóng đêm nồng đậm. Thật là, ở trong nhà mình cũng phải trèo tường để về phòng. Ông bà nhà họ Tạ làm thế nào lại dạy được một thằng con trai ngoan ngoãn thế không biết?

Giờ cơm chiều ngày hôm sau, tôi lại gặp Tạ Chiêu Anh.

Ngày hôm nay Tạ Chiêu Anh khác với hôm qua một trời một vực. Anh ta dùng kim quan cột tóc, mặc một bộ trường sam trắng muốt vân mây, thắt một chiếc thắt lưng gắn ngọc xanh, phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong. Con ngựa hoang vừa mới thay giáp làm tôi suýt nữa đã không nhận ra.

Tôi chống tay vào thắt lưng, nhún gối chào anh ta, anh ta nâng tôi dậy, ra vẻ thân thiết nói một tràng dài. Tôi thật sự rơi da gà đầy đất. Vị hôn thê Bạch tiểu thư của anh ta ở bên cạnh chăm chú nhìn anh ta đầy tình tứ, nhưng anh ta coi như không nhìn thấy.

Tạ phu nhân nói với cậu con trai thứ hai rằng: “Lần này con trở về thì ở nhà một thời gian đi. Sắp năm mới rồi, trong nhà bận rộn, con cũng phải giúp đỡ một chút.”

Anh ta đáp: “Nhi tử biết. Đã khiến mẫu thân lo lắng.”

Lúc này, người hầu bưng lên một nồi thịt hầm cay. Đồ ăn này trước kia Đông Tề vốn không có, sau khi tới đây tôi mới chỉ đạo đầu bếp làm. Người nhà họ Tạ phần lớn đều có khẩu vị nhẹ, không phải không thích ăn cay, mà vì xưa nay Đông Tề không có đồ ăn cay ngon miệng. Tôi đành làm một Dae Jang Geum của Đông Tề, tự mình xuống bếp làm mấy món cay Tứ Xuyên, thành ra lại được mọi người yêu thích. Từ đó về sau, những món đó xuất hiện trên bàn tiệc gia đình rất nhiều lần.

Tạ Chiêu Anh thấy tôi ăn ngon lành, ngạc nhiên nói: “Tứ muội, muội đổi khẩu vị từ bao giờ vậy?”

Tạ phu nhân nói: “Sau khi Tiểu Hoa khỏi bệnh, khẩu vị nặng hơn rất nhiều, Cũng không biết Tiểu Hoa học được ở đâu tay nghề nấu ăn, mấy món “cung bạo kê đỉnh”, “ngư hương nhục ti”, và cả cái gì “hoàng muộn áp” trên bàn đều theo cách làm của Tiểu Hoa, mùi vị không tệ, con cũng nếm thử đi.”

Tạ Chiêu Anh ngờ ngợ gấp một miếng thịt, cho vào miệng chậm rãi nhai: “Đúng là rất ngon. Tứ muội học từ ai vậy?”

Vấn cố cũ: “Linh cảm bộc phát.”

“Linh cảm từ đâu?”

Tôi hưng dữ nói: “Có một con gà ban đêm xông vào sân của muội, uống nước trà của muội, khi nó bị giết, muội phát hiện ra thịt nó vô cùng tươi ngon. Do đó muội mới đặc biệt chọn mấy con gà cho uống nước trà để làm đồ ăn, vậy mới làm ra được món ăn tuyệt thế, lưu danh thiên cổ: trà thủy kê.”

Tạ Chiêu Anh bĩu môi, vùi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

Sau đó, tôi thường xuyên đụng mặt Tạ Chiêu Anh trong Tạ gia. Anh ta dường như không có việc gì làm, đợi chết già ở trong nhà, hai vị bà lão nhà họ Tạ có vẻ cũng đã không còn chút hy vọng nào với anh ta, nên cũng không can thiệp nhiều.

Một lần đi ngang qua hòn giả sơn trong hoa viên, tôi chợt nghe thấy giọng nói èo uột của anh ta: “Liên Nhi, nàng biết không, nếu nàng là gió, ta chính là cát. Nàng và ta, mãi mãi bên nhau...”

Lời thoại như quả bom Hy-đrô kia nổ bùng một cái, hất bay tôi tới tận sao Diêm Vương.

Đại khái là tôi đã phát ra âm thanh gì đó, một tiểu nha hoàn cúi đầu chạy ra, nhanh như chớp đã không thấy đâu nữa. Tôi nhớ hình như cô ấy là nha hoàn của Tạ phu nhân. Được lắm, Tạ Chiêu Anh, dám tới tận chỗ bà bà để ăn vụng.

Bên này, Tạ Chiêu Anh sửa sang lại quần áo, bình tĩnh, ung dung đi ra từ sau hòn giả sơn, nhìn thấy tôi, ra vẻ Trái Đất tròn chúng ta lại gặp nhau: “Tứ muội, muội cũng tới hoa viên dạo chơi đấy à?”

“Đúng vậy.” Tôi cười khẩy: “Ánh trăng mê người thế này, lại là cái gì chọc người ta, trần trọc khó ngủ?” Ánh mặt trời mùa đông ấm áp soi sáng hai chúng tôi. Tạ Chiêu Anh cười đến mức rung động lòng người.

5. Chương 5: Có Người Nói, Đó Là Tương Lai

Cửa ải cuối năm sắp tới, cả nhà phải lên chùa dâng hương tế tổ.

Nhớ lại đoạn miêu tả khi cả nhà họ Cổ lên chùa dâng hương trong Hồng Lâu Mộng, trùng trùng điệp điệp lên đường, rong rã nối nhau trên đường cái, là một cảnh tượng hết sức xa hoa. Còn Tạ gia, không biết vì thái phó tính tình đơn giản, hay vì gia quyến ít người, lên chùa dâng hương cũng chỉ có năm cổ kiệu, mấy người hầu và gia đình mở đường mà thôi, ôn hòa, khiêm tốn xuyên qua thành, đi thẳng tới phật sơn.

Vạn phật sơn cách kinh thành mấy dặm, trên núi có hơn mười tòa chùa miếu to to nhỏ nhỏ, nhưng cũng có ý khoa trương xưng là Vạn phật sơn. Trong “Sơn xuyên chí” viết, núi cao vạn trượng, trên núi tràn ngập kỳ hoa dị thảo, có thác đổ suối chảy, nhiều loại chim chóc, linh thú.

Cụ thể là thần kỳ thế nào, tôi cũng không biết. Cổ kiệu thời xưa dù sao cũng không phải ô tô thời hiện đại, tôi ngồi trong kiệu, bị lắc đến không biết đâu là trời đâu là đất, trước mắt tối đen, dạ dày giống như đang cuộn lên từng đợt, vừa giống ngồi trên tàu hải tặc vừa giống đi tàu lượn siêu tốc. Toàn thân tôi co giật như động kinh, mà đường đi của cổ nhân lại ngoạn nghèo, dài dằng dặc như Vạn Lý Trường Thành.

Vân Hương không ngừng vuốt lưng cho tôi: “Tiểu thư cố lên, sắp tới nơi rồi.”

Tôi không cố được nữa, vén rèm há miệng nôn ra, cháo bánh bao nhân trứng và quả táo sáng nay mới ăn tất cả đã hóa thành nước a-xít, phun ra.

Nôn xong, cảm thấy thoải mái hơn một chút. Mở mắt ra, tôi nhìn thấy một bãi nước bắn màu vàng bắn lên một tấm gấm vóc màu trúc xanh thượng đẳng, tấm vải gấm kia chớp lên chớp xuống có tiết tấu.

Ánh mắt tôi nhìn theo tấm vải kia lên trên, dừng lại ở nụ cười méo mó của Tạ Chiêu Anh. Bàn tay nắm dây cương của anh ta lộ gân xanh, các đốt ngón tay trắng bệch, nhưng anh ta vẫn kiềm chế được, không nhào tới bóp chết tôi.

Những kẻ phong lưu thường thích chưng diện, những kẻ thích chưng diện lại thích sạch sẽ. Nhưng tôi thật sự vô tội, đường rộng như vậy anh ta không đi, lại cố tình thúc ngựa lại đây, bị tôi nôn vào cũng là anh ta tự chịu.

Tạ Chiêu Anh thật vất vả mới không chế được nét mặt, vươn tay đưa cho tôi một thứ gì đó, nói: “Ngửi một chút sẽ không choáng váng nữa.”

Tôi nhận lấy nhìn, là một cái túi thơm tinh xảo, tản ra một mùi thơm lạ lạ, khiến tôi liên tưởng đến kem dưỡng ẩm của Olay. Tôi đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi thơm ngát kia thấm vào người, khiến thần trí thoáng thanh tỉnh, đầu thật sự không choáng váng nữa.

Thì ra anh ta tới để đưa thứ này cho tôi. Tôi ngẩng đầu, định nói mấy câu cảm ơn với Tạ Chiêu Anh, vậy mà anh ta đã thúc ngựa đi trước từ bao giờ, tới trong chùa thay quần áo.

Đến nơi, có một lão hòa thường gầy gò đứng ở cửa đón tiếp chúng tôi, nói một tràng dài a di đà phật và mấy câu khách sáo, sau đó đưa chúng tôi vào. Tôi và Tạ Chiêu Anh đi phía sau Tạ phu nhân, chờ phái nam dâng hương xong chúng tôi mới bước lên, dập đầu với Phật tổ và tổ tông nhà họ Tạ.

Tôi quỳ lạy rất thành tâm. Bồ Tát và tổ tông phù hộ, mặc dù con không phải con cháu nhà họ Tạ, nhưng tốt xấu gì cũng có họ Tạ, nếu đã chiếm thân thể của Tạ Chiêu Hoa cũng sẽ cư xử thật tử tế, nhất định không bôi nhọ danh tiếng nhà họ Tạ. Cầu Bồ Tát và tổ tông phù hộ con sớm ngày trở về cơ thể mình, con cầu xin nghìn vạn lần.

Thật vất vả mới dâng hương xong, sau đó lại phải đi nghe thiền. Tôi khóc thét trong lòng, vừa nẩy mới phun ra, nay dạ dày trống không, giờ đã sắp đói kêu thành tiếng, tôi hai mắt xám ngắt, nhìn bánh bao trắng bóc trong sổ đồ cúng bày trên bàn thờ mà nuốt nước miếng.

Tạ Chiêu Kha thật sự không thuộc chốn nhân gian khói lửa, vẫn duyên dáng yêu kiều đứng phía sau Tạ phu nhân, dung nhan cao quý mỹ lệ hoàn toàn điềm tĩnh. Cô ấy nhìn thấy vẻ mặt của tôi, khó hiểu hỏi: “Tứ muội, muội không khỏe sao?”

Tôi cười khổ lắc đầu.

Tạ phu nhân vô cùng hào hứng nói: “Hôm nay Tuệ Không đại sư sẽ giảng thiền, thật sự hiếm có, các con đều phải chuyên tâm nghe giảng đấy.”

Bước vào thiền phòng, tôi chọn một vị trí xa xa, ngồi xuống bên cạnh một chàng trai tóc đen mặc một bộ quần áo bằng gấm trắng, đó là Tạ Chiêu Anh đã thay y phục. Tôi uể oải gật đầu với anh ta, một cái túi giấy bỗng bị nhét vào tay tôi.

Tôi giật mình, cái túi giấy kia nóng hừng hực. Cẩn thận mở ra, thì ra là mấy chiếc bánh đậu nành vàng ươm.

Tôi rưng rưng nước mắt: “Nhị ca...”

“Nhanh ăn đi.” Tạ Chiêu Anh thương hại nhìn bộ dạng khổ sở của tôi: “Tiểu Tam Tử trộm được trong phòng bếp, nhị ca ăn một nửa, để dành uội một nửa. Thế nào? Nhị ca đối với muội có tốt không?”

Tôi liên tục gật đầu, vùi đầu cắn một miếng, kết quả là lập tức bị nghẹn, suýt chút nữa là nghẹn chết. Một chướng cứng như sắt của Tạ Chiêu Anh đập vào lưng tôi, tôi phụt một tiếng, phun miếng bánh vào gáy của Tạ Linh Quyên ngồi phía trước. Tạ Linh Quyên há miệng định kêu lên, lại bị đại ca của tôi dùng một tay che miệng, thì ra Tuệ Không đại sư đã tới.

Tuệ Không đại sư là một ông già khoảng hơn sáu mươi tuổi, gầy gò yếu ớt nhưng bước đi ổn định, hai mắt sáng như sao, sắc bén như dao, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường. Ông ấy đứng lại, hai mắt đảo qua đám người như đèn pha, rồi bỗng dừng lại trên mặt tôi.

Tôi bị ánh mắt kia nhìn tới, trên lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Trong lòng nói thầm, chẳng lẽ cao nhân nhìn ra tôi là mượn xác hoàn hồn rồi?

Thế như Tuệ Không đại sư thu hồi ánh mắt, ngồi xuống bồ đoàn, bắt đầu giảng thiền.

Tôi vốn không có lòng hướng Phật, lại cực khổ cả nửa ngày, rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ. Lão hòa thượng nói đến Phật tích, điển cổ kỳ lạ, từ nghĩ vô cùng thâm ảo, tôi nghe mà như nghe ngoại ngữ. Trong thiền phong đốt chậu than, ấm áp dễ chịu, tôi lảo đảo dựa vào một thứ gì đó mềm mại ấm áp, chớp mũi ngửi thấy một mùi thơm thanh nhã, sung sướng nhắm hai mắt lại.

Trong mơ là một biển mây, giống cảnh tượng khi tôi mới thoát xác. Tôi lung tung bay lượn trong những tầng mây, giống một cái máy bay không có ra-đa chỉ dẫn.

Bay mãi, bay mãi, tầng mây dần dần loãng đi, một khoảng đất rộng lớn mơ hồ hiện ra. Đó là một thành phố hiện đại, tôi trôi nổi phía trên nhìn bao quát tất cả, chỉ thấy những ánh đèn màu vàng rạng rỡ trong bóng đêm đô thị, những biển quảng cáo sắc màu sắc sỡ chói mắt trên mấy tòa nhà cao chọc trời. Tôi bỗng nhìn thấy một cửa hàng bách hóa quen thuộc, lúc này mới phát hiện hình như tôi đang ở thế giới trước kia của mình.

Tôi mừng như điên, lập tức bay về phía nhà mình. Trong tiểu khu nhà tôi đang là quang cảnh của mùa thu, hoa quế tỏa hương, dưới nhà tôi có một chiếc xe con cao cấp, bên trên trang trí bằng hoa hồng và dây ruy băng màu hồng.

Tôi đang mơ màng, bỗng một đám người ủa ra khỏi tòa nhà, đi tới trước mặt tôi, chính là Trương Tử Việt mà tôi ngày đêm mong nhớ!

Anh tươi cười rạng rỡ, vui sướng kéo tay một cô gái xinh đẹp váy đỏ, đó là Lý Yên. Hai người mặt mặt ngọt ngào, được mọi người vây quanh, đi về phía chiếc xe kia. Trên chiếc xe đó dán một chữ “Hỉ” thật lớn.

Tôi mờ mịt đứng trong đám người. Tất cả mọi người đều không nhìn thấy tôi, thân thể của bọn họ xuyên qua tôi, tôi giống như một linh hồn.

Tôi nhớ ra rồi, hôm nay là mừng Chín tháng Chín, ngày Trương Tử Việt kết hôn. Thân thể tôi còn không biết đang nằm thẳng cẳng ở chỗ nào, vậy mà anh vẫn chẳng có việc gì, đúng ngày tổ chức hôn lễ, trở thành chồng của Lý Yên.

Tôi ngơ ngác đứng đó, nhìn mọi người ngồi vào trong xe, những chiếc xe lần lượt rời đi, dưới lầu rất nhanh đã trống trơn. Gió thu cuốn mấy chiếc lá vàng bay lên, sau khi sự náo nhiệt qua đi, vẻ hiu quạnh vây lấy tôi. Tôi nhìn về phía chiếc xe cưới kia rời đi, đôi mắt đau nhức.

Một tiếng nói không có chút du dương vang lên: “Đừng nhìn nữa, thứ không phải của cô thì đã định trước sẽ không phải của cô rồi.”

Tâm trạng bị cắt ngang, tôi tức giận trừng mắt nhìn về một khoảng không phía trên mình: “Cậu bớt nói nhảm đi, tôi đợi đã hai tháng, bây giờ đã có thể đưa tôi quay về thân thể chưa?”

“No. No.” Đại tiên kia phun ra hai câu tiếng nước ngoài: “Thời cơ còn chưa tới.”

“Còn chưa tới?” Tôi nén giận: “Để nguyên thân của tôi trở về cơ thể cũng chẳng phải kỹ thuật gì phức tạp, vì sao phải lâu như thế?”

Giọng nói kia cũng rất bất đắc dĩ: “Tôi cũng không có cách nào khác. Những việc như linh hồn trở về cơ thể này cũng không phải muốn là được. Bất kể một linh hồn nào muốn nhập vào một thân thể nào đó đều phải dựa vào sự điều phối, phải có chỉ thị của các sếp mới được. Nhưng hiệu suất làm việc của cấp trên rất kém, vì vậy chỉ tiêu mỗi ngày có hạn. Dù cô đã có tên trong danh sách nhưng chờ đến lượt sợ là còn một khoảng thời gian nữa.”

Tôi tức giận đến mức chửi mắng chế độ quan liêu một lượt. Giọng nói kia an ủi tôi: “Cô Tạ, cô cũng đừng nóng ruột. Dù sao người trong lòng cô cũng đã kết hôn rồi, cô có trở về cũng không thay đổi được gì, chỉ bằng tận hưởng cuộc sống khác lạ ở thế giới kia một chút đi. Hơn nữa, người trong sổ mệnh của cô cũng không phải chú rể vừa rồi.”

Tôi nghe tới đây, hứng thú hỏi: “Cậu biết người trong sổ mệnh của tôi là ai à?”

Đại tiên mất tự nhiên khụ một tiếng, hạ giọng nói: “Tôi chỉ tò mò mở quyển tử vi cả đời của cô ra mới nhìn thấy, việc này coi như tiết lộ thiên cơ, sẽ bị thiên lôi đánh. Nhưng hai chúng ta là ai, người khác là tôi không nói cho đâu...”

Tôi sốt ruột: “Rốt cuộc là ai?”

Đại tiên kia cười hì hì: “Người kia, chính là người bên cạnh cô. Cô để ý một chút là biết.”

Thế này cũng chẳng khác gì chưa nói.

Tôi đang muốn hỏi lại thì giọng nói kia bỗng nói: “Hết giờ rồi.” Sau đó, tôi bị một sức lực nào đó túm đi, bắn tôi lên cao như ngồi trên tên lửa. Tôi hoa mắt choáng đầu, nhắm chặt mắt lại, bay nhanh trên trời một lúc sau đó rơi thẳng xuống.

Cảm giác không trọng lượng khiến tôi hô lên một tiếng sợ hãi theo bản năng, đột nhiên phịch một tiếng, sau lưng đụng vào cái gì đó, ngã chổng vó.

Mở mắt, nhìn thấy một xà ngang thật to trên nóc nhà, sau đó là một gương mặt quen thuộc tiến vào tầm mắt.

“Tứ muội, muội không sao chứ?”

Tạ Chiêu Anh vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ nhìn tôi. Tôi ngốc nghếch nhìn gương mặt tuần tú của anh ta, trong đầu bỗng nảy lên một câu nói của đại tiên: “Người kia ở ngay bên cạnh cô.”

Một trận rùng mình.

Tạ Chiêu Anh nghi hoặc vươn tay xoa xoa đầu tôi: “Không phải ngủ đến ngu người rồi chứ?”

Giờ tôi mới phát hiện ra cả sảnh đường thật im lặng, ai ai cũng nhìn tôi chăm chăm, sắc mặt Tạ phu nhân khó có thể gọi là đẹp, Tuệ Không đại sư kia thì đang hí mắt nhìn tôi, vẻ mặt đầy thâm ảo. Chỗ tựa lưng run lên một cái, tôi cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn. Tống Tử Kính đang cười cười đầy dịu dàng nhìn chăm chú vào tôi, thì ra tôi ngã lên người anh ta. Gương mặt tôi thoáng cái ửng hồng.

Tạ thái phó lấy lại vẻ bình tĩnh, cúi người xin lỗi Tuệ Không đại sư: “Tiểu nữ không có giáo dưỡng, xúc phạm đại sư. Lão phu trở về nhất định quản giáo nghiêm khắc, mong đại sư rộng lượng tha thứ.”

Tuệ Không đại sư niệm a di đà phật rồi nói: “Tạ đại nhân không cần tự trách. Tạ tiểu thư còn trẻ tuổi, hoạt bát, không chịu nổi Phật pháp nặng nề cũng là chuyện thường tình. Lão nạp thấy tiểu thư chất phác thông minh, tâm linh trong sáng, gương mặt mang theo linh khí, tư thế ung dung, tương lai nhất định sẽ là mẫu nghi thiên hạ.”

Những lời này giống như ném một quả lựu đạn vào trong đám người, nổ tung đến mức mọi người choáng váng, không nhận được phương hướng.

Cả nhà chậm rãi quay đầu nhìn tôi, rồi lại nhìn về phía Tạ Chiêu Kha. Tạ phu nhân mở miệng nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người: “Đại sư, ngài không nhìn nhầm người đấy chứ?”

Tôi gật đầu theo tất cả mọi người.

Tuệ Không đại sư chấp tay nói: “Thí chủ, lão nạp là người xuất gia, không nói dối. Đây là thiên cơ, lão nạp đã tiết lộ ắt phải chịu tội trong người, cũng khó thoát. A di đà phật.”

Lão hòa thượng này, nếu đã biết thiên cơ không thể tiết lộ thì sao lão không ngậm cái miệng mình lại?

Tôi khóc không ra nước mắt. Người nhà họ Tạ dùng ánh mắt như tia hồng ngoại nhìn tôi, trên mặt đều viết mấy chữ “Sao có thể? Nhìn thế nào cũng không giống!”

Tôi vội vàng nói: “Con không tin. Lão hòa thượng đó nói lung tung.” Tôi còn phải trở về thân thể của mình nha.

Tạ thái phó gầm lên: “Láo xược!”

Không biết ông ấy mắng tôi vì tôi gọi Tuệ Không đại sư là lão hòa thượng, hay vì tôi phủ nhận số mệnh nương nường của mình.

Tuệ Không đại sư cười bí hiểm rồi bỏ đi, để lại cả nhà họ Tạ khó hiểu nhìn nhau. Tạ phu nhân vẫn còn căng thẳng run run, nói với Tạ thái phó: “Lão gia, hay là lại mời đại sư xem tướng cho Kha Nhi đi.”

Gương mặt xinh đẹp của Tạ Chiêu Kha tràn đầy không tình nguyện, ánh mắt u ám vẫn dính chặt lên người Tống Tử. Mà Tống Tử Kính thì cau mày nhìn tôi chăm chăm, giống như đang suy nghĩ rất cuộc trên người tôi có chỗ nào giống mẫu nghi thiên hạ.

Tạ Chiêu Anh cười tủm tỉm sán lại: “Chúc mừng tứ muội nha.”

Tôi tức giận: “Mừng cái gì mà mừng.”

“Tạ gia chúng ta sắp có một nương nường nha.”

Tôi cá giận: “Chưa nói đến chuyện hoàng đế kia đã hơn bốn mươi tuổi, lại bệnh tật đầy mình, muội còn như hoa như ngọc, làm vợ bé cho hắn, hắn có tiếp nhận được không?”

Tạ thái phó giậm chân: “Đồ láo xược, lời chửi bới thánh thượng người cũng dám nói?”

Tôi cũng bắt đầu bực phát, la lên: “Có gì không thể? Phụ nữ cũng là người, chỉ vì trời sinh sức lực không bằng đàn ông nên bị đàn ông coi không phải người hay sao? Nói trắng ra, đây chính là thống trị bằng bạo lực, phụ quyền phụ quyền, cả xã hội đều phát triển dị dạng.”

Tạ thái phó không biết phải đối phó với một phần tử cuồng nhiệt chủ nghĩa nữ quyền thế nào, gương mặt tức giận đến mức biến thành màu gan heo, suýt chút nữa vì máu bốc lên não mà ngất đi.

Tạ Chiêu Anh thấy không ổn, vội vàng kéo tôi ra ngoài.

Anh ta lôi tôi thẳng ra ngoài chùa, tôi hất mạnh tay anh ta ra, tự mình đi thẳng xuống núi.

Cuối cùng cũng có chút tức giận.

Thử nghĩ đến chuyện bạn là một cô gái, hy sinh tuổi thanh xuân của mình cho sự vinh quang của gia tộc, người ta còn nghĩ mình không xứng. Tôi không chịu nổi sự sỉ nhục này. Bọn họ là cái thá gì, một kẻ là lão hòa thượng mượn danh tiếng lừa gạt thiên hạ, một kẻ là thành phần trí thức ra về đạo mạo, cả cái xã hội phong kiến nam tôn nữ ti chết tiệt này nữa.

Tôi đứng ở lưng chừng con đường dẫn xuống núi, gào to: “Bà đây muốn về nhà.....”

“Ta đưa muội về là được.” Giọng nói của Tạ Chiêu Anh đột nhiên truyền tới khiến tôi lại càng hoảng sợ.

Không biết anh ta đuổi theo tôi từ lúc nào, cưỡi ngựa phía sau, tôi bụng đầy tâm sự nên cũng không chú ý tới.

Anh ta thở dài: “Dù thế nào ông ấy cũng là cha muội, muội tranh cãi với ông ấy là lỗi của muội.”

Tôi lạnh lùng nói: “Nhị thiếu gia, nếu tôi thật sự trở thành cô vợ nhỏ của hoàng đế, đến lúc đó cả nhà ngài phải quỳ xuống dập đầu với tôi, tôi còn phải quan tâm xem mình đã từng cãi nhau với cha già hay chưa sao?”

Tạ Chiêu Anh cười khổ: “Đừng giận. Lời lão hòa thượng kia nói cũng không chính xác, khi ta còn bé, hẳn còn nói tương lai ta sẽ quân lâm thiên hạ ấy chứ.”

Tôi sợ hãi: “Nhị ca, lời này nếu truyền ra ngoài sẽ bị chém đầu đấy!”

“Đúng vậy.” Tạ Chiêu Anh cũng rất bức bối: “Nhưng muội nhìn xem, ta lớn thế này rồi vẫn chỉ là lão nhị của Tạ gia, ngay cả một chức quan cũng không có. Quân lâm thiên hạ cái con mẹ gì.”

Tôi cười: “Chuyện này cũng chưa chắc. Có lẽ muội làm nương nương rồi sẽ liên tục đề bạt người nhà mẹ đẻ, Tạ gia chúng ta ngoại thích chuyên quyền, cuối cùng nhị ca không chịu làm hầu gia nhàn tản nữa, khởi binh tạo phản...”

Tạ Chiêu Anh đen mặt.

Tôi ngừng lại, khoát tay, tiếp tục bước đi: “Nhị ca về đi, muội không sao.”

“Muội muốn đi đâu?” Tạ Chiêu Anh hỏi.

“Nghe con lừa trọc đầu kia niệm kinh nửa ngày, trước ngực sắp dính vào sau lưng đến nơi, xuống núi tìm cái ăn đã.”

Tôi mới đi được hai bước, thắt lưng bỗng bị siết chặt, thoáng cái đã bị người ta nhấc lên. Tạ Chiêu Anh ôm tôi vào lòng, cười nói: “Nhị ca cũng đói bụng. Cơm chay trong chùa một chút dầu mỡ cũng không có, đi thôi, nhị ca đưa muội tới Thiên Hương lâu.”

Hai chân anh ta thúc vào bụng ngựa một cái, con ngựa nhấc chân phi như bay.

6. Chương 6: Mộng Uyên Ương Hồ Điệp

Thiên Hương lâu nằm trên con đường sầm uất của kinh thành, là một tòa nhà bốn tầng, mái cong, tường cao, to lớn khí thế, thực khách lui tới đi xe ngựa hoa lệ, áo mũ chỉnh tề, thật không hổ là “kinh đô đệ nhất tửu lâu”.

Tạ Chiêu Anh dẫn tôi đi vào, tiểu nhị vừa nhìn thấy anh ta đã tươi cười chào đón: “A, đây chẳng phải nhị gia sao? Đã lâu không thấy ngài tới, mời lên lầu.”

Tạ Chiêu Anh quen đường, phát vạt áo đi lên lầu.

Ngồi xuống một phòng nhìn ra đường lớn, Tạ Chiêu Anh mở thực đơn, bắt đầu đọc: “Gà nấu nấm, củ từ nhồi anh đào, vịt xào hải sâm, nấm nướng, đậu sốt, rau trộn...”

Tôi vội vàng kêu ngừng ngừng ngừng: “Chúng ta chỉ có hai người, hai món mặn, một món chay, một món canh là đủ rồi.”

Tạ Chiêu Anh hiển nhiên rất hào phóng, bất mãn nói: “Không phải chỉ vài món ăn thôi sao, nhị ca của muội vẫn đủ tiền trả.”

Chạy bàn ở bên cạnh cũng lập tức cũng xen miệng: “Nhị gia ra tay đều có tiếng hào phóng. Lần trước vùng tiền độc chiếm hoa khôi của Quỳnh Tuy lâu, ngay cả Triệu tiểu hầu gia cũng chỉ có thể đứng bên nuốt nước miếng.”

Tôi trừng mắt nhìn Tạ Chiêu Anh đang đắc ý dào dạt, không hề có ý kính nể, chỉ cảm thấy đáng thương thay cho Tạ thái phó. Một phần tử trí thức cấp cao như ông ấy chẳng biết phải làm thế nào mới cung cấp đủ ột đứa con trai ăn tàn phá hại như thế này, chẳng trách ông ấy muốn đưa con gái rệu vào cung.

Tôi hỏi: “Triệu tiểu hầu gia là ai?”

Tạ Chiêu Anh cười nói: “Triệu Sách, cháu trai của hoàng hậu. Có chút quen biết, trước đây khi đi học, hần vấy mực lên ghế của ta, ta đóng đinh lên ghế của hần, cả hai đều bị tiên sinh đánh; đến khi trưởng thành, ta giành mất hoa khôi của hần, hần cướp đồ cổ của ta, về nhà đều bị giáo huấn.”

Tôi nghĩ đến bè đảng Triệu thị mà Vân Hương từng nói, hỏi: “Vậy Triệu tiểu hầu gia này cũng là một tên ăn chơi trác táng?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Cũng không phải, con người hần tuy lưu manh, không phẩm hạnh, vô liêm sỉ, háo sắc, nhưng tài văn chương lại nhất đẳng. Khi rảnh rỗi, muội đọc thử “Tề giang sơn chí” và “thịnh kinh” xem, đó chính là hần sáng tác.”

Tôi giật mình: “Hần, hần, hần theo đạo cơ đốc à?”

Tạ Chiêu Anh không hiểu: “Ruột gà kêu? Ruột gà làm sao kêu được?”

Tôi phụt một tiếng phun khắp bàn: “Muội nghe nhầm, là muội nghe nhầm!”

* Có lẽ nghe nhầm “thịnh kinh” thành “thánh kinh”, kinh thánh ấy = =”

Tạ Chiêu Anh vẫn còn suy tư: “Hay là gà kêu từ trong bụng?”

Tôi vội hỏi: “Vậy hoa khôi đó thế nào?”

Tạ Chiêu Anh cười: “Muội nghĩ thế nào? Một đêm tiêu dao hồng trường cùng mỹ nhân? Thật ra cô nương đó là người trong lòng của một bằng hữu của ta, bằng hữu đó của ta gia cảnh bình thường, không có cách nào chuộc thân cho giai nhân, vì vậy ta mới tiện tay giúp đỡ một chút thôi.”

Tôi cười: “Dùng tiền trong nhà đi hành hiệp trượng nghĩa, chẳng trách ra tay hào phóng, phải không?”

Tạ Chiêu Anh hiếu kỳ nhìn tôi chăm chăm: “Rốt cuộc muội từ cái gì biến thành, sao có thể xảo quyết, tinh quái như thế?”

Anh ta giống như chỉ tùy ý nói một câu lại dọa tôi đổ mồ hôi lạnh. Đây là xã hội phong kiến, kẻ mượn xác hoàn hồn như tôi sẽ bị coi là yêu ma quỷ quái, bị trói trên cọc gỗ, quay đến mức cháy khét lẹt.

Cũng may lúc này tiểu nhị đã bắt đầu đưa đồ ăn lên.

Tôi nhìn qua một lượt, mấy cái bát đựng đồ ăn chỉ to bằng nửa lòng bàn tay, không biết là keo kiệt hay là truyền thống, dù sao một loạt món ăn bày khắp bàn khiến tôi có cảm giác như đang ăn đồ ăn Hàn Quốc. Chẳng trách Tạ Chiêu Anh mở miệng là gọi nhiều như thế.

Nhưng món ăn cũng đầy đủ sắc hương vị, lại hợp khẩu vị của tôi, tôi ăn vô cùng vào miệng.

Tạ Chiêu Anh tao nhã gấp một ít rau, chậm rãi ăn, nhìn tôi đang ăn như chết đói mới dặn dò một câu: “Chậm một chút, cẩn thận nghẹn.”

Chợt nghe bên ngoài truyền tới một giọng nói sang sảng: “Nhị thiếu gia nhà họ Tạ biết chăm sóc người khác từ khi nào vậy.”

Dứt lời, cửa mở ra. Một chàng trai cao gầy mặc cẩm phục chưa được mời đã bước vào, khuôn mặt tuấn tú, nụ cười thân thiện, chỉ là, trời lạnh muốn chết còn phe phẩy một cây quạt hoa, một mùi thơm theo gió quạt

bay vào mũi tôi. Phía sau anh ta là một anh chàng mặc áo thư sinh màu xanh nhạt, anh tuấn cao lớn, dáng vẻ ôn hòa. Hai người tầm tuổi Tạ Chiêu Anh, áo quần cầu kỳ, cử chỉ lễ độ, hiển nhiên đã được dạy dỗ tốt.

Tạ Chiêu Anh đứng lên, cười cười: “Diên Vũ, Chính Huân, đã lâu không gặp.”

Tên của hai người này rất có vẻ Hàn Quốc, vô cùng thú vị. Anh chàng mặc hoa phục đi phía trước có một đôi mắt phượng, khi cười rất giống hồ ly. Anh chàng phía sau có vẻ trầm tĩnh, ổn định hơn, giống một cái giếng nước không một gợn sóng.

Anh chàng hồ ly nhìn thấy tôi, tò mò hỏi: “Vị cô nương này là...”

Tạ Chiêu Anh giới thiệu: “Đây là Hàn vương tôn, còn vị này là xa kỵ tướng quân, Úc Chính Huân. Đây là tứ muội của ta, Tiểu Hoa.”

Anh chàng hồ ly Hàn vương tôn vừa nghe đại danh của tôi lập tức thốt ra: “Cô nương thần trí có vấn đề, không phải bị điên đấy sao?”

Tôi giận dữ cười mỉa: “Người tin người ta nói nhảm, vậy chẳng phải cũng điên hay sao?”

Úc Chính Huân nhất thời không nhịn được mà nở nụ cười, Tạ Chiêu Anh sút cho tôi một phát dưới gầm bàn.

Hàn vương tôn cũng biết mình lỡ lời, vội vàng nghiêm mặt xin lỗi tôi: “Lời vừa rồi của tại hạ chỉ là vô ý, đã sỉ nhục tứ tiểu thư, thật sự là thường ngày nói năng lung tung đã quen, không có ác ý, mong tứ tiểu thư rộng lượng tha thứ.”

Tôi là một tiểu cô nương chưa cập kê, anh ta chịu chân thành nhận lỗi với tôi như vậy quả thật không dễ dàng. Vì vậy, tôi gấp cái đùi gà vừa bị tôi phun nước miếng, đặt vào trong bát của Hàn vương tôn, vô cùng thân thiết nói: “Hàn đại ca đừng tự trách, tiểu muội vừa rồi cũng đã vô lễ, cũng xin Hàn đại ca đừng trách tội.”

Nét mặt Tạ Chiêu Anh giật giật, tôi dùng ánh mắt cảnh cáo anh ta, anh ta thức thời ngậm chặt miệng. Vì vậy, tôi khoái trá nhìn Hàn vương tôn nuốt miếng thịt gà kia vào bụng.

Lúc này Úc Chính Huân bỗng mở miệng nói: “A Anh, đã lâu huynh không về. Ta nhớ trước đây huynh rất thích nghe Bộ Đình cô nương của Thiên Hương lâu này hát, chỉ bằng hôm nay cũng gọi nàng tới hát vài khúc đi.”

Tạ Chiêu Anh cười nói: “Thật sự đã lâu không được nghe tiếng ca của Bộ Đình cô nương, vậy mời nàng tới đây đi.”

Tiểu nhị chạy đi gọi người, không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng đồ trang sức chạm vào nhau nho nhỏ, một hương thơm thanh nhã nhẹ nhàng bay vào. Người tới bước chân rất nhẹ, ngồi xuống phía sau rèm che ở gian ngoài, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ nghe thấy tiếng cổ cầm thanh thúy vang lên, sau đó là một giọng ca uyển chuyển, mềm nhẹ: “Ve sầu mùa đông, đóa mộc tú cầu, sương mờ liễu rủ. Một cánh nhạn bắc, sông dài cách chia. Nói rằng sẽ trùng phùng trong mộng. Từng năm cảm liễu đếm tuổi xuân, hoa đào khắc khoải ngày một héo úa...”

Bài hát này thật đẹp, tôi nghe rất nhập tâm.

Một khúc hát hoàn tất, phía sau hoàn toàn yên tĩnh. Tôi quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Tạ Chiêu Anh, vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, ánh mắt lấp lánh sáng. Tôi đã nhìn quen dáng vẻ cà lơ phớt đời của anh ta, chợt thấy đáng vẻ nghiêm túc như thế nên rất kinh ngạc.

Lúc này tôi mới phát hiện, Hàn vương tôn và Úc tướng quân kia đã không thấy đâu. Hai gã này đúng là không phúc hậu, trốn đi cũng không gọi tôi, giờ tôi ở lại không được, đi cũng không xong.

Người đẹp sau rèm thưa kia cúi đầu khẽ thở dài, nói: “Lục lang, chàng còn nhớ từ khúc này không?”

Về mặt Tạ Chiêu Anh rất dịu dàng, lại cười nói: “Sao có thể quên.”

Thật sự là tình nhân cũ gặp nhau, tôi biến thành một cái đèn lồng rõ to.

Giọng nói người đẹp thật ưu thương: “Nhớ khi đó, ta giả làm một nam hài tử, cùng chàng ra phố ngắm hoa đăng. Không cẩn thận bị tách ra, ta khóc suốt dọc đường, cuối cùng được người nhà tìm về. Không nhớ ra chàng vẫn còn tìm ta, ở bên ngoài cả đêm, bị phong hàn, trở về bị bệnh nặng một hồi.”

Tạ Chiêu Anh cười: “Khi đó ta cho rằng đã lạc mất nàng, sợ đến mức hồn phi phách tán.”

Giọng nói người đẹp lại có thêm chút nức nở: “Ta còn nhớ ta từng thề trước giường bệnh của chàng, lời thề ấy chàng còn nhớ không?”

Tạ Chiêu Anh mềm nhẹ như nước nói: “Đương nhiên còn nhớ...”

Tôi hiếu kỳ vểnh tai lên, anh ta đang định nói tiếp, liếc mắt nhìn thấy tôi, lập tức đứng hình. Vẻ mặt dịu dàng đến mức buồn nôn kia còn chưa kịp thu lại, cứng nhắc trên mặt, vô cùng tức cười, tôi cười khẽ ra tiếng.

Tạ Chiêu Anh đen mặt nhìn tôi nói: “Muội còn chưa đi?”

Tôi vô tội nhún vai, nói: “Bọn họ không gọi muội đi.”

Người đẹp vừa sợ vừa thẹn nói: “Ai ở đó vậy?”

Tạ Chiêu Anh vội vàng trấn an nàng: “Không có gì, là tứ muội của ta. Ta đưa con bé ra ngoài chơi.”

Tôi lập tức ngoan ngoãn hướng về phía rèm che gọi một tiếng: “Chào tỷ tỷ.”

Người đẹp sau rèm cười khẽ, một bàn tay nhỏ nhắn như điêu khắc từ bạch ngọc vén rèm lên, lộ ra gương mặt sáng trong như ánh trăng.

Cô gái trẻ tuổi đó tư thế thướt tha, tóc đen dài như mây, không mang châu báu, chỉ cài một đoá hoa thực được nở rộ. Váy lụa xanh nhạt hoa mỹ tinh xảo, da thịt trắng như tuyết, mịn màng như ngọc. Gương mặt trái xoan, mắt hạnh long lanh, đẹp như bước ra một bức tranh thời hiện đại.

Tôi đang định mở miệng ca ngợi thì Tạ Chiêu Anh đã đi tới trước, vô cùng thân thiết đỡ lấy nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nồng nàn triu mến, đoá hoa đỏ lửa tình lộp độp nở giữa không trung.

Tôi nhẹ nhàng đứng lên đi ra ngoài.

Không ngờ mỹ nhân đột nhiên mở miệng gọi tôi lại: “Tứ muội chậm đi đã.”

Tôi đành phải đứng lại.

Mỹ nhân tỷ tỷ mỉm cười thân thiện với tôi: “Ta đã nhiều năm không gặp muội muội, không ngờ bệnh của muội muội đã khỏi, thật đáng mừng.”

Thì ra mỹ nhân cũng là người quen cũ. Tôi khách sáo nói: “Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm.”

Tạ Chiêu Anh nói: “Tứ muội không còn nhớ chuyện trước đây, đây là Phỉ Hoa tỷ tỷ của muội.”

Sao? Không phải nữ ca sĩ Bộ Đình gì đó sao?

Tạ Chiêu Anh nhìn về phía mỹ nhân tỷ tỷ, hỏi: “Lần này nàng đi ra có ai biết không?”

Mỹ nhân tỷ tỷ nói: “Ta nói lên núi dâng hương, cũng không ngăn cản ta. Chàng yên tâm, có Diên Vũ và Chính Huân giúp đỡ, bọn họ sẽ không biết ta tới gặp chàng.”

Tạ Chiêu Anh gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Ta rất lo lắng cho nàng.”

Mỹ nhân tỷ tỷ dào dạt tình cảm nói: “Chàng không cần lo lắng cho ta. Tự mình bảo trọng, ta sẽ rất ổn.”

Hai người siết chặt tay nhau. Tôi nghĩ nếu không phải vì có tôi ở đây, có lẽ bọn họ đã nồng nhiệt ôm ấp cũng nên.

Cánh cửa bỗng bị gõ nhẹ ba tiếng. Đôi chim tình yêu nhỏ bé hồi phục tinh thần. Mỹ nhân tỷ tỷ nói: “Ta cần phải trở về.”

Nhị ca của tôi không nở, hỏi: “Khi nào còn có thể gặp nàng?”

“Lần này chàng ở lại bao lâu?”

“Ta còn chưa gặp được người đó.”

Mỹ nhân tỷ tỷ cắn môi, cau mày nói: “Ta sẽ giúp chàng nghĩ biện pháp. Chàng cứ kiên nhẫn chờ một chút. Nghìn vạn lần không được liều lĩnh, chàng phải biết tình thế hiện tại của chàng nguy hiểm biết nhường nào. Nghe nói, ngoại trừ vị kia, những người khác đều không thể gặp người đó.”

“Đã đến mức đó rồi sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa thân thể người đó vẫn không có chuyển biến tốt đẹp.”

“Tạ Chiêu Anh nắm tay nàng, nói: “Ta biết, ta sẽ kiên nhẫn chờ.”

Hàn vương tôn thò đầu vào nói: “Phỉ Hoa, đến giờ rồi.”

Tạ Chiêu Anh bỗng giang hai tay ôm Phỉ Hoa vào lòng.

Tôi và những người khác đều tự giác quay đầu đi.

Một lúc lâu sau, hai người mới lưu luyến rời ra. Phỉ Hoa lau nước mắt, yếu ớt nói: “Ta đi đây, chàng hãy bảo trọng.”

Tạ Chiêu Anh còn cầm chặt lấy tay nàng, vẻ mặt thâm tình. Mỹ nhân Phỉ Hoa quyết tâm giã tay anh ta ra, che thêm một chiếc khăn che mặt rồi vội vã rời đi.

Tôi nhìn một màn này, trong lòng rất đồng cảm. Phỉ Hoa vừa nhìn đã biết xuất thân cao quý, dung mạo không hề thua kém Tạ Chiêu Kha, còn là thanh mai trúc mã của Tạ Chiêu Anh, lại không biết vì sao mà hai người không ở bên nhau. Người có tình không thể thành thân thuộc, tôi cảm thấy thật đáng tiếc.

Sau khi Phỉ Hoa đi, Hàn vương tôn và Úc Chính Huân cũng cáo từ. Tôi và Tạ Chiêu Anh tâm trạng ủ ể chậm rãi trở về nhà.

Dọc đường Tạ Chiêu Anh không nói chuyện, trên mặt phủ một tầng mây đen, ánh mắt có vẻ oán hận, sầm sét chớp lên, muốn sống chó tới gần.

Tôi khua dừng khí hỏi: “Nhị ca, rốt cuộc Phỉ Hoa tỷ tỷ là ai?”

Sắc mặt Tạ Chiêu Anh hơi dịu đi một chút, nói: “Nàng là con gái độc nhất của công bộ thượng thư, Tần Phỉ Hoa. Một trong “Đông Tề song xu” (xu = người đẹp). Người còn lại chính là tỷ tỷ Tạ Chiêu Kha của muội.”

Chẳng trách, chẳng trách.

Tạ Chiêu Kha thanh cao u lãnh, Tần Phỉ Hoa dịu dàng uyển chuyển, hai người đều là tuyệt đại giai nhân.

Tôi lại hỏi: “Gia trưởng hai bên không đồng ý hai người à?”

Tạ Chiêu Anh cười lạnh một tiếng: “Tần gia có ý đưa Phỉ Hoa vào cung.”

Thật khéo, Tạ gia cũng có ý như thế.

“Chẳng trách ai cũng thích làm hoàng đế.”

“Hoàng đế?” Tạ Chiêu Anh mỉa mai nói: “Lão hoàng đế ốm yếu, đại quyền không nắm trong tay kia? Không phải hử! Sau khi thái tử tạ thế, còn có nhị hoàng tử Tiêu Lịch do một tay hoàng hậu nuôi nấng. Hiện giờ Phỉ Hoa đang là nữ quan trong cung của hoàng hậu, ý đồ hai nhà Tần, Triệu đã vô cùng rõ ràng.”

Tôi nói: “Nói vậy, nhà chúng ta và Tần gia muốn lấy lòng Triệu gia?”

Tạ Chia Anh vừa chia tay với người trong lòng, tâm trạng không vui, có chút hận đời, mở miệng là nói: “Tiêu thị nếu còn không ngóc đầu lên, thiên hạ này sớm muộn gì cũng đổi thành họ Triệu.”

Giọng nói của anh ta hơi lớn một chút, dọa tôi toát mồ hôi lạnh, thừa dịp trên đường vắng người, vội vàng kéo anh ta về nhà.

Tới cửa nhà, hạ nhân đứng bên ngoài chờ chúng tôi ồn ào la lên: “Nhị thiếu gia và tứ tiểu thư đã trở về!” Sau đó, một đám người từ trong nhà ủa ra, dẫn đầu chính là Tạ thái phó và Tạ phu nhân.

Tạ lão gia hừ lạnh: “Vẫn còn biết đường về?”

Câu này là nói với tôi.

Tạ phu nhân khuyên ông ấy: “Đã về là tốt rồi. Cũng may con đi theo.”

Câu này là nói với Tạ Chiêu Anh.

Đại ca cũng nói: “Chúng ta đều lo lắng Tiểu Hoa sẽ lạc đường. Về là tốt rồi, ăn cơm thôi, đều vào nhà đi đã.”

Đại khái vì lão hòa thượng tiên đoán tôi sẽ là thể thân của cô ấy nên Tạ Chiêu Kha rất vui vẻ, hiếm khi nào bỏ qua rụt rè, ôm lấy cánh tay tôi. Tôi ăn rồi mới về, không thấy đói, cô ấy còn nhiệt tình gấp thức ăn cho tôi.

Ăn xong, quả nhiên tôi bị ông bà Tạ gọi vào thư phòng.

Thư phòng nghiêm trang, đèn đuốc treo cao, nét mặt già nua nho nhả của Tạ thái phó bị ánh đèn chiếu xuống, hiện ra tất cả nếp nhăn, dường như nhiều hơn một chút trước khi tôi bỏ đi.

Tạ thái phó quát một tiếng: “Quỳ xuống!”

Tôi phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt ông ấy, cái gì mà “dưới trướng nữ nhi có hoàng kim” đều là đồ bỏ.

Tạ phu nhân có lòng tốt nhắc nhở tôi: “Không phải quỳ cha con, mà là quỳ tổ tông.”

Lúc này tôi mới nhìn thấy mấy bức họa sau lưng Tạ thái phó, phía trước hương khói nghi ngút. Chỉ là, ban ngày vừa mới quỳ xong, giờ lại quỳ, tổ tông sẽ không chê phiền chứ?

Tạ thái phó nói đầy hàm ý: “Lời Tuệ Không đại sư nói ban ngày, người còn nhớ rõ chứ?”

Tôi trợn mắt. Muốn quên cũng khó.

Tạ thái phó nói: “Tạ gia chúng ta, làm quan đã đến trăm năm. Trong đó ai ai cũng là trung lương, từng có một vị tể tướng, ba vị tướng quân, còn có hai vị quý phi và ba vị tông phi. Thế nhưng, tuyệt đối chưa từng có...”

“Hoàng hậu?” Tôi tiếp lời.

Tạ thái phó hung dữ liếc mắt nhìn tôi: “Chưa từng có kẻ nào không biết lễ nghĩa, ngang ngược như người!”

Tôi tức giận: “Cha, không thể trách con, con ngốc nghếch mười năm, đột nhiên có người nói tương lai con có thể là mẫu nghi thiên hạ, là ai thì cũng bị dọa đến hết hồn.”

Tạ phu nhân đứng bên cạnh tôi, gật đầu nói: “Cũng đúng đấy lão gia. Tiểu Hoa còn chưa hiểu chuyện, ông nên coi con bé là đứa trẻ hai tuổi thôi.”

Tạ thái phó bớt đi một chút tức giận, mặt mũi bị tôi ném đi lúc ban ngày lại nhạt về được một ít. Ông ấy xị cái mặt già nói: “Tuy con bị bệnh đã lâu, nhưng nay cũng không còn nhỏ nữa. Nếu giờ con đã khỏi bệnh, hôm nay lại phát sinh chuyện như vậy, có một số chuyện của Tạ gia vẫn nên nói cho con biết thì tốt hơn.”

Sao? Cái gì? Tàn dư tiền triều à? Hay mật thám vô lâm? Hay Tạ thái phó ngài làm việc cho cục bảo an quốc gia?

Tạ thái phó nói: “Mỗi thế hệ của Tạ gia đều có nữ tử liên hôn với hoàng thất. Đến thế hệ này của ta, kế hoạch vốn là cho tam tỷ con tiến cung.”

Thì ra là việc này.

“Tuệ Không đại sư từ trước đến nay chưa nói sai bao giờ, lời nói hôm nay, tương lai nhất định sẽ linh nghiệm.”

Đùa cái gì đấy! Tôi vội vàng nói: “Cha, không có gì chắc chắn cả. Cha nhìn dáng vẻ này của con, làm gì có ai để con làm hoàng hậu. Nếu con có thể làm hoàng hậu, vậy hoàng đế kia chỉ sợ cũng chẳng ra gì!”

Tạ thái phó hẳn là một phần tử thuộc phái bảo hoàng cực đoan, vừa nghe tôi nói vậy, huyết áp lập tức tăng vọt: “Có thể vào cung hầu hạ hoàng thượng là phúc mấy đời của người? Người đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, chúc lấy tai họa cho Tạ gia!”

Mấy đời?

Tôi đã làm ni cô tám đời đây, chuyên tâm hướng Phật, thế nhưng Phật tổ lại sút tôi vào cục diện rối rắm như thế này. Còn hoàng hậu? Chờ thân thể thật khỏe mạnh trở lại, tôi sẽ vỗ mông chạy lấy người, hoàng cung kia ai thích vào thì vào.

Tạ phu nhân dặn dò tôi: “Chuyện ở Phật đường hôm nay liên quan tới trăm mạng người ở Tạ gia, sau này không được nói với ai. Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ nhờ Tống tiên sinh dạy học ột mình con, buổi chiều học thanh nhạc, nữ công...”

Một tia sét đánh vào đỉnh đầu tôi ngay giữa lúc trời quang, số phận của Tạ Chiêu Kha lại rơi trúng đầu tôi? Tôi cảm thấy mình như một con heo bị người ta điên cuồng nhồi thức ăn chờ ngày làm thịt, trong khi đau khổ hấp thụ, chờ đợi mình chính là cái chết.

Tôi nhăn nhu quan thành một đồng, vội vàng bò lên ôm lấy chân Tạ phu nhân, kêu thảm: “Mẹ, con không thể không học sao?”

Tạ phu nhân nói: “Không thể!”

Tôi nói: “Con biết đọc biết viết, thơ cũng biết làm vài bài, biết tiếng nước ngoài, Toán Lý Hóa thì tốt hơn một chút, còn tinh thông... lược thông kỳ hoàng (biết chút y thuật). Con không cần học thêm cái gì nữa!”

Tạ phu nhân hỏi: “Con có biết thêu thùa, nấu nướng, ca múa, cầm kỳ không?”

Tôi khinh thường: “Cô gái nào cũng biết làm, con cũng biết thì có gì đặc biệt?”

Tạ phu nhân cũng rất am hiểu triết học: “Nam nhân luôn thích mới mẻ một thời, lâu dần sẽ chán. Truyền thống vẫn vững chắc hơn.”

Tạ thái phó mất tự nhiên ho khụ một tiếng. Tôi cười thầm.

Sau đó, tôi lại bị căn dặn vài câu rồi mới được thả ra. Vân Hương đang ở ngoài sân chờ tôi, tôi vừa bực tức kể khổ với cô ấy, vừa quay về viện của mình.

Vân Hương bỗng kéo ống tay áo của tôi. Tôi ngậm miệng nhìn theo cô ấy.

Trên bờ tường có một bóng người cô độc đang ngồi chồm hổm, ánh trăng ảm đạm kéo bóng lưng của anh ta thật dài, anh ta giống như một con chim lớn đau thương, mạnh mẽ chống chọi với giá lạnh trong cuộc đời.

Tôi đồng thời dùng cả tay cả chân, tốn sức của chín trâu hai hổ mới bò lên được, ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Bên ngoài bức tường là một con hẻm nhỏ, ban ngày có một số người bán hàng rong bán một ít rau dưa, trái cây, giày tất vân vân, bờ tường cũng không cao, trước giờ chưa có trộm trèo vào là do vận khí của Tạ gia tốt. Giờ đã khuya, nơi này rất im ắng, càng làm nổi bật lên vẻ cô độc, đáng thương của người bên cạnh.

Tôi mở miệng phá tan sự tĩnh lặng: “Nhị ca, có phải ca đang nghĩ đến Phỉ Hoa tỷ không?”

Về mặt Tạ Chiêu Anh rất nghiêm túc, lại không có chút sầu muộn bi xuân thương thu, ngược lại giống như một thanh bảo kiếm ẩn nhẫn nhiều năm đang bức thiết nhảy ra khỏi vỏ, giống một con sói chuẩn bị nhảy ra vỏ môi. Lúc này, anh ta không hề có vẻ tùy tiện, mất tập trung như trước kia, hình tượng luôn uể oải đột nhiên biến thành cao lớn.

Tôi nghĩ, có thể được một cô gái như Tần Phỉ Hoa yêu, anh ta hẳn cũng không phải lại chơi bởi trác táng. Tạ Chiêu Anh lập tức từ nam phụ bậc hai biến thành nam chính khổ đại cừu thâm, nhẫn nhục, ý chí, tạo hóa đúng là biết cách trêu người.

Đang cảm thán, Tạ Chiêu Anh bỗng vỗ vai tôi. Tôi cho rằng anh ta sắp đông đặc phát biểu tuyên ngôn tình yêu, kết quả là anh ta hưng phấn chỉ vào bóng người trong góc tường phía xa, nói: “Nhìn xem, có một đôi uyên ương đang vụng trộm yêu đương kìa!”

Tôi ghen hòng không biết nói gì.

7. Chương 7: Hành Y Tế Thế

Tết âm lịch đầu tiên từ khi tôi đi vào thế giới này cuối cùng cũng vừa náo nhiệt, vừa an bình qua đi.

Bởi vì chỉ có ăn với ngủ, tôi lại béo lên mấy cân, gương mặt nhỏ nhắn của Tạ Chiêu Hoa cuối cùng cũng có chút thịt, da cũng trắng ra, toàn thân phấn chấn, đầy sức sống.

Tạ Chiêu Anh còn vui vẻ xoa đầu tôi khen: “Tiểu Hoa cao lên rồi nhỉ.”

Tôi cũng vỗ vỗ cánh tay anh ta: “Nhị ca cũng vạm vỡ hơn rồi đấy.”

Bất phân thắng bại.

Còn có một việc rất thú vị, chính là tuyết rơi.

Tôi sinh ra và lớn lên ở miền Nam, mùa đông dù có tuyết rơi cũng lập tức tan thành nước. Thế nhưng kinh đô Đông Tề gần phương Bắc, trong tháng Chạp có một trận tuyết rơi, toàn bộ thế giới lập tức chìm trong một màu trắng, đẹp đẽ trắng lệt đến rung động lòng người.

Vì vậy, khi nữ quyến đứng trong phòng sưởi ấm, chà tay, tôi lại cùng mấy đứa nhỏ Tạ Linh Quyên đắp một đôi người tuyết, vui quên trời đất.

Đứa trẻ Tạ Linh Quyên này là con quỷ nhỏ, rất nhiều ý đồ, chỉ huy hai anh em họ Mã xoay chuyển vòng vòng như ruồi nhặng, khi thì đứng lên, khi thì ngã xuống, thuần túy là lấy hành hạ người ta làm niềm vui.

Một mình tôi đắp một đống tuyết, dùng tay nghề điêu luyện tĩa củi củ trước đây, tinh tế tỉ mỉ, đống tuyết dần dần hiện ra đường viền. Đại khái vì không nện chặt, một bên tai của con chó rơi xuống.

Tôi ngồi xổm xuống vốc một nắm tuyết, bồng một đôi tay thon dài vươn ra, cũng cầm một nắm tuyết. Tôi ngẩng đầu, cười với người mới tới: “Tổng tiên sinh, chúc mừng năm mới.”

Tổng Tử Kính ôn hòa đáp lại tôi một nụ cười: “Tứ tiểu thư, năm mới tốt lành.”

Bởi vì đang là lễ mừng năm mới nên anh ta mặc một bộ quần áo đỏ tía mới tinh, chín chắn trầm ổn, tính cách lại ấm áp ôn hòa, uyển chuyển như liễu xuân, nụ cười thản nhiên, giống như những bông tuyết đang rơi xuống. Tôi nhìn gương mặt thanh tú của anh ta, đột nhiên nổi máu háo sắc.

Tổng Tử Kính nhìn tác phẩm nghệ thuật của tôi, sau đó bắt đầu cẩn thận quan sát. Hiển nhiên anh ta không nhìn ra đây là loại quái vật gì, cũng không phải loại đồ vật mê tín được sùng bái gì, do dự một lúc lâu mới hỏi: “Là con vật sao?”

Tôi run rẩy cười: “Tiên sinh inh.”

Đột nhiên một quả cầu tuyết bay tới, đập thẳng về phía cái gáy đẹp đẽ của Tổng Tử Kính. Tôi há mồm định kêu lên, tiếng nói còn chưa phát ra đã thấy Tổng Tử Kính nghiêng đầu đi, chính xác như trong đầu có trang bị radar. Sau đó, quả cầu tuyết kia lướt qua gò má anh ta, hướng thẳng về phía tôi mà chào hỏi.

Tôi phát ra một tiếng “ai ya” vừa ngẩn vừa yếu ớt, sau đó bị đập thẳng vào mặt, ngã thẳng tấp xuống mặt đất.

Đầu óc còn mờ mịt, đã nghe giọng nói lo lắng của Tổng Tử Kính đang gọi tôi: “Tứ tiểu thư!”

Tiếp đó là tiếng cười có chút hả hê của bọn nhỏ Tạ Linh Quyên.

Tôi bốc hỏa, ngồi phắt dậy, đầu đụng vào một thứ gì đó, trước mắt nổ đom đóm, lại ngã xuống. Tổng Tử Kính tiên sinh cũng bị tôi đụng ngã ngồi dưới đất.

Tổng tiên sinh đáng thương, thành công tránh được ám khí lại tránh không thoát mình tập.

Lúc này, tiếng Tạ Chiêu Kha hoảng sợ kêu lên: “Sao lại thế này?”

Ngay lập tức, cô ấy vội vã chạy tới, đỡ Tống Tử Kính dậy, giọng nói run run: “Tống tiên sinh, tiên sinh thế nào? Đầu có đau không? Ngã thế nào?”

Tôi cũng không tiện phê bình cô ấy thấy sắc quên tình thân, đành tự mình bò lên.

Lúc này, nghe thấy ồn ào, Tạ Chiêu Anh cũng chạy tới, vừa nhìn thấy tôi liền chỉ một ngón tay, vô cùng thiếu đạo đức mà ôm bụng cười.

Tôi hung ác nói: “Hoa đào khắc khoải...”

Tạ Chiêu Anh biến sắc, niềm nở nhào tới: “Tứ muội, muội muội ngoan của nhị ca, muội ngã thế nào? Có đau không? Để nhị ca xem nào!”

Tôi nhéo anh ta một cái thật đau, nhắc nhở anh ta có chừng có mực.

Tống Tử Kính đứng dậy, bước lên hỏi tôi: “Tứ tiểu thư bị ngã thế nào?”

Tạ Chiêu Anh đang dùng một chiếc khăn tay thơm thơm không biết của cô nàng nào để lau mặt cho tôi, lời nói của tôi liên tục bị anh ta cắt ngang: “Không có việc gì... Chỉ là... Sau đó lại đụng phải một cái... Đau... Đau đau đau! Nhị ca, ca lau vào chỗ muội vừa bị đụng rồi!”

Đầu sỏ gây chuyện Tạ Linh Quyên không những chạy trốn mà còn ở bên cạnh cười trộm.

Tôi đang định dạy dỗ con bé vài câu thì một bà thím vừa chạy vào hậu viện vừa hô to gọi nhỏ: “Đại hỉ sự! Đại hỉ sự! Đại thiếu phu nhân lại có hỉ rồi!”

Mọi người đều sửng sốt. Tôi còn tưởng lễ mừng năm mới chị dâu tham ăn trưởng bụng, không ngờ là ngậm đơm hoa kết trái.

Tạ Chiêu Anh kéo tay tôi: “Đi, đi chúc mừng đại tẩu đi.”

Tôi cười đen tối: “Nhị ca chờ một chút.”

Tạ Chiêu Anh bị nụ cười của tôi dọa sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Tôi vui vẻ chạy tới trước mặt bạn nhỏ Tạ Linh Quyên còn chưa phục hồi tinh thần, nhếch môi lộ ra hàm răng trắng tề, trắng bóc: “Mẹ cháu sắp sinh em trai rồi! Sau này sẽ không ai yêu thương cháu nữa! Mọi người đều không cần cháu nữa! Sẽ bán cháu cho gã mù làm con dâu nuôi từ nhỏ...”

Cho đến khi Tạ Chiêu Anh đen mặt lòi tôi đi, để lại Tạ Linh Quyên khóc không ra nước mắt, ngẩn người đứng tại chỗ.

Chị dâu thật sự có thai, hai tháng, thai rất ổn. Tạ phu nhân vui đến mức nước mắt chảy ròng ròng, nói rằng tâm nguyện mà bà cầu trước Phật tổ năm trước đã linh nghiệm, sau đó lại nói qua lễ mừng năm mới sẽ lên núi lễ tạ.

Tôi vừa nghe có thể ra ngoài lập tức tỉnh táo tinh thần, về mặt nịnh nọt nhào tới, ôm cánh tay Tạ phu nhân làm nũng, nói cũng muốn đi.

Tạ Chiêu Anh cười nhạt: “Muội lại định bày trò gì vậy?”

Tôi cười đến rung cả người: “Muội cầu Bồ Tát phù hộ muội sớm ngày làm chủ Đông cung.”

Tạ phu nhân rất cảm động: “Tiểu Hoa, con hiểu biết như thế thật sự rất tốt.”

Vì vậy, qua lễ mừng năm mới, tôi ngồi trên xe ngựa rung bần bật, xuất phát đi về phía Phật sơn. Văn Hương ngồi bên cạnh, giúp tôi bóc hạt dưa, tôi chỉ việc bóc lên rồi cho vào trong miệng.

Có nha hoàn thật sự rất tốt, trước đây nếu tôi muốn ăn đều phải tự thò tay vào làm.

Thật ra xuyên không cũng không có gì không tốt, chỉ không có tự do. Nếu tôi xuyên không thành đàn ông thì thật là tốt, có thể tự do tự tại dạo chơi chân trời góc bể. Nhưng vấn đề sinh lý phải giải quyết thế nào, đương nhiên không thể lấy vợ, chẳng lẽ tôi phải bao nuôi một đồng trai lơ sao? Đây cũng không phải thời đại lưu hành đồng tính...

Đang nghĩ bậy nghĩ bạ, xe ngựa dừng lại, đánh xe nói: “Tứ tiểu thư, phía trước dân tị nạn chắn đường rồi, chúng ta phải đổi sang đường khác.”

Tôi vén rèm lên nhìn ra ngoài, ngạc nhiên nhìn thấy trên một khoảng đất, sau khi băng tuyết đã tan, có không ít những người quần áo ướt tả, chen chúc nhau dưới tàng cây, người nào cũng xanh xao vàng vọt, vẻ mặt đầy u sầu.

Tôi hỏi: “Thế này là thế nào? Sao lại có nhiều nạn dân như vậy?”

Đánh xe nói: “Tứ tiểu thư không biết. Phương Bắc có tuyết tai, còn rất nhiều người bị vây trong đồng tuyết. Những người này chạy được tới đây lại không vào được thành, nên đều ở lại bên ngoài.”

“Thời tiết không phải đã ấm lên rồi sao?”

“Nhưng trâu bò và dê đều đã chết cồng, bọn họ trở về cũng không có cái ăn.”

Tôi bỗng nhìn thấy một người mẹ, ôm một đứa trẻ, đang lau nước mắt, vẻ mặt đứa bé kia tái nhợt, tay chân thỉnh thoảng hơi co giật.

Tôi vội vàng kêu dừng xe, nhảy từ trên xe xuống.

“Đứa bé này bệnh rất nặng.”

Người mẹ kia lo lắng nói: “Đúng vậy, đột nhiên bị bệnh, không có cách nào giảm bớt!”

Tôi vươn tay sờ trán đứa bé. Vân Hương vội vàng kêu lên: “Tiểu thư!”

Tôi đã sờ vào đứa bé, nhiệt độ cơ thể rất thấp. Tôi kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Đứa bé có gì khó chịu không?”

“Không có, chỉ có sáng sớm tiêu chảy.”

“Đã ăn gì?”

Người mẹ kia cười khổ: “Ít cây cỏ và vỏ cây. Lúc này rồi, còn có thể ăn cái gì nữa?”

Ngộ độc thực phẩm? Vậy thì may. Mùa xuân Đông Tề tới rất nhanh, vạn vật sẽ lập tức nảy mầm, vi khuẩn bắt đầu sinh sôi. Tôi chỉ sợ sẽ lan tràn một loại bệnh dịch nào đó.

Tôi lấy ra một ít bạc vụn mang theo trên người, nói: “Đại tẩu, con tẩu ăn phải đồ hỏng rồi, không phải bệnh nặng, cho đứa bé uống nhiều nước một chút. Tẩu mau cầm số tiền này dẫn đứa bé tới chỗ đại phu đi.”

Một ông lão bên cạnh nói: “Cô nương không biết rồi. Những người chạy nạn như chúng ta không được vào thành. Vệ binh ở cửa thành nhìn thấy sẽ cản lại.”

Tôi la lên: “Vậy chẳng phải có tiền cũng không được xem bệnh sao?”

Một câu nói của tôi châm lên ngọn lửa vốn âm ỉ. Dân chúng nghèo khổ lại bị ép bức đến mức không còn đường nào để đi đều bắt đầu kêu than, những tiếng oán hận sôi trào suýt chút nữa là chìm tôi chết đuối. Cái gì mà tuyết tai mười năm một lần, cái gì mà quan lại hủ bại, cái gì mà kỳ thị chủng tộc.

Tôi nghe mà thấy chua xót trong lòng, liền lấy giấy viết đơn thuốc, gọi đánh xe tới: “Anh cưỡi ngựa vào thành, mua mấy loại dược này tới đây.”

Đánh xe cảm động: “Tứ tiểu thư thật có lòng tốt.” Nói xong, anh ta cưỡi ngựa đi.

Người mẹ kia kêu lên một tiếng: “Bồ Tát sống! Người tốt sẽ được báo đáp!” Rồi lập tức nhào xuống dưới chân tôi.

Tôi luống cuống tay chân đỡ chị ta dậy: “Đại tẩu, đừng như vậy. Là tiện tay thôi, thế này tôi nhận không nổi.”

Nhân dân lao động thật thật thà chất phác, từng chút ân nghĩa đều ghi tạc trong lòng. Tôi nghĩ khi người khác phải chịu thời tiết giá rét, thiếu thốn lương thực, chính mình lại chần ềm nệm ấm, cầm y ngọc thực, dù sao tôi cũng là người xuất thân bình thường, trong lòng cảm thấy nặng nề, không còn tâm trạng dạo chơi nữa.

Hôm đó, sau khi dâng hương trở về, tôi có chút đứng ngồi không yên.

Vân Hương nhanh nhạy, hỏi: “Tiểu thư còn lo lắng cho những nạn dân đó phải không?”

Tôi nói: “Tuy đã vào xuân nhưng tiết trời còn giá rét, bọn họ làm thế nào ổn định được nhỉ?”

Vân Hương nói: “Nô tỳ không biết. Nghe nói những thành trấn gần đây đều không cho họ vào thành. Những người đó đều là dân chăn nuôi, rất nhiều người từ Liêu quốc tới. Người Tề quốc chúng ta nói bọn họ là mọi rợ, luôn ghét bỏ bọn họ. Trẻ con không nghe lời, cha mẹ luôn dọa sẽ đưa bọn chúng tới chỗ Liêu mọi rợ chăn dê.”

Đúng là vậy, hôm nay tôi nhìn thấy không ít người ngũ quan tương đối sâu hơn bình thường.

Tôi dạy dỗ Vân Hương: “Cứ bỏ mặc bọn họ lưu lạc như vậy không phải là biện pháp. Ăn, là yêu cầu cơ bản nhất của sinh tồn, khi nhân dân ăn không đủ lo, đương nhiên sẽ sinh ra cảm giác bất mãn đối với bộ máy chính quyền. Loại cảm giác này nếu tiếp tục dâng lên, cuối cùng sẽ dẫn tới bạo phát. Nhân dân sẽ đứng lên để phủ nhận bộ máy này, lật đổ giai cấp tư sản giàu có, giải quyết nhu cầu sinh tồn cơ bản nhất của bản thân, đồng thời, thành lập một xã hội mới có lợi ích hơn. Theo cách nói của chúng tôi, đó gọi là cách mạng; theo cách nói của các cô, đó gọi là tạo phản.”

Vân Hương sợ đến phát run: “Tạo phản?”

Tôi vỗ vỗ vai cô ấy: “Đó chỉ là kết cục xấu nhất thôi, tôi chỉ giảng giải một chút ấy mà.” Một chủ ý bỗng nảy lên, tôi kéo Vân Hương qua: “Em gái ngoan, hay là chúng ta làm từ thiện đi?”

Vân Hương không hiểu: “Làm cái gì thiện?”

Tôi vỗ ngực (nếu có), nói: “Đương nhiên là hành y tế thế! Chị đây là sinh viên y khoa hệ chính quy, bình quân hàng năm 70 điểm, không dám nói đến mấy chứng bệnh nan y, nhưng cảm cúm, nóng sốt, đau bụng thông thường thì thừa sức đối phó.”

Vân Hương sờ cái trán tôi: “Tiểu thư, người không bị sốt đấy chứ?”

Tôi nói: “Sốt cái gì mà sốt? Tôi là đang hành thiện tích đức.”

“Nhưng ban ngày tiểu thư phải đọc sách học đàn, ra ngoài vào lúc nào được?”

Tôi cười nham hiểm: “Trước đây, hoặc có lẽ là sau này, có một nhà văn và một nhà giáo dục từng nói: thời gian là nước trong miếng bọt biển, chỉ cần muốn là có thể vắt ra được.”

Nhưng, nói luôn dễ hơn làm.

Thời gian biểu của tôi giờ kín đến mức có thể so với học sinh thi đại học.

Sáng sớm phải dậy luyện thanh, cố gắng luyện tiếng công rách thành tiếng trời. Thăm nghĩ cho dù tôi có là một người hiện đại xuyên tới Đông Tề này, cũng không có nghĩa tôi có thể đắc đạo thành tiên. Sau khi ăn sáng phải tới học đường, Tống Tử Kính nhận được mệnh lệnh của Tà phu nhân, đặc biệt mở lớp cho tôi, chuyên nhồi các loại sách sử thi từ. Loại người như tôi chỉ nghe nhiều mà không nhớ nhiều, học cái gì cũng như nước đổ đầu vịt, không để lại chút vết tích. Cũng may Tống Tử Kính rất thông cảm với tôi, cũng không miễn cưỡng, ngược lại còn thường xuyên cùng tôi thảo luận chút tri thức y khoa.

Đến buổi chiều, phải học cầm kỳ thi họa. Hai bàn tay tôi như hai cái chân gà, cào loạn xạ lên chiếc đàn, dây đoạn đứt đoạn, nhạc công kia chạy trời chết, giống như thứ tôi luyện là tuyệt thế ma công. Thầy dạy cơ vậy là Tống Tử Kính, sau khi tôi dùng quân cờ xếp một biểu tượng “ ”, anh ta đành tự chơi một mình. Viết chữ còn may ra, khi còn bé tôi được bố tôi đưa tới cung thiếu niên học thư pháp hai năm. Nhưng vẽ tranh lại không xong, lần nào vẽ tranh tôi cũng dính mực đầy người.

Tống Tử Kính phải thừa nhận bản thân giáo dục thất bại: “Nói hết vẫn còn chưa xót, không bằng một tiếng thở dài.”

Tôi nói: “Thị phi thành bại chuyển đầu không, kỷ độ tịch dương hồng*.”

* Trích trong “Lâm giang tiên” _Dương Thận:

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cữu tại

Kỷ độ tịch dương hồng

Dịch thơ_Phan Kế Bính:

Được, thua, phải, trái, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng!

Họ Tống giật mình: “Thơ hay! Thơ hay!”

Tôi khiêm tốn: “Khen nhầm! Khen nhầm!”

Tống Tử Kính hỏi tôi: “Tiểu thư muốn tiến cung không?”

Tôi đang có hứng làm thơ, cười to: “Ngã tự hoành đao hướng thiên tiểu, khứ lưu can đảm lương Côn Lôn**.”

** Thơ Đàm Tự Đồng, dịch nghĩa:

Ta tự vung đao nhìn trời mà cười,

Lưu lại gan mật cho hai ngọn Côn Lôn.

Tống Tử Kính nhú mày: “Không đến mức đó chứ.”

Tôi kìm hãm lại một chút: “Người ta nói thâm cung sâu như biển. Nếu tôi phải phải nhảy xuống biển, đương nhiên phải có khí thế và giác ngộ của anh hùng rồi.”

“Nhưng khi ở trong chùa, tiểu thư phản ứng rất kịch liệt.”

Tôi nói: “Tôi không đi, tam tỷ sẽ phải đi. Nói chung Tạ gia chúng tôi đâu không lại Triệu gia, phải hy sinh một người đi buộc dây vào cổ sói.”

Tống Tử Kính nói: “Tam tiểu thư cũng có thể không đi.”

Tôi cười gian: “Nếu anh không muốn người ta đi, vậy nhanh chân lấy người ta là được rồi.”

Tống Tử Kính kinh ngạc: “Tiểu thư nói gì vậy?”

Tôi nói: “Đồng chí Tiểu Tống, cứ giả vờ mãi là không phúc hậu đâu. Cô nương nhà người ta đã ngầm đánh tiếng với anh lâu như vậy rồi, mùa nóng đưa canh, mùa lạnh tặng áo, anh có dám nói anh không nhận ra không? Đừng phụ lòng tốt của chị gái tôi.”

Gương mặt tuần tú của Tống Tử Kính nhuộm một màu hồng son, đúng là sắc đẹp có thể no bụng, tôi nhìn không chớp mắt.

Thật ra anh ta và Tạ Chiêu Kha cũng không phải không có hy vọng, cùng lắm thì giả chết bỏ trốn, dứt khoát lưu loát, sau đó dạo chơi giang hồ, vô cùng ung dung tự tại. Sau mười tám năm phong ba, mang theo con nhỏ về nhận tổ nhận tông, họ hàng thân thích ôm nhau gào khóc.

Đang mơ mộng, tôi nghe Tống Tử Kính nói: “Ta và tam tiểu thư không phải như tiểu thư tưởng tượng.”

Tôi cười: “Nhưng cô ấy thích anh. Nếu cha biết, nhất định sẽ điều anh tới chỗ khác. Đến lúc đó, anh sẽ không nhìn thấy một lần các toàn sách vở ở đây nữa.”

Một đôi mắt trong suốt của Tống Tử Kính nhìn thẳng vào tôi: “Cô sẽ nói với Tạ đại nhân?”

Tôi cười trơ tráo: “Cũng chưa biết. Tôi suốt ngày phải học tập với cường độ cao, áp lực nặng nề, khó tránh khỏi sẽ nói xằng nói bậy.”

Tống Tử Kính không ngu ngốc, anh ta cười nhạt một cái: “Nói đi.”

Tôi lập tức hoa chân múa tay vui sướng: “Tiên sinh, yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần bỏ qua lớp học cờ vây và thi họa buổi chiều thôi, được không? Dù sao tôi cũng là củ khoai tây, không chạm được thành ngọc, dạy tôi cũng thể mà không dạy tôi cũng vậy, chỉ bằng lùi một bước, cả nhà cùng vui?”

Anh ta hỏi: “Cô cần khoảng thời gian ấy làm gì?”

Tôi cười hì hì: “Chuyện này không thể nói cho anh. Chuyện con gái anh đừng đoán mò. Tôi đảm bảo không để cha mẹ tôi biết là được!”

Tổng Tử Kính nhíu mày suy nghĩ. Một người bụng đầy tài học như anh ta lại phải ép mình dạy đồng bunn loãng không thể trát tường như tôi đã đủ uất ức. Tôi chủ động cầu xin, anh ta có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian để tiếp tục nghiên cứu văn học của mình, có gì không đồng ý?

Vì vậy, Tổng Tử Kính mỉm cười gật đầu: “Được rồi. Nhưng những lớp học khác không thể bỏ, cẩn thận Tạ phu nhân kiểm tra cô.”

Tôi reo hò.

Tổng Tử Kính bổ sung: “Còn nữa, đừng có gây chuyện rắc rối.”

Tôi cười toe toét: “Sao có thể để tiên sinh lo lắng được?”

Vì vậy, ngày hôm sau, tôi thay một bộ quần áo bình dân, mang theo Vân Hương trèo tường ra ngoài.

Chạy đến ngoại thành, nhìn thấy vị đại tẩu lần trước, tôi lên tiếng chào: “Đại tẩu, con trai tẩu thế nào rồi?”

Đại tẩu ngẩn người một lát mới nhận ra tôi, mừng rỡ nói: “Là vị cô nương ấy sao! Con trai ta không sao rồi! Ngài lại tới thăm chúng ta sao?”

Tôi nói: “Tôi tới để xem bệnh ọi người. Mọi người không mua được được, tôi đi mua.”

Đại tẩu lập tức kích động như dân chúng bị lao dịch nhìn thấy quân giải phóng, muốn nắm tay tôi lại không dám, đành phải liên tiếp nói: “Cô nương ngài thật là có tấm lòng Bồ Tát! Thật là tấm lòng Bồ Tát!”

Trải qua sự tuyên truyền của cô ấy, không ít nạn dân bị bệnh hay đau nhức từ khắp nơi chạy đến. Tôi ngồi trong một ngôi miếu đổ nát, mượn tạm bàn thờ của thổ địa, xem bệnh cho bọn họ.

Tôi tự xưng là Tiểu Mẫn, đồng âm với tên cũ của tôi. Bọn họ liền gọi tôi là Mẫn cô nương.

Phần lớn bọn họ đều bị đau dạ dày, cũng có một số trường hợp tương đối phức tạp, kiến thức của tôi lại nửa vời. Đến lúc này tôi mới bắt đầu hối hận bình thường mình học tập chưa đủ cố gắng. Nếu khi đi học tôi ngủ ít hơn một chút, nếu ngày thường tôi xem ít phim hơn một chút, nếu...

Lần đầu tiên nổi nghĩa khí đi làm việc thiện, đương nhiên tôi suy nghĩ có chút không chu toàn. Trong người tôi không có nhiều bạc, xem bệnh cho được khoảng hai mươi người, Vân Hương nói: “Tiểu thư, tiền không đủ rồi.”

Tôi mất hứng quay về. Nhưng những người dân tị nạn này còn lưu luyến tiền tôi tới tận cổng thành.

Vân Hương hỏi: “Ngày mai chúng ta lại đến chứ ạ?”

Tôi hỏi: “Cô có biết kiếm tiền ở đâu không?”

“Tiền tiêu hàng tháng đều từ đại phu nhân phát xuống, có sổ sách rõ ràng. Nhưng trước đây, khi tiểu thư bị bệnh, số tiền này đều bị cắt giảm.”

Nhưng tôi cũng không đủ bản lĩnh và mặt dày để đòi tiền từ chỗ Tạ phu nhân.

Nhưng nếu không có tiền thì không làm được chuyện gì. Lúc này, tôi mới cảm thấy quyết định của mình vừa kích động, vừa ngây thơ, lại buồn cười.

Ca tân đào hoa

Đệ nhất quyền: Thâm đình thiên

8. Chương 8: Hai Anh Em Họ Tạ Và Căn Phòng Bí Mật

Cơm nước tắm rửa xong xuôi, tôi và Vân Hương ngồi bên lò sưởi sưởi ấm, tôi kể chuyện cho cô ấy nghe để giết thời gian.

Hôm nay đang kể đến chuyện Dương Tiêu dụ dỗ Kỷ Hiểu Phù, một người là nữ hiệp phái Nga Mi trong sáng thuần khiến, một người là hộ pháp tà giáo mưu mô xảo quyệt, một người là thiếu nữ như hoa tuổi xuân phơi phới, một người là ông chú trung niên từng trải bề dẫu.

Vân Hương đặt câu hỏi: “Họ kém nhau bao nhiêu tuổi ạ?”

Tôi nói: “Căn cứ theo nghiên cứu của thể hệ sau, Dương Tiêu ít nhất phải nhiều hơn Kỷ Hiểu Phù mười tuổi.”

Vân Hương nói: “Trâu già gặm cỏ non?”

Cô nàng này theo tôi một thời gian, cũng học được mấy phần công lực.

Tôi khoa tay múa chân, nước miếng văng tứ tung: “Hơn nữa, những nhà nghiên cứu còn cho ra một kết luận đáng tin cậy: có lẽ năm đó, giữa Dương Tiêu và Diệt Tuyệt sư thái của phái Nga Mi có chuyện mờ ám.”

“Đó chẳng phải là một lão thái thái mặt đầy nếp nhăn sao?” Vân Hương ngạc nhiên kêu lên.

Tôi vội vàng lấp đầu: “Đó là vì lão Kim không thích nàng đấy thôi. Thật ra nàng không phải bác gái! Nàng là ngự tỷ*! Là ngự tỷ đấy!!!”

* Ngự tỷ: ý như đàn chị xã hội đen.

Vân Hương bị tôi dọa đến ngây người: “Nhưng tính cách của nàng nóng nảy, lòng dạ cũng không tốt.”

“Đó là vì bị Dương tả sứ chọc tức giận nên đến thời kỳ mãn kinh sớm!”

Đang thảo luận sôi nổi, chợt nghe bên ngoài viện có tiếng loảng xoảng, sau đó là tiếng một người đàn ông kêu lên đau đớn: “Ai nha...”

Tôi và Vân Hương nghiêng tai lắng nghe. Tôi hỏi cô ấy: “Sáng sớm nay tôi mang hai cái bàn cắm kim ra bờ tường phơi nắng, sau đó cô đã lấy vào chưa?”

Vân Hương nói: “Chưa ạ.”

Tôi nói: “À...”

Cửa bị đẩy rầm một cái, Tạ Chiêu Anh đầu đầy bụi đất, áo quần lòi thoi chạy ào vào, hai mắt bốc lửa.

Vân Hương nhảy dựng lên: “Nô tỳ đi châm trà.” Lòng bàn chân như bôi dầu.

Tôi cười hì hì: “Nhị ca, gần đây thế nào? Cuộc sống có gì khó khăn không? Nếu có khó khăn ca nhất định phải nói nha, nếu không có khó khăn, muốn tạo khó khăn cũng phải nói đấy...”

Tạ Chiêu Anh vỗ phịch một tay lên bàn, hoa quả trên bàn nảy cả lên.

Tạ Chiêu Anh bỗng ôm lấy tay, gào lên: “Mau mau! Mau nhổ cái kim ra! Ca ca của muội sắp thành con nhím tới nơi rồi!”

Náo loạn một phen, nửa tiếng sau mới giúp anh ta nhổ toàn bộ kim trên người ra.

Tôi rót một chén trà cho Tạ Chiêu Anh lúc này toàn thân đang tỏa ra tức giận, bắt đầu trách mắng anh ta: “Ca không thể thế này mãi được. Nếu thích Phỉ Hoa tỷ, vậy yên ổn tìm công việc mà làm đi, kiếm một ít công trạng. Nói không chừng lúc đó Tàn gia người ta nhìn thấy ca có tiền đồ, lại đồng ý gả con gái cho cũng nên.”

Tạ Chiêu Anh uống trà: “Chuyện của ta muội đừng quản.”

Tôi cười khẩy: “Cha mẹ còn không quản, muối quản làm gì? Sự sa đọa của ca chỉ càng làm nổi bật sự chăm chỉ, tiến bộ của muối thôi.”

Tạ Chiêu Anh uống hết một chén trà, nhìn quanh: “Có gì ăn không?”

Tôi bới chậu than, lộ ra mấy củ khoai nướng. Tôi cũng có chút đói bụng, cùng anh ta bóc vỏ ngồi ăn.

Tạ Chiêu Anh nhồm nhoàm nói: “Mùi vị không tệ, vừa chín tới. Trước đây khi ta ở trong quân...” Anh ta nghẹn lại một chút: “Trước đây khi ta còn đến trường, muốn ăn khoai lang đều phải tự mình lên nướng.”

Tôi cười: “Nói cứ như Tạ gia ngược đãi ca lắm vậy, ăn một củ khoai cũng phải lên lút. Vậy ca nướng thế nào?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Trong học đường, thừa lúc tiên sinh không chú ý, trộm vùi vào trong chậu than. Chờ tan học lại đào ra.”

Tôi không nói gì: “Vậy mà không nghẹn chết sao?”

Tạ Chiêu Anh ăn no, uống hết ấm trà hoa nhài của tôi, phải tay bỏ đi.

Tôi gọi anh ta lại: “Nhị ca, muối có việc muốn hỏi ca.”

“Nói đi.”

“Bình thường nhị ca lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Tạ Chiêu Anh nhìn thẳng vào tôi: “Muội muốn làm gì?”

Tôi khua tay: “Đừng có căng thẳng như thế, ai chẳng có lúc túng thiếu. Dạy muối mấy chiêu đi.”

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Tạ Chiêu Anh nghiêm túc nhìn tôi, sau đó anh ta vươn tay, nhéo gương mặt tôi một cái, cười vô cùng gian xảo: “Tiểu cô nương nha, thật ngây thơ nha, học đòi mưu mô nha, chưa đủ trình độ nha

”

Sau đó, anh ta buông ra, vỗ tôi một cái: “Đi thôi, cướp của người giàu chia cho người nghèo!”

“Cái gì?” Tôi giật mình.

Tạ Chiêu Anh cười gian: “Không phải muối thiếu bạc sao? Ta đưa muối đi tìm bạc.”

Vì vậy, trong đêm không trăng, gió lớn, một ngày rất thích hợp để trèo tường đột nhập, tôi theo Tạ Chiêu Anh đi trộm tiền của chính nhà mình. Đây là hành vi có tội danh nặng nhất trong hai mươi mốt năm tôi sống, nhưng tôi lại cảm thấy một sự kích động và hưng phấn trước nay chưa từng có.

Tạ Chiêu Anh quen tay hay việc, chỉ dẫn tôi đi những con đường hẻo lánh mà ban ngày cũng không phát hiện được. Khoảng mười phút sau, anh ta đưa tôi tới bên dưới một tòa lầu các.

Tôi ngửa đầu nhìn lên: “Nhị ca, sao muối thấy chỗ này quen quen?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Đương nhiên muối thấy quen, đây chính là Tàng Thư các nhà chúng ta.”

“Nhưng nhị ca nói chúng ta đi kiếm tiền...”

“Xuyt!” Anh ta bịt miệng tôi: “Cứ đi theo ta là được.”

Tạ Chiêu Anh rút cây trâm khều khều trong ổ khóa một lúc, ổ khóa kêu cạch một tiếng rồi mở ra.

Tôi khen ngợi: “Bravo!”

Tạ Chiêu Anh: “Cái gì?”

Tôi phiên dịch: “Tay nghề tuyệt lắm.”

Tạ Chiêu Anh đắc ý. Anh ta đi vào Tàng Thư các, khom lưng, lục lọi gì đó trong bóng đêm. Tôi chỉ nghe thấy cạch một tiếng, thứ gì đó mở ra, sau đó Tạ Chiêu Anh kéo một tấm gỗ lên. Thì ra Tàng Thư các còn có tầng hầm.

Chúng tôi đi xuống cầu thang. Tạ Chiêu Anh thấp lên một ngọn lửa nhỏ, tôi nhìn bức tường đá xung quanh, ẩm ướt, đầy rêu xanh, có chút cảm giác cổ quái. Nơi này không giống hang giấu kho báu của Alibaba mà giống căn phòng bí mật trong Harry Potter.

Đi khoảng hai phút, tới cuối bậc thang, Tạ Chiêu Anh thấp sáng một ngọn đèn.

Chúng tôi đang ở trong một căn hầm rộng khoảng hai mươi mét vuông, ở đó có một chiếc bình lớn bụi bặm bốc mùi (mùi nấm mốc quỷ dị chính từ chỗ này tỏa ra), còn có vài thùng rượu, và một đồng lớn những thứ tạp nham không còn nhận ra nguyên trạng.

Tôi tức giận đến mức run run: “Đây... Đây là... Đây là bạc mà ca nói?”

Tạ Chiêu Anh ở chỗ kia lại không biết gì, một bức tường cách cách trượt ra, lộ ra một cái cổng tò vò đen ngòm. Tạ Chiêu Anh giơ ngọn đèn trong tay lên, tôi lập tức nhìn thấy bên trong có ánh sáng rực rỡ.

Nhất thời, chân tôi như nhũn ra. Tôi kéo tay áo Tạ Chiêu Anh: “Nhị ca, cha chúng ta, không phải tham quan đây chứ?”

“Cái gì?” Tạ Chiêu Anh hỏi.

Tôi chỉ vào căn phòng đầy châu báu: “Ông ấy, ông ấy, ông ấy chỉ là một thái phó, lương tháng được bao nhiêu?”

Tạ Chiêu Anh chỉ tiếc rên sắt không thành thép, túm lấy vai tôi, dùng sức lắc như đang sàng gạo: “Cha chúng ta là Văn Bác hầu! Văn Bác hầu! Là vạn hộ hầu! Tạ gia chúng ta bên ngoài còn có trang viên và điền trang ngự ban, hàng năm đều có dâng lễ!”

Suýt chút nữa tôi đã bị lắc đến tay chân rời ra, vội vàng kêu: “Đã biết! Đã biết!”

Tạ Chiêu Anh bỏ tôi lại đi tìm ngân phiếu.

Tôi cầm lên hai trăm lượng, sau đó đánh giá những châu báu, đồ cổ xung quanh. Phần lớn bọn chúng đều đã phủ một lớp bụi, kết mạng nhện, rõ ràng là vật báu vô giá lại bị giấu vào đây mốc meo, mục nát. Ông Tạ thật không biết thương tiếc ngọc.

Tôi nỉ non: “Gần như có thể nghe được tiếng khóc của bọn nó ấy chứ...”

Tạ Chiêu Anh đang vội vàng vơ vét của cải, không thèm quay đầu: “Cũng bình thường. Một tiểu thiếp của Tạ lão thái gia làm sai chuyện, bị lão thái phu nhân nhốt vào căn phòng phía trước, cuối cùng chết ở đây.”

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi tới từ bóng tối, lông tóc tôi dựng đứng cả lên, hét lên một tiếng rồi nhảy đến phía sau Tạ Chiêu Anh.

Một thứ gì đó bị tôi chạm vào, rơi trên mặt đất. Tôi nhặt lên xem.

“Ở đây có một quyển sách này.” Tôi đọc: “Thu Dương bút lục?”

Tạ Chiêu Anh xoay phắt người lại, giật lấy quyển sách từ trong tay tôi: “Thu Dương bút lục? Thì ra thật sự ở đây?!”

Tôi hỏi: “Đây là cái gì?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Là ghi chép của y thánh Trương Thu Dương. Ghi lại kiến thức cả đời ông ấy, là một quyển y kinh thất truyền đã lâu.”

“Y kinh?” Ánh mắt tôi sáng lên, lại giật quyển sách về.

Quyển sách này không biết dùng vật liệu gì để tạo thành, trong hoàn cảnh tồi tệ thế này vẫn không bị tổn hại gì nhiều. Cuốn sách không quá dày, nhưng trang giấy cực kỳ mỏng, bên trên là chữ nhỏ dày đặc, còn có một sơ đồ cơ thể người mà theo tôi thấy thì tỉ lệ vô cùng chuẩn xác.

Tôi nuốt nước miếng vừa chảy xuống: “Sách này uội được không?”

Tạ Chiêu Anh cười nói: “Dù sao để đây cũng phí của trời, muội cầm về đọc cũng tốt. Chỉ là, sách này muội không chỉ phải giữ gìn cẩn thận mà còn không được cho người khác biết. Bên ngoài có rất nhiều người đang tìm quyển sách này, là thứ không ít người đang tranh giành.”

Tôi vội vàng nhét quyển sách vào lòng, lại hỏi: “Quyển sách quý giá như thế, sao lại ở chỗ này?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Trương thánh thủ và lão thái gia có chút giao tình. Năm đó, khi ông ấy gặp nạn, lão thái gia từng dùng hết toàn lực cứu giúp, tiếc rằng không cứu được. Ta nghĩ khi đó Trương thánh thủ đã giao quyển sách này cho lão thái gia bảo quản. Mấy năm nay vẫn nghe nói quyển sách này ở trong nhà chúng ta, vô số kẻ tới trộm đều tay không ra về, thì ra là đang ở đây.”

Tôi nói: “Đại khái bọn chúng đều cho rằng Tạ gia sẽ cất cuốn sách này ở nơi kín đáo, sạch sẽ, ai ngờ lại bị vứt bỏ trên mặt đất.”

Tôi ngửi ngửi cuốn sách, bên trên thật sự có mùi của đồ cổ.

Có quyển y học thánh kinh này, lần đầu tiên tôi cảm thấy nhiệt tình với y học, thời gian rảnh rỗi đều cầm nó đọc, còn góp mặt một đồng lớn tài liệu liên quan. Bố tôi – không phải ông Tạ, mà là bố tôi ở trong thế giới trước – nếu nhìn thấy tôi chăm chỉ như thế này, nhất định sẽ cảm động đến mức lập tức thấp hương cảm ơn tổ tông.

Thế giới này dù sao cũng không phải thế giới trước của tôi, có một số loại thực vật và động vật tôi không biết. Tôi xem đến chỗ nào không hiểu lại đi hỏi Tống Tử Kính. Tôi hỏi cái gì anh ta trả lời cái đó, chưa bao giờ hỏi tôi lý do, là một người rất thông minh.

Ca tần đào hoa

Đệ nhất quyền: Thâm đình thiên

9. Chương 9: Biểu Cảm Phù Dung

Có một ngày, Vân Hương chạy tới nói cho tôi biết: “Tiểu thư, những nạn dân ngoài thành đang gọi tiểu thư là Mẫn cô nương “ngọc diện từ tâm” đấy.”

Tôi bật cười: “Cái gì?”

Vân Hương rất đặc ý: “Bọn họ đều coi tiểu thư là tiên nữ rồi, chỉ còn nước lập đền thờ tiểu thư nữa thôi.”

Tôi soi gương. Dáng dấp Tạ Chiêu Hoa thanh tú, đôi mắt to có vẻ rất lạnh lợi, nhưng còn cách “ngọc diện” một khoảng hơi xa. Nhưng một cô gái luôn thích được khen đẹp, tôi nở nụ cười sung sướng hài lòng với cái gương.

Vân Hương nói: “Nô tỳ nghe Tiền đại tẩu ở phòng bếp nói nhị phu nhân cũng là một mỹ nhân, tính cách lại tốt, chỉ là mệnh quá mỏng. Tiểu thư, bọn họ nói đôi mắt của người rất giống nhị phu nhân.”

Tôi từng xem bức họa của mẹ Tạ Chiêu Hoa. Tranh vẽ cổ đại, người trong tranh tương đối trừu tượng, nhìn cả nửa ngày cũng không cho ra được kết luận gì, chỉ biết đó là một người phụ nữ yếu đuối như liễu trước gió. Bản thân Tạ Chiêu Hoa khỏe mạnh, có thể ăn có thể ngủ, hiển nhiên là không phải thừa kế thân thể ốm yếu từ mẹ của cô bé.

Ngày hôm sau, tôi lại chuồn ra ngoài.

Mã đại tẩu vừa nhìn thấy tôi đã nhiệt tình bắt chuyện: “Mẫn cô nương, ngồi đi, ta mang chút trứng gà luộc lá trà cho cô nương nhé.”

Tôi cười: “Không tệ nha, đại tẩu gần đây thật dư dả.”

“Lão nhà ta đã tìm được một công việc trông ngựa rồi.”

“Mọi người có thể tìm được việc làm rồi?” Tôi mừng rỡ.

Về mặt Mã đại tẩu cũng rất vui vẻ: “Đúng vậy. Tuy vẫn không thể vào thành, nhưng cũng không bị đuổi đi nữa. Có công việc rồi cũng không phải lo cái ăn nữa.”

Con trai mã đại tẩu, Kim Trụ, chạy tới nhanh như chớp, la lên: “Mẹ, tiên sinh kia đã giúp bé hai cố định được chân rồi.”

Mã đại tẩu thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá.” Sau đó chị ấy lại nói với tôi: “Đã nhiều ngày nay có một vị tiên sinh cũng tới xem bệnh, phát thức ăn cho chúng ta.”

Tôi vừa nghe, lập tức hỏi: “Là ai vậy?”

“Là ta.” Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

Tôi xoay người. Trong gió lạnh đầu mùa xuân, Tống Tử Kính chấp tay đứng, phong thái ung dung, mai cốt cách, tuyết tinh thần*. Nụ cười của anh ta rất ấm áp, khiến dung mạo của anh ta càng tuần tú, nho nhã. Trái tim nhỏ bé của tôi lại run lên một cái.

* Nguyên văn: “tùng liễu chi hành, mai tuyết chi tư”, không biết phải dùng từ thể nào nên mượn tạm một câu của Nguyễn Du trong truyện Kiều :”>

Tống Tử Kính cười nói: “Ta còn tưởng vị Mẫn cô nương thiên tiên hạ phàm kia là ai, thì ra là tiểu thư.”

Dù da mặt tôi có dày đến đâu chẳng nữa, lúc này cũng phải cảm thấy xấu hổ.

Mã đại tẩu nói: “Thì ra hai người quen nhau. Người xưa nói, “nhân dĩ loại tụ, vật dĩ quần phân**”, người tốt cũng thường đi cùng nhau.”

** Nhân dĩ loại tụ, vật dĩ quần phân: người nhóm theo loài, vật tụ theo bầy

Tôi hỏi Tống Tử Kính: “Sao anh cũng tới đây?”

Tống Tử Kính nói: “Ta nghe nói ngoài thành có nạn dân thiếu thuốc men lương thực, không có chỗ ở, lo rằng hiện nay khí trời chuyển ẩm, bệnh dịch phát triển nên đến xem.”

Học trò và thầy giáo cùng nhau trốn học. Nhờ may hôm nay Tạ phu nhân nổi hứng đến kiểm tra lớp học của tôi, không phải sẽ cho rằng hai chúng tôi dắt tay nhau bỏ trốn hay sao?

Tống Tử Kính nói: “Ta vừa nghe bọn họ nói có một vị cô nương thiện tâm hào phóng. Tứ tiểu thư thật khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Tôi đỏ mặt, dẫn anh ta đi về phía miếu thổ địa: “Anh đến thật đúng lúc. Một mình tôi bận rộn muốn chết. Mấy người trong số bọn họ thân thể có chút suy nhược, đã bị một lần thương hàn, tôi đã dùng được để áp chế. Nhưng tôi lo sẽ tái phát. Bọn họ tạm thời ở đây, chật hẹp bết tắc, nước uống đều lấy từ con mương bên cạnh. Nước đó không sạch, tôi đã dẫn bọn họ đun sôi rồi mới uống, nhưng đó cũng không phải biện pháp lâu dài.”

Tống Tử Kính cười nói: “Tiểu thư yên tâm, bọn họ sẽ không ở chỗ này lâu. Quan phủ đã cho phép các chủ cửa hàng thuê bọn họ, bọn họ tìm được đường sống, đương nhiên sẽ rời khỏi đây. Tiểu thư cũng không cần lo lắng bệnh dịch sẽ lan truyền nữa.”

Tôi tò mò: “Không phải vẫn không cho vào thành, còn muốn đuổi đi sao, sao đột nhiên lại thay đổi?”

Tống Tử Kính còn chưa kịp nói gì, người trong miếu thổ địa nhìn thấy chúng tôi đã nhiệt tình bắt chuyện: “Mẫn cô nương, Tống tiên sinh.”

Vậy mới thấy sức quyến rũ của Tống Tử Kính là không gì sánh được, mới đến một ngày đã khiến gà trẻ gái trai điên đảo. Chỉ thấy tay trái anh ta dắt một bé gái, tay phải dắt một bé trai, khi thì quay đầu nói chuyện với bác gái, khi lại xoay người nói chuyện với bác trai, ở đây ngược lại không còn chuyện của tôi nữa.

Lúc này, Vân Hương bỗng vội vã chạy tới, kêu to: “Tiểu thư, Tống Tiên sinh. Triệu gia phái người tới tìm Tống tiên sinh.”

Tống Tử Kính nhú mày.

Tôi thử thăm dò: “Triệu tiểu thư à?”

Tổng Tử Kính nặng nề gật đầu.

Vị Triệu tiểu thư này cũng quá lợi hại, như vậy rồi còn chưa chịu từ bỏ ý định, đúng là sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Tôi nói: “Chi bằng anh thẳng thắn nói rõ với cô ta đi.”

Kết quả Vân Hương còn thông minh hơn tôi: “Tiểu thư, vậy Tổng tiên sinh có đi không có về.”

Cũng đúng, Triệu tiểu thư có thể nghĩ thoáng như vậy thì Triệu lão gia cũng chẳng khác gì.

Tôi nói với Tổng Tử Kính: “Anh mau chạy đi!”

Vân Hương nói: “Có hơn mười mấy binh lính, phía Đông phía Tây đều có.”

Đây là bắt cướp hay sao?

Tôi ngang ngược hạ lệnh cho Tổng Tử Kính: “Cởi quần áo!”

Ngày thường Tổng Tử Kính có trầm tĩnh ổn định thế nào cũng sẽ bị những lời này của tôi khiến cho khuôn mặt tuấn tú lập tức ửng đỏ.

Tôi giậm chân: “Tôi đóng giả thành anh chạy trốn!”

Tổng Tử Kính nghiêm mặt: “Không được, không thể liên lụy tiểu thư!”

Tôi dứt khoát thò tay lột áo anh ta, vừa nói: “Cho dù bắt được tôi thì thế nào? Tốt xấu gì tôi cũng là tiểu thư nhà họ Tạ, lão gia họ Triệu cũng sẽ không vì vậy mà đắc tội cha tôi.”

Vân Hương cũng tiến lên giúp đỡ, thuận thực lột áo khoác của Tổng Tử Kính xuống. Gương mặt anh ta đỏ hồng, bất lực chống đỡ, ngay cả tiếng từ chối cũng vừa đáng thương vừa đáng yêu. Bộ quần áo này Tổng Tử Kính mặc rất vừa người, nhưng mặc trên người tôi lại dài hơn một đoạn lớn. Anh ta nhìn rất gầy mà nhỏ.

Vân Hương vừa giúp tôi buộc lại mái tóc dài, mấy đứa trẻ canh gác bên ngoài đã hô lên: “Bọn họ tới rồi!”

Tôi nhấc vạt áo lên, ném lại cho Tổng Tử Kính một nụ hôn gió: “Mỗi người một ngã, gặp lại ở thư viện!”

Không đợi nhìn Tổng Tử Kính đỏ mặt, tôi nhanh nhẹn trèo ra từ cửa sổ.

Không ngoài dự đoán của tôi, binh lính Triệu gia quả thật nhằm tôi là Tổng Tử Kính, tất cả đều đuổi theo tôi. Tôi tới khoảng đất này đã nhiều lần, quen thuộc địa hình, quẹo trái quẹo phải, bọn họ không cách nào đuổi kịp tôi.

Tôi thấy khoảng cách rời ra, lập tức chạy ào một mạch vào trong thành. Làm một trận náo nhiệt đi.

Hôm nay vốn có họp chợ, đường cái rất náo nhiệt, mua bán, xiếc ảo thuật, trai gái đi dạo phố, khiến đường phố chật như nêm cối.

Lúc này, vóc người thấp bé là vô cùng có lợi.

Tôi triển khai “Bạch ngư luân khe” đại pháp gia truyền của nhà họ Tạ chúng tôi, chân không chạm đất, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng len qua đám người, chuồn xa từng chút một.

Binh lính Triệu gia mắt thấy không đuổi kịp, tức giận kêu to: “Đứng lại! Đứng lại!”

Tức cười! Bảo đứng lại là đứng lại, vậy thiên hạ này đã không còn trộm cắp từ lâu rồi!

Tôi đang vô cùng đắc ý chui ra khỏi đám đông, hô lên với đám người Triệu gia ở xa xa: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng...”

Một vật thể bất minh từ bên cạnh đập mạnh đến khiến tôi ngã xuống đất, làm trước mắt tôi bay đầy sao, đau không nói thành lời. Không còn chút sức lực nào.

Sau đó, tôi nghe thấy một giọng nam uy nghiêm: “Đường đường thịnh kinh, dưới chân thiên tử, ai cho phép loại lưu manh đạo chích như ngươi điều vô dương oai ở đây!”

Tôi nhìn kẻ rồi hơi đang ưu nhã, thông thả đi tới qua mớ tóc hỗn loạn, tuy còn choáng váng hoa mắt, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ người đó đáng người cao lớn, quần áo đẹp đẽ quý giá, khuôn mặt anh tuấn.

Tôi tức giận bò dậy, ngồi xuống đất, hô lên với hắn: “Nói cái gì đấy? Ai trộm cắp?”

Trai đẹp mặt mũi sáng sủa nhìn rõ tôi, sửng sốt một chút: “Ngươi là nữ tử?”

Tôi đẩy mái tóc rối bời ra, hung thần ác sát như một thần nữ báo thù: “Nữ tử thì sao? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi trộm đồ?”

Bên kia, binh lính Triệu gia cuối cùng cũng khó khăn xuyên qua biển người để tới nơi, thở hổn hển nói: “Tổng tiên sinh, mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

Tôi dùng một tay đỡ mặt, làm động tác nũng nịu như Phù Dung tỷ tỷ: “Mấy vị binh lính ca ca, các người nói gì cơ?”

Trông mắt của binh lính Triệu gia trừng lớn đến mức sắp rơi hết ra ngoài: “Ngươi không phải Tổng Tử Kính?”

Tôi thò tay tới thắt lưng, làm bộ muốn cởi ra: “Có cần chứng minh ấy người thấy không?”

“A! Không cần! Không cần!” Binh lính Triệu gia có lẽ xuất thân từ hòa thượng, lập tức sợ đến mức che mặt chạy trốn khắp nơi, quay đầu lại ra ngoài thành tiếp tục tìm người.

Chiêu này đúng là vạn năng.

Tôi quay phắt người sang chỗ khác. Trai đẹp mặt mũi sáng sủa vẫn còn ghen hờn nhìn trân trối vì động tác của tôi. Tôi dùng ngón tay nhỏ dài chỉ vào mũi hắn: “Anh! Xin lỗi ngay cho tôi!”

Mấy người chạy tới bên cạnh, người đi đầu vừa nghe tôi nói vậy lập tức quát: “Không được vô lễ với nhị hoàng tử!”

Nhị hoàng tử?

Tôi vội vàng rút tay lại.

Mấy con chó trung thành chạy tới hỏi: “Định làm gì?”

Tôi cười: “Hiểu lầm. Đều là hiểu lầm thôi.”

Nhị hoàng tử mặt mũi sáng sủa lúc này đã tỉnh hồn lại, cũng nói: “Là hiểu lầm thôi.”

Mọi người đều thở ra một hơi. Đôi mắt tôi bỗng sáng ngời, cao giọng gọi một người nào đó trong đám chó trung thành: “Hồ ly ca ca!”

Hàn vương tổn vốn định tránh khỏi tầm nhìn của tôi, nhưng bị tôi chỉ mặt điểm tên trước mặt mọi người như thể đành phải kiên trì ngẩng đầu, cười thê thảm: “Tứ muội muội.”

Tiểu bạch hoàng tử nói: “Hai người quen nhau à?”

Hàn vương tôn đau đớn nói: “Thưa điện hạ, vị cô nương này là con gái Văn Bác hầu Tạ thái phó.”

Tiểu bạch hoàng tử vừa nghe vậy, đôi mắt đã phát sáng, nói: “Ngươi là muội muội của Tạ Chiêu Kha cô nương?”

Cách anh ta gọi tên chị ba của tôi giống cách chị ba của tôi gọi tên Tổng Tử Kính, dịu dàng mềm mại, đầy ẩn tình, thật là một câu còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười nói: “Thật xấu hổ. Tiểu nữ không bì kịp một phần vạn của tỷ tỷ.”

“Cũng... không phải.” Tiểu bạch hoàng tử đại khái muốn nói “cũng đúng”, đến miệng lại chuyển thành trái nghĩa: “Cô nương ngây thơ hoạt bát, chân chất chưa được mài dũa, không thể tự coi nhẹ bản thân.”

Chân chất chưa mài dũa? Nữ tử chân chất cũng biết cởi thắt lưng trước mặt mọi người sao?

Tôi cười khẩy.

Hàn vương tôn kéo tôi tới một bên, hỏi: “Sao muội lại ở đây? Còn đầy bụi đất thế này nữa? Nhị ca muội có biết không? Đi thôi, ta đưa muội về nhà.”

Tôi cười: “Hồ ly ca ca thật tốt với muội, muội phải cảm ơn huynh thế nào đây?”

“Không! Không cần!” Hàn vương tôn nhìn có vẻ như thà chết còn hơn. Chẳng lẽ anh ta đã biết chuyện mình cho anh ta ăn “gà nước miếng”?

Chúng tôi đang định đi, tiểu bạch hoàng tử gọi tôi lại: “Tứ cô nương có thể thay mặt tiểu vương chuyển lời chào tới lệnh tỷ không?”

Tôi nín nọt nói: “Nhất định! Nhất định! Tam tỷ của tiểu nữ rất tốt. Điện hạ lại tuần tú lịch sự, ngài làm tỷ phu của tiểu nữ thì thật là tốt.”

Tiểu bạch hoàng tử vừa nghe vậy đã mừng rỡ, liên thanh nói tứ muội muội thật nhu thuận, thật thông minh, tương lai nhất định có thể gả ột lang quân như ý, vân vân, còn kiên quyết tặng tôi một miếng ngọc bội có vẻ rất đáng giá làm quà gặp mặt.

Tôi thiên ân vạn tạ rồi chào tạm biệt anh ta, nghĩ thầm, lang quân như ý? Không chừng tôi còn làm mẹ kế của anh ấy chứ.

Hàn vương tôn đưa tôi quay về Tạ phủ.

Trên đường, tôi hỏi anh ta: “Tiểu vương gia, huynh có quen Triệu tiểu thư không?”

Hàn vương tôn nói: “Thiên kim tiểu thư của Triệu cửu gia? Không quen. Muội cho rằng những tiểu thư nhà khác cũng giống như muội, cả ngày xuất đầu lộ diện hay sao?”

Tôi nóng lòng muốn lấy được tin tức tình báo, cũng không tính toán việc anh ta dám bôi tro lên thánh nhan của tôi: “VẬY huynh có nghe nói chứ?”

Hồ ly cười. Tên này cũng rất có tư sắc, cười lên như nắng xuân, chỉ là, có cảm giác không phúc hậu.

“Tiểu thư Triệu gia năm nay vừa mười lăm, đứng hàng thứ ba, phong hào Huệ Lâm huyền chủ, phương danh Phù Dung.”

“Cái gì?” Tôi hỏi.

“Phù Dung.” Hàn vương tôn nói.

“Là Phù Dung trong “dục tiền phù dung tài nhan sắc”?”

Hàn vương tôn nói: “Thì ra muội cũng biết đọc thơ nha.”

Tôi thăm mắng Tạ Chiêu Anh là đồ tiểu nhân, uống rượu cao hứng là lập tức bán đứng em gái ruột.

“Vị Phù Dung tỷ tỷ - có lẽ là muội muội này, thật sự xấu không lời nào để tả như người ta đồn đại à?”

Hàn vương tôn nói: “Chuyện này ta cũng không biết. Nhưng ta đã gặp đệ đệ của nàng ta, Triệu Trúc Tu, đáng dấp tuần tú, nhã nhặn. Ta nghĩ Triệu tam cô nương cũng không xấu như vậy.”

“Thế nhưng một cô nương lại theo đuổi đàn ông khắp thành như vậy, cha nàng không quản nàng sao?”

“Thế hệ này của Triệu gia, tứ phòng tổng cộng sinh mười bốn người con, chỉ có một mình nàng ta là khuê nữ, toàn gia trên dưới coi nàng là bảo bối còn không kịp ấy chứ. Sao vậy? Muội cũng để ý Tống Tử Kính à?”

Tôi cười nhạt, bồng nháy mắt với anh ta một cái: “Đáng ghét, để ý huynh còn may ra.”

Hàn vương tôn rùng mình, bị dọa không nhẹ.

Anh ta không đưa tôi đến cổng chính mà rẽ thẳng tới một con hẻm.

Tôi lấy anh ta ra làm trò đùa: “Thúc thúc hư hỏng, thúc định đưa ta đi đâu?”

Cơ mặt của Hàn vương tôn giật giật: “Ta thật đồng cảm với nhị ca của muội.”

Anh ta chỉ vào một bức tường rất quen mắt, nói: “Tự mình trèo vào đi, bên trong chính là viện của muội.”

Tôi cười: “Hồ ly ca ca, núi xanh nước biếc, sau này còn gặp lại.”

Trèo qua bờ tường rồi tôi mới nghe được Hàn vương tôn bắt lực lắm lắm một câu: “Tốt nhất đừng gặp lại...”

Ca tần đào hoa

Đệ nhất quyền: Thâm đình thiên

10. Chương 10: Tạ Gia Có Con Gái Mới Trưởng Thành

Ra ngoài khám bệnh miễn phí cho dân chúng, lại khiến Triệu tiểu thư bắt người không thành như thế, tôi sợ chuyện sẽ truyền tới tai Tạ phu nhân, Tổng Tử Kính cũng sợ rơi vào trong bàn tay ma quỷ của Triệu tiểu thư, hai chúng tôi tạm thời khôi phục lại cuộc sống học tập khô khan, đều đặn.

Một buổi chiều mùa xuân rực rỡ, tôi đang kham khổ nghiên cứu y thuật, còn Tổng Tử Kính đang chơi cờ một mình.

Trên cành cây ngoài phòng học có một con chim đang hót, đầu cành hoa thơm đua nở. Thời tiết đã ấm hơn nhiều, chúng tôi đều đổi sang mặc quần áo đơn giản hơn, trong gió mát và hương hoa, tôi bỗng nhớ tới Trương Tử Việt.

Tôi nhớ tới vô số buổi chiều giống như thế này trước đây, anh ngồi bên tôi, dạy kèm cho tôi.

Anh sẽ kiên nhẫn giải thích một công thức năm lần, anh cũng sẽ cẩn thận sửa từng lỗi trong bài viết tiếng Anh của tôi.

Thật ra, gọi anh tới dạy kèm cho tôi là sai lầm lớn nhất của mẹ tôi. Người trong lòng ở ngay bên cạnh, tôi làm gì còn tâm trí nào để học tập, đương nhiên toàn bộ sự chú ý của tôi đều chuyển dời từ lý trí đến giác quan.

Mũi anh thật thẳng, tóc anh thật mềm, giọng nói anh thật dịu dàng trầm thấp, làn da vô tình chạm vào tôi thật nhẵn mịn.

Tôi bỗng mở miệng hỏi: “Tiên sinh, tiên sinh từng thích ai chưa?”

Tổng Tử Kính ngẩng đầu nhìn tôi: “Cái gì?”

Tôi nhìn gương mặt tuấn tú của anh ta, lặp lại câu hỏi lần nữa: “Tiên sinh từng thích ai chưa?”

Tổng Tử Kính thần nhiên nói: “Vì sao lại hỏi chuyện này?”

“Là từng có hay chưa?”

Anh ta buông quân cờ, nói: “Là từng có đi.”

Tôi tò mò: “Cô ấy thế nào?”

Tổng Tử Kính cười cười, rơi vào trong hồi ức: “Nàng là tiểu thư khuê các, tri thư đạt lễ. Chúng ta từng cách nhau đối vài bài thơ, nàng tài hoa hơn người, rất hiếm có trong nữ tử. Nàng vốn đã định thân, sau đó gả cho người theo ý của cha mẹ.”

Tôi chờ mãi, anh ta lại tiếp tục chơi cờ, tôi hỏi: “Hết rồi?”

“Hết rồi.” Tổng Tử Kính nói.

“Ngay cả mặt mũi cô ấy thế nào anh cũng không biết?”

Tổng Tử Kính cười: “Không biết.”

Tôi thất vọng: “Vậy thì nói làm gì? Anh không biết đi tranh giành sao?”

Vừa nói xong tôi đã biết mình nói sai. Dù Tổng Tử Kính học vấn đầy mình nhưng cũng chỉ là thường dân, nơi đẳng cấp xã hội khắt khe như Đông Tề sao có thể để anh ta được như mong muốn?

Tổng Tử Kính thanh nhả cười, không nói gì nữa.

Tôi buồn vực tiếp tục vùi đầu đọc y thư.

Trương Thu Dương viết quyển sách này để truyền thừa năng lực cả đời cho thế hệ sau, dựa trên nguyên tắc giao lưu tinh thần, trao đổi thông tin không vụ lợi, vì vậy cũng không rắc rối, tôi đọc thấy không khó hiểu lắm. Hơn nữa, chương “độc kinh” vô cùng thú vị, có chút giống như những trích đoạn trong tiểu thuyết võ hiệp.

Cái gì mà nhân sĩ A Trương Tam và nhân sĩ B Lý Tứ đấu võ phi pháp, Lý Tứ hạ vào Trương Tam một loại thần độc đặc biệt bí mật của bang phái, truyền nam bất truyền nữ, “Đoạn Trường tán”. Vì vậy, Trương Tam bụng đau như thắt, tứ chi phù thũng, trên người xuất hiện đốm đen, đau nhức đủ bảy bảy bốn chín ngày mới bụng nát, ruột thối rửa mà chết. Còn phương pháp giải độc phải thế này, thế này, rồi lại thế này.

Rồi thì nhân sĩ C Vương Nhị cùng nhân sĩ D Tiểu Thúy vụng trộm yêu đương, sau đó tình cảm tan vỡ, Tiểu Thúy hạ vào người Vương Nhị một loại kỳ độc độc nhất vô nhị do chính nàng sở hữu bản quyền phát minh, “Triền miên”. Vì vậy, chỉ cần Vương Nhị chạm vào nữ tử khác, toàn thân sẽ nổi ban đỏ, phải dùng sức gãi, gãi, gãi, gãi đến mức da tróc thịt nát mới hết ngứa. Còn phương pháp giải độc phải là thế này, thế này, rồi lại thế này.

Còn có gì mà môn phái N tập trung nhân lực đi khiêu khích giáo phái F, nghiêm trọng vi phạm “điều lệ quản lý trị an và trừng phạt”, bị hộ pháp Huyền nào đấy của giáo phái F hạ một loại độc kỳ quái, nghiên cứu mới nhất của bản giáo, đã được quốc gia chứng nhận và vinh danh là phát minh tiên tiến, “Thiên tuyệt”. Người trúng độc da thịt sẽ chuyển thành màu xanh, vừa đau vừa ngứa, hư thối rất nhanh, thịt nát xương tan, cho đến khi toàn thân hóa thành một vũng nước xanh. Phương pháp giải độc là... Lão Trương viết: không có thuốc giải, chuẩn bị quan tài đi.

Tôi đang cười, Vân Hương chạy tới gọi tôi: “Tiểu thư, phu nhân gọi người tới chỗ phu nhân.”

“Hả?” Tôi làm chuyện đuối lý, lập tức lo lắng không yên, nghĩ thầm không phải Tà phu nhân đã biết chuyện tôi chuồn ra ngoài rồi đấy chứ?

Tà phu nhân dáng vẻ đoan trang ngồi giữa cao đường, trên mấy chiếc ghế đầu bên cạnh là chị dâu đã mặc trang phục phụ nữ có thai, đồng thời còn làm bộ làm dạng đỡ thắt lưng, cùng Tà Chiêu Kha lúc nào cũng tươi đẹp như hoa đào, lạnh lùng như băng, và cả tiểu thư Bạch Nhạn Nhi ốc sên gần như có thể khiến người ta quên ngay lập tức.

Trọng điểm là mấy người này đều mang theo nụ cười thân thiết nhìn tôi, khiến tôi rùng mình một cái.

Tà phu nhân mở miệng nói: “Tiểu Hoa, mười tám tháng sau con sẽ tròn mười lăm tuổi, đã không còn là tiểu cô nương nữa rồi.”

Thì ra là như thế, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tà Chiêu Kha nở một nụ cười khuynh quốc khuynh thành với tôi: “Chúc mừng muội muội sắp thành niên.”

Sao? Lúc này tôi mới nhớ ra, con gái thời xưa hình như mười lăm tuổi sẽ trưởng thành. Sau đó, có thể bàn chuyện cưới hỏi được rồi.

Chẳng trách Tà phu nhân nhìn tôi như thế, giống như nông dân nhìn củ cải mình gieo đã đến ngày thu hoạch, hoặc người chăn nuôi nhìn con heo đã chăm béo, vui sướng như nhân dân lao động được mùa.

Tà phu nhân nói: “Cấp kê là đại lễ, không thể qua loa. Chúng ta quyết định bắt tay chuẩn bị ngay từ bây giờ, con cũng phải may vài bộ y phục mới. Buổi chiều không cần đi học nữa, ngự y cục (bộ phận chịu trách nhiệm may mặc của hoàng gia) sẽ tới đo y phục cho con. Chúng ta đây là được dính chút vinh dự hoàng gia, khi tam tỷ con cấp kê cũng chỉ mặc y phục của Vân Tiên Hiên thôi.”

Tạ Chiêu Kha cười nói: “Mẹ, muội muội trước đây đáng thương như vậy, lễ cấp kê lần này phải tổ chức long trọng một chút, coi như bồi thường uội muội.”

Tạ phu nhân vừa lòng gật đầu, nói: “Buổi chiều con cũng đi chọn vài loại vải làm y phục đi.”

Chị dâu cũng xen miệng nói theo: “Tứ muội thật có mệnh tốt, nhìn cha mẹ thương muội thế nào kìa. Tương lai nếu được gả cho phu quân tốt cũng đừng quên nhà mẹ đẻ nha.”

Tôi ở bên cạnh cười gượng.

Cứ như vậy, cho đến tận ngày sinh nhật đó tôi cũng không có cơ hội ra ngoài.

Quần áo mới làm xong đã được đưa tới, màu sắc rực rỡ, chất vải mềm mại, khiến tôi có phần yêu thích không muốn buông tay. Thế nhưng quay đầu nhìn Tạ Chiêu Kha cũng mặc bộ đồ mới, đẹp đến mức có thể cười mây đạp gió bay đi bất cứ lúc nào, tôi lập tức bị đả kích đến mức bị phủ đầy lớp bụi. Gien di truyền quyết định tất cả nha.

Hiện giờ Tạ Chiêu Kha rất thường xuyên tới thư viện đi dạo, tặng chút trái cây hay điểm tâm mới mẻ gì đó. Lần nào cô ấy cũng ăn mặc tử tử, đáng vẻ vì tình yêu mà phát ra ánh sáng cực kỳ mỹ lệ chói mắt này khiến ắt tôi mở không nổi, nhưng cao nhân Tống Tử Kính thì vẫn thờ ơ như không.

Nói thật, tôi có chút thương cảm với Tạ Chiêu Kha, mặc dù khi cô ấy thấy tôi gập rúm rối đã biểu hiện mình rất may mắn, thiếu sự cảm thông với tôi.

Cứ như vậy, đại thọ mười lăm tuổi của tôi cuối cùng cũng tới.

Mười tám tháng Tư, cảnh xuân tươi đẹp. Ngay từ sáng sớm, tôi đã bị lôi ra khỏi ổ chăn, chính Tạ phu nhân giám sát người hầu rửa mặt, chải đầu, trang điểm cho tôi.

Tôi lại bị ép mặc vào một bộ lễ phục màu hồng, sau đó ngồi xuống, chờ Tạ phu nhân tự tay sửa lông mày cho tôi.

Bà cầm cái nhíp, để sát vào lông mi tôi, sau đó nhổ mạnh. Tôi phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Tạ Chiêu Anh ở bên ngoài gõ cửa: “Sao vậy? Tiểu Hoa sao vậy?”

Tôi nói: “Tôi chết đây!”

Tạ phu nhân vỗ tôi một cái, nói: “Không có chuyện gì, con đi ra ngoài đón khách đi.”

Tôi khóc: “Mẹ, đau muốn chết, đừng sửa nữa. Tự nhiên là đẹp nhất.”

Tạ phu nhân xì mặt: “Đừng quấy rối.” Sau đó bà gọi mấy bà thím bên cạnh đè tôi xuống, Tạ Chiêu Kha tự mình đỡ lấy đầu tôi. Tôi thật sự giống con cá nằm trên thớt chờ người đánh vảy, ngứa cổ kêu rống, gào khóc om sòm, đau đến chảy nước mắt. Thật sự không hiểu mấy cô nàng cùng phòng ngày trước đã dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể chịu đựng mà cứ năm ba ngày lại sửa lông mày một lần?

Tạ phu nhân dù sao cũng là gừng già gừng cay, mặc kệ tôi gào khóc thảm thiết, tay không hề do dự chút nào.

Thật vất vả mới sửa lông mày xong, tôi giống như chết một lần, lưng đầy mồ hôi.

Giờ đến lượt Tạ Chiêu Kha tự mình bôi xanh bôi đỏ, đeo đồ trang sức cho tôi. Cuối cùng là một đồng người ba chân bốn cẳng chỉnh sửa lại quần áo cho tôi, lúc này mới miễn cưỡng xong một giai đoạn.

Tôi còn chưa kịp soi gương một cái đã bị mọi người kéo ra ngoài.

Cách màn hình nhìn ra ngoài, trong đại sảnh đầy người, phần lớn là những thân thích mà tôi không nhận ra. Tạ thái phó mặc một bộ triều phục màu đỏ đen, ngồi ở vị trí cao đường, Tạ phu nhân cũng thay một bộ triều phục mệnh phụ màu đỏ tím, đoan trang ngồi bên cạnh ông ấy. Một phu nhân đội mũ phượng, mặc áo tím ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, đáng vẻ thướt tha, chính là tam cô bà (bà bác, cô của bố) của tôi, Thọ vương phi, người chủ trì nghi thức lần này.

Tạ thái phó đứng dậy đọc diễn văn, nói một tràng những lời hoa mỹ, sau đó nghi thức bắt đầu.

Tôi được Tạ Chiêu Kha đỡ vào đại sảnh, bắt đầu một hành trình hành lễ, quỳ gối, cởi bỏ kiểu tóc, chải đầu. Tạ Chiêu Kha chải xong đầu cho tôi, để lược sang một bên. Tôi còn tưởng đã xong, sung sướng ngẩng đầu lên. Tạ Chiêu Anh dùng một tay lại đè đầu tôi xuống.

Lúc này, Thọ vương phi đứng lên, đi tới một bên rửa tay, sau đó lại nói mấy lời khách sáo với cha mẹ tôi. Tôi nghĩ bà ấy sẽ vấn cho tôi một kiểu tóc trưởng thành là xong, ai ngờ ba vị bô lão này lại ngồi xuống.

Tạ Chiêu Kha chỉ huy tôi quay về một hướng, có người dâng khăn và chải tóc lên. Thọ vương phi đứng lên, cao giọng ngâm lời chúc: “Ngày lành tháng tốt, gia khí hưng thịnh. Vứt bỏ ấu chí (ấu: trẻ con, chí: ý chí), xuôi theo thành đức (thành: trưởng thành, đức: đạo đức). Thọ khảo duy kỳ, giới người cảnh phúc.”

Tôi nghe mà một câu cũng không hiểu. Đang hoang mang, Thọ vương phi đã quỳ xuống bên cạnh tôi, bắt đầu chải đầu cho tôi.

Bác gái đã nhiều tuổi, có lẽ còn bị đục thủy tinh thể, đôi mắt không được tốt, chải chuốt cả nửa ngày, kéo đến mức da đầu tôi phát đau, cuối cùng cũng vấn tóc xong. Sau đó là thêm chải cài, cắm thẳng vào da đầu tôi, tôi lập tức đau đến mức chảy nước mắt.

Cũng may cái chải này bằng ngọc chứ không phải bằng sắt, nếu không nhất định tôi sẽ bỏ mạng ở đây.

Tạ Chiêu Kha nâng tôi dậy, kín đáo đưa tôi một cái khăn. Tôi cảm kích nhận lấy lau mồ hôi đầy mặt. Nghi thức lại hoàn thành một giai đoạn nữa, tôi trở về phòng thay quần áo bình thường. Bởi vì từ sáng sớm tới giờ chưa được ăn gì, tôi đói đến mức bụng dạ cồn cào, nhìn thấy đồ ăn trên bàn, vươn tay định lấy.

Tạ Chiêu Kha giữ tôi lại: “Chờ một chút, tiếp theo là tam bái nữa.”

Tôi khóc thét trong lòng: tôi căm thù xã hội phong kiến!

Cứ như vậy, đến khi tôi làm xong tất cả lễ tiết thì đã là buổi chiều. Trở về phòng, tôi ngã lên giường, gần như bất tỉnh nhân sự.

Tôi cảm thấy những lễ nghi cổ đại dài dòng, phức tạp, bày vẽ này thuần túy là tự ngược đãi bản thân, suýt chút nữa tôi đã mọc đầy rôm vì bộ quần áo dày đến mấy lớp này rồi.

Vân Hương lại thật vui vẻ: “Tứ tiểu thư, nô tỳ nghe những nha hoàn khác nói, trong số những cô nương của Tạ gia, chỉ có lễ cập kê của tiểu thư là long trọng nhất, ngay cả tam tiểu thư cũng không bằng.”

Tôi uể oải nói: “Đó là đương nhiên. Bọn họ muốn cho người ta biết con gái thứ tư nhà họ Tạ đã không còn điên nữa. Như vậy tôi mới có tư cách tham gia tuyển phi. Mẹ nó, không thể khua chiêng gõ trống giữa đường rồi thông báo được sao?”

Vân Hương bưng tới một bát mì thơm ngào ngạt, tôi ăn như hổ đói, quét sạch sành sanh, ăn xong lại ngủ.

Bây giờ đã trưởng thành, không tiện tới chỗ Tống Tử Kính đọc sách, ngày tháng sau này của tôi ngược lại lại thoải mái hơn một chút. Thường ngày nên cố gắng nghiên cứu y thuật thôi, chương thảo dược tôi còn rất nhiều điều chưa hiểu. Gần nhất là phải cố gắng thử xem chiết xuất nước hoa quả và bơ thể nào...

Tôi bỗng mở mắt ra.

Trong tầm mắt tối om, chỉ có chút ánh nến yếu ớt hắt tới từ gian ngoài, trời đã tối. Bất giác tôi đã ngủ rất lâu.

Trong lòng tôi có một cảm giác rối loạn kỳ lạ, giống như có thứ gì đó không ngừng gãi, khiến tôi đứng ngồi không yên. Vân Hương ngủ ở gian ngoài, cô ấy cũng đã mệt mỏi cả một ngày, giờ không thể động đậy nổi nữa. Tôi nhẹ tay nhẹ chân đi qua, mở cửa.

Bên ngoài, ve sầu đầu mùa rả rích kêu trên cao, ánh trăng đầy đất, gió đêm êm dịu, không đành lòng khiến những người tình trong mộng giật mình thức giấc. Góc tường có một cây hoa quỳnh nở rộ, đóa hoa căng tròn đang chấp chờ vươn mình về phía ánh trăng, giống như một đôi tay ngọc đang cầm một mảnh trăng.

Tôi cũng xòe hai bàn tay, nhìn ánh sáng tràn đầy, như chứa đựng tuyết sương, không khỏi nỉ non: “Bất kham doanh thủ tặng, hoàn tẩm mộng giai kỳ*.”

* Hai câu thơ cuối trong bài “Vọng nguyệt hoài viễn” (Ngắm trăng, nhớ người xa) của Trương Cửu Linh:

Bản dịch của Anh Nguyên:

Ánh trăng, sao bốc tặng người!

Đành vào giấc ngủ hẹn nơi mộng lành...

“Muội muốn tặng ai ánh trăng?”

Tôi ngẩng đầu, trong góc tường có một bóng người quen thuộc. Tóc tán loạn, quần áo chật vật, nhưng anh ta không mấy may che giấu ánh mắt lạnh lùng rực sáng. Góc tường rất tối, không nhìn rõ vẻ mặt anh ta, nhưng tôi có thể nghe thấy hơi thở nặng nhọc của anh ta rất rõ ràng.

Giữa ánh trăng và hương hoa, tôi nhạy cảm ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí.

“Nhị ca?!”

Cái bóng cao lớn kia mềm ra rồi ngã xuống, tôi hốt hoảng đón lấy, anh ta nặng nề ngã lên vai tôi. Một mùi máu tanh nồng nặc hỗn hợp với một mùi hương ngọt ngọt quái dị bay vào mũi tôi.

“Vân Hương! Vân Hương!” Tôi kêu to.

Vân Hương quần áo tán loạn lao tới, sợ hãi nói: “Đây... Đây... Đây... là nhị thiếu gia?”

“Mau giúp tôi một tay, dìu nhị ca vào phòng.” Tôi ra lệnh: “Sau đó đun nước nóng, mang bộ kéo và dao nhỏ kia của tôi lại đây. Nhớ kỹ, không được để người khác biết!”

Chúng tôi đặt Tạ Chiêu Anh lên giường. Dưới ánh nến, gương mặt tuần tú lãng tử của anh ta không còn một chút máu, môi thâm đen, cơ thể nóng hầm hập, hơi thở yếu ớt.

Một cảm giác mãnh liệt bùng lên trong tôi, tôi cầm chặt tay anh ta.

“Nhị ca, có muội ở đây, ca sẽ không có chuyện gì.”

11. Chương 11: Yên Hoa Tam Nguyệt

Trên người Tạ Chiêu Anh chỉ có một vết thương, sườn bên trái, dài ba tấc, do đao kiếm tạo thành, miệng vết thương gọn gàng, liền mạch lưu loét. Anh ta vẫn còn may mắn, thanh kiếm kia chỉ cần chém sâu thêm hai phân nữa sẽ cắt đứt động mạch chính. Sau đó sẽ đến lượt anh ta xuyên không.

Toàn thân anh ta đầy máu, nhìn thấy mà phát hoảng. Tôi tay chân luống cuống cầm máu cho anh ta. Máu nhất thời không ngừng ngay được, từ khe hở chảy ra, trái tim tôi siết chặt, hoảng sợ nảy lên điên cuồng, cuốn theo cả sự bình tĩnh của tôi.

Khi đó, Tạ Chiêu Anh còn chút ý thức, bỗng vươn tay sờ mặt tôi, nói: “Không có việc gì. Đừng khóc, đừng khóc.”

Tôi mắng: “Nằm yên cho tôi! Ai khóc!”

Nói xong, tôi quay đầu đi lau nước mắt.

Đến khi tôi xử lý vết thương xong, Tạ Chiêu Anh đã hôn mê.

Anh ta hỏi tôi muốn tặng ai ánh trăng, lúc này tôi chỉ mong ai đó có thể tặng tôi ít thuốc kháng sinh.

Kỳ quái là quanh miệng vết thương của anh ta nhiễm ánh sáng màu cam, nhìn giống như bột huỳnh quang. Tôi thả cái khăn dính máu vào trong lửa, ngọn lửa lùi đi một chút rồi tách tách kêu lên giống như châm pháo hoa.

Tôi còn nhớ hiện tượng này. Tôi lập tức tìm quyển Thu Dương lục bát, lật tới chương độc kinh: “Dị nhân Nam Linh có độc, tên gọi “Yên Hoa Tam Nguyệt”, dùng Đan Cực, Linh Lan, Điền Gia, Câu Vần... phối với sương đêm, máu rắn... Độc tính chậm, thời gian phát độc sau nửa năm đến ba năm tùy trường hợp, khi độc phát, sắc mặt rạng rỡ, lập tức nôn ra máu, sốt nhẹ, toàn thân đau đớn, tứ chi không còn sức lực, dễ quên. Độc phát trong vòng ba tháng, dầu hết đèn mà tắt. Có thể kiềm chế thời gian phát độc, phương pháp là... Phương pháp giải độc, xem “Thiên Văn Tâm Ký”...”

Tôi tức giận đến mức chửi cha chửi mẹ, cái thứ khí gió này không viết phương pháp giải độc! Một nội dung chia làm hai nửa, đúng là quảng cáo ngay trong lúc đang truyền hình trực tiếp!

Cũng may độc này không phải dính vào là chết, mạng của Tạ Chiêu Anh tạm thời không ném đi được. Nhưng mạch của anh ta đập nhanh đến mức dọa người, lão Trương nói đây là tình trạng của người mới trúng độc, châm cứu để hóa giải. Tuy kỹ thuật châm cứu của tôi nát bét, nhưng nếu tiếp tục như vậy, tôi sợ anh ta lại xuất huyết não hay xuất huyết chỗ nào đấy bên trong, đến lúc đó thì chỉ mong vào trời đất xoay chuyển. Vì vậy tôi đành cắn răng lên chiến trường.

Trên người Tạ Chiêu Anh có không ít những vết thương cũ, có vết là do đao kiếm, có vết giống như trúng tên. Hơn nữa nhìn như đã lâu, rất nhiều vết chỉ còn là một đường thẳng màu trắng. Duy nhất ở trên xương bả vai là có một vết kiếm rất dài, tuy khép miệng đã lâu nhưng da thịt vẫn còn nhăn nhúm, nhìn vô cùng đáng sợ.

Tôi bị chấn động mạnh, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội vàng châm cứu cho anh ta theo phương pháp viết trên sách. Những huyệt vị này rất kỳ quặc, còn nhiều huyệt tôi chưa từng nghe nói đến, lòng bàn tay đầy mồ hôi, ngón tay cầm châm liên tục run lên, rất sợ châm sai sẽ trực tiếp tiễn anh ta lên đường đi Tây Thiên.

Vân Hương lo lắng gọi tôi một tiếng: “Tiểu thư, không sao chứ?”

Tôi hít sâu một hơi. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Cũng không phải chưa từng luyện tập.

Châm cứu xong, thật sự là mồ hôi ướt áo, tôi lại xem mạch, dường như đã ổn định hơn nhiều. Tôi thở phào một hơi, thầm nghĩ: tên chết tiệt này, Thượng Đế phù hộ anh rồi đấy!

Tạ Chiêu Anh mất máu quá nhiều, điều kiện có hạn nên tôi không có cách nào truyền dịch cho anh ta, chỉ có thể pha một ít nước đường, đút cho anh ta uống cả buổi, sau đó cho anh ta uống nước thuốc thập toàn đại bổ thiên kim vạn thánh có tác dụng bổ máu định khí. Anh ta còn nuốt được, chứng tỏ vấn đề không quá nghiêm trọng.

Tôi vẫn chưa thể ngủ, canh giữ ở bên cạnh anh ta. Tôi có chút kinh nghiệm lâm sàng nhưng lại chưa bao giờ gặp loại độc này, sợ rằng sẽ có biến cố, lại sợ vết thương của anh ta nhiễm trùng dẫn đến nóng sốt.

Hình như Tạ Chiêu Anh đang nói mơ, tôi ghé sát tai vào, nghe được anh ta thì thầm: “... Hoa...”

Tôi tức giận: “Nếu không muốn Phỉ Hoa tỷ lo lắng, sau này anh ngoan ngoãn một chút đi.”

Tạ Chiêu Anh lại lẩm bẩm, tôi lại nghe: “... vệt Bát Bảo...”

Tôi đổ mồ hôi lạnh.

Quả thật, tới nửa đêm, Tạ Chiêu Anh bắt đầu nóng sốt.

Tôi dùng khăn ướt đắp lên trán cho anh ta, nhưng vẫn không có chút tác dụng. Anh ta nóng đến mức mặt đỏ bừng, liên tục nói mơ, vết thương đã băng bó lại bắt đầu chảy máu, tứ chi hơi co giật. Hệ miễn dịch và độc tố đang có một cuộc chiến đấu mãnh liệt giữa giặc ngoại xâm và quân bảo vệ trong cơ thể.

Tôi túm lấy Vân Hương hỏi: “Trong nhà có rượu trắng không? Mau lấy tới đây!”

Vừa dứt lời, tiếng đập cửa vang lên.

Tôi hoảng sợ hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta.” Giọng nói của Tống Tử Kính vang lên.

Tôi không kịp nghĩ vì sao anh ta lại tới đây, nhẩy dựng lên bước tới mở cửa.

Ánh trăng bên ngoài chiếu vào bộ quần áo đầy vết máu của tôi, vẻ mặt Tống Tử Kính có chút hoảng sợ. Giọng nói của tôi mang theo tiếng khóc: “Tiên sinh, nhị ca của tôi...”

Tống Tử Kính vội vàng đi tới trước giường, vươn tay xem mạch, vẻ mặt nghiêm trọng, có chút hoảng hốt. Tôi nói: “Tôi đi lấy rượu trắng.”

Tống Tử Kính giữ tôi lại: “Ta đi, cô ở lại chăm sóc hân.”

Tôi hoảng loạn gật đầu.

Tống Tử Kính nhìn tôi chăm chăm, bỗng nâng mặt tôi lên, nói từng câu từng chữ rất rõ ràng: “Đừng sợ, không có việc gì, bình tĩnh một chút.”

Tôi mờ mịt gật đầu. Anh ta buông tôi ra, bóng dáng thoáng cái đã biến mất trong bóng đêm.

Vài phút sau, Tống Tử Kính mang hai cái bình lớn đến. Mỗi bình ít nhất phải ba, bốn mươi cân, anh ta lại cầm nhẹ nhàng như xách hai con cá, thân hình nhanh nhẹn, động tác mạnh mẽ, chớp mắt một cái đã vào phòng.

Tôi sửng sốt, vội vàng cầm cốc tới để pha loãng rượu. Vân Hương chỉ là một cô bé, bị tôi sai đứng bên cạnh giúp đỡ. Tôi và Tống Tử Kính không ngừng lau người cho Tạ Chiêu Anh.

Tống Tử Kính vừa lau vừa hỏi tôi: “Biết ai làm không?”

“Không biết.” Tôi nói: “Khi nhị ca về đã thế này, chưa nói gì đã gục xuống. Còn trúng độc.”

“Cái gì?” Tống Tử Kính vô cùng hoảng sợ.

Tôi chỉ vào vết thương của Tạ Chiêu Anh: “Là Yên Hoa Tam Nguyệt. Trong Thu Dương lục bát không ghi cách giải. Tôi chỉ có thể làm chậm thời gian phát độc.”

Về mặt Tống Tử Kính đầy mây đen: “Được lắm, Yên Hoa Tam Nguyệt!”

Tôi muốn hỏi có phải người nhà họ Tần làm không, rồi cảm thấy đây không phải thời gian để thảo luận chuyện này, liền chăm chú lau người cho Tạ Chiêu Anh, đồng thời đắp kín chăn cho anh ta.

Hoảng hốt sợ hãi một lúc lâu, nhiệt độ cơ thể của Tạ Chiêu Anh bắt đầu giảm xuống, tôi nhẹ nhõm lại, nghĩ thầm không cần chăm anh ta thành con nhím nữa. Theo phương pháp hạ nhiệt vật lý, khi sốt tới 40 độ, phải ép nước muối vào từ “cửa sau”. Bạn nhỏ Tạ nhị còn may mắn, tôi không cần dùng phương pháp cuối cùng để tham quan học tập “ngọc thể” của bạn.

Sau đó, tôi ngủ từ lúc nào không biết. Khi tỉnh lại, trời đã sáng choang, tôi mặc quần áo dính máu ngủ trên giường, Vân Hương ngồi bên cạnh ngủ gà ngủ gật.

Tôi gọi cô ấy tỉnh lại, hỏi: “Người đâu rồi?”

Vân Hương dụi mắt, nói: “Trời còn chưa sáng Tống tiên sinh đã mang nhị thiếu gia đi rồi, nói ở lại chỗ tiểu thư không tiện, nên đưa nhị thiếu gia về thư viện. Còn nói khi nào tiểu thư tỉnh dậy có thể qua xem.”

Tôi tắm rửa một lượt, dặn Vân Hương cầm quần áo dính máu đem đốt, sau đó đi thăm Tạ Chiêu Anh.

Tống Tử Kính ở trong một tiểu viện phía sau thư viện, vô cùng giản dị, hoàn toàn phù hợp với hình tượng văn nhân nghèo khó, phong nhã. Tuy hiện giờ tôi đang có chút hoài nghi đối với biểu hiện văn nhân bình thường của anh ta.

Tống Tử Kính có một gã sai vặt chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh ta tên là Tống Tam, nhìn thấy tôi, cậu ta làm một tư thế mời: “Tiên sinh đi vắng, nói nếu tứ tiểu thư tới thì trực tiếp mời vào trong.”

Tôi hỏi: “Nhị thiếu gia thế nào rồi?”

“Đã tỉnh, ăn một chút rồi lại ngủ. Tiên sinh nói tứ tiểu thư đừng lo lắng, người trong Tạ phủ còn chưa biết chuyện.”

Tôi đi vào phòng.

Ánh mặt trời ngày xuân nghiêng nghiêng chiếu vào phòng, Tạ Chiêu Anh tiều tụy mệt mỏi ngồi dựa lưng trên giường, gương mặt tuần mỹ tái nhợt khiến người ta đau lòng, nhưng đôi mắt anh ta vẫn rực sáng như trước, khóe miệng còn có một nụ cười yếu ớt, dịu dàng nói với tôi: “Muội tới rồi.”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, ánh mắt dao động, một loạt cảnh tượng hôm qua hiện ra trước mắt. Một cảm xúc mãnh liệt cuộn trào trong lòng tôi, tôi hít sâu một hơi: “Phụt ha ha ha ha!!!! Nhị ca mặc đồ lót màu đỏ!!!!!!!!!!!!!!”

Tạ Chiêu Anh mặt đen sì sì, nghiêng răng nghiêng lợi: “Năm nay là năm tuổi của lão tử!!!!”

Tôi cười càng to hơn, kết hợp với tình hình thực tế tối hôm qua: “Quần lót đỏ nha, quần lót đỏ! Phong cách nhuộm máu!”

Tạ Chiêu Anh nổi giận: “Muội có thôi đi không?”

Tôi hát hò: “Nếu đã là như vậy, xin không cần đau thương...” Sau đó, tôi bị một cái gối đập vào đầu.

Tống Tam đưa trà và điểm tâm tới, lúc này hai chúng tôi mới ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc.

Tôi hỏi: “Nhị ca có biết chuyện Yên Hoa Tam Nguyệt không?”

Tạ Chiêu Anh gật đầu, cười khổ: “Là ta quá khinh địch.”

Tôi nói: “Dù sao một thời gian nữa cũng chưa chết được, vẫn còn nhiều thời gian để nghĩ cách. Nhưng ca có biết “Thiên Văn Tâm Ký” ở đâu không?”

Tạ Chiêu Anh lắc đầu: “Đại khái là ở trong tay đệ tử của ông ấy. Ông ấy có ba đệ tử, đều hành tung bất định.”

Tôi bĩu môi. Thiên Văn Tâm Ký? Hy vọng trước khi lão Trương trình diện trước mặt Diêm Vương có thể đủ thời gian để miêu tả lại phương pháp giải Yên Hoa Tam Nguyệt.

Tôi nói: “Kẻ nào lại thâm độc như thế, hạ loại độc này, khiến ca nhìn có vẻ miệt mài quá độ, tinh thần nhân vong.”

Nét mặt Tạ Chiêu Anh giật giật: “Cảm ơn sự miêu tả rất hình tượng của muội.”

Tôi vỗ vỗ bột phấn trên tay: “Nói chung, mấy ngày này nhị ca đều phải nằm trên giường, muội đã kê một thang thuốc bổ máu, sau này sẽ bảo Tiểu Tam sắc cho ca uống. Nói mới nhớ, mấy ngày nhị ca không xuất hiện ở nhà, cha mẹ không quản à?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Chuyện của cha mẹ, muội cũng không phải không biết. Cha bận rộn viết sách, mẹ bận rộn gả muội ra ngoài.”

Anh ta nói mới nhắc tôi nhớ ra, tôi nói: “Muội không muốn tiến cung, nhị ca, giúp muội đi!”

Tạ Chiêu Anh vươn tay nhéo nhéo mặt tôi: “Ta biết. Ta cũng không đành lòng để muội đi vào chỗ ăn thịt người ấy. Muội là muội muội nhỏ bé của ta mà.”

Tôi cũng vô cùng thân thiết nắm tay anh ta lắc lắc.

Tạ Chiêu Anh hứa hẹn: “Ta sẽ không để muội sống cuộc sống mà muội không muốn.”

Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, bỗng nghe thấy giọng nói của Tạ Chiêu Kha vang lên ở bên ngoài.

“Tam Nhi, tiên sinh nhà ngươi đâu?”

Tống Tam nói: “Tiên sinh đi vắng. Tam tiểu thư có chuyện gì cứ việc cản dận, chờ tiên sinh trở về, tiểu nhân nhất định sẽ chuyển lời.”

Tạ Chiêu Kha có chút bực bội: “Sao lại ra ngoài nữa?”

Nha hoàn Bảo Bình của cô ấy thông minh tiếp lời: “Đúng vậy nha, tới mười lần thì có tám lần không ở đây. Ta thấy người khác tìm Tống tiên sinh cũng không có lần nào không gặp. Hay đang trốn tránh tiểu thư nhà chúng ta?”

Tôi và Tạ Chiêu Anh ở trong phòng ngay cả thở mạnh cũng không dám. Lại nghe giọng nói tràn ngập oán giận của Tạ Chiêu Kha: “Nếu huynh ấy cảm thấy ta phiền chán, chỉ cần nói rõ một tiếng, tự ta sẽ không trở lại.”

Tôi van cô, Tống Tử Kính không thấy phiền mới là lạ.

Kết quả tôi nghe thấy Tạ Chiêu Kha nói: “Hôm nay ta ở đây chờ huynh ấy, đợi đến khi huynh ấy về mới thôi.”

Xem ra cô ấy rất quyết tâm.

Tạ Chiêu Anh vươn tới nhỏ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tôi nói: “Nơi này có cửa sau không?”

“Có tường vây, phía bên kia là nhà Vương tri phủ. Vương đại nhân không có thú vui gì, chỉ thích nuôi chó, chó săn.”

Tôi rụt cổ: “Chúng ta ở lại đây đi.”

Tạ Chiêu Anh lại nói: “Nhưng ta muốn đi ngoài.”

Tôi nổi giận: “Nhịn lại uội!”

“Tiếng gì vậy?” Lỡ tai Bảo Bình còn thính hơn cả chó nhà Vương tri phủ.

Tôi và Tạ Chiêu Anh bốn mắt nhìn nhau, tôi quay về phía anh ta làm khẩu hình: /Ca mau trốn đi!/
/Trốn ở đâu?/ Anh ta cũng ra hiệu.

Phòng của Tống Tử Kính có thể dùng bốn bức tường để hình dung, người này thật sự sinh hoạt trong xã hội phong kiến, nhưng cũng có chút giống đang ở trong cuộc sống văn phòng thời hiện đại.

Bên ngoài, Tạ Chiêu Kha đang nói: “Trong phòng có người à?”

Tống Tam vội nói: “Không có ai. Tống tiên sinh thật sự đã ra ngoài.”

“Không đúng, ta rõ ràng nghe thấy trong phòng có tiếng động.”

“Sao có thể? Tam tiểu thư nghe nhầm rồi...”

Tôi hoảng đến độ xoay quanh, rồi bỗng chỉ một ngón tay xuống gầm giường: /mau chui xuống!/
/Gầm giường?/ Tạ Chiêu Anh khó mà tin được.

Dường như tôi nghe thấy tiếng bước chân của Tạ Chiêu Kha đến gần, không chờ được nữa, tôi túm lấy Tạ Chiêu Anh nhét anh ta xuống gầm giường. Cửa kêu kẹt một tiếng, tôi vừa mới dùng một cước hoàn toàn đập anh ta lăn vào.

“Tiểu Hoa?” Tạ Chiêu Kha ghen hòng nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nở nụ cười thân mật với Tạ Chiêu Kha: “Tam tỷ, thật khéo nha.”

Tạ Chiêu Kha lại không thân thiện, cô ấy hoài nghi nhìn tôi: “Sao muội lại ở đây?”

“Muội...” Đôi mắt tôi liếc đến đĩa điểm tâm trên bàn, cái khó ló cái khôn nói: “Muội tới đưa điểm tâm cho Tống tiên sinh.”

Ba giây sau, tôi lập tức hối hận cách nói này. Bởi vì tôi nhìn thấy trong đôi mắt bà chị gái thân mến của tôi một tia sáng lạnh đến tận xương chỉ bắn ra khi phụ nữ nhìn tình địch của mình.

“Muội tới đưa điểm tâm cho huynh ấy?”

Có lẽ tôi bị ánh mắt của cô ấy dọa, còn không biết sống chết mà nói thêm một câu: “Không phải bình thường tỷ cũng thường tặng điểm tâm hay sao?”

Bảo Bình và Tống Tam nhìn tôi, rồi lại nhìn Tạ Chiêu Kha, rất thức thời mà lui ra gian ngoài.

Tạ Chiêu Kha cứng nhắc cười một cái: “Thì ra là thế.”

Cuối cùng, tôi nghĩ đến một câu mà quần chúng nhân dân thường dùng: “Không phải như tỷ nghĩ đâu.”

Tạ Chiêu Kha nhìn tôi chằm chằm, cười khuynh quốc khuynh thành, nói: “Ta biết. Muội muội chỉ tới cảm ơn sự dạy bảo nhiều ngày nay của Tổng tiên sinh thôi.”

Tôi biết thời biết thế, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy. Chính là như thế.”

Tạ Chiêu Kha chỉ cười mà không nói, rất quý quái, tôi nhất thời giật mình, bừng tỉnh đại ngộ: “Thế giờ, muội đi đây. Không quấy rầy nữa.”

Tạ Chiêu Kha cười hài lòng.

Tôi trốn ra ngoài, rút khăn ra lau mồ hôi. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Tôi chưa từng coi Tạ Chiêu Kha là bình hoa. Thật ra loại con gái quý tộc tiếp thu nền giáo dục truyền thống mà lớn lên này đều có mảnh khốc chính trị, lại dùng mãnh, khéo đưa đẩy. Những thứ trước đây cô ta học đều để thích ứng cuộc sống cung đình, mà làm vợ hoàng đế lại là một công việc có chỉ số nguy hiểm cực cao. Người sắp làm công việc này như cô ấy tuyệt đối sẽ không giống tôi, loại người cầm “Tề sử” ngủ gà ngủ gật, hoặc cầm “Nữ kinh” đuổi muỗi. Tranh đấu giữa phụ nữ với phụ nữ là chủ đề nghiên cứu cả đời của cô ấy, bằng trí thông minh và sự chăm chỉ, cô ấy hiển nhiên là một nghiên cứu sinh ưu tú và một người rất thực tế.

Hơn nữa, trong gia đình nay, chúng tôi tuy là chị em nhưng thật ra địa vị của cô ấy cao hơn tôi rất nhiều, đây cũng là lý do khiến tôi vẫn không quá thân cận với cô ấy. Có một chị gái được ông Trời ưu ái như thế, nếu xung đột với tôi, ai sẽ là người bị hại nhất đây?

Tôi tiếp tục lau mồ hôi, thuận tiện cầu nguyện cho đồng chí Tạ Chiêu Anh sớm ngày được giải cứu ra từ dưới gầm giường.

Quan Âm Bồ Tát, lạy chúa Jesus, xin hãy đưa con về nhà đi!

12. Chương 12: Tiệc Ngày Xuân (1)

Quả thực, mấy ngày Tạ Chiêu Anh không về nhà cũng không khiến hai vợ chồng ông bà Tạ lấy gì làm lạ. Thế nhưng, không có nghĩa người khác cũng sẽ dễ dàng để anh ta thoải mái.

Tôi nghe Vân Hương nói: “Trong thành giới nghiêm, nói là Đại Lý Tự đang bắt người khắp nơi (Đại Lý Tự: tương đương với tòa án tối cao ở hiện đại, chịu trách nhiệm thẩm tra xử lý), chỉ cần có thương tích trên người, bất kể là nam hay nữ, tất cả đều bị bắt lại tra khảo. Nghe nói đã đánh chết rất nhiều người, đều bị kéo ra bãi tha ma ngoài thành.”

Một phòng thảo dược, tôi đang điều chỉnh cân tiểu ly (tự chế), trên bếp lò bên cạnh có một ấm thuốc đang sôi. Tôi mở mịt ngẩng đầu lên: “Ngay cả Đại Lý Tự cũng về phe Triệu gia rồi?”

“A, còn nữa, Hoàng hậu nương nương mời chúng ta tiến cung dùng trà.”

“Tiến cung dùng trà? Trà gì? Trà Quảng Đông hay tiệc trà kiểu Anh?”

Vân Hương phụng phịu: “Tiểu thư, người loay hoay với đồng dược này bốn canh giờ, bắt đầu nói năng lung tung rồi!”

Tôi vươn vai: “Thật mà, vô duyên vô cớ tiến cung dùng trà làm gì?”

“Trước đây hoàng hậu nương nương cũng thường mời nữ quyến của các đại thần vào cung dùng trà, xem kịch. Lần này mời rất nhiều nhà, nói là muốn mấy người trẻ tuổi tụ tập gặp nhau.”

Tôi gãi gãi đầu: “Người trẻ tuổi? Bao gồm cả nhị ca tôi?”

Vân Hương gật đầu.

Biết Tạ Chiêu Anh bị thương, ngoại trừ mấy người chúng tôi còn có kẻ đã đục trên lưng anh ta một lỗ nữa. Hoàng hậu muốn lừa tất cả những người đáng nghi vào cung kiểm tra thân thể sao?

Hoặc là, bác gái hoàng hậu đến tuổi trung niên buồn chán, dự định tổ chức một đại hội xem mặt lớn nhất trong lịch sử Đông Tề...

Tôi mang theo thuốc đã phối xong đi tìm Tổng Tử Kính.

Tổng tiên sinh – hoặc là Tổng đại hiệp, đang dạy học cho bọn nhỏ. Tiếng trẻ con non nớt đồng thanh ngâm nga: “Minh minh cát đề, y thủy nhi cư, phình đình giai nhân, quân tử kỳ kỳ.”

(Dịch thơ: Chim bồ nông kêu vang, định cư ven dòng nước, giai nhân thướt tha, quân tử ngóng đợi.)

Bình cũ rượu mới. “Điều nhi khinh khinh xướng, lạc tại hà châu thượng, thù gia tiểu cô nương, thanh niên hảo đối tượng”.

(Chim nhỏ cất tiếng hót, cư trú tại ven sông, tiểu cô nương nhà nào, đối tượng tốt của đám thanh niên - Sâu nghĩ đây là những bài học vỡ lòng kiểu Tam Tự Kinh - Nhân chi sơ, tính bản thiện...)

Bọn nhỏ lại đọc: “Nịnh hót, mê hoặc, chính là nữ tử...”

Tôi mắng: “Đả đảo giáo dục phong kiến phí phạm tiền của!”

Tổng Tam nhìn thấy tôi, vẻ mặt căng thẳng, giống như đang hoạt động bề đẳng bí mật: “Tứ tiểu thư tới rồi à?”

Tôi cũng chợt dạ hỏi: “Tam tiểu thư không ở đây chứ?”

“Buổi sáng đã tới một lần. Nhưng gần đây tam tiểu thư tới rất nhiều, hôm qua đã tới ba lần.”

“Cẩn thận một chút. Đối mặt với chính sách cần quét là phải ổn, trầm, kín.”

“Yên tâm, tiên sinh đã có biện pháp.”

Tôi kín đáo đưa thuốc cho cậu ta: “Bổn bát nước, sắc thành một bát. Uống khi còn nóng.”

Tổng Tam liếc mắt coi thường: “Chuyện này còn cần tiểu thư nói sao.”

Cậu ta đi sắc thuốc, tôi đi thăm Tạ Chiêu Anh.

Nhị công tử nhà họ Tạ nằm nghiêng trên giường, đang xé một miếng bò khô ngũ vị hương, trên chiếc bàn trà bên cạnh giường bày đầy những hạt dưa, đậu phộng, mít, kẹo mạch nha và một đồng lớn điểm tâm mới lạ, tinh xảo. Đây hiển nhiên là những thứ Tạ Chiêu Kha đưa tới tặng cho Tổng Tử Kính, nhưng toàn bộ đã vào bụng Tạ Chiêu Anh.

Tôi đặt mông ngồi xuống cạnh giường, túm lấy tay Tạ Chiêu Anh bắt mạch. Rất ổn định. Sau đó lại vén mí mắt anh ta lên, nắm cằm vặn mở ra nhìn miệng anh ta một chút, thỏa mãn gật đầu: “Tuổi* vừa đúng.”

* Tuổi: Xem răng của súc vật để biết được tuổi của bọn chúng. (Cũng đúng thôi, bạn Tiểu Anh lúc này chẳng khác nào heo được nuôi trong chuồng = =)

Tạ Chiêu Anh khinh bỉ nói: “Nói gì đấy?”

Tôi nói: “Nhị ca biết hoàng hậu muốn mời chúng ta vào cung tham dự Hồng Môn Yến chứ?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Tuy không biết Hồng Môn Yến là cái gì, nhưng “tự nhiên ngư” và “bát trân phù dung ngư” ở trong cung mùi vị cũng không tệ.”

Tôi cười nhạt: “Nói đến ẩm thực, ca có biết có một loại phương pháp bức hại là giết chết kẻ địch rồi gia công nấu nướng thành đồ ăn không?”

Tạ Chiêu Anh dứt ra một nửa miếng thịt bò: “Hay muội kể lại chuyện con tàu lớn chở đầy du khách lần đầu ra khơi đã đụng phải tảng băng đi.”

Tôi vỗ anh ta một cái: “Nghiêm túc chút đi! Ca có biết tình hình hiện giờ là thế nào không?”

Tạ Chiêu Anh cười hì hì: “Bình đến tướng chán, nước đến đất chặn.”

“Ca thật sự định vào cung à?”

“Có thể không đi sao?”

Tôi đứng lên đi ra ngoài.

Tạ Chiêu Anh kéo tôi lại: “Muội đi đâu vậy?”

“Bỏ trốn trước khi Tạ gia bị xét nhà.”

“Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút! Đây cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.” Tạ Chiêu Anh kéo tôi quay lại: “Bọn họ làm gì có chứng cứ?”

Tôi chỉ vào thất lưng bị thương của anh ta: “Bọn họ muốn chứng cứ còn không dễ chắc, lột sạch rồi liếc một cái là biết, không phải sao?”

Tạ Chiêu Anh gõ đầu tôi: “Chỗ này của muội chứa cái gì vậy? Bọn họ muốn giải quyết mọi chuyện trong bí mật, nếu không cần gì phải giả vờ tốt bụng mời chúng ta tiến cung.”

Tôi nghiêng đầu liếc anh ta: “Hôm đó ca đi gặp người mà ca vẫn muốn gặp phải không? Ý muội không phải là Phỉ Hoa tỷ.”

Đây là lần đầu tiên tôi hỏi đến việc riêng của Tạ Chiêu Anh. Ngược lại anh ta cũng không để ý, thản nhiên nói: “Đúng.”

“Gặp được chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Nhị ca thật vô dụng.” Tôi đi ra ngoài.

Tạ Chiêu Anh ở phía sau gọi tôi: “Muội đi đâu vậy?”

Tôi nói: “Đi chuẩn bị đường chạy trốn.”

Thật ra tôi biết có thể sống yên trong đấu đá chính trị còn khó khăn hơn cả xuyên không. Hoặc là tôi có thể xuất gia. Tôi tuyệt vọng nghĩ. Chín kiếp làm ni cô, suy cho cùng con số này cũng thật may mắn, có lẽ kiếp này tôi viên tịch rồi có thể trực tiếp thăng thành tiên cũng nên.

Tư tưởng về chủ nghĩa xét lại** của tôi thật ra khá nghiêm trọng.

** Chủ nghĩa xét lại do E. Bernsteinn khởi xướng, là quan điểm lí luận chính trị đòi “xét lại” những luận điểm của Mác và Ăng-ghe-n về cương lĩnh, chiến lược và sách lược cách mạng, vv. xem nó có còn phù hợp với hoàn cảnh thực tiễn trên thế giới và trong các điều kiện hiện có trong nước hay không.

(Ý của bạn Tiểu Hoa ở đây là bạn ấy phải xét lại quyết định của bạn ấy có phù hợp với hoàn cảnh hiện tại hay không.)

“Tứ tiểu thư.” Tổng Tử Kính gọi tôi lại.

Tôi đứng lại: “Tiên sinh tan lớp rồi à?”

Anh ta đi tới, hỏi tôi: “Tiểu thư đã biết chuyện ngày mai phải vào cung chưa?”

Tôi cau mày xì mặt: “Hôm nay tới là để thương lượng chuyện này với nhị ca. Nhưng nhị ca lại chẳng để ý.”

“Vết thương của hân không nặng, chỉ là độc đó...”

Tôi hỏi: “Tiên sinh đã nghe được tin tức của đệ tử Trương Thu Dương rồi à?”

Tổng Tử Kính lắc đầu.

Tôi thất vọng: “Thường ngày nhị ca nhìn có vẻ không đứng đắn, nhưng một khi đã quyết định chuyện gì là tuyệt đối làm cho bằng được. Tôi ấy à, đành liều mình bồi quân tử vậy.”

Tổng Tử Kính cười, tới gần tôi nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng...” Anh ta bỗng nhiên ngậm miệng, nhìn về một hướng.

Giữa sân nhà đầy màu xanh lục của lá cây, Tạ Chiêu Kha duyên dáng yêu kiều trong bộ trang phục màu đỏ tươi bằng lụa mỏng, cánh tay trắng muốt đang xách một cái giỏ trúc, khuôn mặt tuyệt sắc lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Tống Tử Kính đang dựa gần vào tôi.

Tôi thức thời lùi về phía sau một bước: “Tôi... đi trước đây.”

Nói xong, tôi vội vàng rời khỏi dưới ánh mắt sắc như dao của Tạ Chiêu Kha.

Ngày hôm sau, mới tảng sáng, tôi đã bị Vân Hương lôi từ trong chăn ra, rửa mặt, chải đầu, thay trang phục.

Tôi nói với Vân Hương: “Chọn một bộ màu trắng, nhìn có vẻ nhẹ nhàng thoải mái thôi.”

“Nói gì vậy? Tiến cung mà mặc màu trắng là thất lễ.” Giọng nói của Tạ Chiêu Kha đột nhiên vang lên, dọa tôi toát mồ hôi lạnh.

“Tam tỷ?”

Nụ cười của Tạ Chiêu Kha xinh đẹp, lấp lánh, còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời. Nha hoàn của cô ấy, Bảo Bình cũng bước vào theo, trong tay còn cầm một bộ quần áo. Tạ Chiêu Kha giơ bộ quần áo ra, ánh mắt tôi sáng lên.

Màu hồng cánh sen, bên trên còn có hoa văn dây mây tinh tế thêu bằng chỉ bạc, nhẹ nhàng quấn lấy nhau, những sợi tơ màu xanh da trời quấn quanh những chồi non màu xanh lục, những viên ngọc trai và đá quý mịn màng sáng bóng tô điểm ở giữa, rực rỡ chói mắt. Cả chiếc váy như mây như nước, lấp lánh như sao, trang nhã mà không quá đơn giản, sang trọng lại không diêm dúa, vô cùng tự nhiên.

Vân Hương ra lời khen ngợi trước tôi: “Bộ váy thật đẹp.”

Tạ Chiêu Kha cười với tôi đầy yêu thương: “Đây chính là lễ vật ngoại tử mẫu Đông Hoàn vương phi của chúng ta tặng ta nhân dịp ta mười sáu tuổi. Tỷ tỷ ta vẫn không nỡ mặc, nay tặng lại uội muội, hy vọng muội mặc vào có thể để lại cho hoàng hậu nương nương một ấn tượng tốt, cũng làm vẻ vang cho Tạ gia chúng ta.”

Làm vẻ vang? Từ khi tôi mười bốn tuổi tranh vinh quang về cho lớp trong cuộc thi chạy một trăm mét đến nay chưa từng tranh vinh quang vì ai khác nữa.

Tôi từ chối: “Tam tỷ, với vóc dáng này của muội chẳng khác nào làm hỏng bộ y phục.”

Tạ Chiêu Kha che miệng cười: “Sao có thể như vậy? Muội muội càng lớn càng có dáng dấp của di nương, qua vài năm nữa nhất định sẽ là một đại mỹ nhân không kém gì ta.”

Vân Hương ngây thơ cũng vui vẻ thúc giục: “Tiểu thư nhanh mặc vào đi. Thật là đẹp!”

Ánh mắt Tạ Chiêu Kha lại bắt đầu muốn giết người, tôi còn có thể từ chối sao?

Vì vậy, tôi không chỉ mặc vào bộ lễ phục Ý do thợ may nổi tiếng chế tác thủ công mà còn được Tạ Chiêu Kha tự tay tỉ mỉ chọn cho tôi một bộ trang sức màu đỏ nào đó đang lưu hành nhất lúc này, sau đó cấm đầy đầu vàng bạc châu báu.

Vân Hương cầm gương đứng trước mặt tôi, kích động nói lắp bắp: “Tiểu... Tiểu thư... Thật thật thật... Thật xinh đẹp!!”

Tôi nói là nhờ có bàn tay thần kỳ của tam tỷ.

Trong nụ cười sâu xa của Tạ Chiêu Kha vừa có hài lòng vừa có ghen tị. Tôi nhìn cô ấy một chút, đột nhiên nghĩ thật ra sống như cô ấy chắc là mệt chết đi được, còn rất đáng thương nữa. Tính toán toán toán từng chút một, đến nay hoàn toàn không có hạnh phúc như mong muốn, thật sự rất đáng thương.

Đi tới đại sảnh tập hợp, những người khác đều đang ở đó.

Tạ Chiêu Anh đang ngoan ngoãn nghe Tạ phu nhân dạy bảo, ngẩng đầu nhìn thấy tôi bỗng ngẩn người.

Tôi hung ác trừng mắt lườm anh ta một cái.

Anh ta còn nhếch miệng nở nụ cười: “Thật xinh đẹp!”

Mặt tôi đỏ lên.

Anh ta sát lại đây: “Cảm giác thế nào?”

Tôi nói thật: “Tóc thật nặng!”

Tạ Chiêu Anh cười to.

Xe đi khoảng nửa tiếng thì vào tới hoàng cung. Tất cả chúng tôi bước xuống, đổi thành ngồi cỗ kiệu trong cung, sau đó lại rẽ ngang rẽ dọc mười tám khúc quanh co một lúc lâu mới tới nơi hoàng hậu mở tiệc đãi khách.

Tôi nhìn ngó khắp nơi. Sàn lát đá xanh, cây cột màu son to lớn đứng vững trên bậc thềm, mái hiên cong vút, rường cột chạm trổ, chim hót líu lo, hoa thơm ngào ngạt, tiếng nhạc mờ ảo, quan trọng nhất là có rất nhiều thị vệ ca ca dáng người cao ráo, mặt mũi tuấn tú đứng một bên.

Lòng tôi tràn đầy vui mừng: nơi này đúng là thiên đường.

Tạ Chiêu Kha kéo tôi đang thất thần cùng mọi người quỳ xuống trước mặt một phu nhân. Phu nhân kia dùng giọng nói hòa ái mời mọi người đứng lên.

Lúc này tôi mới nhìn rõ Triệu hoàng hậu.

Hoàng hậu danh tiếng không tốt như thế lại có một gương mặt tròn tròn phúc hậu, cười rộ lên còn có một chiếc má lúm đồng tiền, hơi giống một dì đồng nghiệp của mẹ tôi. Triệu hoàng hậu khi còn trẻ chắc chắn cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân, chỉ là giờ đã già đi, lại có chút phát tướng, rất khó nhìn thấy bóng dáng ngày trước, chỉ còn lại đôi mắt trong suốt, sắc bén.

Bên cạnh hoàng hậu có một người mặc trang phục nữ quan màu xanh nhạt, trâm cài tóc lả lướt, gương mặt xinh đẹp, chính là Tần Phỉ Hoa. Mấy tháng không gặp, dường như cô ấy gầy hơn một chút, không biết đã bao đêm nhìn hoa hải đường mà khóc thầm, dáng vẻ tiêu tụy này càng khiến cô ấy đẹp như tiên.

Ca ca thân yêu của cô ấy, Tạ Chiêu Anh, đang đứng ngay bên dưới, nhưng cô ấy chỉ nhìn phía trước, làm như không nhìn thấy. Tôi nhìn Tạ Chiêu Anh, anh ta cũng kính cẩn cúi đầu, vẻ mặt bình thường. Hai người thật kỳ quái.

Triệu hoàng hậu nói: “Mọi người đã nhiều ngày không tụ tập lại một chỗ. Hôm nay khí trời tốt, đầu bếp lại vừa học được vài món ăn Giang Nam, ta liền mời các vị lão huynh đệ, lão tỷ muội tới đây tâm sự, trò chuyện việc nhà, cũng tạo cơ hội để mấy đứa trẻ này làm quen với nhau.”

Tôi cười, chẳng lẽ thật sự là đại hội xem mặt.

Tạ Chiêu Anh ngồi yên bên cạnh tôi, lẳng lặng dùng trà. Tôi nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Anh ta làm bộ như không nghe thấy.

Tôi không yên tâm: “Vết thương vừa mới đóng vảy, đừng uống rượu.”

Giọng nói của Triệu hoàng hậu bỗng cao lên: “Sao? Tứ cô nương Tạ gia cũng tới? Đang ở đâu?”

Tôi giật mình, Tạ Chiêu Anh đẩy vào lưng tôi một cái, tôi lảo đảo bước tới trung tâm.

Tất cả mọi người nhìn thẳng vào tôi, tôi chỉ ngẩn người nhìn bên trái, rồi lại nhìn bên phải, những lễ tiết cung đình được dạy tôi đã quên sạch. Tạ Chiêu Kha ở bên cạnh ra sức nháy mắt với tôi, trông mắt sắp trợn trừng đến rớt cả ra ngoài, lúc này tôi mới hiểu ra, vội vàng quỳ xuống hành lễ với hoàng hậu.

Triệu hoàng hậu là một nhà ngoại giao, nói dối không chớp mắt: “Tạ phu nhân thật có phúc, hai cô nương đều xinh đẹp thế này. Tứ cô nương này quả thực là như hoa như ngọc, mềm mại thanh nhã, xuất trần thoát tục.”

Gương mặt già nua của Tạ phu nhân đỏ ửng lên, hoảng hốt nói: “Tiểu nữ khờ khạo, không nhận nổi sự khích lệ của nương nương.”

Triệu hoàng hậu di dời ánh mắt, nói: “Chiêu Anh nhà ngươi đâu? Đã nhiều năm ta không gặp thẳng bé.”

Tạ Chiêu Anh buông chén trà xuống, tao nhã ung dung đi ra, hành lễ thỉnh an hoàng hậu. Động tác tự nhiên, như nước chảy mây trôi, không có chút giống như vừa mới bị trọng thương.

Triệu hoàng hậu nhìn thẳng vào anh ta rồi cười: “Vài năm không gặp, đã cao lớn tuần lẫm như vậy rồi, thật không biết đã chọc bao nhiêu cô nương rơi nước mắt. Ta nhớ khi ngươi còn bé vô cùng bướng bỉnh, luôn chọc ghẹo cung nữ, bắt sâu bắt cóc hù dọa bọn họ.”

Tạ Chiêu Anh cười gượng: “Xấu hổ, xấu hổ. Đã khiến nương nương chê cười.”

Triệu hoàng hậu lại nói: “Ta còn nhớ, ngươi và A Huyền bề ngoài rất giống nhau. Có một lần A Huyền đốt sách của phu tử gặp rắc rối, ngươi còn nhận tội thay thằng bé. Lần đó đã khiến tiên đế phạt hai ngươi chép vài quyển sách ấy chứ!”

A Huyền là ai?

Về mặt Tạ Chiêu Anh ngượng ngùng: “Khi còn bé không hiểu chuyện, đã khiến nương nương thêm nhiều phiền phức.”

Triệu hoàng hậu ra vẻ như người lớn lo lắng: “Sau này A Huyền tới thành Tây Dao, núi cao đường xa, nơi đó vừa lạnh vừa hẻo lánh, thật sự là uất ức cho thằng bé. Đã nhiều năm thằng bé chưa trở về, cũng không biết thế nào rồi.”

Đương nhiên Tạ Chiêu Anh cũng dùng vẻ mặt thật thà nói: “Tiểu dân cũng rất nhớ mong Yến vương. Nhưng từ sau khi Yến vương thành thân, hai chúng ta cũng cắt đứt liên lạc. Aizz, Chắc hẳn điện hạ cảm thấy tiểu dân không còn ít tuổi mà vẫn chưa lập nên công danh gì, không thích qua lại cùng tiểu dân.”

“Vậy sao?” Triệu hoàng hậu nhìn chằm chằm vào Tạ Chiêu Anh, ôn hòa nói: “Thằng bé A Huyền này thật sự là rất thông minh, mẫu thân thằng bé qua đời sớm, hoàng thượng yêu thương nhất tiểu đệ đệ này. Trước đây tuy có bướng bỉnh một chút nhưng hiện tại tiền đồ rộng lớn, mang binh đánh giặc, bảo vệ Bắc cương (biên giới phía Bắc). Tiên đế trên trời có linh thiên không biết phải vui mừng thế nào.”

Tạ Chiêu Anh cũng vô tâm phụ họa theo. Vì vậy, cả nhà cùng cười, giống như đang xem một vở hài kịch.

Sau đó, mọi người uống trà, xem mấy màn ca múa. Ngoại trừ tiểu cung nữ rót rượu rồi nhìn Tạ Chiêu Anh cười ngượng ngùng, những thứ khác đều rất nhàm chán. Tôi ăn no rồi lại ngồi không, vô cùng nhớ gian phòng nhỏ tỏa ra mùi thảo dược của tôi.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nhị hoàng tử tiểu bạch đã gặp trên đường hôm đó, mặc áo bào nhẹ nhàng đi tới, hành lễ với hoàng hậu.

Tôi hỏi Tạ Chiêu Anh: “Đó là lão nhị à?”

Tạ Chiêu Anh gật đầu: “Nhị hoàng tử Tiêu Lịch. Mọi người nhìn thấy nương nương ngồi bên trái hoàng hậu không? Chính là mẹ ruột của hắn, Lý hiền phi.”

Lý hiền phi dung mạo đoan trang, khí chất ôn hòa, nhìn có vẻ vô cùng thành thật, hiền thực.

Không biết Tiêu Lịch nói gì với hoàng hậu, hoàng hậu liên tục mỉm cười, sau đó cao giọng nói: “Các vị. Thừa dịp sắc trời tốt, không bằng để mấy người trẻ tuổi thi đấu một hồi Pô-lô đi.”

Tôi há miệng, quay đầu nhìn về phía Tạ Chiêu Anh.

Anh ta không nhìn tôi: “Ngậm miệng lại, quay đầu đi.”

Tôi nói: “Ca có thể giả vờ đau bụng!”

“Sao? Còn biện pháp nào tốt hơn không?”

Tôi nghĩ: “Hoặc là đột nhiên thiên cầu ăn Mặt Trời.”

Về mặt Tạ Chiêu Anh đen sì: “Cảm ơn.”

Tôi nóng nảy: “Ca không chịu nổi lăn qua lăn lại như thế đâu.”

“Ta không thể rời cuộc đấu!”

“Mạng cũng không cần?” Tôi siết chặt nắm tay.

Tạ Chiêu Anh cười: “Không phải còn có muội sao?”

Tới bên sân bóng, Hàn vương tôn mang theo một cây gậy đánh bóng chạy tới, bắt chuyện: “A Anh, chúng ta cùng một đội đi.”

Úc Chính Huân dắt một con ngựa cao to màu lông đen bóng, vẫn ít lời như trước, chỉ gật đầu với chúng tôi.

Tạ Chiêu Anh nhìn thấy con ngựa lập tức nở nụ cười: “Huyền Kỳ?”

Con ngựa nhận ra anh ta, vô cùng thân thiết vươn đầu về phía trước cọ cọ. Tôi cũng lần đầu tiên nhìn thấy con ngựa cao hơn cả tôi, liên tục ca ngợi.

Tạ Chiêu Anh trêu mếu vuốt lông ngựa: “Chính Huân, huynh chăm sóc nó thật tốt.”

Úc Chính Huân nói: “Hôm nay ta đột nhiên nổi hứng cưỡi nó vào cung, không ngờ lại vừa vặn để huynh cưỡi nó chơi trận bóng này.”

Lúc này, Tiêu Lịch đã thay y phục xong, cưỡi một con ngựa màu nâu sáng bóng, đang cúi người, vẽ mặt thân thiết nói gì đó với Tạ Chiêu Kha. Tạ Chiêu Kha nghe xong mỉm cười gật đầu, sau đó cởi sợi dây lụa trên tóc xuống, buộc vào thắt lưng của hắn.

Tạ Chiêu Anh cũng thay một bộ quần áo màu đỏ gọn gàng, bộ quần áo được cắt giảm khiến cho thân hình anh ta càng thêm thon dài, cao lớn.

Tôi lo lắng khuyên nhủ: “Đừng quá liều lĩnh, cứ để bọn họ thắng là được.”

Tạ Chiêu Anh vươn tay nhéo gương mặt tôi: “Không có lòng tin với ca ca của muội thế à?”

Tôi kêu đau: “Muội chỉ lo lắng nhị ca bị độc phát, lại phải châm ca thành con nhím!”

Tạ Chiêu Anh cười, nhéo gương mặt tôi đau nhức.

Tiếng chiêng trống vang lên, cờ quạt phát phới.

Tạ Chiêu Anh buông tôi ra, xoay người lên ngựa. Anh ta thoáng lung lay trên lưng ngựa, móng tay tôi khẽ cắm vào da thịt.

Anh ta thở sâu một hơi, cười thật hăng hái: “Muội muội ngoan, buộc dây buộc tóc của muội cho ca ca đi.”

Tôi cởi xuống một sợi dây buộc tóc màu xanh lam, học Tạ Chiêu Kha, cũng cẩn thận buộc vào bên hông anh ta.

Tạ Chiêu Anh cười: “Quả cầu thứ nhất là ghi bàn uội!”

Dứt lời, vung roi lên, thúc ngựa rời đi.

13. Chương 13: Tiệc Ngày Xuân (2)

Tiếng kèn lanh lảnh vang vọng toàn bộ sân bóng, Tiêu Lịch vọt lên, cầm gậy đánh bóng trong tay. Theo một đường vòng cung, quả bóng Pô-lô nho nhỏ bay lên, rơi vào giữa sân.

Tạ Chiêu Anh dẫn đầu chạy ào vào sân bóng, chỉ thấy bóng người màu đỏ thấp thoáng, bụi bay mù mịt, anh ta đã dẫn cầu tới cầu môn đối phương. Mấy người trong đội cũng cấp tốc giục ngựa đuổi theo.

Trên khán đài bùng lên tiếng hò reo nhiệt tình, ngay cả những cô gái rụt rè nhất cũng đã nhảy nhót hoan hô.

Mặc dù Đông Tề thượng văn, nhưng Pô-lô vẫn là môn thể thao được các quý tộc yêu thích, mỗi khi tới những ngày lễ trọng đại đều có rất nhiều cuộc đấu Pô-lô. Những chàng trai trẻ tuổi đỏ mặt hời, sôi nước mắt

bồn ba trên sân bóng, các cô nương xuân tâm nhộn nhạo, ở bên cạnh hò hét cổ vũ, vẫy khăn tay, hormone bùng nổ, đây là một màn mà cổ kim nội ngoại các quan lại thời phong kiến nhìn đã quen.

Tôi là một trong số ít người còn yên lặng đứng cạnh sân.

Cuộc đấu trên sân bóng vô cùng kịch liệt. Trong cát vàng cuộn cuộn, tiếng hò hét hưng phấn và tiếng vó ngựa dồn dập vang trời, người ngựa xông lên, truy đuổi, tiếng bóng và gậy đập vào nhau phát ra những âm thanh thanh thúy.

Mặc dù đang hoa cả mắt, tôi vẫn chăm chú nhìn theo bóng của Tạ Chiêu Anh. Hiện giờ nhìn anh ta có vẻ vẫn cầm cự được, nhưng đội đỏ mà anh ta dẫn đầu rõ ràng đang rơi vào tình thế không thuận lợi. Tiêu Lịch dẫn theo đội vàng đã tới gần cầu môn của đội đỏ, hai đội người ngựa xông vào nhau như hai dòng nước xiết, dâng trào từng đợt sóng.

Thân ảnh Tạ Chiêu Anh lúc ẩn lúc hiện trong đám người, tôi không nhìn được mà nắm lấy lan can, vươn người ra ngoài nhìn ngó xung quanh. Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy một người mặc áo đỏ bị ngã ngựa, tôi sợ đến mức hít vào một ngụm khí lạnh. Một lát sau nhìn rõ đó là người khác, trái tim mới tạm thời quay về chỗ cũ.

“Đang nhìn ai vậy?” Không biết Tạ Chiêu Kha đi tới bên cạnh tôi từ lúc nào.

“Nhìn nhị ca chứ ai!”

Tạ Chiêu Kha vẫn dùng vẻ mặt thần tiên bí hiểm như trước, nhàn nhạt nói: “Nói chung đều sẽ thua thôi.”

Trong lòng tôi đã ám ảnh khó chịu nhiều ngày, cuối cùng giờ không nhìn được nữa: “Có lẽ vậy. Nhưng muội cho rằng, có rất ít người có thể hưởng thụ cả đời thắng lợi và vinh quang mà người khác dâng tặng.”

Nụ cười của Tạ Chiêu Kha cứng đờ: “Đến giờ ta mới biết cái miệng của muội lại lạnh lợi như thế.”

Tôi cũng cười nhạt: “Muội còn rất nhiều điều mà mọi người không biết.”

Đôi mắt lạnh lùng của Tạ Chiêu Kha nhìn chằm chằm vào tôi: “Sau khi khỏi bệnh, muội thật sự đã thay đổi quá nhiều.”

Tôi cười rạng rỡ: “Tỷ, từ một kẻ ngốc trở lại thành một người bình thường, chỉ riêng sự thay đổi này đã là một biến hóa long trời lở đất rồi.”

Tạ Chiêu Kha cười cười: “Muội còn biến từ một đứa trẻ thành một thiếu nữ nữa.”

Tôi cười, thẳng thắn nói rõ với cô ấy: “Tỷ, nếu tỷ lo lắng muội có tâm tư gì với Tống tiên sinh, vậy không cần thiết đâu. Đối với muội mà nói, Tống tiên sinh chỉ là một người thầy tốt, một người bạn hiền thôi.”

Tạ Chiêu Kha hoài nghi nhìn tôi.

Tôi nhún vai: “Có câu nói rằng: người phụ nữ ngu xuẩn đối phó với phụ nữ, người phụ nữ thông minh đối phó với đàn ông.”

Gương mặt Tạ Chiêu Kha rốt cuộc cũng đỏ lên.

Tôi nói một câu cuối cùng: “Không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng, ngoan ngoãn, phục tùng, có lẽ tỷ có thể thay đổi một phương pháp khác.”

Ánh mắt sắc bén của Tạ Chiêu Kha dừng lại trên mặt tôi một lúc lâu, sau đó mới có vẻ yên tâm hơn một chút. Cô ấy tao nhã quay đầu nhìn về phía sân bóng.

Khán phòng đột nhiên bùng lên một trận hoan hô, tôi vội vàng hướng ánh mắt tìm kiếm. Vừa rồi, khi đang nói chuyện, quả bóng đã bị người ta đánh từ trong đám hỗn loạn ra. Tạ Chiêu Anh ghì ngựa lại trước tiên, rời khỏi đám đông, gậy đập một cái, quả bóng bay thẳng về phía cầu môn của đối phương.

Tiếng vó ngựa rền vang như sấm, mặt đất rung chuyển.

Một cầu thủ đội vàng vọt tới trước ngăn bóng lại. Tạ Chiêu Anh thân thủ mạnh mẽ, tiến sát theo. Tôi chỉ nhìn thấy bụi bay mù mịt dưới móng ngựa, đột nhiên, một quả bóng nhỏ màu đen từ dưới móng ngựa bay ra, chiếu thẳng vào cầu môn.

Trên khán đài bộc phát ra tiếng hoan hô đình tai nhức óc, cùng tiếng chiêng lanh lảnh. Lúc này tôi mới hồi phục tinh thần, Tạ Chiêu Anh vừa mới ghi một bàn.

Trong sân, Tạ Chiêu Anh điều khiển ngựa xoay quanh, ánh mắt lập tức tìm thấy tôi. Khóe môi anh ta cong lên thành một nụ cười, vẫy vẫy tay với tôi. Các cô nương trên khán đài đều phát ra tiếng cảm thán say mê.

“Nhị ca rất yêu thương muội.” Tạ Chiêu Kha sâu kín mở miệng: “Tính cách của nhị ca cùng ta và đại ca không hợp, ở nhà luôn là một người đặc biệt nhất, khi còn bé còn không sao, đến khi trưởng thành liền có chút bất hòa. Không ngờ hai người lại hợp như thế.”

Tôi không nói gì.

Về mặt Tạ Chiêu Anh tự nhiên ngồi trên ngựa, nắm chặt dây cương. Bọn họ đều đã đổ mồ hôi đầy người, quần áo ướt nhẹp dán chặt trên lưng. Ánh mắt tôi nhìn thẳng vào thắt lưng anh ta, cảm thấy có chút may mắn vì nơi đó không bị ướt đến.

Gương mặt Tiêu Lịch chợt thoáng qua một tia thất vọng, sắp xếp lại đội hình, tiến công lần thứ hai. Lần này đổi thành Hàn vương tôn dẫn đầu, Tạ Chiêu Anh ở phía sau phòng thủ. Tôi thoáng yên tâm, như vậy Tạ Chiêu Anh sẽ thoải mái hơn nhiều.

Gã tiểu vương gia hồ ly kia nhìn có vẻ là một kẻ gỏi thêu hoa (chỉ những người chỉ có mẽ bề ngoài mà không có tài năng, học thức), không ngờ khi chơi bóng cũng có chút mạnh mẽ, khí thế. Ngựa anh ta cười không giậm chân lung tung, quay về phương hướng rất chính xác, anh ta cũng thừa dịp hỗn loạn đánh quả bóng kia ra khỏi đám người tầng tầng lớp lớp, đội viên khác lập tức xông lên tiếp ứng, bóng bay thẳng về phía cầu môn.

Tôi reo hò: “Nhị ca, đánh cho bọn họ về...” Chữ “vườn” bị Tạ Chiêu Kha chặn lại trong miệng.

Lúc này tôi mới nhìn thấy Triệu hoàng hậu đang cười tủm tỉm nhìn về phía chúng tôi. Về mặt Tạ phu nhân giống như “có con gái thế này không có còn hơn”. Tất cả các bác gái trung niên đều đang ngồi dưới mái che nắng, chỉ có những cô nàng trẻ tuổi như chúng tôi mới đứng bên mép khán đài, dưới ánh mặt trời gáy gắt, vừa nhảy nhót, vừa reo hò. Thật là, bà ấy cũng không phải lần đầu tiên biết cái thói xấu này của tôi.

Chợt nghe một cô gái kêu to: “Nhị điện hạ cướp được bóng rồi!”

Dáng vẻ nhã nhặn của Tiêu Lịch đã hoàn toàn biến mất, đội của anh ta chia ra kèm chặt đội Tạ Chiêu Anh, để anh ta có đủ thời gian dẫn bóng phá vỡ phòng thủ, cuối cùng cũng vào một bàn.

Trên gương mặt Tạ Chiêu Anh vẫn mỉm cười, Úc Chính Huân ở bên cạnh nói gì đó với anh ta, anh ta gật đầu.

Tiếp đó, trận đấu phát triển theo chiều hướng gay cấn. Tiêu Lịch dẫn theo đội vàng cấp tốc ngăn cản và vượt qua, liên tiếp ghi ba bàn, lật lại tỉ số. Tạ Chiêu Anh lùi về phòng thủ tuyến sau, Úc Chính Huân đi đầu, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giành lại hai bàn. Mà Tiêu Lịch dường như nhất quyết so cao thấp với Tạ Chiêu Anh, mang theo bóng ép tới, giằng co với Tạ Chiêu Anh.

Triệu hoàng hậu đã đứng lên, kích động nhìn về phía trước. Dưới ánh mặt trời không tính là quá nóng của tháng Tư, mồ hôi của Tạ Chiêu Anh và Tiêu Lịch đều rơi xuống sân bóng như mưa. Tình hình dường như rất căng thẳng. Thành viên hai đội cũng phát hiện bầu không khí kỳ lạ, vây quanh nhưng không nhúng tay. Chỉ thấy hai con ngựa của Tạ Chiêu Anh và Tiêu Lịch quấn vào nhau, một người đánh trúng bóng, một người dùng gậy ngăn lại. Hai con tuấn mã ngang sức ngang tài thở phì phò, nôn nóng hí vang.

Thể lực của Tạ Chiêu Anh có vẻ đã không chống đỡ được nữa. Dựa theo ước đoán của tôi, hai mươi phút trước đã là cực hạn của anh ta rồi, anh ta có thể kiên trì được đến lúc này đã là một khảo nghiệm cho trái tim yếu đuối của tôi.

Tiêu Lịch đột nhiên bộc phát từ bên cạnh, Tạ Chiêu Anh phản ứng nhảy bén lập tức ngăn lại. Thân thể anh ta lung lay trên ngựa, trong chớp mắt đã ngồi thẳng trở lại.

Trái tim tôi vọt thẳng lên cổ họng.

Phía sân đấu tách ra một khe hở, tôi nhìn thấy gương mặt có chút tái nhợt của anh ta và một ánh mắt.

Tôi lập tức quay sang Tạ Chiêu Kha, giọng nói suy yếu: “Tam tỷ... Đầu muối choáng váng quá...”

Nói xong, phịch một tiếng ngã trên mặt đất.

“Tiểu Hoa!” Tạ Chiêu Kha bị dọa đến mức hoảng hốt kêu to.

Những người trên khán đài bị kinh động, ồ ào chạy tới vây quanh.

“Sao vậy? Làm sao vậy?”

“Hình như bị cảm nắng rồi.”

“Mau bẩm huyện Nhân Trung.”

Mẹ nó. Tôi sợ đau. Tôi lập tức rên lên hai tiếng tỏ vẻ tôi còn chưa hoàn toàn hôn mê.

Thái giám và cung nữ ba chân bốn cẳng nâng tôi lên. Bị cảm nắng trong ánh mặt trời tháng Tư cũng chẳng phải chuyện gì đẹp mắt, nhưng hiện giờ tôi là thiên kim tiểu thư quý tộc, thân phận cho phép tôi yếu đuối một chút.

“Tiểu Hoa...” Giọng nói chờ mong đã lâu cuối cùng cũng vang lên.

Trong tiếng hô ngạc nhiên của mọi người, Tạ Chiêu Anh giục ngựa chạy đến, sau đó giật lấy tôi từ trong tay một cung nữ, hô trời hô đất: “Tiểu Hoa, muối làm sao vậy! Lại phát bệnh hay sao? Ca ca tới rồi, muối mau tỉnh lại đi!”

Người này sức lực không biết kiềm chế, nắm tôi phát đau, không choáng cũng bị túm cho đau đến hôn mê. Tôi đành phải dùng hơi thở yếu ớt còn sót lại nói: “Muội... Ca...” Sau đó, hai mắt tôi trợn ngược, tỏ vẻ tôi đã hoàn toàn ngất đi.

Tạ Chiêu Anh dùng một tay ôm tôi lên ngựa: “Ta đưa Tiểu Hoa tới chỗ đại phu.”

Triệu hoàng hậu lo lắng nói: “Không có việc gì chưa? Còn trẻ mà đã bệnh gì?”

Tạ phu nhân cũng rất bức bối: “Đúng vậy, bệnh gì chứ?”

Tôi dùng sức lực toàn thân để ngẹn cười, kết quả lại dọa tới Tạ Chiêu Kha. Cô ấy sợ hãi hô lên: “A! Muội ấy đang động kinh!”

Lời vừa nói ra, những người vây xem vù một tiếp lập tức lùi lại. Tạ Chiêu Anh mượn cơ hội mang theo tôi đột phá vòng vây.

Vừa rời khỏi đám người, tôi lập tức mở mắt.

“Vết thương của ca...”

Bỗng nhiên, một người mặc trang phục thái giám cưỡi ngựa lại đây, hạ giọng nói: “Tôn tiên sinh phân phó tại hạ tiếp ứng công tử, mời đi theo tại hạ.”

Tạ Chiêu Anh không nói một lời. Sân bóng Pô-lô vốn ở bên ngoài hoàng cung, người kia đưa chúng tôi tới một căn nhà dân hẻo lánh, bên trong ủa ra mấy người đàn ông, vừa thấy Tạ Chiêu Anh, lập tức vui vẻ nói: “Công tử tới rồi!”

Tạ Chiêu Anh xoay người xuống ngựa, chân mềm nhũn, thân thể nặng nề khụy xuống. Tôi vội vàng ôm lấy anh ta quỳ trên mặt đất, vươn tay sờ đến thắt lưng anh ta, nhận ra nơi đó đã ướt đầm.

Tôi chỉ cảm thấy trái tim như bị vật gì đó đâm mạnh một cái, nước mắt trào ra, ôm chặt anh ta: “Nhị ca! Nhị ca!”

“Tứ tiểu thư đừng hoảng sợ.” Một văn sĩ trung niên nói: “Hiện giờ trị thương cho công tử mới là chuyện khẩn cấp.”

Tôi thoáng bình tĩnh lại một chút. Những người khác vội vàng tiến lên đưa Tạ Chiêu Anh vào nhà. Trong phòng đã chuẩn bị đầy đủ, Tạ Chiêu Anh được nhẹ nhàng đặt xuống giường, văn sĩ trung niên kia lập tức bắt mạch cho anh ta.

Tôi vội vàng la lên: “Vết thương trên lưng nhị ca rách ra rồi, phải cầm máu cho nhị ca trước!”

Một người đàn ông cao lớn, cường tráng nói với tôi: “Tứ tiểu thư yên tâm, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho công tử. Ngài tới sát vách chờ một lát đi.”

Tôi tức giận: “Tôi cũng biết y thuật!”

“Ở đây đã có Tôn tiên sinh, xin ngài yên tâm.”

“Đây là ca ca của ta!”

Ông chú họ Tôn lên tiếng: “Vậy làm phiền tứ tiểu thư giúp một tay.”

Tôi lau nước mắt trên mặt, trừng mắt nhìn gã cao lớn kia. Thế nhưng tới khi ông chú cởi y phục của Tạ Chiêu Anh ra, tôi vừa nhìn, đôi mắt lại không thấy rõ nữa.

Vết thương vừa đóng vảy đã nứt ra hoàn toàn, máu thịt mơ hồ, nửa người nhuộm đỏ. Tôi thật sự không hiểu bị thương nặng như vậy, anh ta làm thế nào cầm cự được.

Tôn tiên sinh nói: “Độc không phát, chỉ là vết thương nứt ra thôi. Thật may mắn.”

Quả thật may mắn. Tôi thả lỏng, đặt mông ngồi xuống ghế.

Tôn tiên sinh nhiều kinh nghiệm, nhanh nhẹn xử lý vết thương cho Tạ Chiêu Anh, bôi một loại thuốc màu xanh lục không mùi, sau đó băng bó lại cẩn thận. Tôi ngồi không bên cạnh mở to mắt nhìn.

Tôn tiên sinh nói với tôi: “Còn phải làm phiền tứ tiểu thư để ý đến công tử, vết thương này của công tử chưa chờ đủ mười ngày là không thể tiếp tục lộn xộn nữa.”

Tôi châm chọc: “Ai rồi hơi thích tự hành hạ chính mình chứ? Chỉ là bên trên không buông tha cho nhị ca thôi.”

Tôn tiên sinh cười: “Tiểu thư yên tâm, trải qua chuyện này, bọn họ sẽ không tiếp tục hành động nhanh như vậy đâu.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, lại hỏi: “Nhị ca ở lại đây dưỡng thương hay quay về Tạ gia?”

Tôn tiên sinh nói: “Đương nhiên phải về Tạ gia. Chúng ta đã chuẩn bị xe, chờ công tử tỉnh lại để Khiết Luân đưa hai vị trở về.”

Gã cao lớn kia chấp tay với tôi.

Tôi nhìn quanh gian nhà. Ở đây sạch sẽ ngăn nắp, gia cụ nửa mới nửa cũ, những vật dụng hàng ngày không thiếu thứ gì, ai bước vào cũng đều cho rằng đây chỉ là một hộ gia đình bình thường.

Tiếp ứng chúng tôi có tất cả năm người, tiểu thái giám đã đi, ngoại trừ Tôn tiên sinh và gã cao lớn Khiết Luân kia, còn có một thiếu niên mặt mày tuấn tú, một người đàn ông đứng tuổi dáng người cao lớn, có vẻ phong sương và một thanh niên mặc đồ đen dáng người gầy gò, ánh mắt sắc bén.

Hiện giờ, ánh mắt của tất cả bọn họ đều đang hướng về phía tôi, tôi sợ hãi mỉm cười, gật đầu với bọn họ.

Tôn tiên sinh giới thiệu từng người cho tôi: “Đây là Nguyễn Tinh, vị này là tướng quân Lý Tùng Linh, vị này là Đường Tầm thiếu hiệp.”

Tướng quân, thiếu hiệp, vừa có triều đình cao, lại có giang hồ xa? Tôi cung kính cúi chào bọn họ. Cậu em Nguyễn Tinh và Lý tướng quân đều cúi người đáp lễ, chỉ có Đường Tầm thiếu hiệp là vẫn đứng thờ ơ.

Tôi tỉ mỉ quan sát anh ta. Thành thật mà nói, tôi luôn cảm thấy trang phục này của anh ta nhìn rất quen mắt, nghĩ ngược nghĩ xuôi, đột nhiên nhận ra. Không phải giống của bạn học Lưu Diệp trong “một chiếc bánh bao phát sinh thảm án” đấy sao? Tôi không khỏi phì cười một tiếng.

“Thấy ta như thế này muội sung sướng lắm sao?” Tạ Chiêu Anh yếu ớt hừ một tiếng.

Tôi mừng rỡ: “Nhị ca tỉnh rồi! Cảm thấy thế nào?”

Tạ Chiêu Anh mở mắt ra: “Không phải chỉ chảy một ít máu thôi sao.”

Tôn tiên sinh tiến lại đây: “Công tử, ngài tỉnh là tốt rồi.”

Tạ Chiêu Anh nhìn thấy ông ấy thì rất vui vẻ: “Tôn tiên sinh, mọi người đều tới rồi.”

“Chúng ta đã tới từ lâu. Cổng thành bị tra xét rất nghiêm, chúng ta chia ra đi vào, coi như thuận lợi.” Tôn tiên sinh có vẻ vô cùng cung kính với Tạ Chiêu Anh.

Nguyễn Tinh từ bên ngoài trở về, nói: “Không có người, hiện giờ có thể di chuyển rồi.”

Khiết Luân và Lý tướng quân dìu Tạ Chiêu Anh ra ngoài, vị Đường đồng chí giống Lưu Diệp kia đã không thấy tăm hơi đâu, có lẽ ra ngoài trông chừng. Còn Tôn tiên sinh thì ngăn tôi lại.

Ông chú này chắc chắn có vài phần bụng dạ đen tối, cười rộ lên rất giống bí thư khoa của tôi trước kia, mỗi lần phát biểu cuối kỳ đều cười đến mức khiến người ta sồn tóc gáy: “Các bạn sinh viên! Phải biết quý trọng cơ hội lần này. Cuộc thi cuối kỳ lần này nhà trường thắt chặt kỷ luật, trọng điểm bắt những sinh viên gian lận thi cử, một khi sa lưới lập tức đuổi học. Các bạn sinh viên phải biết quý trọng nhé!” Sau đó, tôi đều rất bức bối, đuổi học là cơ hội rất đáng quý trọng sao?

Tôn tiên sinh nói với tôi: “Trở về còn phiền tứ tiểu thư chăm sóc nhiều hơn. Còn nữa, chuyện hôm nay, nếu ta đoán không sai, đêm nay sẽ có người trong cung tới thăm ngài. Đến lúc đó tiểu thư phải chuẩn bị chu đáo nhé.”

Bộ não tôi vận động, rồi tôi cười rộ lên: “Hơn nữa người đến hẳn là nhị hoàng tử.”

Sự thật chứng minh tôi thật sự băng tuyết thông minh, độc nhất vô nhị, được trời ưu ái, vân vân và vân vân. Buổi tối, khi cơm nước xong xuôi, chợt nghe có người truyền báo, nói là nhị hoàng tử tự mình tới hỏi thăm.

Tôi uống một chút thuốc khô nóng, gương mặt bắt đầu nóng đỏ lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, sau đó vắt chiếc khăn ướt đặt lên trán, nửa sống nửa chết nằm trên giường rên rĩ.

Vân Hương ca ngợi: “Thật giống!”

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng Tạ thái phó nói: “Điện hạ, chính là ở đây.”

Nam nữ khác biệt, Tiêu Lịch không tiện tiến vào, chỉ đứng ở cửa hỏi.

“Tứ tiểu thư thân thể đã khỏe hơn chưa?”

Tôi đáp: “Tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều rồi.”

“Ta dẫn theo ngự y tới xem bệnh cho tiểu thư. Hy vọng tiểu thư sớm ngày bình phục.”

Tôi nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm.”

“Sau khi tiểu thư khỏe hơn, mời tiểu thư tiến cung trò chuyện với hoàng hậu nương nương nhiều hơn.”

“Nhất định, nhất định như vậy.”

Tôi vốn định nịnh bợ gọi một tiếng tỷ phụ, nhưng có nhiều người ngoài đang ở đây, tôi cũng không tiện mở miệng.

Thằng nhóc Tiêu Lịch này đến đây mục đích chính là để gặp tỷ tỷ Tạ Chiêu Kha của tôi, trò chuyện một lúc lập tức tìm lý do bỏ đi, có người nói cha chúng tôi đã bày tiệc tiếp đãi hẳn, đại khái là bảo Tạ Chiêu Kha ở bên cạnh đánh đàn.

Ngự y kiểm tra cho tôi một lúc lâu, cuối cùng kết luận tôi bị thiếu máu sinh ra cảm nắng. Tạ phu nhân đến thăm tôi vài lần, còn sai người đun vài nồi canh hàm lượng ca-lo và protein cao cho tôi, tất cả đều bị tôi lặng lẽ đưa tới chỗ Tạ Chiêu Anh.

Vài ngày sau đó đều yên ả trôi qua.

Mấy cơn mưa hạ xuống, không biết đã có bao nhiêu cánh hoa rơi trong mộng, mỗi ngày tôi đều chán muốn chết ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời. Đôi chim én xây một tổ ấm trên cây trúc trên lầu các cửa

tôi, suốt ngày ân ân ái ái gây dựng hạnh phúc gia đình. Tôi dạy Vân Hương hát: chim én nhỏ, mặc áo hoa, ngày xuân bay tới nơi này.

Thật ra, mùa xuân đã qua hơn một nửa.

Tôi ngạc nhiên phát hiện ra, tôi tới thế giới này đã nửa năm. Nửa năm, sáu tháng, hơn một trăm tám mươi ngày.

Mà tôi, đã bao nhiêu ngày không còn nghĩ tới Trương Tử Việt?

Nhất thời, tôi có chút ngẩn ngơ.

14. Chương 14: Sắc Đẹp Và Âm Mưu

Sau khi vết thương khá hơn một chút, Tạ Chiêu Anh lại cả ngày không thấy mặt mũi đâu, có mấy buổi sáng thức dậy, thấy điểm tâm trên bàn ít đi, tôi mới biết đêm qua tên đó đã ghé qua đây.

Vì vậy, tôi đặt bút viết hai chữ “chuột to” trên bàn, kết quả ngày hôm sau nhìn thấy bốn chữ nhỏ bên dưới: “Cùng ta cố gắng”. Chọc tôi vừa tức vừa buồn cười.

Lại một ngày sau đó, Vân Hương nói cho tôi biết: “Hiện giờ phu nhân không cho tam tiểu thư ra khỏi viện. Tổng tiên sinh hình như cũng phải tới Anh vương phủ làm ký thất (giống như người ghi chép sổ sách), phải chuyển ra khỏi phủ!”

Tôi rất kinh ngạc: “Vì sao tự nhiên lại như vậy?”

Vân Hương nói: “Không tự nhiên đâu. Thái độ của tam tiểu thư đối với Tổng tiên sinh như vậy mà giờ phu nhân mới biết cũng được coi như giấu giếm đủ lâu rồi. Nghe nói Bảo Bình còn bị mắng rồi đuổi đến hạ phòng.”

Tôi nói: “Không phải tam tỷ không định tiến cung nữa sao? Tổng tiên sinh người ta cũng không tệ. Tài tử giai nhân, ông Trời tác hợp, tôi thấy rất xứng mà.”

Vân Hương nói: “Tiểu thư, người đứng nói chuyện không thấy đau lưng*.”

* Nguyên văn: “trạm trú thuyết thoại bất yêu đông”, cả câu là một bên nai lưng làm việc, người bên cạnh đứng nói chuyện sẽ không thấy đau lưng. Ý nói những người bên ngoài sẽ không thấy hết nỗi khổ của người trong cuộc.

Cũng đúng, nói thì đơn giản.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi len lén đi tìm Tổng Tử Kính, ngạc nhiên phát hiện trong thư viện đã đổi thành một tiên sinh khác. Là một ông già tóc bạc nói năng rất chậm chạp. Tổng Tử Kính đâu?

Cũng may Tổng Tam còn ở đây, cậu ta nói cho tôi biết: “Tiên sinh đã tới Anh vương phủ làm việc rồi, mấy ngày tới sẽ chuyển ra ngoài.”

Tôi hỏi: “Tiên sinh của cậu có nói gì không?”

“Tiên sinh nói như vậy rất tốt. Thật ra Tạ đại nhân có ý định chờ tiên sinh nhà chúng ta có cơ nghiệp rồi sẽ gả tam tiểu thư cho tiên sinh. Nhưng tiên sinh từ chối, nói mình đã quen với cuộc sống nhàn tản đã hạc rồi, không thích hợp với việc lập gia đình. Còn nói tam tiểu thư thích hợp với một nam tử tốt hơn, bản thân cảm thấy không xứng. Lúc đó, tam tiểu thư ở ngay sau màn, nghe được, khóc bỏ chạy.”

Tôi lắc đầu. Tạ Chiêu Kha thật quá đáng thương. Nhưng mối tình đầu của tôi cũng chẳng tốt đẹp hơn của cô ấy. Ít nhất Tổng Tử Kính là một người theo chủ nghĩa độc thân, cũng không có người phụ nữ nào có thể có được anh ta, không phải sao?

Hoàng tử Bé (nhân vật trong truyện ngắn thiếu nhi của Pháp) cũng đã nói, thời gian sẽ xóa đi tất cả ưu thương, chỉ để lại hạnh phúc.

Tôi hy vọng cô ấy có thể hiểu được như vậy.

Nửa đêm hôm đó, tôi tắt đèn ngồi chờ Tạ Chiêu Anh. Anh ta lại trèo tường vào phòng như mọi lần, gió đêm vù vù thổi, ánh trăng yếu ớt, chúng tôi giang hồ gặp lại.

Tạ Chiêu Anh bị tôi dọa, hoảng sợ kêu lên: “Nha đầu? Nửa đêm sao muội còn chưa ngủ?”

Tôi thấp đèn, cười khẩy: “Nửa đêm không có ai thì thâm to nhỏ, cảnh đẹp ý vui như vậy mà ngủ thì thật đáng tiếc.”

Tạ Chiêu Anh đặt mông ngồi xuống: “Không ngủ cũng tốt, tới đây, rót trà đi.”

Tôi hắng giọng rồi nói: “Hai chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc một chút!”

Tạ Chiêu Anh tự rót trà ỉnh: “Cũng tốt, nên nói chuyện.”

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Ca vẫn muốn đi gặp hoàng đế chứ?”

Tạ Chiêu Anh cầm chén trà, dưới ánh nến, nở một nụ cười khuynh thành với tôi.

Tôi lại hỏi: “Ca vẫn chưa gặp được ông ấy?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Hoàng thượng ở trong thâm cung. Hoàng hậu và Triệu gia phòng bị rất chặt chẽ.”

Tôi nói: “Một quốc gia, hoàng đế bị giam lỏng đến tận bây giờ, vậy mà dám nghịch thần ấy còn có thể cho người như ca ra vào như chốn không người hay sao? Nếu vậy, muội phải nói, Đông Tề thật sự rất dân chủ!”

Tạ Chiêu Anh nghiêng đầu liếc nhìn tôi: “Triệu gia không dám đi tới một bước cuối cùng, bởi vì trong tay bọn họ không có binh quyền.”

“Binh quyền ở đâu?”

“Trong tay Yến vương.”

“Rót cuộc Yến vương là ai?”

“Lục đệ của hoàng thượng.”

“Vậy ca ca anh ta bị giam lỏng, một chút biểu hiện anh ta cũng không có à?”

“Bởi vì hấn chỉ nắm trong tay Bắc quân, còn Đông quân tuy do hấn đốc quản nhưng hổ phù không ở trong tay hấn. Nếu có bạo động vũ trang, muốn điều động là vô cùng phiền phức. Thậm chí, nếu thế cục có biến động, ngược lại sẽ thành chướng ngại vật.”

“Vậy hổ phù ở đâu?”

Tạ Chiêu Anh nhấp một ngụm trà: “Trong tay hoàng đế.”

Tôi giật mình sợ hãi: “Vậy không phải Triệu gia nắm trong tay Đông quân rồi sao?”

“Không.” Anh ta nói: “Nguyên nhân Triệu gia vẫn án binh bất động vì bọn họ cũng chưa có được hổ phù.”

Tôi suy tư một lúc rồi khen ngợi: “Hoàng đế thật không đơn giản.”

Tạ Chiêu Anh gật đầu: “Hoàng thượng anh minh, chỉ là thân thể không tốt, hữu tâm vô lực. Thế lực của Triệu đẳng không phải hình thành trong một sớm một chiều, nói vậy, hoàng thượng cũng đã có sự chuẩn bị từ lâu, lúc này mới có thể kiềm chế bọn họ trong thời khắc mấu chốt.”

Tôi cười: “Nếu muội là lão già họ Triệu thì đã nghĩ biện pháp khiến cho Yến vương khởi binh. Cho anh ta tự xưng vương xưng đế, nói chung là đến mức sử dụng tới Đông quân, sau đó giữa đường sử dụng kế ly gián, khiến cho quân mình tự đấu với nhau.”

Tạ Chiêu Anh rất vui vẻ, nhéo má tôi: “Ngoan, thật thông minh.”

Tôi đá anh ta một cái, nói: “Vậy ca muốn gặp hoàng đế là vì chuyện hổ phù kia?”

Tạ Chiêu Anh gật đầu.

“Cố gắng bốn tháng còn chưa được?”

Tạ Chiêu Anh rất bất đắc dĩ: “Ta đã cố hết sức rồi.”

Tôi bỗng nhiên nghĩ ra: “Ca không vào cung gặp ông ấy được thì để ông ấy ra ngoài gặp ca đi!”

Trên mặt Tạ Chiêu Anh viết “muội là đồ ngốc sao”. Tôi nghĩ cũng đúng, mấy tháng nay chỉ sợ anh ta chưa đào đường hầm, phát minh ra máy bay nữa thôi, ý kiến này sao có thể chưa nghĩ đến.

“Ông ấy không ra được?”

“Điều đầu tiên, sức khỏe hoàng thượng không tốt. Muội còn nhớ Phỉ Hoa không? Theo tin tức đáng tin cậy của nàng là ngay cả đi bộ hoàng thượng cũng cần người đỡ. Thân thể như vậy, hơn nữa còn có bà già họ Triệu kia ngăn cản, hoàng thượng có thể đi đâu sao?”

Tôi gật đầu: “Vậy người lớn mới nói, kết hôn là phải cẩn thận...”

Tạ Chiêu Anh buồn bực đặt chén trà xuống: “Thời gian của ta cấp bách...”

Anh ta đứng lên đi qua đi lại trong phòng: “Triệu đảng rục rịch đã lâu, ta lo hoàng thượng không cầm cự được. Một khi Triệu đảng nắm giữ Đông quân, giang sơn đổi chủ còn chưa nói, quan trọng nhất sẽ là một cơn sóng gió lớn bắt đầu.”

Tôi lẩm bẩm: “Vậy giang sơn đổi chủ không phải một cơn sóng gió hay sao? Chính trị là chiến tranh không đổ máu, chiến tranh là chính trị đổ máu!”

Tạ Chiêu Anh quay phát lại: “Nói đúng lắm!”

Tôi cười mỉa: “Là ông nội Mao nói đúng.”

“Cái gì?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ ra: “Chi bằng để muội thử xem nhé?”

Tạ Chiêu Anh hỏi lần thứ hai: “Cái gì?”

Tôi nhảy dựng lên: “Nói chung muội phải tiến cung tạ ơn, muội có thể thương lượng với hoàng hậu.”

“Xin bà ta cho ta diện thánh?”

“Mời bà ta ra khỏi cung.”

Tạ Chiêu Anh nói: “Muội đừng nghĩ quá đơn giản. Trước muội, Phỉ Hoa từng thử khuyên Triệu thị ra khỏi cung vài lần, nhưng hoàn toàn vô dụng. Triệu thị đa nghi.”

“Thời kỳ mãn kinh.” Tôi gật đầu: “Nhưng muội nghĩ ca đã nghĩ quá phức tạp. Ca nghĩ mà xem, hiện giờ bọn họ khẩn cấp nhất là làm gì?”

Tạ Chiêu Anh vừa nghe tôi nói lập tức đã thông: “Bắt được ta.”

Tôi gật đầu: “Bà ta rất có thể vì bắt được nhị ca mà mạo hiểm tương kế tựu kế một lần. Đây là điều kiện tiên quyết mà trước đây Phỉ Hoa tỷ không có khi khuyên bà ta. Vì vậy, muội chỉ cần dùng chút ít mồm mép là bà ta sẽ đồng ý.”

Tạ Chiêu Anh hí mắt cười: “Cho dù bà ta có ra khỏi cung cũng sẽ để lại một số lượng nhân thủ lớn, để trông coi hoàng thượng, không cho người ngoài lại gần. Hoặc là, bà ta sẽ sắp xếp một bàn cờ, định dương đông kích tây, mượn cơ hội bắt ta thì sao?”

Tôi cũng cười: “Thậm chí bà ta còn có thể mang theo hoàng thượng xuất cung.”

Tạ Chiêu Anh suy tư: “Chúng ta đánh cược một phen đi.”

Tôi nói: “Chuyện này nói sau, đầu tiên là phải khuyên hoàng hậu xuất cung.”

Tạ Chiêu Anh đứng chấp tay sau lưng, nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý: “Đúng vậy. Thời gian không đợi người, đành phải đánh liều một phen.”

Tôi ca ngợi: “Nhị ca, muội bỗng phát hiện hình tượng của nhị ca thật cao lớn!”

Tạ Chiêu Anh đắc ý: “Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Tôi bổ sung: “Nếu bên mép không sót hạt vừng kia thì còn tốt hơn nhiều.”

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc long trọng một phen, theo Tạ phu nhân tiến cung thờ phụng Bồ Tát sống kiêu ngạo, Triệu hoàng hậu.

Triệu hoàng hậu đang ở trong một gian phòng nổi tráng lệ tên là Điều Ngự các thân mật gặp gỡ nữ quyến của mấy đại thần, trong đấy có tôi. Bà già họ Triệu hôm nay mặc một bộ váy đỏ, viền xanh lam, thêu kim tuyến, trên đầu là một con phượng hoàng đang tung cánh, châu báu đầy đầu như mây vì sao lác đác trên trời.

Bên cạnh bà ta còn có mấy phi tử, đoan trang diễm tĩnh là Lý hiền phi, trang phục diễm dứa là Lưu thái phi, bảo dưỡng nhan sắc không tẻ, ăn mặc cũng rất phong cách là Vương thái phi, còn có một thiếu phụ mặc váy xanh là Hoài Nhu quận chúa, sau đó là nữ quan thiếp thân, tiểu thư Tần Phỉ Hoa.

Bầu không khí ngày hôm nay tương đối hiền hòa, vì vậy tôi mới có cơ hội trò chuyện với Tần Phỉ Hoa.

Cô ấy tươi cười ấm áp, lại hỏi: “Nhị ca muội gần đây thế nào?”

Tôi nghe cô ấy hỏi như vậy đã biết cô ấy còn chưa biết chuyện Tạ lão nhị bị thương. Hiện giờ mọi việc đã qua, cũng không muốn khiến cô ấy lo lắng, tôi không nhắc lại chuyện đó, chỉ nói tất cả đều tốt.

Cô ấy lại hỏi: “Chàng có nói khi nào phải đi không?”

“Nhị ca chỉ nói thời gian của nhị ra rất cấp bách.”

Nụ cười của Tần Phỉ Hoa có chút ưu thương: “Mới chỉ gặp vài lần, chớp mắt đã đi, không hẹn ngày gặp lại.”

Tôi cầm tay cô ấy, nhưng cũng không biết phải nói gì để an ủi.

Triệu hoàng hậu bỗng nhiên cao giọng hỏi: “Hai tỷ muội kia đang nói gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Tôi và Tần Phỉ Hoa đều giật mình. Cô ấy đang đầy tâm trạng, không biết trả lời thế nào. Tôi vội vàng mở miệng nói: “Thưa nương nương, tiểu nữ đang khen tay Phỉ Hoa tỷ tỷ chăm sóc thật tốt!”

Triệu hoàng hậu cười nói với Tạ phu nhân: “Tiểu nữ nhi này của ngươi thật lanh lợi.”

Tạ phu nhân khiêm tốn nói: “Khiến nương nương chê cười. Con bé chỉ nhanh mồm nhanh miệng chút thôi ạ.”

Tôi làm bộ không vui: “Mẹ, con không phải chỉ biết khua môi múa bép, con còn thật sự có bản lĩnh mà.”

Triệu hoàng hậu hiếu kỳ: “Bản lĩnh gì?”

Tôi đắc ý: “Làm đẹp ạ!”

“Làm đẹp?” Triệu hoàng hậu kinh ngạc.

Tôi đứng lên đi tới gần bà ta: “Nương nương, thường ngày tiểu nữ ở nhà không có việc gì làm, liền hăng say nghiên cứu phương pháp làm đẹp, kết hợp với y học, nghiên cứu ra một phương pháp chăm sóc sắc đẹp Tạ thị. Ngài có muốn nghe một chút không ạ?”

Tuổi xuân của Triệu hoàng hậu đang xói mòn như hai bên bờ Hoàng Hà, lời này của tôi là nói trúng tâm tư của bà ta.

Tôi đứng giữa phòng, bắt đầu diễn thuyết: “Chỉ nói về dưỡng da trong mùa hè. Mùa hè kinh đô nóng bức, hanh khô, chắc rằng các phu nhân đều cảm thấy trên mặt rất nhiều dầu. Chuyện này thật ra là biểu hiện rõ nhất của da thiếu nước. Thưa các phu nhân, gương mặt chúng ta cũng như một đoá hoa, cần nước để căng mọng. Đất không có nước sẽ nứt nẻ, hoa quả không có nước sẽ héo úa. Nếu chúng ta cũng thiếu nước, trên mặt chúng ta không chỉ phân bố ra một lượng dầu trơn rất lớn, mà da chúng ta còn có thể lão hóa nhanh chóng, sinh ra rất nhiều tàn nhan và nếp nhăn. Tuổi trẻ và tuổi già có gì khác nhau? Không sai! Chính là nếp nhăn! Vì vậy mới nói, bổ sung nước chính là điểm mấu chốt trong vấn đề làm đẹp, dưỡng sinh!”

Tôi ăn nói ba hoa, chém gió tung trời, các bác gái nghe mà há hốc mồm.

“Vậy, câu hỏi then chốt chính là: làm thế nào để bổ sung nước?” Tôi uống một ngụm trà thông cổ họng: “Đầu tiên, chính là phải uống nhiều nước. Khoa học... Tiểu nữ đã nghiên cứu ra, mỗi ngày phụ nữ phải uống ít nhất bảy chén nước mới đạt được hiệu quả bổ sung nước từ bên trong. Phụ nữ là bông hoa, mỗi ngày đều cần tưới nước và bảo vệ cẩn thận. Vậy bổ sung nước từ bên ngoài thì sao? Thật ra, phương pháp mọi người đều đã biết, chính là đắp mặt. Nhưng đắp mặt mà tiểu nữ nói, có chút khác biệt với những việc các phu nhân bình thường hay làm.”

Triệu hoàng hậu lập tức hỏi: “Có gì khác?”

Tôi cười, phân tích cho bà ta nghe: “Theo tiểu nữ được biết, hiện nay các cô nương Đông Tề hàng ngày thường dùng ngọc trai, nhân sâm để đắp mặt. Nhưng không phải chỉ những thứ đắt tiền mới là tốt. Tất cả mọi người đã quên một nhu cầu khác của làn da, cũng đã quên tác dụng của các loại rau củ quả thông thường. Đầu tiên, chúng ta hãy nói về rửa mặt và tẩy da chết. Đơn giản nhất là lòng trắng trứng thêm muối...”

Một lúc lâu sau, tôi dùng một câu “phụ nữ, phải đối xử tốt với chính mình” để kết thúc bài diễn thuyết. Tôi ngồi trên ghế, ừng ực uống chén trà lạnh, một tiểu cung nữ cầm quạt quạt cho tôi, một người dâng khăn cho tôi lau mồ hôi.

Triệu hoàng hậu và những chị em phụ nữ liên quan đang túm tụm lại một chỗ bàn luận sôi nổi. Trên hai cái bàn bên cạnh là một đồng thực vật lớn: dưa chuột, cà chua (ở đây gọi là quả chu lưu), đậu xanh, lô hội (ở đây gọi là tiên nhân tu), cà rốt, sữa bò, mật ong, trứng gà...

Tôi đói bụng, len lén mò một quả dưa chuột cầm gặm.

Tôi thật sự phải cảm ơn đám con gái trong phòng ngủ. Nếu không phải ba năm, không ngày nào bọn họ không bàn luận các loại phương pháp làm đẹp bên tai tôi, hôm nay tôi cũng không cách nào nói thao thao bất tuyệt mấy tiếng như thế. Thật ra tôi đã từng nghĩ, nếu không thể quay về thế giới trước, chi bằng ở đây sáng lập một nhãn hiệu mỹ phẩm. Lấy trí thông minh và những ý định kinh doanh của tôi (nếu có), chưa tới năm năm, tôi có thể trở thành phú bà đầu tiên của thành Đông Tề.

Đang suy nghĩ viễn vông, bỗng Vương thái phi hỏi: “Trên mặt đã chăm sóc rồi, vậy thân thể phải làm sao?”

Tôi vỗ tay: “Nương nương hỏi thật hay! Chăm sóc thân thể cũng có rất nhiều phương diện. Đầu tiên, vẫn là quy luật ẩm thực, ăn nhiều rau củ, trái cây, các loại thịt cố gắng chọn gà và cá. Thứ hai, vận động quyết định sinh mệnh. Các vị nương nương suốt ngày ngồi trong cung, thân thể không được rèn luyện đầy đủ, dễ sinh bệnh. Vừa sinh bệnh, bao nhiêu công sức khổ cực chăm sóc sắc đẹp đã về con số không. Vì vậy, vận động là rất quan trọng. Ngày thường thường xuyên tản bộ, đá cầu,...”

“Còn gì nữa không?” Triệu hoàng hậu không còn kiên nhẫn với sự dài dòng của tôi.

Tôi cười, vội nói: “Còn thứ ba, chính là chăm sóc da. Phương pháp hiện có trong cung là đắp sữa bò. Cách này đúng là tốt. Nhưng sữa bò không thể dùng quá nhiều. Biện pháp tốt nhất để giải quyết hiện tượng da chùng nhão, chính là ngâm suối nước nóng!”

“Suối nước nóng?” Trên mặt Triệu hoàng hậu bỗng nhiên xuất hiện sự thay đổi vô cùng nhỏ.

Tôi làm bộ không thấy, tiếp tục nói: “Các vị có biết hiện tượng nóng nở ra lạnh co vào không? Thật ra da con người cũng như vậy. Nước nóng có thể khiến da giãn nở, còn nước lạnh khiến da co lại. Vì vậy, từ trong nước nóng đi ra rồi lại tắm một lần nước lạnh sẽ khiến da co giãn trong thời gian ngắn, lâu dần, những khoảng da bị chảy xệ sẽ duy trì trạng thái căng mọng...” Tôi cũng không biết mình đang nói gì nữa.

Vương thái phi nói: “Vậy nhất định phải tắm suối nước nóng sao?”

“Đương nhiên!” Tôi nói rất chắc chắn: “Y thư cổ có ghi chép: tắm suối nước nóng, kinh mạch nhiệt độ ổn định, lại cường gân hoạt huyết, phòng ngừa bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Nước nóng khiến da thịt thả lỏng, lỗ chân lông mở ra, lúc này, những vật chất có lợi trong nước nóng thấm vào cơ thể. Đây là hiệu quả mà nước nóng bình thường không thể đạt đến được.”

Hoài Nhu quận chúa bỗng vui mừng nói: “Hoàng di nương, con nhớ trong Lễ Tuyền cung vừa có suối nước nóng, vừa có suối nước lạnh, một bên nóng một bên lạnh trong cùng một cái hồ, đây chẳng phải điều kiện

trời cho sao?”

Triệu hoàng hậu cười ha ha: “Sao ta có thể không nghĩ tới nhỉ.”

Hoài Nhu quận chúa nói: “Lễ Tuyền cung cách kinh thành không xa, cả đi cả về chỉ mất hai, ba ngày. Hoàng đế nương, con muốn đi!”

Cô ta kéo bay bà dì mình lắc lắc. Triệu hoàng hậu từ ái vỗ vỗ, nói: “Ta biết. Thế nhưng hiện giờ hoàng thượng còn nằm trên giường bệnh, chúng ta sao có thể để lại một mình người trong cung rồi tự mình đi hưởng lạc được?”

Chỉ chờ cơ hội này, tôi nói: “Vậy đưa hoàng thượng đi cùng là được rồi.”

Tất cả mọi người đều nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt thống nhất như trước đó đã từng diễn tập.

Tôi không quan tâm chỉ nói: “Suối nước nóng có thể điều trị bách bệnh, cũng có lợi đối với thân thể của hoàng thượng. Người thật sự có thể đi ngâm một lúc.”

Nụ cười của Triệu hoàng hậu giống giám thị đang liếc thấy bọn học sinh gian lận thi cử, vừa có chút hả hê, vừa có chút oán hận kỳ quái, lại sợ ảnh hưởng đến nhiều người, còn phải làm ra vẻ lấy đại cục làm trọng, nói: “Nói thật có lý. Nhưng chuyện xuất cung cần bàn bạc kỹ hơn.”

Thật ra tôi biết bọn họ không kéo dài được. Còn lằng nhằng vài ngày nữa, chim đã bay đi hết rồi, bọn họ đi đâu để đặt bẫy đây?

Vì vậy, ngày thứ ba, tôi nhận được một tin tức, để hậu lâm hạnh Lễ Tuyền cung.

15. Chương 15: Châm Lửa

Mùng một tháng Năm, ngày quốc tế lao động, trời nhiều mây, nhiệt độ từ hai mươi lăm đến ba mươi độ C, gió Đông cấp hai. Thích hợp xuất hành, kỵ lửa.

Trong một ngày mà toàn bộ nhân dân lao động nên được nghỉ ngơi, một nhân dân lao động như tôi lại phải ngồi trong xe ngựa, lắc lư đi cùng vợ chồng để hậu tới Lễ Tuyền cung nghỉ dưỡng.

Nói xe hoàng gia lung lay thật ra là có chút không phúc hậu. Trong xe rộng rãi thoải mái, nội thất trang nhã, có giường nằm bọc gấm, giá sách và tủ đồ, từ thuốc chống say xe đến lạc rang, không cái gì cần mà không có. Lựa mống phát phơ, hương thơm thoang thoảng, chính là loại xe đặc biệt dành cho chị em phụ nữ.

Tôi và Tần Phỉ Hoa ngồi trong xe, ngoài xe là phong cảnh ngày hè xinh đẹp, đồng lúa bị gió thổi tạo thành những gợn sóng dập dềnh. Nhưng chúng tôi đều không có tâm trạng nào để thưởng thức.

Tần Phỉ Hoa nhìn phải nhìn trái một chút, ngón tay chấm nước trà, viết lên bàn trà: “Chỉ cần bàn đến chuyện quan trọng là hoàng hậu sẽ đuổi ta ra ngoài. Muội xác định hoàng thượng thật sự đi cùng chúng ta chứ?”

Tôi gật đầu, cũng viết: “Nhị ca rất xác định. Nhị ca nói, người như hoàng hậu nhất định sẽ giữ hoàng thượng ở nơi gần mình nhất.”

Về mặt Tần Phỉ Hoa lo lắng: “Tuy ta là nữ quan của hoàng hậu, nhưng thật ra hoàng hậu dùng ta để kiềm chế ca ca muội, coi ta là con tin. Thái giám và cung nữ hầu hạ bên xe chúng ta hôm nay đều lạ mặt.”

Tôi an ủi cô ấy: “Tỷ phải tin tưởng nhị ca.”

“Muội nói, bọn họ chia thành ba nhóm?”

“Có hai nhóm chia ra lên vào trong cung và suối nước nóng, làm xáo trộn suy đoán của Triệu thị. Sau đó nhị ca dẫn một nhóm cải trang thành thị vệ, trà trộn vào trong đội xe ngựa của chúng ta, lại chia làm ba nhóm, hai nhóm yểm hộ, nhị ca đi tìm hoàng thượng.”

Tần Phỉ Hoa viết: “Lần xuất cung này vô cùng rầm rộ, cùng đi có mười hai cỗ xe, xe nào cũng giống nhau như đúc. Chàng tìm như thế nào?”

Tôi cười cười, viết: “Muội cũng không rõ lắm, nhưng nhị ca ra vẻ rất tự tin.”

Tần Phỉ Hoa thở dài một tiếng, xóa vệt nước đi, khẽ u sầu nhăn mày.

Đoàn xe vẫn chậm rãi lăn bánh trên đường, đồng ruộng dần dần lùi lại phía sau, bắt đầu tiến vào núi rừng. Đoạn đường này chật hẹp, cây cối um tùm, xe ngựa dần dần chậm lại. Chim trong rừng vui vẻ cất tiếng hót, líu lo không ngừng, uyển chuyển êm tai.

Lại đi thêm khoảng hai giờ nữa, cuối cùng tôi cũng ngửi thấy một mùi trứng thối kỳ lạ. Nhắc màn xe lên nhìn, thấy cách đó không xa, giữa khe núi có một tòa nhà hoa lệ, có khe suối uốn lượn chảy từ trên núi xuống như những dải lụa bạc. Vậy đây chính là Lễ Tuyền cung.

Tần Phỉ Hoa nhăn đôi lông mày thanh tú, bịt mũi: “Nếu suối nước nóng như thế này có thể làm đẹp, ta thà già đi một chút còn hơn.”

Lời lẽ thật hùng hồn, dù sao nền tảng của cô ấy tốt, đời này cô ấy có thể thơm đến già.

Khi đang nói chuyện, đoàn xe đã dừng lại. Thái giám tới nói, phía trước có Tam Hoàng tử (từ trong từ đường: nhà thờ tổ), dựa theo quy củ phải vào trong tế bái.

Hai chúng tôi đi gặp Triệu hoàng hậu, hỏi bà ta thánh thể có kim an không, đi đường có thoải mái không.

Triệu hoàng hậu ngồi xe cả ngày, vẻ mặt mệt mỏi, phàn nàn với chúng tôi: “Hoàng thượng không chịu được gió, ta phải đi tế bái thay người. Tam Hoàng tử này vừa mới tu sửa, vừa khéo có thể vào trong tế bái, cầu thân thể hoàng thượng sớm ngày khang phục.”

Tôi vội vàng a dua: “Nương nương một đời hiền hậu, cùng hoàng thượng phu thê tình thâm, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Triệu hoàng hậu cười có vẻ rất đắc ý.

Bởi vì chỉ đi ngang qua nên cúng tế cũng đơn giản, Triệu hoàng hậu vào trong dâng hương dập đầu. Tần Phỉ Hoa ở bên cạnh hầu hạ, tôi và các nữ quyến liên quan quỳ gối xa xa xem lễ.

Trong đại điện mới tu sửa còn tràn ngập mùi gỗ và nước sơn, hỗn hợp với mùi lưu huỳnh bay tới từ suối nước nóng, kích thích khứu giác của các chị em phụ nữ. Mấy bà thím và tiểu thư thi nhau cầm khăn bịt mũi.

Triệu hoàng hậu dâng hương lễ bái, sau đó đi tới trước bàn thờ thấp đèn theo nghi lễ. Dựa theo tập tục của Đông Tề, số lượng đèn thể hiện thân phận của người thấp, vì vậy Triệu hoàng hậu phải thấp chín ngọn đèn.

Tôi hết sức chăm chú nhìn vào từng động tác của bà ta.

Một ngọn, hai ngọn, ba ngọn...

Tôi lặng lẽ siết váy trong lòng bàn tay.

Năm ngọn, sáu ngọn...

Tất cả đều bình thường.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ thái dương của tôi. Vì sao lại không có phản ứng?

Bảy ngọn, tám ngọn...

Một cơn gió núi vừa thổi vào trong từ đường.

Chín ngọn.

Triệu hoàng hậu hài lòng đứng thẳng dậy.

Đúng lúc này, màn rèm phía sau bàn thờ đột nhiên bắt lửa, mượn sức gió, bùng lên mãnh liệt, chớp mắt đã bén vào xà nhà.

Trái tim tôi phịch một tiếng rơi về chỗ cũ.

Ngọn lửa này bốc lên hết sức quỷ quái, lại vô cùng mãnh liệt, cứ như vậy, nửa phút sau đã đốt cháy cột nhà. Nữ quyến trong từ đường lại chưa từng được huấn luyện chạy trốn, lúc này đều hoảng sợ không biết phải làm thế nào, liên tục gào lên sợ hãi, bỏ chạy nháo nhào như một bầy ruồi.

Tôi lớn tiếng hô lên: “Hộ giá! Hộ giá!” Sau đó kéo Tần Phỉ Hoa đã ngã ra như phỗng chạy về phía cửa ngách.

Thị vệ từ ngoài vọt vào trong, các phu nhân và thiên kim tiểu thư từ trong ủa ra ngoài, một cái cửa nhỏ chật như nêm cối, tiếng hô trời gọi đất vang lên không dứt, giống như một bộ phim về thảm họa Trái Đất.

Tần Phỉ Hoa chạy ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng này, sợ đến mức mặt vừa xanh vừa trắng, ngã vào lòng tôi bất tỉnh nhân sự.

Vừa lúc, tôi đang định bảo cô ấy giả vờ bất tỉnh.

Tôi vội vàng đẩy cô ấy vào tay thị vệ, thừa dịp hỗn loạn chui vào trong đám người.

Triệu hoàng hậu còn chưa ra ngoài, cung nhân bên trong đều đã hoảng loạn, cung nữ nhất gan bắt đầu ôm nhau khóc rống. Không biết khóc vì chủ nhân hay sợ mình phải chôn cùng.

Tôi cố gắng đẩy mọi người ra, chạy về phía xe ngựa, đôi mắt liên tục tìm kiếm trong biển người. Đang nghiêng cổ nhìn quanh, bỗng cảm giác có người kéo tay tôi, nhét thứ gì đó vào trong tay tôi. Tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng một thị vệ, sau đó lập tức bị đám người đẩy sang một bên.

Thị vệ bên ngoài từ đường cũng không ngu ngốc, nhanh gọn phá cửa, các quý nhân nhao nhao trốn thoát, tiếp đó Triệu hoàng hậu cũng được người ta nâng ra.

Chưa chết, chỉ ngất đi thôi.

Thừa dịp thái y ẩn huyết nhân trung cho bà ta, tôi đưa tay giấu vật kia vào trong búi tóc, sau đó gạt đám người trở về bên cạnh Tần Phỉ Hoa.

Tần Phỉ Hoa đã tỉnh, hoa dung thất sắc. Tôi nói nhỏ với cô ấy: “Mau tiếp tục ngất!”

“Cái gì?”

“Nếu không muốn hoàng hậu tỉnh lại hạch hỏi tỷ không cứu giá thì mau tiếp tục ngất!”

Tần Phỉ Hoa cũng không ngu ngốc, lập tức trợn ngược hai mắt, vừa sinh động lại vô cùng thuyết phục, thật là một diễn viên tài năng.

Còn tôi không giả bộ bất tỉnh, chạy đi giúp các thái y ẩn huyết nhân trung của mấy bà thím và tiểu thư. Mấy người phụ nữ quý tộc này bình thường đấu đá nhau thì dũng mãnh, nhanh nhẹn như kim cương, nhưng chỉ cần gió thổi cỏ lay một cái là thiếu máu choáng váng, đây có thể coi là một trường hợp đặc biệt của nhân loại. Tôi sung sướng ẩn thật mạnh, ẩn đến mức bọn họ kêu lên thảm thiết, tỉnh lại còn phải cảm ơn tôi.

Gà bay chó sủa một giờ như thế. Ngọn lửa đã được dập, người ngất xỉu đã được ẩn tĩnh, người bị thương đã được bôi thuốc. Triệu hoàng hậu sợ đến mức xuất hiện thêm mấy nếp nhăn, run rẩy nói: “Hồi cung! Hồi cung!”

Thái giám còn không biết sống chết hỏi: “Hồi cung nào ạ?”

Triệu hoàng hậu mở miệng là chửi rửa thậm tệ, chửi đến mức đất trời biến sắc, trăm thú bỏ chạy, sét đánh giữa trời quang, thật sự là hoàn toàn phá vỡ hình tượng quốc mẫu đoan trang thánh hiền thường ngày. Cuối cùng, chính Lý hiền phi không nhìn nổi nữa, liều chết tiến lên khuyên can.

Mọi người lại ai về chỗ người nấy, vừa nhếch nhác vừa mệt mỏi dẹp đường hồi kinh, kết thúc một lần xuất hành lưu danh sử sách này.

Tốc độ xe ngựa khi trở về rất nhanh, tôi và Tần Phỉ Hoa đều bị lắc đến không biết trời đất đâu. Điều khiến tôi cảm thấy là một kỳ tích là tôi lại không say xe.

Khi sắp vào đến kinh thành, nhị hoàng tử Tiêu Lịch mang theo các đại thần chạy đến tiếp giá. Mọi người quỳ gối, dập đầu xưng tội trước long liễn (liễn: một loại kiệu mềm).

Tam Hoàng từ bỗng đứng bốc cháy khi hoàng hậu đang lễ bái, nếu đây không phải một sự trùng hợp về vật lý thì nhất định là một âm mưu kinh thiên động địa. Nhưng phần lớn nhân dân lao động chất phác mê tín lại không nghĩ như vậy, điều đầu tiên bọn họ nghĩ đến là chuyện Triệu thị không tuân thủ nữ tắc, chọc giận liệt tổ liệt tông hoàng triều thăng thiên đã lâu, đánh xuống lửa trời trừng phạt yêu phụ này.

Cho phép tôi thương hại Triệu hoàng hậu một chút, tuy bà ta rất đáng ghét nhưng chưa nát bét đến mức phải chết cháy. Thật ra, trong thời buổi thế này, bà ta cũng chỉ là một công cụ của một đại gia tộc mà thôi.

Tôi vốn tưởng rằng với tính đa nghi của Triệu hoàng hậu, cho dù không đến mức triệu tôi ra tòa thẩm vấn thì cũng phải giữ tôi lại trong cung để đảm bảo. Nhưng đại khái vì bà ta bị dọa đến mất hồn nên cũng không nhắc đến tên của tôi. Nhưng cho dù bà ta không nhớ đến, không có nghĩa là ông anh cả quốc cữu gia của bà ta không nhớ ra. Vì vậy, tôi thừa dịp người thân đang hỗn loạn nhận nhau, tìm được Tiêu Lịch đang giải quyết hậu quả, đồ ngon đồ ngọt vài tiếng tỷ phu, dụ dỗ anh ta lập tức phái xe và binh lính đưa tôi về Tạ phủ.

Về đến nhà đã là buổi tối, khói bếp vất vưởng, cổng lớn đóng chặt, đèn lồng treo cao, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

Gác cổng nhìn thấy tôi, giật mình kêu lên: “Tứ tiểu thư, sao người lại trở về? Đại thiếu gia đi đón người rồi.”

Tôi nhảy xuống xe, hỏi: “Những người khác đâu?”

“Lão gia và phu nhân đi nghênh tiếp hoàng thượng, tam tiểu thư ở nhà, nhị thiếu gia thì tiểu nhân không biết.”

Tôi có thể tưởng tượng được cảnh tượng cha già thân yêu của tôi nước mắt nước mũi nói với hoàng thượng: “Thần tội đáng muôn chết! Chỉ vì tiểu nữ của thần ăn nói lung tung, mê hoặc mọi người, khiến cho thánh thượng tới tuổi nước nóng. Thánh thượng và nương nương hoảng sợ, thần chết nghìn lần cũng không xứng...”

Trong phủ im ắng, hạ nhân còn chưa thấp đèn đến Dưỡng Tâm các của tôi, tôi vừa cười thầm vừa sờ soạng đi về viện của mình.

Rẽ qua một bụi trúc, tôi liếc mắt lập tức nhìn thấy ở cửa Dưỡng Tâm các có một ngọn đèn đang lay động trong gió.

Chàng trai cầm đèn vẽ ngoài gầy gò tuần tú, nhìn tôi chăm chú, giống như đang đợi người thân về muộn, có một loại cảm giác thân thiết chân thành. Mấy ngày không gặp, anh ta gầy đi một ít, nhưng vẻ mặt lại càng dịu dàng.

Tôi gọi: “Tổng tiên sinh.”

Anh ta mỉm cười gật đầu với tôi: “Ta chờ tiểu thư đã lâu.”

Tôi mời Tổng tiên sinh vào nhà ngồi. Vân Hương cũng lo lắng đợi tôi cả nửa ngày, thấy tôi bình yên vô sự, vô cùng vui mừng.

Tôi nghiêm túc nói: “Không cần pha trà, mau thu dọn hành lý.”

Vân Hương nói: “Đã thu dọn xong từ lâu rồi ạ, ngay cả ngân phiếu dưới gối cũng đã mang đi.”

Tôi yên tâm: “Vây hai chúng ta đi.”

Tổng Tử Kính vẫn ở bên cạnh nhìn hai chúng tôi, lúc này mới mở miệng: “Đi đâu?”

Tôi nói: “Tôi mang theo Vân Hương tới điền trang của chúng tôi trốn.”

Tổng Tử Kính cười nói: “Trốn trong nhà mình thì có ích lợi gì?”

“Không phải nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?”

“Vây cô nên trốn trong hoàng cung.”

“Nếu có thể dễ dàng ra ngoài, tôi thật sự bằng lòng trốn vào đó.”

Tống Tử Kính cười ôn hòa: “Nhị ca của tiểu thư muốn ta nói với tiểu thư, chỉ cần yên tâm đợi ở nhà, không cần sợ hãi. Cho dù bị gọi vào cung, hẳn cũng có cách an toàn đưa cô ra ngoài.”

Tôi đột nhiên hỏi: “Nhị ca có cách thì sao không sớm đưa Phỉ Hoa tỷ tỷ ra ngoài?”

Tống Tử Kính nói: “Tần tiểu thư không giống cô. Tần đại nhân có lòng liên hôn với hoàng thất.”

Tôi suy tư: “Vì sao những cô gái đáng yêu lại cứ phải có cha nhỉ?”

Tống Tử Kính không biết nên khóc hay nên cười: “Cha mẹ quyết định hôn nhân đại sự cho con gái là chuyện đương nhiên.”

Tôi lại hỏi: “Tổng tam nói anh sẽ chuyển ra khỏi phủ à?”

Anh ta gật đầu.

Tôi có chút nuối tiếc: “Nếu vậy, sau này khó mà gặp lại.”

Tống Tử Kính nhìn tôi không nói gì.

Tôi thân thiết hỏi: “Anh ở Anh vương phủ đã quen chưa?”

Tống Tử Kính thản nhiên nói: “Ở đâu cũng như nhau.”

Tôi nghĩ anh ta vốn là một người tâm cao khí ngạo, giờ lại bị Triệu gia biến thành thế này, khẳng định là đầy bụng oán giận mà không tiện bùng phát, vì vậy tôi liền thay đổi chủ đề, nói: “Chuyện anh và tỷ tỷ của tôi, tôi cảm thấy thật tiếc nuối. Nói thật, nếu anh có thể trở thành tỷ phu của tôi, vậy mỗi ngày tôi đều có thể gặp anh rồi.”

Tống Tử Kính nghe tôi nói vậy, cười rộ lên nói: “Nếu muốn mỗi ngày nhìn thấy ta, cũng không phải chỉ có một biện pháp là làm tỷ phu của tiểu thư.”

Tôi ngây ngô hỏi: “Còn cách nào nữa?”

Dưới ánh nến mờ nhạt, Tống Tử Kính nhìn tôi chăm chú, khóe miệng còn mang theo một nụ cười yếu ớt, giống như tất cả đều không cần phải nói gì nữa. Ánh mắt kia bỗng khiến tôi cảm thấy hơi nóng, có chút ngẩn người.

Bỗng một tiếng gọi vang lên: “Tiểu Hoa.”

Hai người chúng tôi đều giật mình tỉnh táo lại.

Tạ Chiêu Anh rảo bước vào phòng, góc áo khê tung bay trong gió, vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Tử Kính đứng lên. Hai bọn họ liếc nhìn nhau. Tạ Chiêu Anh cao ngạo đường hoàng, Tống Tử Kính khiêm tốn rụt rè, bầu không khí căng thẳng một cách kỳ quái. Hai bọn họ nhìn vào mắt nhau trong một phần vụn giây đã tiếp nhận được suy nghĩ đối phương muốn biểu đạt ềnh, sau đó, bầu không khí lại hòa hoãn xuống.

Tôi nhìn trái nhìn phải, chọn kéo tay áo Tạ Chiêu Anh trước, thân thiết hỏi thăm: “Nhị ca đã về? Có thuận lợi không?”

Tạ Chiêu Anh cười cười, kéo tay tôi: “Không bị phát hiện.”

Tôi lại hỏi: “Người thì thế nào?”

Tạ Chiêu Anh gật đầu: “Đã gặp, tự tay đưa thứ đó cho ta.”

Ánh mắt anh ta có chút đau đớn.

Tôi quay đầu đi, lúc này mới phát hiện Tống Tử Kính đã không còn ở đây nữa.

Tạ Chiêu Anh không có phản ứng gì, ngồi xuống uống trà.

Tôi tháo trâm cài tóc xuống, gỡ tóc ra, lấy ra miếng hồ phù kia.

Hồ phù được khắc từ một khối ngọc đen thượng hạng, hình dáng giống một con hổ đang chạy, hoa văn tinh xảo, mặt sau được trạm khắc gỗ ghè, giống như cố ý tạo thành như vậy.

Tôi đưa thứ nhỏ bé này cho Tạ Chiêu Anh: “Thứ thể này mô phỏng theo không dùng được sao?”

Tạ Chiêu Anh khinh bỉ liếc nhìn tôi: “Đồ không có kiến thức. Đồ giả của thứ này có rất nhiều, chờ muội nhìn thấy một cái muội sẽ biết.”

Tôi bĩu môi. Đã nhìn thấy nhân bản vô tính, thấy một quả bom có thể phá hủy thế giới, còn cái gì tôi chưa biết nữa?

Tạ Chiêu Anh cẩn thận cất hồ phù đi.

Tôi nghĩ lại chuyện ban ngày, phì cười: “Ca không biết đâu, lúc bà già họ Triệu được người ta nâng từ trong từ đường ra, rất giống như vừa mới ra sân khấu.”

Tạ Chiêu Anh nói: “Cũng may mà lửa bùng lên.”

Tôi đặc ý. Thời tiết nóng bức hanh khô như thế, lại có vụn gỗ cộng thêm sơn dầu, hơn nữa với nhân phẩm của bà già họ Triệu, khả năng ngọn lửa này không bùng lên còn nhỏ hơn cả khả năng xuyên không. Nếu tôi đã có thể xuyên không thì ngọn lửa này nhất định sẽ cháy hừng hực như đuốc trong thế vận hội Olympic.

Tôi xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng thả lỏng mới cảm thấy mệt chết đi được.

Tạ Chiêu Anh vừa thương hại vừa cảm kích nhìn thẳng vào tôi, nói: “Ta nên cảm ơn muội thể nào đây?”

Tôi dựa vào đệm nhắm mắt lại, líu ríu nói: “Chờ ca quân lâm thiên hạ rồi phong muội làm công chúa, sau đó ban thưởng uội hơn mười gã trai bao...”

Trong mơ màng, tôi như nghe thấy tiếng cười của Tạ Chiêu Anh.

Tôi ngủ, sau đó mơ thấy một giấc mơ rất kinh khủng.

Đầu tiên, tôi mơ thấy tôi đang ở trên giảng đường, Trương Tử Việt là thầy giáo dạy toán của tôi, khi đó anh gọi tôi dậy, quở trách tôi trước mặt hơn một trăm sinh viên: “Cô thật ngu ngốc! Tôi chưa bao giờ dạy một sinh viên nào ngu ngốc như cô, những người khác đều làm được, chỉ có một mình cô làm sai!”

Tôi xấu hổ, đỏ bừng mặt, anh lại bỗng quát một tiếng: “Sao em còn chưa trở về? Bên ấy vui vẻ lắm sao?”

Tôi giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu lên lại phát hiện ra hoàn cảnh thay đổi, tôi đang ngâm mình trong suối nước nóng. Đáng chết chính là, Tạ Chiêu Anh cũng ở trong hồ, hơn nữa chỉ mặc quần soóc.

Nhân bánh từ trên trời rơi xuống đè chết người. Tôi chỉ cảm thấy đáng người anh ta thật cao lớn, đẹp đến xẹt máu mũi, nhưng có đánh chết tôi cũng không dám hưởng thụ.

Tạ Chiêu Anh lại đầy tình ý ôm tôi nói: “Tiểu Hoa, cùng ta đến thành Tây Dao đi. Trời cao đất rộng, tự do tự tại, nàng không phải học số học nữa.”

Trong lòng tôi dấy lên một trận vui mừng, há miệng định đồng ý. Bỗng đôi giày da của Trương Tử Việt xuất hiện bên hồ nước nóng, anh lạnh nhạt nói: “Chẳng trách em không trở về. Mân Mân, em đứng núi này trông núi nọ.”

Tôi nghĩ thầm, anh đã kết hôn rồi còn quản tôi có quan hệ nam nữ hỗn loạn hay không làm gì, nhưng cổ họng giống như bị một thứ gì đó ngăn chặn, không thể nào phát ra tiếng.

Trương Tử Việt xoay người bỏ đi, tôi đứng dậy đuổi theo, Tạ Chiêu Anh bỗng kéo tay tôi nói: “Đừng đi, ta cho nàng làm mẫu nghi thiên hạ, hưởng hết vinh hoa phú quý!”

Tôi lưỡng lự giữa hai bên, căng thẳng đến mức đầu đầy mồ hôi. Tạ Chiêu Anh bỗng đau lòng nói: “Nàng muốn tự do, ta sẽ cho nàng tự do.”

Dứt lời, anh ta đẩy tôi ra, tôi ngã xuống, nặng nề ngã trên mặt đất.

Chợt nghe Vân Hương hô to: “Tiểu thư, người trong cung đến!”

Tôi mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà, bên ngoài ánh mắt trời rạng rỡ.

Vân Hương đẩy cửa chạy vào: “Tiểu thư, người... người trong cung đến!”

Tôi khốn khổ bò dậy, cào cào mớ tóc như mào gà: “Vậy sao? Sáng sớm đã bắt tôi tiến cung rồi à?”

“Không... Không phải...” Vân Hương nói lắp: “Là nhị... nhị... nhị hoàng tử... Tới, tới cầu thân tiểu thư!”

16. Chương 16: Tình Cờ Gặp Gỡ

Tôi một cước đá văng cửa phòng, người bên trong đều nhìn lại đây. Tà thái phó vừa nhìn thấy tôi đã muốn rần dấy vài câu theo quán tính. Hai mắt tôi phụt ra lửa đỏ, khiến ông ấy sợ đến mức vội vàng ngậm miệng.

Nhị hoàng tử Tiêu Lịch ngồi ngay ngắn ở ghế trên, vừa nhìn thấy tôi đã lộ ngay một nụ cười mầu mực của mấy gã chính khách. Tôi liếc nhìn hắn khinh bỉ.

Tôi hỏi ông Tà: “Nhị ca con đâu?”

Tà thái phó nói: “Mới sáng sớm nó đã có người gọi đi, không biết giờ đang lẩn lộn ở chỗ nào.”

Sắc mặt tôi lại nặng nề hơn vài phần, gần như muốn rơi xuống đất: “Con muốn nói chuyện riêng với điện hạ.”

Tà phu nhân nói: “Theo lẽ nghi...” Lập tức bị Tà thái phó che miệng lôi ra ngoài.

Bọn họ đi hết, tôi đóng chặt cửa lại. Tiêu Lịch đã bước tới, đoan đoan chính chính cúi chào tôi một cái.

Tôi châm chọc nói: “Tiểu nữ không nhận nổi cái cúi đầu này của điện hạ. Chỉ là, không biết điện hạ gặp chuyện gì, trong một đêm đã đổi ý, không phải muốn làm tỷ phu của tiểu nữ hay sao?”

Gã Tiêu Lịch này tuy vô cùng dũng mãnh trên sân bóng, nhưng khi đối mặt với phụ nữ, luôn có một phong thái tiêu chuẩn “phụ nữ có thể cổ tình gây sự, đàn ông nên kiên nhẫn mỉm cười”. Tôi trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn, nụ cười của hắn vẫn rất ấm áp.

Hắn ôn tồn nói: “Mong muội muội thông cảm, trong lòng ta cũng có nỗi khổ.”

“Sao?” Tôi nhếch môi muốn nghe lý do của hắn.

Hắn nói: “Hôn nhân của ta không thể do ta làm chủ. Mẫu thân chỉ cho phép ta chọn thê tử trong mấy nhà, Tà gia ở trong số đó.”

Tôi nói: “Vậy chẳng phải tốt rồi sao, điện hạ thích tỷ tỷ của tôi, nàng lại vừa vặn mới thất tình, chính là cơ hội tốt để điện hạ xen vào.”

Tiêu Lịch bắt đầu né tránh ánh mắt tôi: “Ta quả thật đã từng thổ lộ tâm ý với lệnh tỷ. Đêm qua nàng nhờ người đưa tới cho ta một phong thư.”

“Thư nói gì?” Tôi có dự cảm không tốt.

Tiêu Lịch nói: “Nàng nói, nàng và người tỷ muội tình thâm, không muốn rời xa. Nếu ta muốn lấy nàng, trước hết phải lấy người làm thê tử. Nàng nói người cũng đồng ý.”

Tôi đứng ở đó, một cơn gió lùa qua khe cửa, có tiếng chim hót, cơn giận cuộn trào mãnh liệt như biển nam thạch nóng chảy trong cơ thể chậm rãi rút xuống, chỉ còn một làn khói nhẹ.

Tuyệt đối không phải không tức giận, mà là tức giận tới cực điểm, ngược lại sẽ bình tĩnh.

“Tà Chiêu Kha nói như vậy?”

Tiêu Lịch thấy tôi không còn bốc cháy phừng phừng nữa, thoáng yên tâm, mỉm cười gật đầu.

Tôi cười lạnh. Tỷ muội tình thâm không muốn xa rời, cùng chung một chồng? Sao Tà Chiêu Kha không nói thẳng hai chúng tôi đồng tính luyến ái đi?

Thật là con mẹ nó hoang đường!

Đại khái là tôi cười quá biến thái, Tiêu Lịch có chút hoảng sợ, hỏi: “Chẳng lẽ muội muội có ý định khác?”

Tôi hỏi: “Hoàng hậu nương nương cũng biết điện hạ tới cầu thân chứ?”

Tiêu Lịch nói: “Mẫu thân biết. Người cho phép rồi.”

Cũng đúng, bà già họ Triệu không đồng ý, hấn nào có gan đi.

Tôi vẫn cười lạnh, cười đến mức nhiệt độ không khí giảm xuống. Tiêu Lịch thấp thỏm bất an, ấp a ấp úng tỏ vẻ phải trở về hầu hạ bà già nhà mình.

Tiến bước hấn, hai vợ chồng Tạ gia mới rón rén đi đến. Tôi xuyên tới đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên có thể lên mặt trước bọn họ.

Tôi hỏi: “Cha mẹ hấn là đồng ý rồi?”

Tạ thái phó nói lên sự thật: “Đây không phải cầu thân, mà là khéo léo hạ chỉ.”

Tôi thở dài. Chuyện này do tôi gây ra, nếu liên lụy đến hơn trăm miệng ăn của Tạ gia thì lương tâm tôi không qua được.

Tôi bỏ đi. Tạ thái phó bắt an: “Tiểu Hoa, con đi đâu?”

Tôi không nhịn được nữa: “Ngủ.”

Tôi trở về phòng, đầu tiên là thoải mái tắm rửa một lần. Sau đó lấy toàn bộ quần áo ra, mặc một bộ đơn giản nhất, lại mặc bên ngoài một bộ quần áo nam gọn gàng, rồi dốc hết quần áo tơ lụa đắt tiền bình thường hay mặc và một số đồ trang sức vào trong túi vải. Cuối cùng là búi một kiểu tóc nam sĩ.

Vân Hương đã mặc nam trang bên ngoài áo váy.

Sau đó, Vân Hương trèo lên tường, nói với một người bán hàng rong tương đối quen thuộc: “Thím Trương, sao thím còn ở đây?”

Thím Trương liền hỏi: “Thì sao?”

Về mặt Vân Hương đắc ý nói: “Thím không biết sao? Nhị hoàng tử cầu thân với tiểu thư nhà chúng ta. Tiểu thư nhà chúng ta sẽ tiến cung làm hoàng phi đấy!”

Thím Trương sững sốt: “Thật vậy sao?”

Vân Hương nói: “Chuyện lớn như vậy sao có thể giả được? Giờ lão gia nhà ta đang ở cửa trước phát bạc mừng kia kìa! Thím còn không mau đi sao?”

Thím Trương này ngày thường bán hoa quả, giọng vô cùng to, chỉ vừa hét lên, từ đầu ngõ đến cuối ngõ đều rung chuyển. Một đồn mười, mười đồn trăm, những người bán hàng gần đó vừa nghe nói có người đang phát tiền lập tức chạy tới trước cửa Tạ gia, thật giống như phụ nữ nghe nói cửa hàng mỹ phẩm đang đại hạ giá. Ngay cả chó nhà Vương tri phủ ở sát vách cũng sủa lên ông ổng, giống như không cam lòng vì mình không được nhận tiền.

Tôi và Vân Hương nhìn nhau. Người vừa mới đi hết, hai chúng tôi lập tức nhảy ra khỏi sân. Không đi bắt cứ đâu mà chạy theo đám người tới trước cửa nhà mình.

Người đến đòi tiền vây Tạ gia chặt như nêm cối. Quản gia Tạ gia đang sút đầu mồ trán: “Bạc mừng cái gì? Các người nghe ai nói? Đi đi, đi đi!”

Tạ thái phó thông minh hơn ông ta, bỗng kêu lên: “Mau tới phòng tứ tiểu thư xem!”

Tôi và Vân Hương trốn sau đám người cười trộm.

Hạ nhân trở về, sắc mặt tái nhợt: “Trong phòng tứ tiểu thư không có ai.”

Tạ thái phó giậm chân: “Còn chần chờ cái gì? Mau tìm đi!”

Quản gia hỏi: “Còn những người này?”

Tạ thái phó quát to: “Không có tiền! Thiếu tiền thì tới chỗ thần tài mà đòi!”

Gia đình đi ra cản người. Hai chúng tôi liền theo đám người tản đi.

Cách đây gần nhất là cổng thành phía Đông, xa nhất là cổng Tây, tôi dẫn Vân Hương đi về hướng cổng Nam dành cho dân nghèo, chuyên dùng để đưa quan tài ra khỏi thành. Dù sao tôi từng đắm chìm trong sự quan tâm của Đảng, tiếp thu giáo dục của chủ nghĩa Mác, là một thế hệ lớn lên nhờ học tập những tri thức khoa học, tôi có thể lựa chọn không tin những thứ mê tín.

Thuận lợi ra khỏi thành, chúng tôi mua hai con lừa.

Vân Hương hỏi: “Tiểu thư, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tôi nói: “Tới thôn của cô.”

Vân Hương lo lắng: “Nhỡ may lão gia nghĩ ra, phái người tới tìm thì sao?”

Tôi nói: “Không ở trong nhà cô. Ngoài thôn của cô có miếu không?”

Vân Hương nói: “Có một cái miếu đổ nát, nhưng từ khi nô tỳ còn bé đã không có ai đến đó thờ cúng nữa, không biết giờ đã bị phá đi chưa.”

Tôi cười. Miếu đổ nát? Không thể tốt hơn. Những nơi như vậy ngoại trừ dùng để gặp gỡ thư sinh nghèo khó hoặc nhân sĩ giang hồ, còn có thể dùng để che mưa che nắng.

Chúng tôi rất nhanh đã tới thôn xóm tên là Khẩu Tử kia. Không biết người trong thôn này có cất rượu hay không, hay là lấy theo tên của loại rượu Khẩu Tử nổi tiếng từ nam ra bắc, từ trong nước tới ngoài nước...

Ngôi miếu vẫn còn, chỉ là thật sự rất đổ nát, nhưng chưa nát đến mức không dùng được. Vừa có ánh nắng lọt qua khe nứt làm tăng bầu không khí đã ngoại, vừa có một khoảng nền đất bằng phẳng có thể nghỉ tạm.

Tôi ở lại trong miếu, còn Vân Hương quay về thôn tìm chút đồ ăn. Cô ấy nói vệt quay của Mã gia ở thôn đông mùi vị không tệ, tôi quyết định vừa ăn vệt quay vừa chờ Tạ Chiêu Anh.

Vân Hương đi được khoảng mười phút thì sắc trời bắt đầu thay đổi. Mấy cơn gió từ phía Nam thổi mây đen tới đây, bầu trời vang lên một tiếng sấm, mưa to ập xuống.

Trong miếu bắt đầu dột, nước nhỏ tí tách, nhưng không giống một bài hát. Tôi bất tiện, đáng thương trốn bên trong, cởi nam trang đắp trên người, thật sự biến thành dân chạy nạn. Vân Hương có lẽ cũng đã trú mưa trong thôn, tôi đói đến mức bụng sôi lên ùng ục, cũng chỉ có thể mong chờ mưa tạnh, trong lòng hết sức chửi bới Tạ Chiêu Anh vì sao còn chưa hiện ra đây.

Trong tiếng mưa rơi ào ào, tôi nghe bên ngoài có tiếng người truyền đến.

Giọng nam lo lắng nói: “Phía trước có một ngôi miếu! Công tử cố gắng một chút, chúng ta sắp tới nơi rồi!”

Tiếng bước chân và tiếng vó ngựa hỗn độn truyền đến, sau đó, mấy người đàn ông thân hình cao lớn nửa điu nửa ôm một thanh niên hôn mê bất tỉnh tiến vào, cẩn thận đặt anh ta nằm xuống đất.

Những người đàn ông này thân thủ nhanh nhẹn, có vẻ đã được huấn luyện, giống như bảo tiêu hay đặc công của Mỹ. Sau khi cẩn thận sắp xếp cho anh chàng bị hôn mê kia, bọn họ chia ra, hai người đứng ở cửa miếu, mấy người còn lại bảo vệ ở các góc. Ánh mắt người nào cũng lấp lánh, có thần, giống như có chức năng hồng ngoại để nhìn trong đêm tối, rà quét qua tất cả mọi thứ trong miếu một lần, sau đó tia X lại chiếu vào trong màn mưa. Ông chú dẫn đầu khi vào cửa đã liếc mắt nhìn tôi, đại khái là trông tôi có vẻ vô hại, trong mắt bọn họ, tôi dần dần trong suốt như không khí.

Trên đầu lại vang lên một tiếng sấm nữa. Anh chàng đang hôn mê bỗng rên lên một tiếng.

Ông chú kia vội vàng đi tới: “Công tử?”

Sắc mặt anh chàng trẻ tuổi vàng như nến, môi thâm đen, nét mặt đau đớn. Ông chú cầm túi nước, cho vị công tử kia uống mấy ngụm, sau đó hỏi bạn đồng hành: “Lão Cát còn chưa có tin tức gì à?”

Người bị hỏi lắc đầu: “Đường ở đây giao nhau nhiều, lại mưa lớn như vậy, sợ rằng nhất thời bọn họ không tìm tới được.”

Giọng nói của bọn họ có chút khác lạ, nhưng tôi không nghe ra là người của địa phương nào.

Anh chàng trẻ tuổi nằm trên mặt đất khó khăn ho vài tiếng, một dòng máu tràn ra từ khóe miệng. Tuy anh ta mặc quần áo tơ lụa thượng đẳng, nhưng đã thủng vài chỗ, lộ ra cánh tay trắng nõn, tôi nhìn thấy trên da anh ra có những vết ban đỏ, to bằng ngón tay cái.

Tôi nhớ hình như đã nhìn thấy bệnh trạng này trong ghi chép của Trương Thu Dương.

“Thiên Thu Hồng?”

Tất cả mọi người đều nhìn tôi, tôi vội vàng ngậm miệng. Hai mắt ông chú lóe sáng, vừa đề phòng vừa kích động nói: “Cô biết loại độc này?”

Tôi rón rén gật đầu.

Bóng người ông chú chợt nhoáng lên như trong phim, nắm lấy tay tôi: “Cô nương có biết chữa bệnh không?”

Tôi lại cẩn thận gật đầu.

Ông chú dùng một tay kéo tôi qua: “Mau xem cho công tử nhà ta.”

Tôi bị ông ta túm phịch một tiếng quỳ gối xuống bên cạnh anh chàng kia, ngược lại giống như khách viếng tới khóc tang. Bọn họ người đông thể mạnh, lại có vũ khí, tôi đành vội vàng bắt mạch cho vị công tử này.

Kiểm tra xong, tôi nói: “Quả thật là Thiên Thu Hồng, còn có điểm nội thương.”

Thiên Thu Hồng là loại độc tính nóng, người trúng độc sẽ ngoài nóng trong lạnh, có chút giống như kem chiên, chỉ là không ngọt, trái lại còn vô cùng đau đớn. Anh chàng trẻ tuổi bề ngoài bình thường, đang cau mày, mồ hôi lạnh chảy ra, hiển nhiên là bị đả vật rất lớn.

Tôi nói: “Giải được dễ phối, chỉ là phải châm cứu.”

Ông chú vẻ mặt hung dữ, hừ giọng nói: “Cô nên xác định là có thể cứu được!”

Tôi trợn mắt: “Được thôi, tôi quay về bên kia ngồi yên là được.”

“Khoan đã!” Ông chú thỏa hiệp: “Tin cô một lần.”

Tôi viết phương thuốc, sau đó lấy ra ngân châm mang theo bên người, châm cứu cho công tử kia.

Anh chàng này vóc người thon dài cân xứng, vân da rõ ràng, có lẽ ngày thường thường xuyên rèn luyện. Trên ngực có mười vết thương nho nhỏ, sưng đỏ thối rữa, chính là chỗ trúng độc.

Tôi vừa cố gắng nhớ lại phương pháp viết trong sách, vừa châm cứu, cho anh ta uống thuốc bảo vệ kinh mạch. Châm pháp có tất cả sáu bước, tôi thực hiện xong từng bước, anh chàng kia nôn ra rất nhiều máu đen có mùi tanh hôi. Vết thương trên ngực cũng đen lại.

Tôi thu châm, sau đó cúi người xuống.

Ông chú đột nhiên giữ tôi lại: “Cô định làm gì?”

Làm gì? Trước mắt bao nhiêu người, còn có thể khiếm nhã với thiếu chủ của ông ta hay sao.

Tôi tức giận: “Hút độc cho anh ta chứ làm gì.”

Ông chú nghe vậy, lại phát bệnh đa nghi: “Không phiền cô nương, để tại hạ làm là được.”

Tôi tức cười. Tôi không phải đàn ông, công tử nhà ông lại càng không phải cô nương như hoa như ngọc. Nếu công tử nhà ông có tính lại sẽ càng bằng lòng để một cô nương làm việc này cho anh ta. Một lão già như ông ghé vào trên người thanh niên nhà người ta mới là hình ảnh quỷ quái ấy!

Tôi nói: “Ông làm cũng được, nhưng nhờ may ông trúng độc thì tôi không có sức cứu thêm một người nữa đâu.”

Độc Thiên Thu Hồng không tính là khó giải, chỉ là, điểm then chốt nhất là phải hút độc ra cho người trúng độc. Độc tính của Thiên Thu Hồng rất bá đạo, nếu người hút độc không có chuẩn bị trước cũng sẽ trúng độc. Ai mà chẳng quý trọng tính mạng, tránh xa chất có hại. Trình Linh Tổ người ta hút độc cho Hồ Phi (Nhân vật trong Tuyệt Sơn Phi Hồ - Kim Dung), đó là vì tình yêu. Tôi hút độc cho người vô danh này, đó là cần

cứ theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo quốc tế. Vĩ đại cao thượng như vậy mà ông còn không biết phân biệt tốt xấu.

Một người đàn ông bên cạnh cũng khuyên nhủ: “Đại ca, vẫn nên để vị cô nương này làm đi. Ta thấy cô ấy cũng không có ý xấu.”

Ánh mắt của ông chú quả thật có thể xuyên thấu tôi, tôi thành thật mỉm cười.

Ông chú uy hiếp tôi: “Nếu cô dám lén động tay động chân, đừng mơ tưởng có thể sống sót đi ra ngoài.”

Tôi nghĩ thầm, nếu tôi thật sự là thích khách, các người đã sớm bị tôi độc chết, biến thành một bãi nước rồi.

Cơn mưa to bên ngoài không hề có ý ngừng lại, cuồng phong cuốn đi vài miếng ngói trên mái nhà. Tôi cúi người, từng ngụm hút độc cho anh chàng này. Máu độc tanh thối, còn có vị như mù tạc, hun tôi đến chảy cả nước mắt, người không biết chuyện nhất định sẽ cảm động vì dáng vẻ rơi lệ của tôi, còn tưởng tôi liều mình cứu người yêu cũng nên.

Cứ như vậy, cực khổ hơn nửa tiếng đồng hồ, cổ tôi dần nhức mỏi, vết thương của anh chàng kia rốt cuộc không còn là màu đen nữa, nhiệt độ cơ thể cũng giảm xuống. Tôi bắt mạch cho anh ta, nói: “Mạng đã giữ được. Tiếp theo dùng được điều trị, nghỉ ngơi khoảng mười ngày sẽ không có việc gì nữa.”

Ông chú kích động nói: “Công tử đúng là người tốt gặp điềm lành.”

Tôi đang súc miệng, nghe vậy, phụt một tiếng phun ra. Miệng đầy máu loãng, vừa giống ngôi sao điện ảnh, lại vừa giống bị nội thương.

Ông chú tiếp tục kích động, thuộc hạ của ông tay đành đứng ra cảm ơn tôi. Chợt nghe ông chú la lên: “Công tử, người tỉnh rồi?”

Tôi lau miệng, quay đầu nhìn, thấy anh chàng kia yếu ớt mở mắt. Ngũ quan của anh ta bình thường, hai mắt lại thật sự rất đẹp, đôi mắt sâu thẳm, đen như mực, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi vươn tay sờ cái trán anh ta: “Tỉnh lại là tốt rồi. Uống nhiều nước chút đi.”

Anh ta còn rất suy yếu, không nói được, chỉ dùng ánh mắt để cảm ơn tôi.

Tôi cười cười với anh ta. Anh ta nhắm mắt, lại ngủ.

Người canh giữ ở cửa bỗng nói: “Có người tới!”

Ông chú nghiêm mặt nói: “Là lão Cát à?”

“Không phải.” Người nọ nghe ngóng: “Rất nhiều người, không biết võ công.”

Tôi nghiêng tai nghe một lúc lâu, không nghe được gì, nhưng lại phát hiện mưa đã sắp ngừng. Đang nghĩ ngợi không biết Vân Hương đang ở đâu, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc hô lên: “Mau lên! Ở ngay trong ngôi miếu phía trước kia!”

Vương quản gia?

Tôi kinh ngạc. Trời đất rộng lớn như vậy, ông ta còn có thể tìm tới đây, không biết là thiên phú dị bẩm hay mèo mù vớ phải cá rán?

Thế nào thì tôi cũng mặc kệ, cửa trước không đi được thì chạy vào trong. Nhưng miếu mặc dù đổ nát, bờ tường lại không đổ. Cao như thế này, tôi không mọc cánh thì hoàn toàn không trèo qua được.

Ông chú hỏi: “Những người đó tới tìm cô nương sao?”

Tôi vội hỏi: “Là tới bắt tôi. Đại thúc, giúp tôi đi, bay qua tường là được!”

Ông chú lại hỏi: “Vì sao bọn họ muốn bắt cô?”

Tôi xôn xáo tìm chỗ trốn, tiếng bước chân bên ngoài càng gần. Tiếp tục dây dưa như thế, Vương quản gia đã dẫn gia đình vào miếu.

“Ai nha! Tứ tiểu thư! Ngài làm chúng tôi tìm thật khổ cực!” Vương quản gia thê thảm kêu lên một câu, như đang diễn kịch vậy: “Lão gia tức giận không nhẹ nha. Chúng ta tìm trong thành vài lần, không tìm thấy tiểu thư, sau đó mới nghĩ tới nơi này.”

Tôi trừng mắt nhìn ông ta, ông ta tự biết là lý do không ổn, lại nói: “Mưa lớn như vậy, chúng ta nghĩ ngài có thể ở trong này trú mưa. Aiz, nói chung, xin tiểu thư trở về cùng chúng ta đi! Lão gia và phu nhân đều rất lo lắng!”

“Tôi không về!” Tôi kiên định như chiến sĩ Hồng quân Liên Xô: “Tôi tuyệt đối sẽ không lấy tên kia. Cuộc hôn nhân chưa hủy bỏ ngày nào, tôi sẽ không quay về ngày đó.”

Vương quản gia tận tình khuyên bảo tôi: “Tứ tiểu thư, ngài làm vậy không phải sẽ làm khó lão gia và phu nhân sao? Ngài lưu lạc ở bên ngoài như thế này cũng là bôi nhọ danh tiếng của chính mình nha.”

Tôi vui vẻ nói: “Vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Vương quản gia gấp đến mức mồ hôi đổ như mưa. Thân hình ông ta vốn mập mạp, mồ hôi kia giống như mỡ từ trong người tan ra vậy. Đại khái là ông ta đã được Tạ thái phó bày mưu đặt kế, khi cần tất nhiên phải dùng vũ lực, vì vậy, ông ta ra lệnh một tiếng, mấy bà thím cường tráng tiến lên vây quanh, túm lấy tôi.

Tôi vùng vẫy không thoát ra được, tức giận đến mức toàn thân run run, quay đầu gào lên với ông chú kia: “Đại thúc, cứu tôi!”

Cuối cùng ông chú cũng có một chút lương tâm, đứng ra nói: “Không biết vì sao mấy vị bắt vị cô nương này?”

Vương quản gia mất kiên nhẫn nói: “Đây là tứ tiểu thư nhà chúng ta, đào hôn chạy ra ngoài, ta phụng mệnh lão gia đến đưa tiểu thư về.”

Ông chú nghe đây là việc riêng trong nhà, lại do dự, nhìn trái nhìn phải, cũng không biết nên làm thế nào. Bọn họ là người ngoài, phải rời khỏi nơi này, ít dây dưa nhiều chuyện thì tốt hơn.

Tôi chửi thề, dùng sức cắn đầu lưỡi, nước mắt chảy xuống: “Vương quản gia, nhưng mà tôi vừa giải độc cho vị công tử kia, đã thân cận da thịt. Tôi đã là người của chàng rồi!”

“Cái gì!!” Ông chú và Vương quản gia đồng thời gào lên. Dáng vẻ của Vương quản gia giống như trúng gió méo mồm.

Ông chú hiển nhiên không cam lòng nhìn tôi lợi dụng công tử nhà ông ấy như thế, nhưng lời của tôi nói cũng hợp tình hợp lý, ông ta không nghĩ ra cách nào để từ chối.

Vương quản gia chỉ cảm thấy tôi là một củ khoai lang phồng tay, ông ta không chiều nổi, biện pháp duy nhất là bắt tôi về để Tạ thái phó xử lý. Vì vậy, mặc kệ tôi giãy dụa, ông ta vẫn gọi người nhét tôi vào kiệu.

Tôi gào khóc: “Lang quân —”

Vương quản gia nén chịu da gà đang thi nhau nổi lên, vén rèm cho tôi, sau đó thúc giục kiệu phu nhanh chóng bỏ đi.

Tôi cứ như vậy bị áp giải về nhà.

Về tới nhà, Tạ thái phó thở dài với tôi một lúc lâu, đầy bụng học thức như ông ấy mà lúc này cũng không tìm được câu nào thích hợp để nói với tôi. Tôi tự biết nhất thời trốn không thoát, còn nhiều thời gian, cũng không sốt ruột, ngồi đối diện ông ấy cắn hạt dưa, cắn đầy một bàn vỗ, rồi vỗ mông bỏ đi.

Không lâu sau, Vân Hương cũng được tìm về, Vương quản gia răn dạy mấy câu rồi cũng thả cô ấy trở về hầu hạ tôi.

Tôi an ủi cô ấy: “Lần này quá hấp tấp, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Vân Hương lấy ra một túi giấy từ trong hành lý như dâng vật quý, nói: “Tiểu thư, đây là vịt quay Mã gia nổi tiếng của thôn nô tỳ.”

Tôi mừng rỡ. Nha đầu Vân Hương này càng ngày càng lạnh lợi, biết việc!

Ăn vẹt quay xong, tôi tắm rửa sạch sẽ, sau đó lên giường đi ngủ.

Nửa đêm nổi gió, thổi vào làm cửa sổ rung lên cách cách. Vân Hương ngủ rất say, tôi đành tự mình đứng dậy đóng chặt cửa sổ.

Gió rất lớn, một hạt bụi bị thổi vào mắt tôi, tôi vội vàng đưa tay lên dụi. Cửa còn chưa đóng chặt đã bị thổi tung ra. Trong bóng tối, một bàn tay bỗng vươn tới, giúp tôi đóng cửa.

Tôi quay lại phát tay, bị người đó nắm chặt.

Tôi vội vàng kêu: “Buông ra!”

Tạ Chiêu Anh buông ra, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi xòe một bàn tay, bên trong là một viên thuốc màu trắng: “Thuốc ngứa, suýt chút nữa thì lãng phí trên người ca.”

Tạ Chiêu Anh đỏ khốc đỏ cười: “Từ khi muội bắt đầu mang theo thuốc trên người như thế?”

Tôi cười nhạt: “Từ khi muội biết người bên cạnh cũng không thể tin.”

Tạ Chiêu Anh không nói gì. Anh ta đi tới thấp đèn.

Tôi nhắc chiếc lồng màn trên bàn lên: “Để lại nửa con vẹt quay cho ca, muội biết ca trở về sẽ đói.”

Tạ Chiêu Anh cười: “Chỉ có muội là tri kỷ.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh ta gặm chân vẹt, làm như thờ ơ hỏi: “Ca phải về thành Tây Dao à?”

Tạ Chiêu Anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi. Đôi mắt anh ta sáng trong, có chút nghi hoặc, ánh mắt anh ta vừa thản nhiên vừa chăm chú, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ anh ta là quân tử. Chỉ có tôi đã biết sự thật về anh ta, giống như căn hầm bên dưới Tầng Thứ các của Tạ gia, ngoại trừ châu báu lấp lánh, còn có một đồng lớn thứ đồ bốc mùi chua phủ đầy bụi bặm và tơ nhện.

Gương mặt tôi không tươi sáng như hoa đào, chỉ lạnh lùng như băng tuyết.

“Còn phải giả vờ sao? Nhị ca, hay là, Yến vương diện hạ?”

17. Chương 17: Ba Phần Quá Khứ, Bảy Phần Tương Lai

Tạ Chiêu Anh bỏ chân vẹt xuống, lau miệng: “Muội biết từ bao giờ?”

Tôi cười nói: “Hoàng thượng cẩn thận như vậy, hử phù lại là tín vật quan trọng, nếu không phải Yến vương tự mình tới lấy, hoàng thượng sẽ giao ra hay sao?” Thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp hoàng hậu, tôi đã hoài nghi, nhưng không nói gì, bởi vì còn chưa tới lúc nên nói.

Tạ Chiêu Anh không nói gì. Tôi còn chưa quen với vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, giống như nhìn thấy một diễn viên hài kịch nghiêm túc đóng phim tình cảm vậy. Thành thật mà nói, Tạ Chiêu Anh vô cùng anh tuấn, khi nghiêm túc có một loại khí chất quân nhân trầm tĩnh. Chỉ là, tôi luôn cảm thấy khí thế này có một sự sắc bén nào đó, chỉ cần không để ý sẽ bị đâm bị thương.

Tôi hỏi: “Cha có biết không?”

Tạ Chiêu Anh nói: “Cha biết, nhưng mẹ và những người khác đều không biết.”

Tôi nói: “Không biết là tốt.” Có một số việc, biết càng ít càng tốt.

Lại hỏi: “Muội trước đây có biết không?”

Tạ Chiêu Anh cong khoe môi: “Muội chỉ biết ta thường leo tường vào lúc nửa đêm, đôi khi gặp một số người lạ.”

“Vì vậy ca giao hẹn với muội, muốn muội không nói ra ngoài.”

Tạ Chiêu Anh gật đầu mỉm cười: “Thật thông minh.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh ta, đắn đo thật lâu, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Nhị ca... Vậy, nhị ca thật sự của muội đâu?”

Tạ Chiêu Anh không nhìn tôi, trên mặt bao phủ một tầng cảm xúc phức tạp, giống như núi xa chìm trong mây mù. Chỉ là, trong ánh mắt anh ta lại viết rõ ràng một loại đau đớn, giống như điều tôi nói khơi dậy một hồi ức đau khổ nào đó.

Tôi bứt rứt ngồi bên cạnh anh ta, ánh nến bỗng bắn ra một bông hoa lửa nho nhỏ, tôi nghe Tạ Chiêu Anh sâu kín kể lại.

“Ta đứng hàng thứ sáu, phía trên có ba tỷ tỷ, năm huynh trưởng. Mẫu thân ta là thứ muội của Tạ phu nhân (thứ muội: em gái cùng cha khác mẹ, mẹ là thiếp), bà còn nhỏ hơn đại ca của ta vài tuổi, tính tình hoạt bát, thông minh lanh lợi, luôn được tiên đế sủng ái. Năm ta bốn tuổi, mẫu thân khó sinh qua đời. Hai năm sau, tiên đế cũng từ thế. Đại ca thừa kế ngai vị.” Anh ta hơi dừng lại, rồi tiếp tục nói: “Đại ca luôn có sự kiềm chế nhất định đối với những huynh đệ khác của ta, nhưng đối với ta, đại khái vì tuổi ta còn nhỏ, nên vô cùng thương yêu.”

“Nguyên phối của hoàng thượng là Lưu hoàng hậu, đối nhân xử thế hiền hòa, chỉ có điều không có con. Mà Triệu thị lại sinh hoàng trưởng tử. Khi đó, trước mặt người khác, Triệu thị luôn nhu thuận, thông minh, kết thân trên dưới, vị trí dần dần lên cao. Một nhà Triệu thị bắt đầu đi lên từ khi đó. Lưu hoàng hậu bị bệnh qua đời, Triệu thị đương nhiên ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, hoàng trưởng tử cũng được sắc phong thái tử. Ta và thái tử cùng tuổi, thân phận lại cao hơn hẳn một bậc, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Thái tử không trầm ổn trí tuệ như hoàng thượng, cũng không gian xảo nhạy bén như Triệu thị, là một người rất thành thật, ôn tồn. Mùa thu Vĩnh Bình năm thứ năm, trong cuộc săn bắn ở Lâm Uyển, thái tử không đành lòng bắn chết thỏ hoang, bị hoàng thượng trách mắng một trận. Đối lập rõ ràng là ta vừa đặt bẫy bắt sống một con báo. Hoàng thượng khen ngợi ta ngay trước mặt mọi người, ta nhìn thấy sắc mặt Triệu thị thay đổi nhanh chóng.”

Tôi nghe ra đầu mối: “Bà ta sợ ca uy hiếp đến vị trí thái tử?”

Tạ Chiêu Anh gật đầu.

“Triệu gia là sĩ tộc sa sút, Triệu thị trước kia chỉ là một thị thiếp, sau rồi mẫu bằng tử quý. Triệu gia từ bình dân thăng tới mức quyền khuynh thiên hạ, càng đạt được nhiều sẽ càng sợ mất đi. Bà ta sao có thể chấp nhận một vật cản như ta?”

“Bà ta muốn giết ca?”

Tạ Chiêu Anh cười nhạt.

“Khi đó ta còn trẻ, bà ta chỉ dự định cho ra một bài học, khiến ta thức thời hơn một chút. Hoàng thượng rất nhanh đã phát hiện ra, chỉ là khi đó, thân thể hoàng thượng đã không được tốt, quốc sự ngập đầu, Triệu đảng bắt đầu rục rịch, hoàng thượng không có cách nào bảo vệ ta chu toàn. Ta phải chịu một chút khổ cực.”

Anh ta nói qua loa. Nhưng tôi bỗng nhớ tới những vết thương trên người anh ta, không có vết nào giống như được tạo thành từ một chút cực khổ. Đàn ông luôn coi nhẹ những gian nan, khổ cực, bởi vì họ đã trải qua rất nhiều đau thương, mất mát.

“Ta vốn không muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế kia, chỉ chờ sau khi thành niên sẽ rời kinh tới đất phong. Nhưng tại năm ta mười bốn tuổi, sông Bích Lạc thay đổi hướng chảy, vạn mẫu ruộng tốt bị ngập úng, hơn mười vạn bách tính không nhà để về. Hoàng thượng có ý định để thái tử rèn luyện một chút, phái hẳn đi cứu trợ thiên tai; lại muốn ta rời khỏi sự hãm hại của Triệu thị, cũng đẩy cả ta đi. Tới khu thiên tai, ta tra ra thân thích Triệu thị và quan viên địa phương tham ô bạc cứu trợ thiên tai, còn dùng tư hình đánh chết

người vạch trần chuyện đó và định báo lên cấp trên. Thái tử nhu nhược, ta lại tuổi trẻ nông nổi, không suy nghĩ thấu đáo, chỉ cho rằng đã tìm được biện pháp tốt để lật đổ Triệu thị...”

Anh ta ngừng lại một chút rồi nói: “Khi đó ta có một nhóm người kề cận, Hàn Diên Vũ, Úc Chính Huân, và Tạ Chiêu Anh, tất cả đều là những thanh niên hợp tính nhau khi còn đi học ở Thái Học viện, Tạ nhị và ta là thân thiết nhất, cùng nhau đọc sách, tập võ. Chúng ta là anh em bà con, bề ngoài lại giống nhau, khi còn bé, ta gặp rắc rối, luôn là hắc giả thành ta đi chịu phạt.” Anh ta nói rồi cười cười: “Chỉ có lần đó là hắc kiên quyết phản đối ta buộc tội Triệu gia. Thế nhưng, ta chỉ cảm thấy mình đã nhịn đủ bà già họ Triệu kia rồi, đâu có nghe nhiều lời như vậy. Cuối cùng, kết quả đúng như hắc dự đoán, Triệu gia đại thụ rễ sâu, sao có thể dễ dàng bị lật đổ như vậy? Đại thần vốn giúp ta vạch tội cũng chỉ muốn mượn cơ hội bảo vệ quyền lợi của mình, thấy gió chuyển hướng lập tức xoay người, vứt bỏ ta.”

“Đó là lần thất bại thảm hại đầu tiên trong cuộc đời ta, lần đầu tiên ý thức được sự ngây thơ, nông cạn của mình, cũng là lần đầu tiên hiểu rõ uy lực của con dao quyền lợi hai lưỡi này. Hoàng thượng nóng ruột, bệnh cũ tái phát, vội vàng ban một chiếu thư phong ta là Yến vương, phái ta tới thành Tây Dao trời cao đất xa, muốn ta hoàn toàn rời xa quyền lợi. Thế nhưng, hoàng thượng đã đánh giá thấp cự nham hiểm, độc ác của Triệu thị, người cho rằng chỉ cần đưa ta đi, Triệu thị sẽ dừng tay, ta sẽ an toàn...”

Ánh nến khẽ lay động, tôi bỗng cảm thấy hơi lạnh, khép chặt áo choàng. Tạ Chiêu Anh – Tiều Huyền, sườn mặt kiên nghị của anh ta phủ một tầng ánh sáng vàng óng, dường như tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt sâu lắng, trong vạt của anh ta ánh đao, vết máu.

“Hộ tống ta tới đất phong, tống cộng có một trăm linh bảy người, đều là những cao thủ đại nội mà hoàng thượng tự mình chọn lựa. Ngoài ra còn có Úc Chính Huân và Tạ Chiêu Anh chủ động kiên quyết tiễn ta xuất quan. Chúng ta một đường hướng về phương Bắc, khi tới Định Sơn quan, chỉ còn lại mười bảy người. Chính Huân bị trọng thương, bị ép ở lại quan nội chữa trị. Nguy hiểm thật sự còn ở quan ngoại, đội quân tuyệt sát của Triệu thị còn nằm mai phục ngoài biên quan, chờ thời điểm đưa ta vào chỗ chết. Nếu ta chết ở quan nội, bọn chúng sẽ không thoát được liên quan, nếu ta chết ở quan ngoại, bọn chúng có thể đổ tội lên đầu nước Liêu, không có liên quan tới bọn chúng.”

(Đất phong giống một khu tự trị, được phân chia cho anh em của hoàng đế và một số chư hầu. Trong chế độ phong kiến, khi hoàng tử trưởng thành sẽ được phong vương và đất phong để tránh tranh chấp ngôi vị. Tuy nhiên, hàng năm đất phong vẫn phải đưa cống phẩm vào cung. Quan ngoại và quan nội giống như trong nước và ngoài nước ấy.)

Anh ta hít sâu một hơi, buồn bã nói: “Ngày ấy mới là cuối thu, nhưng quan ngoại đã là mùa đông. Tuyết rơi rất dày, trời đen kịt, buốt giá, kẻ địch tới dồn dập, giết không xuể, mà những người bên cạnh cứ từng người từng người ngã xuống. Kiếm của ta nhuộm đầy máu, bị gió lạnh thổi qua rất nhanh đã đóng thành băng, rồi lại tan vỡ thành từng mảnh khi binh khí chạm vào nhau. Ta không phải người dễ dàng nhận thua, nhưng cũng không nhịn được mà nghĩ đến cái chết. Cuối cùng, bên cạnh ta chỉ còn lại một mình Tạ Chiêu Anh. A, lão nhị, sư phụ bất công, truyền thụ cho hắc một bộ kiếm pháp mà không truyền cho ta, hắc liền mượn cơ đó muốn ta đi trước. Ta sao có thể chịu để lại huynh đệ chết vì ta? Nhưng cố tình như vậy, ngay thời khắc máu chốt, kiếm trong tay ta bị chặt gãy, lão nhị phi thân tới đỡ cho ta một đao.”

Hô hấp của tôi ngừng lại trong thoáng chốc.

Tiêu Huyền nở một nụ cười thê lương với tôi: “Thanh long đại đao, chém sắt như chém bùn, Tạ lão nhị cho dù kiếm pháp tinh thông, nhưng đáng người còn vị thành niên, sao có thể chịu được vết thương như vậy? Từ vai trái tới ngực, da tróc thịt tan, máu chảy như suối. Hắc vẫn dùng khẩu hình để nói với ta: đi. Đến chết cũng chưa nhắm mắt.”

Tôi không khống chế được mà bắt đầu run rẩy, trong lòng ghen lại, hít thở không thông: “Vết thương của ca... Vết thương phía sau lưng...”

Tiêu Huyền cười, đặt tay lên vai: “Không sai, đây chính là vết thương lần đó. Đại đao xuyên qua thân thể hắc, đâm vào lưng ta. Trên người ta đầy máu của hắc, trên lưng ta có tính mạng của hắc, dùng một chút sức lực cuối cùng cố gắng chạy thoát. Ta nghĩ, cho dù chỉ có một mình ta chạy thoát cũng sẽ không làm những người đã liều mình bảo vệ ta thất vọng. Đời này, ta sẽ luôn ghi nhớ, ta đã giẫm lên lớp tuyết đọng cao đến mắt cá chân, lao đảo bước từng bước về phía trước như thế nào. Sau đó, cho dù có té ngã, ta cũng

phải dùng cả tay cả chân bò về phía trước. Người phía sau chậm rãi giơ đại đao lên, đang định hạ xuống thì một mũi tên bắn thẳng vào tim hắn...”

“Là ai?” Giọng nói của tôi chói tai đến mức ngay cả chính tôi cũng không nhận ra: “Là ai cứu ca?”

Tiêu Huyền cúi đầu: “Là Lý Văn Trung, Lý tướng quân. Trước khi ta đến, hắn phụng mệnh đóng quân tại thành Tây Dao. Hắn đến đón ta, vừa khéo vì lo lắng thời tiết thay đổi nên tới sớm một ngày, mới gặp một màn tàn sát như vậy. Một cung một tên, cứu được ta.”

Tôi chậm rãi đứng lên, cảm thấy đầu choáng mắt hoa, đêm khuya thanh vắng, tôi lại nghe được tiếng giết chóc không ngừng vang lên bên tai. Nụ cười của Tạ Chiêu Anh, không, nụ cười của Tiêu Huyền, ngập đầy đau xót, tràn ra, chảy vào trong tim tôi. Đôi mắt tôi cay xè.

Anh ta nói: “Năm ấy ta mười bốn tuổi, chưa kịp làm lễ trưởng thành đã chết một lần. Sau khi tỉnh lại, hoàn toàn trở thành Yên vương, lục hoàng tử ngây thơ, lỗ mãng trong thâm cung đã vĩnh viễn mai táng cùng Tạ Chiêu Anh trong cánh đồng tuyết. Trên lưng ta là một trăm linh tám mạng người, đó mới chỉ là bắt đầu. Mười năm qua, bao nhiêu lần ám sát, bao nhiêu người lại hy sinh? Ta vốn không phải kẻ lạnh lùng khát máu, ta cũng không muốn làm kẻ lạnh lẽo, bạc tình. Ta giẫm lên hài cốt của người khác để tiếp tục sống, ta phải sống thật tốt, tuyệt đối không thể phụ tấm lòng của bọn họ. Ta nhớ kỹ từng người trong bọn họ, thề một ngày nào đó phải đòi lại từng món nợ.”

“Còn Tạ Chiêu Anh.” Giọng nói của anh ta mềm lại: “Khi hắn tiễn ta xuất quan chỉ nói với mọi người là đi du học. Hắn không trở về, Tạ thái phó trong một đêm già đi mười tuổi, còn phải dạy con trai cho lão yêu bà kia. Hàng năm ta quay về kinh, dùng tên của Tạ Chiêu Anh. Có Hàn tiểu vương gia hỗ trợ che giấu, Tạ nhị công tử trên hoa ghẹo nguyệt, hành tung bất định, mãi rồi cũng không còn ai nghi ngờ nữa. Chỉ là, đôi lúc ta nghĩ, nếu hắn trên trời có linh, thấy mấy người chúng ta phá hỏng thanh danh vốn đã không được tốt của hắn, không biết sẽ tức giận thế nào...”

Giọng nói của anh ta có chút thay đổi, anh ta lập tức dừng lại, quay đầu đi. Bờ vai anh ta thật to lớn, giống như phi chổng đỡ một sức nặng vô hình.

Tôi không nhìn được mà đi tới, vươn tay, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh ta, tựa đầu lên vai anh ta.

Anh ta khẽ run rẩy một cái.

Tôi nói: “Nhị ca, kẻ sĩ chết vì tri kỷ, cả hai người đều hiểu.”

Đêm đó chúng tôi không ngủ.

Tôi ngồi bên Tiêu Huyền, nghe anh ta kể một ít chuyện cũ. Tiêu Huyền không phải người dài dòng, tất cả những chuyện anh ấy nói đều đi thẳng vào một số điều trong cuộc sống quân ngũ, thuận tiện khoe khoang mình đã khổ luyện thế nào, chiếm được sự tín nhiệm và kính yêu của quân sĩ ra sao, vân vân. Sau đó, cũng nói rất nhiều chuyện về Tạ Chiêu Anh. Tạ Chiêu Anh phóng khoáng, ngang ngạnh, không thích học hành sách vở, chỉ thích đao kiếm. Tạ thái phó coi thường kẻ vũ phu, Tạ Chiêu Anh đành vụng trộm học nghệ. Năm đó, bốn người bọn họ, Tiêu Huyền, Tạ Chiêu Anh, Úc Chính Huân và Hàn Diên Vũ, đều là bạn học, phong lưu bữa bãi, gây ra không ít chuyện thị phi, âm ỉ cả trong cung và trường học. Sau này, Tạ Chiêu Anh qua đời, hàng năm Tiêu Huyền đều mạo hiểm từ thành Tây Dao về đây để thăm người nhà họ Tạ, thay Tạ Chiêu Anh thể hiện tấm lòng hiếu thuận.

“Tạ phu nhân không hề nhận ra?”

“Tạ phu nhân chỉ nghĩ lão nhị đi du học không về. Hắn là con thứ, không cần gánh vác đại nghiệp của gia tộc, yêu cầu không cao.”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Nhị ca có nhắc tới muội không?”

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn tôi: “Khi đó muội mới mấy tuổi, còn là một nha đầu ngốc, nhắc tới muội làm gì?”

“Cũng đúng.” Tôi cười: “Chỉ là, nghĩ đến chuyện ca ấy là ca ca của muội, nhưng muội chỉ có thể nghe kể về chuyện của ca ấy. Nhị ca giống như một nhân vật trong truyện vậy.”

Tiêu Huyền nói: “Cuộc đời lão nhị tuy ngắn ngủi, nhưng thật sự là một câu chuyện cảm động.”

Tôi hỏi: “Ca ấy được an táng ở đâu?”

“Tại thành Tây Dao. Ta lập từ đường cho hấn, nhưng không thể đề tên hấn, đành phải mượn danh chiến sĩ chết trận biên cương. Ta từng thề, một ngày trong tương lai, ta quang minh chính đại trở về, nhất định phải hậu táng cho hấn.”

Tiêu Huyền thở dài một tiếng: “Thật nhanh, vậy mà đã mười năm rồi.”

Mười năm trời. Một thiếu niên lỗ mãng năm đó đã trưởng thành thành một người đàn ông thâm trầm, cơ trí, biết bao ân oán oán oán trong đó còn chưa chấm dứt.

Tôi thay đổi chủ đề: “Ca đã thành thân?”

Tiêu Huyền cười cười: “Di Tâm? Nàng là con gái của Trịnh quận thủ Thai châu (Châu: đơn vị hành chính thời xưa, một khu tự trị). Hoàng thượng chỉ hôn cho ta, nhìn trúng Thai châu ở phía nam thành Tây Dao. Nếu tương lai... triều đình có động tĩnh gì thì có thể nhờ vào Thai châu để hòa hoãn một chút.”

Tôi hiểu kỳ: “Nàng thế nào?”

Ánh mắt Tiêu Huyền buồn bã, nói: “Nàng đã qua đời gần ba năm rồi.”

Sao? Cũng đã chết?

“Thân thể nàng không được tốt. Đại phu khuyên nàng không nên có con, nàng không nghe. Khi mang thai được năm tháng, nàng sinh non. Ta mời rất nhiều đại phu nhưng người nào cũng bó tay, cuối cùng không cứu được nàng... Nàng là một nữ nhân tốt.”

Tôi nghĩ, năm tháng, vậy đứa trẻ chắc chắn cũng không còn. Mất vợ mất con, những người bên cạnh Yến vương điện hạ dường như đều không sống lâu, nếu xem mệnh cho anh ta, có lẽ chính là Thiên Sát Cô Tinh (mệnh khắc những người khác, suốt đời cô độc).

Tôi muốn an ủi vài câu, nhưng vốn từ cạn cỗi, kinh nghiệm nông cạn, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà nói: “Vậy Phỉ Hoa tỷ thì sao?”

Tiêu Huyền quay đầu lại, nhìn tôi cười. Tôi đỏ mặt, khẽ cúi đầu. Tiêu Huyền thở dài, lắc đầu, tôi cho rằng anh ta lại định dạy dỗ tôi, thế nhưng anh ta nói: “Ta và Phỉ Hoa là thanh mai trúc mã, cũng đã từng muốn lấy nàng.”

Anh ta chỉ nói qua loa nhưng tôi lại nghe được một sự bất đắc dĩ nồng đậm.

“Hiện giờ không muốn nữa sao?”

“Hiện giờ ta hoàn toàn không nghĩ tới việc này. Hiện giờ, nữ nhân nào theo ta đều phải chịu khổ chịu tội, nếu ta thất bại cũng sẽ liên lụy đến nàng, hà tất phải như vậy? Ta và Tần đại nhân ắt phải đứng hai bên bờ chiến tuyến, nàng đứng ở giữa cũng khó xử. Ta biết nàng sống tốt là được.”

Tôi muốn nói, anh đang sợ người bên cạnh anh phải chết. Nhưng lời này không được hay ho lắm, vì vậy tôi không nói ra miệng.

Một lần nữa nhắc tới đề tài cũ: “Chừng nào anh về thành Tây Dao?”

Tiêu Huyền nói: “Hừng đông.”

“Cái gì?” Tôi giật mình: “Gấp thế sao?”

“Ta đã ở lại kinh thành đủ lâu rồi.”

“Nhưng một đồng hỗn loạn thế này phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Huyền cười giảo hoạt: “Muội nghĩ vì sao ta phải chạy trốn?”

Tôi hiểu ra: “Vô sỉ!”

Anh ta đáp lễ: “Vô lại.”

Tôi tức giận: “Muội vô lại chỗ nào?”

“Muội trong sáng ngời ngời? Vậy ở lại làm nhị hoàng phi đi. Giá của Tiêu Lịch trên thị trường cũng tốt lắm, muội rất nhanh sẽ được làm thái tử phi, sau đó có thể làm mẫu nghi thiên hạ rồi.”

Tôi nghe ra đầu mối: “Sao? Sao? Ca sẽ dẫn muội đi à?”

Tiêu Huyền nhẹ giọng mắng: “Ngốc như heo.” Ngữ khí lại thật mềm.

Cuối cùng anh ta cũng bắt đầu mắng chửi người, chứng tỏ thần kinh vững chắc của anh ta đã trở lại, Yến vương đầy tự trách, u ám, xúc động kia lại tạm thời ẩn giấu bên trong.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vô sỉ nịnh nọt bám lên người anh ta: “Nhị ca nghĩa khí đầy mình, đương nhiên sẽ không bỏ muội ở lại một mình rồi.”

Tiêu Huyền cười hỏi: “Muội gọi ta là gì?”

Tôi ngọt ngào nói: “Nhị ca.”

Tiêu Huyền vươn tay lại đây, tôi cho rằng anh ta muốn vuốt ve gương mặt tôi, ai ngờ anh ta lại nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Tôi nghe được tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh ta, cảm giác ấm áp trong lồng ngực truyền sang tôi.

Anh ta nói: “Ta vốn sống thay lão nhị, đương nhiên cũng sẽ thay hẳn chăm sóc muội.”

Trong lòng tôi cảm thấy thật ấm áp, vòng tay ôm lấy thắt lưng anh ta.

Tiêu Huyền rời đi. Anh ta nói với tôi: “Ta có việc, Tử Kính sẽ đưa muội đi. Bọn muội sẽ đi thẳng về hướng Bắc, qua sông Xuyên chính là Hồ châu. Chúng ta sẽ gặp nhau ở huyện Nhân Thiện.” Nói xong, lại ra về ông cụ non dặn dò tôi: “Muội phải ngoan, trên đường phải nghe lời Tử Kính, đừng gây chuyện, ăn ít đồ vặt thôi.”

Tôi trợn mắt: “Muội sẽ ngoan ngoãn, nghe lời.”

Tiêu Huyền cười xấu xa: “Ca ca sẽ tìm nhà chồng tốt uội.”

Tôi đá anh ta ra khỏi cửa.

Tiêu Huyền đi rồi, trời đã sáng, tôi không ngồi yên được nữa, mang theo vành mắt như bị đâm đi tìm Tổng Tử Kính.

Hiện giờ mới là lúc gà gáy, Tạ phủ rất im ắng, tôi rón rén bước vào thư viện như kẻ trộm. Kết quả vừa nhìn lại đã thấy cửa phòng đang mở, mà đứng kia, chẳng phải chính là Tổng Tử Kính, Tổng tiên sinh đấy sao?”

Anh ta mặc một bộ trang phục đơn giản, nhanh nhẹn. Không có bộ trường bào, tay áo rộng như mọi ngày, lúc này tôi mới thấy mặc dù dáng người anh ta gầy nhưng không yếu, thon dài cân xứng, vai rộng eo thon, vô cùng khoan khoái. Nếu anh ta thật sự là một hiệp sĩ, cũng tuyệt đối là một đại hiệp trong số phần tử trí thức cao. Người ta nói bầu không khí đặc biệt của Đông Tề sinh ra nho tướng, tôi thấy còn sinh ra nho hiệp nữa.

Anh ta hỏi tôi: “Khi nào đi?”

Lời này nên là tôi hỏi anh ta mới đúng.

Tôi hỏi: “Anh thu thập xong cả rồi à?”

Tổng Tử Kính sang sảng cười: “Có gì mà thu thập?”

Bội phục! Tất cả chỉ là vật ngoài thân.

Tôi xoa tay: “Được, được! Chờ tôi gọi Vân Hương là lập tức lên đường!”

“Hiện giờ? Trời còn chưa sáng?”

Tôi cười khoe hàm răng trắng, mắt lóe sáng: “Bỏ trốn đương nhiên phải thực hiện trong cảnh tối lửa tắt đèn rồi.”

“Bỏ trốn?” Tổng Tử Kính sững sốt.

Tôi cười to: “Bỏ trốn! Bỏ trốn ! Tứ cô nương nhà họ Tạ xuân tâm nhộn nhạo, cùng tình lang bỏ trốn đến biên cương. Còn chuyện gì hợp lý hơn chuyện này nữa?”

Tổng Tử Kính hiểu ra, cười lớn: “Vẫn là cô thông minh.”

Tôi cười vô cùng sung sướng: “Tiên sinh, sau này tôi phải gọi tiên sinh một tiếng ca ca”

Tổng Tử Kính cúi đầu cười: “Ca ca của cô cũng thật nhiều.”

Gương mặt tôi có chút ửng hồng: “Càng nhiều càng tốt chứ sao.”

Tổng Tử Kính đỡ khóc đỡ cười. Anh ta nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Anh ta cầm lấy tay tôi, kéo tôi lại, vòng tay qua người tôi. Tôi giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại anh ta đã buông ra. Tôi phát hiện trên thắt lưng có thêm một thứ đồ trang sức kết bằng những hạt châu bình thường.

“Đây là cái gì?”

“Trên hạt châu có hương thơm, người thường không ngửi thấy được, chỉ có chim nhận ra, đến lúc đó sẽ hỗ trợ đưa tin tức.”

Tôi khen ngợi: “Thật thông minh.”

Tổng Tử Kính mang theo tôi và Vân Hương rời khỏi Tạ phủ. Khi đó đã có thể nhìn thấy những dải ánh sáng màu bạc phía chân trời, trên cây, chim chóc bắt đầu hát bài hát chào buổi sáng, chó nhà Vương tri phủ ở cách vách cũng đã thức dậy, đang ngửa cổ hợp ca. Tôi hít một hơi không khí mát lạnh, quay đầu nhìn một lần cuối cùng ngôi nhà tôi đã ở nửa năm.

Nơi này không trói buộc được tôi, vì vậy, tôi cũng không vui sướng như chim sổ lồng, chỉ có một loại cảm giác lữ hành mới mẻ.

Tôi nhìn bầu trời phương Bắc, nhìn màu xanh lam mông lung như nước kia, trong lòng vẽ ra khung cảnh thảo nguyên mênh mông không có điểm dừng.

18. Chương 18: Người Trong Mơ Là Khách

Phía Bắc kinh thành có một thị trấn tên là Tam Xuyên, trong trấn có một nhà trọ bình dân tên là Long Môn, trong nhà trọ có một bà chủ tên là... không, không, không phải Kim Tương Ngọc, mà là Từ Phượng Tiên.

Nữ sĩ Từ Phượng Tiên năm nay ba mươi có lẽ, mới sắp già mà vẻ quyến rũ đã không còn, hoặc là căn bản chưa từng tồn tại vẻ quyến rũ đó. Từ nữ sĩ có làn da màu đồng mà người phương Tây có cầu cũng không được, mở trên người cũng thừa thãi như tài sản của chị ta. Đập vào mắt là bộ ngực vĩ đại, biểu tượng của phái nữ, có vẻ không chịu nổi cô đơn, phải chen ra ngoài vạt áo để thăm thú cảnh sắc bên ngoài. Người ta thường so sánh thứ ấy với quả đu đủ, hôm nay quan sát ở phạm vi gần, tôi cảm thấy hai chữ bóng nước thì chính xác hơn. Bởi vì đu đủ thì cứng còn bóng nước thì mềm, đu đủ thì rắn còn bóng nước thì lỏng. Hơn nữa, đại khái bởi vì tôi nhìn chăm chăm nên Từ nữ sĩ rất đặc ý ưỡn ngực ra, tôi buồn nôn vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

Từ nữ sĩ nhếch môi, lộ ra một hàm răng nhiễm tetracycline, nếp nhăn như khe rãnh bị nước mưa xói mòn trên cao nguyên, một đôi mắt giống như phải dùng dao cắt một đường mới nhìn thấy ánh sáng dán chặt lên người Tổng Tử Kính.

Chị ta xoay thắt lưng, hỏi: “Khách quan từ đâu tới?”

Tôi cướp lời: “Từ chỗ nên tới.”

Bà thím họ Từ không để ý đến tôi: “Muốn đi đâu?”

Tôi lại bon chen: “Tới nơi nên đi.”

“Khách quan thật thú vị!” Từ nữ sĩ cười đến mức mỡ rung lên bần bật, nghiêng người về phía Tống Tử Kính. Rõ ràng là tôi trả lời, liên quan gì tới Tống Tử Kính. Hơn nữa, tòa Kim Sơn như chị ta mà đề lên thì Tống Tử Kính còn hơi dễ thở chắc?

Cũng may Tống Tử Kính phản ứng nhanh nhẹn, chân chỉ chuyển động một chút, thân thể đã nghiêng sang một bên.

Anh ta vẫn mỉm cười, nói: “Bà chủ, chúng ta muốn qua sông.”

Từ Phương Tiên nữ sĩ vung khăn tay lên, đôi mắt nhỏ lóe sáng: “Các người muốn qua sông? Vậy thì tìm đúng chỗ rồi.”

Chị ta lắc lắc cái mông quay về quầy, một tay tùy ý lật quyển sách.

“Chỗ chúng ta cách quan đạo không xa, chỉ khoảng một canh giờ đi đường, những người muốn qua sông tới Hồ châu đều theo tuyến đường đó tới huyện Lâm Thanh. Chỗ bọn họ sông cạn, dòng chảy chậm không phải giả, nhưng nếu ai dám nói đá ngầm ở sông Tam chúng ta nhiều, ta sẽ cắt quả trứng của hân!”

Gương mặt của bạn nhỏ Vân Hương đỏ lên.

Từ Phương Tiên tỏ vẻ đắc ý: “Không phải ta tăng bốc, lão Khánh đầu chỗ chúng ta chống thuyền còn nhanh nhẹn hơn cả cá vượt sông! Có lẽ lũ chèo thuyền kém hân nên mới nói láo rằng khúc sông của chúng ta nguy hiểm.”

Tống Tử Kính hỏi: “Vậy xin hỏi tìm vị Khánh đại gia này thế nào?”

Từ Phương Tiên ném ra một ánh mắt tình tứ, hoặc là khinh thường? “Nói gì mà xin với không xin? Chúng ta đều là dân chúng thô kệch, không nhận nổi sự nhả nhặn của dân đọc sách các người. Nhưng hơn một năm gần đây khách qua sông rất ít, lão Khánh đầu cũng bận rộn việc nhà mình, chốc lát không tìm thấy ngay được.”

Tống Tử Kính liếc mắt nhìn tôi. Tôi tiếp nhận, móc ra một viên vàng từ trước ngực, đặt lên quầy. Đôi mắt híp như sợi chỉ của Từ nữ sĩ trợn trừng, thật là một sự đột phá cực hạn của vạn vật.

Tôi nói: “Vậy phiền bà chủ tìm giúp.”

“Không có! Không có gì!” Chị ta vội vàng cầm lấy viên vàng, lại nói với tôi: “Tiểu công tử thông minh tuần tú, tương lai nhất định sẽ lấy được một cô vợ đẹp.”

Tôi cười tủm tỉm hất cằm về phía Vân Hương đang mặc trang phục của phụ nữ có chồng: “Không cần chờ tương lai, đã lấy được rồi.”

Bà thím họ Từ giống như lúc này mới nhìn đến Vân Hương, ngạc nhiên hô lên: “Thật là một tiểu tức phụ xinh đẹp, công tử thật có phúc khí!”

Vân Hương mặt mày ửng đỏ nhìn Tống Tử Kính, rồi lại ửng đỏ nhìn tôi đang mặc nam trang, gương mặt mới chỉ hồng hồng nay đã biến thành quả cà chua, cúi gằm xuống.

Đợi đến khi về phòng, tôi hỏi Tống Tử Kính: “Bà chủ này tin được không?”

Tống Tử Kính ngồi bên cửa sổ, chậm rãi uống trà, nói: “Trên giang hồ, ba phần tin bảy phần đề phòng, cô không tin bà ta, bà ta cũng sợ cô mang phiền phức đến cho bà ta!”

Tôi quan sát đánh giá căn phòng hảo hạng này một lượt. Thật ra chỉ là không gian lớn hơn một chút, đồ dùng cầu kỳ hơn một chút, chần bằng gấm. Bởi vì đã lâu không có người ở nên màn rèm đều tỏa ra mùi nấm mốc.

Vân Hương nhìn tôi sờ tới sờ lui trên giường, hỏi: “Tiểu thư, người đang tìm gì vậy?”

Tôi lừa cô ấy: “Chuyện kể rằng có một nhà trọ Long Môn, mở tại cửa khẩu đại mạc, là một hắc điểm nổi tiếng. Trong nhà trọ đó, dưới giường đều có một cơ quan, dùng để chờ khi khách nhân ngủ say, mở cơ quan ra, khách nhân rơi xuống, rắc một đao, giải quyết.”

Vân Hương sợ đến mức lập tức sờ cổ.

Tôi thêm mắm thêm muối: “Giết thôi còn chưa xong, quan trọng là thịt trên người. Xả xuống, băm nhỏ, nặn thành nhân bánh, làm thành bánh bao nhân thịt...”

Lúc này bỗng vang lên tiếng đập cửa: “Khách quan, bánh bao nhân thịt ngài gọi tới rồi!”

Tôi cười nham hiểm với Vân Hương: “Bánh bao nhân thịt tới rồi!”

Vân Hương cầm chặt lấy tay áo tôi run run.

Đó đương nhiên không phải bánh bao nhân thịt người, đó thậm chí không thể coi là bánh bao nhân thịt nữa! Tôi vừa gặm bánh bao nhân cải trắng và da lợn, vừa nguyên rửa bác gái Từ Phượng Tiên keo kiệt kia sớm bị chứng tiền mãn kinh.

Rời khỏi kinh thành đã sáu ngày, không biết Tạ gia đã náo loạn thế nào. Tiêu Lịch nghe nói tôi bỏ trốn, hẳn sẽ có cảm giác giải thoát như sinh viên nhận bằng tốt nghiệp. Cũng không biết hứa hẹn của hắn với Tạ Chiêu Kha sẽ giải quyết thế nào.

Nhưng Tạ Chiêu Kha biết tôi bỏ trốn với Tống Tử Kính, một người kiêu ngạo như cô ta sẽ không phát triển theo hướng trở thành Lý Mạc Sâu chứ? Thứ đáng sợ nhất thiên hạ chính là tài tử và tài nữ. Bọn họ an phận thì không nói làm gì, bỗng một ngày tự nhiên nảy ra ý đồ ác độc, thế giới cũng có thể bị lật ngược. Mọi người nghĩ xem, phát minh bom nguyên tử xuất phát từ đâu?

Bởi vì Tống Tử Kính đã dẫn dò, cả một buổi chiều chúng tôi đều ngồi im trong phòng, không thò mắt ra ngoài. Tôi từ cửa sổ nhìn thấy một con sông lớn gợn sóng, núi xanh, nông trại dọc hai bờ sông, trong lòng rất thèm ra ngoài dạo chơi nhưng không dám mạo hiểm như vậy.

Ăn cơm tối xong, chúng tôi đi ngủ. Tống Tử Kính ở phòng bên cạnh, có việc gì chúng tôi chỉ việc gõ vào bờ tường.

Tôi và Vân Hương ngủ cùng một giường, ban ngày cô ấy nghe tôi kể câu chuyện như vậy, sợ đến mức không ngủ được, lật qua lật lại, hỏi tôi: “Tiểu thư, đây thật sự không phải hắc điểm chứ?”

Tôi buồn ngủ lắm rồi, lầm bầm nói: “Hắc thì kệ hắc. Chúng ta còn có Tiểu Tống cơ mà.”

“Nhưng Tống tiên sinh chỉ là một thư sinh thôi.”

Tôi trở mình một cái: “Thư sinh cũng là đàn ông. Cô chỉ thích anh ta nên sợ anh ta chịu khổ chịu đau thôi.”

Vân Hương xấu hổ: “Tiểu thư, người thật đáng ghét.”

Tôi nói: “Tôi thật sự đáng ghét. Cô biết vì sao anh ta muốn chúng ta có việc thì gõ tường không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì vách tường này rất mỏng, nhất cử nhất động bên này anh ta đều nghe được rõ ràng. Ví dụ như đoạn đối thoại vừa rồi của chúng ta, một chữ cũng không lọt ra khỏi lỗ tai anh ta. Hiện giờ anh ta đã biết cô thích anh ta rồi.”

Vân Hương ngượng chín mặt hét to một tiếng, vùi đầu vào chăn. Tôi rất thỏa mãn mà tiếp tục ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, bỗng nghe có một giọng nói đang gọi: “Tạ Hoài Mân...”

Tôi tiếp tục ngủ.

Giọng nói kia lại vang lên: “Tạ Hoài Mân!”

Tôi vẫn ngủ.

Giọng nói kia gào lên bên tai: “Này! Gọi cô đấy! Còn ngủ nữa!”

Tôi mở mắt. Tôi không ở trên giường mà ở trong một không gian hư vô.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, tôi nhớ ra rồi.

“Đại tiên?”

“Đúng vậy.” Giọng nói đã mấy tháng không nghe thấy lại vang lên: “Mấy ngày không gặp, cô lại béo lên đấy à? Cuộc sống dễ chịu lắm nhỉ.”

Tôi cười: “Cũng không có gì, chỉ là răng khỏe, ăn tốt thôi. Gần đây ngài phát tài ở chỗ nào vậy?” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Chuyện của tôi đã có tin tức chưa?”

Đại tiên mất tự nhiên ho khan hai tiếng: “Chuyện đó...”

Chuyện đó cái gì? Tôi có dự cảm không lành.

Đại tiên nói: “Chuyện đó... xảy ra chút sự cố nho nhỏ.”

Tôi hỏi: “Sự cố gì?”

Tuy không nhìn thấy nhưng tôi có thể tưởng tượng được hình ảnh đại tiên đang gãi đầu gãi tai: “Tôi nói cũng không rõ, chi bằng đưa cô đi xem đi. Cô yên tâm, cũng không phải chuyện gì lớn...”

Tôi bị một sức lực kéo xuyên qua những tầng mây, rất nhanh đã trở về thành phố tôi vốn nên ở. Một lần nữa nhìn thấy nhà cao tầng, tâm trạng tôi không thể chỉ dùng từ kích động để biểu đạt, đôi mắt lập tức ngập nước.

Lần này, đại tiên mang theo tôi bay thẳng vào trong một ô cửa sổ.

Căn phòng rất rộng, chỉ là, rất bề bộn, một đồng hồ chơi trẻ con chất đồng, còn có bình sữa và khăn lau, vừa nhìn đã biết đây là một gia đình có trẻ nhỏ. Trên sofa có một người đàn ông đang ngủ, sách úp lên mặt, tôi nhìn có chút quen mắt.

Lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non. Người đàn ông khẽ rên một tiếng, bò dậy từ sofa, lao đảo đi vào phòng trong. Tôi kinh ngạc trợn trừng mắt.

Người đàn ông còn chưa đi vào phòng, một giọng nữ tức giận đã vang lên: “Thằng bé khóc lâu như vậy anh mới vào! Anh đang làm cái gì vậy? Có ông bố nào như thế không?”

Người đàn ông mệt mỏi nói: “Cả đêm hôm qua đều bị thằng bé làm cho không ngủ được. Không phải hôm nay cô nói sẽ chăm sóc nó sao? Cô còn không làm đi?”

Người phụ nữ lạnh lùng nói: “Công ty trúng thầu, có tiệc chúc mừng, tôi phải đi một lúc. Anh chăm con đi.”

Người đàn ông bực bội: “Lại ra ngoài nữa?”

“Thì sao?” Người phụ nữ không nhịn được nữa: “Chẳng phải tôi cũng chỉ vì cái nhà này thôi sao. Vì sinh Khoan Khoan, ba tháng tôi không đi làm. Nhờ may không còn công việc, anh nuôi mẹ con tôi và cái nhà này nhé?”

Người đàn ông cũng rất bất đắc dĩ: “Tôi cũng có công việc, không thể xin nghỉ mãi được, thời gian gần đây viện trưởng cũng đã ám chỉ với tôi vài lần, đặc biệt là chuyện xem xét thăng chức là không thể chậm trễ được. Nếu không, gọi mẹ đến đây đi.”

Người phụ nữ lập tức nói: “Mẹ anh? Bà ấy tới để chăm cháu hay tới kiểm tra công việc của tôi?”

Người đàn ông cao giọng nói: “Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào? Thuê bảo mẫu thì cô đuổi người ta; gọi bố mẹ thì cô không sống yên với bọn họ! Con cũng là con của cô, cô không thể không làm gì!”

Người phụ nữ nổi giận: “Tôi không làm gì? Con là tôi sinh, anh còn nói tôi không làm gì? Trương Tử Việt, anh là đồ vô lương tâm! Mấy con bảo mẫu quyền rũ anh, anh không thấy, mẹ anh làm khó tôi, anh không hay! Tôi là người phụ nữ có sự nghiệp, tôi cũng nuôi cái nhà này, tiền sữa bột cho con tôi cũng có phần! Tôi mang thai mười tháng mới sinh ra nó, giờ muốn anh chăm sóc nó, anh còn nói một cách khốn kiếp như thế, lương tâm anh thật sự bị chó gặm rồi!”

Đứa trẻ kia vẫn khóc thét không ngừng, người lớn thì cãi nhau tít bụi, không có ai tới ôm đứa bé một lần.

Tôi chấn động: “Trương Tử Việt?”

Người con trai khôi ngô tuấn tú, phong độ ngời ngời kia sao có thể biến thành ông chú tái nhợt tiêu tụy, cầm đầy râu, vật lộn với sữa và tã lót thế kia? Thế giới này thật sự không chuyện gì có thể thay đổi một người nhanh chóng hơn hôn nhân.

“Nhìn thấy rồi chứ?” Đại tiên nói, sau đó lôi tôi ra ngoài.

Hai vợ chồng trong nhà còn không ngừng cãi vã, chúng tôi bay ra khỏi cửa sổ. Cảnh vật thay đổi, tôi trở về tiểu khu nhà tôi.

Lần này, chúng tôi không vào nhà mà dừng lại ở trên một cột đèn.

Đầu đường bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Nước mắt tôi lập tức chảy ra: là mẹ!

Mẹ tôi dường như không thay đổi đủ chỉ một chút, tóc có lẽ đã nhuộm lại, cầm theo giỏ thức ăn, nhìn qua có vẻ rất có tinh thần. Kỳ quái, tôi hẳn còn nằm trên giường bệnh, sao bà có thể còn nhàn nhã đi mua vịt nướng thế kia?

“Mẹ, chờ con một lát!”

Tôi nhìn trái nhìn phải, giọng nói này không phải xuất phát từ tôi.

Tôi nhìn thấy, “tôi” đang vội vàng đuổi theo, trong tay còn cầm một túi nước hoa quả.

“Tôi” nói: “Dưa hấu sáu đồng một cân, mua một quả được không mẹ?”

“Trong nhà còn chưa ăn hết. Ăn hết rồi lại mua.” Mẹ nói, rồi lại dắc ý nói tiếp: “Hôm nay sẽ dạy con cách trả giá. Ở phương diện này, mẹ con khắp thiên hạ không có đối thủ. Người ta mua một cái váy một trăm đồng, mẹ có thể chém xuống còn hai mươi đồng. Đây là cái gì? Đây chính là bản lĩnh!”

“Tôi” cười cười, hai người tiếp tục đi.

Tôi chỉ vào dưới lầu, đầu lưỡi riu lại: “Đây đây đây... Tôi tôi tôi... Cô ta, cô ta... người kia là ai!!!”

Đại tiên thở dài: “Đây là chuyện mà tôi nói khó giải thích, chỉ có thể cho cô tự nhìn.”

Tôi yên lặng một lát rồi hỏi: “Ngài có thể hiện thân không?”

“Sao?” Đại tiên không hiểu được lối tư duy của tôi: “Cũng có thể, nhưng chúng tôi không có hình dạng cụ thể.”

Tôi cười cười: “Ngài cứ tùy tiện biến thành một người là được.”

Đại khái là cảm thấy đã mắc nợ tôi, lần này, đại tiên rất ngoan ngoãn đồng ý lời đề nghị của tôi. Khoảng hai giây sau, một “Châu Nhuận Phát” hào hoa phong nhã xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi đen mặt nhìn “anh ta”, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta phải kính trọng tiền bối, ngài đổi thành Huỳnh Hiểu Minh là được rồi.”

“Châu Nhuận Phát” nghi hoặc làm theo lời tôi, hai giây sau, một “Huỳnh Hiểu Minh” thế chỗ Châu Nhuận Phát xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi nhìn trên nhìn dưới, hài lòng gật đầu, sau đó túm cổ áo “Huỳnh Hiểu Minh”, phun toàn bộ nước miếng lên mặt “anh ta”.

“Giải thích ngay cho bà đây! Rốt cuộc thế này là thế nào!!!”

Tuy “Huỳnh Hiểu Minh” bị tôi túm không đến mức đau, nhưng hiển nhiên là rất hoảng sợ, vội vã kêu lên: “Không liên quan đến tôi! Thật sự không liên quan đến tôi! Không biết bọn họ làm sai ở đâu, khiến linh hồn một cô gái khác nhập vào thân thể cô. Ai nha, cô buông tay ra, bà cô của tôi ơi!”

Tôi thả lỏng tay, nhưng vẫn chưa trút hết giận, xông lên tay nắm chân đá một trận với hắn ta. Một người đẹp như Huỳnh Hiểu Minh chỉ để ngắm chứ không để chà đạp, tuy tôi biết người này là giả nhưng vẫn không cách nào mạnh tay được, đánh qua loa rồi thu nắm tay lại. Lập tức hối hận vừa rồi lẽ ra nên bảo hắn

ra biến thành Koizumi (thủ tướng Nhật Bản, từng gây ra căng thẳng ngoại giao với Trung Quốc) – không không không, như vậy thì buồn nôn quá!

Đại tiên chỉnh lại quần áo, uất ức nói: “Thật sự không phải lỗi của tôi. Tôi là liên lạc viên, đây rõ ràng là lỗi của kỹ thuật viên.”

Tôi lại muốn xông lên bóp cổ hắn ta: “Vậy làm sao bây giờ? Để cô ta tiếp tục chiếm cơ thể của tôi hay sao?”

Đại tiên nói: “Phải thay đổi một lần nữa, lại phải xếp hàng đợi xử lý. Hiện giờ chỉ có thể làm như vậy.”

Phía sau tôi là lửa cháy phừng phừng, “Huỳnh Hiểu Minh” vội vàng nói: “Nhưng như vậy cũng tốt. Cô cũng không đành lòng để bố mẹ cô nhìn cô sống thực vật cả đời đúng không?”

Tôi ngẩn ra, hắn nói rất có lý. Tôi ở bên kia chạy nhảy vui vẻ, cũng không thể để bố mẹ tôi ở bên này đau lòng khổ sở.

Đại tiên không biết là có lòng tốt hay ác ý mà bổ sung: “Hơn nữa cô bé kia thông minh hơn cô, chăm chỉ hơn cô, hiểu chuyện hơn cô, dịu dàng hơn cô, hiểu thuận hơn cô...” Nói đến đây, bị ánh mắt của tôi dọa sợ, không dám nói tiếp nữa.

Ngược lại, tôi cảm thấy chán nản. Bố mẹ có một cô con gái mới, Trương Tử Việt bị vây trong cuộc sống hôn nhân. Tôi không ở đây, cuộc sống của mọi người vẫn tiếp diễn thật tự nhiên. Thật sự, tôi đột nhiên cảm thấy mình trở thành một người ngoài.

Bi thảm nhất là, qua mơ mới biết chính mình là khách.

Đại tiên an ủi tôi: “Cô cũng không tệ, ở bên kia coi như cũng có năng lực. Cô biết không? Hiện giờ cô đã lọt vào một trong năm chương trình hot nhất hàng tháng rồi đấy.”

Lông mày tôi dựng thẳng lên: “Cái gì? Chúng tôi ở phạm trần thống khổ, các người lại dám coi chúng tôi là tiết mục ti vi?”

Đại tiên vội vàng nói: “Đời người như vở kịch! Đời người như vở kịch!”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười.

Đại tiên bỗng ngừng đầu nhìn trời, nói: “Cô phải trở về. Trời sáng cô còn nhiều việc phải làm.”

Vừa nói, thân thể “Huỳnh Hiểu Minh” vừa mờ đi, cơ thể tôi rơi mạnh xuống.

Mở mắt, là Vân Hương đang cau mày hỏi: “Tiểu thư, sao người ngủ say như vậy? Tổng tiên sinh đã tới gọi chúng ta hai lần rồi.”

Tôi đứng lên, phát hiện mắt mình hơi ẩm ướt. Nhớ lại nụ cười hài lòng của mẹ và gương mặt bất đắc dĩ của Trương Tử Việt trong mơ, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, không nghĩ ra từ nào để hình dung cụ thể, đành phải thở dài.

“Than thở cái gì vậy?” Giọng nói của Tống Tử Kính từ bên ngoài truyền đến. Anh ta không tiện vào phòng, nên đứng ở bên ngoài nói: “Hai người mau chóng thu thập một chút. Khánh đại gia đã tới rồi, chúng ta ăn sáng rồi sẽ qua sông.”

19. Chương 19: Nhật Ký Lần Qua Sông Nguy Hiểm

Lão Khánh tuổi khoảng sáu mươi, vừa đen vừa gầy, lưng cong, im lặng hút tẩu. Thấy chúng tôi xuống, ông ta chỉ gương mặt nhìn một chút, không có biểu cảm gì.

Tôi thấy ông ta gầy đến mức chỉ còn toàn xương khô, quẹt một que diêm có thể đốt thành đuốc. Một ông già như vậy còn có thể chống thuyền? Không phải tôi nghi ngờ bản lĩnh của ông ấy, mà tôi chỉ cảm thấy mình đang ngược đãi người già cả.

Từ Phượng Tiên như nhìn ra sự nghi hoặc của tôi, tăng tốc nói: “Đừng nhìn lão Khánh đầu của chúng ta gầy trơ xương mà coi thường, kỹ thuật chống thuyền thật ra không thể chê. Những bãi đá, mạch nước ngầm

kia quen thuộc như đường trước cửa nhà lão ấy. Không hiểu rõ những thứ này, cho dù cường tráng đến mấy cũng vô dụng.”

Dùng điểm tâm qua loa, ba người chúng tôi rời đi trong sự đờ đẫn nhiệt tình của Từ Phượng Tiên nữ sĩ, theo lão Khánh đến bờ sông.

Hôm qua nhìn từ xa, tôi chỉ cảm thấy nước sông xanh như ngọc, rất đẹp. Hôm nay nhìn gần mới phát hiện có rất nhiều dòng nước ngầm đập vào đá ngầm, cuộn lên mãnh liệt. Dòng chảy trên mặt sông như miệng quái thú rộng mở, chờ cắn nuốt người ta, tiếng sóng nước ầm ầm rung động.

Lão Khánh kia quay về phía chúng tôi làm mấy dấu hiệu. Tống Tử Kính phiên dịch: “Ông ấy bảo chúng ta lên thuyền.”

Thì ra ông cụ không thể nói chuyện.

Tôi và Vân Hương đỡ nhau lên con thuyền nhỏ, ngồi xuống đuôi thuyền. Tống Tử Kính vén vạt áo định lên thuyền, bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng đầu như đang nghe ngóng tiếng gì đó.

Tôi mờ mịt nhìn lại, chỉ thấy mấy con chim bay qua núi.

Tống Tử Kính quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm trọng, bóng người chợt lóe lên, sau đó vụt vàng hạ xuống đầu thuyền, thuyền nhỏ hơi lắc lư, ngay cả lão Khánh cũng lộ vẻ khen ngợi.

“Đại gia, đi thôi.” Tống Tử Kính thấp giọng nói.

Lão Khánh hơi gật đầu, Tôi và Vân Hương vội vàng nắm lấy nóc thuyền, thân thuyền nghiêng một cái, vòng một vòng lớn, sau đó bị một con sóng đưa đẩy, rời khỏi bờ mười thước.

Từ nhỏ tôi đã sợ những trò chơi tốc độ cao thế này, rất nhanh đã cảm thấy choáng váng. Tống Tử Kính đưa lưng về phía tôi, ngồi ở phía trước, thân mình vững như núi, sườn mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, hung dữ. Trong lòng tôi biết có chuyện, không làm phiền anh ta, chỉ chịu đựng cảm giác khó chịu, nhắm chặt mắt, tay siết lấy nóc thuyền.

Lại một làn sóng đánh tới, thuyền nhỏ như một phiến lá trôi trên dòng nước siết, liên tục quay cuồng, nghiêng ngã, dập dềnh. Toàn bộ đầu óc tôi loạn như hồ dán, những thứ trong dạ dày dồn hết lên trên.

Chợt nghe Vân Hương thét lên sợ hãi, Tống Tử Kính hô: “Cẩn thận...”

Tôi bị một sức lực đẩy mạnh, chỉ nghe bên tai vù vù hai tiếng, thứ gì đó cắm thẳng vào boong thuyền.

Đang định nhìn, Tống Tử Kính dùng một tay che mắt tôi: “Đừng mở mắt, nằm sấp xuống.”

Tiếng nói vừa dứt, anh ta đã rời đi, tôi chỉ nghe trong gió truyền đến tiếng kim loại keng keng. Một ngọn sóng nữa ập tới, trong nháy mắt thuyền bị nâng lên cao. Trái tim tôi cũng sắp nảy ra ngoài, cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió. Vân Hương ở bên cạnh sợ đến mức hét lớn, tôi nhìn sang, thấy cô ấy bị tung lên theo quán tính, hai chân đều ở trên không trung. Tôi không suy nghĩ nhiều, lập tức vươn tay tóm cô ấy lại. Ai ngờ giây tiếp theo thuyền lại hạ xuống, Vân Hương bị tôi kéo vào trong thuyền, tôi ngược lại không có điểm tựa, lăn ra ngoài.

Vân Hương hét một tiếng chói tai. Chỉ trong thời gian ánh điện nhoáng lên, tôi liều mạng bắt được đuôi thuyền, thế nhưng nửa người tôi đều lơ lửng ở bên ngoài, nước sông lạnh lẽo lập tức thấm ướt toàn thân tôi. Lão Khánh quay đầu nhìn chúng tôi, hai mắt sáng như sao. Nhưng ông ta bận rộn chống thuyền, ốc còn không mang nổi mình ốc, chỉ có mau mau sang tới bờ bên kia mới là sự giúp đỡ tốt nhất.

Vân Hương đã bị dọa khóc, kêu to: “Tiểu thư... Tiên sinh mau tới cứu tiểu thư!”

Tống Tử Kính căn bản không thoát được thân. Anh ta đứng ở mũi thuyền đón gió, tay áo tung bay, cầm trong tay một thanh nhuyễn kiếm, khua kín đến mức không có một kẽ hở. Chỉ nghe thấy những tiếng keng keng, sau đó tôi nhìn thấy vô số những vật màu đen rơi vào trong nước. Lại nhìn lên boong thuyền, cầm hai chiếc phi tiêu nhỏ, dính màu xanh nhạt, hiển nhiên là có độc.

Tôi ra sức bò vào trong, nhưng chân không có điểm tựa. Vân Hương muốn tới kéo tôi lên, kết quả là thuyền đảo một cái, cô ấy lại lăn ra xa.

Sóng lớn đánh tới, toàn thân tôi ướt đẫm, bởi vì dính nước nên tay dần dần không nắm chặt được, chỉ phải liều mạng bò lên. Cái gì mà thích khách, cái gì mà say sóng, toàn bộ đều bị ném ra sau. Tôi chỉ biết là, nếu buông tay sẽ rơi xuống dưới, dòng nước chảy xiết và nhiều đá ngầm như thế này, tôi rơi xuống sẽ chết không toàn thây.

Chợt nghe Tống Tử Kính hô lên một tiếng: “Tiểu Hoa... kiên trì...”

Anh ta muốn bứt ra mà không thể. Nếu không bảo vệ lão Khánh, thuyền mất không chế, chúng tôi trái lại càng nguy hiểm.

Thuyền lại xóc nảy một lần nữa, một tay tôi trượt ra, sức nặng toàn thân đều tập trung vào tay phải. Vân Hương bò đến nắm lấy tay áo tôi, hô lên: “Tiểu thư! Tay kia!”

Tôi dùng sức duỗi tay về phía trước, vài lần đều không với tới. Thuyền nghiêng đi, cô ấy lại ngã sang một bên.

Tôi tuyệt vọng trong lòng, nghĩ tới những năm tháng tuổi hoa trong cuộc đời tôi mới chỉ bắt đầu đặc sắc đã phải đi làm quỷ sông, hơn nữa sau khi chết còn không quay trở về được cơ thể của mình. Xét thế nào cũng thấy lần xuyên qua này là một vụ buôn bán lỗ vốn.

Tôi liều mạng giãy dụa, bỗng phát hiện ra dòng nước đã chậm hơn một chút, nhìn lại, thì ra chúng tôi đã qua được nơi nước xiết nhất, sắp sang tới bờ bên kia.

Tôi hơi thả lỏng, nhưng Tống Tử Kính đột nhiên quát lên: “Cẩn thận...”

Chỉ thấy một vệt đen phóng thẳng về phía tôi.

Tôi buông lỏng bàn tay nắm lấy mép thuyền.

“Tiểu Hoa...”

Dòng nước xiết lập tức cuốn tôi ra thật xa, như một mũi tên bắn vào trong nước. Nhưng tôi còn chưa kịp cảm thấy may mắn đã bị một dòng nước quán lại. Tôi chỉ kịp hít sâu một hơi trước khi bị nước vùi dập.

Kỹ năng bơi của tôi không tệ, thể nhưng dòng nước cuộn trào mãnh liệt, tôi chỉ như một nhánh bèo trôi. Đoạn sông này không có đá ngầm, nhưng dòng khí của tôi dần không đủ. Tôi cố dúc bơi lên trên, cũng không làm nên việc gì.

Cuối cùng, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, sức lực của tôi cũng càng ngày càng nhỏ. Không nín thở được nữa, nước từ mũi và miệng ứa vào.

Thì ra đây là cảm giác chết đuối. Liều mạng hít thở, nhưng hít vào chỉ có nước, nước và nước.

Trí óc tôi dần dần mất đi tri giác...

...

...

Một luồng hơi ấm chạy thẳng vào ngực tôi, làm cho tôi phun ra một ngụm nước.

Tôi nghe được một người lớn tiếng nói: “Được rồi! Không chết được!”

Trong ngực tôi vô cùng đau đớn, tôi liên tục ho vài tiếng, nôn ra toàn bộ nước trong khí quản. Đầu còn choáng váng, trong đầu như bị gõ mạnh, còn có những tiếng vang dồn dập. Quần áo đương nhiên ướt sũng, bị gió thổi qua khiến tôi hắt xì liên tục.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, một hơi ấm từ bàn tay người đó truyền tới, sưởi ấm toàn thân tôi. Tôi hít thở từng ngụm, sau đó mở mắt.

Tôi đang dựa vào lòng người kia. Toàn thân người đó cũng ướt đẫm, tóc còn đang nhỏ nước, nhưng lại ôm chặt lấy tôi, liên tục giúp tôi thuận khí.

Tôi há miệng, trong cổ họng bật ra tiếng nói khò khè như kéo bễ: “Muội chết rồi sao...”

Tiêu Huyền vỗ một cái lên lưng tôi: “Còn sớm lắm!”

Tôi lại ho một trận nữa, vùng vẫy hỏi: “Tổng tiên sinh và Vân Hương đâu?”

“Có Tử Kính ở đó, bọn họ không có việc gì.” Tiêu Huyền nói: “Chúng ta đang ở hạ lưu của sông, cách nơi bọn muội qua sông khoảng năm dặm.”

Tôi trôi những năm dặm mà không chết đuối, mạng đúng là lớn không giống bình thường. Đại nạn không chết, giờ mới bắt đầu thấy sợ, nhớ lại tình cảnh nguy hiểm lúc trước, toàn thân tôi run lên.

Bỗng một giọng nói non nớt hỏi tôi: “Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?”

Tôi ngẩng đầu, không biết từ lúc nào phía trước đã xuất hiện một cái đầu tròn vo của một thằng bé. Thằng bé này mập mạp trắng mịn, mặt mày thanh tú, nhìn thế nào cũng cảm thấy giống Tiêu Huyền vài phần, tôi giật mình sợ hãi: “Nhị ca, con trai ca đã lớn thế này rồi cơ à?”

Tiêu Huyền cao giọng nói: “Cái gì?”

Cậu bé cũng nghiêng đầu hỏi: “Cái gì?”

Tôi lại nhìn cái đầu trọc lóc của thằng bé và trang phục hòa thượng rõ ràng rành rành, lại càng kinh ngạc: “Ca còn để con trai đi làm hòa thượng?”

Tiêu Huyền thật sự muốn dùng một chưởng bóp chết tôi. Từ trên trời giáng xuống một tiếng “a di đà phật” đã cứu mạng tôi.

Một lão hòa thượng mặc áo cà sa, đầu bóng loáng, dáng người tong teo, ánh mắt sáng lấp lánh, và cả nụ cười gian xảo kia nữa. Con lừa trọc đầu này sao lại quen mắt thế nhỉ?

“Nữ thí chủ, xui xẻo... à, đã lâu không gặp.”

Tôi thất thanh kêu lên: “Tuệ Không?”

Tuệ Không hòa thượng gật đầu: “Chính là lão nạp.”

Tôi như nhìn thấy người sao hỏa xâm lược địa cầu: “Ông, ông, ông, sao ông lại ở đây?”

Lão hòa thượng vuốt râu cười nói: “Phật tổ có câu, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”

Tôi nói: “Còn tưởng ông sẽ nói ở đâu có đau khổ ở đó có bản tăng.”

Lão hòa thượng nói: “Thí chủ có tuệ căn, chính là ý này.”

Tôi nhìn về phía Tiêu Huyền, anh ta nói: “Đại sư sẽ cùng chúng ta đi về phía Bắc.”

“Việc làm ăn ở trên chùa, ông ấy mặc kệ sao?”

Tiêu Huyền nghiêm mặt nói: “Thứ nhất, đó không phải làm ăn. Thứ hai, đại sư đi cùng là muốn giúp ta một tay.”

Tôi cẩn thận đánh giá lão hòa thượng từ đầu đến chân, thật sự không nhìn ra lão còn bản lĩnh nào khác ngoài cái miệng quạ đen chuyên đi lừa người.

Lão Tuệ Không cười tủm tỉm vươn người tới đây: “Nữ thí chủ, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.” Sau đó ông ta sờ sờ cái đầu trọc lóc của tiểu hòa thượng: “Đây là đồ tôn của ta, Giác Minh.”

Tiểu hòa thượng vô cùng hiểu chuyện, nói: “Tỷ tỷ lạnh, chúng ta đốt lửa được không?” Thật là đáng yêu chết được.

Tiếp đó chúng tôi di chuyển vào trong rừng đốt lửa. Mấy người đàn ông (bao gồm cả tiểu hòa thượng) đều tạm thời tránh ở trong bụi cây. Cậu bé Giác Minh kia năm nay sáu tuổi, năm hai tuổi cha mẹ mắc bệnh mà chết, lưu lạc đầu đường, được Tuệ Không hòa thượng lúc ấy đang đi khát thực nhặt về. Cậu bạn nhỏ này rất hiền lành thật thà, vô cùng đáng yêu. Hòa thượng đều ăn chay, không biết Tuệ Không cho thằng bé ăn cái gì mà có thể khiến thằng bé mập mạp như thế, giống một quả bóng nhỏ.

Tôi cách bụi cây hỏi Tiêu Huyền: “Vì sao không có thị vệ? Một ông già, một phụ nữ và một đứa trẻ, nhờ may gặp phải tập kích thì ca có để mất được hết không? Lý tướng quân với Đường thiếu hiệp kia đâu?”

Tiêu Huyền nói: “Bọn họ đều đang chờ ta ở huyện Nhân Thiện.”

Bỗng một con chim bay tới làm tôi giật mình, vội vàng buộc chặt quần áo. Kết quả lại là chim truyền tin, Tiêu Huyền nói cho tôi biết: “Tổng tiên sinh của muội và Vân Hương đều đã qua sông bình an, hiện giờ đang hướng về Hồ châu.”

“Bọn họ không sao chứ?”

“Trong thư không viết, có lẽ không có việc gì.” Tiêu Huyền nói: “Ta đã nói chuyện của muội cho hần, chúng ta sẽ gặp nhau tại huyện Nhân Thiện.”

Tôi yên lòng.

Sẩy khô y phục, chúng tôi sửa soạn lại một chút rồi lại tiếp tục xuất phát. Qua sông chính là Hồ châu. Chỉ là, chúng tôi cách xa quan đạo, vết chân rất thưa thớt. Không không không, đâu chỉ như vậy! Đó là những cây cổ thụ che trời, bầm đầy rêu xanh, lá cây mục nát, dây mây quấn quanh. Rõ ràng chúng tôi đang ở trong rừng rậm nguyên thủy!

Tôi rụt cổ, nơm nớp lo sợ hỏi Tiêu Huyền đi phía sau: “Có khi nào có một con rắn lao ra cắn muội không?”

Tiêu Huyền vốn đã chê bai tốc độ của tôi quá chậm, mắt kiên nhẫn nói: “Sao có thể...”

Anh ta nói còn chưa dứt lời, tôi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo quấn vào mắt cá chân tôi. Lòng tôi dựng ngược lên trong nháy mắt, tôi hét lên một tiếng, nhảy lên người Tiêu Huyền.

“A rắn rắn rắn rắn rắn....”

Tiêu Huyền bị tôi đụng lùi về sau vài bước. Lão hòa thượng quay đầu hỏi có chuyện gì?

Chân tôi đã cứng nhắc, nhắm mắt lại hét lên: “Rắn quấn vào chân tôi!”

Bé Giác Minh đưa tay gầy gầy: “Là dây mây này sao?”

Tôi trợn mắt, trên chân quả thật là một sợi dây mây mềm. Bé Giác Minh cúi xuống, nghi hoặc nhìn dây mây một chút rồi lại nhìn tôi.

Mặt tôi bùng một cái đỏ ửng.

Bé Giác Minh còn nói: “Tỷ tỷ đừng sợ. Khi chúng ta vào núi, trên người đã rắc thuốc phòng rắn rồi, tỷ không biết sao?”

Tôi quay đầu nhìn Tiêu Huyền, tên khốn này đang ghen cười, giống như bị táo bón. Đáng ghét, rắc thuốc bột cho tôi lại không nói, chờ xem trò cười của tôi!

Đại khái vì sắc mặt của tôi vẫn rất khó coi, buổi tối khi nghỉ chân, anh ta cố ý bắt hai con thỏ và ba con gà rừng về, tự mình làm thịt.

Lúc này tôi mới phát hiện trên tay anh ta có rất nhiều vết thương nhỏ, còn mới, không khỏi hỏi: “Những vết thương này là thế nào?”

Tiêu đại hiệp còn chưa nói, bé Giác Minh đã cướp lời: “Khi ca ca nhảy xuống nước cứu tỷ bị đá và rong rêu làm bị thương.”

Tôi nhìn về phía Tiêu Huyền. Lôi Phong sống (Lôi Phong: anh hùng Trung Quốc) dường như đang vì phẩm chất cao thượng của mình mà mỉm cười đầy đắc ý, tiếp tục mổ ruột moi gan thỏ.

Tôi chộp lấy toàn bộ, nhẹ mắng anh ta: “Bị thương còn không sợ nhiễm trùng, mau đi rửa tay đi. Muội làm.”

Tiêu Huyền mở miệng muốn nói lại bị tôi đập ột cước, anh ta thành thật đi ra chỗ khác.

Tôi để nguyên lông gà, dùng bùn bọc lấy, chôn xuống đất, bên trên đốt lửa, sau đó tự mình dùng bảo kiếm của Tiêu Huyền xiên thỏ, nướng trên lửa. Tiêu Huyền thấy vậy cơ mặt hơi giật giật một chút rồi cũng không nói gì.

Lửa lách tách vang lên, thổ dần dần tỏa hương thơm, lão hòa thượng kể cho tiểu hòa thượng câu chuyện về một vương tử rời nhà bỏ trốn, cuối cùng tu thành chính quả, tiểu hòa thượng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại liếc về bên này.

Lão hòa thượng bắt đầu dĩ thử dài: “Thôi, thôi. Tâm không ở Phật.”

Tôi cười khẩy: “Nếu trong lòng thật sự có Phật, không cần niệm, Phật cũng biết, cần gì suốt ngày phải thắp hương cầu xin?”

Lão hòa thượng nói: “Thành tâm cầu xin vì cầu Phật phù hộ.”

Tôi tiếp tục cười khẩy: “Xác suất sinh ra đánh bạc, nghệ thuật bắt nguồn từ thuật phù thủy. Còn tôn giáo thì sao? Thời viễn cổ có người rất nhàm chán, vì vậy hắn dùng bùa nắn lên một bức tượng, giả tưởng nó là thượng đế vạn năng, sau đó bắt đầu quỳ lạy nó. Đây chính là một quá trình không ngừng tự thôi miên mình của một người, thật lâu sau đó, chính hắn cũng tin thứ đó là thần vạn năng, còn sợ hãi bức tượng bùa đó. Đây thuần túy là tự tìm việc để làm.”

Lão hòa thượng vuốt râu, nở nụ cười: “Người còn ghi hận ta nói người sẽ là mẫu nghi thiên hạ?”

Tôi bị vạch trần, thẹn quá hóa giận, một mình xé thịt thổ ăn.

Lão hòa thượng cũng xé một miếng, chia chân thổ cho Giác Minh.

Tôi sững sờ: “Tôi nghĩ ông là hòa thượng.”

Lão hòa thượng nói: “Đương nhiên ta là hòa thượng. Ta còn có kim sách của triều đình ban xuống nữa (Kim sách: chiếu thư sắc phong bằng vàng lá).”

Nói rồi lão lấy từ trong người ra một quyển sách cứng. Tôi mở ra nhìn, mấy chữ “Hoàng đế phụng thiên chi bảo” đỏ chót rất chói mắt. Tôi cảm thán: “Là chứng nhận quốc gia nha.”

Lão hòa thượng đắc ý.

Tiêu Huyền bới con gà lên, gỡ vỡ lớp bùa, lộ ra thịt gà trắng bóc thơm ngào ngạt. Lão hòa thượng dâng lên của quý: “Muối.”

Tôi ngả ngửa. Tôi hỏi: “Trong áo cà sa của ngài còn cái gì nữa?”

Lão hòa thượng sờ sờ người rồi nói: “Bát, thuốc chữa thương, thuốc ngủ, thuốc viên, dao nhỏ, dây thừng... Hạt tiêu, cần không?”

“Cần.” Tôi cầm lấy rắc một ít lên cái đùi gà.

Ăn cơm xong, Tiêu Huyền nói với tôi: “Đi với ta một lát.”

Tôi theo anh ta đi tới bên cạnh một dòng suối nhỏ cách đó không xa.

Anh ta nói với tôi: “Cởi giày ra.”

Tôi vội vàng rút chân lại.

Tiêu Huyền nói: “Được thôi, ta mặc kệ mấy bọc nước trên chân muối.”

Tôi đành phải duỗi chân ra.

Anh ta giúp tôi cởi giày, đặt chân tôi lên đầu gối anh ta. Tôi bị đau, nhẹ hít vào, anh ta thở dài một tiếng rồi động tác lại càng nhẹ.

Chúng tôi đã đi cả ngày đường, lại xuyên rừng. Thân thể sống an nhàn sung sướng như tôi coi như đựng phải thử thách lớn. Chỉ là, tôi còn chưa nói, làm thế nào anh ấy biết chân tôi bị sưng nổi bong bóng nước?

Sắc trời đã tối sầm, nước suối phỉm một chút ánh sáng chiều tàn. Các đó không xa, bên đồng lửa, lão hòa thượng đang kể chuyện cho tiểu hòa thượng. Núi rừng không yên lặng, chim muông bay về tổ đang vui mừng kêu lên. Trời đất một mảnh hài hòa.

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Mang theo muối, không tiện, phải không?”

Tiêu Huyền tiếp tục bôi thuốc cho tôi, hỏi: “Cái gì mà tiện hay không tiện?”

“Tuy muội chưa từng trải qua những ngày bị người ta truy sát, nhưng muội biết, càng đông người, mục tiêu càng lớn, càng không an toàn.”

Tiêu Huyền ngừng lại, nhìn tôi chăm chăm rồi nói: “Thêm có một mình muội, mục tiêu có thể nhiều hơn bao nhiêu?”

Tôi nhún vai: “Muội không biết làm gì cả, chỉ biết tăng thêm phiền phức ọi người.”

Tiêu Huyền tiếp tục bôi thuốc cho tôi: “Thật vui vì muội tự biết mình như thế. Nhưng phải làm sao bây giờ? Vất muội lên núi nuôi cạp à?”

“A, không, không, không được vất tỷ tỷ lên núi nuôi cạp.” Bé Giác Minh không biết đã chạy tới từ lúc nào, giọng nói trẻ con tức giận: “Tỷ tỷ là người tốt, chỉ có người xấu mới bị đem đi nuôi cạp.” Nói xong còn ôm tay tôi, ngả cái đầu béo tròn lên vai tôi.

Tôi vui vẻ: “Nghe thấy không, nhị ca? Trẻ con còn biết phân biệt đúng sai hơn ca.”

Tiêu Huyền cười gian: “Giác Minh, sư gia gia của đệ còn chưa nói với đệ, nữ nhân chính là con cạp sao?”

Tiểu hòa thượng nghiêng đầu suy nghĩ: “Đệ đi hỏi sư gia gia.”

Tôi nhìn bóng lưng vui vẻ của thằng bé, đột nhiên hỏi: “Thằng bé không phải con trai của nhị ca thật sự của muội đấy chứ?”

Tiêu Huyền lại đen mặt: “Tạ Chiêu Hoa, muội đã học đếm chưa?”

“Sao có thể chưa?” Tôi giận dỗi.

“Vậy ta hỏi muội, nhị ca thật sự của muội đã chết bao nhiêu năm rồi?”

“Mười năm chứ bao nhiêu.”

“Vậy thằng bé bao nhiêu tuổi?”

“Sáu tuổi.”

“Vậy là rõ rồi.” Tiêu Huyền liếc nhìn tôi một cái khinh thường.

Tôi không phục: “Muội rất thông minh. Ca cho rằng ca không nói thì muội không biết hay sao?”

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn tôi: “Vậy sao?”

Tôi bỗng nghĩ ra, nói: “Sau này muội không tên là Tạ Chiêu Hoa nữa.”

Tiêu Huyền cười: “Vậy sau này gọi muội là gì?”

“Tiểu Mẫn.” Tôi đắc ý rung đùi: “Tạ Chiêu Hoa đã theo Tống tiên sinh bỏ trốn rồi. Người tìm nơi nương tựa dưới trướng Yến vương chính là Tiểu Mẫn cô nương “ngọc diện thánh thủ”.”

Những lời này nhắc nhở Tiêu Huyền: “Sách của Trương Thu Dương muội để ở đâu rồi?”

Tôi nói: “Ở nhà. Mang đi không thiết thực, hơn nữa muội học thuộc cả rồi.”

Tiêu Huyền nói: “Xem, muội có thể chữa bệnh chữa thương, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.”

Tôi hí hóp mắt: “Ca đang khen muội đấy sao?”

Tiêu Huyền chỉ cười không nói.

20. Chương 20: Tập Kích Đêm

Đêm đó, chúng tôi ngủ lại ở sườn núi. Tuy nơi nghỉ chân kín gió, hiện giờ lại là mùa hè, thế nhưng sau nửa đêm vẫn lạnh đời mạng, không có lấy một cái lều, tôi đành xê dịch về phía đông lửa theo bản năng. Đột nhiên một trận gió thổi đến, ngọn lửa lay động về phía tôi, tôi sợ hãi, vội vàng lăn về chỗ cũ. Mấy lần như vậy, tôi thật sự không thể ngủ được.

Tiêu Huyền bị tôi đánh thức, mơ màng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nói: “Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ không đến.”

Tiêu Huyền nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải đi bộ cả ngày đây.”

Tôi thấy anh ta thật sự buồn ngủ rồi. Lại nghĩ đến cả ngày hôm nay, anh ta vừa phải nhảy sông cứu tôi, vừa phải đi kiếm đồ ăn, còn công thành bệ đi bộ nửa ngày, chắc chắn là mệt muốn chết. Tôi liền nói: “Muội biết rồi, muội ngủ đây, ca cũng ngủ đi.”

Tiêu Huyền lại nằm xuống. Tôi di chuyển tới một vị trí vừa phải, cũng nằm xuống.

Mới đầu còn cảm thấy chút ấm áp, nhưng ngủ rồi lại dần dần cảm thấy lạnh. Tôi mơ mơ màng màng xê dịch về phía nơi tỏa ra hơi ấm, cuối cùng không chịu được mỗi một mà ngủ thiếp đi.

Dường như chỉ vừa nhắm mắt, trời đã sáng. Tôi khịt khịt mũi rồi mở mắt, bỗng phát hiện trước ngực mình có một cánh tay.

Tôi chớp mắt mấy cái, quay đầu sang, nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của đồng chí Tiêu Huyền.

Ngay người hai giây, tôi vội vàng lăn ra khỏi người anh ta.

Tiêu Huyền diện hạ dụi dụi mắt, ngáp dài: “Tỉnh rồi à?”

Tôi lần mò trên mặt đất tìm một cành cây, hoặc một hòn đá, nếu không có thì dùng đai lưng cũng được.

Tiêu Huyền nói: “Được rồi, được rồi. Đã làm gì muội đâu. Không đề muội lại, muội cứ lăn qua lăn lại như thế, tất cả chúng ta đều không cần ngủ nữa.”

Tôi tức giận đến phát run: “Gã đàn ông bỉ ổi này!”

Bé Giác Minh hỏi: “Cái gì là gã đàn ông bỉ ổi?”

Lão hòa thượng phiên dịch: “Chính là nam nhân chưa được nữ hài tử đồng ý đã sờ tay nữ hài tử.”

“Nhưng ca ca đâu có sờ tay tỷ tỷ?”

“Vậy càng nghiêm trọng, diện hạ đã ôm cô ấy cả đêm. Theo lý mà nói, bọn họ nên lập tức thành thân...”

Tôi “xoẹt” một tiếng rút kiếm của Tiêu Huyền ra, lão hòa thượng thức thời ngậm miệng.

Khi ăn sáng, Tiêu Huyền lại nhận được một bức thư được chim truyền đến, nói: “Chúng ta không đi hướng Đông nữa, trực tiếp đi hướng Bắc.”

Tôi hỏi: “Có gì khác?”

“Hướng Đông là thành thị và sát thủ chờ chúng ta, hướng Bắc là rừng rậm và dã thú đợi chúng ta.”

Tôi nói: “Muội nghe ca.”

Dã thú chỉ số thông minh thấp dễ đối phó hơn con người chỉ số thông minh cao.

Về mặt Tiêu Huyền như hồ nước sâu. Tôi nghĩ, đại khái là anh ấy nhớ tới lần bỏ trốn mười năm trước, một trăm tráng sĩ tiễn anh ấy xuất quan, thậm chí còn phải trả giá bằng tính mạng của bạn tốt mới đổi được sự bình an của anh ấy. Lần này xuôi Bắc, anh ấy sợ sẽ phải trả giá đắt một lần nữa.

Đi về phía Bắc, dần dần lên núi. Giác Minh vẫn được Tiêu Huyền công. Điều khiến tôi ngạc nhiên chính là lão hòa thượng, nhìn ông ta đã già lắm rồi, không ngờ tay chân vẫn nhanh nhẹn, xuyên qua rừng rậm nhàn

nhã như đi chơi, tôi theo không kịp. Lại nhìn Tiêu Huyền, cũng từng bước vững vàng, giống như đi bộ trên đất bằng. Những người tập võ đúng là không giống người bình thường.

Tối trưa, cuối cùng cũng bò lên được lưng chừng núi. Tôi mệt đến mức đổ mồ hôi đầy mình, hai chân run run.

Lão hòa thượng nhìn tôi, thông cảm một cách kỳ quái: “Nghỉ một chút đi. Buổi chiều đi dọc theo sườn núi này, đi thêm một ngày nữa, trưa mai là có thể ra khỏi núi rồi. Rất nhanh sẽ tới huyện Nhân Thiện.”

Đại hòa thượng kéo tiểu hòa thượng ngồi thiền điều tức, Tiêu Huyền ngồi xuống bên cạnh tôi, khinh bỉ: “Thấy chưa, ta đã nói rồi, bình thường vận động nhiều một chút.”

Tôi rất thảm hại: “Nếu không mang theo muối, hai người đã đi được hơn nửa đường rồi.”

Tiêu Huyền nhéo má tôi, cổ vũ tinh thần cho tôi: “Đừng có ủ rũ như thế, chẳng giống muối chút nào. Nào, hát một bài cho ta nghe.”

“Được.” Tôi hát: “Tiểu ni cô năm nay vừa tròn mười sáu, đang tuổi thanh xuân lại bị sư phụ cạo đầu. Ta vốn là kiều nữ, không phải nam nhi...”

Tiêu Huyền vội vàng bịt miệng tôi. Bé Giác Minh đã nghe thấy, hỏi sư gia gia: “Vì sao tiểu ni cô lại không vui?”

Lão hòa thượng nói: “Bởi vì cô ấy không muốn xuất gia.”

“Vì sao lại không muốn xuất gia?”

Tôi vùng ra khỏi tay Tiêu Huyền, cười nói: “Bởi vì tiểu cô nương người ta muốn gả cho đệ!”

Tiêu Huyền tức giận đến phát điên, lão hòa thượng cười tủm tỉm, bé Giác Minh có một vận câu hỏi vì sao: “Vì sao muốn gả cho đệ?”

Tôi tiếp tục lừa gạt thẳng bé: “Bởi vì bé Giác Minh của chúng ta tương lai sẽ là quan to ngạo mạn, nữ hài tử đều muốn gả cho đệ.”

“Nhưng sư gia gia nói hòa thượng không thể lấy vợ mà.”

Tôi cười: “Vậy đệ không làm hòa thượng nữa là được.”

Tiêu Huyền gần như muốn bóp chết tôi.

Đang lúc hứng trí, trên đường đi, tôi dạy bé Giác Minh hát.

“Tổ quốc chúng ta là một vườn hoa, nở ra những đóa hoa tươi đẹp...”

Tiêu Huyền ở phía trước cười lạnh.

Tôi nghĩ lần này rõ ràng là bỏ trốn, vậy mà Tiêu Huyền còn mang theo một đứa trẻ, hiển nhiên vì đứa trẻ này không thể ở lại Tề Quốc nữa, vậy tổ quốc cũng hiển nhiên không phải vườn hoa của thằng bé.

Tôi buộc lòng phải đổi bài khác: “Trên đời chỉ có mẹ là tốt, em bé không mẹ như cây cỏ...”

Lão hòa thượng ho khan.

Cũng đúng, đứa bé này mồ côi nha.

Lại đổi: “Tôi là tiểu Thanh Long, tôi có rất nhiều bí mật...”

Hai người phía trước đồng thời ho khan.

Bài này cũng không được? Tôi đành đổi bài lần nữa: “Hai con cọp, hai con cọp, chạy rất nhanh, chạy rất nhanh...”

Lão hòa thượng và Tiêu Huyền gần như sắp ho rách họng.

Tôi cười ha ha, tiếng cười quẩn quanh trong núi rừng.

Sườn núi không có bụi cây, cây cối cũng rất thưa thớt, dễ đi hơn lúc trước nhiều. Tôi đổ mồ hôi, bị gió thổi qua, lạnh tới rùng mình, hắt xì một cái.

Tiêu Huyền quay đầu lại: “Sao vậy?”

Tôi vội vàng nói: “Không có gì. Đi đường của ca đi.”

Anh ta cau mày nhìn tôi, sau đó nắm lấy tay tôi. Đây chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng thật ra lại vô cùng có kỹ xảo, tôi lập tức cảm thấy có một sức lực nâng một bên người tôi, bước chân dễ dàng hơn rất nhiều.

Tôi cảm kích nói: “Nhị ca thật tốt.”

Tiêu Huyền thản nhiên: “Ta đương nhiên tốt.”

Cứ như vậy, đi rồi nghỉ, nghỉ rồi đi, khi chạng vạng, cuối cùng cũng tới được nơi cao nhất.

Lão hòa thượng vô cùng kích động, đứng trên đỉnh núi đầy gió như một cây cột thu lôi, áo cà sa bị gió thổi căng phồng, giống một chiếc tàu lượn.

Ông ấy cảm thán: “Đã mười năm lão nạp chưa leo lên đỉnh Ngọc Sơn. Lần cuối cùng là đi cùng lão đạo sĩ Hư Nguyên, ngồi đây uống trà, bàn luận đạo lý.”

Tôi nghe xong, cười nói: “Chưa nói đến chuyện Phật, đạo không dung hòa, chỉ cần ở trên đỉnh núi gió thổi lồng lộng này uống trà, chơi cờ đã là một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Nếu có lòng, trong chốn ồn ào cũng có thể tĩnh tâm, tùy tiện tìm một quán trà không được sao?”

Tiêu Huyền hận tôi đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Đại sư cứ coi như con bé nói hươu nói vượn đi, không cần để ý.”

Lão hòa thượng lại cười: “Tiểu Mẫn thí chủ nói rất có thiện ý, không hổ là mẫu nghi...” Sắc mặt tôi trầm xuống, ông ta lại chữa lời: “Không hổ là người làm nghiệp lớn.”

Tôi hài lòng, lén túm Tiêu Huyền sang một bên hỏi: “Rốt cuộc ca nợ con lừa trọc đầu này cái gì, vì sao đột nhiên lại ôm lấy chân ông ta?”

Tiêu Huyền dè bủ: “Ta làm người khoan hồng độ lượng, biết tôn kính người già!”

Tôi cười khẩy.

Lão hòa thượng đứng trên đỉnh núi cảm thán một tràng dài nữa: “Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện, ứng tác như thị quan...”^{*} Toàn những thứ khiến tôi ù ù cạc cạc.

^{*} Bài kệ trong kinh Kim Cang:

Dịch nghĩa:

Tất cả pháp hữu vi,

Như mộng, huyễn, bọt, bóng,

Như sương, như chớp loé,

Hãy quán chiếu như thế.

Từ trên nhìn xuống bao quát ngọn núi, tôi nhớ tới lời nói của ông nội Mao, trong đó có một câu: “Thương Sơn như biển, tà dương như máu.” Đây là câu nói phù hợp nhất để miêu tả cảnh sắc tráng lệ này.

Lão hòa thượng cảm khái xong, nói: “Xuống núi đi. Tìm một khoảng đất trống dưới sườn núi, nghỉ ngơi một đêm.”

Không biết nhân phẩm của ai trong số chúng tôi bùng nổ, giúp chúng tôi tìm được một hang núi.

Lão hòa thượng dường như rất có kinh nghiệm, xem xét xong rồi nói: “Trước đây từng có dã thú ở, nhưng đã bỏ đi từ lâu. Cửa hang được che kín, đốt lửa bên ngoài không nhìn thấy.”

Được lắm, vậy là không cần phải cắm trại dã ngoại một đêm nữa.

Đêm nay tôi thông minh hơn, ôm bé Giác Minh ngủ. Trẻ con mới sáu tuổi nên không sao, thằng bé còn nhiều thịt, giống như một cái lò sưởi, hai chúng tôi ôm nhau ngủ rất say.

Không biết ngủ bao lâu, tôi bỗng bị lắc tỉnh, Tiêu Huyền dùng động tác tay nói tôi đừng lên tiếng.

Tôi dùng ánh mắt hỏi anh ta: “Sao vậy?”

Anh ta nhỏ giọng nói: “Muội và thằng bé xuống núi trước đi.”

Trời còn tối, tôi nửa tỉnh nửa mê, dụi mắt: “Sao lại gấp như vậy?”

Tiêu Huyền thật sự rất gấp, một tay kéo tôi, một tay lại định kéo Giác Minh.

Lúc này lão hòa thượng từ bên ngoài trở về, vừa thấy Tiêu Huyền vội la lên: “Vương gia, ngài còn chưa đi?”

Lúc này tôi đã tỉnh táo lại, biết tình hình có điều thay đổi. Tôi nói: “Nhị ca mang Giác Minh đi trước, muội tìm chỗ trốn, lão hòa thượng đi đối phó truy binh.”

Tiêu Huyền vội la lên: “Muội nói gì?”

Lão hòa thượng gật đầu: “Như vậy rất tốt!” Sau đó ông ta điểm vài chỗ trên người Giác Minh, thằng bé tiếp tục ngủ say.

Tiêu Huyền kiên quyết không chịu: “Ta sẽ không bỏ muội lại, phải đi cùng nhau.”

Tôi nói: “Mang theo muội chỉ tăng khả năng bị bắt!”

Tiêu Huyền nổi giận: “Trốn? Bọn chúng dẫn theo chó, muội có thể trốn ở đâu?”

“Trốn ở đây.” Tôi nói: “Hang sâu, lại có mùi dã thú, chó sẽ không tới gần. Hơn nữa, muội có được.”

Tiêu Huyền nói: “Không được!”

Lão hòa thượng nói: “Tốt lắm!”

Tiêu Huyền: “Đại sư!”

Hòa thượng: “Vương gia, xin lấy đại cục làm trọng! Mẫn cô nương thông minh nhạy bén, cát nhân thiên tương, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Con lừa trọc đầu chết tiệt, nếu tôi thật sự vì vậy mà hy sinh, ông có mỗi ngày tới từ đường niệm kinh siêu độ cho tôi không?

Tiêu Huyền thống khổ đến mức muốn chết, lông mày nhíu lại một chỗ, vẻ mặt dữ tợn, ngang bướng nói: “Không thể bỏ muội lại!”

Tôi rất hiểu. Cục diện lúc này giống như bị treo trên vách núi, chúng tôi cùng nhau bám vào một dây leo, dây leo chỉ có thể chịu được một người. Một người phải buông tay nhảy xuống, chỉ cần là người có một chút lương tâm sẽ không thể chấp nhận được sự hy sinh này. Nhưng hai người cùng bám víu, chỉ có một con đường chết.

Không, không, tình cảm giữa chúng tôi còn chưa đến mức cùng chết.

Tiêu Huyền bỗng nói: “Chi bằng để đại sư đưa muội đi.”

Tôi nở nụ cười: “Đám người này rõ ràng là đuổi theo mấy người, cho dù muội bị bắt, muội chỉ là một người không quan trọng, hơn nữa cha muội là Tạ thái phó, bọn chúng sẽ không giết muội, cùng lắm chỉ phải chịu chút thương tích ngoài da thôi. Ông lão đây già cả rồi, không nên liên lụy đến ông ấy thì tốt hơn.” – Rất lâu sau này tôi mới nghĩ đến, cho dù người của Triệu gia không giết tôi, nhưng Tạ Chiêu Kha tiểu thư gần như phát điên kia cũng sẽ tự tay giải quyết tôi. Vẫn là chết...

Lão hòa thượng nghiêng tai nghe được tiếng gì đó, thúc giục: “Động tác nhanh một chút!”

Tiêu Huyền kéo tôi ra ngoài, tôi không nhịn được, hất tay anh ta ra: “Bỏ trốn còn chưa đến mức mất đầu, các người mau rút đi, đừng liên lụy đến tôi!”

Lão hòa thượng kéo Tiêu Huyền đi. Hai mắt Tiêu Huyền bốc hỏa, lúc này, bé Giác Minh trong lòng anh ta bỗng giật mình, anh ta ngẩn người, giống như lúc này mới nhớ tới đứa bé này.

Tôi cười, lắc lắc cái túi hương trên thắt lưng: “Đưa con tới nơi an toàn trước rồi quay về tìm muội.”

Tiêu Huyền nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt như hai chiếc đèn pha, soi sáng hình tượng cao lớn của tôi.

Tôi cười với anh ta. Anh ta cắn chặt răng, đưa thanh trường kiếm cho tôi.

Lão hòa thượng gọi: “Vương gia!”

Tiêu Huyền nói: “Cầm thanh “Kết Lục” này phòng thân.”

Tôi dở khóc dở cười. Vương gia à, ngài muốn tôi dùng thanh kiếm này phòng thân hay tự sát vậy?

Tiêu Huyền ra lệnh: “Ở yên đây, không được chạy loạn, ta nhất định sẽ trở lại đón muội!”

Cuối cùng lão hòa thượng hấp tấp kéo Tiêu Huyền đi. Tôi trốn vào trong hang núi, cố gắng ném đồng xương động vật ra ngoài. Trong hang càng đi càng hẹp, cuối cùng tôi đành ngồi thu lu trong góc. Sau khi rơi xuống nước, được phòng thân trên người đương nhiên không còn, thảo dược hái mấy ngày nay còn chưa có cơ hội chế biến, hiện giờ chỉ còn trông chờ vào may mắn.

Không lâu sau, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng chim chóc bị làm giật mình bay tán loạn, sau đó có tiếng chó sủa truyền đến. Thật sự như tôi dự đoán, chó ngửi được mùi đã thú lưu lại nên chỉ sủa ngoài hang, không dám tiến vào.

Một giọng nói vui mừng vang lên: “Lăng đại nhân, ở đây có sơn động!”

“Đại nhân, tro còn nóng!”

Tiếng bước chân hỗn độn hòa với tiếng chó sủa, một giọng nói nghiêm nghị, lạnh lùng truyền vào tai tôi rất rõ ràng: “Đi vào lục soát!”

Mấy binh sĩ mang theo đuốc chạy vào hang. Tôi trốn trong góc tận cùng, thân thể gần như khắc vào trong đó. Mấy gã đàn ông cao lớn đi tới một nơi cách tôi còn xa đã quay lại báo cáo: “Đại nhân, phía sau không vào được nữa.”

Một gã nói: “Bọn chúng mang theo nữ nhân và hài tử, không đi nhanh được.”

“Đại nhân, hình như bọn chúng đi về phía Đông.”

Gã đàn ông kia quả quyết hạ lệnh: “Tiếp tục đuổi theo!”

Tôi thở ra một hơi.

Tiếng người dần dần đi xa. Tôi trốn trong khe núi lạnh như băng, lạnh đến mức run lên cầm cập, cũng không dám ra ngoài. Trong rừng chỉ cần gió thổi cỏ lay đã đủ dọa tôi sợ đến nhảy dựng lên.

Cứ ngẩn người như vậy khoảng hơn nửa giờ, cuối cùng tôi cũng bò ra. Hoạt động một chút mấy đốt ngón tay bị đông lạnh, ném lời dặn dò của Tiêu Huyền ra khỏi đầu, mượn ánh trăng mờ mờ chui vào trong rừng.

Trong nháy mắt đó, một áp lực và một tiếng xe gió từ sau lưng tôi kéo tới, tôi phòng vệ không kịp, chỉ nghe chát một tiếng, trên lưng tôi bỗng rát, sau đó bị đánh ngã xuống đất.

Đau đớn khiến tôi cảm thấy hoa mắt, lý trí còn sót lại lại ép tôi không được kêu ra tiếng.

Sau khi ngã xuống, động tác tiếp theo chính là đứng dậy tiếp tục chạy vào rừng.

Ngưng vừa mới chạy được hơn mười mét, lại là một tiếng xé gió nữa kéo tới. Lần này tôi đã có sự chuẩn bị, nghiêng người sang bên cạnh, roi lướt qua cánh tay tôi, quất vào thân cây. Trong ánh sáng mờ ảo như vậy tôi cũng có thể nhìn thấy thân cây kia bị tróc ra một miếng.

Lần này thật sự đã đánh giá thấp bọn chúng rồi!

Triệu gia sao có thể phái một tên cực phẩm mất hết tính người, đoạn tử tuyệt tôn như thế này tới đuổi giết người ta cơ chứ?

Không kịp nghĩ nhiều, roi tiếp theo đã quất tới. Tôi chỉ có thể nhìn thấy mà không thể trốn tránh, trong lòng kêu lên một câu: lại phải chết nữa sao? Dưới tình thế cấp bách, tôi rút kiếm của Tiêu Huyền ra. Roi chỉ đánh vào thân kiếm, bắn ra những bông hoa lửa màu bạc, sức lực thật lớn đẩy tôi lùi về phía sau. Chân giẫm phải một dây leo trên mặt đất, tôi hốt hoảng ngã về sau. Cái roi kia xẹt qua mặt tôi, tôi lại thuận theo sườn núi lăn xuống dưới.

Sườn dốc bất ngờ khiến tôi lăn nhanh như một khúc gỗ, tôi choáng váng, bụi cây và tảng đá ma sát tạo ra những vết thương trên người tôi. Hoàn toàn không có cách nào khống chế cơ thể, tôi cứ thế lăn thẳng xuống rất xa. Trong cơn hoảng loạn, tôi liều mạng bắt lấy cái gì đó, đột nhiên dưới chân không điểm tựa, thân thể treo trên không trung, bàn tay nắm được một cây dây leo trong giây cuối cùng.

Toàn thân đau đớn vẫn chưa là gì, bàn chân lơ lửng giữa không trung mới khiến toàn bộ lòng tơ của tôi dựng đứng lên.

Vách núi?

Không, không, không, tôi không cần bí kíp võ không, tôi không cần rơi xuống vách núi!

Chân tôi đạp loạn xạ trong không trung, may mà giẫm được một đoạn rễ cây thò ra mới miễn cưỡng đứng lại được.

Mây che khuất ánh trăng, trong bóng tối, tôi nghe được tiếng bước chân sột soạt tới gần. Có người tới vách đá.

Tôi ngừng thở, tim đập dồn dập.

Trong gió truyền đến một tiếng hừ lạnh, như một thanh kiếm sắc bén chặt đứt sự bình tĩnh của tôi, sợ hãi trào lên, toàn thân tôi phát run.

Bóng người mờ mịt phía trên trườn lên tôi, sau đó thông thả giơ tay lên. Cái roi màu bạc kia giống như ngưng tụ từ tất cả ánh sáng trong trời đất, sáng đến mức gai mắt, vẽ một đường vòng cung duyên dáng bay về phía tôi.

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chợt nghe “vù” một tiếng, trên mặt cảm giác được một cơn gió, roi bị vật gì đó đánh lệch sang một bên.

“Tiểu Hoa!”

Tôi mở mắt ra, toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Nơi tầng mây mỏng để lộ ra một chút ánh trăng. Tôi nhìn thấy cách đó không xa, một bóng người quen thuộc đang chạy tới.

Tiêu Huyền?

Anh ta thân thủ nhanh nhẹn, rất nhanh đã tới trước mặt tôi, không cần nghĩ nhiều đã tới kéo tôi lên. Cái roi bạc cắt ngang qua không khí, vừa thẳng, vừa hung ác quất thẳng về phía anh ta. Tôi khẽ kêu lên một tiếng. Tiêu Huyền lách mình tránh thoát.

Gió núi thổi mây tan, trời đêm tiêu điều, hai người đàn ông đứng đối diện trên vách núi.

“Lăng thống lĩnh.”

“Yến vương điện hạ.” Một tiếng xưng hô này tràn ngập khiêu khích và châm chọc.

Tiêu Huyền bình tĩnh nói: “Thả nàng, nàng không liên quan tới chuyện này. Nếu nàng gặp chuyện không may, Tạ gia cũng sẽ không bỏ qua.”

Gã đàn ông hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên ta không quan tâm đến sự sống chết của cô ta, ta chỉ được lệnh bắt người về.”

Tiêu Huyền bước tới trước một bước. Tôi bỗng nghĩ đến chuyện kiếm của anh ấy đã đưa cho tôi, lại bị tôi ném trong rừng, trên tay anh ấy hiện giờ không có vũ khí.

Đối phương dường như cũng nghĩ tới chuyện này, cười rộ lên lạnh lùng: “Đúng rồi, điện hạ, Yên Hoa Tam Nguyệt cảm giác thế nào?”

Trên mặt Tiêu Huyền đầy vẻ hung ác: “Lăng thống lĩnh, một kiếm ta đâm ra có vẻ như thật sự lệch rồi.”

Tôi lung lay trong gió, bàn tay nắm dây leo mỗi đến mức không chịu nổi nữa, bắp chân cũng bắt đầu chuột rút. Tôi sống chết cắn chặt răng, thở dốc, không rên một tiếng.

Không chút báo trước, đối phương ra tay. Roi bạc đánh tới Tiêu Huyền như một con rắn, Tiêu Huyền nhanh nhẹn né tránh, roi luôn lướt sát qua bên cạnh anh ấy, không gây ra tổn thương.

“Yến vương điện hạ bái sư Chu Truyền Hạc, bản lĩnh học được chính là né tránh?”

Bước chân Tiêu Huyền vững vàng, vẫn không ngừng né tránh, từng bước lùi về sau, dẫn người kia dần dần cách xa tôi.

Roi đánh tung bụi đất, Tiêu Huyền đã lùi đến bên cánh rừng, nhảy lên bứt được một cây dây leo, quẩn lấy roi của đối phương. Người nọ thấy vậy, đột nhiên xoay người hướng về phía tôi.

Tôi nhắm mắt lại, ngọn roi kia quất vào tay tôi, tôi buông lỏng sợi dây leo, bàn chân trượt đi, thân thể lập tức rơi xuống.

Tôi sợ đến mức kêu lên. Cũng may trượt xuống một đoạn ngắn lại ngừng lại.

Tiêu Huyền thấy vậy vội vàng chạy tới, roi theo sát anh ấy như hình với bóng, anh ấy bị buộc phải thối lui.

“Lăng Dương!” Anh ấy gầm lên giận dữ.

Đối phương cười lạnh: “Cứu mình hay cứu mỹ nhân, điện hạ mau quyết định đi.”

Tôi đã rơi sát mép vách đá, không nhìn thấy cảnh tượng bên trên. Chỉ nghe thấy tiếng gió núi gào thét, tiếng roi keng keng. Lòng tôi nóng như lửa đốt, thở gấp, dưới chân trống không, đập loạn vào vách đá. Bụi đất và sỏi đá lăn xuống, đập vào mặt tôi. Tôi bị sắc, liên tục ho khan.

“Tiểu Hoa!” Tiêu Huyền đang gọi: “Kiên trì!”

Tôi liếc mắt nhìn xuống, bóng tối như một cái miệng rộng chờ nuốt chửng tôi. Mồ hôi lạnh của tôi chảy ròng ròng, xé họng kêu lên: “Muội sẽ cố hết sức!”

Tay gần như chết lạng, không để ý một chút lại trượt xuống nửa mét. Tôi không dám động dây nữa, gần như thở không ra hơi. Tôi chưa bao giờ biết rằng thời gian trôi qua lại chậm như thế.

Phía trên đánh nhau càng thêm kịch liệt. Tôi nghe thấy gã đàn ông kia cao giọng nói: “Các người không được nhúng tay.” Có lẽ thuộc hạ của hắn đã chạy tới.

Hai cánh tay tôi đã dần dần không còn chút sức lực, trượt xuống một phân lại một phân. Mồ hôi lạnh từ trên mặt tôi nhỏ xuống.

Tôi cắn răng nói ra hai chữ: “Nhị ca...”

Sau đó không thể cầm cự thêm được nữa, thân thể rơi thẳng xuống.

Gió vù vù bên tai, cảm giác không trọng lực lại chỉ kéo dài một giây. Cổ tay được một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm lấy.

Tôi mở mắt.

Một tay Tiêu Huyền nắm tay tôi, một tay nắm rẽ cây dây leo kia.

“Nhị ca.” Tôi nhìn thấy rất nhiều người của đối phương vây quanh.

Tiêu Huyền cười với tôi: “Nha đầu, tin ta không?”

Tôi cũng cười với anh ấy: “Muội tin.”

Thanh kiếm bổ thẳng về phía cây dây leo, Tiêu Huyền buông tay ra, ôm lấy tôi. Tôi nhắm mắt lại, ôm chặt anh ấy, cùng anh ấy rơi vào bóng tối.

21. Chương 21: Hướng Về Thế Giới Mới

Chúng tôi rơi xuống... Sau đó... Chạm đất!

Hả?

Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, xoa xoa mông đứng lên. Dưới chân là một bãi cỏ mềm mại, phía trên đầu mười mét, vị Lăng tiên sinh kia đang nghiêm mặt nhìn chúng tôi dưới ánh sáng ngọn đuốc.

Tôi vẫy chào hắn: “Hi...”

Phía trên, mấy ánh đuốc chiếu xuống, rọi sáng hai chúng tôi, ngay sau đó lập tức có tên bắn xuống.

Tiêu Huyền kéo tôi bỏ chạy.

Tôi vừa chạy vừa hỏi: “Vì sao không phải vách núi?”

Tiêu Huyền khinh bỉ tôi: “Lấy đâu ra nhiều vách núi như vậy!”

“Không nói sớm, lãng phí nhiều biểu cảm của muội như vậy!”

Tiêu Huyền mắng: “Có sức oán trách, không bằng chạy nhanh lên một chút.

Truy binh phía trên cũng đã nhảy xuống. Tiêu Huyền chạy nhanh hơn. Tay anh ấy dùng lực, cơ thể tôi nhẹ hơn một chút, có thể đuổi kịp bước chân của anh. Chúng tôi chạy qua bãi cỏ, chui vào rừng cây. Đối phương vẫn đuổi sát phía sau, mũi tên nhọn lướt qua bên cạnh lỗ tai tôi, cắm vào thân cây.

Tiêu Huyền bỗng kéo tôi vòng sang hướng khác, chạy tới cánh rừng ở sườn phía Tây.

Chạy được một đoạn, cây bụi dày hơn, bước chân bị cản trở, tốc độ chậm lại.

Tôi khó khăn, lo lắng gọi: “Nhị ca!”

“Đừng lo lắng!” Tiêu Huyền duỗi tay ra, ôm lấy tôi, gần như nhấc tôi lên, tiến về phía trước.

Giống như anh ấy biết trên mặt đất có thứ gì, không chạy thẳng mà chạy hình chữ Z. Tôi vốn đã tăng thêm gánh nặng cho anh ấy, lúc này ngậm chặt miệng, ôm lấy anh, ngoan ngoãn để anh ấy ôm đi.

Chúng tôi chạy được khoảng hơn năm mươi mét, phía sau bỗng truyền tới tiếng kêu thảm thiết, hình như có người đập trúng bẫy.

“Lăng đại nhân, bọn chúng có mai phục!”

Sau đó, tôi nghe được tiếng Lăng tiên sinh tức giận mắng: “Đồ ngu! Là bẫy thú của thợ săn! Cẩn thận một chút!”

Tiêu Huyền thả nhẹ bước chân, tốc độ lại nhanh hơn.

Tiêu Huyền ôm chặt lấy tôi, nhảy lên mấy cái, vượt qua mấy khe rãnh. Âm thanh phía sau càng lúc càng nhỏ, dần dần không nghe thấy gì nữa.

Nhưng Tiêu Huyền vẫn không buông tôi ra, chạy thẳng xuống núi. Tôi nghe thấy hô hấp của anh ấy bắt đầu nhanh hơn, lo lắng nói: “Có thể buông muội ra rồi. Muội chạy được.”

“Đừng lộn xộn!” Anh ấy khẽ quát một tiếng, tay nắm thật chặt.

Tôi ôm cổ anh ấy, mặt chạm vào mặt anh ấy, cảm thấy trên mặt anh ướt đầm mồ hôi.

“Nhị ca.” Tôi nói: “Thả muội xuống đi. Ca có độc trong người, không thể quá mệt nhọc!”

Tiêu Huyền ngoảnh mặt làm ngơ, mang theo tôi xuyên qua rừng. Trăng lộ ra một nửa, tôi thấy cây cối ngày càng thưa thớt. Bước chân Tiêu Huyền rất nhẹ, chạy thẳng một đường cũng không thấy chim chóc giạt mình.

Gương mặt anh ấy rất lạnh, so ra thì mặt tôi ngày càng nóng. Tôi vô cùng bất an: “Nhị ca, để muội xuống đi. Thân thể ca...”

Bỗng hai bóng người rơi từ trên cây xuống. Thần kinh tôi vốn đã vô cùng căng thẳng, sợ đến mức cao giọng kêu lên.

Tiêu Huyền vội vàng đỡ dành tôi: “Không có gì, là người mình!”

Hai người kia chấp tay hành lễ: “Vương gia.”

Tiêu Huyền nói: “Phía sau.”

“Vâng!” Hai người đi đón địch.

Tiêu Huyền nói với tôi: “Là thân vệ của ta.”

Tôi rời khỏi lồng ngực anh ấy, đứng xuống, hỏi: “Bọn họ nhiều người như vậy, chúng ta chỉ có hai người có được không?”

Vừa dứt lời, lại có ba người chạy tới: “Vương gia!”

Tiêu Huyền hỏi: “Đều tới rồi?”

“Bạch Hồng, Lưu Thủ tiếp ứng, những người khác đều tới.”

Tiêu Huyền hỏi tôi: “Kiếm đâu?”

Tôi nói: “Đánh rơi gần sơn động.”

Tiêu Huyền sai bảo thuộc hạ: “Cố gắng tìm thanh kiếm về. Bọn họ nhiều người, cẩn thận đối phó.”

Ba người đồng loạt đáp lời, hai người rời đi, một người tiếp tục hộ tống chúng tôi.

Tiêu Huyền kéo tôi đi tiếp. Nhưng thần kinh thất chặt của tôi vừa thoáng thả lỏng, sức lực thoát hết ra ngoài, trước mắt biến thành màu đen, hai chân mềm nhũn, lão đảo ngã về phía trước. Tiêu Huyền nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy tôi, vừa thương hại vừa bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Ta công muội đi.”

Thuộc hạ của Tiêu Huyền lập tức nói: “Vương gia, người cũng mệt mỏi rồi, để thuộc hạ làm đi.”

Tiêu Huyền ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi xồm xuống công tôi.

Tôi yếu ớt nói: “An toàn rồi chứ?”

Tiêu Huyền dịu dàng nói: “An toàn rồi. Muội yên tâm.”

Tôi nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Muội... chỉ... thiếu máu một chút. Muội ngủ một lúc...” Sau đó tôi ghé vào trên lưng Tiêu Huyền, mê man ngủ.

Giấc ngủ này hoàn toàn không mộng mị, chỉ mơ hồ cảm giác mình như đang ở trên thuyền, dập dềnh bồng bềnh, vô cùng thoải mái. Sau đó, tôi mơ màng nghe được một chút âm thanh.

“...Thế nào rồi...”

“...Một mỏi... Thiếu máu... Không có gì đáng ngại, ngủ một giấc là được...”

Sau đó, tôi cứ ngủ, đến lúc cảm thấy thật nóng, khô nóng khiến tôi nửa tỉnh nửa mơ trong chốc lát, chỉ nhận thấy có người cầm khăn thấm nước lạnh, dịu dàng, cẩn thận đặt lên trán tôi.

Tôi khẽ gọi một tiếng: “Mẹ...”

Sau đó lại ngủ.

Đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo lại đã là hai ngày sau. Tôi vì đói bụng mà tỉnh lại.

Tôi mở to hai mắt nhìn trần nhà, cảm thấy căn phòng đang nhẹ nhàng lay động, bên tai nghe được tiếng móng ngựa hòa cùng với tiếng bụng tôi đang sôi lên, mũi ngửi được mùi thuốc đông y, tôi còn có chút ngơ ngẩn. Hình như tôi đang ở trên xe ngựa.

Vết thương của tôi đã được xử lý, băng bó rất cẩn thận. Thậm chí, cơ thể tôi cũng đã được lau, tóc đã được gội, không có chút mồ hôi dính dính vì phát sốt.

Tôi dè dặt ngồi dậy, vén màn xe lên. Một màu xanh ngắt đập vào mi mắt.

Đường chân trời tại nơi bầu trời tiếp giáp với chân núi kéo dài tới vô tận. Trên bầu trời xanh thẳm, những đám mây như từng đồng tuyết, khí lưu từ trên núi cao đổ xuống thổi thành những đường vĩ tuyến thật dài, giống như vết nứt trên thủy tinh.

“Tỷ tỷ tỉnh rồi!” Giọng nói non nớt của bé Giác Minh vang lên.

Tôi quay đầu lại, thấy thằng bé đang mặc một bộ quần áo bình thường, được người lớn ôm, ngồi trên lưng ngựa, vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi cười: “Bé Giác Minh có ngoan không?”

Bé Giác Minh vội vàng nói: “Đệ rất ngoan. Khi tỷ tỷ ngủ đều không nói chuyện.” Sau đó, thằng bé đặt ngón trở lên miệng, làm một tư thế im lặng.

Tôi cười, chuyển hướng tới người đang ôm thằng bé: “Tổng tiên sinh, nhìn thấy tiên sinh thật tốt.”

Tổng Tử Kính mặc thường phục màu xanh nhạt trang nhã, cười trên một con ngựa trắng cao to, sống lưng rất thẳng, ánh mắt ôn hòa, mỉm cười với tôi.

“Cô nương tỉnh rồi?” Tôn tiên sinh đã lâu không gặp cũng thúc ngựa lại đây.

Tổng Tử Kính nói với tôi: “Là Tôn tiên sinh xem vết thương cho cô.”

Tôi vội vàng nói cảm ơn.

Tôn tiên sinh hiền hòa nói: “Cô nương yên tâm, sau này phối ít được lưu thông máu, dưỡng da, bôi lên sẽ không lo để lại sẹo!”

Không ngờ ông chú này còn biết những thứ này, có lẽ bà nhà từng yêu cầu.

Tôi nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng Tiêu Huyền.

Tôn tiên sinh nhìn ra, nói: “Vương gia có việc gấp phải đi trước, dặn dò chúng ta phải chăm sóc cô nương. Cô nương đừng nóng ruột, buổi chiều chúng ta sẽ xuất quan. Một khi đã xuất quan, đó chính là thiên hạ của Yến vương.”

Không lâu sau tôi gặp được Vân Hương. Cô ấy hiển nhiên cũng vô cùng sợ hãi, kéo tay áo tôi rơi rất nhiều nước mắt. Tầm chân tình như thế khiến mắt tôi cũng ướt. Từ khi đến thế giới này, người ở bên tôi lâu nhất là cô ấy, không có cô ấy, tôi cũng không cách nào thích ứng cuộc sống ở đây nhanh như vậy. Nói là chủ tớ, thật ra có thể đã coi như chị em. Hôm nay cùng nhau trải qua đau đớn, sống chết, tình cảm lại càng sâu nặng.

Tôi hỏi cô ấy: “Khi tôi rơi xuống nước, hai người thế nào?”

Vân Hương vừa nghĩ tới chuyện đó, sắc mặt đã trắng bệch: “Sau khi tiểu thư rơi xuống nước, Tổng tiên sinh lập tức cũng nhảy vào trong nước. Khi đó chúng ta đã sắp đến bờ, nô tỳ còn nhìn thấy nhị thiếu gia, à không, là Yến vương điện hạ ở trên bờ, điện hạ cũng nhảy vào trong nước cứu tiểu thư. Bờ bên kia vẫn còn bắn tên, Khánh đại gia nhảy vào trong nước chạy trốn. Ông ta bơi giỏi, nô tỳ cũng biết bơi chút ít, hơn nữa dòng chảy không mạnh, hai chúng ta bơi tới bờ. Người trên bờ bên kia đành thôi. Tổng tiên sinh bơi đi rất xa cũng không tìm được tiểu thư, đành quay về tìm nô tỳ. Chúng ta đang lo lắng thì nhận được thư của Vương gia, nói người đã cứu được tiểu thư, lúc này chúng ta mới yên lòng.”

Tôi nghe xong trong lòng rất cảm động: “Chúng ta phải cảm ơn Tổng tiên sinh rất nhiều.”

Vân Hương e thẹn nói: “Không ngờ Tổng tiên sinh học vấn tốt, thân thủ cũng tốt như vậy.”

Tôi nghe vậy đã vui vẻ đùa cô ấy: “Ai nha! Củ cải tháng Chạp, nẩy mầm rồi sao?”

Mặt Vân Hương đỏ bừng, mượn cớ đi lấy thuốc cho tôi rồi chạy mất.

Buổi chiều, mặt trời ngã về Tây, chúng tôi đặt chân đến Định Sơn quan.

Nam Thiên Sơn đến đó thì ngừng lại một đoạn, quan ngoại là Bắc Thiên Sơn kéo dài mười dặm, cùng với thảo nguyên đại ngàn mênh mông bát ngát. Định Sơn quan được dựng lên ở chân núi, cũng không phải “nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai” (một người giữ cửa, vạn người khó vào), nhưng quan nội địa thế phức tạp, lại có một diện tích đất bằng lớn để khai chiến, cộng thêm rừng núi hiểm trở, ngược lại trở thành một vị trí rất tốt.

Tôi bỗng nghĩ đến một chuyện, hỏi Tống Tử Kính: “Tiên sinh, ở quan ngoại này thật ra cũng được coi như lãnh thổ Đông Tề, vì sao lại đặt cửa khẩu ở chỗ này?”

Tống Tử Kính giải thích: “Hai mươi năm trước, lãnh thổ Đông Tề chỉ tới chỗ cửa khẩu này. Năm đó thành Tây Dao xảy ra đại dịch, đại Tư Mã đại tướng quân La Thắng Khanh lấy ít địch nhiều, đánh bại tiên đế nước Liêu, Da Luật Hạo, một phần lớn lãnh thổ phía Tây Định Sơn Quan thuộc về Tề quốc chúng ta.”

Anh ta vẽ một bức tranh trên mặt đất cho tôi xem. Thì ra lãnh địa của Tiêu Huyền giống như dùng thìa múc kem, múc ra một khối lớn trên lãnh thổ nước Liêu. Tuy diện tích lớn nhưng ba mặt đều bị nước Liêu vây quanh. Tống Tử Kính vừa chỉ vừa nói, bên này là Thúc Khánh vương, bên kia là Nam Lĩnh vương, còn bên đó là Vệ Đô vương. Tiêu Huyền giống như sống giữa lòng địch quốc.

Tôi nói: “Cửa khẩu này được giữ lại, thứ nhất là phòng kẻ địch, thứ hai là phòng phiên vương phải không?”

Tôn tiên sinh vuốt râu gật đầu: “Đúng như lời cô nương nói. Nhưng quận thủ nơi đây là nhạc phụ của Yến vương, coi như là phạm vi thế lực của Yến vương.”

Ông ấy nói tôi mới nhớ ra, nơi đây là Thai châu, chính là nhà mẹ đẻ của bà xã đã qua đời của Tiêu Huyền.

Chúng tôi đi qua thành. Thành Thai châu là trọng địa của biên quan, vô cùng phồn hoa. Trên đường có thể nhìn thấy không ít thương nhân hoặc lữ khách vai đeo đại đao, để râu quai nón. Còn không ít nghệ nhân mũi ắt sâu như đến từ vùng Tiểu Á, đàn ông cao lớn khôi ngô, phụ nữ quyến rũ, đa sắc thái. Quần áo của bọn họ có hình thức rất đặc biệt, màu sắc rực rỡ, đứng ở ven đường thu hút nhiều du khách dừng chân.

Rời khỏi phố xá sầm uất, ra khỏi cửa thành, đi lên đường núi. Nửa giờ sau, một thành trì phong cách cổ xưa xuất hiện ở cuối đường. Thành trì thế tựa núi, cao to hùng vĩ. Từ xa chậm rãi đến gần, tôi nhìn thấy vết tích chiến hỏa để lại trên tường thành qua bao năm tháng. Dây leo mọc đầy tường, cành lá non mịn nhẹ nhàng chập chờn trong gió mát ngày hè, binh khí trong tay binh lính trên tường thành phản chiếu ra những tia sáng chói mắt, hình thành một sự đối lập rõ ràng với một mảnh rừng xanh ngất phía sau lưng.

Bỗng nhiên, từ cổng thành truyền tới một giọng nói trong sáng, mạnh mẽ: “Tôn tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Vân Hương kéo tôi một cái, tôi buông mình xuống theo lễ nghi.

Nghe bên ngoài có tiếng Tôn tiên sinh trả lời: “Trịnh thiếu tướng, đã lâu không gặp!”

Người thiếu niên kia nói: “Hôm qua mới gặp tỷ phụ, tỷ phụ nói tiên sinh sắp đến, từ sáng sớm ta đã ở đây chờ, đến bây giờ mới chờ được tiên sinh. Lần này tiên sinh không thể như lần trước, nhất định phải ở lại một đêm mới được đi. Gần đây gia phụ lại tìm được một thể cở kỳ lạ, đang chờ tiên sinh tới phá giải.”

Cậu thanh niên này hình như là em vợ của Tiêu Huyền.

Tôn tiên sinh cười nói: “Đa tạ thiếu tướng và Trịnh đại nhân. Chỉ là, lần này Tôn mạo lại phải phụ một phần tâm ý của ngài. Tôn mạo có công vụ trong người, không thể dừng lại. Thiếu tướng yên tâm, ngày khác Tôn mạo nhất định bù lại.”

Cậu thanh niên kia mở miệng lần nữa, giọng nói đã ở ngay ngoài xe: “Tôn tiên sinh luôn tới rồi đi thật vội vàng. Tỷ phụ cũng thật là, không cho tiên sinh nghỉ ngơi một chút.”

Tôn tiên sinh nói: “Vương gia cũng khổ cực mệt nhọc, chúng ta là thuộc hạ, sao có thể lười biếng?”

“Mệt nhọc?” Cậu thanh niên cười nói: “Thật sự là mệt nhọc sao?” Sau đó thay đổi chủ đề: “Nói đến đây, người trong xe ngựa là ai, lại cần tiên sinh tự mình hộ tống?”

Tôi giật cả mình, lúc đó một bàn tay đã nhấc màn xe lên, một gương mặt trẻ tuổi thò vào.

Bạn nhỏ Tiểu Trịnh khoảng hai mươi tuổi, lông mày rậm, mắt to, ngũ quan anh tuấn, tư thế oai hùng, khí thế bừng bừng, rất bắt mắt. Chỉ là vẻ mặt không quá thân thiện, liếc mắt bĩu môi, giống như trúng gió cấp độ nhẹ.

Tôi lễ phép cười cười với cậu ta. Lông mi của cậu ta nhú lại càng chặt.

“Nhìn thật bình thường, ánh mắt tỷ phu bị làm sao vậy?”

Gân xanh trên trán tôi nổi lên.

Tôn tiên sinh vội vàng ho khan, tỏ vẻ hành động này không thích hợp: “Thiếu tướng, vị này là Mẫn cô nương, là nữ đại phu vương gia mời tới.”

“Đại phu?” Tiểu Trịnh không cho là đúng: “Có Tôn tiên sinh ở đây, còn cần đại phu nào khác? Tỷ phu cũng thật là, giấu đầu hở đuôi.”

Tôn tiên sinh vội vàng nói: “Ai nha, lời ấy của thiếu tướng sai rồi...”

“Vị tiểu ca này nói đúng lắm!” Tôi cao giọng ngắt lời Tôn tiên sinh.

Tiểu Trịnh ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi cười với cậu ta: “Người sáng suốt không nói tiếng lóng. Thiếp thân quả thật đã ngẫm qua lại với Yến vương điện hạ từ lâu.”

“Cái gì?” Đánh chết Tiểu Trịnh cũng không tin tôi sẽ thừa nhận một cách trực tiếp, thô lỗ như thế, cậu ta bị dọa, hai mắt tròn tròn. Tôn tiên sinh cũng là lần đầu tiên biết đến bộ mặt thật của tôi, càng giật mình sợ hãi.

Tôi cười càng vui vẻ: “Thiếp thân thật sự rất may mắn, tỷ muội nhiều như vậy, người nào cũng xinh đẹp như hoa, Yến vương điện hạ lại cố tình nhìn trúng ta, mê luyến ta đến mức không thể tự kiềm chế. Đại khái là trên người ta có khí chất thanh nhã như thiên tiên, ẩn nhẫn mà lại cao ngạo, tỏa ra ánh sáng chói mắt không ai bì kịp, trí tuệ hơn người, hơn nữa luôn bình thản khiến người ta thương tiếc, yếu ớt sâu bi, có lẽ điều ấy đã hấp dẫn điện hạ chẳng...” Một câu nói thật là dài.

Tiểu Trịnh xanh cả mặt, đoán chừng trong bụng đã chịu không nổi nữa, ngang bướng cãi lại: “Nói vậy, tỷ phu sẽ không...”

“Sẽ không thế nào? Ta ở bên chàng đã rất nhiều năm. Ta đối với chàng trọng tình trọng nghĩa, chàng đối với ta như si như cuồng. Hai chúng ta mỗi ngày ân ái ái ái, xây dựng tổ ấm.”

“Không thể nào!”

Tôi đẩy bé Giác Minh tới trước: “Vì sao không thể? Cậu xem, con chúng ta đã lớn như vậy rồi. Tiểu Minh à, gọi ca ca đi con.”

Tiểu Minh ngoan ngoãn gọi: “Chào ca ca.”

“Không đúng!” Vân Hương hoảng hốt kêu.

Nha đầu này muốn lật mặt tôi hay sao?

Kết quả, Vân Hương lí nhí nói: “Bối phận sai rồi!”

Tiểu Trịnh thiếu tướng cuối cùng cũng hộc máu bỏ mình.

Tôn tiên sinh thấy vậy, vội vàng kêu đánh xe đi nhanh một chút.

Chúng tôi qua cổng thành, chợt nghe phía sau tru lên một tiếng: “Trời xanh ơi...”

Tiếng kêu quanh quẩn trong sơn cốc một lúc lâu.

Bánh xe không ngừng quay, đi qua một đường hầm vừa dài vừa tối, ra khỏi Nam Thiên Sơn, dần dần đối diện với ánh sáng.

Tôi vén rèm lên, nhìn về phía trước đầy mong chờ.

Phía bên kia ngọn núi, là thảo nguyên.

Trời xanh xanh, đất mênh mông, gió thổi lay ngọn cỏ, đồng xanh nối trời xanh, điều hâu sải cánh bay lượn. Đây là cảnh trời đất bao la mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy.

Đại mạc, cuối cùng ta đã tới đây.

22. Chương 22: Nơi Cổ Nhân An Giấc Ngàn Thu

Tiểu Trịnh, bạn nhỏ Trịnh Văn Hạo, thân hình cao lớn, nhìn phải một mét tám, gần một mét chín, đại khái là vì từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc, ăn nhiều pho mát cừu dê các loại và thực phẩm giàu chất đạm. Tên nhóc này mày kiếm, mắt hổ, rất giống anh hùng trong truyện tranh, hoặc anh hùng cách mạng trong mấy bức poster tuyên truyền. Vũ khí tùy thân là một thanh đao phồng chừng chỉ có tác dụng trưng cho đẹp, cậu ta tự xưng năm nay hai mươi, nhưng theo tôi thấy chỉ mười bảy, mười tám là cùng.

Đàn ông thích nói quá lên mấy tuổi giống như phụ nữ thích nói giảm đi vài tuổi, mục đích để an ủi chính mình cũng để thu hút người khác phái. Chỉ là, xét theo trường hợp của bạn Tiểu Trịnh, giống như càng phức tạp hơn một chút.

Hôm nay, tên đó giống như một miếng keo dính chuột dính vào người Tiêu Huyền, lải nhải: “Tỷ phu, đã lâu huynh không ăn mấy món ăn ở nhà, đầu bếp lại học được mấy món ăn mới trong kinh thành huynh nếm thử xem mùi vị có chính tông không; một đám sói hoang từ biên giới Tây Bắc tới, nghe nói con đầu đàn là một con sói lông trắng; khi nào rảnh rồi chúng ta đi săn đi, dê giờ đã béo rồi...”

Tôi lặng lẽ hỏi Tôn tiên sinh: “Cậu ta tới từ lúc nào vậy?”

Tôn tiên sinh nói: “Chúng ta xuất quan được hai ngày thì cậu ta đến.”

“Người này luôn thế này sao?”

“Trịnh thiếu tướng rất sùng bái vương gia.”

Tôi tính toán trong lòng, khi tới thành Tây Dao, Tiêu Huyền mới hơn mười bốn tuổi, một năm sau lấy vợ, vừa tròn mười sáu. Tiểu Trịnh năm ấy đại khái vẫn còn là một thằng nhóc thò lò mũi xanh, ngây thơ, chưa được khai quật, kiểu người nhiều mảnh khốc từ nhỏ như Tiêu Huyền lấy được sự yêu thích và sùng bái của cậu ta là chuyện dễ như trở bàn tay.

Được người ta sùng bái là chuyện tốt, ông nội Mao đã nói, Khrushchev không được người sùng bái, ông ấy phải xuống đài chính vì như vậy.

Lúc này, Tiểu Trịnh nhớ tới chuyện của tôi, hỏi Tiêu Huyền: “Tỷ phu, huynh tái hôn từ khi nào thế? Sao không thông báo với đệ một tiếng?”

Tiêu Huyền nghe không hiểu: “Tái hôn?”

Tôi muốn chuồn, Tiểu Trịnh lại chỉ vào tôi trước, nói: “Không phải cô ta sao?”

Tiêu Huyền quay đầu về phía tôi, khoe miệng giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tạ...”

Tôi làm một tư thế chém đầu, anh ấy vội vàng sửa miệng: “... Mẫn! Muội làm cái quỷ gì vậy?”

Tôi cười ha ha: “Nói đùa chút thôi, kích động bầu không khí để phát triển tình cảm.”

Nhưng Tiểu Trịnh hiển nhiên không đồng ý, cậu ta kêu to: “Cô lừa ta! Nữ nhân này...”

Tôi mĩa mai: “Cậu đã lớn như vậy rồi còn bị lừa, không biết tự kiểm điểm còn trách cứ người khác. Không xứng làm con trai của Trịnh lão tướng quân!”

Tiểu Trịnh đơn giản ngay thẳng thật sự ngậm miệng, bắt đầu tự kiểm điểm bản thân.

Tiêu Huyền kéo tôi qua, nhỏ giọng hỏi: “Muội nói lung tung gì thế?”

Bởi vì có thuộc hạ anh ấy ở đây, suy nghĩ cho hình ảnh trước công chúng của anh ấy, tôi không thể tùy ý vỗ vai hay cánh tay Tiêu Huyền, đành phải tự vỗ tay mình, nói: “Chỉ nói Giác Minh là con của đôi ta thôi.”

Tiêu Huyền không giận, ngược lại nhăn mày suy nghĩ một lúc sau rồi nói: “Như vậy cũng tốt.”

“Sao?”

“Muội nói vậy cũng rất tốt!”

“Tốt cái đầu ca!” Tôi buột miệng: “Nhìn muội giống người có thể sinh ra đứa con lớn như Giác Minh sao?”

Tiêu Huyền nghiêm trang nói: “Không phải Tiểu Trịnh không có gì hoài nghi hay sao?”

Tôi nói: “Bởi vì cậu ta là đồ ngốc!”

Tiểu Trịnh ở bên cạnh phản bác: “Này, này!”

Tôi quát cậu ta: “Tiếp tục kiểm điểm!”

Tiểu Trịnh lại vùi đầu tự kiểm điểm.

Tôi túm lấy Tiêu Huyền đi ra xa vài bước, hỏi: “Ca có ý gì?”

Tiêu Huyền cười gian ác, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Cứ để cho người ta nghĩ Giác Minh là con trai riêng của ta là được, ta đỡ phải nghĩ cách làm giả thân phận cho thằng bé.”

Tôi nói: “Ca nhận một nghìn một vạn đứa con riêng thì kệ ca, nhưng vì sao muội phải làm mẹ của bọn chúng?”

“Nhưng muội nhận như thế trước mà!”

“Muội chỉ muốn ăn hiếp Tiểu Trịnh thôi.”

Tiểu Trịnh: “Này, này!”

Tiểu Huyền ném cho cậu ta một câu: “Người lớn nói chuyện không được xen mồm.” Tiểu Trịnh uất ức lùi về một bên.

Tôi chỉ vào mũi Tiêu Huyền: “Đừng nói ca góa vợ nhiều năm như vậy mà không có lấy một bóng hồng nhan tri kỷ đây nhé! Chuyện của mình thì tự mình giải quyết đi, đừng có làm hỏng sự trong sạch của muội.”

Tiêu Huyền cười: “Nếu ta nói thật sự không có thì sao?”

Tôi gơ tay ôm mặt, há hốc miệng, ra vẻ khiếp sợ: “Lẽ nào ca thích đàn ông?”

“Khụ! Khụ!” Tôn tiên sinh ở bên cạnh cuối cùng không nhìn được nữa, đứng ra ngắt lời. Ông ấy nói: “Việc này tạm thời để sang một bên đã, lời đồn đãi bên ngoài chúng ta tạm thời không giải thích là được.”

Tôi không chịu bỏ qua: “Vậy danh tiết của tôi thì sao bây giờ?”

Tôn tiên sinh lộ ra nụ cười hồ ly: “Cô nương cây ngay không sợ chết đứng.”

“Dư luận xã hội giết người không dao nha.” Mắt tôi phóng ra vẻ hung ác.

Tôn tiên sinh cười sờ râu mép: “Trên đường, cô nương đã dạy lão phu một câu: hãy để sự thật lên tiếng.”

Tiêu Huyền cười ha hả. Tôi hung hăng, ai oán liếc anh ta một cái: “Nếu muội vì chuyện này mà không lấy được chồng, nhất định sẽ biến thành ma quỷ ám ca, khiến ca cả đời ăn không ngon, ngủ không yên.”

Tiêu Huyền sờ bụng, nói với người bên cạnh: “Đói bụng rồi. Có gì ăn không?”

Tôi kêu lên: “Này, này!”

Tiểu Trịnh nói: “Đệ muốn ăn thịt viên.”

Tôi cười khẩy: “Nhìn cậu mới giống thịt viên ấy.”

“Đừng trút giận lên trẻ con.” Tiêu Huyền vỗ vỗ vai Tiểu Trịnh: “Chúng ta đi ăn thôi.”

Bọn họ đi ăn, tôi đương nhiên không thể đi theo. Tuy tôi lớn lên trong xã hội hiện đại, nữ quyền tăng vọt, nhưng nhập gia tùy tục, thành thật tuân theo truyền thống nam tôn nữ ti, bảo trì khoảng cách mười mét với đàn ông. Bọn họ đi uống rượu của bọn họ, tôi về sân của tôi.

Ở thành Tây Dao, Tiêu Huyền có một biệt viện tên là Bách Xuyên phủ (Bách Xuyên = trăm sông). Đặt cái tên này cũng là ôm hy vọng đẹp đẽ, xa vời giống như trường cấp ba của tôi từng đặt tên cái hồ bên cạnh sân bóng rổ là Đông Hải (biển Đông). Trên thảo nguyên chỉ có duy nhất một con sông Cam Lan, trường chúng tôi vài năm mới có một học sinh thi đỗ đại học Bắc Kinh.

Bách Xuyên phủ đặc biệt dùng để tiếp đón khách của Yến vương. Tôi và lão hòa thượng ở bên trong. Hàng xóm tốt bụng chính là Tiểu Trịnh, bạn nhỏ Trịnh Văn Hạo.

Sau khi tôi vào ở trong hậu viện của Bách Xuyên phủ, số lần gặp mặt Tiêu Huyền rất ít ỏi, lần nào về mặt anh ấy cũng phong sương mệt mỏi, tôi nhìn mà thấy đau lòng. Tiêu Huyền phải mấy người hầu tới đây, trong đó có một cô bé tên là Y Lan, ngũ quan sắc nét, mắt màu nâu nhạt, hồi mới biết thì ra cô ấy là người dân tộc thiểu số. Những người ngoại tộc và con lai ở thành Tây Dao, thậm chí là dọc theo dải đất biên cảnh, có rất nhiều. Y Lan nói tiếng Hán rất lưu loát, ngược lại lại cảm thấy ngôn ngữ mẹ đẻ của mình mới lạ.

Đêm ở thành Tây Dao có chút lạnh, tôi ngồi trong sân ăn nho xanh chính cống, Vân Hương ở bên cạnh chơi đùa với bé Giác Minh. Tôi ngáp dài một cái, nói: “Giác Minh à, từ ngày mai đệ đừng mặc áo cà sa nữa, cũng bắt đầu nuôi tóc đi.”

Vân Hương lo lắng: “Tiểu thư, Yến vương có đồng ý không?”

Tôi nói: “Sau này tôi chính là mẹ của Giác Minh, đương nhiên có thể tự quyết định. Cho dù tôi có muốn thằng bé cosplay cũng không đến lượt Yến vương nói chuyện.”

Bé Giác Minh thật vui vẻ: “Tỷ tỷ, đệ có thể cùng những bạn khác đi học không?”

“Đương nhiên có thể.” Tôi nhéo má thằng bé.

Bé Giác Minh vui vẻ vỗ tay: “Vậy đệ có thể chơi với Phẩm Lan không?”

Tôi hỏi: “Phẩm Lan là ai?”

Vân Hương nói: “Là cháu gái Tôn tiên sinh.”

Tôi nắm mặt Giác Minh quan sát cẩn thận: “Không nhìn ra thằng nhỏ này là một mầm móng phong lưu.”

Ngày hôm sau, tôi đứng phải Tiêu Huyền đang duyệt binh. Sáng sớm thức dậy, tôi chợt nghe thấy từng trận tiếng động âm âm như sấm, nhìn lên bầu trời không một gợn mây, không khỏi buồn bực, sau rồi mới biết đó là tiếng bước chân của binh lính.

Tôi mang theo bé Minh Giác leo lên tường thành quan sát. Nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ngoài thành nón mũ giáp sắt, trường thương san sát, chiến mã dồn dập. Động tác của binh sĩ đều đặn, tinh thần phấn chấn, khẩu hiệu vang dội.

Tiêu Huyền mặc một bộ giáp đen, trên vai là áo choàng đồ dày nặng, đầu đội mũ miện, khoảng cách xa khiến tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh ấy, nhưng tôi chắc chắn rằng anh ấy đang rất nghiêm trang. Phía sau Tiêu Huyền có mười hai kỵ sĩ mặc đồ đen, theo sát anh ấy. Bởi vì trang phục và phong cách đều đồng nhất nên nhìn rất bắt mắt.

Tôn tiên sinh giải thích cho tôi: “Đó là mười hai thiết kỵ, là tử sĩ do chính tay vương gia huấn luyện.”

“Tử sĩ?” Tôi sửng sốt: “Chính là những người bảo bọn họ đi chịu chết cũng không chớp mắt?”

Tôn tiên sinh nói đúng vậy.

Tôi không hiểu: “Nhị ca có nhiều thủ hạ như vậy, vì sao trong rừng lại bị người ta đuổi chạy khắp nơi?”

Tôn tiên sinh nói: “Vương gia lo lắng người bên kia phát hiện nên cố ý để các thân vệ lại.”

Mạo hiểm như vậy, anh ấy đang thử thách trí tuệ của đối phương hay đang thử thách vận may của mình?

Tôi nhìn mười hai người kia, giáp đen che mặt, diện mạo khó có thể nhìn thấy, mạnh mẽ cưỡi ngựa, có vẻ người nào cũng có tuyệt kỹ trong người. Nhân tài ưu tú như vậy lại tùy ý để Tiêu Huyền sử dụng. Rốt cuộc Tiêu Huyền không còn là “Tạ Chiêu Anh” chỉ biết châm chọc, cười đùa kia nữa.

Tiêu Huyền thúc ngựa tới trước trận, thiên quân nghìn tướng cùng hô vang: “Yến vương uy vũ —” Tiếng hô vang đến tận mây xanh, tôi cảm giác đất dưới chân đang rung chuyển.

Mà nhân vật trung tâm của tiếng reo hò, Tiêu Huyền, vẫn ung dung trầm ổn như trước, sống lưng thẳng tắp cao ngất, tư thế oai hùng hiên ngang. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy phong độ hoàng thất như vậy trên người anh ấy. Chỉ là, bóng người kia có chút xa lạ.

Bé Giác Minh bỗng kéo tay áo tôi, chỉ vào một bóng người vàng rực: “Đó là ca ca rất hung dữ hôm đó.”

Tôi nhìn kỹ lại, chính là Tiểu Trịnh trong bộ giáp màu hoàng kim. Trịnh công tử mặc giáp vàng, áo choàng đỏ, cười hân huyết mã, tay cầm đại đao Quan Công, đứng ở kia, quả thực có thể ẩn thành áp-phích chiêu mộ binh sĩ của quân đội Yến vương – hoặc là quảng cáo tìm bạn trăm năm.

Tôi vội hỏi Tôn tiên sinh: “Tiểu Trịnh sao lại ở trong đội ngũ, cậu ta không phải con trai của thái thú Thai châu sao?”

Tôn tiên sinh nói: “Trịnh gia, Yến vương, thực ra là một nhà.”

“Nói vậy, binh sĩ Thai châu, Yến vương cũng có thể dùng?”

Tôn tiên sinh không đáp, chỉ lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. Lão cáo già này!

Thánh thượng năm đó thật sự đã phải khổ tâm rất nhiều nha.

Tôi vẫn chưa nhìn thấy Tống Tử Kính, nghe nói anh ta có việc phải ra ngoài. Mấy ngày tiếp theo, tôi đều luyện viết chính tả và chỉnh lý lại y thư, thuận tiện tìm một người làm xe đạp ba bánh cho bé Giác Minh chơi. Thằng bé đạp xe đi hẹn hò với con gái nhà người ta. Cô bé Phẩm Lan năm nay sáu tuổi, mi thanh mục tú, ngọc tuyết đáng yêu. Cô bé đứng cạnh Giác Minh nhìn giống như một đôi búp bê ngày Tết.

Tôi ôm Phẩm Lan ngồi lên đầu gối: “Phẩm Lan ngoan, muội có thích Giác Minh nhà tỷ không?”

Phẩm Lan nói: “Thích ạ.”

“Vậy muội có muốn sau này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Giác Minh không?”

Phẩm Lan lại nói: “Muốn ạ.”

Tôi cười: “Vậy sau này để Giác Minh lấy muội làm vợ được không?”

Cô bé hiểu chuyện từ rất sớm, hiểu được ý tôi, lập tức đỏ mặt nói: “Muội không biết.”

Tôi đùa cô bé: “Muội không biết, vậy tỷ đi hỏi cữu cữu của muội. Cữu cữu muội nhất định sẽ đồng ý.”

Lúc này, bé Giác Minh vội vàng kéo tay Phẩm Lan: “Phẩm Lan, muội đồng ý đi. Chúng ta có thể chơi cùng nhau mỗi ngày.”

Tôi hỏi Giác Minh: “Đệ có muốn lấy Phẩm Lan làm vợ không?”

Bé Giác Minh vỗ ngực nói: “Nam tử hán đại trượng phu, đương nhiên phải tạo dựng sự nghiệp, sau đó gây dựng gia đình.”

Tôi rất cảm động: “Tuy đệ cách nam tử hán đại trượng phu một khoảng khá xa, nhưng khẩu hiệu này thật sự vang dội. Nhưng nói thế nào đi nữa, gã đàn ông khốn kiếp thay lòng đổi dạ, kiếp sau sẽ phải làm vợ bé cho kẻ khác.”

Bé Giác Minh bỗng kêu lên: “Yến vương!”

Tôi vội vàng phủ định: “Không, không, nhân phẩm của nhị ca chưa đến mức hết thuốc chữa như thế.”

Ngay cả Phẩm Lan cũng kêu lên một tiếng: “Yến vương.” Tay chỉ ra phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại, thấy Tiêu Huyền đang đứng ở cửa viện với vẻ mặt nghi hoặc.

“Muội lại bịa đặt gì về ta thế?”

Tôi chuyển ngay thành gương mặt tươi cười, đứng lên nói: “Sao có thể? Đến lúc nào vậy? Ăn cơm chưa? Có khát không? Có phải đang buồn bực không? Nếu ca buồn bực...”

“Theo ta ra ngoài.”

“Sao?” Tôi ngạc nhiên.

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn tôi: “Ta đưa muội đi thăm mộ.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, Tạ Chiêu Anh.

Tiêu Huyền mang tôi ra khỏi thành, hướng về phía Nam. Thảo nguyên mệnh mông, khắp nơi là đường, chúng tôi không mang theo tùy tùng, dọc đường cũng không nói chuyện. Tâm trạng ai cũng thật nặng nề.

Núi xanh trùng điệp, nước biếc quần quanh, nơi Tạ Chiêu Anh an nghỉ là một nơi có non có nước nằm giữa Thai châu và thành Tây Dao. Phía Đông có thể nhìn thấy Nam Thiên Sơn, phía Tây lại thu hết thảo nguyên bao la vào trong tầm mắt. Nơi đó có một cánh rừng Bạch Dương, bờ sông có một thảm cỏ, những chú chim lông trắng muốt từ trong rừng líu ríu bay ra, mang đến cho không gian yên tĩnh này một chút sức sống.

Nơi này đẹp như vậy, khiến cho lòng tôi có chút an ủi mỗi khi nhớ tới chuyện Tạ Chiêu Anh qua đời quá sớm.

Mộ phần của Tạ Chiêu Anh không có tên, đảo mắt nhìn qua còn tưởng đó là một đồng đất, mặt trên che kín bởi một mảng cỏ cây, nở ra những bông hoa nhỏ bé trắng nõn.

“Là ở đây?” Tôi hỏi.

Tiêu Huyền yên lặng gật đầu.

Tôi quỳ xuống trước ngôi mộ đất.

Không có tiền giấy, không có nến hương, chỉ có một chén rượu nhạt. Tôi cung kính dập đầu ba cái, rót đầy rượu cho nhị ca chân chính của tôi.

“Nhị ca, muội là Tiểu Hoa, muội đến thăm ca. Mấy năm nay ca ở đây chắc là rất cô đơn phải không. Sau này có cơ hội muội sẽ thường xuyên tới thăm ca. Ca yên tâm, chúng ta sẽ không quên ca, Tạ gia và cả thiên hạ này, đều sẽ không quên ca.”

Rượu thấm vào trong đất, lưu lại một mùi hương, sau đó lập tức bị gió thổi tan.

Tiêu Huyền quay đầu nói với nắm mồ: “Lão nhị, nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ không để đệ thất vọng.”

Anh ấy lại liếc mắt nhìn tôi, nói: “Ta cũng sẽ chăm sóc tốt cho người nhà của đệ.”

Chúng tôi rời khỏi nơi Tạ Chiêu Anh an nghỉ, nhưng không trực tiếp về nhà. Chúng tôi chậm rãi dấn ngựa tản bộ trong rừng cây.

Tôi hỏi Tiêu Huyền: “Sau này ca có tính toán gì không?”

Tiêu Huyền nói: “Muội đều thấy rồi đấy.”

Tôi hỏi: “Phải chiến tranh sao?”

Tiêu Huyền nói: “Nếu có thể tránh được thì ai muốn đổ máu.”

Tôi nói: “Một vĩ nhân từng nói: chính trị là chiến tranh không đổ máu, chiến tranh là chính trị đổ máu.”

“Trong đầu muội luôn có những ý nghĩ thật kỳ quái.”

Tôi nói: “Ca là một nam nhân có dã tâm.”

“Nam nhân đều có dã tâm.”

“Cũng có người sẽ chọn gia đình.”

“Đó là vì bọn họ bất đắc dĩ phải lùi bước.”

Tôi cười: “Ca thật sâu sắc. Ca có nghĩ tới chuyện nhờ may không thành công thì phải làm sao không?”

Tiêu Huyền đá cây cỏ trên mặt đất, nói: “Rất nhiều lúc, chúng ta không thể nghĩ đến đường lui, vì vậy mới phải anh dũng tiến về phía trước.”

Tôi nhìn một bên gương mặt nghiêm túc của anh ấy, không khỏi nhẹ giọng gọi một tiếng: “Nhị ca...”

Tiêu Huyền quay đầu lại, cười với tôi: “Muốn biết hiện giờ người trong nhà muội thế nào không?”

Tôi vội hỏi: “Thế nào rồi?”

“Theo tin tức nhận được trước kia, đều tốt. Chỉ có tứ tiểu thư đột nhiên bị bệnh đậu mùa, giam mình trong nhà dưỡng bệnh.”

Tôi thầm khen ngợi từ đáy lòng: “Hay lắm! Tứ tiểu thư cẩn thận đừng để bị hủy dung, nếu không nhị hoàng tử sẽ không cần cô ấy nữa.”

Tiêu Huyền cong khóe miệng lên: “Nhị hoàng tử đã không cần nàng ấy từ lâu rồi.”

Tôi kinh ngạc: “Sao lại như vậy?”

“Điện hạ chỉ yêu mến một mình tam tiểu thư Tạ gia, chuyện này người người đã biết. Bởi vì hắn ngang nhiên gây phiền phức cho công tử của lễ bộ thượng thư trên đường cái.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngày hôm trước Trương công tử gửi cho tam tiểu thư Tạ gia một phong thư thổ lộ tình cảm nồng nhiệt.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Thế là mọi người cùng vui.”

Tiêu Huyền nhìn tôi: “Muội yên tâm rồi?”

Tôi thành thật nói: “Tuy trốn đi vì tự do, nhưng muội thật sự lo lắng sẽ liên lụy đến người nhà, cho dù không cần danh tiết của mình cũng phải bảo vệ họ an toàn.”

Tiêu Huyền dè bủ: “Danh tiết của muội từ lâu đã không còn...”

Tôi cười lạnh: “Ca ăn nói mạnh miệng như thế, dường như không định nhờ muội giúp ca giải Yên Hoa Tam Nguyệt đúng không?”

Tiêu Huyền lập tức sửa miệng, cười nói: “Tiểu Hoa ngoan.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ấy khinh bỉ: “Muội chẳng thèm ngoan. Muội hỏi ca, vì sao mấy hôm nay không thấy Tống tiên sinh đâu?”

Tiêu Huyền nheo mắt lại: “Thì ra là nhớ Tử Kính, sao không nói thẳng? Hắn có việc phải về nhà một chuyến.”

“Nhà anh ta ở đâu?”

Tiêu Huyền cười: “Thiên Giai cốc, núi Cửu Lan.”

“Người nhà vốn đã ở đó?”

“Tổng gia vốn ở phía Đông.”

Tôi lại hỏi: “Rốt cuộc Tống Tử Kính là ai?”

“Minh Ngọc công tử.”

Tôi nhìn Tiêu Huyền, Tiêu Huyền cũng nhìn tôi.

Tôi nói: “Chưa nghe tới bao giờ.”

Tiêu Huyền xoa đầu tôi: “Chuyện trên giang hồ, chưa từng nghe tới là bình thường.”

“Ca kể vội nghe một chút đi.” Tôi tò mò.

Tiêu Huyền nói: “Là có người kể lại, nói khi Tử Kính sinh ra, trong miệng ngậm một khối ngọc...”

Chân tôi trượt đi, ngồi bệt dưới đất.

Tiêu Huyền vội hỏi: “Sao vậy? Sao vậy?”

Tôi khó khăn đứng lên: “Không có gì, ca kể tiếp đi.”

“À. Nói là khi hắc chào đời, trong miệng ngậm một khối ngọc. Miếng ngọc kia gặp gió sẽ kêu vang, âm thanh êm tai, có thể giải bách độc, là một khối bảo ngọc.”

Tôi ngắt lời: “Vậy vì sao không gọi anh ta là Tống Bảo Ngọc (Nhân vật trong “Hồng lâu mộng”, tính tiết cũng như vậy luôn =)))?”

Tiêu Huyền liếc mắt lườm tôi: “Sau này ta lên hỏi Tử Kính. Hắc nói đó là truyền miệng thôi, ngọc là có thật, là vật gia truyền nhà bọn họ. Hắc là độc tôn, khi hắc ra đời, Tống lão thái gia đã trao miếng ngọc cho hắc.”

“Thì ra là thế.” Tôi nói: “Muội còn tưởng anh ta xuất thân bản hàn.”

“Coi như là như vậy. Khi hắc hai tuổi, Tống gia suy tàn trong một đêm, cả nhà bị giết hại, phụ thân hắc mang theo hắc ẩn mình giang hồ, né tránh truy sát, sống những ngày bôn ba khắp nơi. Cho đến khi hắc mười bốn tuổi, ông ngoại của hắc, Tịnh Xương Công tìm được hắc, ngầm trợ giúp hắc gây dựng lại gia nghiệp.”

“À, vậy ca cũng là người giúp đỡ anh ta?”

Tiêu Huyền cười một tiếng: “Là bạn tri kỷ, cũng là giúp đỡ lẫn nhau.”

“Vậy anh ta vào Tạ phủ cũng do ca sắp đặt?”

“Không sai. Hắc vẫn ở kinh thành giúp ta thu thập tin tình báo.”

Tôi thở dài: “Phía sau mỗi người đều có một câu chuyện.”

“Đúng vậy.” Tiêu Huyền cũng than thở.

Tôi hỏi: “Chuyện tìm kiếm đệ tử của Trương Thu Dương thế nào rồi?”

“Phái người đi rất nhiều lần đều bị người của Triệu đẳng cản trở, ta lại không dám làm quá lộ liễu. Triệu đẳng làm việc không từ bất cứ thủ đoạn bẩn thỉu nào, ta sợ bọn chúng sẽ hạ độc thủ với đệ tử của Trương tiên sinh.”

Tôi gật đầu: “Yên Hoa Tam Nguyệt tuy có thời kỳ ủ bệnh dài, nhưng độc dù thế nào vẫn là độc, giải sớm một chút tốt hơn. Bình thường ca chú ý một chút, đừng làm việc quá mệt mỏi, một khi độc phát tác thì sự nghiệp thiên thu, hoài bão lâu dài gì đó đều hóa thành bọt nước.”

Tiêu Huyền đáp lời. Chúng tôi ra khỏi rừng cây nhỏ, trước mặt là một khung cảnh khoáng đạt. Thì ra chúng tôi đang ở trên cao, có thể bao quát thảo nguyên đại ngàn.

Tôi giang hai tay ra, hít sâu một hơi bầu không khí trong trẻo của thảo nguyên.

Tiêu Huyền nói: “Mấy ngày nay chắc muội sắp buồn chán đến chết rồi, ta đưa muội đi xung quanh một lúc.”

Tôi nói: “Vậy cũng tốt. Muội nghỉ ngơi đủ rồi cũng phải tìm chuyện nghiêm túc để làm.”

Tiêu Huyền nói: “Thật ra đọc sách, sưu hoa cũng là việc nghiêm túc.”

Tôi nói: “Thật ra thi cử, lập công danh cống hiến cho đất nước mới là chuyện nam nhi nên làm.”

Tiêu Huyền nhìn trời: “À, ta nhớ ra rồi.”

Tôi cười tủm tỉm: “Nhớ ra cái gì?”

“Đúng rồi. Dân du mục vùng lân cận đang cần một đại phu.”

Tôi gật đầu: “Ca thật thức thời, thật thông minh.”

Tiêu Huyền đưa tôi đi xung quanh để quen thuộc địa hình. Thảo nguyên không phải thành thị, nơi nào cũng bằng phẳng, cảnh sắc như nhau, rất dễ lạc đường. Tiêu Huyền tặng tôi một chiếc la bàn tinh xảo và một miếng bản đồ bằng da dê, sau đó dạy tôi cách sử dụng.

La bàn đương nhiên tôi biết dùng, thứ tôi xem không hiểu là tấm bản đồ trù tượng như tranh vẽ của Picasso kia. Dưới dự hướng dẫn của Tiêu Huyền, tôi cố gắng phát huy trí tưởng tượng, nhưng vẫn không có cách nào nhìn mấy nét vẽ như con giun trên tấm bản đồ thành núi non.

Tiêu Huyền không nhịn được nữa: “Muội không thể dùng đầu để nghĩ sao?”

Tôi phản bác: “Bản đồ không chính xác thế này, tỷ lệ không đúng tiêu chuẩn thế này, miêu tả lại mơ hồ thế này, thứ này vượt qua khỏi sức tưởng tượng của loài người. Nếu có thể hiểu được, vậy muội đã thống nhất giang hồ, vạn thọ vô cương từ lâu rồi!”

Tiêu Huyền mắng: “Phương hướng muội còn không nhận biết rõ ràng! Muội đứng ở chỗ này, cầm bản đồ thế này cho ta. Nhìn đây, phía Đông Nam là Nam Thiên Sơn, tiếp đó là Thai châu, một vùng rộng lớn phía Đông đều là thảo nguyên. Phía Tây Bắc là thành Tây Dao, nhìn một chút sang phía Bắc là Liêu quốc, không có việc gì thì muội đừng có đi về hướng đó. Khu vực ở giữa cũng là thảo nguyên, có một số bộ lạc du mục. Vùng này không quá an toàn, muội cũng không được đi.”

“Nói thế thì chỉ còn hướng Nam là có thể hoạt động được.”

“Phía Nam cũng không an toàn, có thám tử của Triệu đẳng ẩn nấp. Một cô nhóc như muội có thể bị xách về như xách một con gà.”

“Ca không biết đi bắt thám tử sao?”

Tiêu Huyền hỏi: “Muội đã nhìn thấy nhà ai trừ hết chuột và gián chưa?”

Nói cũng có lý. Thế nhưng: “Đây không thể đi, kia không thể đi, vậy chẳng phải rất nhàm chán sao?”

Tiêu Huyền mắng tôi: “Muội tới tị nạn hay tới chơi?”

Tôi gãi gãi đầu.

23. Chương 23: Bảo Táp Cuối Hè

Tiêu Huyền thêm mắm dặm muối, vừa dụ dỗ, vừa dọa nạt, thật sự miêu tả phía Nam thành Tây Dao thành bãi mìn, còn phía Bắc thì có bộ lạc ăn thịt người sinh sống. Mọi nơi đều như khu Trung Đông tràn ngập khói thuốc súng, chỉ sơ hở một chút là có thể gặp phần tử khủng bố tập kích.

Tôi vẫn không để ý, kết quả là chưa được ba ngày, một việc chứng thực Tiêu Huyền không nói dối.

Nghe Vân Hương nói, có gian tế ẩn nấp trong quán doanh, hạ độc vào lương thực. May mà bị bắt đúng lúc, không tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Trong lúc tôi không để ý, trình độ kể chuyện của Vân Hương đã một đường tăng vọt như giá hàng hóa trong thời kỳ chiến tranh: “Nghe nói khi đó, một khắc trước lúc mặt trời mọc, là thời gian binh sĩ gác đêm mệt mỏi nhất. Cả bình nguyên tối đen như mực, ngay cả ánh sáng từ những ngọn đuốc cũng bị bóng tối cắn nuốt. Đột nhiên, một bóng đen lướt qua góc tường, dĩ nhiên, không có ai phát hiện ra. Kẻ gian tế kia chiếm được ưu thế, bàn chân liên tục chạy về kho thóc nhanh như bay, trong nháy mắt đã nhảy lên nóc, nhắc ngói lên, giơ tay định thả gói độc vào. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, chỉ thấy một ánh sáng màu bạc chột lóe lên, một tiếng vụt vang lên, một mũi tên gắn lông chim phá không khí bay đến, trúng giữa tim, khiến tên gian tế ngã từ trên mái nhà xuống. Binh sĩ giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy Yến vương điện hạ trầm ổn, bình tĩnh, ung dung đi tới, trong tay cầm một chiếc đại cung...”

“Ngừng!” Tôi kêu lên.

Mọi người nghi hoặc nhìn về phía tôi.

Tôi nói: “Ngay cả gà còn đang ngủ, Tiêu Huyền chạy đến chỗ khỉ ho cò gáy ấy làm gì?”

Vân Hương gãi gãi đầu, suy đoán: “Hay là Vương gia đi tuần tra?”

“Tuần tra?” Tôi cười khẩy: “Không phải học Chu Bái Bì đấy chứ!”

Bé Giác Minh chăm chỉ học hỏi: “Chu Bái Bì là cái gì?”

Tôi kể lại câu chuyện cho các bạn nhỏ: “Trước kia có một tên địa chủ xấu xa, luôn ngược đãi người làm, muốn bọn họ thức dậy làm việc ngay từ tiếng gà gáy đầu tiên. Còn lão vì muốn người làm làm việc nhiều hơn, mỗi ngày đều chạy tới chuồng gà giả tiếng gà gáy.”

Giác Minh sờ sờ cái đầu đầy tóc ngắn của thằng bé, nói: “Lẽ nào vương gia muốn giả tiếng gà gáy để binh sĩ dậy sớm rèn luyện sao?”

Tôi ôm bụng cười lớn: “Có khả năng! Vô cùng có khả năng!”

Cô bé Phẩm Lan thông minh cơ trí lập tức đưa ra hoài nghi: “Điện hạ là vương gia, điện hạ nói gì binh sĩ phải làm cái đó. Điện hạ cần gì phải uyển chuyển yêu cầu người ta làm việc như vậy!”

Tôi gần như cười té trên mặt đất: “Tiểu muội muội tuổi còn nhỏ, kiến thức ít. Mỗi người đều có một mặt không thể cho người khác biết, rất nhiều người có những ham mê không giống bình thường...”

“Vậy muội nói xem ta có ham mê gì không giống bình thường?”

“Nửa đêm canh ba, chạy rông ngoài đường, tưởng tượng xung quanh là thảo nguyên rộng lớn.”

“Cụ thể một chút được không?”

“Ngồi xõm ở góc tường vẽ vòng tròn cũng là một hành động nghệ thuật...”

Tôi chợt cảm thấy không đúng, quay đầu lại. Đã thấy Yến vương điện hạ Tiêu Huyền anh tuấn vĩ đại đang phong độ ngồi dựa vào cửa viện nhìn tôi cười tà mị. Cười đến mức da gà toàn thân tôi rơi xuống như mưa.

“Nhị ca.” Tôi cười gượng: “Rồng đến nhà tôm, có gì chỉ giáo sao?”

Tiêu Huyền cười càng thêm hòa ái: “Không dám chỉ giáo, chỉ muốn mời muội muội đi cùng ca ca một lúc.”

Một người vô duyên vô cớ muốn kết thân, chứng tỏ không lưu manh cũng là trộm cắp. Gió lạnh vù vù thổi sau lưng, tôi nói: “Muội phải ra ngoài.”

Tiêu Huyền túm tôi lại: “Hoãn lại đã.”

Tiêu Huyền đưa tôi tới quân doanh.

Tôi tới thành Tây Dao đã gần một tháng, đây là lần đầu tiên đặt chân vào doanh trại của Yến quân. Bởi vì hai chữ quân doanh gần như đi kèm với biểu ngữ “nữ nhân và địch nhân không được vào”. Tôi cũng hòa theo tình thế, phụ nữ tránh xa binh khí, không đi tìm hiểu chính sự.

Từ lâu đã nghe nói Tiêu Huyền quân quân nghiêm khắc, thời kỳ chiến trận tuyệt đối không cho phép phụ nữ ra vào. Hiện giờ mới chỉ là lúc chuẩn bị chiến tranh, tôi vào quân doanh coi như tạm thời được chấp nhận. Một đường xuôi Bắc, tuy tôi chưa từng thấy quân doanh nào khác, nhưng tôi nghĩ Tiêu Huyền quân nhất định khác những nơi khác.

Cả một khoảng đất rộng, chưa nói đến chuyện doanh trại chỉnh tề, ngay cả bếp lửa, củi đốt cũng cùng một độ dài, ngựa cũng được buộc đều tăm tắp. Tiêu Huyền dẫn theo tôi đi thẳng vào, tuy tôi không ham mê bị người khác nhìn ngó, nhưng các binh sĩ chỉ để ý vào nhiệm vụ của mình, không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một cái.

Đây là làm thế nào dạy dỗ ra được...?”

Mũi đập mạnh lên lưng Tiêu Huyền, tôi lão đảo, suýt nữa té ngã. Tiêu Huyền nhanh tay nhanh mắt túm lấy tôi, quở trách: “Mắt mọc ở phía trước mà không thèm nhìn đường!”

Tôi tráo trở nói: “Chẳng lẽ còn có mắt nào mọc ở phía sau hay sao?”

Một quân sĩ bên cạnh không nhịn được, bật cười. Ánh mắt Tiêu Huyền như hai tia laser bắn qua, anh chàng kia giật mình một cái, sợ đến mức tái mặt.

Tôi kéo tay áo Tiêu Huyền: “Chấp làm gì? Chính mình không làm trò cười, người khác đương nhiên cũng sẽ không cười.”

Lông mày Tiêu Huyền dựng thẳng lên: “Là ta làm trò cười hay sao?”

Đúng lúc này Tôn tiên sinh chui từ trong một cái lều lớn màu trắng ra, ngăn cản trận tranh chấp có thể phá hỏng hình tượng người lãnh đạo chính trị của Tiêu Huyền.

“Vương gia, Mẫn cô nương! Hai người đã tới!” Tôn tiên sinh rất kích động.

Tôi thấy Tôn tiên sinh mặc một bộ quần áo trắng, tay đeo găng tay trắng, đây là bộ quần áo làm việc tôi bảo ông ấy làm, không khỏi hỏi: “Tôn tiên sinh, ai bị bệnh sao?”

Tôn tiên sinh nói: “Vào trong nói.”

Tôi đang muốn bước vào, Tiêu Huyền kéo tôi lại: “Bên trong có bệnh nhân, ở bên ngoài nói đi.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Muội là y sinh, không gặp bệnh nhân thì chữa bệnh thế nào được? Nói miệng có thể nói rõ ràng hay sao?”

“Bệnh kia là phải đụng chạm.”

“Không phải y sinh mỗi ngày đều phải tiếp xúc với người bệnh sao?”

Dứt khoát bỏ tay Tiêu Huyền ra, không chờ anh ấy đồng ý, cùng Tôn tiên sinh chui thẳng vào trong lều. Tiêu Huyền không còn cách nào khác, đành phải chui vào theo.

Khoảng không trong lều to bằng một sân bóng rổ, bên trong chia làm mấy gian, mỗi gian có bảy, tám binh sĩ đang nằm. Người nào cũng sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, có người mê man, có người ôm bụng yếu ớt rên rỉ. Vài đại phu đang bận rộn chăm sóc bọn họ.

“Đây là...” Tôi kinh ngạc: “Không phải nói chuyện hạ độc không thực hiện được sao?”

Tiêu Huyền nói: “Kẻ lén vào kho thóc đã bị bắt, nơi khác có sơ sẩy. Những binh sĩ này sáng sớm uống nước xong mới phát bệnh.”

Tôi bước tới bắt mạch ột binh sĩ, vừa hỏi: “Còn người nào trúng độc không?”

Tôn tiên sinh nói: “Hiện giờ đã không còn. Khi phát hiện người trúng độc đầu tiên còn chưa tới thời gian điểm tâm, phát hiện đúng lúc nên tất cả cơm và nước đều đã đổ. Lúc này, mấy đại phu đang tra rõ nguyên nhân.”

Tôi lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, suy nghĩ rồi nói với Tôn tiên sinh: “Tựa lưỡi bệnh nhân có màu đỏ cam, không biết tiên sinh có chú ý tới không?”

Tôn tiên sinh gật đầu: “Đã chú ý tới ngay từ đầu. Điều này làm ta nghĩ tới một loại hoa của Tần quốc, tên gọi Tịch Nhan. Hoa này màu đỏ cam, sinh trưởng trên vùng đất nóng, độc tính rất mạnh, người trúng độc tựa lưỡi có màu đỏ cam, đau bụng co giật, sốt cao thoát lực mà chết.”

“Tiên sinh nói đúng.” Tôi nói tiếp: “Chỉ là, độc tính của Tịch Nhan vô cùng mạnh, một khi trúng độc lập tức phát độc, cực kỳ đau đớn. Tôi thấy những binh sĩ này tuy phát bệnh nhưng mức độ không quá nghiêm trọng. Theo suy đoán của tôi, kẻ hạ độc nhất định đã tăng thêm được vật nào khác ức chế độc tính của Tịch Nhan, khiến cho độc chậm phát tác. Chỉ là không khống chế tốt liều lượng, khiến cho độc phát sớm.”

Tôn tiên sinh nói: “Được vật có thể ức chế độc tính của Tịch Nhan có hơn mười loại. Ta và những đại phu khác đã thử rất nhiều nhưng không có kết quả, vì vậy mới mời Mẫn cô nương tới hỗ trợ.”

Tôn tiên sinh dẫn tôi tới gặp mấy đại phu khác, sau khi chào hỏi đơn giản lại bắt đầu nghiên cứu bệnh trạng. Tiêu Huyền nhìn tôi một lúc rồi xoay người nói chuyện với thuộc hạ.

Mấy đại phu già đến mức râu mép cũng bạc trắng, còn kiên quyết ở trong quân doanh phát huy năng lượng thừa, cống hiến cho sự hài hòa của xã hội. Gặp phải vấn đề khoa học, ai cũng cố chấp với ý kiến của mình, tranh luận đến mức mặt mũi đỏ bừng, râu mép tung bay.

Tôi chỉ là một cô gái, đành phải đứng ngoài quan sát. Bỗng nhìn thấy một tiểu binh cầm một cái ống nhỏ ra ngoài, vội vàng gọi cậu ta lại: “Bên trong là vật bài tiết?”

“Vâng.” Tiểu binh nói: “Rất bẩn, ta mang đi đổ.”

“Chờ một chút.” Tôi đi tới, cúi người xuống.

“Mẫn cô nương!” Tôn tiên sinh khoa trương kêu to. Tiêu Huyền cũng không biết chớp đến lúc nào, vươn tay ôm tôi lại.

Tôi ngẩng đầu lên, cười với anh ấy: “Muội chỉ nghĩ thử xem thôi.”

Sắc mặt Tiêu Huyền đen sì, quở trách: “Ngửi cái này làm gì?”

Tôi nói rất nghiêm túc: “Có mùi hạt thông xanh.”

Tiêu Huyền hung hăng túm tôi lại: “Cũng không được làm vậy.”

Tôn tiên sinh bị dọa không nhẹ, run run bộ râu hoa râm cảm thán: “Mẫn cô nương, cô thật là... thật sự là...”

Tôi vểnh tai chờ ông ấy khen ngợi vài câu, kết quả ông ấy không tìm được từ, đành phải nói: “Thật không ngờ là hạt thông xanh.”

Tôi tiếc nuối cười gượng: “Thông xanh sinh trưởng tại phương Bắc, vô cùng hiếm thấy, không phải nước Liêu có câu chuyện ngàn vàng mua thông xanh đấy sao?”

Có một lão đại phu ở bên gập đầu: “Quý tộc Liêu quốc trước nay dùng hạt thông xanh để chế hương nhang, xua đuổi côn trùng.”

Tôi gãi gãi vành tai: “Hình như mũi nhọn đều chỉ về hướng Bắc thì phải.”

Tôn tiên sinh nhìn về phía Tiêu Huyền: “Vương gia, ngài thấy thế nào?”

“Tam vương ở phương Bắc đã sụp đổ hơn một năm, nếu nói là thời cơ thì cũng nên tới rồi. Chỉ là, người kia sẽ dùng biện pháp vụng về như thế sao?” Tiêu Huyền cười, lộ ra hàm răng trắng chói mắt: “Hoặc là, đây vốn chỉ là một tin hiệu.”

“Khiêu khích?” Tôi đoán: “Cố ý hạ một lượng hạt thông vừa đủ. Coi như cảnh cáo, bọn họ muốn đánh bại Yến quân là dễ như trở bàn tay?”

Trên mặt Tiêu Huyền mây đen bao phủ, sầm chớp âm âm. Tôi lè lưỡi, rụt cổ.

Tự tôn của đàn ông bị khiêu khích, chính quyền bị hoài nghi, còn có gì nghiêm trọng hơn điều này?

Tiêu Huyền xoay người định đi, gọi tôi: “Theo ta quay về.”

Tôi lắc đầu: “Muội ở lại giúp Tôn tiên sinh một tay.”

Tiêu Huyền cau mày: “Hoàn cảnh ở đây...”

Tôi trách móc: “Muội không thể ăn không ngồi rồi.”

Tiêu Huyền ngoài cười nhưng trong không cười: “Ta bị muội làm cho cảm động rồi.”

Tôn tiên sinh đứng ra giảng hòa: “Vương gia yên tâm, ta sẽ chăm sóc Mẫn cô nương.” Nói như tôi mới là bệnh nhân vậy.

Lúc này Tiêu Huyền mới miễn cưỡng đồng ý, dặn dò tôi vài câu rồi bước đi.

Thật ra chuyện cần làm ở đây cũng không nhiều. Chuyện một chuyện bản đã có tiểu binh khác làm, tôi và Tôn tiên sinh viết phương thuốc, châm cứu giảm đau cho bệnh nhân, cũng không mệt.

Một phòng đầy người, chỉ có mình tôi là con gái. Đại phu thì không nói, lính tráng thì không thể văn nhả, quân tử như vậy. Vốn đã có chút tức giận, nay lại bị ốm đau, nhiệt độ tăng cao, bùng phát. Đỡ hơn một chút, bụng không đau nữa là lập tức chửi ầm lên, hét chó Liêu lại đến cầu Triệu, đem trên dưới mười tám đời phái nữ thân thích nhà người ta ra, ăn cần hỏi thăm một lượt.

Cuối cùng tôi nghe không nổi nữa: “Đã đủ chưa? Kẻ mắng nữ nhân có coi là nam nhân không?”

Câu mắng này khiến lũ đàn ông bọn họ sửng sốt. Tôi chăm sóc bọn họ nhiều ngày, ai cũng rất tôn kính tôi, hôm nay tôi hắt một chậu nước lạnh ra, bọn họ tuy mất hứng nhưng cũng không đến mức cãi lại tôi, chỉ nói: “Mẫu cô nương, cô tốt bụng nên không biết. Những người đó, chuyện không có nhân tính nào cũng dám làm. Thôn nhà họ Nguyễn tổng cộng có ba mươi hai hộ, hơn hai trăm người, chỉ vì bán binh khí cho chúng ta mà bị Triệu lão tặc tìm một lý do tịch thu tài sản, giết sạch cả thôn. Nếu cô không tin, có thể đi hỏi Nguyễn Tinh tiểu ca, hẳn là người duy nhất sống sót.”

Tôi ngẩn người.

Thiếu niên Nguyễn Tinh tài giỏi, gương mặt ít nói, rất ít chạm mặt tôi, tôi và cậu ta không quá quen biết. Không ngờ sự trầm lặng của cậu ấy lại gánh một món nợ máu nặng nề như thế.

Người đàn ông kia thấp giọng nói: “Không nói đâu xa. Lý tướng quân của chúng ta, chắc là cô nương biết chứ. Muội muội của tướng quân vào cung làm phi, bị Triệu hoàng hậu hại chết. Triệu đảng còn cố ý gọi con gái tướng quân vào cung làm cung nữ, lại hại chết. Lúc này mới khiến tướng quân đầu phục Yến vương của chúng ta.”

Tôi sợ hãi than: “Thật thảm.”

“Chưa hết! Chưa hết!” Vị đại ca kia còn nói: “Tôn tiên sinh, cô nương quen thuộc nhất. Đừng nhìn ông ấy bình thường luôn tươi cười, con trai ông ấy đã bị con trai Chu thừa tướng dùng roi đánh chết.”

Trên lưng tôi toát ra một tầng mồ hôi lạnh: “Vị đại ca này.”

Anh ta cười: “Cô nương khách khí, gọi ta lão Mã là được rồi.”

Tôi gọi: “Mã đại ca, trong quân doanh có ai không có chuyện cũ không?”

Mã đại ca nói: “Những người không có chuyện cũ cũng nhiều. Rất nhiều binh sĩ vốn là thủ binh của thành Tây Dao, vương gia được phong làm Yến vương, bọn họ mới gia nhập Yến quân. Nhưng vương gia quân quân nghiêm khắc, thưởng phạt công minh, đức cao vọng trọng, mọi người đều thật lòng đi theo người.”

Tôi ngửa cổ nhìn nóc lều, trong đầu nhớ đến vẻ mặt cột nhả, không đứng đắn của Tiêu Huyền, không cách nào có thể liên hệ với mấy câu chữ hoa mỹ như đức cao vọng trọng ấy.

Tuy hoa Tịch Nhan là kịch độc, nhưng bởi vì phát hiện đúng lúc, những binh sĩ trúng độc này đều chuyển nguy thành an. Mấy chàng trai này thân thể vốn cường tráng, tu dưỡng bảy, tám ngày đã khỏe như vâm, tinh thần phấn chấn.

Tiêu Huyền giấu kín chuyện này, người ngoài không ai biết có binh sĩ bị trúng độc. Không biết anh ấy nói gì với bọn họ, những binh sĩ đó cũng nói năng thận trọng như nói về chuyện báo thù.

Tôi kết thúc công tác tốt đẹp, Tiêu Huyền phái người đưa tới một hộp châu báu và hai rương dược liệu quý, nói là quà cảm ơn. Anh ấy lễ phép như thế thì tôi cũng tự nhiên, vui vẻ nhận lấy, sau đó tới cảm ơn.

Vừa tới phủ Yến vương, bảo vệ cửa đã ngăn tôi lại, thiết diện vô tư nói: “Xin lỗi, Mẫu cô nương, vương gia có khách, hôm nay không gặp ai.”

Tôi móc ra một viên ngọc trai mà Tiêu Huyền cho tôi, thưởng cho người bảo vệ kia. Bảo vệ cửa lập tức cười nói: “Tuy không gặp được nhưng tiểu nhân có thể nói cho cô nương biết, khách là người từ kinh thành tới. Cụ thể là ai thì tiểu nhân cũng không biết.”

“Được.” Tôi nói: “Vậy tôi về trước, sau này nói với vương gia nhà anh rằng tôi cảm ơn mấy thứ kia của vương gia.”

Người trong kinh thành tới, còn thần bí như thế, chẳng lẽ trong kinh xảy ra chuyện gì lớn?

Tôi vừa nghĩ vừa trở về chỗ ở của mình, nhìn thấy Vân Hương đang cùng Giác Minh và Phẩm Lan nhào bột mì làm gỏi đó.

Vân Hương giải thích: “Hôm nay là tết Thiên Thu của chúng ta.”

“Tết Thiên Thu là ngày gì?”

“Là ngày cả nhà sum họp ăn bánh Tô Đào.” Phẩm Lan tranh lời giải thích.

Tôi hiểu, giống như tết Trung Thu vậy.

Hứng trí nổi lên, tôi lôi kéo bọn nhỏ làm bánh Trung Thu, cũng ngại biện nó là một loại bánh Tô Đào vừa nghĩ ra.

Giác Minh đương nhiên là hiền ân cần với Phẩm Lan. Ban đầu tôi còn tưởng thằng nhóc này thật thà ngoan ngoãn, sau mấy ngày nằm vùng quan sát, phát hiện thằng nhóc con này hư hỏng từ bên trong, bề ngoài chất phác ngây thơ, bên trong tâm cơ thâm trầm. Kiểu tính cách trong ngoài không đồng nhất này rất giống Tiêu Huyền.

Hai người bề ngoài cũng tương tự, đức hạnh lại cùng một loại, mặc dù không phải cha con thì cũng là thân thích, nói chung không thoát nổi quan hệ họ hàng.

Lướt bánh Trung Thu đầu tiên ra lò, màu vàng óng ánh, lấp lánh đáng yêu, lại thơm ngào ngạt, khiến người ta thêm nhỏ nước miếng.

Tôi vô cùng đắc ý khoe khoang: “Tôi coi như là lên được phòng khách, vào được phòng bếp, thập toàn nữ nhân thời đại mới.”

“Cái gì thập toàn cơ?” Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Tống Tử Kính hơn nửa tháng nay không gặp đang dịu dàng cười, đứng ở cửa viện, mặc một bộ nho sam vàng nhạt thuần khiết, khiến ặt mày anh ta càng giống một bức tranh, tuần tú phi phạm.

Tôi mừng rỡ, vội vàng chạy ra đón: “Tiên sinh đã trở về! Có người sắp chờ đến khô cả nước mắt rồi.”

Tống Tử Kính nhìn có vẻ đen gầy hơn một chút, gương mặt mang vẻ phong trần, có thể thấy được mấy ngày này đã làm việc vất vả.

Anh ta ôn hòa mỉm cười: “Đi quá vội vàng, chưa kịp nói với các cô một tiếng, rất áy náy. Các cô đều khỏe cả chứ?”

Anh ta hỏi “các cô”, vì vậy Vân Hương đỏ bừng mặt chạy vào nhà. Tôi vui vẻ: “Vô cùng khỏe, chích tiện uyên ương bất tiện tiên (chỉ làm uyên ương, không làm tiên).”

Tống Tử Kính cười: “Rốt cuộc là núi cao, hoàng đế xa vẫn tốt hơn.”

Tôi gọi anh ta vào nhà ngồi: “Tối đây, tối đây, cùng ném thử bánh Trung Thu chúng tôi mới làm đi.”

Vân Hương ngại ngần bưng trà ra.

Tôi hỏi Tống Tử Kính: “Lần này tiên sinh ra ngoài có gặp chuyện gì thú vị không?”

Tống Tử Kính nói: “Việc nhà không thể nói với người ngoài. Chỉ có một chuyện quốc gia đại sự, có lẽ chuyện này ai ai cũng biết.”

Tôi nhất thời còn tưởng đó là chuyện binh sĩ trúng độc, sợ hãi kêu lên: “Lẽ nào tin tức rò rỉ?”

“Rò rỉ?” Tống Tử Kính khó hiểu: “Việc này được gắn hoàng băng bố cáo thiên hạ mà.”

Tôi mơ hồ: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nhị hoàng tử được phong làm thái tử.”

Tôi chậm chạp không phản ứng lại, ngược lại là Vân Hương kêu lên: “Cái gì?”

Tống Tử Kính gật đầu khẳng định: “Đại điển phong lập đã cử hành xong xuôi rồi.”

Tôi và Vân Hương đưa mắt nhìn nhau.

“Lão nhị? Tiêu Lịch? Thái tử?”

Vốn là thái tử đã chết, lập một người khác là rất bình thường, thế nhưng phải lập ai là chuyện đáng xem xét.

Tổng Tử Kính nói: “Còn nghe nói hoàng thượng lại bệnh nặng, xuất cung tới suối nước nóng an dưỡng, để lại hoàng hậu trong cung trấn giữ.”

Tôi châm biếm: “Trấn giữ? Bà ta là sư tử rống hay sao? Bà ta thì có thể trấn giữ cái gì?”

Tổng Tử Kính cũng cười: “Tà bất áp chính.”

Tôi nói với anh ta: “Việc lớn như vậy mà vương gia còn chưa nói với tôi.”

Không nói đến chuyện nói cho tôi biết, ngay cả mặt mũi Tiêu Huyền, nhiều ngày nay tôi còn chưa nhìn thấy nữa. Bảo vệ nhận dứt lốt của tôi đột nhiên bị thay đổi, người mới tới thiết diện vô tư, trung can nghĩa đảm, coi tôi như hạt bụi. Tôi nghĩ nhất định Tiêu Huyền đã nói gì đó với anh ta.

Đang định dẹp đường hồi phủ, chợt thấy lão hòa thượng Tuệ Không cũng đã nhiều ngày không gặp từ bên trong đi ra.

Tôi mừng rỡ chào hỏi ông ta: “Đại sư, nhiều ngày không gặp, gần đây phát tài ở đâu vậy?”

Lão hòa thượng cười đáp: “Vừa mới khát thực truyền giáo ở thành Vưu Luân trở về.”

Tôi ngạc nhiên: “Nơi đó không phải gần với Liêu thành hay sao? Đại sư thật can đảm, chạy tới nơi dị giáo như vậy truyền giáo, không sợ bị bắt lại phanh thây tám mảnh hay sao?”

Đại sư nói: “Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh.”

“Người ta cũng chẳng phải đệ tử dưới chân Phật tổ. Thượng đế của người khác cũng đâu có thể phù hộ chúng ta, không phải sao?”

Đại sư vẫn rất tự tin: “Ta tuyên truyền sự từ bi bác ái.”

Tôi hỏi: “Phật tổ thần thông quảng đại như vậy, liệu có biết Yến vương đang ở đâu không?”

Lão hòa thượng hí mắt, trong mắt lóe tinh quang: “Vương gia đương nhiên ở chỗ mà vương gia nên ở.”

Tôi mất hứng, lại hỏi: “Ông biết chúng ta có thái tử mới rồi chứ?”

Lão hòa thượng gật đầu: “Nhị hoàng tử Tiêu Lịch, mẫu thân hần, Lý Hiền Phi, là biểu muội họ xa của Triệu hoàng hậu.”

“Thì ra là thân thích.”

Lão hòa thượng cười: “Cô nương sẽ phát hiện sức mạnh tình thân là mạnh mẽ nhất.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười. Không thể chứ? Người nhà họ Tạ đã cho tôi một bài học sinh động nhất. Không biết hiện giờ Tạ Chiêu Kha sống thế nào? Có nhớ tôi lắm lắm hay không?

Tôi và lão hòa thượng chậm rãi đi trên đường cái náo nhiệt, ven đường đều là những thương nhân nhỏ vào thành họp chợ, bán chút trang sức giá rẻ, kẹo và một số loại đồ chơi, những cô gái trẻ và bọn trẻ con vây quanh sạp hàng, người người đều mang một nụ cười vô ưu vô lo.

Lão hòa thượng đột nhiên hỏi tôi: “Giác Minh gần đây thế nào?”

“Rất tốt.” Tôi nói: “Tiên sinh ở trường nói thằng bé rất chăm chỉ tiến bộ, thông minh ngoan ngoãn. Thằng bé quen rất nhiều bạn mới, sống thật vui vẻ.”

Lão hòa thượng ngẩng đầu nhìn trời: “Vui vẻ là tốt. Đứa bé này cũng nên vui vẻ một chút... Cô đến tìm vương gia sao?”

Tôi nói: “Đã vài ngày tôi không nhìn thấy Tiêu Huyền.”

“Thái tử mới được sắc phong, trong triều lại biến động nhân sự một phen, có lẽ có nhiều phương diện phải sắp xếp lần nữa, vương gia bận bịu nhiều việc.”

“Tôi biết.” Tôi nói: “Chuyện chính trị tôi không hiểu. Tôi cũng không biết tôi tìm nhị ca làm gì. Chỉ là, chỉ là muốn nhìn thấy ca ấy, hỏi xem ca ấy dạo này thế nào.”

Lão hòa thượng chế giễu: “Vương gia có gì không tốt? Trời cao hoàng đế xa, bên cạnh ai ai cũng là võ lâm cao thủ bảo vệ.”

“Thế nhưng...” Tôi tranh luận: “Một vương gia tiêu dao như vậy, nếu cứ thành thành thật thật mà làm, chưa được mười năm nữa sẽ không còn mạng. Tiêu Huyền chỉ bắt đắc dĩ.”

Lão hòa thượng quay đầu nhìn tôi: “Cô không ngu ngốc như tôi tưởng tượng.”

Tôi tức giận, cười khẩy: “Ông cũng không đức cao vọng trọng như lần đầu gặp mặt.”

“Tiểu cô nương.” Lão hòa thượng không tức giận, chỉ cười: “Mặc dù cô thông minh, nhưng trải nghiệm quá ít, lại dễ mềm lòng, rất dễ bị lừa.”

Tôi không phục: “Lòng dạ đều là thịt, sao có thể không mềm? Lòng gang dạ sắt chẳng phải là người chết sao?”

Lão hòa thượng vui vẻ chấp thuận, khen ngợi: “Nói rất có thiện ý.”

Lão hòa thượng điên này!

Tôi trở về nhà. Bọn nhỏ đang ở học đường, Vân Hương mặt đầy xuân sắc đang thêu hà bao cho Tống Tử Kính, được mới điều chế đang ở trong bình chậm rãi lên men. Tôi chán muốn chết, leo lên ngựa, ra khỏi thành đi dạo.

24. Chương 24: Bài Ca Thảo Nguyên

Ra khỏi thành Tây Dao, đi chừng mười dặm về phía Bắc, chính là bà mẹ của thảo nguyên, sông Cát Tang. Sông Cát Tang là một nhánh của sông Hồng, là cội nguồn tươi tốt của cả vùng đất này. Trên thảo nguyên là những người dân du mục, dựng lều trại sống dọc theo bờ sông.

Nơi tôi quen thuộc nhất là bộ tộc của lão Đa, Đa Luân Khắc. Tháng trước tôi ra ngoài hái thảo dược, tình cờ gặp một cậu thiếu niên bị treo chân khi xuống ngựa, đó là A Tử, cháu trưởng nhà lão Đa. Tôi đưa cậu ta về nhà, lại chữa chân cho cậu ta. Vốn chỉ là tiện tay thôi, chưa đến mức “dùng tuyền tương báo*”, cha của A Tử tặng mấy con dê nướng tới tận chỗ tôi, còn hoan nghênh tôi tới chơi bất cứ lúc nào.

* Tích thủy chi ân, dùng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Bọn họ biết nói tiếng Hán, lại nhiệt tình hiếu khách, đặc biệt hào phóng. Tôi đã thích náo nhiệt, lại được biết nhà lão Đa có một phương thuốc bí mật gia truyền. Vì vậy mới ôm ý đồ đen tối, thường xuyên chạy tới tìm bọn họ.

Mùa thu, sắc trời quang đãng, mùa thu miền Bắc Trung Quốc tới rất sớm, trong làn gió mát mẻ mang theo hương thơm của cỏ xanh. Cây cỏ tươi tốt không cao quá móng ngựa. Ánh mặt trời ấm áp, trong lòng tôi thoải mái hơn nhiều, để ngựa tùy ý chạy sâu vào trong thảo nguyên.

Tôi đi về hướng Bắc khoảng một tiếng đồng hồ, trèo qua một sườn núi cao cao, xa xa hiện ra một dòng sông xanh lấp lánh ánh nước. Chính là nơi này.

Bên bờ sông có hơn mười chiếc lều bạt màu trắng, giống như những bông hoa màu trắng nở ra trên thảm cỏ. Tôi vui vẻ thúc vào bụng ngựa, chạy về phía bọn họ.

Cách lều bạt còn hơn mười mét, tôi lập tức phát hiện có điều không đúng. Trước một gian lều treo cờ đỏ vây đầy người. Theo tập tục của thảo nguyên, chỉ khi nào người trong tộc mắc trọng bệnh hoặc có phụ nữ sinh sản mới có thể treo cờ đỏ trên lều.

Tôi vội vàng chạy tới. Một thiếu niên cao gầy, mắt to nhìn thấy tôi đầu tiên, chạy lại đón.

“A Tử!” Tôi nhảy xuống ngựa: “Có chuyện gì vậy?”

A Tử nhìn thấy tôi, mừng như điên, chạy lên kéo tôi: “Mẫn tỷ tỷ, tỷ đến thật đúng lúc! Tam tỷ của đệ sắp sinh rồi!”

Con gái thứ ba nhà lão Đa, Chu Y, là một mỹ nhân có tiếng trên thảo nguyên này, gả cho quán quân trong lễ đua ngựa năm ngoái, khi quen biết cô ấy, cô ấy đã có thai gần chín tháng.

“Không phải còn nửa tháng nữa mới sinh sao?” Tôi hỏi.

“Hôm qua tam tỷ không cẩn thận bị ngã, bụng bắt đầu đau.”

Tôi nghe vậy, hoảng hốt hỏi: “Vậy hiện giờ thế nào rồi?”

“Vẫn đau đến tận bây giờ, còn chưa thấy có dấu hiệu gì. Có một đại phu người Hán đi ngang qua, nhưng đó là nam nhân, gia gia và tỷ phu không cho hắn vào nhìn.”

Cậu ta chỉ sang một hướng, tôi nhìn thấy trong đám người có một anh chàng trẻ tuổi đang kêu to: “Lúc nào rồi còn bận tâm chuyện này! Có cái gì quan trọng hơn mạng người hay sao?”

Điều bộ cứ như bên trong chính là vợ con mình vậy.

Tôi đi qua vỗ vỗ vai anh ta, người kia quay phắt đầu lại. Hơn hai mươi tuổi, gầy tong teo như một thư sinh yếu ớt, lời thôi lệch thếch, lúc này còn đang kích động, đôi mắt trừng lớn như muốn lột tròng.

Tôi cười nói: “Đại ca đừng kích động, còn có tiểu muội đây. Tiểu muội thay đại ca đi cứu người.”

“Sao? Cô là ai?” Anh ta bực bội. Tôi đã đi về phía kều trại.

Đi vào trong lều, một mùi tanh tưởi quái dị đập vào mặt khiến tôi choáng váng trong chốc lát. Bên trong oi bức không chịu nổi, tối om, không có ánh sáng, Chu Y đang nằm trên giường, yếu ớt rên rỉ, bên cạnh có mấy người phụ nữ và mấy đứa trẻ đang lo lắng suông. Điềm chết người chính là còn có một cô một bà đồng quái dị như phù thủy đang nhảy qua nhảy lại khắp lều.

“A Mẫn à!” Vợ của lão Đa, bác gái Cổ Li đầy nước mắt nước mũi nhào tới: “May mà cháu đến rồi! Cháu mau xem cho Chu Y một chút đi!”

Tôi nắm tay an ủi bà ấy: “Đại nương đừng nóng vội, cháu đi xem ngay đây.”

Tuy tôi không học khoa phụ sản nhưng kiến thức cơ bản vẫn có đầy đủ, không đến mức bó tay chịu trói.

Tôi lớn tiếng hô: “Chuẩn bị vài sạch, nước nóng. Bà đồng và bọn nhỏ ra ngoài cả đi!”

Mấy người phụ nữ giật mình. Bác gái Cổ Li dùng ngôn ngữ bản tộc nói lại một lần, bọn họ mới nửa tin nửa ngờ bắt tay vào làm việc.

Tôi đi xem Chu Y. Sắc mặt cô ấy tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, hai mắt vô thần, hiển nhiên đã ở trong tình trạng kiệt sức. Thế nhưng toàn thân vẫn cứng nhắc.

Tôi xốc lên chiếc chăn rất nặng trên người cô ấy, vừa dùng nước nóng lau người cho cô ấy, vừa kiểm tra tình trạng của cô ấy. Cô ấy hơi tỉnh lại một chút, rên rỉ: “A Mẫn?”

“Là tôi.” Tôi dịu dàng nói với cô ấy: “Cô yên tâm, cô và đứa trẻ sẽ không có chuyện gì. Tôi còn phải làm mẹ nuôi chứ!”

Tử cung thắt lại một cái, Chu Y đau đến nhăn mặt, nắm chặt tay tôi. Tôi chịu đau, kiên nhẫn chờ cơ đau bụng sinh của cô ấy qua đi. Một lúc lâu sau, cô ấy mới nhẹ nhàng nói: “Ta tin A Mẫn.”

Tôi gạt đầu, bắt đầu chăm cứu cho cô ấy. Bộ châm pháp này của lão Trương vốn dùng để làm chậm cơn co giật. Tôi to gan thay đổi một chút để thích ứng với tình huống đặc biệt của Y Chu.

Tôi nói với cô ấy: “Đã mở tám phân, sắp sinh rồi. Cô phải kiên trì.”

Chu Y thở hổn hển gạt đầu.

Tuy lều vải rất thoáng đãng nhưng rất nhanh tôi đã đổ mồ hôi toàn thân. Trong khi châm cứu và xoa bóp, tình hình của Chu Y chậm rãi chuyển biến tốt, thân thể cứng nhắc thoáng thả lỏng, hít thở cũng dễ dàng hơn nhiều. Miễn cưỡng uống hết một bát canh bổ, cô ấy lại có sức để đối phó với những cơn đau bụng sinh.

Phụ nữ khó sinh, biện pháp trực tiếp nhất là phẫu thuật. Tôi không muốn làm, thứ nhất là kỹ thuật ngoại khoa của tôi rất kém, thứ hai là điều kiện vệ sinh ở đây quá tệ. Nếu không đi vào ngõ cụt, tôi tuyệt đối không đi đến nước đó.

Bác Cổ Li lo lắng nói: “Cứ tiếp tục như vậy, chưa nói đến mẹ, đứa bé phải làm sao bây giờ?”

Tôi liên tục châm châm cứu cứu. Mồ hôi theo gương mặt nhỏ xuống, tôi hoàn toàn không có thời gian để lau. Dựa vào những thi thức mơ hồ còn nhớ được khi đi học trước kia, tôi cố gắng tiến hành từng bước một.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, lại giống như mới chỉ vài giây vài phút, đứa bé từ trên tay tôi rời khỏi cơ thể mẹ. Tôi nhìn cuống rốn quấn trên cổ đứa trẻ, trong lòng căng thẳng.

Bác Cổ Li kêu lên đầu tiên. Những người phụ nữ khác đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Tôi quyết định thật nhanh, cắt cuống rốn, đặt đứa bé nằm xuống, cúi người làm hô hấp nhân tạo.

Một lần, hai lần, ba lần... Trong lúc đó, tôi cấp tốc hạ châm xuống những huyệt chính.

Chu Y suy yếu hỏi: “Con của ta thế nào rồi?”

Tôi không rảnh trả lời, tiếp tục hô hấp nhân tạo.

Đứa bé vẫn nằm đó vô tri vô giác, giống như những cố gắng của tôi hoàn toàn không có tác dụng.

Mồ hôi tôi chảy vào mắt. Bác Cổ Li kéo tôi: “Quên đi, đây đều là mệnh.”

Tôi bỏ tay bác gái ra, cúi đầu lại thổi khí vào miệng đứa bé.

Chu Y khóc nức lên. Cũng chính lúc này, đứa bé trong tay tôi oa lên một tiếng, lồng ngực nho nhỏ phập phồng hô hấp.

Tôi thở phào một hơi.

Bác gái Cổ Li vui mừng khôn xiết: “Sống lại rồi! Đứa bé sống lại rồi!”

Chu Y giãy dụa ngồi dậy: “Cho ta xem!”

Tôi đặt đứa bé đã được bọc cẩn thận vào tay Chu Y.

Chu Y nhìn đứa bé, nước mắt chảy xuống, dùng ngôn ngữ bản tộc thì thào gì đó.

Bác gái Cổ Li nhào tới ôm lấy tôi khóc: “A Mẫn à, cháu thật sự là thiên thần từ trên trời phái xuống...”

Tôi lau mồ hôi, lúc này mới cảm thấy chân tay, eo, thắt lưng đều đau nhức, đặt mông ngồi xuống chần chừ. Quay đầu nhìn nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn của Chu Y, cũng không khỏi nở nụ cười.

“Là một cô bé!”

Ánh mắt nồng ấm của Chu Y dừng trên gương mặt đứa bé: “Nữ nhi tốt lắm, người Hán các cô có câu, nữ nhi là chiếc áo bông tri kỷ của mẹ.”

Dường như đứa bé cũng cảm nhận được bầu không khí vui sướng này, rốt cuộc buông tiếng khóc rống lên. Tôi nhận lấy đứa bé kiểm tra một lần, tim đập, hô hấp của đứa bé đều rất bình thường.

Chồng của Chu Y ở bên ngoài chờ đã hết kiên nhẫn, cao giọng gọi tên Chu Y. Mấy người phụ nữ vui vẻ ôm đứa bé ra ngoài cho anh ta nhìn.

Tôi còn lo lắng đàn ông sẽ kỳ thị con gái, không ngờ anh chàng kia vừa nhìn thấy con gái đã kích động đến mức khóc không thành tiếng.

Lão Đa, Đa Luân Khắc, đi tới trước mặt tôi, cung kính làm một cái đại lễ với tôi.

Tôi sợ hãi nâng ông ấy dậy: “Bác Đa, bác làm gì vậy?”

“A Mẫn à, cháu đã cứu hai tôn tử của ta, còn cứu nữ nhi của ta, cháu là quý nhân của tộc ta, vĩnh viễn là khách quý trong tộc ta. Đại ân tình hôm nay, chúng ta phải báo đáp thế nào đây?”

Tôi cười: “Cứu người là trách nhiệm của người học y, cháu chỉ làm hết chức trách thôi, nói gì đến ân tình, càng không cần nói đến báo đáp.”

Chồng Chu Y đi tới, dùng tiếng Hán cứng nhắc nói: “Mẫn cô nương, cô cứu đứa bé, cô đặt một cái tên đi.”

“Tôi?” Tôi vừa sợ vừa quẫn bách: “Nhưng tôi không hiểu quy củ đặt tên của tộc mọi người.”

Lão Đa cười nói: “Vậy đặt một cái tên Hán là được!”

Tôi nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang oa oa khóc kia, lại nhìn trời chiều rực rỡ phía xa một chút, nói: “Tuy sinh ra vào lúc chạng vạng, thế nhưng phải trải qua nhiều gian nguy, thay da đổi thịt. “Tịch dương vô hạn hảo, chính thị tấn hoàng hôn**”. Vậy đặt là Triều Vân(Mây sớm) đi.”

** Hai câu cuối trong bài Đăng Lạc Du Nguyên của Lý Thương Ẩn. Bạn nghi ngờ với trình độ văn chương dốt nát của bạn Tiểu Hoa, bạn ấy đã nhầm chữ “cận” thành chữ “tấn”. Hai câu thơ thật sự phải thế này:

Tịch dương vô hạn hảo

Chính thị cận hoàng hôn

Dịch thơ (Trần Trọng San)

Nắng chiều đẹp vô hạn

Chỉ tiếc sắp hoàng hôn.

Chồng của Chu Y vô cùng vui vẻ, liên mồm nói cảm ơn.

Lão Đa cũng chỉ huy người trong tộc: “Nhanh đi giết một con dê, đêm nay chúng ta phải ăn mừng một phen.” Rồi lại hỏi tôi: “A Mẫn ở lại ăn tối đi.”

Tôi thẳng thắn cười: “Đây là đương nhiên. Cháu đã có thể coi đây là nhà, vậy cháu cũng không khách sáo nữa.”

Mặt trời còn chưa xuống núi, lửa trại đã được đốt lên. Bọn nhỏ đá cầu cách đó không xa. Kể mê đá cầu nửa mùa như tôi truyền thụ cho bọn chúng một bộ quy tắc thi đấu và một ít kỹ thuật nông cạn, cuối cùng lại được bọn chúng thờ phụng như của quý. Ngược lại khiến tôi cảm thấy rất ngượng ngùng.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn, bỗng phát hiện bên chân có một cái bóng đến gần, ngẩng đầu nhìn lên, chính là đại phu người Hán xúc động lúc trước. Anh ta mặc một bộ quần áo cũ kỹ không quá vừa người, đầu tóc có chút hỗn loạn, râu ria giống như nhiều ngày không cạo. Tuy rằng như vậy, cử chỉ của anh ta vẫn coi như nhã nhặn.

Tôi cười, chào hỏi anh ta: “Chào đại ca!”

Gã thư sinh mặt trắng này cũng là một người sáng khoái, toét miệng chào: “Chào cô nương.”

Tôi hỏi: “Đại ca cũng là người Hán à? Không biết xưng hô thế nào?”

Thư sinh cào cào mái tóc mất trật tự, nói: “Tại hạ họ Trình.”

“Trình đại ca.” Tôi nói: “Đại ca gọi A Mẫn là được rồi. Đại ca đi ngang qua đây à?”

“Coi như vậy đi.” Tiểu Trình nói: “Ta du ngoạn phương Bắc, ở lại vài ngày rồi đi về phía Nam, mười ngày trước, khi gặp lão Đa là lúc đang định Nam hạ. Vốn định hôm nay vào thành Tây Dao. Cô từ trong thành tới à?”

“Đúng vậy.” Tôi nói: “Chẳng trách trước đây chưa từng gặp anh. Đại ca dự định đi đâu?”

“Thẳng về phía Nam, xa nhà nhiều năm, muốn về nhà xem sao.”

Tôi cười cười, bỗng có chút cô đơn: “Có thể về nhà thật tốt.”

“Mẫn cô nương.” Bạn học họ Trình ngồi xuống bên cạnh tôi, ra vẻ thân quen nói: “Nếu đã cùng nghề, xin hỏi một chút vừa rồi cô nương cứu hai mẹ con bọn họ thế nào?”

Tôi và anh ta vừa gặp đã thân, nên miêu tả sự thật lại cho anh ta nghe một lần.

Bạn Trình nghe xong vô cùng hứng thú, túm lấy tôi hỏi: “Chẳng hay cô nương bá sư nơi nào?”

Tôi học từ sách của lão Trương, nhưng cũng không thể mặt dày tự xưng là đệ tử của ông ấy, liền cười nói: “Không có sư phụ.”

Bạn Trình hoài nghi nhìn tôi chăm chăm, trên người tuy lôi thôi, râu ria đầy mặt nhưng đôi mắt lại trong vắt đến mức khiến người ta cảm thấy áp lực. Anh ta nhìn thẳng vào tôi giống như muốn đục một lỗ trong suy nghĩ của tôi. Tôi chột dạ, cái chuông báo động trong đầu reo vang.

Tôi căng thẳng một lúc, Tiểu Trình đang định nói gì đó thì A Tử gọi một tiếng: “Mẫn tỷ, tới uống trà sữa đi!”

Tôi nhảy dựng lên như có lò xo gắn dưới mông, bỏ chạy. Tiểu Trình yếu ớt hô lên một tiếng: “Cô...” Tôi đã chạy thật xa.

Mặt trời xuống núi, lửa trại bốc cháy hừng hực, giá xiên dê đang quay ken két, mùi rượu, mùi thịt thơm ngào ngạt tỏa ra bốn phía. Tiếng cười và tiếng ca rộn rã lượn lờ. Các cô gái và bọn trẻ nắm tay nhảy múa bên đồng lửa.

Bạn Tiểu Trình cách tôi không xa, đang nắm tay một cô nương, cười tủm tỉm nói: “Nhìn bàn tay này của cô nương, tương lai nhất định sẽ gả ột trượng phu có một đàn dê sung túc, sau đó sinh hai con trai.”

Cô nương kia vừa vui mừng vừa xấu hổ.

Tiểu Trình buông tay cô nương kia ra, chuyển sang một cậu trai vẻ mặt bực bội ở bên cạnh: “Ai da, đại ca, ấn đường (vị trí giữa hai lông mày) của người biến thành màu đen, dường như có huyết quang tai ương!”

“Nói cái gì đấy!” Cậu trai kia đứng phắt dậy.

Tôi vội vàng chạy tới, kéo Tiểu Trình: “Nào, nào, nhân dân các tộc đều là một nhà, cùng nhau tới nhảy múa đi.”

“Rõ ràng là vậy mà.” Trình bán tiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tôi cười hỏi: “Bán tiên, vậy ngài xem tướng cho tôi đi?”

Tiểu Trình cười: “Trước đó đã xem rồi. Cô nương tương lai phú quý không thể kể bằng lời, là mẫu nghi thiên hạ...”

Xiên thịt dê trong tay tôi rơi xuống đất: “Anh nói cái gì?!”

Trình bán tiên vênh váo: “Không nói, không nói nữa. Nhân mệnh tại thiên, nói ra thiên cơ sẽ bị trời phạt.”

“Chờ một chút!” Tôi kéo anh ta: “Đây là chính anh nhìn ra hay người khác nói cho anh?”

Tiểu Trình cười nửa thật nửa giả: “Mẫn cô nương, ta thấy dường như cô không cam lòng. Bất kể phú quý hay nghèo hèn đều là vô định, cuộc sống thế nào còn phải xem chính mình. Cô xem, thảo nguyên mênh mông, không giới hạn, thật ra cứ đi mãi rồi sẽ thấy đường.”

Không ngờ đến đây rồi còn đụng phải tri kỷ của Lỗ Tấn tiên sinh. Tôi tròn tròn mắt.

Tiểu Trình vẫy vẫy tay, lại chạy tới một bên làm thầy tướng số.

Tôi sững sờ, bị A Tử kéo vào đám người nhảy múa, cứ cười đùa như vậy, tạm thời quên đi lo lắng trước mắt. Nhảy mệt, A Tử hào hứng nhét vào trong tay tôi một chén rượu: “Uống đi!”

Tôi không suy nghĩ nhiều, lập tức ngửa cổ uống rượu. Ngay sau đó, một chất lỏng nóng bỏng chảy vào trong dạ dày, rồi cổ nhiệt lượng lại bốc lên, hun nóng đôi mắt tôi, tôi đặt cái chén xuống, ho khụ khụ.

Những người dân du mục nhìn thấy dáng vẻ này của tôi liền cười rộ lên.

Bác Cổ Li cười: “Dù sao A Mẫn cũng là nữ hài tử từ phía Nam tới.”

Thế nhưng, sau khi cổ nhiệt lượng đó qua đi, thứ còn lại chính là cảm giác ấm áp sâu sắc và hương thơm ngào ngạt. Tôi cảm thấy mùi vị không tẻ, hăng hái bưng bưng nói: “Tôi muốn nữa, cho tôi một chén nữa.”

Dần du mục nghe vậy cảm thấy rất thú vị, A Tử lập tức đổ đầy một chén nữa cho tôi.

Lúc này tôi uống thật tinh tế. Chậm rãi nuốt xuống, cảm thấy loại rượu này có hương cỏ xanh thơm ngát, vô cùng ngon miệng. Uống một ngụm, ăn một miếng thịt dê nướng, trải nghiệm này vô cùng tuyệt vời.

Đang vui vẻ, bạn nhỏ Tiểu Trình ghé tới hỏi tôi: “Đây là chén thứ mấy rồi?”

“Không biết.” Tôi uống vào bụng còn đếm làm gì: “Rất ngon, anh có uống một chút không?”

Tiểu Trình quay đầu mắng những người khác: “Nha đầu này không còn biết gì nữa rồi. Sao không ngăn cô ấy lại?”

A Tử oan ức nói: “Tửu lượng của Mẫn tỷ có vẻ rất tốt mà.”

Giọng nói của lão Đa có chút mơ hồ: “Quá càn quấy. Mau mang trà tới đây.”

Tôi ôm bình rượu, cầm lên tu ừng ực. Tiểu Trình kêu ầm lên, vội vàng giật lấy. Tôi không cho, kêu to: “Đừng động vào pho mát của tôi!”

Tiểu Trình toát mồ hôi: “Cô còn uống nữa, hậu quả ngày mai cô chịu.”

Tôi ôm bình rượu không tha, nhìn thấy dưới mớ tóc bù xù của bạn Tiểu Trình thật ra gương mặt cũng rất thanh tú, vì vậy tôi vươn tay sờ soạng một cái, thì thầm: “Thật là mềm.”

Tiểu Trình tức giận, hất tay tôi ra, vội vàng lui về phía sau, mặt đỏ như mông khi.

Tôi cười ha ha, cao giọng hát: “Thảo nguyên xinh đẹp là nhà của ta, gió thổi cỏ hoa bay khắp trời...” Tuy ca từ đẹp nhưng không có một âm độ nào của tôi là đúng với nguyên bản.

Lão Đa còn rất cảm động: “Cô nương thật sự là tri kỷ.”

Tôi bị gió thổi qua, một cảm giác hào hùng bùng lên trong lồng ngực, nhất thời cảm thấy ý chí thiên hạ, quan sát bốn phương. Vừa nghĩ như vậy, tôi lập tức giãy dụa đứng lên, mở hai tay ra, muốn ôm bầu trời đầy sao đêm nay, trong nháy mắt nghĩ mình sắp bay lên đến nơi.

Đứng bật dậy như thế, tôi đầu vầng mắt hoa, phịch một cái ngã xuống mặt cỏ. Tiếng mọi người thân thiết gọi tôi giống như bị gió thảo nguyên thổi qua. Ánh lửa mờ dần, tiếng động trôi xa, trời đất quay cuồng.

Tôi nhắm mắt lại, mê man trong hương rượu.

Khi tỉnh lại, trời đã sáng. Tôi đang nằm trong một căn lều nhỏ sạch sẽ, bên cạnh là em gái của A Tử, đang ngủ say sưa. Đầu tôi đau đến mức khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả, chỉ hận không thể dung dao chặt phứt đi. Hương trà sữa thơm nồng bay từ bên ngoài vào. Tôi gắng gượng đứng dậy.

Bác gái Cổ Li nhìn thấy tôi, cười nói: “A Mẫn tỉnh rồi à? Có đau đầu không? Uống chút trà đi.”

Tôi cảm kích cầm cốc trà, ngồi xuống một tấm thảm bên bếp lửa. Bầu trời phía Đông ánh lên sắc hồng mềm mại, sáng sớm ở thảo nguyên rất lạnh, cái đầu phập phồng đau đớn của tôi bị gió thổi qua tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bác gái đưa cho tôi một chiếc bánh nóng hằm hập: “Ăn đi. Chơi đùa cả một đêm chắc cũng đói bụng rồi. Nhưng cháu tỉnh dậy cũng thật sớm.”

Tôi nói: “Trước đó vài ngày cháu đang điều chế loại dược mới, cứ cách ba canh giờ lại phải thêm nguyên liệu mới, vì vậy ngủ muộn dậy sớm, mãi thành quen.”

Sau sự kiện binh sĩ trúng độc, toàn bộ tâm trí tôi đặt hết vào chương độc kinh, chế tạo ra rất nhiều loại dược có thể lưu trữ lâu dài. Ngày đó, khi đọc tiểu thuyết của ông nội Kim, hâm mộ nhất là những cao thủ võ lâm bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra mấy cái lọ, đổ chút dược vào nước là có thể cứu mạng. Hiện giờ

chính mình cũng làm không ít, tất cả đều đưa đến chỗ Tiêu Huyền một phần, vậy mà anh ấy vẫn đứng giữa trung tâm nguy hiểm.

Nói đến đây, không biết hiện giờ anh ấy thế nào? Chuyện của anh ấy đã xử lý đến đâu? Gây dựng một sự nghiệp lớn như vậy, một mình anh ấy chống đỡ, vậy mà trước giờ chưa từng thấy kêu khổ.

Uống hết cốc trà sữa, dường như gió lại lớn hơn một chút. Tôi đứng lên, nói cảm ơn bác gái.

Trong gió dường như có một mùi kỳ lạ, tôi nghi hoặc nhìn về hướng gió thổi tới. Thảo nguyên mênh mông, đường chân trời uốn thành một đường cong duyên dáng. Nhìn có vẻ mọi thứ đều rất bình thường và an bình.

Tôi cười lắc đầu, say rượu khiến thần kinh của tôi không bình thường. Tôi trùm chăn quay lại.

Còn chưa đi được năm bước, một hơi thở khác thường lại trôi về đây, trong đó giống như còn trộn lẫn mùi máu tanh.

Tôi dừng lại, những con ngựa của dân du mục đột nhiên kích động.

Những người đang bận rộn đều ngừng tay, những người đàn ông cảnh giác nhìn về một hướng trên đồng cỏ. Trong sự yên lặng như tờ, tôi cảm giác được cả vùng đất như đang rung lên.

“Đây là...”

“Lang đạo tới!!!!”

Cái gì?

25. Chương 25: Ông Chú Mặt Nạ

Hơi thở của sự nguy hiểm thật sự rõ ràng, trộn lẫn trong những cơn gió thảo nguyên, những người phụ nữ hoảng sợ bỏ chạy, những người đàn ông lập tức cầm lấy vũ khí.

Tiếng keng báo động vang lên trong khu cắm trại. Lão Đa chạy từ trong lều ra, lớn tiếng nói: “Nữ nhân mang theo hài tử chạy về hướng nam, tới thành Tây Dao, các nam nhân đi theo ta! Giữ chân bọn chúng!”

“Sao lang đạo có thể đến?”

“Đây là lãnh địa của Yến vương mà!”

“Thấy bọn chúng rồi! Mọi người chạy mau!”

Cưỡi ngựa chần thả gia súc từ khi còn nhỏ, những người phụ nữ lập tức ôm hài tử lên ngựa. Thân nhân gần như chưa kịp nói lời từ biệt đã vội vã chia lìa. Khắp nơi hoảng loạn, tiếng hô hào và tiếng khóc quện vào nhau. Mấy canh giờ trước còn là khung cảnh yên bình, vui vẻ, đảo mắt đã thành địa ngục nhân gian.

Lang đạo. Tôi từng nghe Tiêu Huyền nói. Cướp trên thảo nguyên, cướp của đội buôn và dân du mục, không tội ác nào không dám làm. Bọn chúng hoành hành trên thảo nguyên hơn mười năm, thường xuất hiện ở những vùng đất không người quản lý, vì những nơi đó là vị trí mẫn cảm trong tranh chấp chính trị giữa hai nước Tề Liêu, hai nước chưa từng phái binh bao vây tiêu trừ, chỉ khi nào chúng xâm phạm biên giới mới xảy ra đối kháng vũ lực. Nhiều năm dung túng khiến thế lực bọn chúng bám rễ thâm sâu, đã trở thành một khối u ác tính của thảo nguyên.

Tôi đang sững sờ, đột nhiên bị người ta túm lấy.

Tiểu Trình hiển nhiên vừa mới tỉnh ngủ, quần áo còn chưa mặc cẩn thận, lộ ra một khoảng ngực trắng nõn như đậu hũ, tóc rối tung, chỉ tiếc râu ria đầy mặt phá hủy hình ảnh tổng thể.

Tiểu Trình hỏn hển nói: “Nhìn cái gì? Đầu chưa giữ nổi còn nhìn cái gì nữa.”

Anh ta lôi tôi bỏ chạy. Bạn Tiểu Trình nhìn có vẻ yếu ớt vậy mà chạy lại rất nhanh, dưới chân như đạp gió, tôi chạy theo không kịp. Vừa chạy anh ta vừa hỏi: “Ngựa hôm qua cô cưỡi tới đâu?”

Tôi kéo cái còi trước ngực thổi một tiếng, rất nhanh, một con chiến mã thông minh nhu thuận đã xuyên qua đám người, chạy tới trước mặt chúng tôi.

Tiểu Trình đẩy tôi lên ngựa: “Cò nhanh cùng những nữ nhân khác về thành.”

“Sao?” Tôi kêu lên: “Anh ở lại có thể làm được gì?”

Tiểu Trình nổi giận vì sự kỳ thị của tôi: “Mặc dù võ thuật của ta không tốt nhưng ta biết dùng độc.”

Tôi cười với anh ta: “Sao anh biết tôi không biết dùng độc?”

Tiểu Trình ngẩn ra.

Tôi xoay người ôm hai đứa trẻ lên ngựa, vỗ mông ngựa một cái, con ngựa tung móng chạy đi.

“Cô...” Tiểu Trình không tin nổi.

Tôi kéo anh ta chạy về phía mấy người đàn ông: “Bác Đa cũng là người thân của tôi. Người thân gặp nạn, tôi sao có thể thấy chết không cứu?”

Lang đạo đã tới, tên nào cũng cao to lực lưỡng, khăn đen che mặt, cưỡi trên con ngựa cao lớn, đao kiếm lóe sáng. Tôi tận mắt nhìn thấy gã đầu lĩnh giơ đao chém ngã mấy người du mục. Đó đều là những người bạn từng ca múa với tôi đêm qua.

Mắt tôi đỏ lên, không kịp nghĩ nhiều đã định tiến lên. Tiểu Trình đứng lúc kéo tôi lại: “Tốt xấu gì ta cũng có chút võ vè. Ta đi giúp nam nhân, cô đi giúp nữ nhân.”

Tôi đứng sau lều bạt, nhìn quần áo anh ta bay bay, động tác nhanh nhẹn, thuốc bột phân tán trong gió, lập tức hạ gục mấy tên lang đạo.

Khá lạ, thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Một thanh niên có vẻ giống một thư sinh bất đắc chí, không chừng người ta lại là cao thủ võ lâm. Như Tống Tử Kính chẳng hạn.

Tôi quay đầu đi tìm những người phụ nữ và trẻ em chưa kịp chạy trốn. Vòng qua một cái lều để nấu ăn, nhìn thấy một tên lang đạo đang giật một chiếc túi vải trong lòng một người phụ nữ. Người phụ nữ sống chết không buông, gã không nhịn được nữa, giơ đao lên. Tôi xông lên, vỗ vỗ vai hắn.

“Hi, đại ca.”

Gã nghi hoặc quay đầu nhìn tôi. Tôi tung toàn bộ số thuốc bột trên tay vào mặt hắn. Hai mắt hắn mở tròn, sau đó rầm một tiếng ngã xuống đất.

Người phụ nữ kia còn chưa kết kinh hãi: “Cô nương...”

Tôi quả trách cô ấy: “Muốn tiền hay muốn mạng? Còn không chạy mau!”

Cô ta vội vàng đứng lên bỏ chạy.

Tôi liếc mắt nhìn thấy A Tử đang nắm một cây đại đao xông ra ngoài, vội vàng kéo cậu ta lại: “Cậu đi đâu đấy A Tử?”

“Đệ đi giết lũ cường đạo này!” Cậu trai này nắm đại đao của người khác, quật cường, kiên quyết.

“Bỏ đao xuống.” Tôi nhét một gói thuốc nhỏ vào trong lòng cậu ta, lại tống vào miệng cậu ta một viên thuốc giải: “Được không nhiều, hòa vào nước, hắt về phía bọn chúng. Dùng tiết kiệm một chút.”

A Tử bình tĩnh lại, hiểu được ý tôi, mang theo được chạy đi.

Tôi mang theo một số dược khác, bảo vệ phía sau những phụ nữ và trẻ em đang rút lui. Cuối cùng, những loại thuốc còn lại tương đối mạnh, kẻ trúng độc da thịt thối rữa, vô cùng thê thảm. Lần đầu tiên tôi ra tay nặng như vậy, nhưng nhìn những dân du mục chưa kịp chạy trốn chết thảm dưới đao của bọn chúng, tôi chỉ hận mình trời gả không chặt, không thể tự tay giết bọn chúng.

Bỗng nhiên, phía trước truyền tới một tiếng hét hoảng hốt. Tôi nhìn lại, thì ra bọn lang đạo gặp trắc trở ở hướng Bắc, vòng sang hướng Nam tiếp tục chém giết.

Những người phụ nữ hoảng loạn chạy trốn, chậm một chút là sẽ chết dưới đao của lũ lang đạo, chạy nhanh cũng không chạy thoát khỏi mưa tên. Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết vang vọng ngay trước mặt tôi. Trong lòng tôi đau nhức, lửa giận thiêu đốt trong máu, hóa tất cả những sợ hãi và nao núng thành tro bụi.

Liếc mắt nhìn thấy Chu Y ôm con gái mới sinh, được chồng cô ấy đỡ. Tôi vội vàng chạy tới trước mặt bọn họ, lo lắng nói: “Như vậy không được. Đại ca, huynh công cô ấy, tôi ôm đứa trẻ.”

Chu Y nhìn tôi, vô cùng tin tưởng giao đứa trẻ vào tay tôi. Chồng cô ấy công cô ấy bỏ chạy, tôi ôm đứa bé theo sát phía sau.

Sau lưng lại vang lên tiếng móng ngựa, mùi máu tanh bay tới. Số thuốc ít ỏi trong lòng bàn tay không tạo ra được bất cứ hiệu quả gì.

Bóng đen bao phủ, tôi xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một đôi mắt khát máu và một ánh đao sáng loáng, tôi vô thức quỳ trên mặt đất, bảo vệ đứa bé trong lòng.

Nhưng đau đớn hoặc cái chết không phủ xuống. Con ngựa kinh hãi hí dài một tiếng, một cơ thể nặng nề rơi xuống bên cạnh tôi.

Tôi bị bụi đất khiến cho ho khan vài tiếng, giương mắt lên nhìn. Một mũi tên thân đen, gắn lông chim màu xanh xuyên thẳng qua cổ họng tên lang đạo, hấn chết không nhắm mắt.

Trên đỉnh đầu phóng tới một ánh mắt gai người. Tôi nơm nớp sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên. Dưới ánh nắng chói chang, một bóng người cao lớn đứng ngược hướng sáng, bao trùm lấy tôi. Dưới mặt nạ đồng đen là một đôi mắt xanh lạnh đến thấu xương, con ngựa trắng giữa cổ hí một tiếng, bóng của một người một ngựa hoàn toàn nuốt trọn lấy tôi.

Đây là...

“Mẹ ơi...” Bạn Tiểu Trình phát ra một tiếng gào thét không hài hòa.

“Mẹ anh?” Tôi vô cùng ngạc nhiên.

Hai chân Tiểu Trình run lên, mồ hôi đổ như mưa, bắt đầu nói lắp bắp: “Ta, ta, ta, A Mẫn, cô bảo trọng, không hẹn ngày gặp lại...” Nói chưa xong, người đã bỏ chạy thật xa.

Chỉ thấy một bóng đen xoẹt qua, cây cột trước mặt bạn Tiểu Trình có thêm một mũi tên dài, thân tên chỉ cách mũi cậu ta hai cm.

Tiểu Trình sợ đến mức mặt không còn một giọt máu, hàm răng va vào nhau. Còn tôi ra tiếng khen ngợi.

Người đàn ông thần bí mang đến những thủ hạ mặc áo đen, mặt đeo mặt nạ đen, mạnh mẽ thiện chiến. Thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, các chiến sĩ lập tức nghênh chiến với lũ lang đạo. Những người chuyên nghiệp thế nào cũng mạnh hơn đám ô hợp, bọn họ ra tay như gọt vỏ dưa chuột, không chút lưu tình. Dưới đao quang kiếm ảnh, trong tiếng gào thảm thiết đau đớn, đảo mắt, lũ cường đạo đã chết hoặc bị thương quá nửa.

Thủ lĩnh đám lang đạo thấy vậy, thân mình rung lên, huyết sáo một tiếng, điều động nhân mã quay đầu chạy trốn.

Ông chú thần bí bên cạnh tôi dường như đang nở nụ cười – vì ông chú này mang một chiếc mặt nạ rất hoàn mỹ nên tôi chỉ có thể đoán vậy, thuộc hạ của ông chú này lại rất hiểu ý, không tiếp tục đuổi theo lũ lang đạo.

Lúc này tôi mới ôm đứa bé đứng dậy, chân có chút mềm nhũn. Nguy hiểm đã qua, thế nhưng, trước mắt tràn ngập đau thương. Người chết, người bị thương, lều bạt bị thiêu đốt, đám người kinh hoảng chạy trốn. Trong lòng tôi đau nhức, không khỏi ôm chặt đứa bé trong lòng.

Lão Đa bị thương, được người đỡ, lão đảo đi tới: “Trình tiên sinh, Mẫn cô nương, đa tạ hai người.”

Tôi cảm thấy người thật sự nên cảm ơn chính là ông chú mặt nạ này, nhưng tôi bỗng nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Trình nhăn nhó biến dạng, giống như gặp phải cương thi sống lại hoặc cổ phiêu sục giá.

Đúng lúc này, ông chú bên cạnh chợt phát ra giọng nói hiên lành, mượt mà như nhung, chỉ là ngữ điệu có chút châm chọc.

“A Sinh, đây là thứ người gọi là chạy trốn?”

Nhưng bạn Tiểu Trình cũng không hưởng thụ tiếng trời này, toàn thân anh ta run run, mồ hôi nhễ nhại, tròng mắt tròn tròn, té xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tôi giật mình, vội vàng chạy tới ấn huyệt nhân trung cho anh ta. Tiểu Trình phun ra vài tiếng từ kẽ răng: “Cô ần nhẹ thôi!”

Tôi lập tức buông tay, nắm tay than thở với ông chú mặt nạ kia: “Hình như là ngất rồi.”

Đôi mắt xanh của ông chú mặt nạ phun ra tia lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn giả bộ. Được lắm, khiêng về!”

Khiêng heo?

Tôi và Tiểu Trình tuy có chút tình chiến hữu, nhưng áp lực như đào núi lấp biển của ông chú mặt nạ đè lên đỉnh đầu, ai dám phản kháng? Tôi không chút nghĩa khí mà lui sang một bên. Trình đồng chí giả chết bị hai người đàn ông cao lớn khiêng lên, nhét lên lưng ngựa như một cái bao tải.

Lão Đa dẫn những người may mắn sống sót trong tộc quỳ xuống, cảm ơn ơn chi viện của đối phương.

Người đàn ông kia lạnh nhạt đáp lại một tiếng, thúc ngựa bỏ đi.

Trong lúc xoay người, hần quay đầu về phía tôi, ánh mắt màu xanh lam nhìn chằm chằm vào tôi.

“Người là ai?”

Một câu hỏi vừa bá đạo vừa vô lễ. Tôi nhàn nhạt đáp: “Một người xa lạ.”

Ông chú dường như lại cười một cái: “Người nước Tề?”

Tôi cũng cười: “Người kinh thành.”

Ông chú quan sát tôi từ trên xuống dưới: “Người biết dùng độc?”

Tôi cười, không đáp.

Ông chú hỏi: “Người có quan hệ gì với Tiêu Huyền?”

Lòng tôi hơi chấn động, cười hỏi ngược lại: “Còn đại thúc là ai?”

Ông chú cười đẹp đẽ: “Tự người sẽ biết.”

Dứt lời, mang theo thủ hạ vây lấy Tiểu Trình, nghênh ngang bỏ đi.

26. Chương 26: Trở Về Bỏ Mạng

Bọn họ dần dần đi xa, cuốn lên bụi đất cuộn cuộn.

Trái tim tôi còn đang đập loạn lên, đứa bé trong lòng đột nhiên òa khóc. Hai vợ chồng Chu Y vội vàng chạy tới ôm đứa trẻ.

Những người đại nạn không chết bắt đầu tìm kiếm người thân, nhất thời, xung quanh vang lên tiếng reo vui mừng cùng với tiếng khóc khi nhìn thấy di thể thân nhân. Lòng tôi nặng trĩu, lẳng lặng đi chữa trị cho những người bị thương.

A Tử chạy tới hỏi tôi: “Trình tiên sinh không sao chứ ạ?”

Tôi lắc đầu, tôi cũng không biết.

Ông chú mặt nạ kia quần áo đẹp đẽ, xuất hiện bất ngờ, khí thế bức người, hiển nhiên thân phận không đơn giản. Tuy có chút cộc cằn với Tiểu Trình nhưng có vẻ không có ý định làm anh ta bị thương. Hẳn là sẽ không làm khó anh ta.

Dù lang đạo đã đi, nhưng nơi cắm trại đã bị đập phá bừa bộn. Hơn một nửa lều bạt bị thiêu hủy, dê cừu chạy tán loạn, tiền của cũng bị cướp bóc, hơn nữa còn rất nhiều người đã chết.

Ngay cả lão Đa cũng phải rơi nước mắt.

Tôi đi qua dìu ông ấy dậy, nói: “Bác Đa, tiếp tục ở lại đây không an toàn, nhờ may bọn cường đạo đó quay về trả thù thì sao? Chi bằng mọi người thu dọn một chút rồi cùng cháu vào thành đi.”

Lão Đa ngẩng đầu lên: “Vào thành? Dê cừu làm thế nào bây giờ? Nhiều người như vậy làm sao sắp xếp?”

Tôi nói: “Dê cừu có thể nhốt ngoài thành trước, còn người, cháu sẽ sắp xếp.”

Lão Đa suy nghĩ một chút rồi hạ lệnh ọi người chuẩn bị hành lý rời khỏi nơi cắm trại.

Những việc sau đó chứng minh quyết định này là chính xác, chúng tôi đi về hướng thành Tây Dao chưa được một canh giờ thì nhìn thấy có một đội Yến quân đang vội vã chạy về phía này từ đằng xa. Đây là đội quân trong thành phái tới chi viện.

Người dẫn đầu đội quân là Nguyễn Tinh. Mặc quân trang vào khiến cậu ta có vẻ trưởng thành hơn lần trước tôi đã gặp, nhìn thấy tôi, đôi mắt cậu ta mở lớn: “Mẫu cô nương, thì ra cô nương ở đây!”

Nhìn thấy cậu ta, tôi như nhân dân nhìn thấy quân giải phóng, cảm động đến mức nước mắt lưng tròng: “Các cậu tới rồi, cảm ơn trời đất! Mau, mau, mau, mau đưa những người bị thương vào thành chữa trị trước.”

Nguyễn Tinh lập tức chỉ huy thủ hạ đi trợ giúp dân du mục. Cậu ta nói với tôi: “Vừa nhận được thông báo nói lang đạo ở bờ sông Cát Tang, vương gia muốn chúng ta chạy tới xem sao. Bên này đã là lãnh địa của Yến vương, trước đây bọn chúng có tiến vào cũng không dám càn quấy dân cư.”

“Thật không?” Tôi lẩm bẩm: “Vụ lần này trúng tà gì không biết, giết người phóng hỏa không nề nang ai! Nếu không phải có người cứu giúp, đầu tôi đã không còn ở trên cổ nữa rồi.”

Nguyễn Tinh bị tôi dọa phát hoảng, vội hỏi: “Cô nương không có việc gì chứ? Nếu không tại hạ không biết phải ăn nói với vương gia thế nào.”

Tôi nghĩ tới chuyện Tiêu Huyền nhiều lần không gặp tôi, có chút oán giận, lạnh lùng nói: “Ăn nói gì với anh ta? Liên quan gì tới anh ta?”

Nguyễn Tinh có chút xấu hổ, nói: “Chuyện ngày hôm nay quả thật kỳ quặc, vương gia nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Mẫu cô nương đã vất vả rồi. Tại hạ phải người hộ tống cô nương về trước, vương gia người...”

Tôi vung tay lên, ngắt lời cậu ta: “Không cần phiền phức như vậy. Tôi vào thành cùng mọi người là được rồi. Làm phiền thiếu giáo sắp xếp thỏa đáng cho bọn họ.”

Nguyễn Tinh vốn đã trầm mặc ít lời, tuy còn có điều muốn nói cũng chỉ nghẹn lại trong lòng rồi nói sau.

Tôi theo những người dân du mục, dưới sự hộ tống của Yến quân, chậm rãi trở về thành. Những dân du mục đều được sắp xếp ở lại hậu viện của phủ nha môn. Tôi sống sót sau tai nạn, đột nhiên đặc biệt nhớ mọi người trong nhà, vội vã chạy về.

Vân Hương đang ngồi trong sân cùng Giác Minh và Phàm Lan, nhìn thấy tôi đi vào, ba người đồng loạt hô to một tiếng: “A!”

Tôi hai mắt rưng rưng: “Mọi người...”

Vân Hương kích động, khoa trương nhào tới: “Tiểu thư ơi!”

Tôi ôm cô ấy: “Vân Hương thân yêu, tiểu thư nhà cô hôm nay suýt chút nữa đã vùi mình trên thảo nguyên rồi!”

Vân Hương thật sự khóc ra tiếng: “Tiểu thư ơi! Người chạy đi đâu cả đêm vậy? Người khiến chúng ta đều hoảng muốn chết!”

Tôi đành an ủi cô ấy: “Không có việc gì, không có việc gì, không phải tôi đã an toàn trở về hay sao?”

Giác Minh chen vào: “Tỷ tỷ nói thật thoải mái. Không nói với mọi người một tiếng, chúng ta còn tưởng tỷ bị người xấu bắt đi rồi chứ.”

Tôi cười ha ha: “Người xấu bắt tỷ làm gì? Người xấu chỉ thích bắt những đứa bé béo tròn như đệ để đi làm con nuôi ấy người trong rừng sâu thôi.”

Giác Minh mất hứng: “Tỷ lại đùa đệ.”

Chỉ có Phẩm Lan có vẻ bình tĩnh một chút, tiến lại gần nói: “Tỷ tỷ mất tích một đêm, vương gia thật lo lắng, tìm tỷ khắp nơi, sắp lật ngược trong thành lên một lần. Tỷ tỷ có nên tới gặp vương gia trước, thông báo tỷ đã bình an hay không?”

Tiêu Huyền tìm tôi? Mấy ngày nay tôi đến tìm anh ta đều không gặp, một đêm không về mà đã nóng ruột như thế hay sao. Con người này, trở về làm vương gia là không thân thiết với quần chúng như trước nữa, tôi mặc kệ.

Tôi ngáp một cái rõ to: “Nói sau đi. Lăn qua lăn lại hơn nửa ngày, mệt muốn chết. Ngủ một lát đã, đừng làm phiền tỷ.”

Tôi nằm lăn ra giường, toàn thân mềm nhũn trong chăn bông, chỉ kịp ngáp một cái rồi lập tức chìm vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này không hề yên ổn, trong mơ, ánh đao máu chảy. Khi là những bóng người tàn ác, khi lại là dân du mục bị chém ngã xuống đất, tiếng gào khóc tuyệt vọng vang lên bên tai không ngừng. Tôi ở trong mơ nhìn tất cả, đầu óc choáng váng, vừa lạnh vừa sợ, liên tục chạy trốn nhưng ánh đao và tiếng kêu thảm thiết vẫn theo sát phía sau.

Tôi hoảng đến mức đổ đầy mồ hôi, bỗng nhìn thấy phía trước có một tia sáng, vội vàng xông lên.

Trong vệt sáng có một người đang đứng, rõ ràng là Trương Tử Việt.

Tôi kêu to: “Tử Việt, cứu em.”

Trương Tử Việt thờ ơ nhìn tôi, nói: “Em không ở cùng một thế giới với anh, anh cứu em thế nào được?”

Tôi như bị hắt một chậu nước lạnh, chết đứng tại chỗ.

Trương Tử Việt xoay người, dần dần biến mất trong luồng sáng. Tôi không kịp nghĩ nhiều, vừa gọi tên anh vừa chạy về phía trước.

Đột nhiên, trong lúc đó, quanh mình mát lạnh, một sức mạnh thật lớn từ phía sau ép tới, đánh mạnh lên lưng tôi, tôi ngã sấp xuống đất, không khí trong phổi lập tức bị đẩy hết ra ngoài.

Tôi ra sức giãy dụa, khó khăn quay đầu lại, gương mặt bừng bừng lửa giận của Tiêu Huyền xuất hiện ngay phía trên tôi!

Đây là mơ sao?

Không, đây không phải mơ! Ông anh già này thật sự dám xông vào khuê phòng của tôi.

Tôi vừa sợ vừa giận: “Ca, ca, ca...”

Gương mặt tuần tú của Tiêu Huyền giận đến mức méo mó, hai mắt bốc hỏa, một tay đè tôi lại, một tay không biết cầm lên cái gì, bùm bụp đánh vào mông tôi thật đau.

Tôi kêu to theo phản xạ.

Thằng nhãi này dám đánh tôi, còn dám đánh vào mông tôi!

Tiêu Huyền vừa đánh vừa mắng: “Ai uội chạy loạn! Ai uội tới thảo nguyên! Ai uội cả đêm không về! Ai uội không tới gặp ta!”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy giận đến vậy, nổi tức giận của chính mình đã sớm bị dọa bay biến, vừa giấy dựa vừa gào khóc thảm thiết theo bản năng: “Giết người! Cứu mạng! Hãm hại! Sàm sỡ!”

Tiêu Huyền nghe thấy câu cuối cùng của tôi, ngăn ra một lát. Tôi lập tức lợi dụng hai giây này, nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Thế nhưng Tiêu vương gia dù sao cũng là người tập võ, chỉ cần một bàn tay đã tóm được tôi, đè tôi lên giường. Lúc này đổi thành đầu gối đè lên lưng tôi, hai tay bóp cổ tôi, muốn trực tiếp tổng tiền tôi đi Tây Trúc thỉnh kinh.

Tôi liều mạng đập anh ta, nghẹn ra nước mắt. Không khí! Không khí!

Tiêu Huyền thả lỏng tay một chút, tiếp tục hung hăng dạy dỗ tôi: “Vì sao không thông báo một tiếng đã chạy xa như thế?”

Tôi dùng âm thanh biến dạng giải thích: “Người ta muốn đi giải sầu.”

Tiêu Huyền tức giận: “Vì sao một đêm không về?”

Tôi nói: ‘Uống say... A, không, không, không!’

Tiêu Huyền buông tôi ra sờ chuôi kiếm.

Tôi vội vàng phun nước mắt nước mũi gục dưới chân anh ta, ôm lấy đùi anh ta cọ cọ: “Nhị ca, muối sai rồi! Muối trên có lỗi với tổ tông Tà gia, dưới có lỗi với lê dân bách tính. Muối định trở về, ai ngờ thứ rượu ngọt như nước đường kia thật ra lại dễ chuốc say người ta như vậy. Phải biết rằng sự nhớ thương của muối với ngài trong những ngày sống ngoài kia cuộn cuộn không ngừng như sông dồn về biển cả. Ngài xét đến muối trẻ người non dạ, kinh nghiệm xã hội nông cạn mà khoan hồng độ lượng, tha thứ uội đi!”

Tiêu Huyền lửa giận tăng vọt, chỉ vào mũi tôi mắng: “Muối thật sự chán sống rồi! Đã nói với muối từ lâu gần đây thảo nguyên không an toàn, trong đầu muối chứa thứ gì? Ta biết muối cả đêm không về, lập tức chạy suốt đêm từ Thai châu về đây, tìm muối khắp thành. Kết quả muối dám to gan lớn mật chạy ra ngoài thành ngủ lều ngủ trại. Lang đạo không chém muối thành hai nửa hoặc bắt về làm vợ bé là nhờ tổ tiên nhà muối phù hộ, còn không biết trời cao đất rộng chạy trốn cho nhanh, dám đối nghịch với bọn chúng! Khi trở về thì sao? Ta bị công vụ quán thân nhiều đêm không ngủ, ngỡ rằng tự muối sẽ đến chỗ ta báo bình an. Kết quả thì sao, muối dám nằm đây ngủ! Muối dám ngủ!!!”

Ánh mắt của ông anh già của tôi vừa trong sáng vừa đau đớn, khiến tôi hồ đồ sấm hối: “Muối sai rồi, sau này muối không bao giờ ngủ nữa, không bao giờ ngủ nữa!”

Tiêu Huyền thở hổn hển, hình tượng người lãnh đạo hoàn toàn biến mất, chống hông chỉ tay mắng: “Ta thật sự bị muối tức chết!”

Tôi rất phối hợp mà khóc nức nở vài tiếng biểu thị sự hối lỗi, trong lòng cũng hiểu lần này thật sự đã đùa quá trớn.

Tiêu Huyền hạ lệnh cho tôi: “Việc này còn chưa xong đâu! Sau này, không có lệnh của ta, muối đừng mơ được ra khỏi thành!”

Tôi vừa nghe vậy, lập tức mặc kệ tất cả: “Này! Ca không thể nhốt muối! Muối có nhân quyền, có tự do thân thể!”

Tiêu Huyền cười nhạt: “Nói tự do với ta? Nơi này là thành Tây Dao, ở đây, ta làm chủ.”

Đầu tôi muốn nổ tung: “Không không không không không!!!!!!”

Tiêu Huyền không để ý đến tôi: “Ta sẽ tăng thêm một đội hộ vệ đến đây bảo vệ muối, hai nha hoàn ngoài cửa sẽ đi theo muối mọi lúc mọi nơi. Còn để ta phát hiện một mình muối chạy đến những nơi không được phép chạy, cứ chờ xem ta chặt chân bọn họ!”

Tôi tức giận đến mức giậm chân: “Đồ bạo quân! Kẻ độc tài! Đồ Mussolini!”

Tiêu Huyền ngoảnh mặt làm ngơ: “Năm mơ còn nhớ mãi không quên...”

Tôi vẫn ở bên cạnh âm ỉ: “Không muốn! Không muốn! Người ta không muốn”

~”

Cửa phịch một tiếng bị đẩy tung, Tống Tử Kính dường như xông vào phòng.

Tôi sững sốt, chưa kịp ngậm miệng, một giọng nữ cao vút bay lượn một vòng trên không trung rồi mới rơi xuống.

Tiêu Huyền cau mày nhìn dáng vẻ căng thẳng của Tống Tử Kính: “Huynh tới đây làm gì?”

Tống Tử Kính nhìn thoáng qua Tiêu Huyền đang tức sùi bọt mép, sau đó ánh mắt rơi vào bộ quần áo xộc xệch và mái tóc mất trật tự của tôi, cầm áo khoác bên cạnh định khoác vào vai tôi.

“Tạ...” Lời còn chưa nói hết, Tiêu Huyền đã bước tới, giật lấy áo khoác trên tay Tống Tử Kính, đặt mạnh lên vai tôi, ra sức quần chặt, gói tôi thật kín.

Đôi mắt Tống Tử Kính chỉ chớp một cái, sau đó lùi bước, hỏi tôi: “Cô không sao chứ?”

Tôi cười cười: “Đều ổn. Cảm ơn tiên sinh quan tâm.”

Khóe mắt đảo tới vẻ mặt đen như mực của Tiêu Huyền, tôi lại vội vàng ngậm miệng, không dám cười nữa.

Vừa thu lại nụ cười, không biết có phải vừa rồi đã quá ảm đạm hay không mà đột nhiên tôi cảm thấy hơi lạnh, đầu choáng váng. Tuy Tiêu Huyền đánh tôi nhưng trong cơn tức giận vẫn không chế tốt sức lực, tôi hoàn toàn không cảm thấy đau. Chẳng lẽ là nội thương?

Tiêu Huyền hỏi Tống Tử Kính: “Chuyện bên kia xử lý xong rồi à?”

Tống Tử Kính ôn hòa nói: “Đã xử lý ổn thỏa, chỉ còn chờ ý kiến của vương gia.”

Tôi ngồi xuống giường, cảm thấy nền nhà đang quay cuồng, hơn nữa, một hơi lạnh từ sau lưng không ngừng lan ra tứ chí và xông lên đầu.

Hai người kia vẫn còn đang nói chuyện.

Tống Tử Kính nói: “Còn nữa, Lý tướng quân cũng muốn hỏi vương gia quân thiếp ban ngày ông ấy trình lên, vương gia đã xem chưa.”

Giọng nói bình tĩnh của Tiêu Huyền vang lên: “Trở về ta sẽ xem, ngày mai sẽ hỏi âm cho ông ấy.”

Vì sao tôi lại thấy bọn họ đang nghiêng đi? Tôi nghi hoặc lắc lắc đầu, rung mình một cái. Trước mắt hoàn toàn biến thành màu đen, tôi đưa tay lên đỡ trán.

Tiêu Huyền còn nói: “Người hôm qua đánh đuổi lang đạo là ai, đã điều tra đến đâu rồi?”

Giọng nói của Tống Tử Kính có chút mờ mịt: “Vết thương trên thi thể đều do đao kiếm... Căn cứ vào mũi tên thuộc hạ trình lên, được chế tạo theo quan chế của Liêu quốc... Quân hoàng gia...”

Đầu thật sự quá choáng váng, tôi nhắm đôi mắt khô khốc lại, thân thể nghiêng đi, ngã lên giường.

Trong mơ màng, tôi cảm giác hai người bọn họ đều chạy tới, có người sờ lên trán tôi, có người bắt mạch cho tôi. Sau đó, tôi được đắp một cái chăn, thân thể giống như đang bay lượn trong vũ trụ.

Hơi nóng bốc từ trong ra ngoài cùng với sự choáng váng khiến tôi vô cùng khó chịu. Rất nhanh tôi lại chìm vào mê man.

So với lần trước, lần này tôi hoàn toàn không mơ mộng gì cả. Trong mơ hồ, tôi nghe thấy giọng nói của đại phu: “Cô ấy bị phong hàn... Chỉ có chút mệt mỏi...”

Sau đó là giọng nói dè dặt cơn giận của Tiêu Huyền: “Ngài nói, con bé chỉ đang ngủ?”

Có người bật cười một tiếng.

Tôi không nghe thấy gì nữa, giấc ngủ càng thêm sâu.

Khi tôi tỉnh lại đã là sáng sớm. Chìm chìm cất tiếng ca nơi đầu cành, ánh nắng chan hòa. Trong phòng không có ai, trên người tôi phải có ít nhất hai mươi cân chăn, toàn thân là mồ hôi.

Vân Hương cũng không ở trong phòng, tôi đứng dậy, cảm thấy tay chân hơi yếu ớt, ngoài ra cũng không có chỗ nào khó chịu.

Ngáp một cái, tôi khoác áo đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Giọng nói không khách khí của Vân Hương mơ hồ truyền đến.

Tôi tò mò nhìn sang. Em gái Vân Hương nhỏ nhắn xinh xắn đang chặn một gã cao lớn ở cửa. Người kia nhìn rất quen mắt, thì ra là bạn nhỏ Tiểu Trịnh đã lâu không gặp.

Khi ở thành Tây Dao, bạn Tiểu Trịnh dính Tiêu Huyền như cao dán. Ban đầu Tiêu Huyền còn khờ dại hy vọng tôi và cậu ta tạo được mối quan hệ tốt đẹp, sắp xếp cậu ta đi theo tôi học chút tri thức y học. Thế nhưng tên nhóc này không những đi sớm về muộn, chạy nhông nhông như ngựa, còn động một cái là giở chiêu bài tình thân, lăm nhăm với tôi những chuyện không thể không nói về chị gái đã mất sớm của cậu ta.

Tôi ở bên cạnh xem náo nhiệt, vẫn cười vô tâm như trước. Tôi không phải loại người thần kinh quá nhạy cảm, suy nghĩ theo cảm tính, trí tưởng tượng phong phú. Chị gái cậu ta chết khi còn rất trẻ, hiện giờ chỉ sợ đã dần thay làm người khác. Nàng Mạnh Khương khóc đổ cả Trường Thành còn không làm cho chồng mình sống lại được, chẳng lẽ Tiểu Trịnh còn có thần công lợi hại hơn?

Đơn giản chỉ là muốn kích động tôi, gây xích mích, ly gián mà thôi. Tôi nghĩ, sau khi vợ chết mà bên cạnh Tiêu Huyền vẫn không có người phụ nữ nào khác hẳn là công lao của Tiểu Trịnh.

Tôi hay trêu chọc Tiêu Huyền: “Người ta nói cô em vợ mới có dục vọng chiếm giữ mờ ám với tỷ phu, đây cũng là bình thường. Nhưng cậu em vợ của ca lại có tình cảm sâu nặng với ca như vậy, không biết giữa hai người có phải có chuyện gì hay không.”

Tiêu Huyền không khách khí gõ đầu tôi một cái, trách mắng: “Trong đầu muội toàn những thứ gian xảo, không đứng đắn, mau xao được của muội đi!”

Tuy nói vậy, nhưng sau đó anh ấy lại mượn cớ đuổi Tiểu Trịnh về Thai châu.

Nghe người ta kể lại – thật ra chính là hệ thống tình báo Vân Hương – bạn nhỏ về nhà nhưng vô cùng không cam lòng, lúc nào cũng lăm nhăm: “Nữ nhân lai lịch bất minh cũng mơ tưởng bay lên trời làm phượng hoàng, Yến vương phi vĩnh viễn chỉ của một mình tỷ tỷ. Tỷ phu cũng thật là, nữ nhân ác độc, giảo hoạt, âm hiểm, đê tiện, lại xấu xí như vậy cũng để ý. Tương lai cô ta nhất định sẽ một hơi sinh bảy con yêu nhện nhện cũng xấu xí như cô ta...”

Vân Hương tức giận đến mức giậm chân, lớn tiếng mắng, tôi lại chỉ cười ha hả.

Bạn nhỏ Tiểu Trịnh này mắc chứng hoang tưởng không nhẹ, không từ bỏ đao kiếm, chuyển sang sáng tác văn học thì thật sự quá đáng tiếc.

Lúc này không biết vì sao cậu ta lại chạy tới thành Tây Dao, còn chạy tới chỗ tôi. Chắc chắn không phải tới thăm bệnh, tới bỏ đá xuống giếng thì có.

Hai người bọn họ không nhìn thấy tôi, tôi nấp sau cây cột trên hành lang nghe bọn họ cãi vã.

Vân Hương thay đổi hoàn toàn hình tượng nhỏ bé yếu ớt của cô ấy, chỉ vào mũi Tiểu Trịnh mắng: “Thăm bệnh? Người đừng có cáo chúc tết gà! Ai chẳng biết trong lòng ngươi thấp hươu bái Phật, cảm kích trời xanh đã gieo bệnh lên người tiểu thư nhà ta? Chính mình mệnh tốt, đầu thai chốn tốt là coi thường dân chúng áo vải, cẩn thận ông trời trừng phạt kiếp sau ngươi phải làm chuột đồng, suốt ngày trốn chui trốn nhủi dưới đất! Tiểu thư nhà ta giảo hoạt, độc ác, âm hiểm, đê tiện, chỉ có người trung hậu, thiện lương, quang minh, lỗi lạc, còn da trắng thịt mềm, khiến yêu tinh thêm nhỏ dãi. Tiểu thư nhà ta tương lai sinh bảy con yêu nhện nhện, vậy Trịnh đại thiếu gia ngươi tương lai sẽ sinh ra cái gì? Cậu bé hồ lô?”

Trịnh Văn Hạo bị Vân Hương mắng đến ngẩn người, không biết phải nói gì. Tôi trốn ở góc tường rưng rưng nước mắt.

Vân Hương à, cô... xuất sư rồi!!!

Một lúc lâu sau Trịnh Văn Hạo mới tìm lại được giọng nói của mình: “Tôi đâu có đắc tội cô?”

Vân Hương cười khẩy: “Ngay cả chuyện ngu xuẩn mình đã làm còn không biết, hy vọng khi ra chiến trường người vẫn phân biệt được đâu là bạn đâu là thù.”

Trịnh Văn Hạo cãi lại: “Đúng là lòng tốt không được báo đáp! Còn kiêu ngạo cái gì? Nếu không có mệnh lệnh của tỳ phu ta, có mơ ta mới đến thăm tiểu thư nhà người! Tiểu nha đầu lừa đảo kia thân phận không có, tư sắc cũng không, lại dám mơ tưởng bám vào tỳ phu ta...”

Một cái tát của Vân Hương chặt đứt câu nói của cậu ta.

Tôi ghen hòng trở mắt nhìn, Trịnh Văn Hạo cũng giật mình không nhẹ, ôm mặt, tròng mắt sắp rơi ra ngoài đến nơi.

Vân Hương, được lắm, nhần nhin không có nghĩa là yếu đuối nhất gan, thật ra người luôn khoan dung một khi bị ép đến tức giận sẽ càng táo bạo hơn những người tính cách nóng nảy.

Vân Hương cao ngạo thu tay về, chống thất lưng, ra vẻ danh giá: “Cái tát này để giáo huấn người cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nhi tử của thái thú lại ăn nói thô tục, lỗ mãng như bọn đầu đường xó chợ, thật sự mất mặt tổ tông mười tám đời nhà người. Ta nói cho họ Trịnh nhà người biết, tiểu thư nhà ta không tính toán với người là vì tiểu thư không chấp loại tiểu hài tử như người. Còn ta không được tốt tính như tiểu thư. Sau này người dám ăn nói lung tung hoặc âm thầm giở trò khiến chúng ta sống không yên, hôm nay ta đánh má trái người, sau này sẽ đánh má phải người, đánh cho đến khi hai bên đối xứng thành đầu heo, ngay cả mẹ ruột người cũng không nhận ra mới thôi, người nghe rõ chưa?”

Trịnh Văn Hạo hoàn toàn ngẩn người, hồ đồ gật đầu.

Vân Hương khoát tay tuyên bố giải tán: “Từ chỗ nào tới thì về chỗ đó đi!” Sau đó, rầm một tiếng, đóng cửa ngay trước mũi Tiểu Trịnh.

Tôi chạy ra từ sau cây cột, cảm động đến mức chảy nước mắt nước mũi: “Vân Hương, Vân Hương thật là tốt với tôi.”

Lúc này Vân Hương mới bắt đầu run, run rẩy hỏi tôi: “Tiểu thư, có phải nô tỳ vừa tát Trịnh thiếu tướng một cái không?”

Tôi xoa đầu cô ấy, thương cảm nói: “Thậm chí cô còn hỏi thăm mười tám đời tổ tiên nhà cậu ta nữa cơ.”

Vân Hương chậm chạp tỉnh lại, sợ đến mức mặt mày trắng bệch: “Hắn, hắn, hắn, hắn có âm thầm trả thù nô tỳ hay không?”

Tôi cười, an ủi cô ấy: “Không có việc gì, lần sau cậu ta tới, tôi sẽ ra đối phó. Một cái bạt tai vừa rồi của cô thật có khí thế dời non lấp biển, nữ King Kong còn không bằng. Tôi cảm động muốn chết, thật là em gái ngoan của tôi!”

Vân Hương vẫn còn thất thần: “Nô tỳ đã đánh người.”

Tôi cười: “Trịnh Văn Hạo tuy lỗ mãng nhưng không ngu ngốc, cậu ta không thể nào vừa chạy vừa hô ầm trong quân doanh rằng mình vừa bị con gái bạt tai, muốn ông trời làm chủ cho cậu ta. Đàn ông ở trong hoàn cảnh này đều giấu trong lòng, đánh rưng rưng còn phải nuốt máu xuống ấy chứ.”

Thế nhưng hiển nhiên tôi đã đánh giá thấp sức lực của Vân Hương trong cơn thịnh nộ. Trịnh Văn Hạo mang theo gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch in rõ năm ngón tay đi vào phòng nghị sự lập tức đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Trẻ tuổi da mỏng, toàn thân đỏ như tôm luộc. Người bên ngoài nhìn đáng vẻ bốc cháy bùng bùng lửa nhục nhã của cậu ta cũng bị dọa phát hoảng, không ai dám tiến tới hỏi thăm.

Đại khái trong lòng đều hâm mộ tuổi trẻ thật là tốt.

Việc này là do Tống Tử Kính nói cho tôi biết. Anh ta mang theo dưa ngọt, chúng tôi vừa ăn vừa cười. Tôi thật sự không ngờ anh ta cũng có tiềm chất bất quai.

Tống Tử Kính nói: “Suốt mấy canh giờ nghị sự, Văn Hạo không nói một lời, tâm thần hoảng hốt. Vương gia cũng phải giật giật khóe miệng.”

Tôi vui vẻ ra mặt: “Đứa nhỏ này phải được dạy dỗ một chút mới biết khiêm tốn lại.”

Tổng Tử Kính cười nhìn tôi: “Giọng điệu trưởng thành như vậy. Cậu ta còn lớn hơn cô vài tuổi đấy.”

Tôi nói: “Tôi tự nhận anh minh cơ trí, từng trải trưởng thành. Tiểu Trịnh còn kém xa tôi.”

Tổng Tử Kính nói: “Cô có thể cầm đao, lên ngựa, ra chiến trường sao?”

Tôi cười vô lại: “Nam nữ phân công, ai có việc của người này.”

Tổng Tử Kính quay đầu sang bên cạnh, nói với Vân Hương đang bóc vỏ đậu: “Không ngờ Vân Hương lại lợi hại như vậy, có phải bị tiểu thư nhà cô dạy hư rồi không?”

Gương mặt Vân Hương đỏ bừng, đỉnh đầu bốc hơi nước. Tôi vội vàng nói giúp cô ấy: “Bị ép nóng nảy thỏ còn biết cắn người, huống chi Tiểu Trịnh khinh người quá đáng. Vân Hương của chúng tôi rất dịu dàng hiền thực, đừng làm hỏng hình tượng của cô ấy.”

Tổng Tử Kính cười: “Chủ tớ hai người thật biết bao che. Đúng rồi, Tiểu Mẫn, hôm qua ta thấy ở quân doanh có một đội binh sĩ đang được huấn luyện rất đặc biệt, nói là đề nghị của cô với vương gia. Cô quả thật là kỳ nữ kiến thức sâu rộng, có tài sáng tạo.”

À, chuyện đó. Thật ra cũng chỉ rập khuôn huấn luyện lính đặc chủng trong Tầm Tần Ký thôi. Tôi nói đó là tin đồn rồi kể cho Tiêu Huyền nghe, anh ấy nổi hứng thú, muốn tôi kể lại tỉ mỉ.

Vì vậy, tôi chong đèn chiến đấu suốt đêm, ngày hôm sau trình lên bản kế hoạch đầu tiên trong đời. Trong đó, ngoại trừ phương án huấn luyện mà tôi vắt hết óc nghĩ ra, còn kèm theo cả đề nghị về thực phẩm cho binh sĩ và kế hoạch cải tiến trang phục quân đội.

Tiêu Huyền nhận lấy, tiện thể châm chọc “Tạ thể cuồng thảo (nói chung là chữ xấu)” của tôi một phen, sau đó nghiêm túc nghiên cứu vài lần. Không ít kiến nghị trong đó đã được thi hành rất nhanh.

Thật ra tôi hoàn toàn không biết gì về quân sự cả, ngày trước xem Tam Quốc cũng chỉ thấy Gia Cát tiên sinh mỗi khi lên sân khấu đều sáng lấp lánh, phim cổ trang đại lục hay Hồng Kông sản xuất, có bộ nào không phải anh hùng mỹ nhân ta yêu chàng, chàng yêu ta, yêu yêu hận hận, tất cả lập trường chính trị đều biến thành bối cảnh. Tôi còn nhớ được một chút xú vẩn đề quân sự trong Tầm Tần Ký là nhờ phúc của Cổ tiểu ca đẹp trai tuần tú.

Giờ lại được Tổng Tử Kính chỉ tên khen ngợi, tôi thành thật đỏ mặt. Thứ được anh ta kính nể là xã hội hiện đại văn minh tiên tiến, tôi chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi.

27. Chương 27: Ly Biệt, Không Gặp Lại

Ở bên cạnh Tiêu Huyền đã lâu, tôi biết hơn một nửa số thuộc hạ cao thấp của anh ấy, Lý tướng quân quân võ, Tôn tiên sinh chương văn, còn vị Tổng công tử có lòng giúp đỡ này lại phụ trách tổ chức thân bí nhất, mê người nhất, tình báo.

Vì vậy, tôi có thể thảo luận ba trăm chiêu thức hành hạ tân binh với Lý tướng quân, có thể tìm Tôn tiên sinh bàn luận mười tám chiêu thức nhẹ nhàng độc chết người, nhưng không thể nào vỗ vai Tổng Tử Kính nói: “Này! Người anh em, gần đây có tin tức gì nói nghe chút coi?”

Đó chính là phạm vào tối kỵ.

Người ta nói, nơi nào có phụ nữ, nơi đó có giết tóc và bát quái. Chuyện này không thể nói, chuyện kia không thể nghe, tiệc trà chiều xã giao của tôi và anh ta không khỏi có chút nhàm chán.

Cũng may Tổng Tử Kính dung mạo tuần tú, ngồi bất động cũng biến thành một bức tranh. Mặc dù tôi không thể thảo luận thi từ ca phú với anh ta – thứ này tôi nói chưa được ba câu lập tức sẽ lộ bản chất thật, tự mình mất mặt – nhưng nhìn gương mặt như ngọc thạch của anh ta mỉm cười thưởng trà cũng là một loại hưởng thụ thị giác.

Tổng Tử Kính dịu dàng, mềm mại như nước mùa xuân, chậm rãi chảy qua trái tim các thiếu nữ. Số thiên kim tiểu thư quan lại muốn bao nuôi anh ta mà tôi biết còn đếm không hết chứ đừng nói đến mấy thiếu nữ

nhỏ bé trên đường và mấy cô nàng Lọ Lem này. Vậy mà bên cạnh anh ta chỉ có một gã sai vặt Tống Tam, không hề có cái giá của “Minh Ngọc công tử”.

Tôi bỗng nghĩ đến một chuyện: “Chuyện tìm đệ tử của Trương Thu Dương tiến triển đến đâu rồi?”

Tống Tử Kính buông trà: “Lần trước tìm được tiểu đệ tử của ông ấy, kết quả hắn nói với chúng ta, bản y thư kia ở trong tay đại sư huynh của hắn.”

“Vậy đại sư huynh của hắn ở đâu?”

Tống Tử Kính cười: “Không biết. Người kia nói bọn họ không liên lạc với nhau, chỉ nói cứ hai năm bọn họ đều trở về nhà cũ của sư phụ bọn họ tụ họp một lần. Lần tụ họp trước mới qua, phải chờ hai năm nữa mới liên hệ được.”

Xem, đây là rắc rối khi không có điện thoại.

Họp lớp hai năm một lần, bọn họ chờ được, không có nghĩa là Yến vương điện hạ chờ được. Hơn nữa cho dù có chờ được, vị đại sư huynh kia cũng không nhất định sẽ thành thật hai tay dâng thứ của quý kia lên. Người giang hồ trước giờ luôn ghét người triều đình, nhờ may vị đại sư huynh kia tức giận, học Hoàng Dung tỷ tỷ treo đầu dê bán thịt chó lừa chúng tôi thì làm sao bây giờ?

Đang miên man suy nghĩ, một trận gió thổi tới, cuốn bụi bay vào mắt tôi.

Tôi vội vàng đưa tay lên dụi mắt, chỉ nghe thấy Tống Tử Kính nói: “Đừng dụi, ta thổi giúp cô.”

Anh ta vươn người tới gần, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết giữ lại cái tay đang dụi mắt của tôi. Một con mắt khác của tôi nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh ta phóng đại trước mắt, rõ ràng đến mức ngay cả số lông mi cũng đếm được toàn bộ. Đôi môi căng mọng của anh ta khê mở, hai mắt trong suốt như thủy tinh, nhìn tôi, chuyện này thật sự quá kích thích, tim tôi đập nhanh, mặt đỏ bừng.

Nhưng Tống Tử Kính chỉ thổi vào mắt tôi một ngụm hơi thở thần tiên rồi dừng lại. Anh ta thu tay lại, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Lúc này, tôi mới nhìn thấy Tiêu Huyền xuất quỷ nhập thần đang đứng ở cửa viện, nhìn chúng tôi không một chút biểu cảm.

Tống Tử Kính mỉm cười: “Vương gia tới, sao không sai người thông báo một tiếng?” Giống như đang ở nhà mình vậy.

Tiêu Huyền cũng giật giật nét mặt: “Muội ấy cũng không phải mẫu nghi thiên hạ, muốn gặp còn phải thông báo trước.”

Tôi thẹn quá hóa giận, tên này chẳng ai chọc vào cũng nổi điên, không ai đắc tội, vô duyên vô cớ há miệng là phun phân vào mặt người ta.

Tiêu Huyền còn không biết sống chết phun ra một câu: “Đã quấy rầy hai người?”

Tôi lạnh lùng, âm u nói: “Sao có thể? Vương gia rồng đến nhà tôm, dân nữ chào đón còn không kịp ấy chứ!”

Mùi thuốc súng lập tức bùng lên.

Cũng may lúc này Vân Hương nghe tiếng, đi ra nhìn: “Vương gia tới ă?”

Tôi cũng đứng lên: “Nhị ca ngồi đi. Vân Hương, pha một ấm trà Khổ Đinh*. Nhị ca, sao ca lại để đến mức nhiệt miệng thế kia?”

* Trà Khổ Đinh, ở Việt Nam gọi là trà đắng, có tác dụng giải nhiệt rất tốt, nhưng nếu uống quá nhiều trong một thời gian dài sẽ có hại cho cơ thể. Ai thích uống trà đắng thì 1 ngày chỉ nên uống 2-3 cọng thôi nhé. Ý bạn Tiểu Hoa ở đây là bạn Tiêu Huyền nóng quá nói bừa thôi =))

Tiêu Huyền nén giận ngồi xuống, ngồi bên trái tôi, Tống Tử Kính cười cười, ngồi bên phải tôi.

Tiêu Huyền uống một ngụm trà rồi nói: “Tân thái tử ra mặt, được một đám đệ tử ở thái học viện thổi phòng, làm cải cách chính trị gì đó. Vốn là ý tốt, nhưng không thực tế. Quan viên đều có lập trường riêng,

nếu không cực lực phản đối thì cũng bằng mặt như không bằng lòng. Bọn họ tưởng cải cách có được thì hành cũng không tạo được sóng gió gì. Nhưng cải cách này vừa ban hành, toàn quốc trên dưới đều hỗn loạn, giá cả gia tăng, khắp nơi gà bay chó sủa. Bà già họ Triệu chắc phải tức chết, bởi vì dựa theo luật pháp mới, hơn một nửa điền sản Triệu gia phải trả lại cho hoàng đế.”

Tôi ngạc nhiên bật cười: “Vậy chẳng phải tốt lắm sao!”

“Đúng vậy.” Tiêu Huyền nói: “Nhưng ta thấy luật pháp mới chưa phổ biến được bao lâu đã có người đầu rơi máu chảy.”

Triệu thái hậu sẽ không tìm chỗ nào nhốt luôn cả thái tử lại đấy chứ?

Tôi vốn định nói, thái tử khiến thiên hạ mù mịt chướng khí, tiếng than ngập trời, vì sao Tiêu Huyền không thừa nước đục thả câu. Thế nhưng nghĩ lại, hiện giờ thiên hạ là thiên hạ của Triệu gia, cũng chính là thiên hạ tương lai của Tiêu Huyền. Chuyện mỗ gà lấy trứng như vậy, Tiêu Huyền không làm được. Vì vậy, tôi cũng làm bộ sầu khổ, làm tri kỷ của Tiêu Huyền.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn đánh giá thấp độ dày của da mặt Tiêu Huyền. Anh ta lập tức dựng lên hình tượng người lãnh đạo trách trời thương dân, giơ ngọn cờ phân ưu giải sầu thay hoàng đế, quyền lương hiền tiền, trợ giúp nhân dân gặp tai họa. Anh ta còn phái ra tay trong, châm ngòi thổi gió ở những nơi gặp tai ương, cực lực tuyên dương sự tài đức, hào hiệp của Yến vương.

Tôi nói với Tiêu Huyền: “Cứ như vậy, ngày mai ca bị ám sát trên giường, muội cũng không ngạc nhiên.”

Tiêu Huyền hung ác lườm tôi một cái: “Giết ta đơn giản như vậy sao?”

“Đúng vậy, còn có mười hai tử sĩ cơ mà.”

Tiêu Huyền nghe thấy tôi nhắc tới bảo bối của anh ấy, vẻ mặt đặc ý: “Bọn họ đều do chính tay ta huấn luyện, sống sẽ là người của ta.”

“Vô công của ca rất cao à?” Tôi tò mò, chỉ vào một tảng đá: “Có thể đánh nát tảng đá kia không?”

Tiêu Huyền vừa bực mình vừa buồn cười: “Tốt xấu gì ta cũng là vương gia, muội lại muốn ta đi làm giang hồ mãi vô hay sao?”

“A, muội sao lại quên được nhỉ?” Tôi châm chọc: “Yến vương điện hạ bận rộn công vụ, tiểu nữ không quấy rầy người nữa.”

“Đứng lại.” Tiêu Huyền gọi tôi lại, rất bắt mắt: “Nghe Tôn tiên sinh nói gần đây muội đang nghiên cứu loại dược tiết trùng gì đó?”

Đây là việc nghiêm túc.

Từ sau khi Tiêu Huyền áp dụng đề nghị của tôi, toàn thể binh sĩ đã được kiểm tra sức khỏe một lần. Yến quân thật ra người nào cũng khỏe mạnh cường tráng, điều duy nhất không tốt chính là không ít người có ký sinh trùng. Bệnh này nói nhẹ là nhẹ, nói nặng là nặng, khi lâm trận giết địch đột nhiên tiêu chảy thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Tôi liền kết hợp tri thức của mình và sách thuốc của lão Trương, dự định nghiên cứu chế tạo ra vài loại thuốc diệt ký sinh trùng.

Tiêu Huyền nghe tôi trình bày xong, gật đầu tán thưởng: “Cách này rất hay. Dược này có thể chế ra để phân phát.”

Tôi cười: “Ca lại muốn mang dược tới vùng tai ương, lung lạc nhân tâm chứ gì?”

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn tôi, đang định phản bác vài câu thì tiếng gõ cửa vang lên.

Binh sĩ thân cận nói: “Vương gia, Đường Tầm thiếu hiệp đã trở về.”

A, đã lâu không gặp, tôi cũng sắp quên bống mặt hiệp khách áo đen mặt lạnh kia rồi. Đường Tầm bước vào nhẹ nhàng như chân không chạm đất, vẫn mặc một bộ đen sì như trước, vẻ mặt thản nhiên, không dính khói lửa nhân gian.

Tiêu Huyền đối mặt với thuộc hạ lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng, chững chạc của cấp trên, hỏi: “Thế nào rồi?”

Đường Tầm cũng không kiêng kỵ có tôi ở đây, nói: “Việc đã định.”

Tiêu Huyền “a” lên một tiếng, trên mặt lộ vẻ thất vọng. Anh ấy hỏi: “Nàng có nói gì không?”

Đường Tầm lắc đầu.

Tiêu Huyền thở dài một hơi.

Tôi thấy vậy, không nhịn được mà hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tiêu Huyền nhìn tôi, có chút do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thái tử đại hôn, cưới hai phi tử, một chính phi một trắc phi.”

“Hả? Rồi sao?” Tôi không hiểu.

Tiêu Huyền nặng nề nói: “Phi Hoa... là thái tử phi, tỷ tỷ muội, Tạ Chiêu Kha là trắc phi.”

Đầu óc tôi bị những lời này đập ột cái, kêu lên vang vang, một lúc rất lâu sau mới phản ứng lại.

“Hả?” Tôi chỉ phát ra được một tiếng này, toàn bộ tin tức này thật sự quá mức oanh tạc. Khiến cho toàn bộ gắm vóc tươi đẹp trong đầu tôi đều hóa thành tro bụi.

Hai đại mỹ nhân của Đông Tề đều trở thành vợ thái tử, cả thiên hạ này có ai có phúc hơn anh ta hay không? Chỉ là, Tần Phi Hoa không phải hồng nhan tri kỷ của Tiêu Huyền sao? Còn chị gái Tạ Chiêu Kha của tôi, rõ ràng trong mắt, trong lòng chỉ có một mình Tổng Tử Kính mà thôi. Đây rốt cuộc là ai ghép bầy ghép bạ vậy?

Tôi quá mức khiếp sợ, vì vậy nói cũng không nghĩ nhiều: “Thật ra thái tử vợ bỏ gấp đôi bình thường nha.”

Sắc mặt Tiêu Huyền thâm trầm như nước hồ sâu, thấp giọng nói: “Một người không yêu mình, một người mình không yêu, có lấy vô số cũng không bằng lấy một người tâm đầu ý hợp.”

Trong lòng anh ấy khó chịu, bởi vì Tần Phi Hoa gả cho người, mà người đó lại không phải anh ấy.

Nghĩ như vậy, trong lòng tôi cũng khó chịu theo. Phiền muộn, áp lực không nói nên lời khiến cho tâm trạng thật nặng nề.

Tối hôm đó, ăn cơm xong, tôi lại tới phủ Yến vương.

Lão tổng quản nhìn thấy tôi, thấp giọng nói: “Vương gia ở một mình trong viện từ chiều đến giờ.”

Aiz, đúng là như vậy. Người yêu đi lấy chồng, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng sẽ có một trái tim biết chảy máu, bây giờ nhìn trắng than thở, mượn rượu giải sầu cũng không có gì lạ. Chỉ là, nếu anh ấy thật sự thích Tần Phi Hoa như thế, ngày đó vì sao không đưa cô ấy đi cùng luôn. Tôi nghĩ Tần tiểu thư nhất định sẽ bằng lòng nắm tay anh ấy cùng bỏ trốn, cái gì mà ân oán gia tộc, cái gì mà lập trường chính trị, tất cả đều thật bốc mùi, chỉ có tình yêu chân chính mới là vô địch. Tiêu Huyền ôm được mỹ nhân vào lòng thì đâu còn bận tâm nhiều như vậy.

Thế nhưng anh ấy không làm như vậy.

Tôi cảm thán, đi tới trước cửa viện.

Anh ấy đang ngồi trong sân. Đêm lạnh như nước, ánh trăng chiếu trên mặt đất như bao phủ lên mọi thứ một tầng sương bạc. May mà Tiêu Huyền khoác áo choàng dày, tôi không phải học giai nhân dịu dàng khoác thêm y phục cho anh ấy, cũng sắp Đông Chí, chỉ có người thất tình mới ban đêm ngồi ngoài trời chịu lạnh.

Tôi khụ khụ hai tiếng, Tiêu Huyền nói khó nghe: “Đừng khụ nữa, đã nghe thấy tiếng muội tới từ lâu rồi.”

Tôi tức giận.

“Muội đến xem ca.” Tôi nói.

“Ta có gì đẹp mà xem?” Tiêu Huyền chế giễu.

Tôi nhìn kỹ anh ấy, ổn cả, chỉ là sắc mặt hơi cô đơn, còn cách hình ảnh hai mắt đỏ sẫm, tóc tai tán loạn, vùng tay hô to trời xanh không có mắt một khoảng. Tôi tới để an ủi người không vui, không phải tới để an ủi kẻ điên.

Tiêu Huyền vươn tay khua trước mắt tôi: “Xem đủ chưa? Trên đầu ta cũng đâu có mọc sừng.”

Tôi không nhịn được cười, cảm thấy không phúc hậu, lại vội vàng nhịn xuống: “Ca uống rượu giải sầu một mình không vui, muội uống với ca.”

Tiêu Huyền chỉ cười nhạt, nhưng vẫn rót đầy một chén rượu cho tôi. Rượu mang theo hương hoa quế, chỉ ngửi thôi đã khiến người ta nhện nhạo trong lòng.

“Ném thử đi.” Tiêu Huyền tự mình cạn chén trước: “Rượu hoa quế lão quân gia tự mình cất đấy.” Tôi dè dặt nhấp một ngụm, quả thật nguyên chất, ngọt lành, cay nồng, hương thơm ngậy ngất. Uống thêm vài ngụm, trên người ấm áp hơn. Tôi cũng phóng khoáng hơn.

“Nhị ca, muội biết trong lòng ca không dễ chịu, nhưng nếu chỉ ngồi uống rượu như thế này cũng không thể khiến thời gian quay trở lại, không thể uống đến mức khiến người ta bay đến bên ca, như vậy có ích gì? Nếu thật sự không quên được, thì dứt khoát cướp Phỉ Hoa tỷ về đi.”

Tiêu Huyền liếc tôi một cái: “Muội nói cướp là cướp được sao? Nàng là thái tử phi, không phải A Châu, A Hoa ven đường.”

Tôi bĩu môi: “Nói thật, muội không hiểu, nếu ca thật sự thích tỷ ấy, ngày đó vì sao không đưa tỷ ấy đi cùng. Thật ra, đi theo ca cũng không phải chuyện quá khó, không phải muội đã đi cùng rồi hay sao?”

Trên mặt Tiêu Huyền hiện lên vẻ hổ thẹn, cười tự giễu: “Mang nàng đi rất dễ, nhưng ta còn cần nàng ở lại. Bởi vì ta cần dùng nàng để ổn định Triệu đảng. Trên danh nghĩa, nàng là nữ nhân của ta, Triệu đảng nắm lấy nàng không buông, cho rằng như vậy là có thể nắm được mạng của ta. Nếu một ngày, nhược điểm của ta không còn trên tay bọn chúng nữa, bọn chúng sẽ hoảng loạn, thậm chí khai chiến, sợ rằng lúc đó ta chống đỡ không nổi.”

Tôi nghe mà sửng sốt.

Tiêu Huyền ha ha cười khổ: “Ta thật sự là một gã vô sỉ. Nàng nhiều năm không xuất giá để chờ ta, ta lại đẩy nàng vào lòng người khác. Không nói yêu hay không yêu, ngay cả sự quý trọng cũng ít khi nào đáng tặng. Nàng là quân cờ để ta ổn định nhân tâm, sợ rằng chính nàng cũng biết vậy, thế nhưng lại chưa từng oán giận.”

Tôi nhìn anh ấy, trong lòng rối loạn, không biết phải nói gì mới tốt.

Tôi biết Tiêu Huyền có nỗi khổ của anh ấy, anh ấy không chỉ sống vì chính mình, trên vai anh ấy gánh vác tính mạng của ngàn ngàn vạn vạn người, mỗi một bước đi của anh ấy đều phải suy xét cẩn thận, vô cùng thận trọng, anh ấy cũng không có tự do của riêng mình. Mang theo một Tần Phỉ Hoa là đơn giản, thế nhưng, cũng giống như anh ấy nói, kết quả lại vô cùng nghiêm trọng. Vì vậy, anh ấy hy sinh một người con gái mà anh ấy yêu thương.

Đương nhiên tôi không thể chấp nhận loại hành động này, nhưng giờ phút này, nhìn vẻ cô đơn trên gương mặt anh ấy, lời trách cứ không thể ra khỏi miệng.

Anh ấy đã lựa chọn từ lâu, và lúc này, anh ấy phải gánh vác hậu quả. Anh ấy không cần bất cứ lời trách cứ hay an ủi nào, tất cả những điều đó anh ấy đều khắc sâu trong lòng.

Tôi nói: “Ca thật sự rất yêu Phỉ Hoa tỷ tỷ.”

Tiêu Huyền cười cười: “Sự áy náy của ta đối với nàng là thật. Khi chúng ta chia tay, đều mới chỉ là mối tình đầu, khi đi, cảm thấy thật luyến tiếc nàng. Ta thật sự không ngờ nàng lại chờ ta nhiều năm như vậy.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, nếu là muội thì đã thay lòng đổi dạ từ lâu rồi.”

Tiêu Huyền cúi đầu: “Nàng càng làm như vậy, ta càng cảm thấy thiếu nợ nàng. Ta vốn giấu giếm quan hệ giữa ta và nàng, chỉ sợ liên lụy đến nàng, nhưng không biết có chuyện gì, vẫn bị người ngoài biết. Cha nàng muốn gả nàng ra ngoài, nàng thà chết không theo. Triệu hoàng hậu liền đưa nàng vào cung trông coi.”

Tôi nói: “Có lẽ sau này ca có thể cướp tỳ ấy về. Ca biết đấy, những thứ đã mất đi lại có thể tìm về luôn vô cùng đáng quý. Thật sự!”

Tiêu Huyền cười khổ: “Khi đó cảnh còn người mất, còn chưa biết thế nào. Nói chung, ta nợ nàng nhiều lắm.”

Tôi thở dài một hơi, trọng trách trên vai bạn Tiêu Huyền lại nặng thêm vài phần nha.

“Nghĩ theo hướng tích cực đi, không phải cuối cùng hai người vẫn sẽ gặp lại sao?” Tôi thừa dịp kính rượu mà vỗ vỗ vai Tiêu Huyền: “Muội đọc từ cho ca nghe. Muội không nhớ rõ mở đầu thế nào, hình như là thế này:

Vũ đề dương liễu lâu tâm nguyệt,

Ca tần đào hoa phiến để phong.

Tòng biệt hậu, ức tương phùng,

Kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng.

Kim tiêu thặng bả ngân hồng chiếu,

Do khủng tương phùng thị mộng trung**.”

** Bài “Giá cô thiên” (kỳ 1) của Ân Kỳ Đạo.

Bản dịch thơ của Nguyễn Thị Bích Hải:

“Tay đẹp ân cần nâng chén ngọc,

Năm xưa say đắm má em hồng.

Dập dìu điệu múa như cành liễu

Ngừng hát gió xuân cũng chột ngừng.

Xa từ ấy,

Nhớ khôn cùng.

Bao phen hồn mộng được tương phùng.

Đêm nay chung bóng, đèn soi tỏ,

Cứ ngỡ như đang giấc mơ mòng.”

(Từ: cũng gọi là ‘trường đoản cú’, thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

Tiêu Huyền nghiêng đầu nghe một lúc: “Cũng là một bài từ thật hay.”

“Đâu chỉ có hay, còn thật cảm động nữa.” Tôi vỗ ngực: “Ca tần đào hoa (xướng ca đến khi hoa đào tàn lụi), đây là một cảnh tượng thật đẹp nha.”

Tiêu Huyền cau mày quay đầu sang, ánh mắt tóe lửa, mở miệng trách mắng tôi: “Rốt cuộc Tống Tử Kính dạy muội thế nào vậy?”

Tôi bực mình: “Đang yên đang lành tại sao lại mắng Tống tiên sinh?”

Tiêu Huyền mắng lây sang tôi: “Rốt cuộc muội có biết chấm câu hay không? Ca tần đào hoa phiến để phong. Ca tần, hoa đào phiến! Cái gì là ca tần đào hoa? Muội ra ngoài đừng nói quen biết ta, mất mặt, mất mặt.”

Đại khái là uống quá nhiều rượu, tôi cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn mặt dày cười ha ha: “Chính là ca tần đào hoa thì có sao? Nói ly biệt trong mưa hoa đào, vậy mới là cảnh đẹp để tương phùng trong mộng chứ.”

Tiêu Huyền vui đầu vào cánh tay: “Ta không quen muội! Ta không quen muội!”

Hai chúng tôi vừa cười vừa hò hét, muối một chén, ta một chén, rất nhanh đã uống cạn một vò rượu hoa quế. Tiêu Huyền lại mở một vò nữ nhi hồng nữa tiếp tục uống. Tôi uống tiếp, sau rồi muốn đứng lên ngựa cổ hét một tiếng, kết quả uống say, thân thể nghiêng đi, ngã vào người Tiêu Huyền.

Anh ấy ôm lấy tôi, vừa bực mình vừa buồn cười, không ngừng vỗ mặt tôi, gọi tên tôi. Vòng tay của anh ấy thật thoải mái, lúc đó trong đầu tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ này. Đôi mắt anh ấy được hương rượu hun đến mức trong vắt, đôi môi ngày thường hay mím lại hà khắc nay cũng căng mọng động lòng người, hé ra khép lại trước mắt tôi.

Thánh nhân đều nói, “ẩm thực nam nữ”, những dục vọng to lớn nhất của loài người đều ở đây. Tôi bị rượu xâm chiếm đầu óc, không thể suy nghĩ bằng lý trí, dựa theo bản năng, vươn tay ôm lấy cổ anh ấy, tiến lại gần, hôn lên môi anh ấy một cái.

Thân thể Tiêu Huyền cứng đờ.

Ừ, mềm, còn có hương rượu.

Sau khi ăn được đậu hũ, tôi thỏa mãn nhắm hai mắt lại, ngã vào lòng anh ấy, hoàn toàn ngủ say.

28. Chương 28: Dạ Tiệc Yến Phủ (1)

Trận tuyết đầu tiên của miền Bắc lặng lẽ phủ xuống khi không ai hay.

Sáng sớm thức dậy, đẩy cửa sổ ra, chợt thấy khắp sân đầy tuyết trắng, tôi nhất thời còn chưa thích ứng được. Vân Hương giành trước, hưng phấn kêu lên: “Tiểu thư! Tuyết rơi rồi!”

Tuyết thực sự rơi rồi!

Tôi sinh ra và lớn lên ở phía Nam, mùa đông dù có tuyết, rơi xuống chỉ thành mưa, nhìn thấy tuyết trắng khắp trời thế này vô cùng kích động, kéo Vân Hương, Giác Minh và Phàm Lan đùa nghịch quên trời đất.

Đắp người tuyết xong, chuyển sang chơi ném tuyết, bọn Vân Hương lấy ba địch một. Tôi trúng vài cục tuyết xong rút cuộc bùng nổ, rất nhanh đã đánh cho bọn họ chạy khắp sân.

Đang chơi vui vẻ, phủ Yến vương phái người đến, đưa tới một tấm thiệp vàng, nói là thừa dịp tuyết rơi, vương gia mở tiệc chiêu đãi, mời mọi người tới vương phủ làm khách.

Phàm Lan nghe vậy rất vui: “Trước đây hàng năm vương gia đều mời mọi người tới dự tiệc vào lúc này. Muội nhớ có Toàn Dương yến, còn có rất nhiều món ăn vặt Giang Nam, và cả các tỷ tỷ khiêu vũ rất đẹp, rất vui.”

“Vậy sao?” Tôi lật qua lật lại tấm thiệp vàng, suy nghĩ lại bay về vài ngày trước.

Tuy hôm đó tôi uống say, nhưng đầu óc không mơ hồ, uống rượu làm bậy, trong lòng tôi đều nhớ rất rõ ràng, nhớ khi đó Tiêu Huyền ôm chặt thân thể mềm nhũn của tôi đặt lên giường, sau đó lập tức bỏ chạy, nhanh như bôi dầu dưới lòng bàn chân, giống như chậm một chút là tôi sẽ như sói đói vồ đến chiếm lấy sự thuần khiết của anh ấy. Tôi thực sự vừa buồn cười vừa tức giận.

Sau đó, liên tiếp thật nhiều ngày, tôi không gặp anh ấy, có mấy lần tôi tìm Tôn tiên sinh bàn chuyện, chỉ cần nghe thấy giọng nói hoặc nhìn thấy bóng dáng anh ấy là lập tức nhanh chân bỏ chạy. Có mấy lần anh ấy ở phía sau tức giận gọi tên tôi, tôi cũng kiên quyết không để ý. Loại chuyện chỉ dám để trong lòng mà không dám nói ra này giống như những con kiến bò trong lòng tôi, khiến tôi ngứa ngáy khó chịu mà lại không giải được. Thế nhưng, chuyện đã làm như bát nước đã hắt đi, tôi không đổi mặt, nó cũng không biến mất.

Cứ như vậy, ngay cả Vân Hương cũng phát hiện có chuyện không đúng: “Tiểu thư, người lại giận đối vương gia phải không?”

Tôi tức giận: “Cái gì gọi là lại? Tôi và Tiêu Huyền đã từng giận đối hay sao?”

Vân Hương cười: “Hai người ba ngày lại cãi nhau hai lần, đừng nói là chính tiểu thư cũng không nhận ra nhé.”

Tôi xấu hổ: “Đó cũng chỉ là một cách sống chung thôi.”

“Nhưng lần này hai người đã hơn mười ngày không nói chuyện với nhau. Ngay cả Giác Minh cũng phát hiện ra, tới hỏi nô tỳ có phải hai người cãi nhau không.”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười: “Trẻ con nhiều chuyện cái gì? Bọn chúng lại hỏi, cô phạt bọn chúng chép “quân tử thất giới”, xem bọn chúng còn dám bắt quai hay không!”

Vân Hương rất nghiêm túc: “Tiểu thư, nếu người và vương gia có gì hiểu lầm, đối mặt nói rõ là được. Chúng ta ở thành Tây Dao đều phải dựa vào sự bảo vệ của vương gia, ở dưới mái hiên nhà người, sao có thể không cúi đầu, điều này chính tiểu thư đã dạy nô tỳ.”

Aiz, ngay cả Vân Hương cũng bắt đầu dạy dỗ tôi rồi.

Tôi nhìn trời, không biết làm thế nào. Khúc mắc chỉ có thể giải trong lòng, chờ ngày nào đó tôi nghĩ thông sẽ tự nhiên, bình tĩnh đối mặt với Tiêu Huyền.

Tuyết phương Bắc, một khi đã rơi là sẽ rơi không ngừng. Một tầng sương mỏng trên mặt đất lập tức chồng thành từng lớp tuyết. Nhưng ông trời vẫn còn tốt bụng, ngày Yến vương mở tiệc đãi khách, bầu trời đột nhiên trong xanh, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu lên lớp tuyết trên mặt đất, soi sáng những giọt sương trong suốt đọng trên lá cây, lấp lánh chói mắt.

Bởi vì đêm hôm trước tôi thức khuya chơi mạt chược với bọn Vân Hương, ngày hôm sau dậy muộn, mắt thấy sắp trễ giờ, tôi vội vàng rửa mặt, chải đầu rồi lên xe ngựa.

Trước phủ Yến vương, xe ngựa nối nhau dài dằng dặc, đông như trẩy hội, trai gái lui tới áo lông áo gấm, châu tròn ngọc sáng, hương thơm bay bay trong gió, hun đến mức trời chiều cũng ngất ngây. Chỉ đứng một lúc đã nhìn thấy rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp thướt tha, trầm vàng đầy đầu, trang điểm tinh xảo rảo bước vào vương phủ, cũng có vô số công tử anh tuấn, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng xuống ngựa, xuống kiệu.

Rõ ràng Tiêu Huyền viết trong tẩm thiếp là gia yến, có gia yến nhà ai lại tổ chức như lễ trao thưởng liên hoan phim quốc tế thế này không?

Tôi đứng đó, lập tức có mặc cảm tự ti. Bên trong là một chiếc váy màu lam nhạt, bên ngoài là áo màu bạc viền thêu họa tiết màu đỏ, khoác một chiếc áo lông cừu màu xám, kiểu tóc cũng đơn giản, tùy tiện cắm hai cây trâm, trên mặt cũng không trang điểm.

Vân Hương tức giận lắm bầm: “Đã bảo tiểu thư thay y phục, trang điểm, tiểu thư lại không nghe nô tỳ, giờ so ra không bằng người ta.”

“Được rồi, được rồi.” Tôi cười xòa: “Chỉ là đến ăn bữa cơm thôi. Mặc xanh xanh đỏ đỏ như đi diễn kịch làm gì?”

Giọng nói của tôi hơi lớn một chút, lập tức dẫn tới vài ánh mắt. Cách tôi vài mét có một chiếc xe ngựa đặc biệt đẹp để dừng lại, rất đông nha hoàn vây quanh một tuyệt đại giai nhân mặc y phục đỏ tươi, đại khái là nàng nghĩ lời tôi nói nhằm vào nàng, đôi mắt đẹp liếc tôi mang theo vẻ bực bội. Ngày đại hôn thế này mà nàng còn mặc quần áo lụa mỏng như màn thưa, tôi thật sự phải bội phục sức chịu đựng của nàng.

Phó tổng quản chịu trách nhiệm đón khách đúng lúc này nhìn thấy tôi, mở giọng bắt chuyện: “Mẫu cô nương tới rồi! Mau, mau! Mời vào trong.”

Tôi vội vàng bước vào theo lời ông ta.

Khắp vương phủ giăng đèn kết hoa, tiếng nói cười ồn ã, vô cùng náo nhiệt. Gã sai vặt nhận thiếp mời của tôi, dẫn tôi tới phòng khách.

Vừa rảo bước vào phòng, một bóng người cao lớn không biết từ nơi nào đã vội vàng đứng phải. Hai bên giật nảy mình, mở to mắt nhìn nhau, a, đây chẳng phải Trịnh Văn Hạo, Trịnh thiếu tướng đấy sao.

Tiểu Trịnh vừa nhìn thấy chúng tôi, đôi mắt lập tức trừng lớn, nhìn sang Vân Hương bên cạnh tôi, vẻ mặt cứng đờ.

Tôi lập tức chuyển người che trước mặt Vân Hương, cậu ta muốn gây phiền phức cho Vân Hương nhà chúng tôi thì phải vượt qua tôi đã.

Thế nhưng không ngờ rằng sau khi lấy lại tinh thần, gương mặt Tiểu Trịnh bỗng nhiên đỏ bừng, không thốt một tiếng, quay đầu lập tức chui vào trong đám người.

Vân Hương buồn bực: “Hắn làm sao vậy?”

Tôi suy đoán: “Có lẽ là mót quá chăng?”

Khách nữ đều được sắp xếp ngồi ở sườn Tây, hơn một nửa số bàn đã có người ngồi. Những bà thím, tiểu thư này tôi không biết, bọn họ cũng không biết tôi, chào hỏi qua loa rồi ai tự nói chuyện người nấy.

Tôi cảm thấy buồn chán, Giác Minh và Phạm Lan cũng tới, hai đứa trẻ bám cứng lấy hai bên tôi. Quần sự đành phải sắp xếp một chỗ ngồi rộng đủ cho ba chúng tôi.

Các phu nhân không nhận ra tôi, nhưng lại nhận ra Giác Minh, tôi nghe có người thấp giọng nói: “Đứa bé kia, không phải nghe nói là...”

“Chính là thằng bé đúng không? Vậy nữ nhân kia không phải là...”

Các chị em phụ nữ lập tức hướng ánh mắt lại đây, như tia X quang trên dưới quét tôi một lượt, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ.

Xem, đây là nguyên nhân khiến tôi ghét tam cô lục bà. Dựa vào một số đồn đại bất minh và một số thông tin vớ vẩn đã lập tức để trí tưởng tượng bay cao bay xa, không đi sáng tác văn học thật phí phạm nhân tài.

Giác Minh đang kéo tay tôi lắm nhảm chuyện hôm qua tiên sinh tuyên dương thằng bé, Phạm Lan lại muốn tôi lấy bánh quy cho con bé. Tôi chăm sóc hai đứa trẻ này bận tới mất tới mũi, trong số chị em phụ nữ kia rốt cuộc cũng có một gương mặt nhỏ nhắn tiến lại gần chỗ tôi.

“Cô nương rất quen mắt, thật giống như đã gặp ở đâu.”

Tôi thực sự không nhận được, phì cười. Lời này mới là quen, câu cửa miệng của nam nữ già trẻ cổ kim nội ngoại khi muốn tiếp cận người đẹp, là loại dầu vụn năng.

Bà thím này tuổi không lớn, hơi mập, trang phục đẹp đẽ, giữ gìn nhan sắc rất cẩn thận. Tôi cười như vậy khiến mặt bà ta thoáng đỏ lên, tôi vội vàng nói: “Tôi thường đi lại bên ngoài, có lẽ trước đây từng gặp.”

Về mặt bà thím giãn ra một chút, còn chưa thấy đủ, nói tiếp: “Vị tiểu công tử này thật tuấn tú, không biết là gì của cô nương?”

Tôi còn chưa đáp, Giác Minh đã giành trước một bước: “Là mẹ ta!”

Các chị em đều hít vào một hơi.

Tôi giơ tay cốc đầu Giác Minh một cái, ngày thường nói đùa thì được, trường hợp nghiêm túc sao có thể nói không giữ miệng như thế. Tôi có thể có con trai lớn vậy sao?

Mắt thấy các bà thím và các cô nương sắp bắt tỉnh tới nơi, tôi vội vàng bổ sung: “Mẹ nuôi! Là mẹ nuôi!”

Các chị em lúc này mới thở phào một hơi, vỗ ngực thu lại vẻ kinh ngạc.

Giác Minh uất ức xoa đầu: “Nhưng vương gia muốn đệ gọi tỷ là mẹ mà.”

Tôi tức giận mắng: “Tiêu Huyền ăn nói lung tung, đệ cũng nói theo hay sao, thật là “thượng bất chính, hạ tắc loạn”!”

Nhìn dáng vẻ lại động kinh sắp ngất của các chị em, tôi vội vàng cười làm lành: “Lời trẻ con! Lời trẻ con thôi!”

Một cô nương thanh lệ, mặt trái xoan, mắt hơi xếch như Phạm Băng Băng không nhận được hiếu kỳ, hỏi tôi: “Xin hỏi cô nương và vương gia, là quan hệ gì?”

Tôi chỉ Giác Minh: “Là bảo mẫu giúp vương gia chăm con.”

Mọi người lập tức bưng tỉnh đại ngộ, không hứng thú với tôi nữa, chuyển sang quấy rầy Giác Minh. Bởi vì thằng nhóc này nói linh tinh, tôi vô cùng vô trách nhiệm mà đẩy thằng bé vào lòng một đám cô nương chăm chăm chuẩn bị làm mẹ kế nóng lòng thể hiện tình mẫu tử dịu dàng ấm áp, cho thằng bé một trải nghiệm để đời. Thằng bé ngốc nghếch bị oanh oanh yến yến, khăn tay thơm nồng nặc vây quanh, một đồng móng tay dài, nhọn hoắt, xanh đỏ tím vàng sờ qua sờ lại trên mặt, thằng bé vừa hoảng vừa sợ, vừa thẹn vừa giận, lại giãy ra không được. Thật giống như con heo béo rơi vào trong lưới nhện.

Tôi cắn hạt dưa, vừa xem vừa cười. Lúc này, không biết ai nói một tiếng: “Anh Huệ huyện chủ tới rồi?” Động tác của các chị em nhất thời dừng lại.

Tôi nhìn theo. Chỉ thấy một mỹ nhân áo đỏ vừa lườm tôi một cái ở cửa đang khoan thai bước đến. Nàng lẳng lẳng cỡi áo choàng, lộ ra một bóng người phiêu dật trong bộ y phục lụa mỏng tinh xảo, đẹp đẽ, thật nhỏ nhắn uyển chuyển. Vị Anh Huệ huyện chủ này làn da trắng nõn, mặc một bộ y phục màu đỏ càng khiến nàng có vẻ tươi đẹp như hoa đào. Nhìn gần mới biết nàng thật sự rất đẹp, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi mắt trong suốt như nước mùa thu, mũi thon miệng nhỏ, cằm cổ dài, toàn thân giống một con thiên nga cao ngạo.

Tuy so ra vẫn còn kém Tạ Chiêu Kha hoặc Tần Phỉ Hoa, nhưng cũng đủ để khiến nàng trở thành hạc giữa bầy gà, hoa thơm cỏ lạ.

Vân Hương lập tức đưa lên tin tức tình báo vừa thu được: “Đây là con gái quận vương Lâm châu, Anh Huệ huyện chủ, phương danh Liễu Minh Châu. Vừa tròn mười tám, có tiếng là mỹ nữ, lại hiểu thi từ, văn ca, âm luật, ai ai cũng nói nàng tài mạo song tuyệt. Người tới cầu thân đập hồng cả cửa, quận vương đều từ chối, ngay cả thái tử tuyển phi cũng thay nàng cáo bệnh không đi. Nghe nói một lòng một dạ muốn để nàng làm Yến vương phi.”

Khi đang nói chuyện, Liễu Minh Châu tiểu thư đã tới trước mặt tôi, liếc mắt nhìn thấy tôi, lông mày khẽ nhăn lại. Nhưng nàng cũng biết thân phận của mình, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống một bàn tiệc.

Khách khứa đã đến đông đủ, Tiêu Huyền lên bục đọc diễn văn.

Hôm nay Tiêu Huyền mặc trường sam màu bạc, thắt lưng khảm ngọc, trên đầu đội kim quan vương vị tám trăm năm hiếm thấy, trang phục vừa người tôn lên thân thể anh tuấn tràn ngập sức mạnh của anh ấy, phong độ “quân lâm thiên hạ” hoàn toàn hiển hiện. Thật ra, nói không mê người, đó là nói dối. Tuy hình tượng cột nhà, bất cần đời của Tiêu Huyền trong lòng tôi là cố định, bất biến, nhưng tôi cũng phải thừa nhận anh có phong thái uy nghi, khí chất trầm ổn, ung dung của một người lãnh đạo. Sông nước miền Nam cho anh một tướng mạo dễ nhìn, gió sương miền Bắc cho anh một thể chất mạnh mẽ. Anh còn có một đôi mắt thâm thúy, sâu lắng, cho dù đôi khi hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn sâu thật sâu, giống một hồ nước không thấy đáy.

Tôi nhìn anh ấy từ xa xa, trong lòng bỗng nảy lên một chút phiền muộn kỳ lạ, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Lời chào mừng của Tiêu Huyền trôi chảy, vang vang, cân nhắc, hàm súc hỏi han tất cả mọi người có mặt ở đây một lần. Những khách nhân đương nhiên cũng nể mặt Tiêu Huyền, đều nâng chén.

Bắt đầu khai tiệc, món ngon vật lạ được đưa lên, dời đi sự chú ý của tôi. Tiêu Huyền ở bên kia uống rượu cười đùa với phái nam, tôi ở bên này hầu hạ Giác Minh và Phàm Lan ăn uống. Tuy mỗi người một bàn nhưng hai đứa trẻ này thích chen tới bên cạnh tôi, một đứa muốn ăn thịt gà, một đứa muốn uống trà, còn nhất định phải là tôi đút. Tôi vô duyên vô cớ từ nữ thanh niên tài giỏi sa cơ lỡ bước thành bảo mẫu cho hai đứa bé này.

Phái nữ ở đây, từ khi Tiêu Huyền lên sàn, toàn bộ chú ý đều dồn hết lên người anh ấy, bất kể già trẻ đều châu đầu ghé tai cười tùm tùm như thiếu nữ thanh xuân. Liễu Minh Châu tiểu thư không tham gia, làm vẻ thanh cao, một mình ngồi thưởng thức rượu.

Ca múa rất nhanh đã được mở màn. Phàm Lan nói không sai, quả thật là có những cô gái xinh đẹp uốn lượn như rắn, múa may quay cuồng. Hoàn cảnh nghiêm túc, trời cũng lạnh, đám vũ công đều mặc tương đối kín. Một điệu múa hoàn tất, lại một cô gái trẻ tuổi mặc áo xanh lên thay, đàn một khúc tỳ bà.

Đủ loại tiết mục như vậy lần lượt diễn hết, đồ ăn trên bàn tiệc cũng gần như hết sạch. Sắc trời đã tối, đèn cung đình trong vương phủ được thắp sáng. Những chuỗi đèn vàng ấm áp tỏa sáng dưới tán đại thụ, chiếu rọi gương mặt xinh đẹp như hoa, xuân tình nhộn nhạo của các cô nương.

Đám người ăn uống no say, thay đổi chiến trường, tiếp tục chiến đấu, giống như ở hiện đại, ăn uống xong lại tiếp tục kéo nhau đi ca hát.

Vương phủ được thiết kế khéo léo, một bên dựa vào hồ nước, ba mặt còn lại có hoa cỏ, có lầu các, còn có một sân khấu hí kịch nhỏ. Đèn đuốc chiếu sáng từng góc nhỏ, trên mặt bàn sáng bóng có một chiếc khay gỗ tinh xảo đẹp đẽ, phía trên bày một con tuần mã bằng ngọc bích, trong suốt, tinh tế, cao khoảng hai mươi phân.

Phẩm Lan rất rõ trình tự, nói với tôi: “Có lẽ các đại nhân lại muốn đổi thi từ rồi, con ngựa bằng ngọc kia chính là phần thưởng đêm nay.”

À, ra thế, ngâm thơ đối nghịch với tôi, giống như bắt một con vịt cạn mùa ba lê dưới nước vậy.

Tôi lập tức nói với Vân Hương: “Em gái, chúng ta sửa soạn về nhà đi. Ngủ muộn sẽ bị thâm mắt.”

Vân Hương lại kêu lên một tiếng: “Tổng tiên sinh.”

Tổng Tử Kính mỉm cười dịu dàng đi tới. Từ này đến giờ anh ta vẫn ngồi ở một đầu khác của phòng khách, tôi không nhìn thấy, còn nghĩ không biết anh ta có đến hay không. Hôm nay anh ta không ăn mặc đơn giản, thanh lịch như mọi ngày mà mặc một bộ nho sam màu tím than, đai lưng bạch ngọc, trên đầu cũng đội ti quan. Mặc chính trang vào, anh ta toát ra vẻ nho nhã thanh cao, ngọc thụ lâm phong, đôi mắt được trang phục làm nổi bật càng trong sáng như sao trên trời. Tôi và Vân Hương đều lộ vẻ thưởng thức ngưỡng mộ khiến nụ cười của anh ta càng thêm sâu.

“Vì sao ăn xong đã đi?” Anh ta nói với tôi: “Hí kịch mới mở màn, sau đó còn dạo hoa viên nữa.”

Tôi rụt cổ: “Trời lạnh thế này dạo hoa viên cái gì, ra khỏi phòng thôi đã là cố gắng lắm rồi. Là một đại phu, tôi rất không tán thành hoạt động này.”

Tổng Tử Kính cười: “Lát nữa sẽ có đối thơ, xem nào nhiệt một chút cũng được.”

Tôi nháy mắt: “Tiên sinh không phải biết tôi ngày một ngày hai, ngại cho rằng tôi nghe sẽ hiểu được sao?”

Tổng Tử Kính suy nghĩ một chút, cũng hiểu được đạo lý này, nhưng anh ta vẫn nói: “Hiếm khi nào mọi người được tụ tập một lần thế này. Sắp tới bận rộn, lần sau gặp mặt sợ rằng đã là lễ mừng năm mới.”

Tôi còn định khéo léo từ chối, bỗng nghe được một giọng nói đàn ông cung kính nói: “Nói vậy vương gia còn chưa gặp tiểu nữ phải không?”

Cách chúng tôi không xa, một quan viên trung niên dẫn theo một thiếu nữ mềm mại, thanh tú, mặc y phục màu vàng hành lễ với Tiêu Huyền. Thiếu nữ kia kém Liễu Minh Châu một chút, nhưng cũng coi như mỹ nhân khó gặp. Chỉ thấy nàng hai mắt long lanh, môi anh đào hé cười, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Tiêu Huyền. Tiêu Huyền hiểu ra vài phần, khách khí đáp lễ. Không biết anh ta nói gì mà đôi mắt thiếu nữ đột nhiên tỏa sáng, ngay cả mấy cô nàng đứng bên cạnh nàng cũng ra vẻ lộc xuân nẩy mầm.

Tôi hừ lạnh. Anh ta ở bên cạnh tôi thật keo kiệt mở miệng, thì ra đều dùng hết cho người khác rồi.

Tôi quay đầu cười với Tổng Tử Kính, nói chắc như đinh đóng cột: “Được thôi. Vậy tôi ngồi lại một lúc!”

Dứt lời, tôi kéo Vân Hương và bọn trẻ ngồi xuống một vị trí có tầm nhìn tốt. Tổng Tử Kính có chút kinh ngạc, ngồi xuống đối diện tôi.

Trên hành lang đốt rất nhiều bếp than, dưới bàn cũng có bếp sưởi, vì vậy tuy bốn bề gió lùa cũng không cảm thấy lạnh. Không chỉ không lạnh mà còn xuân sắc nở rộ, trăm hoa đua sắc.

Mới chỉ thời gian một chén trà đã thấy không dưới năm vị khuê tú tới chào hỏi Yến vương điện hạ, thật là “Hoàn phi Yến sấu”, mỗi người một vẻ. Tôi hiểu ra, chẳng trách mấy em gái này trang điểm xinh đẹp như thế, thì ra là đến xem mặt. Mấy bà mẹ chờ đến bạc cả đầu mới chờ được tin người trong lòng Yến vương đã gả cho người, sao có thể không đẩy mạnh tiêu thụ của con gái nhà mình.

Liễu Minh Châu tiểu thư là nhân vật xuất hiện cuối cùng. Nàng dáng người thướt tha, đi tới trước mặt Tiêu Huyền giống như vừa bước ra từ một đóa hoa sen, cúi đầu thĩnh an. Nàng và Tiêu Huyền đã quen biết từ trước, có hơn một phần ưu thế, hai người rất nhanh đã khách sáo hỏi han chút việc nhà.

Tôi cách bọn họ không quá xa, có thể nghe thấy rõ ràng bọn họ đang bàn luận cảnh hoa mai trong tuyết, trà thơm rượu ngọt và chuyện sức khỏe của Trịnh phu nhân, mẹ vợ Tiêu Huyền có chuyển biến tốt đẹp hay không. Tiêu Huyền không ngừng gật đầu, mỉm cười, hữu hảo, thân thiết, Liễu huyện chủ càng cười kiêu diễm như hoa, mị lực bắn ra bốn phía.

Không biết một bà thím nào bên cạnh nói: “Thật là một đôi bích nhân.”

Bà thím B nói không quá vui vẻ: “Hai nữ nhi nhà ngươi đều lập gia đình rồi mới có thể bàng quan như thế.”

Bà thím A cười: “Không phải ta chế giễu, có thể xứng đôi với vương gia cũng chỉ có người thướt tha duyên dáng như Anh Huệ huyện chủ thôi.”

Bà thím B thấp giọng nói: “Ta thấy lần này là thật rồi. Vương phi đã tạ thế nhiều năm như vậy, hiện giờ tiểu thư Tần gia cũng đã làm thái tử phi, vương gia không có lý nào lại không tái hôn.”

Bà thím A nói: “Chỉ tiếc dù sao vẫn là tái hôn.”

“Có sao.” Bà thím B chế nhạo: “Cho dù có làm thiếp cũng có người tranh võ đầu.”

Lúc này, Giác Minh và Phẩm Lan đang chơi đoán số bắt đầu tranh cãi, thu hút sự chú ý của tôi.

Chờ Tiêu Huyền hàn huyên với các thiếu nữ chưa chồng một lượt, cuộc thi ngâm thơ cuối cùng cũng bắt đầu. Hiện đang là mùa đông, bọn họ liền lấy đề tài bằng tuyết, xuất ra vài câu đối hoặc vài bài thơ. Có những người trải giấy mài mực, nhắc bút là thơ ca như nước chảy mây trôi, cũng có người nhú mày suy nghĩ như táo bón, viết viết ngừng ngừng, tẩy tẩy xóa xóa như tôi thi tiếng Anh cấp sáu, thật là vô vàn tư thái, rục rở nhiều màu.

Các chị em phụ nữ đều muốn đột nhiên nổi tiếng, dùng toàn lực suy nghĩ, trên gương mặt mềm mại rất nhanh đã toát ra một tầng mồ hôi. Chỉ có Liễu tiểu thư vẫn vẻ mặt lạnh lùng tự đắc, thành thạo hạ bút thành văn.

Tổng Tử Kính tài cao như vậy, đương nhiên thuộc về loại người thứ nhất, chưa tới ba phút đã viết xong một bài thơ. Tôi tò mò cầm bài thơ của anh ta lên xem, chỉ thấy trên trang giấy trắng muốt chữ chữ như châu như ngọc, vừa thanh tú vừa có tinh thần, khiến tôi ngạc nhiên đến mức liên tục trầm trồ khen ngợi.

Tổng Tử Kính thấp giọng hỏi tôi: “Cô đọc có hiểu ý thơ không?”

Tôi rất thành thật: “Không hiểu.” Ngoài ý tứ ở mặt chữ, những thứ khác tôi thật sự không hiểu. Nhưng tôi vẫn hiểu được rằng anh ta tả cảnh băng tuyết.

Tổng Tử Kính lắc đầu cười, tôi lè lưỡi, cũng cười với anh ta.

Đột nhiên, một ánh mắt như mang theo sương lạnh bắn về phía tôi, tôi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt âm u của Tiêu Huyền. Ông anh già của tôi đang nắm chặt bút, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, không biết tôi lại đắc tội anh ta ở chỗ nào, chọc anh ta không thêm để ý đến hình tượng mà trợn mắt nhìn sang đây.

Theo ánh mắt của anh ta, Liễu Minh Châu tiểu thư đã viết xong cũng hướng tầm mắt về phía tôi. Nàng nhìn tôi, lại nhìn Tiêu Huyền, ánh mắt thay đổi, môi anh đào bỗng hé mở: “Vị này là ngọc diện thánh thủ, Mẫn cô nương?”

Thì ra nàng biết thân phận của tôi. Tôi chỉ gật đầu nói đúng.

Liễu Minh Châu ngồi cách tôi không xa, cao giọng nói qua mấy người: “Đã sớm nghe nói vương gia có thêm một trợ thủ đắc lực, y thuật xuất thần nhập hóa, có thể đoạt người từ tay Diêm Vương. Ta còn tưởng đó là một cổ giả tiên phong đạo cốt, không ngờ lại là một thiếu nữ xuân xanh như vậy. Thật là anh hùng xuất thiếu niên, không thua gì các nam nhân, Mẫn cô nương đã khiến những nữ tử khuê phòng chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Không hổ là con gái nhà quý tộc, mỗi câu mỗi chữ đều thỏa đáng không chê vào đâu được. Tôi bị nàng ta nịnh hót còn phải mỉm cười gật đầu khiêm tốn nói cảm ơn.

Kết quả là Liễu Minh Châu lại chuyển chủ đề: “Cô nương thông minh xuất trần như vậy, vì sao không viết đôi câu ứng cảnh, vui cùng mọi người?”

Eh?

29. Chương 29: Dạ Tiệc Yến Phủ (2)

Tôi lập tức muốn từ chối. Buồn cười, bụng cô đầy dấm thì đi mà hun chính mình, có gì lại hất lên người tôi. Cô tiểu thư này thật không phúc hậu.

Thế nhưng tôi vừa định mở miệng vàng, đã nghe Tiêu Huyền hạ chỉ, không chút ý tốt: “Tiểu Mẫn, cô viết một bài đi. Không phải cô cũng đã được học sao?”

Đôi nam nữ chó má này! Lúc đó, tôi có một loại kích động muốn lật bàn đá ghế, muốn đem tất cả trà giấy, nghiền mực trên bàn đập thẳng vào bản mặt ngoài cười nhưng trong không cười kia của Tiêu Huyền.

Giọng nói ôn hòa của Tổng Tử Kính vang lên đúng lúc, gọi lý trí của tôi trở về: “Mọi người đang nhìn kia, cô tùy tiện viết một bài đi.”

Tôi uống cạn một chén rượu để đè nén sự tức giận. Tùy tiện viết? Viết cái gì? Viết “hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết” (một câu trong “bài ca tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô” của Sầm Than), hay “bắc quốc phong quang” (Bài thơ “Thẩm viên xuân – tuyết” của Mao Trạch Đông)? Tôi xin lỗi tiền bối cách mạng, xin lỗi thầy giáo trung học, tôi nhận, ngay cả bài “Thẩm viên xuân” của ông nội Mao tôi cũng không thuộc hết. Chuyện viết thơ này, kẻ biết không khó, khó kẻ không biết, bắt tôi viết thơ chẳng khác nào kêu gà trống đẻ trứng, rõ ràng là ức hiếp người khác.

Trong lúc tôi đang nắm bút, ánh mắt trần ngập oán hận, Tổng Tử Kính bỗng dựa sát vào. Gương mặt tuấn tú của anh ta phóng đại trước mắt tôi, mỉm cười nhẹ giọng nói với tôi: “Đừng căng thẳng, cứ từ từ.”

Âm thanh mềm mại, trầm thấp, hơi khàn khàn, vô cùng gợi cảm. Một bụng rượu tôi vừa uống lập tức phát huy tác dụng, gương mặt tôi đỏ bừng.

Tổng Tử Kính nhìn ra, bật cười một tiếng, nhưng thân thể vẫn chắn ngay trước mặt tôi, một bàn tay chống má, một tay nhẹ gõ lên bàn, nhàn nhã, ung dung. Thậm chí tôi còn ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người anh ta, tim đập mạnh.

Tôi cúi xuống để tránh ánh mắt sáng quắc của anh ta, tầm nhìn không khỏi rơi vào bàn tay anh ta, ánh mắt lập tức sáng lên. Ngón tay thon dài trắng muốt dính rượu nho đỏ trong chén bạch ngọc, cổ tay nhấc lên, viết ra những dòng chữ ngay trước mặt tôi. Liên tục mấy dòng, linh hoạt uyển chuyển, thành thạo tự nhiên. Theo một chuỗi động tác của anh ta, nét chữ xinh đẹp nhưng vô cùng mạnh mẽ xuất hiện trên mặt bàn, nét chữ tròn đầy, phiêu dật, vừa có nhu vừa có cương, thư pháp rất đặc biệt.

“Sơ sơ chỉnh chỉnh. Phong cấp hoa vô định. Hồng chúc chiếu diên hàn dục ngưng. Thì kiến si liên ngọc ảnh. Dạ thâm minh nguyệt lung sa. Túy quy lương diện hương tà. Do hữu tích mai tâm tại, mãn đình ngô tác xuy hoa.”

(Bỏ qua phần chém nghĩa ở đây nhé, bạn cũng không hiểu rõ thế nào. Theo bạn hiểu thì bạn Tổng tả cảnh trong một đêm tuyết, trăng sáng, bạn ấy nhớ về người con gái từng đổi thơ qua rèm với bạn ấy, bạn Tổng vẫn còn luyện tiếu người con gái ấy, mà giờ không biết gió đã thổi hoa về đâu.)

Kiểu chữ ngay ngắn mang theo hương rượu thơm nồng xuất hiện ngay trước mắt tôi khiến tôi nhìn thấy rất rõ ràng. Một cơn kích động như động đất tám độ rít-te khiến đôi mắt tôi cay cay.

Tiếng cười mang theo chút dung túng của Tổng Tử Kính vang lên: “Ngắn ra làm gì, còn không viết đi?”

Tôi phục hồi tinh thần, trên mặt nóng bừng, ánh mắt ngập nước, liên tục nói vâng, tay viết như điên.

Tổng Tử Kính cười không ngừng: “Chữ phải viết ngay ngắn một chút.”

Tôi lập tức viết chậm lại. Không quên ngẩng đầu lên đáp lại bằng một nụ cười cảm kích, mà thân thể anh ta còn chưa lùi về sau, hai gương mặt đối diện nhau, gần đến mức tôi có thể đếm được số lông mi của anh ta. Tôi lúng túng, mặt đỏ đến cực điểm, vội vàng cúi đầu xuống.

Chợt nghe Liễu Minh Châu tiểu thư yêu kiều kêu lớn một tiếng: “A! Vương gia, tay ngài!”

Mọi người bị kinh động. Chỉ thấy vẻ mặt Tiêu Huyền đen kịt, bàn tay nắm bút dường như đang tràn ra một dòng máu đỏ. Các thực nữ đều sợ hãi hô lên, Liễu tiểu thư lập tức lấy khăn tay ra định băng bó.

Cô nàng ngu ngốc này.

Tôi bỏ bút xuống, đẩy mọi người đang chen chúc trước mặt ra, giữ tay cô ta lại: “Đừng vội, để tôi xem trước đã.”

Liễu tiểu thư bực bội nhìn tôi, nhưng tôi là đại phu còn nàng thì không, nên đành phải nhượng bộ.

Tôi kéo tay Tiêu Huyền nghiên cứu. Còn tưởng trúng ám khí, thì ra chỉ là bút ngọc bị gãy cắt vào tay, chảy một ít máu.

Tôi ném tay anh ta lại, nói với Liễu Minh Châu: “Không có việc gì, ngài tiếp tục băng bó đi.”

Tôi xoay người bỏ đi, mới bước được một bước đã nghe Tiêu Huyền không nhịn được đau hừ nhẹ một tiếng. Tôi lập tức quay đầu lại nhìn.

Tiêu Huyền đáng chém nghìn đao, thấy tôi quay đầu lại, còn nở nụ cười, thì ra định đùa tôi. Gương mặt anh ta khi thì âm u, khi thì trời quang mây tạnh, như đứa trẻ ba tuổi vậy, nào tôi hồng rồi mới dấy dưng với anh ta.

Nghĩ vậy, tôi hung hăng lườm anh ta một cái, phất tay áo bỏ đi. Mấy cô nàng bị hoảng sợ kia lập tức chạy tới vây quanh anh ta.

Tôi vừa then vừa giận, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, Vân Hương nhảy dựng lên đuổi theo. Hai chúng tôi đi thẳng tới cửa vương phủ, lúc này Vân Hương mới kêu lên: “A! Tiểu thư, áo choàng của người!”

Tôi còn đang nổi nóng: “Bỏ đi!”

Vân Hương oan ức: “Nhưng mà...”

Tôi giận dữ hét lên: “Không nhưng nhị gì cả! Dù sao cũng không lạnh chết!”

“Đang yên đang lành lại tự rước lấy bệnh là không khôn ngoan.” Giọng nói mịn màng như ngọc của Tổng Tử Kính truyền tới.

Tôi ngậm miệng lại, thấy anh ta cầm một chiếc áo khoác lông cáo mỉm cười đi tới.

“Giận dữ cũng phải có mức độ, dù thế nào cũng không thể làm khó chính mình.” Nụ cười của Tổng Tử Kính khiến tôi có cảm giác đắm mình trong gió mùa xuân, thần kinh căng thẳng thả lỏng hơn nhiều, nổi cảm tức trong lòng cũng dần nguôi ngoai.

Tổng Tử Kính khoác áo choàng lên người tôi, khép chặt, ngón tay linh hoạt buộc dây áo, sau đó lùi một bước quan sát, cười nói: “Dây vốn là của ta, hơi rộng một chút.”

Không chỉ một chút, một mảng lớn áo phủ trên mặt đất, càng khiến tôi có vẻ thấp bé.

Tôi ngại ngùng: “Tiên sinh không cần làm vậy, tôi bảo Vân Hương đi lấy là được.”

“Vân Hương đã đi gọi đánh xe chuẩn bị xe rồi.”

Hả? Lúc này tôi mới phát hiện nha đầu Vân Hương kia đã biến mất không còn bóng dáng.

Tổng Tử Kính nhẹ giọng nói với tôi: “Ta tiễn cô ra ngoài.”

Tôi và anh ta chậm rãi đi về phía cửa lớn của vương phủ. Vầng trăng sáng tỏ trên trời, soi sáng những bông hoa tuyết trên mặt đất, hắt lên một tầng ánh sáng mờ mờ màu xanh lam, một khoảng sân đầy tuyết bỗng chốc biến thành một miếng thủy tinh lấp lánh. Phía sau là tiếng cười, tiếng ca múa xôn xao, đàn sáo du dương, hương rượu hòa với hương hoa mai thơm nồng lan tỏa khiến bóng đêm này đầy mê hoặc, kỳ ảo. Khoảng cách không xa, nhưng lại chia thành hai không gian hoàn toàn khác biệt.

Chẳng hiểu vì sao, tôi bỗng nhớ tới buổi tối mấy tháng trước khi còn ở trong kinh thành, gió hè khẽ thổi, hoa quỳnh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trước khi Tiêu Huyền máu chảy đầm đìa lao đảo ngã lên người tôi, đó là một buổi tối vô cùng yên bình và đẹp đẽ. Khi đó, ánh trăng cũng sáng tỏ như thế này, cũng có những tâm sự thầm lặng thế này.

Khi đó, Tiêu Huyền hỏi tôi, muốn tặng ai ánh trăng. Hôm nay tôi mới đột nhiên nhớ ra, trong bài thơ đó còn có hai câu: “Tình nhân oán điêu dạ, cánh tịch khởi tương tư*.”

* Hai câu thơ trong bài “Vọng nguyệt hoài viễn” (ngắm trăng, nhớ người xa) của Trương Cửu Linh.

Dịch thơ Nguyễn Tâm Hàn:

Đêm về thấy dạ băng khuâng

Nhớ người xa cách nỗi lòng chẳng nguôi

Không biết Tiêu Huyền nhìn thấy ánh trăng hôm nay có nhớ tới Tần Phỉ Hoa của anh ấy hay không.

Aiz, liên quan gì đến tôi!

Trong lòng tôi rất rối loạn, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở miệng hỏi Tống Tử Kính: “Tiên sinh đã đến tuổi, đã từng có ý định lập gia đình hay chưa?”

Tống Tử Kính ngẩn người, bật cười nói: “Vì sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Tôi cảm thấy như vậy thất lễ, vội vàng chối: “Tôi nói lung tung thôi, tiên sinh không cần để ý.”

Tống Tử Kính lại xoay người tôi lại, vừa mềm nhẹ vừa kiên quyết, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Tiểu Hoa, ta đã không còn là tiên sinh của Tiểu Hoa nữa, sau này gọi ta Tử Kính được không?”

Anh ta nhìn sâu vào mắt tôi như vậy, ba hồn bảy vía tôi lập tức bị anh ta dẫn đi, ngốc nghếch gật đầu đồng ý: “Tử Kính ca.”

Tống Tử Kính hài lòng, vui vẻ cười: “Hiện giờ ta sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của muội, vì sao ta không muốn thành gia. Bởi vì ta cho rằng thành gia không phải để truyền thừa đèn nhang, để nối dõi tông đường, mà nên tìm một người ý hợp tâm đầu, tình đầu hợp ý với mình, cùng nhau đi chung một đường đến cuối đời. Hiện giờ còn chưa tìm được người đó, ta tình nguyện lẻ loi một mình.”

Tôi kinh ngạc lắng nghe, một nỗi cảm động bắt đầu tràn ra từ đáy lòng.

“Đều nói bảo vật dễ cầu, tình lang khó kiếm.” Tôi cúi đầu cười.

Tiếng cười của Tống Tử Kính chấn động màng tai tôi: “Nữ tử như muội mới là chỉ có thể gặp mà không thể cầu.”

Tôi phì cười một tiếng: “Tử Kính ca đang châm chọc muội phải không?”

“Sao có thể?” Tống Tử Kính vươn tay thân thiết nhéo mũi tôi, tôi vội vàng cười hì hì né tránh, anh ta nói: “Muội thông minh, lanh lợi, thẳng thắn, thành thật, đặc biệt còn không hề kiêu ngạo, tính tình ngay thơ, ngay thẳng, lại lương thiện, khoan dung...”

Tôi không đợi anh ta nói xong đã che mặt kêu lên: “Ngừng! Ngừng! Nổ mũi muội bây giờ!”

Tống Tử Kính sang sảng cười lớn. Tôi xấu hổ đến mức xoay người bỏ chạy. Kết quả là không nghĩ tới mặt đất đóng băng, giày trượt đi, toàn thân có xu hướng thân mật với mặt đất.

Trong chớp mắt, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng tôi, kéo tôi lại, cảm giác lao đảo dưới chân không còn, toàn thân đã ở trong một vòng tay ấm áp.

Tim Tổng Tử Kính đập hơi nhanh, nhẹ giọng trách mắng tôi: “Sao lại không cẩn thận như vậy, đã lớn thế này rồi.”

Tôi xấu hổ lắm lắm: “Muội không sao.” Sau đó, tôi thoát thân khỏi cánh tay anh ta.

Tổng Tử Kính vẫn còn lo lắng khép chặt áo choàng cho tôi. Giống như có một sức hút vô hình nào đó, tôi quay đầu, lập tức nhìn thấy Tiêu Huyền, khuỷu tay còn vắt một chiếc áo khoác, đứng trên bậc cửa cao cao của cổng lớn vương phủ, đứng lặng trong gió như một pho tượng. Hai ngọn đèn cung đình lớn phía trên đầu hắt xuống những cái bóng đen thật sâu trên mặt anh ấy, vẻ mặt anh không có biểu cảm gì, ánh mắt thâm trầm, đen như mực. Đúng lúc này, ánh trăng cũng thức thời ẩn mình vào trong mây.

Được rồi, để tôi đảo lại một chút. Tình hình Tiêu Huyền điện hạ nhìn thấy là như thế này:

Trên vai tôi đây là bàn tay của Tổng Tử Kính, hai người thâm tình nhìn nhau, tôi đây tình tứ gọi một tiếng buồn nôn không gì sánh được: “Oppa

”

Ngay sau đó, Tổng Tử Kính phát biểu cái nhìn về tình yêu thật kiên định, tôi đây nghe mà rơi nước mắt, mắt đi mây lại với anh ta, sau đó, giữa ban ngày ban mặt không ngừng liếc mắt đưa tình...

Không biết từ góc nào chui ra, Vân Hương phát ra tiếng kêu khiếp sợ phá tan bầu không khí tĩnh lặng: “Vương... Vương gia?”

Ánh mắt hàn băng ngàn năm của Tiêu Huyền dọa cô ấy phát run. Tôi còn tưởng rằng ông anh già của tôi nếu không nổi trận lôi đình thì cũng sẽ châm chọc khiêu khích một phen, không ngờ anh ấy chỉ ném chiếc áo khoác cho Vân Hương rồi xoay người bỏ đi, không nói một lời.

Bọn gia đình đứng xem cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có lão quản gia là cau mày đi theo Tiêu Huyền.

Vân Hương run run đi tới: “Tiểu thư, hình như vương gia tới đưa áo choàng cho người.”

Tôi cũng đã nhận ra chiếc áo khoác trong tay cô ấy. Trong lòng trĩu nặng, một chút vui vẻ khó có được cũng đã tan thành mây khói.

Vàng trắng lại lộ diện. Tôi cởi chiếc áo khoác trên người xuống trả lại cho Tổng Tử Kính, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu quỵ quái: “Hoàn quân minh châu song lệ thù, hận bất tương phùng vị giá thì**”.

** Hai câu cuối trong bài “Tiết Phụ Ngâm” của Văn Xương.

Bản dịch của Ngô Tất Tố:

Trả ngọc chàng, lệ như mưa,

Giận không gặp gỡ khi chưa có chồng.

Tôi lắc đầu thật mạnh, ánh trăng quá đẹp, thơ rượu quá nhiều.

Tổng Tử Kính không nói gì, chỉ dịu dàng mỉm cười nhìn theo xe ngựa của chúng tôi đi xa.

30. Chương 30: Đông Đi, Xuân Sẽ Đến

Tuyết miền Bắc, càng rơi càng nhiều, mấy ngày tiếp, tuyết đọng trên đường dày như mây, người ta quét sạch, nó lại hạ xuống chất đóng.

Tôi quanh quẩn trong phòng thuốc trông bếp lò, thành ra chỉ cảm thấy ẩm áp, vừa sắc thuốc vừa nghĩ đến những người dân du mục trên thảo nguyên và lũ dê cừu, thời tiết băng giá thế này, bọn họ làm thế nào qua được mùa đông?

Sau đó, chính Tôn tiên sinh ẩn ý nhắc nhở tôi, ngày giỗ của nhị ca thật sự của tôi, Tạ Chiêu Anh, đã sắp đến. Không cần nghĩ, nhất định là Tiêu Huyền bày mưu đặt kế phía sau. Anh ấy không chịu gặp tôi, tôi cũng không tìm anh ấy, hai bên cầm hai đầu sợi dây, sống chết giằng co, cứ nhẫn nhịn như thế mấy tháng, cuối cùng cũng xuất hiện một chút thay đổi.

Ngay cả Vân Hương cũng nói: “Đã lâu chúng ta không gặp vương gia rồi, ngay cả mặt mũi người thế nào, nô tỳ cũng sắp quên đến nơi.”

Tôi nói: “Có lẽ người ta đã quên bém mắt chúng ta tròn méo thế nào rồi. Cái gì mà Anh Huệ huyện chủ, cái gì mà Lưu gia, Mã gia tiểu thư, đối thơ, ngắm hoa. Chúng ta thì có là gì!”

Vân Hương khịt khịt mũi: “Thật là chua.”

“Có sao?” Tôi lập tức kiểm tra mấy nồi thuốc trên bếp lò: “Có sao đâu.”

Vân Hương làm một cái mặt quỷ: “Nô tỳ nói bình dấm của tiểu thư ấy!”

Mắt tôi phóng ra hung quang: “Cô ngứa da phải không? Không có việc gì làm thì đi giúp các tiểu thư may áo bông cho binh sĩ đi.”

Vân Hương vội vàng kêu: “Không đâu! Mấy tiểu thư kia rất nhiều trò, suốt ngày lục đục với nhau, tay nghề lại tệ, vì vậy cuối cùng đều đổ hết lên đầu các nha hoàn. Tính ra, nô tỳ vẫn nên ở trong này giúp tiểu thư sắc thuốc thì tốt hơn.”

Tôi hài lòng.

Thật ra, lời đồn đại về Tiêu Huyền và vị Liễu Minh Châu tiểu thư kia cũng không ít. Từ sau dạ yến đêm đông, Liễu tiểu thư “tình cờ” bị cảm lạnh – mặc mấy miếng vải đứng trong tuyết, nàng ta không bị viêm phổi đến chết đã chứng minh thể chất đặc biệt như gián của nàng ta rồi – bị bệnh, đương nhiên không thể đội tuyết, vượt đường xá xa xôi để quay về thành Xích Thủy nhà nàng, Tiêu Huyền thấy vậy cũng tận tình giữ nàng lại nhà dưỡng bệnh.

Nhưng bệnh này dường tới mức đến già cũng không tái phát mà người vẫn không chịu rời đi. Khi thì đau nửa đầu, khi lại ho một đêm, ngày thì tay chân bủn rủn không còn chút sức lực, ngày thì tâm tình không tốt tiêu hóa không xong. Tôi nghe Tôn tiên sinh oán giận vì thường xuyên phải đi xem bệnh cho nàng mà thấy thật thú vị. Đây đều là bệnh nhà giàu mà mấy nữ chính ngôn tình thường hay mắc phải nhất, Liễu tiểu thư tuy là người cổ đại thể nhưng đã sớm tham khảo tất cả sự tinh túy của phim Hàn Quốc, thật là một thể ngoại cao nhân.

Tôi nói với Tôn tiên sinh, bệnh của nàng là khó chữa nhất. Tôn tiên sinh đưa lỗ tai tới. Tôi nói: “Dùng ba phần quan tâm của vương gia, hai phần thương yêu, hòa hơi xua lạnh hai lượng, ầm áp thăm hỏi một phân, dùng năm chén nước nhu tình, sắc thành một chén uống vào. Đảm bảo thuốc vào miệng, bệnh tan biến, lập tức sinh khí dồi dào, hơn nữa thuốc này còn kiêm tác dụng làm đẹp, kéo dài tuổi thọ. Tác dụng phụ duy nhất là một khi dùng dùng thuốc, rất dễ phản ứng ngược lại. Vương gia cần phải châm chước.”

Sau đó Tôn tiên sinh trích nguyên văn lời nói của tôi để báo cáo lại, Tiêu Huyền hiển nhiên keo kiệt không cấp được, vì vậy, mấy loại bệnh lông gà vỏ tỏi của Liễu tiểu thư cả mùa đông không hết. Mỹ nhân yếu đuối luôn khiến người ta triu mến, vì vậy, danh tiếng của nàng ở trên phố nổi như cồn, có bài thơ còn viết nàng ôm bệnh trong người, đứng trước một đóa hoa hải đường héo úa mà rơi lệ.

Tôi vừa nghe vừa mắng đồ tâm thần. Bị cảm, không ngoan ngoãn nằm trong chăn còn chạy ra ngoài trời tuyết nhìn hoa rơi lệ với chẳng khóc thầm, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ sâu oán ưu thương. Mẹ nàng phải tu mấy trăm năm mới sinh ra được một đứa con quái vật như nàng không biết. Chính nàng mới nên xuyên không, kết bạn với trường phái văn học bị thương.

Ngay cả Vân Hương cũng không nói tôi ghen tị nữa mà rất đồng ý với quan điểm của tôi: “Đầu của Liễu huyện chủ này có phải bị ngựa đá khi còn bé không?”

Hai chị em chúng tôi ác độc chế giễu Liễu Minh Châu một phen, lại bị lời nói hài hước của chính mình chọc cười vang.

Đánh xe ngừng xe lại, gõ gõ cửa nói: “Tiểu thư, tới nơi rồi.”

Tôi vén rèm lên nhìn. Bên ngoài là một mảnh trắng xóa, đánh xe có thể tìm được đường đưa chúng tôi tới trước mộ phần của Tạ Chiêu Anh trong hoàn cảnh như vậy thật không dễ dàng.

Vân Hương bung ô, hai chúng tôi đỡ nhau đi về phía sườn núi, thị vệ Tiêu Huyền phái tới cho tôi đi xa xa phía sau khoảng một trượng. Trong trời đất trắng xóa, chỉ có mấy cây bạch dương thưa thớt và thân ảnh của mấy người chúng tôi.

Khe suối đã đóng băng, bị bao phủ bởi một lớp tuyết, nếu không để ý còn không nhìn thấy. Năm mồ nhỏ bé của Tạ Chiêu Anh lại càng hòa thành một thể với tuyết trắng đầy đất.

Tôi và Vân Hương nhìn nhau, cuối cùng tôi nói: “Tìm một chỗ lễ bái tượng trưng là được rồi. Nhị ca trên trời có linh sẽ biết... Tuy rằng tôi nghĩ nhị ca đã sớm đầu thai rồi.”

Vì vậy, chúng tôi đặt bát hương xuống một nơi khuất gió, đặt mâm hoa quả lên, châm ba que hương.

Tôi hỏi Vân Hương: “Cô có nhớ người nhà không?”

Nụ cười của Vân Hương có chút cô đơn: “Mẹ nô tỳ đã mất từ lâu, cha cưới mẹ kế, vì vậy mới đưa nô tỳ tới Tạ gia. Một năm nô tỳ chỉ quay về nhà một lần, cha xa cách nô tỳ, mẹ kế và tiểu đệ đệ tỏ vẻ không nhận ra nô tỳ. Mỗi khi tới lúc đó, nô tỳ còn tình nguyện quay về Tạ gia. Ít nhất đại nương ở trừu phòng và các tỷ muội còn đối tốt với nô tỳ.” Cô ấy ngừng lại một chút, lại nói thêm một câu: “Tiểu thư người đối xử với nô tỳ tốt nhất.”

Tôi cười, vuốt tóc cô ấy: “Mấy ngày nữa cô cũng tròn mười lăm tuổi rồi. Đến lúc đó, tôi sẽ làm cho cô một lễ cập kê long trọng, cũng nhận cô làm muội muội của tôi.”

Vân Hương nắm chặt tay áo tôi: “Oa... Tiểu thư...”

“Được rồi!” Tôi cười sang sảng: “Trực tiếp gọi một tiếng tỷ tỷ đi. Sau này sẽ là người một nhà rồi.”

Vân Hương lâu nước mắt gật đầu mãnh liệt: “Tỷ tỷ...”

Sau khi trở về, tôi lập tức nhờ Tôn tiên sinh truyền đạt chuyện này cho Tiêu Huyền, cùng ngày, Tiêu vương gia hồi âm cho tôi, đồng ý, cũng vô cùng tán thành quyết định của tôi. Lễ cập kê của Vân Hương, anh ta cử người tới tổ chức, sau đó lại phái một nha hoàn tên A Kiều tới hầu hạ Tạ tiểu thư mới.

Vân Hương hầu hạ người khác hơn mười năm, hôm nay lại được người ta hầu hạ, vô cùng không thích ứng được. Cô ấy đã gặp qua cuộc sống của một tiểu thư, còn chưa đến mức chân tay luống cuống, chỉ là, những công việc trước giờ đều bị A Kiều làm, cô ấy không phải làm gì nên trong lòng bắt đầu hốt hoảng, hiển nhiên là một người không chịu ngồi không một chỗ.

Tôi vốn định gọi Vân Hương tới phòng thuốc giúp việc cho tôi, nhưng cô ấy nói với tôi, có một đầu bếp già thâm tàng bất lộ trong biệt viện từ lâu đã khen ngợi những món ăn cô ấy làm, định hết lòng truyền thụ, cô ấy liền chính thức bãi sự.

Tôi không còn cách nào khác, đành thả cô ấy đi học nấu ăn, đổi thành Phẩm Lan tới hỗ trợ cho tôi.

Từ ngày ấy, thức ăn của chúng tôi có sự thay đổi rõ ràng. Từ món khai vị tinh xảo tới những món ăn chính phong phú ngon miệng, lại tới món điểm tâm ngọt và canh thơm phức, mỗi món một hương vị, mỗi ngày một khác, nửa tháng không trùng lặp. Ăn uống như vậy trong vòng một tháng, toàn thân tôi béo lên một vòng. Cũng may cơ thể của Tạ Chiêu Hoa vốn gầy yếu, còn thừa chỗ để có thể béo mập lên được.

Sau khi Vân Hương thăng cấp từ nha hoàn lên thành chủ nhân, nha hoàn bên cạnh tôi đổi thành một cô bé mười lăm tuổi tên là Đồng Nhi. Cô ấy và A Kiều vốn là một tì nữ áo xanh ở phủ Yến vương. Nô bộc trong phủ Yến vương phân ra thành nhiều cấp bậc: tím, đỏ, xanh và tím than; quản sự của các phòng các viện mặc màu tím, đại nha hoàn mặc đỏ, tiểu nha hoàn và gã sai vặt mặc màu xanh, những người làm việc nặng mặc màu tím than, thị vệ có đồng phục riêng. Hai tiểu nha đầu này không biết ai chọn ra, nhanh nhẹn hoạt bát không ai bằng, tôi vô cùng thích. A Kiều kia cũng là một người thích bát quái, có rất nhiều chủ đề chung để trò chuyện với Vân Hương.

Đêm Trừ Tịch, thời gian cả nhà quay quần bên nhau đón năm mới. Chỗ Tiêu Huyền hoàn toàn không có động tĩnh gì, có lẽ đã có sắp xếp nào đó với tiểu thư Liễu Minh Châu. Cũng không biết Liễu tiểu thư có nhìn pháo hoa đầy trời buông lời cảm thán, phá hỏng phong cảnh hay không. Nhưng có lẽ Tiêu Huyền lại thích bộ dạng đó thì sao? Tần Phỉ Hoa không phải cũng rất yếu đuối, hay bị ai đẩy sao, anh ta cũng rất thích mà.

Tôi và Vân Hương, còn có Giác Minh cùng nhau đón năm mới, bởi vì trời lạnh, tôi đề nghị ăn lẩu, Vân Hương liền hầm xương cả một đêm, chuẩn bị một bàn đồ ăn rất phong phú.

Vì Phẩm Lan đã theo Tôn tiên sinh về quê mừng năm mới, Giác Minh có chút rầu rĩ, Đồng Nhi liền hát mấy khúc đồng dao cho thằng bé nghe. Con sói nhỏ háo sắc vừa nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp toàn tâm toàn ý lấy lòng hắn, lập tức ném tất cả phiền não và Phẩm Lan ra ba vạn tám nghìn dặm, kéo tay các tỷ tỷ chơi đùa.

Đều là phụ nữ và trẻ em, bữa cơm rất hài hòa. Mùi thơm của nước lẩu bốc lên cuộn cuộn, thịt dê ngon miệng, đậu phụ mềm mại, nấm móng nước, măng mùa đông tươi ngon, xanh mướt. Bữa tiệc này thật sự khiến mọi người no căng bụng mà vẫn không ngừng được.

Sau khi cơm no rượu say, mấy cô gái bắt đầu đề tài cũ, bát quái.

Đầu tiên là nói về bệnh dạ dày gần đây Liễu tiểu thư mới mắc phải, ngày ngày ôm bụng, nhả mặt nhú mào, đại khái là một nàng “Đông Thi hiệu tần*” của thời đại này. Cô nàng huyện chủ này ba ngày một bệnh nhẹ, năm ngày một bệnh nặng, không có bệnh nào là chưa mắc phải, lại còn dấy lên một lần sóng mới trong thành Tây Dao, các bà các chị thay nhau giả dạng nhú mào, đánh phấn trắng bóc như người chết rồi vẽ lông mày chữ bát ().

* Điển tích “Đông Thi hiệu tần”: Người ta nói rằng Tây Thi rất đẹp, đẹp đến mức chỉ cần nhú mào cũng khiến người ta say đắm. Vì vậy, ở thôn Đông có một cô gái họ Thi, cũng học Tây Thi nhú mào để thu hút trai làng. Nhưng Tây Thi nhú mào càng đẹp, còn Đông Thi đã xấu nên nhú mào lại càng xấu.

Nói hết chuyện Liễu tiểu thư, lại nói đến cuộc sống của thái tử và mấy bà vợ trong kinh thành. Đường như phúc phận ba đời của thái tử Tiêu Lịch cũng không dễ hưởng như người ngoài tưởng tượng. Thái tử phi Tần Phi Hoa không lạnh không nhạt với trượng phu như một bát mì quên bỏ muối, Tạ Chiêu Kha tiểu thư lại lạnh lùng, cao ngạo, xa cách như một khối băng trơn trượt tay. Tiêu Lịch không sờ được tới Tạ Chiêu Kha, lại không ra tay được với Tần Phi Hoa. Nhìn được mà không ăn được, đó mới là nỗi khổ lớn nhất thiên hạ.

Tôi nghĩ tới giao thừa năm ngoái đã trải qua ở Tạ gia, đại gia đình ngồi quay quần bên một cái bàn, Tạ thái phó hiếm khi nào tỏ vẻ hiền lành như thế, chị dâu cũng không chanh chua như bình thường, còn Tạ Chiêu Kha khi đó vẫn là khuê tú chưa chồng, là cảnh vàng lá ngọc của Tạ gia. Nhớ khi ấy tôi tự mình xuống bếp làm một đĩa cá chua Tây Hồ, Tạ Chiêu Kha rất thích, khích lệ tôi: “Tay nghề nấu ăn của tứ muội thật tốt, không biết tương lai sẽ là chàng trai nào may mắn được hưởng thụ.” Chớp mắt, một năm đã qua, tôi mai danh ẩn tích theo Tiêu Huyền tha hương, còn Tạ Chiêu Kha tôn quý cũng đã theo người làm thiếp.

Aiz, mọi người đều cảm thấy làm thiếp của thái tử đã là thiên đại ân sủng, thế nhưng tôi biết Tạ Chiêu Kha tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu phục? Tuy cô ấy từng tính kế sau lưng tôi, nhưng dù sao cô ấy cũng là một cô gái đáng thương không thể làm chủ số phận. Cho dù có đẹp thế nào chăng nữa cũng không tránh được. Tôi vẫn hơn cô ấy, số vẫn còn may.

Còn Tiêu Huyền khi đó thì sao? Khi đó anh ấy vẫn còn được gọi là Tạ Chiêu Anh, uống rượu cùng đại ca và Tạ thái phó. Tạ phu nhân thương yêu nhìn anh ấy, cổ vũ Bạch Nhạn Nhi tiểu thư gấp thức ăn cho anh ấy. Tiêu Huyền nghe Tạ Chiêu Kha nói xong liền chọc ghẹo tôi: “Tứ muội muốn gả cho người thế nào? Ca ca giúp muội để ý.” Còn nói: “Nhưng cái bệnh hồ đồ và nóng nảy của muội phải sửa đi, nếu không không ai dám lấy đâu...”

“... Đã là người thứ năm rồi, sau này ai còn dám gả cho hắn nữa!”

Tôi nghe được phần đuôi, lấy lại tinh thần, chuyển sang bọn Vân Hương đang bát quái ở bên cạnh, hỏi: “Mọi người đang nói ai vậy?”

Bọn Vân Hương dừng câu chuyện, nhìn về phía tôi: “Còn nói ai được nữa ạ, đương nhiên là tân hoàng đế Ly quốc rồi. Trước đó hoàng hậu của hắn đã chết.”

Tôi bật cười: “Phi tử hoàng đế có cả trăm người, chết một người thì lập người khác là được.”

A Kiều vội nói: “Tiểu thư không biết rồi, hoàng đế bọn họ trước giờ chỉ lấy một vợ thôi.”

Cái gì? Hoàng đế chỉ có một vợ? Vậy hắn làm hoàng đế làm gì?

Đồng Nhi nói: “Ly quốc đó khác với chúng tôi, bọn họ từng có vài nữ hoàng đế, nữ nhân cũng có thể ra ngoài buôn bán, làm quan. Vì vậy không ít nam nhân chỗ bọn họ chỉ lấy một vợ.”

Tôi nghe xong mà bật cười sớ hãi, ngày đó đọc sách không tiếp thu được toàn bộ, chỉ biết Ly quốc có nữ đế, lại chưa biết chủ nghĩa nữ quyền của bọn họ đã phát triển đến trình độ này.

Tôi nghe bọn họ kể lại. Thì ra khi còn làm thái tử, vị tân hoàng đế mới lên ngôi chưa được một năm này của Ly quốc đã từng có một phi một thiếp. Nhà mẹ đẻ của hai bà vợ này công khai đối lập trên triều, việc thường ngày thích làm nhất là phun nước miếng vào mặt nhau mỗi khi lâm triều. Đảng phái tranh đấu nào dễ xử lý, đấu quá quyết liệt khiến người cầm quyền không quản nổi nữa là không được, vì vậy, ngay lúc đó, nữ hoàng muốn dùng chiêu thờ chung một chồng để hòa hoãn bớt mâu thuẫn của hai nhà. Ai ngờ hai nhà đó không cảm thấy như vậy là tốt, hai bà vợ tôi nhìn cô không vừa mắt, cô nhìn tôi không hài lòng. Vợ cả tự cao tự đại, vợ bé cũng không dễ chọc vào, hôm nay cô bắt lỗi của tôi, ngày mai tôi tạo phiền phức cho cô, ba ngày cãi một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn, mỗi tháng chạy về nhà mẹ đẻ khóc lóc một lần. Thái tử thực sự không chịu nổi nữa, lại không thể trả vợ lại như trả hàng đã mua, kiên quyết tìm một việc ở phần đất bên ngoài để làm.

Anh ta cũng không ngu ngốc, lúc gần đi sợ mấy bà vợ của mình lại không kiên kỳ tiếp tục trình diễn bộ phim gia đình hay nhất cả nước, mới đưa vợ bé đang có thai tới biệt viện tu dưỡng. Không ngờ thái tử phi trong cơn ghen tị đến phát điên, công nhiên khiêu chiến hiến pháp của bốn quốc, dám mua người hạ thuốc xóa sạch đứa trẻ trong bụng trái phi, trái phi không còn đứa trẻ phát điên, cầm một con dao đâm chết thái tử phi rồi tự sát. Toàn quốc ồ lên, hai nhà nhạc phụ xấu hổ từ quan, chuyện này ngược lại bớt đi nỗi lo suy yếu thể lực của bọn họ.

Thái tử ở bên ngoài sau khi nhận được tin, đại khái là thở dài một hơi, trong bụng lại thầm cảm thấy may mắn. Nữ hoàng xấu hổ với con trai, lại cẩn thận chọn một nữ tử xuất thân thư hương làm thái tử phi. Lần này chỉ có một bà vợ, gia đình không có mâu thuẫn, tính cách cô dâu mới vô cùng dịu dàng, lại yếu đuối đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi. Thế nhưng vị thái tử phi tài nữ đọc đủ loại sách, tài trí hơn người, học vấn thâm sâu này lại giống kiểu nữ thanh niên học thức như Lâm Đại Ngọc, bề ngoài khuynh quốc khuynh thành, thân mình đa sầu đa bệnh. Sau khi gả cho thái tử, không sinh con, chỉ sinh bệnh, từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, không chỗ nào không có bệnh, tiểu thư Liễu Minh Châu đại khái cũng chỉ đáng xách dép cho nàng. Vị thái tử phi thứ hai này cứ bệnh tật như vậy hơn một năm, mình hạc xương mai không chống đỡ được, bay về thiên đường của nàng.

Không biết lần này thái tử diện hạ có thở phào nhẹ nhõm một hơi nữa hay không, nhưng tôi nghĩ, bất kể đàn ông ở tầng lớp nào, liên tục mất ba người vợ cũng không phải chuyện gì tốt. Nghe nói nữ hoàng từng mời một đại sư tới xem mệnh cho con trai, kết quả là thái tử đại ca mệnh cứng như kim cương, trong thiên hạ không có nữ nhân nào có thể xứng đôi.

Nữ hoàng không tin con trai yêu của mình sẽ độc thân cả đời, lại tìm kiếm một cô gái trong nhà các đại thần cũng có mệnh cứng, chỉ là, lần này không dám lập làm chính phi, chỉ nạp làm thiếp. Vị nữ kim cương này không sinh bệnh, nhưng người ta vốn đã có người trong lòng, sau khi xuất giá vẫn còn vấn vương tơ lòng với tình lang, đội lên đầu thái tử một cái nón xanh hương bay mười dặm. Hoàng trưởng tôn ra đời chưa được bao lâu, chuyện gặp mặt riêng tư với tình lang bại lộ, vì sợ sẽ liên lụy tới người nhà, hai người ôm nhau tự vẫn, đi làm Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Thái tử ôm con trai còn khóc nỉ non trong tã lót, thật sự dở khóc dở cười.

Lần này, cuối cùng nữ hoàng cũng hết hy vọng, không ép con trai lấy vợ nữa, ông Trời muốn con trai bà phải độc thân thì nghe theo ông ấy vậy.

Không lâu sau nữ hoàng đi về miền đất mới, thái tử vào chỗ. Một quốc gia không thể không vua, một cung không thể vô chủ, quần thần dâng tấu kèm theo nước mắt nước mũi cầu xin hoàng thượng phong hậu chủ trì trung cung. Tân hoàng đế bị bọn họ làm phiền muốn chết, quyết định thử một lần cuối cùng, thậm trọng cưới khuê nữ của Vương thái tử vào nhà.

(Thái tử: một chức quan ở Trung Quốc cổ đại, phụ trách sáu nghi lễ chính của cung đình, có thời còn tương đương với thừa tướng hoặc tể tướng, cũng có thời vì vương thất suy sụp nên tầm quan trọng của chức quan này giảm đi nhiều)

Vương hoàng hậu thân thể khỏe mạnh, lịch sử tình cảm trong sạch, hoàng đế chỉ có một mình nàng là vợ nên cũng không ghen tuông. Ngay cả hoàng đế cũng nghĩ lần này hẳn sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng trời luôn không theo ý người, Thượng Đế cứ thích đối kháng với anh ta. Tháng trước kinh đô Ly quốc hạ mưa tuyết rất lớn, Vương hoàng hậu ngủ trưa thức dậy đột nhiên nổi húng tới ngự hoa viên ngắm tuyết, kết quả đi được nửa đường, không để ý giẫm phải một miếng băng, ồm một tiếng ngã vào trong ao. Vương hoàng hậu được cứu lên rồi lập tức phát sốt, được hay châm cứu đều không cứu được, hẳn là chuyển thành viêm phổi, trong thời đại không có pên-xi-lin này, vài ngày sau đã từ thế.

Hoàng đế ngồi trước di thể của thê tử suốt một đêm, ngày hôm sau đi ra, kiên quyết tuyên bố với đám đại thần nô bộc, đã có thái tử, đời này không bao giờ lập hậu nữa, có người can đảm lại thương nghị việc này sau đó phải tự mình đóng gói hành lý về quê với ông bà. Các đại thần sợ đến mức mãnh liệt dập đầu, cũng hiểu được rằng vị hoàng đế trẻ tuổi này không hiền hòa như trong tưởng tượng của bọn họ.

Câu chuyện đến đó là hết. Tôi nghe xong mà cười không ngừng, lại cảm thấy thương xót thay cho vị hoàng đế kia. Bất kể có cảm tình hay không, nhìn năm người phụ nữ trong cuộc đời mình chết đi cũng không phải một chuyện dễ chịu. Sinh mệnh nhạt nhòa, người thân rời xa, vị đế vương xa lạ trẻ tuổi này một mình ngồi trên ngai vàng uy nghiêm cao cao có lẽ sẽ cảm thấy rất cô đơn.

31. Chương 31: Viễn Hành Thành Xích Thủy

Chúng tôi náo loạn đến tận khuya, Giác Minh vốn la hét muốn đón giao thừa, kết quả không chờ được, ngủ gật trước. Bọn Văn Hương liền ôm thẳng bé về phòng.

Tôi không muốn ở trong phòng buồn bực, mở cửa ra ngoài đi dạo một lúc.

Buổi tối, tuyết lại rơi một chập, trải một tầng không dày không mỏng trong sân, tôi vén váy giẫm lên mặt tuyết, để lại một chuỗi dấu chân. Trên cành cây treo một ngọn đèn màu đỏ, đậm sắc vui mừng, lúc này đang chập chờn trong gió, ánh lửa yếu ớt. Xa xa truyền đến một tràng pháo nổ, có xu hướng càng ngày càng từng bừng, thỉnh thoảng lại có một bông pháo hoa rực rỡ xòe nở trên bầu trời, tô đậm vẻ quyến rũ, diễm lệ ăn đêm.

Trời đất ngập trong sự hưng phấn, hoan lạc chào đón giao thừa sắp đến, lại càng nổi bật sự vắng vẻ quanh què của viện nhỏ chỗ chúng tôi. Tôi đứng trong tuyết, cảm thấy sự cô đơn tịch mịch như từng luồng khí lạnh rót vào cơ thể, không khỏi rùng mình một cái.

Cuối cùng vẫn là một kẻ tha hương.

“Sao lại sầu mi khổ kiếm như vậy?” Một âm thanh quen thuộc bỗng vang lên làm tôi giật mình.

Tôi xoay người lại. Nơi cửa viện không xa, Tiêu Huyền đang mỉm cười đứng đó.

Bóng đêm rất tốt, ánh tuyết mờ nhạt, nụ cười của anh thật mờ ảo, không cách nào nhìn rõ ràng.

Tiêu Huyền chậm rãi đi tới, nhìn tôi chằm chằm, lại không nói gì. Hai chúng tôi nhìn nhau thật lâu, cuối cùng tôi mở miệng trước, nói: “Năm mới phát tài.”

Tiêu Huyền bật cười, bất đắc dĩ nói: “Nên chúc mọi người phát tài mới đúng.”

Tôi nhướn mày: “Sao? Chẳng lẽ vương gia tới đưa tiền lì xì cho tiểu nữ?”

Tiêu Huyền thật sự lấy một phong bao lì xì từ trong người ra đưa cho tôi: “À, cầm đi.”

Tôi thấy tiền sáng mắt, tủm tỉm cười nhận lấy, miệng đầy những lời nói may mắn: “Nhị ca, năm mới mạnh khỏe, vạn sự như ý, tiền vào như nước...”

Tiêu Huyền đột nhiên nói: “Chúng ta đã ba tháng lẻ tám ngày không gặp đúng không?”

Tôi sửng sốt: “Phải không? Lâu vậy rồi sao?”

Một kẻ nhàn rỗi như tôi đếm số ngày còn hiểu được, một vương gia bận tới mất tới mũi như anh ấy nhớ cái này làm gì?

“Ba tháng lễ tám ngày, vừa tròn chín mươi chín ngày, nếu nhị ca bỏ công gấp chín mươi chín con hạc giấy, rất nhiều nguyện vọng có thể thực hiện rồi.”

Tiêu Huyền cười hỏi: “Ví dụ như?”

Tôi không cần nghĩ ngợi: “Ví dụ như hy vọng bệnh đau đầu trúng gió của Liễu tiểu thư sớm ngày khỏi hẳn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức hối hận đến mức muốn cắn rụng đầu lưỡi, bởi vì tôi nhìn thấy trên mặt Tiêu Huyền nở một nụ cười tươi rói đắc ý tràn đầy tự mãn, giống như thợ săn nhìn thấy con mồi nhảy vào trong cái bẫy của mình.

Anh ấy thật vui vẻ: “Thì ra vì vậy bấy lâu muội mới không đến vương phủ.”

Tôi cứng nhắc trả lời: “Đúng vậy. Nơi ở của bệnh nhân nhiều uế khí, muội là thanh niên tốt, cần gì phải vô duyên vô cớ chọc bệnh vào mình. Nhưng chính vương gia phải cẩn thận nha, có một số loại bệnh rất quái thân, ngài phải gánh vác đại nghiệp khôi phục Đông Tề, nghìn vạn lần đừng có ngã xuống trước lúc đó.”

Tiêu Huyền càng thấy tôi cay nghiệt như thế lại càng vui vẻ, bước đến gần thêm vài bước: “Vì sao ta phải sợ nhiễm bệnh, cô ta dưỡng bệnh của cô ta, ta bận chuyện của ta, ta cũng đâu có gặp cô ta.”

Trong lòng tôi dâng lên một niềm vui khó hiểu, vội vàng kiềm chế, cái miệng lại tự đóng tự mở theo ý của nó: “Vậy sao? Vương gia thật không làm hết chức trách của chủ nhà, cô nương người ta một mình bệnh tật xa nhà, lẻ loi cô đơn, sao vương gia có thể làm như không thấy, không tới an ủi người ta vài câu?”

Tiêu Huyền nhìn thẳng vào tôi, cười lạnh lùng: “Nói thật có đạo lý. Muội đột nhiên hiểu chuyện như thế, xem ra Tổng tiên sinh nhà muội dạy dỗ muội rất tốt.”

Tôi bị chọc giận, đáp lại anh ấy bằng một nụ cười như hoa nở: “Đúng vậy, Tử Kính ca dạy muội rất nhiều chuyện.”

Tuy ánh sáng mờ mịt, nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt Tiêu Huyền lại càng trở nên thâm thúy, khí lạnh trên người anh toát ra khiến tôi không khỏi run run, thoáng lùi lại một bước.

Cũng may ánh mắt như băng lạnh ngàn năm của Tiêu Huyền chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, anh bắt đầu cười khổ: “Hai chúng ta làm sao thế này? Thật vất vả mới trò chuyện được với nhau một lúc, lại mới chỉ hai ba câu giương cung bạt kiếm.”

Tôi lẩm bẩm: “Chuyện này có thể trách muội sao? Chủ đề này là ca khơi mào trước. Ca nghĩ muội muốn đàm luận chuyện chán ngắt này giữa đêm giao thừa sao?”

Tiêu Huyền lộ ra nụ cười xấu xa: “Muội xem bệnh cho Liễu tiểu thư đi, giá quá cao ta trả không nổi, muội còn có linh đan diệu dược nào khác không?”

Tôi cũng cười gian xảo, rung đùi đắc ý: “Thế nào? Cuối cùng cũng chịu không nổi nữa muốn tiền khách rồi? Người ta cũng là một mỹ nhân nũng nịu chủ động đưa đến tận cửa nha. Nhị ca đã tuổi này rồi, bên cạnh không có nữ nhân cũng không tốt, từ góc độ y học mà nói, muội đề nghị ca nên có cách giải tỏa thích hợp...”

Tiêu Huyền dùng một tay kéo mạnh tôi tới trước mặt anh, quán tính khiến tôi đụng vào người anh, tiếp xúc thân thể và hơi thở của anh cùng lúc đập vào mặt. Trái tim tôi lập tức bãi công, toàn thân cứng nhắc như một khúc gỗ.

Anh ấy muốn làm gì? Kết quả, Tiêu Huyền nở nụ cười. Hơi thở nhào vào mặt tôi, dường như mang theo luồng điện, khiến da mặt tôi tê rần, đầu óc hỗn loạn như hồ dán.

Trong bóng tối, anh ấy cười giảo hoạt đắc ý như thực hiện được gian kế, bàn tay đặt trên lưng tôi cũng thả lỏng một chút, chuyển thành quán quanh eo tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, cũng hí mắt cười, đột nhiên vươn tay chọc vào huyệt tê trên cánh tay Tiêu Huyền, Tiêu Huyền giật mình buông lỏng tay, tôi lập tức thoát thân.

“Muội...” Tiêu Huyền vừa ngạc nhiên vừa bức bối: “Tổng Tử Kính thật sự dạy muội không ít!”

Tôi đắc ý cười cười: “Muội là cao đồ của huynh ấy đấy nha!”

Thật ra điểm huyết tôi chỉ học được chút ít, lực tay không đủ, hiệu quả bình thường. Lần này nếu không phải Tiêu Huyền sơ sẩy buông lỏng tay, tôi nào có thể thoát thân dễ dàng như vậy?

Tiêu Huyền bắt đầu dĩ lắc đầu: “Mà thôi, nói chính sự đi. Qua năm mới muối bớt chút thời gian tới vương phủ một chuyến, bất kể muối dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể khiến Liễu Minh Châu quay về thành Xích Thủy của cô ta là được, điều kiện gì ta cũng đáp ứng muối.”

Tôi cười rất đắc tiện: “Dùng cách gì cũng được? Vậy muối gọi xe ngựa, ca trực tiếp đóng gói nàng ném lên xe là được.”

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn tôi khinh thường: “Nữ nhân kia như da trâu ướp đường, chạm vào một cái là không vấy ra được, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.”

Tôi nói: “Ca có thể nghĩ lại, cưới nàng là ca chiếm được toàn bộ khu vực thành Xích Thủy rồi. Được vợ lại được cả binh lính, buôn bán thật có lời.”

“Buôn bán?” Tiêu Huyền cười khẩy: “Ta không bán mình.”

Tôi vốn định nói rất nhiều lúc không phải do anh ấy quyết định có bán hay không, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống. Thật vậy, giao thừa rồi, đông đi xuân đến, phải nói nhiều lời dễ nghe mới đúng.

“Muội đi xem bệnh cho cô ta là được.” Tôi nói: “Có ca phối hợp, tiền bước cô ta không khó, vai phản diện cứ để muội diễn. Nhưng... ca đến chỉ để nói chuyện này?”

Tiêu Huyền cười cười, giọng nói mềm nhẹ, ôn hòa: “Thật ra ta muốn đến nhìn muội.”

Tôi chỉ cảm thấy trái tim bị thứ gì đó đụng phải, cứng nhắc nói: “Muội, cũng không phải ca chưa từng nhìn thấy muội.”

Tiêu Huyền đứng yên cười nhìn tôi: “Đến để nói, muội thay đổi.”

Tôi không khỏi hỏi: “Thay đổi thế nào?”

Tiêu Huyền cẩn thận quan sát tôi, sau đó nói vô cùng nghiêm túc: “Muội béo lên!”

“Hả?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Trong nháy mắt đó, tiếng chiêng trống vang lên, tiếng pháo âm âm bùng nổ, tiếng động náo nhiệt bao trùm hai chúng tôi trong nháy mắt. Pháo hoa rực rỡ sắc màu nở đầy trời, tiếng nhạc hoan hỉ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Tây Dao.

Có lẽ lúc này, một nơi nào đó của Đồng Tề đang trải qua giá lạnh, hoặc có ai đó đang chết đói chết rét vì sự nghèo đói và chính sách tàn bạo. Thế nhưng, tại nơi này, trong ngôi thành phồn hoa, nhân dân an cư lạc nghiệp, hưởng thụ hòa bình và vui sướng khó có được.

Tôi mỉm cười nhìn pháo hoa trên trời đêm, ngửi mùi khói thuốc súng nhàn nhạt trong không khí. Ngẫu nhiên quay đầu nhìn Tiêu Huyền, anh ấy đang chăm chú nhìn tôi, đôi môi mỉm cười, trong mắt là ánh sáng lưu chuyển.

Sau đó, sự thật chứng minh ông Trời rất quan tâm đến Tiêu Huyền. Năm mới qua đi chưa bao lâu, tôi còn chưa kịp đi “xem bệnh” cho Liễu tiểu thư, vương phủ đã truyền đến tin tức, nói Anh Huệ huyện chủ, tiểu thư Liễu Minh Châu, phát thủy đậu.

Mới đầu tôi còn tưởng lần này lại là chiêu gì mới của Liễu tiểu thư, cho đến khi Tiêu Huyền tuyên bố cách ly vương phủ, lại phái người đưa Giác Minh tới chỗ tôi lánh nạn, tôi mới biết lần này là thật sự. Liễu tiểu thư hô hào sói tới mấy tháng, lần này sói thật sự tới.

Tôi nghe Vân Hương nói mấy đứa trẻ Tạ gia hồi bé đều từng bị thủy đậu, lúc này mới yên tâm bước vào vương phủ.

Phủ Yến vương mây mù che phủ, quân gia nhìn thấy tôi gần như rót nước mắt: “Mẫu cô nương, cô tới thật đúng lúc, chúng ta đang định đi mời cô nương đây.”

Tôi trấn an ông ấy: “Bác Lý đừng lo lắng, cháu biết rồi, đưa cháu đi thăm Liễu cô nương đây.”

Bác Lý ngừng lại một bước: “Liều huyện chủ không chết được! Là vương gia của chúng ta, người cũng nóng sốt rồi!”

Tôi hoảng sợ: “Vương gia nhà bác cũng bị bệnh?”

Liều Minh Châu này đúng là ôn thần!

Bác Lý vội vã kéo tôi vào thẳng phòng ngủ của Tiêu Huyền. Tôi rảo bước tiến vào, mùi thuốc nồng nặc đập vào mặt, mạnh đến mức tôi phải lùi lại một bước. Trong phòng tối tăm, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy Tiêu Huyền đang nằm trên giường.

“Mở cửa sổ thông khí đi.” Tôi cau mày đi vào trong, vừa đi vừa nói với phó quản gia.

Tiêu Huyền dường như đang ngủ, sắc mặt ửng hồng, lại gầy đi, gò má nhô cao. Đôi môi quật cường của anh ấy đang mím chặt, con ngươi dưới mi mắt không ngừng chuyển động, hiển nhiên là đang nằm mơ. Tôi nhìn gương mặt đang ngủ của anh ấy, có chút trẻ con và yếu đuối, trong lòng nổi lên cảm giác thương yêu, nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh ấy.

A, thật sự hơi nóng.

Tôi cúi đầu bắt mạch cho anh ấy, lơ đãng nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm như hồ nước lạnh hé mở.

“Ca tỉnh rồi?” Tôi khẽ nói: “Ca bị sốt.”

“Ta biết.” Tiêu Huyền muốn ngồi dậy, tôi đè vai anh ấy lại. Anh cười cười, không phản kháng.

Tôi cúi đầu nói liên miên: “Độc không phát tác, cũng không có vẻ sẽ nổi đầy mụn nước trên mặt, muội thấy nhất định là ca quá mệt mỏi. Muội biết ca bận rộn nhiều việc, thế nhưng người sắt cũng phải nghỉ ngơi. Muội cũng đã nói với ca sức khỏe là vốn liếng của cách mạng, khỏe mạnh là chuyện quý giá nhất trên thế giới này. Hiện giờ ca còn trẻ tuổi, hơn nữa thân thể rèn luyện tốt, rất nhiều bệnh có thể tự mình vượt qua. Thế nhưng cơ thể vẫn cứ hao mòn, đợi đến khi bệnh nặng thì...”

Lắm nhắm một lúc lâu vẫn chưa thấy tên kia đáp lại một tiếng, tôi hung hăng ngẩng đầu trừng mắt, Tiêu Huyền đang dùng vẻ mặt ôn tồn, trêu mến nhìn tôi cười.

Tôi giật mình, giật về bàn tay đang bị anh ấy nắm: “Cười cái gì mà cười! Cẩn thận đến lúc ca tranh đấu giành được thiên hạ rồi lại bị người khác nắm chính quyền thì cứ nằm dưới đất mà khóc đi!”

Tiêu Huyền cười kéo tôi: “Sao lại dễ giận như vậy, mở miệng là nguyên rửa ta. Muội nói xem, bệnh của ta có phải do muội nguyên rửa sau lưng ta mà ra không?”

Tôi cười mắng: “Nếu là muội nguyên rửa, ca đã bị thủy đậu, biến thành mặt rỗ rồi.”

Tiêu Huyền nhướn mày: “Ta thành mặt rỗ rồi, muội sẽ ghét bỏ ta phải không?”

Tôi phản ứng linh hoạt hơn anh ấy tưởng, bĩu môi nói: “Ca mặt rỗ hay què chân què tay cũng đâu có liên quan đến muội?”

“Vô lương tâm!” Tiêu Huyền cười, tay lại vẫn nắm chặt tay tôi không buông.

Chúng tôi cứ ngồi lẳng lặng như vậy một lúc lâu. Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thỉnh thoảng thổi vào phòng, đánh tan mùi thuốc nồng nặc. Thể lực của Tiêu Huyền không chống đỡ được nữa, có chút buồn ngủ, nhưng vẫn kiên cường cầm cự. Tôi cảm thấy anh ấy như vậy vô cùng đáng yêu, không hề có dáng vẻ cao ngạo, khôn khéo, mạnh mẽ như trước nữa, chỉ thật cứng đầu, thích làm nũng, đáng yêu khôn cùng.

Bất giác, giọng nói của tôi dịu dàng đến khó tin: “Ca ngủ tiếp một lát đi, muội đi sắc thuốc.”

“Đừng.” Anh ấy nắm tay tôi thật chặt: “Bảo người khác đi đi, muội ngồi lại với ta một lát.”

Tôi cười khẽ, gạt đầu thỏa hiệp: “Vậy muội ở lại.”

Tiêu Huyền nghe thấy tôi đồng ý, gương mặt căng thẳng thả lỏng một chút, chậm rãi, cuối cùng cũng tiến vào mộng đẹp. Tôi ngồi bên giường, nhìn chằm chằm vào dáng vẻ ngủ say của anh ấy, trong lòng cảm thấy một loại thỏa mãn, yên bình hiếm có. Anh ấy vẫn nắm lấy tay tôi, lòng bàn tay toát mồ hôi, tôi vẫn không cử động, không cử động, cho đến khi nằm úp xuống ngủ, đến khi anh ấy tỉnh lại lần nữa.

Người đánh thức tôi là Tiêu Huyền: “Sao muội lại ngủ ở đây, không sợ cảm lạnh sao?”

Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, trời ạ, hai cánh tay đều tê dại như mọc trên người người khác vậy.

Tiêu Huyền thấp giọng cười, giúp tôi xoa bóp cánh tay. Trên mặt anh toát ra một tầng mồ hôi, bị ánh nến chiếu lên, hắt ra những tia sáng nhu hòa, ngũ quan khắc sâu có vẻ đặc biệt tinh xảo. Tôi nhìn, không khỏi vươn tay chạm vào trán anh. Hơi lạnh, nhiệt độ đã giảm. Tôi thở phào một hơi.

Lúc này tôi mới phát hiện động tác trên tay Tiêu Huyền đã dừng lại, hai gương mặt sát lại thật gần, gần đến mức tôi có thể nhìn thấy cái bóng của tôi trong mắt anh. Sau đó, đôi mắt đen lấp lánh kia càng ngày càng gần, càng ngày càng sáng, tôi rụt cổ, nhắm mắt lại. Trong nháy mắt hơi thở của anh phất qua mặt tôi, trái tim tôi nảy lên một cái thật mạnh, quay đầu đi, một thứ gì đó mềm mại nhẹ lướt qua mặt.

Dường như có một dòng điện truyền đến từ nơi bị chạm vào khiến toàn thân tôi tê dại, thần trí hoảng hốt. Cũng gần như trong nháy mắt, tôi giãy khỏi tay Tiêu Huyền, nhảy dựng lên, đụng vào chiếc bàn bên giường.

Người hầu nghe tiếng động, đi đến: “Vương gia?”

Sắc mặt Tiêu Huyền tái nhợt, tức giận: “Không có gì! Nên làm gì thì đi làm đi!”

Tôi lại hô lên, gọi người hầu lại: “Chờ một chút! Tôi, tôi cũng nên cáo từ rồi!”

Tiêu Huyền nhìn về phía tôi: “Muội phải đi rồi?”

Tôi không chịu nổi ánh mắt bức người của anh ấy, quay mặt đi chỗ khác nhỏ giọng nói: “Muộn rồi, Vân Hương còn chờ muội về ăn tối. Ca... nghỉ ngơi cho tốt. Hôm khác muội quay lại thăm ca.”

Tiêu Huyền mím môi không nói một lời, đây là biểu hiện điển hình mỗi khi anh ấy tức giận. Nhưng anh ấy vẫn còn bị bệnh, đại khái là không có sức lực cãi cọ với tôi, chỉ lạnh lùng hừ hai tiếng, nói: “Đi đường cẩn thận.”

Sau đó tung chăn, quay người nằm xuống ngủ tiếp.

Mỗi khi giận dữ là lại như trẻ con vậy. Tôi nhìn bóng lưng của anh ấy, không biết nên khóc hay nên cười.

Kết quả tôi hoảng hốt về đến nhà mới nhớ ra hôm nay mình phải đi xem bệnh cho Liễu Minh Châu, giờ chưa thấy người đã trở về. Vì vậy, ngày hôm sau, tôi phái người gửi đi loại thuốc cao trước kia tôi đã tỉ mỉ chế tạo.

Mấy ngày sau, nha hoàn bên cạnh Liễu Minh Châu mang theo một hộp châu báu tới tạ ơn, nói là thuốc cao tôi đưa tới vô cùng tốt, bôi lên không còn ngứa, lại không hề để lại sẹo. Liễu Minh Châu cảm kích không nói thành lời, chỉ là thân thể còn yếu không thể tự mình tới cảm ơn.

Tôi nói vài câu khách sáo rồi cũng nhận lấy hộp châu báu.

Nha hoàn tên Thu Thủy kia nói: “Quận chúa nhà chúng ta nhớ thương huyện chủ, phái người tới đón huyện chủ trở về.”

“Phải đi rồi sao.” Vậy chẳng phải Tiêu Huyền sẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi sao, cuối cùng cũng tiến bước được một pho tượng ôn thần, thấp hươu cảm kích tổ tông phù hộ còn không kịp ấy chứ.

Thu Thủy nịnh nọt nói: “Vì vậy, còn có một chuyện muốn nhờ Mẫn cô nương.”

Tôi ước lượng hòm châu báu trong tay, quả thật thiên hạ không có bữa cơm nào ăn không phải trả tiền.

“Quận chúa nhà ta tuổi tác đã cao, mắc tật ở chân, mỗi mùa đông đều đau đớn khó chịu, trắng đêm khó ngủ. Quận chúa đã mời rất nhiều đại phu nhưng vẫn chưa chữa trị dứt. Nay nghe nói cô nương diệu thủ hồi xuân, muốn mời cô nương tới nhìn một lần.”

Tôi hỏi: “Nhà các cô ở thành Xích Thủy phải không?”

Thu Thủy gật đầu.

“Nơi đó ở dưới chân Nam Thiên Sơn, phía Bắc giáp sa mạc, cách Tây Dao nghìn dặm đường.”

Dù sao Thu Thủy cũng là đại nha hoàn, nói rất có đầu óc: “Cô nương cảm thấy đường xá xa xôi sẽ không an toàn phải không? Ý của huyện chủ chúng ta là mời cô nương trở về cùng người, có thị vệ đi theo bảo vệ an toàn, cô nương cứ yên tâm. Hơn nữa, chi phí trên đường của cô nương sẽ giống như của huyện chủ, tuyệt đối sẽ không phải chịu khổ.”

Lời tuy nói vậy, nhưng mùa đông, tuyết còn chưa tan đã du ngoạn xa cả ngàn dặm, dù thế nào cũng không phải một chuyện hưởng thụ.

Thu Thủy đã có chuẩn bị trước, nhìn ra sự do dự của tôi, cười nói: “Có lẽ cô nương còn chưa biết. Trên ngọn núi ở thành Xích Thủy chúng ta hàng năm đều có Ngọc Long Tuyết Liên nở hoa. Có người nói đó là thuốc tiên chữa thương.”

Mí mắt tôi giật giật. Thu Thủy cô nương cười cười. Bên ngoài gió tuyết vù vù thổi, Tuyết Liên trên Thiên Sơn nở rộ. Trong tim tôi như có nham thạch đang sôi trào.

Yên Hoa Tam Nguyệt trong người Tiêu Huyền còn chưa giải, Tuyết Liên có thể ức chế độc tính chăng.

“Tôi đi.” Tôi gật đầu: “Khi nào các cô xuất phát?”

Thu Thủy vui ra mặt, vội vàng hành lễ với tôi: “Cô nương yên tâm, tất cả đều có ta sắp xếp.”

Thời gian xuất phát được quyết định vào năm ngày sau. Tôi tới chỗ Tiêu Huyền chào tạm biệt, tới vương phủ, bác Lý nói với tôi, gần Thái châu có giặc cỏ tàn sát thôn dân, vương gia đi thị sát, phải mấy ngày nữa mới có thể trở về.

Đang thất vọng, tôi nhìn thấy Tổng Tử Kính xuống ngựa, đi đến.

“Nghe nói muội sẽ tới Xích Thủy cùng Anh Huệ huyện chủ?” Anh ta vừa tới đã hỏi.

Tôi gật đầu: “Muội muốn đi hái Tuyết Liên.”

Tổng Tử Kính nói: “Tự mình đi làm gì? Bảo người tới mang về là được.”

Tôi lắc đầu nói: “Tuyết Liên hái ba ngày sẽ héo, héo xong sẽ thành đồ bỏ, muội phải tự mình đi, sau khi hái được Tuyết Liên lập tức gia công điều chế.”

Tổng Tử Kính còn định nói gì đó, tôi cười: “Tử Kính ca, huynh yên tâm, muội đi cùng Liễu tiểu thư, rất an toàn. Có bọn Văn Hương theo muội, sinh hoạt huynh cũng không cần lo lắng.”

Tổng Tử Kính bắt đầu dãi tóc dài, vươn tay vuốt tóc tôi: “Trên đường phải cẩn thận.”

Tôi ra sức gật đầu.

Tổng Tử Kính nói: “Ta chờ muội bình an trở về.”

32. Chương 32: Vây Thành Xích Thủy (1)

Tôi chưa được gặp Tiêu Huyền, trong lòng đương nhiên cảm thấy hụt hẫng. Trước khi đi, Liễu Minh Châu không gặp được Yến vương của nàng nên vẻ mặt cũng thất vọng. Tôi ngồi cùng một xe với nàng, thấy nàng cả ngày cầm một quyển thi từ, ánh mắt u oán, cau mày, thở dài. Aiz, tư vị yêu mà không có được tôi đã nếm qua từ lâu, lúc này thấy nàng ưu thương như vậy, tôi vô cùng đồng cảm. Cổ kim nội ngoại, phụ nữ thất tình đều cùng một hình thức, trong lòng mỗi người là một đồng mảnh vỡ thủy tinh. Vận khí tốt sẽ gặp được một người đàn ông giúp họ gắn lại, vận khí không tốt thì đành DIY. (Do It Yourself)

Tôi thực sự không chịu nổi tần suất mỗi một phút lại thở dài một lần của Liễu tiểu thư, nói với nàng: “Nếu cô thật sự thích người đó thì thẳng thắn nói ra. Nếu người đó cũng thích cô thì cả nhà cùng vui; nếu không thích, cô mau đi tìm một đóa hoa khác, đừng lãng phí tuổi xuân. Cô có tài, có mạo, có địa vị, hoàn toàn có thể gả ột người đàn ông tốt.”

Liễu tiểu thư sững sốt, cẩn thận suy nghĩ một lúc, hiểu được lời tôi nói có lý.

Nàng nhỏ giọng nói: “Đương nhiên ta cảm thấy ta tài mạo xuất chúng, xuất sắc nhất trong số nữ tử bên cạnh chàng. Nhưng chàng luôn qua loa với ta, cũng không đáp lại. Nam nhân ấy mà, nữ nhân cảm thấy tốt, chưa chắc bọn họ đã cảm thấy tốt, thật sự không hiểu nổi.”

Tôi cười: “Có lẽ duyên phận chưa tới.”

Liễu tiểu thư ai oán hỏi trời xanh: “Duyên phận thật sự sẽ tới sao?”

Tôi cũng không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì đại tuyết chưa qua, từ Tây Dao tới Xích Thủy, chúng tôi đi hết tất cả mười ngày. Bỏ Tắt phù hộ, một đường đến đây, ngoại trừ bánh xe bị lún một lần, tất cả đều bình an. Đừng nói đến cướp đường, ngay cả lưu dân cũng không có mấy người. Chỉ là, cả nghìn dặm mà bên ngoài cảnh tuyết vẫn chỉ như một nền vô cùng đơn điệu, buồn chán.

Lần này ra ngoài, tôi vốn chỉ định mang theo Đồng Nhi. Vân Hương biết chuyện, chạy đến chỗ tôi khóc lớn một hồi, nói tôi không cần cô ấy nữa, tôi đỡ khóc đỡ cười, đành phải mang cô ấy đi cùng. Cũng may tôi mang Vân Hương theo, sau khi tôi và Liễu Minh Châu bàn luận quan điểm tình yêu, cô nàng bỏ qua vẻ cao ngạo, bằng lòng chơi đùa cùng chúng tôi, bốn cô gái liền hợp thành một bàn mặt chược để giết thời gian.

Đều nói mặt chược thua tiền cho người mới, Liễu Minh Châu lại thông minh, cái gì mà “thanh nhất sắc”, cái gì mà “giang thượng khai hoa”, cô nàng thắng đậm, còn ba chúng tôi thua cháy túi. Nàng thắng được tiền, tâm tình tốt, liền nói: “Người ta nói đen tình đỏ bạc, xem ra không sai nha!”

Tôi bi thương nghĩ: không phải chứ? Khi đó Trương Tử Việt kết hôn tôi nên đi mua vé số mới đúng.

Trải qua một đường vui cười hỉ hả cùng chúng tôi, con người Liễu Minh Châu đã phóng khoáng, hiền hòa hơn rất nhiều, thỉnh thoảng vẫn niệm thi từ nhưng thấy chúng tôi không ai hiểu liền ném sang một bên kể một số mẩu chuyện thú vị. Nàng là một cô gái mười tám tuổi, vẻ trưởng thành, rụt rè chỉ là giả vờ. Hiện giờ vứt bỏ mối ràng buộc bản thân, dần dần bày ra một mặt ngây thơ, sống động.

Ngay khi tôi thua sạch sành sành rồi lại chậm rãi thắng lại hai mươi lượng bạc vụn, cuối cùng chúng tôi cũng tới thành Xích Thủy.

Khác với thành quân sự như Tây Dao, thành Xích Thủy tuy có tường cao kiên cố và sông đào bảo vệ sâu rộng, nhưng bản thân tòa thành đã dựa vào sông núi, khung cảnh xinh đẹp, kiến trúc tinh xảo khéo léo, binh sĩ trong thành cũng không dày đặc như thành Tây Dao. Ngược lại, trên đường lớn rộn ràng du khách và thương nhân, không ít người tóc đỏ mắt xanh, mũi ắt sâu, điều này khiến tôi có ảo giác là mình đã trở về Thái châu.

Liễu Minh Châu nói với tôi: “Tuy Xích Thủy không phải thành trì quân sự, nhưng những tiểu thương buôn bán giữa Bắc Liêu và bồn địa đều phải đi qua đây. Từ chỗ chúng ta qua núi tương đối dễ. Năm nay tuyết rơi ít hơn năm ngoái, đường dễ đi hơn, vì vậy càng náo nhiệt hơn.”

Xương quận vương là một ông bác mập mạp, vẻ phong lưu khi còn trẻ đã bị mỡ trên người đè bẹp gần như không còn. Ông ấy thân thiết đón tiếp chúng tôi, sau khi cẩn thận cảm ơn tôi lại gọi người tặng tôi vô số châu báu, rồi sắp xếp chúng tôi ở lại trong viện sát vách với con gái ông ấy.

Tiếp đó, tôi đã biết vì sao quận vương lại tốt tính, béo mập như thế. Đầu bếp của phủ quận vương là người phía Nam, làm được những món ăn vô cùng ngon. Khi ở trong kinh tôi đã từng được ăn cung yến, cảm thấy trình độ của đầu bếp này không kém đầu bếp hoàng cung chút nào.

Tiệc tẩy trần đêm đó cả khách cả chủ đều vui vẻ. Quận vương phi đã qua đời nhiều năm, ông bác không tái hôn, chỉ có một mình cô con gái bảo bối là Liễu Minh Châu, đương nhiên hy vọng nàng được gả vào chỗ tốt. Vì vậy, trên bàn tiệc không khỏi nói bóng nói gió hỏi tôi xem Tiêu Huyền có sở thích gì đặc biệt, bên cạnh có người phụ nữ nào khác hay không.

Trong lòng tôi nghĩ trước mặt ông không phải có một người hay sao, thế nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Vương gia say mê công vụ, trong lòng không còn chuyện gì khác, cũng không nghe nói vương gia có hồng nhan tri kỷ nào.”

Ông bác liên tục thở dài: “Người trẻ tuổi, muốn lập sự nghiệp là tốt, nhưng ông cha có câu “thành gia lập nghiệp”, trước nên thành gia rồi mới lập nghiệp, giống như chiến tranh, phải có một hậu phương kiên cố vững chắc mới có thể anh dũng chiến đấu ở tiền phương, không phải sao?”

Tôi cười gượng liên mồm nói đúng vậy.

Liều Minh Châu đỏ mặt: “Cha, cha đừng nói nữa. Việc này con đã nghĩ rõ ràng rồi, có được là may mắn của con, không có được cũng là mệnh của con. Thiên hạ cũng không phải chỉ có mình Yến vương là nam nhân.”

Ông bác vỗ đùi nói: “Con biết cái gì? Thiên hạ nhiều nam nhân, thế nhưng ngay cả thái tử cũng không so được với Yến vương! Tướng mạo tài tình như vậy, trên đời có thể tìm được mấy người như thế?”

Liều Minh Châu đỏ đến tận cổ: “Con mặc kệ Yến vương danh vang đến đâu, hiện giờ con chỉ muốn tìm một người đối xử tốt với con. Yến vương tốt, thế nhưng rõ ràng chàng không đặt con trong lòng, con cứng rắn đưa tới cửa cũng chỉ chuốc lấy nhục. Cha nhẫn tâm hay sao? Cha nhẫn tâm nhìn con bị trượng phu vắng vẻ, một mình phòng không hay sao?”

Ông bác không nói gì nữa, suy nghĩ một lúc lâu chỉ đáp lại bằng một tiếng thở dài.

Liều Minh Châu lau nước mắt, kiên định nói: “Con sẽ không lãng phí bản thân như thế!”

Anh Huệ huyện chủ này cuối cùng cũng có chút đáng về Anh Huệ.

Ngày tiếp theo, tôi xem bệnh ở chân cho Xương quận vương. Thật ra cũng không phải bệnh gì nặng. Khi ông ấy còn trẻ, lúc đi săn thú bị ngã gãy xương đùi, gãy xương nghiêm trọng, tuy không đến mức bất tiện cho hành động sau này nhưng mỗi khi tiết trời chuyển lạnh sẽ rất đau đớn.

Loại bệnh này không phải chỉ uống chút thuốc là có thể khỏi, mà cần điều trị lâu dài. Tôi nể mặt ông ấy đã tặng một số tiền lớn, lại phái người lên núi hái Tuyết Liên nên cũng vô cùng nghiêm túc đối với bệnh thấp khớp của ông ấy, nghiên cứu chế tạo một vài loại dược mới. Có loại để ngâm, có loại để xoa bóp lại có loại để bôi, sau đó mỗi ba ngày châm cứu một lần.

Bất kể là châm cứu hay xoa bóp, đương nhiên đều do chính tay tôi chăm sóc. Một cô gái trẻ như tôi bóp chân ột ông bác, dù sao cũng có chút bất nhã, cũng may Liều Minh Châu luôn đi cùng, ở bên cạnh tham quan học tập, làm một trợ thủ. Nửa tháng sau, tôi chỉ cần lo phần châm cứu, những việc còn lại do Liều tiểu thư tự mình làm, tận hiếu với cha.

Chân của Xương quận vương dần dần tốt hơn, chẳng những không đau nữa mà còn chạy nhảy được, vì vậy luôn miệng khen tôi, lại tặng một đồng châu báu tơ lụa, còn viết chữ lưu niệm cho tôi. Ông bác nhiệt tình như thế khiến tôi cũng thật ngưỡng ngàng, dù sao cũng không phải bệnh gì nặng.

Người được Xương quận vương phái đi hái Tuyết Liên trở về báo cáo, nói năm nay tuyết mỏng, Tuyết Liên đều chưa nở.

Tôi không khỏi thất vọng, mùa xuân miền Bắc đã sắp tới, đến lúc đó Tuyết Liên lại càng không nở. Ông bác an ủi tôi, lại phái người đi tìm kiếm ở những nơi lạnh hơn.

Khi nhóm người này xuất phát ngày thứ tư, tôi nhận được một phong thư, một phong thư đến từ Yến vương.

Anh ấy còn biết viết thư cho tôi? Ắn nhảm phải cái gì hay sao? Tôi buồn bực mở ra:

“Tiểu Hoa, muội dám chạy xa như thế mà không báo với ta một tiếng, gần đây muội càng ngày càng coi trời bằng vung rồi!”

Eh?

Tôi để sát vào mắt nhìn kỹ, không sai, là chữ của Tiêu Huyền. Từng chữ no đủ, nét chữ cứng cáp, giấy trắng mực đen, vô cùng bắt mắt.

“Đi chỗ nào không đi, lại tới Xích Thủy? Năm nay chỗ đó không an ổn. Bác Liêu đang điều binh về đó, muội về đây ngay cho ta! Nếu không ta sẽ lột da muội!”

Tôi ghen hòng nhìn trừng trừng, nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vừa nổi giận lôi đình vừa viết thư của người kia.

Sự tình thật sự nghiêm trọng như thế sao, chiến tranh đã bắt đầu rồi sao?

Người truyền tin là cậu trai trẻ Nguyễn Tinh, cậu ta nghiêm túc nói với tôi: “Hôm trước Liêu quân đột nhiên mất tung tích trong sa mạc, vương gia vô cùng lo lắng, muốn thuộc hạ đưa cô nương về.”

Tôi suy đoán theo hướng tốt: “Hay là bọn chúng gặp chuyện không may trong sa mạc?”

Nguyễn Tinh không khỏi bật cười: “Đó là mười vạn đại quân đấy ạ.”

Tôi nhún nhún vai: “Tôi chưa bao giờ đánh giặc, nhưng tôi biết quân số đều được phóng đại. Có khoảng sáu vạn quân đã là nhiều rồi.”

Nguyễn Tinh nói: “Thế nhưng thủ vệ quân của Xích Thủy chỉ chưa tới một vạn.”

Tôi thấp thỏm bất an đi tìm Xương quận vương. Ông bác béo như Phật, làm việc cũng như Phật, việc gì cũng lạc quan, ngoại trừ cô con gái yêu quý ra thì không quá quan tâm đến chuyện gì. Nhưng lần này ông ấy cũng nhận được thư của Tiêu Huyền, cuối cùng cũng hoảng lên, Xích Thủy không phải yếu địa quân sự, lại có vị trí hiểm yếu, nhiều năm qua rất bình yên, hôm nay chiến hỏa đốt tới cửa nhà, ngay cả một chút chuẩn bị ông ấy cũng không có.

Chúng tôi có thể vỗ mông bỏ đi, nhưng dân cư trong thành phải làm thế nào? Hơn mười vạn người đang ở đây, là một tòa thành lớn, giờ phải di chuyển toàn bộ, đâu có dễ như Kỷ Băng Hà?

Lúc này, loại người không có tài năng quân sự của tôi vô cùng đau đầu. Thường ngày Xương quận vương cứ mơ mơ hồ hồ, hiện giờ cũng phải tỉnh táo lại, lập tức quyết định: “Còn xin Mẫn cô nương mang theo tiểu nữ đi trước...”

Lời còn chưa dứt, Liễu Minh Châu đã kêu lên: “Cha, còn cha thì sao?”

Xương quận vương cười khổ: “Ta là người đứng đầu toàn thành, đương nhiên phải ở lại đây.”

Liễu Minh Châu sững sốt, sau đó che mặt khóc lên: “Mẫu thân mất sớm, cha và nữ nhi sống nương tựa nhau nhiều năm, hôm nay cha muốn nữ nhi bỏ lại một mình ngài để cầu đường sống. Chuyện bất hiếu bất nghĩa bậc này con không làm được!”

Xương quận vương chấn động toàn thân, ôm con gái, cùng nhau khóc rống lên.

Tôi và Nguyễn Tinh liếc mắt nhìn nhau. Hai cha con nhà này nên đi diễn hài kịch mới đúng.

Bọn họ khóc lên là sẽ không ngừng, tôi đành ngắt lời: “Quận vương, huyện chủ, chuyện còn chưa đến mức đó, đừng khóc vội. So với ở đây khóc, chi bằng nghĩ một cách giải quyết đi. Tuyệt rồi đã lấp kín con đường phía Đông Nam, viện quân của vương gia nhất thời không đến được, chúng ta phải tự cứu mình trước.”

Xương quận vương phục hồi tinh thần: “Đúng vậy! Luyện binh nghìn ngày, dùng binh một thời. Ta đây đi sắp xếp.”

Tôi lại nói với Liễu Minh Châu: “Tôi biết huyện chủ không đành lòng rời khỏi phụ thân, thế nhưng cô ở lại sẽ khiến quận vương phải bận tâm về sự an nguy của cô, vướng tay vướng chân. Chi bằng cô đi cùng tôi vào núi trốn một chút.”

Ngay thời khắc mấu chốt, đầu óc nàng đột nhiên đặc lại, nói chắc như đinh đóng cột, như anh hùng nghĩa sĩ cách mạng: “Ta muốn sống chết cùng cha!”

Bà nội của tôi ơi, đây là lúc để đỡ chứng hay sao? Tôi và Nguyễn Tinh len lén đạt được hiệp nghị, đến thời khắc quyết định, cho dù nàng có phản kháng cũng đánh ngắt rồi khiêng đi.

Chúng tôi vốn có kế hoạch sẽ lên đường ngay trong ngày, ai ngờ khi đang thu dọn hành lý được một nửa, trời đột nhiên nổi gió to, tuyết bùng xuống. Trời muốn giữ người, người không còn biện pháp, đành phải tiếp tục chết dí ở chỗ cũ, thậm chí an tâm rằng trời không tốt, quân Liêu cũng không tiến quân được.

Không ngờ tuyết rơi liên tiếp bốn ngày không ngừng, sau đó lại truyền đến tin tức, nói đoạn đường núi vào bồn địa phía trước xảy ra tuyết lở, lấp kín đường. Đội quân Xương quận vương phải ra vận chuyển lương thực qua quan khẩu cũng bị chặn ở đầu bên kia, chưa biết sống chết thế nào.

Nguyễn Tinh thu được chim truyền thư, nói với tôi: “Vương gia vô cùng lo lắng cho sự an toàn của cô nương, muốn thuộc hạ nhanh chóng đưa cô nương trở về.”

Tôi nói: “Nguyện vọng của anh ấy là tốt, thế nhưng cũng phải nghĩ đến thực tế. Hiện giờ chúng ta có thể chạy đi đâu?”

Buổi tối hôm đó, Liễu Minh Châu chạy tới gõ cửa phòng tôi.

Nàng lo lắng hỏi tôi: “Nếu thật sự xảy ra chiến tranh thì làm sao bây giờ?”

Tôi cười khỏ: “Thì chạy thôi.”

Liễu Minh Châu ủ ê cau mày: “Ta đã xem nhiều sách sử truyện ký, nữ tử phá thành vong quốc một khi bị bắt, vận mệnh đợi nàng thật sự sống không bằng chết. Ta đã hạ quyết tâm, nếu rơi vào tay người Liêu, nhất định sẽ lập tức tự vẫn.”

Ai ya, thật là đọc nhiều sách quá nên hồ đồ rồi. Tôi vội vàng trấn an nàng: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, cùng lắm thì lấy khăn che mặt lại là được.”

Liễu Minh Châu phiền muộn đến mức không ngủ được, tôi liền dứt khoát bảo nàng cầm gối sang nói chuyện phiếm cùng tôi, Vân Hương cũng tới giúp vui. Bên ngoài tuyết bay tán loạn, bên trong ba cô gái trùm chần nói chuyện, trong lúc thì thâm, những lo lắng ưu sầu mấy ngày nay cũng bớt đi nhiều.

Vân Hương hỏi tôi: “Tỷ, vì sao Liêu quốc không đi đánh thành Tây Dao mà lại đánh ở đây?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Tây Dao là thủ phủ của Yến địa, lại là nơi trọng điểm quân sự, đâu có thể nói đánh là đánh? Xích Thủy gần biên giới, phía Bắc tiếp giáp sa mạc, không có thành trì nào khác phòng ngự, mà phía Nam lại là một con đường quan trọng để thông với nội địa. Chiếm được Xích Thủy, Yến địa sẽ gặp nguy hiểm.”

Liễu Minh Châu lộ vẻ khen ngợi, liên tục gật đầu.

Vân Hương lại hỏi: “Vậy vì sao trước đây không đánh, mà phòng ngự trong thành lại kém như vậy?”

Tôi nhìn sang Liễu Minh Châu. Nàng rất bất đắc dĩ nói: “Xưa nay có lệ, lửa đạn không công thành thương mại. Hơn nữa, quân Liêu muốn đến đây phải xuyên qua sa mạc, nơi đó cực kỳ nguy hiểm, trong bán kính ngàn dặm không có một ngọn cỏ, mùa hè khô khan, mùa đông hạ bão tuyết. Năm nay vừa đúng lúc tuyết rơi không nhiều, quân Liêu vừa có thể hành quân, vừa có thể đun tuyết thành nước, vì vậy...”

Tôi tiếp lời: “Nhân sự trên kinh thành đang biến động khiến vương gia bận đến sứt đầu mẻ trán, cũng không nghĩ tới chuyện quân Liêu bất ngờ đột kích trong mùa đông.”

Vân Hương suy nghĩ một chút, nói với chúng tôi rất kiên định: “Các tỷ tỷ đừng sợ, muội tin vương gia tuyệt đối sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ, có lẽ ngày mai viện quân sẽ tới đây cũng nên!”

Tôi cười cười: “Hy vọng là như vậy.”

Chúng tôi lại bàn luận vài câu nữa rồi chen nhau ngủ chung một giường.

Dường như mới chỉ vừa nhắm mắt lại, tôi đã bị một tiếng nổ ầm ầm đánh thức. Mở mắt, ngoài trời mới tảng sáng, Vân Hương và Liễu Minh Châu vẫn còn ngủ say ở bên cạnh. Tôi khoác áo đứng dậy, đi ra ngoài. Còn chưa đi tới cửa, lại nghe thấy một tiếng ầm ầm từ xa xa truyền đến, mặt đất rung rung.

Đẩy cửa ra, gió lạnh thấu xương ủa đến mãnh liệt, tôi nổi một lớp da gà. Tiếng hò hét và tiếng kêu sợ hãi như thật như ảo, chỉ có mùi lưu huỳnh bay tới chóp mũi là chân thật nhất.

Tôi vội xoay người vào phòng, chạy tới trước giường lay Vân Hương và Liễu Minh Châu dậy.

“Dậy mau! Chiến tranh rồi!”

Vân Hương mơ màng dụi mắt, Liễu Minh Châu vẫn phản ứng nhanh hơn, sắc mặt lập tức tái nhợt, giày cũng chưa đi, chạy ra ngoài bất chấp tất cả.

Tôi vội vàng kêu lên: “Cô định đi đâu?”

“Ta đi tìm cha!”

“Aiz, cô đứng lại!” Tôi vội vã kéo nàng lại: “Cha cô hiện giờ nhất định đang chỉ huy cầm cự bên ngoài, cô đi ra đây không phải gây thêm phiền phức cho ông ấy sao?”

Tôi kéo nàng quay về phòng, phủ thêm áo cho cô ấy, bình tĩnh nói: “Bình tĩnh lại trước đã, chúng ta chính đốn lại rồi tới đại sảnh. Cô tụ tập tất cả gia đình lại, yêu cầu bọn họ chuẩn bị sẵn sàng để rút lui. Tôi đi tìm Nguyễn Tinh.”

“Thuộc hạ ở đây.” Giọng nói của Nguyễn Tinh truyền đến từ bên ngoài. Cậu ấy không tiện vào phòng.

Tôi lập tức hỏi: “Bên ngoài thế nào rồi?”

“Quân Liêu đến vào khoảng nửa đêm, khi đó gió tuyết chưa ngừng nên không ai chú ý tới. Trời vừa sáng thì bọn chúng đã ẩn nấp tiến tới quá gần.”

“Có giữ được không?” Trái tim tôi thắt chặt, Liễu Minh Châu cũng sống chết nắm lấy tay tôi.

Nguyễn Tinh thấp giọng nói: “Trường thành kiên cố, trước mắt vẫn cầm cự được.”

Liễu Minh Châu thở ra một hơi, tôi lại nói: “Nhờ may vậy thành thì sao? Đại tuyết ở phía Đông cản trở đường đi, lương thực dự trữ trong thành không nhiều, tối đa chỉ được hơn mười ngày.”

Nguyễn Tinh nói: “Vương gia đã dẫn quân tới.”

Tôi kêu to: “Vương gia phái quân tới hay tự mình dẫn quân?”

“Tự mình dẫn quân.”

“Chuyện này, chuyện này...” Tôi thật sự giật mình: “Lý tướng quân đâu? Sao vương gia lại tự mình tới?”

Nguyễn Tinh nói: “Bởi vì lần này Vệ Đô vương của nước Liêu dẫn quân, thực lực không thể khinh thường, mà Xích Thủy lại không thể thất thủ.”

Lòng tôi rối như tơ vò, ngàn dặm xa xôi mang quân đi trong cơn bão tuyết, thân thể anh ấy có chịu được không?

Nguyễn Tinh nghiêm trang nói: “Cô nương yên tâm, Nguyễn Tinh đã được vương gia căn dặn, sẽ sống chết bảo vệ ngài.”

Liễu Minh Châu nghe vậy nghi hoặc liếc mắt nhìn tôi. Lúc này tôi chẳng có tâm trí đâu mà giải thích với nàng, vội vàng giục mọi người thay quần áo.

Tôi để lại Liễu Minh Châu sắp xếp trong vương phủ, mang theo Vân Hương và Nguyễn Tinh ra ngoài xem.

Thành còn chưa phá, thế nhưng đầy đường là dân chúng sợ hãi bỏ chạy, đồ vật bị vất bỏ khắp nơi, tiếng trẻ con khóc gọi cha mẹ vang vang. Dù tuyết đã ngừng nhưng gió lạnh vẫn mạnh như trước, thổi tôi nghiêng ngã.

Xương quận vương mang binh lên tường thành chống đỡ kẻ thù bên ngoài, chúng tôi chỉ gặp được một thủ hạ của ông ấy. Binh sĩ đó nói với Nguyễn Tinh: “Quân Liêu công thành, khí thế cũng không mãnh liệt, dường như còn đang ép chúng ta đầu hàng.”

Trên gương mặt còn chút non nớt của Nguyễn Tinh lộ vẻ chín chắn, cao thâm: “Bọn chúng từ xa đến, cũng đang trong tình trạng kiệt sức, lại đoán chắc vương gia không thể đến trong chốc lát nên muốn vây thành ép hàng.”

Tôi lạnh giọng nói: “Muốn an nhàn ngồi ngoài thành đợi đến lúc chúng ta mở rộng cửa? Có phải đã quá ‘hung hũu thành trúc’ hay không?”

* Hung hữu thành trúc: Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ trước khi vẽ cây trúc thì trong trí nhớ đã hiện lên hình ảnh của cây trúc. thường dùng để ví về trước khi làm việc đã có chủ ý, hoặc tin chắc thành công.

“Vệ Đô vương đó trước giờ luôn tự phụ quả quyết, đây là tác phong của hắn.”

Tôi hỏi binh sĩ kia: “Dự trữ trong thành thế nào?”

Cậu ta do dự một chút rồi nói: “Dù đã có chuẩn bị, nhưng hiện giờ đang là mùa đông, đội vận chuyển lương thực lại bị tuyết lở cản trở...”

Tôi ngắt lời nói dài dòng của cậu ta: “Rốt cuộc là thế nào?”

Người kia khó xử nói: “Nhiều nhất chỉ được mười ngày.”

Tôi lại hỏi Nguyễn Tinh: “Khi nào vương gia tới đây?”

Nguyễn Tinh nhìn trời một chút: “Nếu trời không đổ tuyết nữa, đại khái cũng trên dưới mười ngày.”

Trái tim trong ngực tôi lại nảy lên kịch liệt.

Chỉ có mười ngày.

33. Chương 33: Vây Thành Xích Thủy (2)

Trở lại vương phủ, Liễu Minh Châu đang thấp hươg khẩn Phật, tôi không làm phiền nàng. Trong thư phòng của vương phủ có một tấm bản đồ khu vực Xích Thủy, tôi liền nhờ Nguyễn Tinh giải thích thể cục cuộc chiến cho tôi nghe.

Ba mặt thành bị bao vây, con đường duy nhất ở phía Nam cũng bị tuyết lở chặn đứng, tôi còn hoài nghi vụ tuyết lở đó có liên quan tới quân Liêu hay không. Phía Tây Xích Thủy là nước Tần. Nước Tần nhiều đồi núi, ít bình nguyên, sản vật cần cỗi, chính trị lại hủ bại, suy yếu đã lâu, phát triển và sản xuất hoàn toàn không ở cùng một trình độ với ba nước khác, toàn bộ đều dựa vào Lâm quốc để sống qua ngày. Một miếng gân gà như thế, ba nước xung quanh đều muốn ăn lại không có động lực để ăn, vì vậy vẫn không mặn không nhạt kéo dài.

Hôm nay nước Liêu công kích Yến địa, bọn họ nhất định sẽ đóng cửa làm rùa rút đầu, không quan tâm, Triệu đang ở phía Nam chỉ hận không thể phái binh tiếp viện quân Liêu chứ đừng nói đến hỗ trợ. Ly quốc thì sao? Quá xa, thả một con bồ câu bay đi, cả thành đều nhìn thấy.

Tôi nghĩ tới đây, không khỏi bật cười: “Ai nói lửa đạn không công thành thương mại, chúng ta quân tử thì đối phương tiểu nhân. Tiêu Huyền ơi Tiêu Huyền, ca thông minh một đời, hồ đồ một thời.”

Nguyễn Tinh không khỏi thanh minh cho cấp trên: “Xích Thủy trước giờ được thiên nhiên yểm trợ, tình huống năm nay đặc biệt...”

Tôi khoát tay: “Quên đi, binh ít thì vây thành, binh nhiều thì ác chiến, nói chung trận đánh này không thể nhìn ra thắng bại trong chớp lát được.”

Liễu Minh Châu tìm tới tôi: “Người trong phủ đã bố trí xong cả rồi, lương thực dự trữ cũng đã kiểm kê, ngoại trừ kho thóc tiếp tế bách tính, số còn lại có thể cầm cự mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề. Thế nhưng từ hôm nay phải bắt đầu tiết kiệm lương thực cho thỏa đáng.”

Tôi nói: “Nếu may mắn, mười ngày sau, tình hình chiến sự sẽ có chuyển biến tốt.”

Vừa trải qua vài ngày lo lắng hãi hùng, Liễu Minh Châu đã tiêu tụy đi nhiều. Nàng kéo tay tôi, chân thành nói: “Tiểu Mẫn, cũng may có cô ở đây làm bạn với ta.” Khi cô làm huyện chủ vàng bạc đầy người, ăn hương uống lạt tôi không được hưởng thụ, khi kẻ thù bên ngoài công thành chiếm đất, trong thành chịu đói chịu rét tôi lại tới cùng chung hoạn nạn, tôi thà tình nguyện tôi không ở chỗ này, nhưng tôi có sự lựa chọn nào khác sao? Tôi cười khổ, vỗ vỗ tay nàng.

Quân Liêu thật sự chỉ đánh tượng trưng một chút rồi rút quân. Xương quận vương vẫn canh giữ trên tường thành, không dám lơ là một giây. Trong thành đã loạn nay càng loạn, giá hàng hóa tăng cao, người người cảm thấy bất an. Nghe nói không ít người từng thử chạy ra ngoài từ khe núi tuyết lở, thế nhưng chưa có ai sang được bên kia.

Nguyễn Tinh nói nếu không có tuyết rơi, khoảng mười ngày sau Tiêu Huyền sẽ đến. Thế nhưng trời luôn không chiều lòng người, thành bị vây hãm đến ngày thứ ba, trời lại hạ mưa tuyết.

Tôi đứng trong sân, nhìn tuyết trắng bay lả tả, thuần khiết đẹp đẽ như vậy lại lạnh giá đến tận xương. Mặt đất ngập trong màu trắng, không nhìn thấy một chút mầm sống.

Hình như một tháng trước, tôi còn ở trong viện của mình, cùng Giác Minh và mọi người đắp người tuyết, ném tuyết, vui sướng an nhàn. Khi đó, thế cục chuyển biến xấu hay mau thuận chính trị kịch liệt đều không liên quan tới chúng tôi.

Vân Hương được tôi nhờ ra ngoài thị sát, trở về nói cho tôi biết: “Dân chúng coi như bình tĩnh, tin chắc vương gia sẽ đến cứu chúng ta.” Thế nhưng tuyết rơi ngày càng lớn, ngay cả quân Liêu đóng ngoài thành cũng bị đông cứng, không có động tĩnh gì.

Ngày thứ chín, ngay khi tôi cho rằng thế cục sẽ kiên trì như vậy đến khi Tiêu Huyền đến, trong thành đột nhiên bộc phát bệnh dịch. Nha hoàn Thu Thủy của Liễu Minh Châu vội vã chạy tới, nhìn thấy chúng tôi liền nói: “Mẫu cô nương, ta tìm cô mãi. Huyện chủ mời cô qua!”

“Xảy ra chuyện gì?”

Thu Thủy thở dốc: “Có một đại phu tới nói nguồn nước trong thành bị người hạ độc.” Tôi lập tức co chân chạy ra ngoài. Tới ngoài cửa phòng, chưa kịp bước vào đã nghe tiếng Liễu Minh Châu sợ hãi kêu lên: “Cái gì? Nghiêm trọng như vậy sao?”

Sau đó là một giọng nói quen thuộc: “Đừng quá hoảng hốt, có thể cứu vẫn được. Chỉ cần một lượng dược liệu lớn.”

Tôi chạy lên từng bậc thang, đẩy cửa ra. Người trong phòng đều quay đầu nhìn lại.

Trước mặt Liễu Minh Châu là một chàng trai trẻ tuổi gầy gò, bộ quần áo da rộng thùng thình không hợp với thân mình bám đầy bụi bặm, tóc rối tung, cằm đầy râu mới mọc. Thật quen mắt!

“Trình huynh...”

“A Mẫu...”

Hai chúng tôi rưng rưng nước mắt, nhiệt liệt cầm tay, cảnh tượng như đại hội đại biểu trên núi Cảnh Cương.

“Huynh có khỏe không?” Tôi hỏi: “Đại thúc biến thái kia bắt huynh về có hành hạ huynh không?”

“Ổn cả, ổn cả!” Tiểu Trình rất cảm động: “Hắn chỉ bắt ta về chữa bệnh cho bà già của hắn thôi.”

“Vậy huynh đã chữa khỏi cho bà ấy rồi?”

“Làm gì có! Lão thái bà kia không chết mới là tai họa, thịt người xương khô đều tốt hơn bà ta, ta cứu bà ta thật là tự tổn hại phúc đức của mình. Ta lên chạy tới đây!”

Tôi kinh ngạc: “Huynh lại chạy?”

Tiểu Trình đắc ý: “Lần này ta chạy xa, hắn tuyệt đối sẽ không bắt được ta!”

Anh ta nói như vậy khiến tôi vô cùng xấu hổ: “Tiếc là lúc đó tôi không cứu huynh.”

Anh ta vội nói: “Năng lực hữu hạn, không cần tự trách!”

Tôi ghen ngào: “Có thể gặp lại huynh thật là phúc ba đời!”

Tiểu Trình cũng rưng rưng: “Đúng vậy. Nếu không phải gặp mặt tại Xích Thủy này thì thật là tốt.”

Lúc này tôi mới nghĩ đến chính sự: “Huynh nói nước trong thành bị hạ độc, chuyện này là sự thật?”

Tiểu Trình cũng đổi sang vẻ nghiêm túc: “Đúng vậy! Sau khi tới Xích Thủy, ta làm việc trong hiệu thuốc Nhân Hòa, sáng sớm nay có rất nhiều người tới chữa bệnh, bệnh trạng đều như nhau. Đau bụng, nôn mửa, nóng sốt, không còn sức lực. Ta hoài nghi nguồn nước xảy ra chuyện, đi kiểm tra, quả thực, nước trong giếng đã bị người hạ độc.”

Tôi vội hỏi: “Độc gì? Nghiêm trọng không? Giải thể nào?”

“Xà Thạch thảo có thêm Tịch Nhan, một lượng rất lớn. Tịch Nhan tổn thương dạ dày, cỏ Xà Thạch khiến người ta sốt cao.”

Liều Minh Châu hoảng hốt kêu lên: “Những thứ đó đều khiến thể lực của binh sĩ suy yếu!”

Tôi lập tức nói với cô ấy: “Cô nhanh phái người đi thông báo với quận vương, bảo ông ấy phái người đi thông báo với người dân trong thành hôm nay tạm thời ngừng dùng nước. Chọn vài người trong gia đình của vương phủ ra sau núi, đào mấy loại tuyết ở những chỗ khác nhau cho vào bình riêng rồi mang về đây cho tôi.” Sau đó, tôi quay đầu nói với Tiểu Trình: “Tôi và huynh đi xem bệnh nhân.”

Lấy tuyết vì muốn biết nước độc chảy ra từ nơi nào. Xích Thủy tiếp giáp sa mạc, không có sông, gọi là Xích Thủy bởi vì N trăm năm trước có một con sông nhỏ chảy qua, nước sông lẫn cát đỏ. Tuyết từ trên núi cao phía Nam tan chảy đều vì nguyên nhân địa lý mà chuyển thành mạch nước ngầm. Nếu bọn chúng chỉ hạ độc trong nước giếng trong thành, vậy người dân còn có thể thu nhặt tuyết lấy nước dùng tạm. Ngày đó, khi còn chưa tới giờ cơm tối, bách tính phát bệnh trong thành đã lên đến hơn hai ngàn người, còn có không ít binh sĩ cũng trúng độc, Quan phủ khẩn cấp thông báo bách tính ngừng dùng nước, tuyết trên núi cũng không bị đầu độc, vì vậy tình hình mới không tiếp tục chuyển biến xấu. Thế nhưng bệnh nhân nhiều, được liệu lại ít, thành trì bị vây, lấy đâu ra cứu viện? Cỏ Xà Thạch có độc tính rất mạnh, khiến người ta phát sốt, tôi chỉ kiểm tra qua đã đoán chừng bình quân khoảng ba mươi chín độ. Thanh niên còn đỡ, người già và trẻ con chịu không nổi. Tuy chúng tôi đã dùng nước tuyết để hạ nhiệt độ nhưng tới khuya vẫn có mấy đứa trẻ không qua khỏi.

Trước đây không phải tôi chưa từng nhìn thấy người chết, thế nhưng bọn họ không phải bệnh nhân của tôi. Trong tiếng khóc của những người cha người mẹ, tôi cảm thấy hai tay mình thật nặng, cảm giác mất mát và áy náy khiến tôi khó chịu trong lòng.

Tiểu Trình đi tới vỗ vai tôi: “Người chết là hết, nhìn người sống nhiều hơn đi. Đây là quân địch tạo nghiệt, không phải lỗi của cô.”

Tôi cảm kích cười cười với anh ta, khẽ cắn môi, xoay người đi chữa trị cho những bệnh nhân khác.

Tôi và Tiểu Trình cùng mấy đại phu trong thành dùng tất cả kỹ thuật của bản thân để chăm sóc bệnh nhân, mệt đến mức hai tay nhũn ra, hai chân run run, người đầy mồ hôi cũng chăm sóc không hết. Cũng may thời khắc nguy hiểm đã qua, mọi người đồng lòng, rất nhiều người dân tự động đến giúp đỡ, quyên góp được liệu, chia sẻ với chúng tôi rất nhiều gánh nặng.

Cho đến khi Mặt Trời ngày hôm sau mọc lên, đa số bệnh nhân đã giảm được nhiệt độ, mấy đại phu chúng tôi mới thở ra một hơi.

Đang định nghỉ ngơi một chút thì Xương quận vương lại chọn đúng lúc này để tới thăm nhân dân gặp nạn. Tôi ngáp mắt mấy cái rồi bắt chuyện với ông ấy: “Cơ bản là đã khống chế được, vương gia ngài vẫn nên phái binh canh chừng mấy nguồn nước trên núi thì hơn. Con người không có thức ăn có thể cầm cự được bảy ngày, không có nước uống chỉ được ba ngày là hết cỡ. Nói thật, nếu còn một lần thế này nữa, tôi sẽ là người đầu tiên anh dừng hy sinh đền đáp tổ quốc.”

Xương quận vương đã vất vả nhiều ngày, người vừa đen vừa gầy đi nhiều, một lớp da thừa ra, toàn thân có vẻ vô cùng tiêu tụy. Ông ấy nhăn mặt cau mày: “Binh sĩ thủ thành còn chưa đủ. Phát động nhân dân đi!”

Tôi trợn mắt: “Lần này độc phát rõ ràng do nội gian trong thành làm, nói không chừng vẫn còn lẫn trong quần chúng ấy chứ.”

Xương quận vương cũng không phải người ngu ngốc: “Vậy cũng có thể đang lẫn trong quân.”

Tôi đành lùi một bước: “Tìm mấy binh sĩ đáng tin của ngài đi.”

Cuối cùng, Xương quận vương phái ra một số gia đình trong phủ và một vài thân binh lên núi.

Tôi tìm một chỗ ngay trong hiệu thuốc để ngủ một lúc, nhưng không thể nào ngủ yên. Chăn mỏng, giường lại lạnh, bốn bề đều lộng gió. Tiếng rên rỉ của bệnh nhân và tiếng khóc của người nhà không ngừng truyền vào tai tôi, khiến tôi cảm thấy như đang ở trong Địa Ngục. Tuy nhắm mắt lại nhưng sao vẫn bay đầy trời, thân thể như đang không ngừng xoay tròn trong một không gian vô tận tối đen.

Thật vất vả mới ngủ được một lúc, Liễu Minh Châu cũng chạy tới đây giúp vui, lay tôi tỉnh lại.

Đầu tôi đau như muốn nứt ra, giống như có người cầm búa, liên tục gõ từ bên trong, cử động hơi mạnh một chút là có cảm giác buồn nôn.

Liễu Minh Châu thân thiết nói: “Mẫu cô nương, sắc mặt cô không tốt lắm, không có việc gì chứ?”

Tôi bắt mạch cho chính mình, chỉ một mỗi, không có vấn đề gì khác.

Vân Hương tới đưa cơm sáng cho tôi, là một chiếc bánh gạo nhân trứng thơm ngào ngạt, bánh chưng nhân hạt dẻ và một bát sữa bò nóng. Tôi thích ăn gạo nếp.

Ngửi thấy mùi thơm, dạ dày bắt đầu sôi, nước miếng cũng tiết ra. A! Dạ dày kêu thật vang, thật xấu hổ.

Tôi đưa tay cầm lấy cái bánh chưng.

Tiếng nuốt nước miếng cũng thật vang, quá mất mặt.

Tôi bóc vỏ bánh chưng, đưa tới bên miệng. Ừ, lại là một tiếng nuốt nước miếng nữa.

Tôi buông tay, nhìn về phía một đứa bé bần thủ bên cạnh. Một đôi mắt to nhìn một đôi mắt nhỏ.

Đứa bé không biết chạy tới từ lúc nào, đại khái khoảng năm, sáu tuổi, bần như từ mỏ than đá đi ra, cánh tay gầy như que củi, áo bông đã bần đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa. Đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào cái bánh chưng trong tay tôi như sói đói.

Tôi nhìn hai gò má gầy đến mức hõm sâu của thằng bé, cảm giác thương hại đột nhiên nảy lên, liền đưa cái bánh chưng ra.

Đôi mắt thẳng bé nhất thời lóe sáng ngời ngời. Giật mạnh lấy cái bánh chưng, sau đó lập tức xoay người bỏ chạy.

“Hả?” tôi buồn bực, chỉ thấy thằng bé kia bỏ chạy nhanh nhẹn như chuột, lủi vào góc phòng, hai bàn tay bần thủ cầm bánh chưng, ăn vội ăn vàng.

Tôi và bọn Vân Hương há miệng, ngẩn ra nhìn. Liễu Minh Châu thiên kim, chưa từng nhìn thấy tình cảnh này, tâm tính mẩu tử lập tức tràn lan, run run nói: “Đứa trẻ thật đáng thương! Mẹ thằng bé đâu? Sao thằng bé phải chạy xa như vậy mới ăn?”

Tôi thở dài một hơi: “Cô từng cho động vật hoang dã hoặc chim chóc ăn chưa? Những động vật này tính cảnh giác rất cao, một khi kiếm được thức ăn đều sẽ chạy trốn rất xa, tìm một nơi không có đồng loại và nguy hiểm để ăn. Đây là bản năng sinh tồn của bọn chúng.”

Liễu Minh Châu sợ hãi kêu lên: “Nhưng đứa bé này là người mà!”

“Đúng vậy.” Tôi thấp giọng nói: “Trẻ con lang thang từ nhỏ đã phải học làm thế nào để tồn tại trong thiên nhiên.”

Liễu Minh Châu khổ sở nói: “Tôi biết, trong thành đã có không ít người bắt đầu cạn kiệt lương thực. Tuy đã mở kho thóc nhưng vẫn không cứu được toàn bộ.”

Tôi quay đầu đi, nhìn thấy có người đang khiêng người bệnh vừa mới chết ra ngoài, đó đều là người già và trẻ em. Hai mắt tôi cay xè. Đau đầu cũng chưa tính là gì. Tôi uống sữa, cầm lấy chiếc bánh nhân trứng gà, tiện tay đưa ột đứa bé đang đói đến phát khóc trong lòng một người mẹ.

“Tỷ.” Sắc mặt Vân Hương cũng trắng bệch: “Tỷ cũng phải để ý đến thân thể của chính mình.”

Tôi cười cười với cô ấy: “Tỷ đau đầu, ăn không được.”

Tôi đứng trong phòng, khắp nơi là bệnh nhân rên rỉ, ánh mắt sợ hãi và tiếng thở dài bất lực của những người lớn vây lấy tôi, gió lạnh thổi tuyết rơi vào trong cổ áo tôi. Tôi không khỏi rung mình một cái.

Tiểu Trình vừa gọi tên tôi vừa chạy vào. Anh ta cũng đã vất vả một ngày một đêm, cả người hốc hác đi nhiều, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng.

“A Mẫn, tình hình ngoài thành thế nào rồi?”

Tôi lắc đầu: “Băng hữu của tôi đã đi hỏi thăm, còn chưa trở về. Có lẽ vẫn như trước, vây hãm, chờ chúng ta tự mình mở rộng cửa hoặc chết đói.”

Tiểu Trình buồn phiền giật tóc, chửi ầm lên không để ý đến nhã nhặn: “Mẹ nó! Bọn Liêu cầu này tương lai sinh hài tử sẽ không có hậu môn!”

Chắc rằng đây là lần đầu tiên Liễu Minh Châu nghe thấy đàn ông thô lỗ như thế, vừa kinh ngạc vừa khinh thường quay mặt sang chỗ khác.

Tôi thở dài, nói với Tiểu Trình: “Trẻ con sinh ra không có hậu môn là do chức năng của hậu môn bị cắt giảm bẩm sinh, là vấn đề di truyền từ trong bụng mẹ, cũng không thể quy kết cho phẩm chất đạo đức của cha mẹ. Nếu muốn rửa, phải rửa bọn chúng về già bị bệnh trĩ, trẻ không có hậu môn, phải nữ chưa đến hai mươi bộ ngực đã rủ xuống, như thế đã được chưa?”

Tiểu Trình cười ha hả, Liễu Minh Châu tái mặt.

Vậy thành ngày thứ mười, cuối cùng chúng tôi lại nhận được tin tức của Tiêu Huyền. Nguyễn Tinh nói cho tôi biết, quân đội của Tiêu Huyền gặp phải bão tuyết.

Tim tôi lạnh đi, toàn thân như rơi xuống khe núi tuyết.

“Sau đó thì sao?”

Về mặt Nguyễn Tinh đầy mây đen, lắc đầu: “Chim truyền thư rất khó bay trong bão tuyết, hơn nữa hiện giờ quân Liêu đóng quân ở ngoài thành, mỗi ngày có cung thủ chuyên bắn chim chóc bay tới.”

Đến lúc này người ta mới ý thức sâu sắc được sự vĩ đại của người phát minh ra CDMA. (CDMA là viết tắt của các từ Code Division Multiple Access, Đa truy cập phân chia theo mã số. Chi tiết hỏi bác GG)

Mùa Đông khắc nghiệt, chim trên Thiên Sơn còn bay đi hết, trong bán kính vạn dặm không một bóng người, người Liêu còn chạy tới đây chiến tranh, chẳng lẽ thật sự uống nhầm thuốc nên não sản xuất ra quá nhiều chất kích thích sao?

Nguyễn Tinh giải thích cho tôi nghe: “Mẫn cô nương có biết trận đánh ở quan ải hai mươi năm trước không?”

Tôi gật đầu: “Chính là trận chiến giữa một vị La đại tướng quân và hoàng đế tiền nhiệm của Liêu quốc?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Tinh nói: “Đại Tư Mã tướng quân La Thắng Khanh lấy ít thắng nhiều, đánh bại Liêu tiên đế Da Luật Hạo tại Định quan ải, một mảng diện tích lớn phía Tây Định quan ải thuộc về Tề quốc chúng ta. Da Luật Hạo khi đó đã ở tuổi trung niên, trở về không bao lâu thì bệnh chết, còn chưa kịp lập hậu duệ. Hậu cung của hắn có vô số nhưng lại ít con nối dòng. Lúc đó có thân vương muốn tranh đoạt ngôi vị. Sau lại bị chính hoàng hậu liên hợp với hai vị tể tướng xử chém Thúc Khánh vương tự ý vào kinh, đỡ tam hoàng tử mười hai tuổi đăng cơ. Đó chính là Da Luật Trác hiện nay.”

Nhắc tới Da Luật Trác, hệ thống tình báo của Vân Hương lại được bật lên: “Da Luật Trác này có biệt danh ‘ngọc diện la sắt’, có người nói hắn nam sinh nữ tướng, mỹ mạo vô song, rất được các nữ tử Liêu quốc ngưỡng mộ.”

Tôi bật cười: “Yêu một người đàn ông bề ngoài giống phụ nữ? Phụ nữ nước Liêu đều là lesbian hay sao?”

Vân Hương được tôi soi sáng đã lâu, hiểu được ý của lesbian, cô ấy lắc đầu thật mạnh: “Da Luật Trác đăng cơ từ khi còn nhỏ, đại thần phụ chính nắm giữ chính quyền, hoàng quyền mất quyền lực. Từ khi đăng cơ đến nay hắn đã thanh trừ ba vị đại thần phụ chính để tự mình chấp chính, đã ăn rất nhiều cay đắng, thật sự

là giẫm lên vũng máu để đi tới. Những kinh nghiệm này khiến tính cách hằn nóng nảy, vui giận khó lường, hơn nữa còn độc đoán ngang ngược, coi mạng người như cỏ rác, thích đao to búa lớn, cực kỳ hiếu chiến...”

Tôi cảm động: “Vân Hương, muội đọc sách có tác dụng rồi.”

Tiểu Trình cũng rất cảm động: “Nói đúng quá!”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta: “Trình huynh khóc cái gì?”

Tiểu Trình lau nước mắt: “Ta bị những miêu tả đó dọa khóc.”

Tôi à một tiếng: “Huynh thật cảm tính nha.”

“Vây...” Liễu Minh Châu cố gắng xen lời: “Vây, hấn đang báo thù?”

Tôi gật đầu: “Rõ ràng.”

Trí tưởng tượng của Liễu Minh Châu lập tức bay cao: “Hấn sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, sẽ đốt nhà, giết người, cướp của...”

Tôi ngắt lời nàng: “Lần này mang binh không phải con trai của ông hoàng đế kia, là Vệ Sinh vương gì đấy.”

“Là Vệ Đô vương, thừa Mẫn cô nương.” Nguyễn Tinh cười gượng sửa sai cho tôi: “Vệ Đô vương này tuy không tàn bạo như Da Luật Trác, thế nhưng hấn rất háo sắc...”

Liễu tiểu thư đẹp nhất đám lập tức ôm ngực sợ hãi kêu lên.

Tôi vỗ vỗ vai nàng: “Đừng sợ, Yến vương nhà cô sẽ đến anh hùng cứu mỹ nhân.”

34. Chương 34: Ác Chiến

Vậy thành ngày thứ mười lăm, nửa đêm đất lại rung lên lần nữa, lần này mạnh hơn lần trước một chút, đèn cung đình trên mái hiên lay động rất lâu. Tôi bị giật mình tỉnh giấc, định xuống giường theo bản năng, thế nhưng chân động qua đi, mặt đất yên tĩnh lại. Tôi lo lắng chờ đợi một lúc lâu, lại bất giác ngủ thiếp đi.

Sau rạng đông, bão tuyết bên ngoài càng ngày càng có xu hướng nghiêm trọng, không hề có ý định ngừng lại, mà Tiều Huyền vẫn không có tin tức gì. Ngay cả bọn họ gặp hung hay cát, chúng tôi cũng không rõ.

Chúng tôi ở vương phủ đã phải ăn cháo và bánh bao trong bữa sáng, bên ngoài từ lâu đã có người chết đói. Tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng khi Nguyễn Tinh nói với tôi bắt đầu có người “dịch tử nhi thực*”, nước mắt tôi vẫn chảy xuống.

* Dịch tử nhi thực: cảnh tượng khi bị vây thành, dân trong thành gặp nạn đói, phải đổi con cho nhau để ăn thịt.

Tôi không ra ngoài, sợ nhìn thấy sẽ đau lòng. Trước đây không phải chưa từng thấy người chết, tuy nhiên, nhìn một người đang sống sờ sờ, một đứa trẻ ngây thơ cứ vậy hao mòn chết đói, tôi sợ bản thân sẽ tâm thần phân liệt. Đồng thời cũng cảm thấy chính mình ích kỷ. Tôi có thể chia phần lương thực của mình cho những người bên ngoài, thế nhưng tôi muốn sống, tuy mỗi một miếng thức ăn đều là tội ác, thế nhưng, tôi còn muốn sống.

Tôi muốn sống để gặp lại Tiều Huyền.

Hiện giờ Liễu Minh Châu không bị bệnh, sắc mặt trắng bệch nhưng cố gắng không gục ngã, khiến tôi sinh ra một chút kính nể. Chỉ là, bát cháo càng ngày càng trong đến mức có thể soi ra bóng người, bánh bao càng ngày càng nhỏ, tôi phải thừa nhận, nạn đói mang theo cái chết đã đến ngay sát bên cạnh.

Tôi là người đã chết một lần, sự cố thang máy vẫn còn nhỏ, hiện giờ ông Trời lại khiến tôi đụng với nạn đói. Tôi thật sự không muốn chết đói, ngoại trừ chết ngạt hoặc chết cháy thì chết đói thật sự rất thống khổ. Nếu không thể tránh khỏi cái chết, tôi hy vọng chuyện đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, giống như chỉ chớp một cái, khi mở mắt ra lần nữa, linh hồn tôi đã thoát ra khỏi thân thể. Mà chết đói, là từng chút, từng chút nhìn thân thể mình biến dạng, nhìn linh hồn của chính mình tách ra, thật sự quá tàn nhẫn, tạo thành tổn thương cho tâm hồn, có thể ảnh hưởng đến kiếp tiếp theo.

Aiz, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Tiêu Huyền còn chưa có tin tức kia. Dù chúng tôi đói, ít nhất còn có giường để ngủ, có chăn để đắp. Quân đội bọn họ hành quân trong bão tuyết, màn trời chiếu đất, từng ngày gói gọn trong một chữ khổ. Tôi không nên oán giận nữa.

Phản ứng rõ ràng nhất của việc tôi nghĩ nhiều chính là mất ngủ. Người trước giờ chạm gối là ngủ nay lại trần trọc ngủ không được. Nghe tiếng tuyết rơi, đáy lòng lạnh giá. Bọn họ hành quân đến đâu rồi? Trên đường có khỏe không? Thân thể anh ấy có chống trụ được không? Độc kia thật là một quả bom không hẹn giờ, tôi cả ngày lo lắng thấp thỏm, còn anh ấy lại chẳng lúc nào quan tâm.

Còn một chuyện nữa là, tôi đoán chừng giới hạn kiên nhẫn của quân Liêu cũng chỉ khoảng mười lăm ngày. Trời đông giá rét, bọn chúng ngủ lều trại bên ngoài cũng khó chịu, cung ứng cho chiến trận từ xa lại không tiện. Đến khi quân đội của Tiêu Huyền đuổi tới, nội ứng ngoại hợp, bọn chúng không có lợi chỉ có hại. Đương nhiên bọn chúng sẽ phải thừa lúc dân trong thành chết đói mà công thành chiếm đất.

Chiến hỏa cháy tới cửa là cảm giác gì?

Tôi và Liễu Minh Châu cùng nhau leo lên tường thành, dè dặt nhìn xuống.

Đồng tuyết mênh mông, lều trướng màu trắng của quân Liêu như vô hình trên đại địa. Tôi cố gắng dõi mắt mới nhìn thấy những lều bạt dày đặc kia gần như trải dài tới tận chân trời. Một chiếc lều màu trắng lớn nhất nói rõ thân phận của người cầm đầu.

Xương quận vương đã gầy đi rất nhiều, thật ra lại khiến ông ấy khôi phục vẻ anh tuấn nhanh nhẹn khi còn trẻ, đáng tiếc tóc gần như đã trắng hết, Liễu Minh Châu rơi lệ nấu cháo mè đen cho ông ấy.

Ông bác nhìn bát cháo mè đen, nặng nề thở dài: “Bách tính trong thành đang phải “dịch tử nhi thực”, chiến sĩ trên tường thành cũng phải chịu đói khổ lạnh giá, ta lại còn có cháo mè đen để ăn. Minh Châu, ta là người đứng đầu một thành, phải làm gương cho những người khác, sau này binh sĩ ăn gì ta ăn nấy, những thứ này, con đừng đưa đến nữa.”

Những câu nói khiến đôi mắt tôi phải cay cay, Liễu Minh Châu càng khóc thảm thiết.

Tôi nhìn bông tuyết bay lả tả ngoài trời, trái tim như rơi xuống đáy vực, đông cứng thành băng lạnh, móng tay bất giác đâm sâu vào trong da thịt.

Vậy thành ngày thứ mười bảy, không biết tin tức từ đâu truyền đến, nói đội quân của Tiêu Huyền gặp phải bão tuyết, toàn quân bị tiêu diệt.

Liễu Minh Châu sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, tôi quả quyết phủ nhận: “Sao có thể! Bão tuyết nào có năng lực lớn như vậy? Đó là mười vạn đại quân trang bị tận răng, đâu phải một phân đội đột kích nho nhỏ? Tên chó má nào dám tung tin đồn nhảm, bắt được tôi sẽ xé tan cái miệng của hắn!”

Sắc mặt Nguyễn Tinh nghiêm trọng: “Nhưng vương gia vẫn chưa có tin tức...”

“Anh ấy không có việc gì!” Tôi thốt ra, giống như đang tự an ủi bản thân.

Anh ấy còn phải “quân lâm thiên hạ”, bị chết cớ gì trong tuyết thì quá uất ức.

Vương phủ lấy trứng chọi đá nhiều ngày, cuối cùng không cầm cự được nữa, bánh bao rốt cuộc cũng tạm biệt chúng tôi, chuyển tới trợ giúp cho các binh sĩ ở tiền tuyến, phụ nữ còn tạm ổn, đàn ông thì có chút cực khổ. Nguyễn Tinh gầy đi rất nhiều. Tôi thật sự cảm thấy cậu ấy đã quá khổ cực, cậu ấy mới chỉ đang tuổi ăn tuổi lớn mà thôi.

Thế nhưng, những ngày chờ đợi mới là cực khổ nhất.

Mỗi ngày quân Liêu đều phái người tới dưới thành chửi bới, ngôn từ khó nghe. Cũng may Xương quận vương như lão tăng ngồi thiền, mắt nhắm tai nghe.

Cũng có lẽ ngay cả ông Trời cũng không chịu nổi nữa, ngày ấy, sau giờ ngo, mặt đất đột nhiên rung chuyển mãnh liệt, đỉnh đầu âm âm một tiếng sấm, lớn đến mức lỗ tai tôi ù ù.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, thế này là thế nào?

Một hạ nhân vương phủ ở bên cạnh đột nhiên hoảng hốt la lên: “Trên núi có hơi nước!”

Tôi nhìn theo hướng anh ta chỉ. Cách đó không xa, phía những dãy núi ở phía Nam thành, một đỉnh núi trắng xóa cao nhất đang cuộn trào những làn khói xanh.

Nếu đến mức này vẫn không biết có chuyện gì xảy ra, tôi đã sống hơn hai mươi năm ở xã hội hiện đại một cách vô nghĩa.

Núi lửa phun trào?!

Hai chân tôi như nhũn ra, suýt chút nữa ngã xuống.

Liều Minh Châu nghe tiếng cũng chạy ra, trợn tròn mắt bịt miệng.

Tôi hỏi nàng: “Tình huống này đã từng xảy ra chưa?”

Liều Minh Châu run run nói: “Chưa từng có... Chỉ là, khi còn bé, ta nghe người lớn nói Nam Thiên Sơn sẽ bốc lửa, nói rằng đó là Sơn thần tức giận. Ta cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ... Không ngờ...”

Tôi khóc không ra nước mắt: “Sao các người không nói sớm.” Nếu sớm biết vậy, đánh chết tôi cũng không tới cái nơi quỷ quái chim không thềm thả phân lại còn có núi lửa phun trào này, thà ở lại thành Tây Dao uống dấm còn hơn chạy tới đây ăn bụi núi lửa.

Gió Tây đang thịnh, tôi lập tức ngửi được mùi lưu huỳnh trong không khí. Mặt đất duy trì những con địa chấn nhẹ nhẹ, phía đỉnh núi khói dày đặc, hiện giờ vẫn chưa nhìn thấy lửa đỏ, nhưng ai biết được sau một khắc nó có bỗng nhiên phun trào, biến thành Xích Thủy thành thành cổ Pompeii** hay không.

** Pompeii là tàn tích một thành bang La Mã đã bị phá hủy, và bị chôn vùi hoàn toàn trong một vụ phun trào hai ngày của núi lửa Vesuvius năm 79 sau Công nguyên.

Tôi vội vàng nhờ Nguyễn Tinh đi hỏi thăm tình hình ngoài thành, suy nghĩ biện pháp chạy trốn. Nhưng phúc khó đến cùng lúc còn họa lại không bao giờ đi một mình, Đồng Nhi vội vã tới nói cho tôi biết Vân Hương bị bệnh.

Đã nhiều ngày nay tôi lo lắng sợ hãi, hiện giờ đã suy nhược về tinh thần, khi nghe được tin tức này, cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân tràn lên.

Vân Hương nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, gương mặt đỏ bừng, trán vô cùng nóng.

Đồng Nhi nói: “Nhị tiểu thư đã khó chịu mấy ngày, thấy ngải suốt ngày vất vả nên không muốn để ngải biết, sợ ngải lo lắng.”

Tôi quay đầu lau khô nước mắt, dặn dò Đồng Nhi: “Bưng mấy chậu tuyết đến đây, chúng ta phải giúp Vân Hương hạ nhiệt.” Không có kháng sinh, Vân Hương nhất định không thể sốt thành viêm phổi.

Nhiệt độ của Vân Hương đã giảm xuống trong sáng sớm ngày hôm sau, nhưng còn chưa tỉnh lại. Bên ngoài núi lửa còn đang tiếp tục phun trào, không khí tràn ngập bụi và mùi trứng thối, còn có những tảng đá lớn lăn xuống. Bên ngoài nhiệt độ đã tăng lên một chút, tôi cảm thấy không thở nổi. Người trong vương phủ rất hoảng sợ, bất an đi tới đi lui, tiếng dân chúng sợ hãi kêu gào vọng vào tai tôi. Thế nhưng thành đã bị vây, chúng tôi sao có thể ra ngoài?

Liều Minh Châu hai mắt đỏ bừng tới tìm tôi: “Làm sao bây giờ? Những người già đều nói một khi Sơn thần giận dữ, cả tòa thành này sẽ bị vùi trong tro tàn. Chúng ta... Đến lúc đó không cần quân Liều công thành, tự chúng ta đã không sống được.”

Núi lửa còn chưa hoàn toàn phun trào, trên miệng núi mới chỉ có những ánh sáng yếu ớt. Trong đầu tôi rối tinh rối mù, chỉ có thể ôm tâm lý may mắn mà suy đoán, có lẽ núi lửa sẽ không phun trào trên quy mô lớn. Hoặc nhờ may dung nham thật sự chảy tới đây, tôi còn để lại chút độc được để tự kết thúc.

Chết không đáng sợ, đã quen rồi.

Tôi lẩm nhẩm nhắc nhở chính mình rồi được Đồng Nhi khuyên đi nghỉ ngơi một chút. Dù sao cũng không có việc gì, không ngủ thì làm gì? Chờ bị bụi chôn vùi hay sao?

Mấy ngày nay tôi bị mất ngủ trầm trọng, cho dù khó khăn ngủ một lúc cũng sẽ mơ thấy những giấc mơ hỗn loạn, những con người và sự kiện kỳ quái lướt qua như đèn kéo quân, một chuyện lại nối tiếp một chuyện

khiến tôi thích ứng không kịp. Nếu giấc ngủ là như vậy, tỉnh dậy ngược lại mới là nghỉ ngơi. Chỉ là, bệnh đau nửa đầu đã phát triển tới mức không chỉ là đau nữa, mà là cảm giác căng phồng đau đớn như muốn nổ tung. Đôi mắt khô khốc, nước cũng nuốt không trôi.

Cẩn thận suy nghĩ lại, có lẽ khi chăm sóc bệnh nhân bị độc, tôi đã bị cảm lạnh.

Miền cường nằm một chút, thật sự không ngủ được, chỉ cảm thấy còn mệt hơn cả không ngủ. Tôi đành đứng dậy, đi thăm Vân Hương.

Đi tới ngoài phòng cô ấy, tôi giơ tay đẩy cửa, bỗng nghe được tiếng động vang lên bên trong, có vật gì đó rơi xuống đất vỡ nát, sau đó là tiếng người khẽ rên một tiếng.

Tôi nghe ra là tiếng của Vân Hương, vội vàng chạy vào.

Rèm còn buông, bên trong rất tối tăm, mùi thuốc trộn lẫn với mùi xông phòng nặng nề bay trong không khí, tôi bước qua bình phong, nhìn thấy bà thím chăm sóc cô ấy đang ghé sang một bên giường rất say, còn Vân Hương đang vươn người ra lấy chén trà.

Tôi vội mắng: “Muội vừa giảm sốt, sao không gọi người hầu tới giúp!” Nói xong, tôi rót một chén trà đưa cho cô ấy.

Vân Hương xấu hổ cười cười, hướng ánh mắt về bà thím đang ngủ, nhỏ giọng nói: “Đại nương mệt rồi.”

Tôi sờ mạch của bà thím, quả thật là mệt rồi. Bà thím đã hơn năm mươi tuổi, cũng không dễ dàng gì.

Vân Hương nói: “Tỷ, sao tỷ còn chưa nghỉ ngơi?”

Tôi thở dài: “Mất ngủ, ngủ không được.”

Cô ấy rất lo lắng: “Nghe nói Sơn thần nổi giận, đỉnh núi đang bốc hỏa phải không?”

Tôi kêu: “Thiên tai, nhân họa đều tụ hợp đủ cả.”

Vân Hương nôn nóng: “Hôm nay đã là ngày thứ mười tám rồi, rốt cuộc khi nào vương gia mới cứu chúng ta?”

Tôi rất bất đắc dĩ: “Tỷ cũng không biết. Núi lửa phun trào còn đáng sợ hơn chiến tranh rất nhiều. Trận chiến này thật sự không đúng lúc.”

Núi lửa vẫn âm ỉ phun trào như trước, dường như chưa có ý định bắn uy lực ra bốn phía. Chỉ là, tới buổi trưa, Vân Hương lại bắt đầu sốt cao.

Tôi cẩn thận kiểm tra lại lần nữa cho cô ấy nhưng không cách nào tìm ra nguyên nhân bệnh, trong lòng hoảng loạn.

Tiểu Trình bị tôi tìm tới, kiểm tra một lần nữa, kết quả cũng không điều tra ra: “Có lẽ chỉ là cảm lạnh thôi, có điều lặp lại nhiều lần.”

Tôi vừa định đi lau người hạ nhiệt cho Vân Hương lại bị Liễu Minh Châu gọi lại. Cô ấy nói rất nghiêm túc: “Việc này hạ nhân có thể làm được, cô đi nghỉ một chút đi. Cô có biết hiện giờ nhìn cô đáng sợ thế nào không?”

Vậy sao? Tôi xoa xoa mặt.

Tiểu Trình ở bên cạnh gật đầu: “Thể lực và tinh thần của cô đều tới cực hạn rồi, nếu còn không nghỉ ngơi, sau Vân Hương, người ngã xuống tiếp theo sẽ là cô.”

Tôi không còn cách nào khác, bị Tiểu Trình cưỡng ép lôi đi.

Trở về phòng, chưa kịp tháo giày tôi đã bị ấn lên giường.

Tiểu Trình giúp tôi đắp chăn, nói: “A Mẫn, mấy hôm nay ta đều quan sát cô, cô thật sự rất tốt, không cô phụ...”

Sau đó anh ta nói gì, tôi không nghe thấy. Nguyễn Tinh đột nhiên đẩy cửa vào, vừa kích động vừa hưng phấn lớn tiếng nói: “Vương gia tới!”

Tin tức Tiêu Huyền dẫn bảy vạn đại quân tới Xích Thủy khiến bách tính toàn thành đang đói khổ, giá lạnh, lại bị núi lửa dọa đến mức hoang mang đều phần chần chừ hơn nhiều.

Áp lực lo sợ hơn nửa tháng, chiến tranh cuối cùng cũng khai hỏa. Ngoài thành là tiếng hô của thiên quân vạn mã, tiếng đao kiếm leng keng, và cả tiếng hò hét chém giết của binh lính vang đến tận mây xanh.

Tôi là con gái, không thể đi lên tường thành vào lúc này, chỉ có thể nhìn người ta bận rộn vận chuyển vật tư và nghe tiếng động truyền đến từ xa xa. Không có tin tức, trong lòng lại càng căng thẳng, trái tim như một sợi dây đàn căng cứng.

Nguyễn Tinh khuyên tôi: “Mẫu cô nương, trận chiến này không thể kết thúc trong chớp lát, chi bằng cô nương đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Tôi trừng cậu ta: “Nghỉ ngơi? Lúc này ngay cả heo cũng không ngủ được, cậu còn bảo tôi nghỉ ngơi?”

Nguyễn Tinh thật oan ức: “Cô nương không biết hiện giờ cô tiểu tụy thế nào, nếu để vương gia nhìn thấy...”

“Thấy thì thấy!” Tôi cắn răng: “Nếu anh ấy có thể thuận lợi nhìn thấy tôi, còn phải chờ đánh thắng đã.”

Cuồng phong cuốn theo bụi tuyết, tôi ngửi được mùi máu tanh trong không khí. Một bên là núi lửa châu chực phun trào, một bên là quyết đấu kịch liệt.

Liễu Minh Châu nói với tôi: “Thật ra ra ngoài là chết, chờ trong thành cũng là chết. So sánh hai bên, còn không bằng lao ra, chết dưới đao của kẻ địch còn tốt hơn ở đây bị tro vùi.”

Một tiểu thư nũng nịu như nàng, trải qua mấy ngày tôi luyện trong cực khổ cũng sinh ra mấy phần phóng khoáng.

Trong thành khắp nơi là khói bụi, khiến người ta ho sặc, nóc nhà và mặt đất đã tích một tầng tro dày. Núi lửa phun trào ngày càng mãnh liệt, hôm nay đã có thể nhìn thấy rõ ràng lửa đỏ không ngừng phun ra từ miệng núi. Tuyết bao trùm đỉnh núi đều đã tan chảy lộ ra nhám thạch ngầm đen. Nước giếng trong thành đều đã nóng lên, mang theo mùi lưu huỳnh rất nồng.

Các hương thân tự động quỳ gối góp đao côn binh khí trong nhà cho các binh sĩ thủ thành, ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng lên núi giúp nhặt đá tảng để làm vũ khí. Tôi càng nhìn càng cảm thấy không đúng, tuy quần áo của bọn họ chỉ đơn giản như những người dân khác, thể nhưng trong đó có mấy người đàn ông cao lớn, lưng hùm vai gấu, bước chân vững chắc, đang vờ như đi đến cổng thành. Sự việc không thể chậm trễ, trong thời khắc quyết định, chà giết nhằm ba nghìn còn hơn bỏ sót một người, tôi cao giọng hô: “Nguyễn Tinh.”

Nguyễn Tinh lập tức chạy tới: “Chuyện gì vậy?”

Tôi chỉ cho cậu ta nhìn: “Là gian tế, muốn thừa cơ mở cổng thành. Cậu xem bước chân của bọn chúng kia, ai ai cũng là cao thủ!”

Trong mắt Nguyễn Tinh hiện lên tia sáng sắc bén: “Ta lập tức đi thông báo với quận vương.”

“Biện pháp dự phòng!” Tôi nhét vài tay cậu ta một cái lọ: “Đón gió Tây, rắc theo hướng gió lập tức hạ gục một đám.”

Nguyễn Tinh cảm ơn rồi phi thân đi, bóng người nhảy lên nhảy xuống trên các tòa nhà, thoáng cái đã đi thật xa. Tôi nắm tay Liễu Minh Châu, căng thẳng chờ đợi. Đội ngũ vận chuyển binh khí biến mất ở chỗ rẽ, lại qua thời gian một chén trà, hướng cửa thành nổi lên tiếng hỗn loạn.

Liễu Minh Châu siết chặt tay tôi, đau đến mức tôi phải nhắm mắt...

“Thế nào? Thế nào rồi?”

Hỏi tôi? Tôi không có ống nhòm, làm sao tôi biết được?

Ngay khi Liễu Minh Châu không chờ được nữa muốn đi nhìn xem sao, gia đình vương phủ truyền tin tới nói đã bắt được toàn bộ gian tế.

Tôi và Liễu Minh Châu ngồi phịch xuống ghế. Nói không căng thẳng là lừa người, nhờ may cổng thành thật sự bị mở ra, quân Liêu chém giết thẳng vào trong thành, chiếm thành đối kháng với Tiêu Huyền. Mà nếu

tôi đoán không sai, quân Liêu còn một bộ phận ở phía sau, chờ đợi thời cơ cùng đồng bọn hai mặt giáp công Yên quân.

Tiêu Huyền có chống đỡ được hay không?

Ngoài thành giăng co cả một ngày, chẳng vạng, Nguyễn Tinh mang theo một thân gió tuyết trở về, nói với tôi: “Đã thám tính được chủ soái của quân Liêu.”

“Là Da Luật Trác?”

Chén trà trong tay Tiểu Trình rơi xuống đất vỡ tan...

Nguyễn Tinh gật đầu: “Chính là Liêu để tự mình dẫn quân.”

Tôi cười khẩy: “Cái tính cách khôn kiếp, báo thù cũng phải tự tay làm.”

Tiểu Trình hoảng đến mức tìm chỗ chui khắp nơi: “Xong rồi, xong rồi! Lần này mà bị bắt về, ta sẽ chết không toàn thân!”

Tôi vừa mệt, vừa vội lại vừa tức, không nhịn được, chỉ vào anh ta mắng: “Anh đúng là sao chổi, lần trước gặp anh thì gặp lang đạo, lần này gặp anh lại gặp công thành, lần sau sẽ là cái gì? Sao chổi đâm vào Trái Đất?”

Tiểu Trình khóc không ra nước mắt, vô cùng oan ức: “Ta cũng không muốn thế mà! Ai bảo tên vương gia cứ chó nhà cô tìm ta khắp nơi, kết quả hại ta bị Triệu gia truy sát. Lão Da Luật cứu ta, ta phải giải cổ độc cho bà mẹ diên của hắn. Hắn hiểu thuận đến mức sắp thờ phụng mẹ hắn thành tiên đến nơi, mẹ hắn nói lão hoàng đế chết thật không cam lòng, vì vậy hắn mới dẫn quân đi báo thù!”

Tôi nghe đến đó mà còn chưa phản ứng lại thì tôi thật sự là một kẻ ngu si: “Anh, anh, anh...”

Tiểu Trình đau khổ gật đầu: “Ta, ta, ta, ta chính là Trình Tiểu Sinh, đệ tử của Trương Thu Dương mà các người muốn tìm.”

Tôi như hổ như sói vồ tới trước, một tay nắm lấy cổ áo anh ta: “Thì ra anh ở chỗ này!”

Tiểu Trình bị tôi dọa, dùng ánh mắt nai con sợ hãi nhìn chăm chú vào tôi: “Cái kia... Thứ các người muốn ta có thể cho cô, cô đừng đánh ta.”

Tôi lập tức vung tay lên, Tiểu Trình hét lên ôm lấy đầu.

“Ông Trời ơi...” Tôi kêu lên một tiếng, ôm lấy Tiểu Trình: “Ông Trời quả nhiên còn thương yêu tôi! Thật là một đứa bé đáng yêu! Sao tôi có thể đánh huynh được? Mau, mau, mau, mau giao Thiên Văn Tâm Ký ra đây cho tôi!”

Vừa nói, tôi vừa giở trò liên tục sờ tới sờ lui trên người bạn Trình, từ quần áo đến túi tiền, từ áo ngoài đến áo trong, từ cổ áo đến tay áo, tất cả đều tìm một lượt. Gương mặt Tiểu Trình đỏ như cà chua chín, toàn thân run run, chân tay luống cuống, liều mạng giấy dựa, hy vọng gìn giữ được một chút trong sạch dưới bàn tay lang sói của tôi.

“Nhanh giao ra đây, rốt cuộc Yên Hoa Tam Nguyệt phải giải thế nào?” Tôi bắt đầu cáu gắt.

“Yên Hoa Tâm Nguyệt?” Bác gái Trình thoáng ngừng giây dựa: “Ai trúng độc đó? Cô sao?”

Tôi véo làn da non mịn của anh ta một cái: “Nhìn tôi giống trúng độc sao?”

“Không giống! Không giống!” Bác gái Trình đau đớn kêu lên: “Nhưng muốn giải độc đó phải...”

“Không xong rồi!” Đồng Nhi kêu to chạy vào, ngắt lời chúng tôi. Cô ấy lo lắng nói: “Quận vương gia bị thương!”

“Cha...” Liễu Minh Châu mặt cắt không còn giọt máu, đứng lên chạy thẳng ra ngoài, còn chưa chờ chúng tôi kéo nàng lại, nàng đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Chúng tôi hoảng hốt vội đến đỡ nàng.

Tiểu Trình bắt mạch cho Liễu Minh Châu: “Vừa đói vừa mệt, ngắt đi một lúc.” Anh ta ấn huyệt nhân trung cho cô ấy.

Đồng Nhi nói: “Còn nữa, trong mũi tên quận vương gia trúng có độc.”

Liễu Minh Châu vừa được bấm tỉnh nghe vậy lại ngắt đi lần nữa.

Thật là trăm sự không một cái thuận. Tôi đứng bật dậy, cảm thấy trời đất quay cuồng một vòng, thật vất vả mới đứng vững: “Tôi đi xem cho vương gia, Tiểu Trình, huynh để ý Liễu tiểu thư.”

“Lát nữa ta sẽ tới chỗ cô.” Tiểu Trình nhất định không buông tha cho cơ hội lên tường thành.

Tôi bĩu môi, không tỏ vẻ phản đối.

Trèo lên tường thành, thứ đầu tiên tôi nhìn không phải là Xương quận vương bị thương, mà là màn ác chiến xa xa ngoài thành. Đó là chiến trường.

Những hình ảnh trong phim truyền hình hoàn toàn bị rửa trôi, chiến trường thật sự là đám chiến sĩ cầm binh khí vật lộn với nhau trong khói thuốc súng, là ánh đao ánh kiếm loang loáng, là tiếng đao kiếm sắc bén chém vào thân thể, là tiếng ngựa rên vang, là cuồng phong gào thét và cát vàng cuộn cuộn.

Chân tôi như nhũn ra, gió lạnh thổi tới khiến tôi lạnh run, lưng lay sắp đổ. Thế giới trong mắt đã biến thành màu đỏ, cờ chiến hai màu đỏ đen của Yến quân cùng cờ chiến màu trắng xanh của Liêu quân quấn lấy nhau, máu thịt văng xa, tung tóe trên nền đất, tứ chi gãy rời, tiếng kêu giãy dụa đau đớn. Đây mới là chiến tranh thật sự. Không phải vinh quang, cũng không phải danh dự, mà là dùng máu và sinh mệnh đổi lấy thắng lợi của người khác.

Nguyễn Tinh đỡ lấy thân thể như nhũn ra của tôi: “Mẫn cô nương.”

Ta thấp thỏm bất an: “Tôi không nhìn thấy vương gia.” Trong biển người giày xéo, anh đang ở nơi nào?

“Ta cũng không nhìn thấy.” Nguyễn Tinh nói.

Tôi hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, ép mình xoay người đi xem vết thương cho Xương quận vương.

Ông bác bị thương trước ngực, may đã được giáp sắt cản lại một chút, chỉ bị thương da thịt. Độc tính có chút mãnh liệt, da thịt thối nát, người cũng rơi vào hôn mê.

Tôi vừa rửa vết thương cho Xương quận vương, vừa cảm thấy may mắn đã không để Liễu Minh Châu tới đây.

Dùng dao sắc cắt một miếng thịt thối, sau đó tiêu độc, xông hương, đốt lò sắc thuốc, phối hợp với châm cứu, độc mạnh, được cũng mạnh, vô cùng gay mũi, ngửi mà thấy đầu choáng mắt hoa, ngay cả Nguyễn Tinh cũng không chịu nổi mà nhăn mày.

Trong phòng oi bức như phòng xông hơi, thế nhưng mồ hôi lạnh trên người tôi vẫn không ngừng chảy, huyết Thái Dương giật lên liên tục. Tai chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm bên ngoài, trống trận xa xôi như đập vào tim từng hồi. Tôi cảm thấy dưỡng khí càng ngày càng ít, thế nhưng tay thì châm vẫn không ngừng, chỉ cần ngừng lại sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, vì vậy, mỗi một kim đâm xuống, bàn tay đều run run.

Thật vất vả mới ổn định được vết thương của Xương quận vương, toàn thân tôi đã ướt đầm mồ hôi, giống như vừa được vớt từ trong nước ra.

35. Chương 35: Gặp Lại

Đồng Nhi lo lắng đưa khăn tay cho tôi, tôi lung tung lau mặt, ngồi xuống thở dốc.

Nguyễn Tinh đột nhiên đẩy mạnh cửa tiến vào, vẻ mặt hưng phấn và mừng rỡ: “Thấy vương gia rồi!”

Tôi đứng bật dậy. Vì đứng dậy quá nhanh nên trước mắt tối sầm, thân thể nghiêng về một bên.

Có người nhanh tay đỡ lấy tôi. Tôi đứng vững lại, nói với người đang đỡ tôi: “Tiểu Trình, huynh đến rồi? Liễu tiểu thư đâu?”

“Đi thăm cha cô ấy rồi.” Tiểu Trình cau mày nhìn tôi: “Cô làm sao thế này?”

“Tôi làm sao?” Tôi buồn bực: “Không nói nữa, tôi muốn ra ngoài xem.”

Tiểu Trình đành dìu tôi ra ngoài.

Không cần Nguyễn Tinh chỉ, tôi chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy Tiêu Huyền.

Anh mặc giáp sắt màu đồng, cưỡi ngựa đen, tay cầm bảo kiếm, dáng người mạnh mẽ thẳng đứng trong biển người. Gần hai tháng không gặp, gặp lại lại ở trong cảnh tượng này. Tôi liêu lĩnh xông tới bên cạnh tường thành, bao quát toàn bộ chiến trường. Gió lạnh thấu xương quất vào mặt, hai gò má tôi rất nhanh đã mất cảm giác.

Đối diện Tiêu Huyền là một nam tử mặc giáp đen, cưỡi trên một con ngựa cũng màu đen, trên mặt đeo mặt nạ bằng đồng, có hình thể đặc biệt cao lớn của người Bắc Liêu, trang bị trong tay là một thanh đại đao sáng như tuyết, chứng tỏ thân phận kinh địch. Hắn giơ đao chém về phía Tiêu Huyền, Tiêu Huyền đưa kiếm lên đỡ, hai người lẫn xả chém giết, khó phân cao thấp, thoáng chốc đã qua mấy chiêu.

Trái tim tôi bật lên cổ họng, ông chú mặt nạ cưỡi ngựa đen kia tôi đã từng thấy: “Da Luật Trác!”

Không sai! Ngoại trừ hắn, còn ai có khí thế như vậy?

Tiêu Huyền và hắn thực lực tương đương, hai người so tài một lúc lâu mà không phân được thắng bại. Da Luật Trác cao lớn, đao pháp thiện nghệ, Tiêu Huyền linh hoạt, đường kiếm vừa nhẹ nhàng thành thạo nhưng vẫn không kém phần mạnh mẽ. Hai người như hai con thú, đồ mắt nhe răng nanh, xòe móng vuốt, quần lầy nhau, cắn xé vô cào, máu tanh hoàn toàn kích thích tính hoang dã của đàn ông, đao kiếm sắc bén đánh thẳng về phía đối phương. Một đòn thật mạnh, né tránh, xoay người phản kích, đến chết mới chịu ngừng.

Đôi mắt bọn họ đều đỏ lên, lóe sáng, hưng phấn thưởng thức anh hùng, cũng luyến tiếc anh hùng, rồi lại phần hận vì đã gặp gỡ quá muộn. Đại đao và trường kiếm chạm vào nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

Tôi nhìn thấy trên mặt Tiêu Huyền sôi sục vẻ tàn nhẫn khát máu, đó là thần thái mà tôi chưa từng nhìn thấy, vừa chói mắt lại vừa xa lạ. Giống một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, giống một con mãnh thú phi nước đại, tràn ngập sức mạnh và dã tâm. Khí thế cường đại như một cơn đại hồng thủy bao trùm lấy đối phương.

Da Luật Trác nhanh chóng né tránh một chiêu tàn nhẫn của Tiêu Huyền, quay đầu ngựa công kích từ bên sườn, Trong giây phút ngắn ngủi này, hắn ngẩng đầu nhìn thẳng về phía chúng tôi trên tường thành. Mắt tôi không tốt, thế nhưng cũng có thể khẳng định khi hắn nhìn thấy Tiểu Trình, động tác của hắn chậm lại trong một giây.

Sau đó, Tiêu Huyền cũng liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên dịu đi nhiều.

Tôi hé miệng, hơi lạnh tràn vào trong cổ họng, sau đó một tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang lên, cơn địa chấn khiến mọi người dừng bước, gió cuộn mùi hôi tanh đến đây.

Miệng núi lửa rít gào như động cơ máy bay phản lực, rung lên bần bật, phun ra cột khói đen và ngọn lửa đỏ đậm, khói lửa bốc lên tận trời, nham thạch rơi xuống như mưa, dung nham như một con sông đỏ rực chảy từ trên miệng núi xuống, hướng thẳng về phía thành Xích Thủy.

Xích Thủy, Xích Thủy (Dòng nước đỏ)! Vì sao tôi không nghĩ ra sớm hơn?!

Ánh mắt của tôi và Tiêu Huyền chạm vào nhau, trong mắt anh đầy khiếp sợ và lo lắng. Quân sĩ hai bên đều ngừng đấu, ngay cả Da Luật Trác cũng buông đại đao nhìn về phía núi lửa.

Tôi vọt tới bên rào chắn, đứng ở đầu gió gào xuống dưới: “Con dân đại mạc tàn sát lẫn nhau, Sơn thần tức giận, núi lửa bùng phát! Nếu trong lòng còn một chút hướng thiện, nếu còn muốn trở về đoàn tụ với già trẻ trong nhà, mau buông vũ khí chạy đi!”

Da Luật Trác xoay người lại, ánh mắt tức giận bắn thẳng về phía tôi bén nhọn như tên.

Tôi đón nhận ánh mắt của hắn, tiếp tục hô lên: “Các huynh đệ Bắc Liêu các người từ ngàn dặm xa xôi tới giết người thân của người khác, cướp tiền tài của người khác, lẽ nào các người còn muốn vui xương nơi đất khách hay sao?”

Da Luật Trác đã tức giận đến mức không kiềm chế được, quay người rút một cái cung tên rất dài từ trên người phó tướng, gắn tên đen, kéo căng, nhắm thẳng vào tôi. Tiêu Huyền hoảng hốt thúc vào bụng ngựa, vọt tới, khua kiếm lên, Tiểu Trình kéo tôi sang một bên, che chở ở phía trước tôi.

Da Luật Trác nhìn thấy Tiểu Trình, ngừng tay, trường cung đã bị kiếm của Tiêu Huyền đánh bay.

Da Luật Trác đâu chịu được khiêu khích này, ném trường cung, rút phổi kiếm ra nghênh chiến với Tiêu Huyền. Hai người lập tức lại công kích nhau. Tướng lĩnh binh sĩ hai bên thấy vậy lại nâng đao kiếm lên bắt đầu chém giết.

Tôi tức giận đến mức suýt chút nữa phun ra máu, đây đã là lúc nào rồi?

Mặt đất lại chấn động mạnh, núi lửa như một ca sĩ nghiệp dư thích thú ngửa cổ khàn khàn hát vang, da đầu tôi cũng tê dại theo. Tôi cầu trời đừng bắt tôi chết đói, ông Trời đồng ý, vì vậy bắt tôi phải vui xác trong tro bụi. Mụ nọ nó!

Tiểu Trình nghiêm túc lắc lắc tôi, hỏi: ““Thu Dương lục bút” của sư phụ ta ở chỗ cô phải không?”

Tôi ừ một tiếng. Đôi mắt Tiểu Trình đại khái là thứ trong sáng thuần khiết duy nhất trong thế giới bụi bặm này, tôi không có cách nào nói dối trước đôi mắt ấy: “Ồ chỗ tôi. Nhưng tôi tìm được trong hầm nhà tôi.”

Tiểu Trình nhú mày: “Rốt cuộc cô là ai?”

Tôi thành thật nói: “Tôi là con gái thứ tư của Văn Bác hầu Tạ thái phó, Tạ Chiêu Hoa.”

Tiểu Trình vốn định tỏ vẻ ngạc nhiên, thế nhưng anh ta thật sự không có ấn tượng với cái tên này, đành phải tiếp tục đề tài vừa rồi: “Sư phụ từng nói, ai tìm được bản “Thu Dương lục bút” sẽ là chủ nhân của nó. Ngày đó không phải ta không muốn giải độc của Da Luật thái hậu, mà vì phương pháp giải độc được viết trên bản ghi chép đó.”

Tôi nghe vậy cảm thấy rất vui vẻ, nhưng niềm vui còn chưa duy trì được ba giây. Tiểu Trình cầm lấy tay tôi phẫn chấn gào lên với Da Luật Trác đang đánh nhau dưới tường thành: “Này, khinh người, ta tìm thấy người có thể cứu lão nương ngươi rồi! Đây là tiểu sư muội của ta! Trong tay nàng có ghi chép của sư phụ ta...”

Chờ một chút, đây là tình huống quái quỷ gì vậy?

Tiểu Trình thân ái vỗ vỗ vai tôi: “Muội theo ta đi chữa cho bà già Da Luật, ta nói uội cách giải Yên Hoa Tam Nguyệt. Công bằng lại cùng có lợi. Mau gọi ta một tiếng đại sư huynh đi, sư muội.”

Lửa giận của tôi còn sôi trào kịch liệt hơn cả núi lửa, gơ tay định ra một chiêu “giáng long thập bát chưởng”. Tiểu Trình lại vui mừng nói: “Bọn họ ngừng rồi!”

Bọn họ quả thật đã ngừng đánh nhau. Thiên tai đang không ngừng ập tới, có thang mà không trèo xuống khác gì kẻ dẫn độn.

Tiêu Huyền hai mắt bốc lửa trừng tôi, tôi đành làm bộ không quen biết anh ấy, quay sang Da Luật Trác vỗ ngực đảm bảo: “Mẹ anh trúng Điệp Song Phi phải không? Là cổ độc do tổ tiên thiên tài của hoàng thất Liêu quốc các người chế tạo ra để đảm bảo ngoại thích không chiếm quyền, hoàng hậu trước khi thụ phong đều phải dùng. Cổ độc, vừa là độc vừa là cổ, mẫu cổ ở trong cơ thể hoàng đế. Để vui hậu vui, để ưu hậu ưu, hoàng đế khỏe mạnh thì hoàng hậu đương nhiên cũng khỏe mạnh, nếu hoàng đế bệnh, hoàng hậu tất cũng bệnh, không thể nghi ngờ. Có hoàng đế trước khi chết sẽ ban thưởng giải dược cho hoàng hậu, thế nhưng cha anh lại không. Hiện giờ cha anh đã chết nhiều năm như vậy, mẹ anh lại còn sống, rất khó khăn đúng không? Tôi đi chữa bệnh ẹ anh, nhưng anh phải lập tức lui binh!”

Mặt nạ của Da Luật Trác che đi tất cả biểu cảm của anh ta, thế nhưng tôi có thể cảm giác được khí lạnh đang phát ra trên người anh ta rất rõ ràng.

Bàn tay nắm lấy tường thành của tôi đã không còn cảm giác, thế nhưng một hơi còn tồn lại trong ngực giúp tôi kiên trì nói hết lời.

“Anh bốn bề tìm y nhiều năm như vậy trong lòng hẳn hiểu rõ, hiện giờ chỉ có tôi mới có thể cứu mạng mẹ anh. Da Luật Trác, chính anh suy nghĩ cho kỹ càng. Hiện giờ lập tức lui binh hay tiếp tục công thành chiếm đất, sau đó trở về nhặt xác mẹ anh, khiến cho bách tính Liêu quốc nhìn anh lấy hiếu trị quốc thế nào, nhìn vua của một nước bất hiếu bất nghĩa, vô lương tâm thế nào, nhìn anh sau này nửa đêm mơ thấy linh hồn mẹ anh đầy máu và nước mắt quay về than khóc...”

“Quá dài rồi.” Tiểu Trình nhắc nhở tôi.

Tôi khiêm tốn đồng ý, ngậm miệng lại.

Khắp trời đất chỉ còn tiếng núi lửa đang gầm gừ.

Ánh mắt Da Luật Trác nhìn chăm chăm vào tôi như muốn đốt tôi thành tro. Tiêu Huyền hí mắt, siết chặt kiếm, không có biểu hiện gì.

Tôi nghe thấy tiếng trống ngực của Tiểu Trình rất rõ ràng.

Giống như trải qua một thế kỷ, Da Luật Trác mở miệng, một ngón tay chỉ thẳng Tiểu Trình: “Thêm một điều kiện, giao hẳn ra đây.”

Chỉ bốn chữ như thế đã kết thúc thế cuộc.

Sắc mặt Tiểu Trình trắng bệch, toàn thân run run. Tôi cảm khái vỗ vai anh ta, cười an ủi: “Hiển thân vì nước đi, sư huynh...”

Âm cuối cùng bị một làn phun trào mãnh liệt của núi lửa chặn đứt, kéo theo đó là bụi mù mịt và những hòn đá to như nắm tay. Tiểu Trình nhanh tay nhanh mắt kéo tôi bỏ chạy vào trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng bộp bộp trên nóc nhà, gạch ngói cũng bị đập nát. Còn có những tảng đá nóng rực bắn trúng cửa sổ, song cửa sổ lập tức bốc cháy.

Tôi quay đầu nhìn về phía Xương quận vương đã tỉnh lại, hô lên: “Vương gia, hạ lệnh mở cổng thành đi, để người dân tự chạy thoát thân!”

Sắc mặt Xương quận vương tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng: “Thế nhưng nhờ may quân Liêu tràn vào...”

“Dù sao cũng chết, bị chết cháy chết vùi cũng là chết, bị đao kiếm chém chết cũng là chết. Ngăn người trong thành là chết không còn nghi ngờ, chạy ra ngoài còn một đường sống!”

“Thế nhưng vương gia...”

“Ngài chết đến nơi rồi còn sợ anh ấy trách cứ hay sao?”

Xương quận vương bị tôi kích một phát, cắn chặt răng, lên tinh thần, hạ lệnh: “Mở cổng thành!”

Cổng thành dày nặng đóng chặt hơn nửa tháng bám đầy tuyết chậm rãi được mở ra, bách tính chen chúc trước cổng thành gào khóc cầu xin đã lâu vội vã ủa ra. Phía sau bọn họ là thành phố mù mịt, tan hoang, khắp trời là những tảng đá đen đổ xuống, dung nham nóng bỏng đỏ rực đã chảy tới gần, những nơi nó đi qua đều bị thiêu đốt.

Dưới phương pháp giải quyết tối ưu nhất trong tình huống này, những người còn chưa bị cái đói hạ gục cuối cùng cũng thoát khỏi thành, chạy về một tương lai vô định.

Da Luật Trác thật sự chấn chỉnh quân đội đầu vào đây, thu hồi binh sĩ đang giằng co với Yến quân, làm như không nhìn thấy những người dân đang chạy nạn ra ngoài. Tiêu Huyền cũng phát cờ thu binh, lập tức phái người vào thành giúp đỡ.

Xương quận vương phái người hộ tống tôi và Tiểu Trình ra khỏi thành, tới chỗ Yến quân. Chúng tôi che đầu chạy xuống trong cơn mưa đá, nhìn thấy Liễu Minh Châu và Đồng Nhi đang vội vã chạy tới.

Tôi cảm thấy không đúng, túm lấy Đồng Nhi hỏi: “Sao không thấy Vân Hương?”

Đồng Nhi khóc: “Phòng cháy, mọi người chạy loạn, khi nô tỳ chạy tới đã không thấy nhị tiểu thư đâu.”

Tôi giậm chân, vòng qua cô ấy chạy thẳng về hướng vương phủ. Đồng Nhi và mọi người ở phía sau tôi hoảng hốt kêu lên.

Trên đường toàn là người đang chạy trốn, tôi khó khăn trở lại vương phủ, chỉ nhìn thấy bên trong lửa đang bốc lên mãnh liệt, sóng nhiệt cuộn cuộn đập thẳng vào mặt.

Tôi lo lắng kêu to: “Vân Hương...” Nhưng cũng không dám tùy tiện chạy vào tìm.

Nguyễn Tinh từ bên trong chật vật đi ra: “Mẫu cô nương?”

“Vân Hương đâu?”

“Còn chưa tìm được. Hay là Vân Hương cô nương đã chạy ra ngoài?”

Tôi hoảng đến mức đầu đổ mồ hôi: “Con bé nóng sốt hôn mê, nhất định không biết có cháy, nhất định con bé còn ở trong phòng!”

“Ta lại đi xem sao. Cô nương ở đây chờ ta.” Nói xong, Nguyễn Tinh lại quay người chạy vào trong đám cháy.

Tôi đứng trước cửa nóng ruột đi tới đi lui, hung hăng giậm chân, thật sự không nhịn được nữa, ném lời cậu ta nói ra sau đầu, cẩn thận chạy vào trong, vừa chạy vừa hô: “Vân Hương! Vân Hương, muội ở đâu? Nghe thấy không?”

Căn phòng gỗ ngập trong lửa, có đập cũng không kịp, lửa cháy khí thế ngất trời, tôi cảm giác như mình là một con gà tây trong lễ Phục Sinh đang ở trong lò nướng, vừa đầy mồ hôi vừa bị hun khói đến mức ho khan.

“Vân Hương...”

“...Tỷ...”

Từ một căn phòng đang bốc cháy bên phải truyền đến giọng nói của cô ấy.

Tôi kích động: “Muội ở bên trong phải không?”

Giọng nói của Vân Hương rõ ràng hơn một chút: “Tỷ... Muội ở trong này. Chân muội bị kẹt.”

Tôi gọi Nguyễn Tinh vài tiếng, không thấy cậu ta đáp lại, lúc này, tôi quyết định tự mình chạy vào cứu Vân Hương.

Trước tiên thấm ướt áo khoác trong nước tuyết tan, xé một mảnh vải che mặt, khoác áo ướt lên chạy vọt vào trong.

Trong phòng có mấy nơi đã bị bén lửa, khói dày đặc, tôi cúi sát người trên mặt đất tìm nơi tiếng động truyền đến.

Rất nhanh, tôi đã thấy cô ấy. Cửa sổ của gian phòng bị đốt sụp xuống, ngay cả bình phong, giá áo và giá sách đều đổ trên đất, kẹp đúng vào chân trái của cô ấy.

Vân Hương khóc nức nở: “Xin lỗi, đều tại muội...”

“Ra ngoài rồi nói!” Tôi kéo áo ướt khoác lên người cô ấy, vươn tay dùng sức đẩy giá gỗ ra.

Giá áo kia vừa khéo vướng vào chân giường, tôi dùng sức nâng lên mấy lần đều không được. Trong phòng càng ngày càng nóng, những thứ bị đốt rụi không ngừng rơi xuống, không khí nóng rực thiêu cháy cổ họng.

Vân Hương mặt đầy nước mắt: “Tỷ, mau buông tay, tỷ đi đi!”

“Câm miệng!” Tôi quát cô ấy một tiếng, hít sâu một hơi, dùng sức cố gắng nâng đồ vật lên lần nữa.

Thật vất vả mới nhắc lên được nửa phân, Vân Hương vội vàng co chân giãy dụa thoát ra. Thế nhưng mấy ngày mệt nhọc, tôi đã ở trong tình trạng kiệt sức, một hơi vừa hết, bàn tay lại buông lỏng...

Đúng lúc này, một đôi tay nắm lấy giá gỗ, Vân Hương thuận lợi rút chân ra.

Tôi kinh ngạc quay đầu, khói làm tôi rưng rưng nước mắt, ho khan khiến cổ họng tôi khàn khàn: “Nhị ca...”

Tiêu Huyền trấn tĩnh gạt đầu cười với tôi, tôi cho rằng anh ấy sẽ nổi trận lôi đình mắng tôi té tát như trước kia, nhưng anh không làm vậy, anh chỉ dịu dàng và kiên định nói: “Ta đưa bọn muội ra ngoài.”

Rời khỏi căn phòng bốc cháy chưa được bao lâu, bên trong truyền ra tiếng gậy đổ. Lúc này, tôi mới cảm giác được bàn tay Tiêu Huyền nắm lấy tay tôi đang run run.

Đến khi những người bên ngoài chạy tới, tôi lại được nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, Tổng Tử Kính, Lý tướng quân, Tôn Tiên Sinh, thậm chí còn có cả Trịnh Văn Hạo nữa.

Tiểu Trịnh còn rất thân thiết chủ động đỡ lấy Vân Hương: “Cô sao vậy? Chân bị thương?”

Vân Hương đỏ bừng mặt, nhìn tôi, lại nhìn Tổng Tử Kính, nửa muốn nửa không để Tiểu Trịnh ôm mình lên ngựa.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tổng Tử Kính mặc chiến giáp, dáng người cao ráo, bớt đi một chút ôn hòa ấm áp của thư sinh, bộc lộ vẻ cứng rắn quyết đoán. Anh ta nhìn thấy tôi, dường như đã yên lòng rất nhiều, bước nhanh tới. Tiêu Huyền vẫn ôm tôi trong lòng, anh ta vươn tay rồi lại xấu hổ thu tay về, nhìn tôi chốc lát rồi đau lòng nói: “Muội chịu không ít khổ.”

Tôi cười cười với anh ta.

Thật sự chịu không ít khổ, thần kinh quá căng thẳng cộng với những ngày lăn lộn vất vả, hiện giờ nhìn thấy bọn họ, toàn thân thả lỏng, mệt mỏi ào đến như thủy triều, lập tức bao trùm lấy tôi. Chân tôi gần như đứng không vững.

Tiêu Huyền vẫn dìu tôi, nhạy cảm phát hiện ra, bế tôi lên rồi nói: “Ra khỏi thành trước rồi nói sau.”

Anh sai bước, ôm tôi lên ngựa, giang rộng áo choàng vây chặt lấy tôi.

“Nhị ca.” Tôi ở trong lòng anh yếu ớt gọi một tiếng.

Anh nở nụ cười dịu dàng vui sướng, ánh mắt tràn đầy mãn nguyện, nhìn tôi giống như nhìn một món bảo vật đã mất nay lại tìm về được. Anh cúi đầu hôn lên trán tôi: “Không có việc gì, tiếp theo đều giao cho ta là được.”

Tôi thở ra một hơi thật dài, cảm nhận nhiệt độ ấm áp và lồng ngực vững chắc của anh, trong lòng hoàn toàn an bình, cát bay mưa đá và tiếng kêu thét xung quang đều không còn liên quan đến tôi. Trái tim đã trôi dạt một tháng qua cuối cùng cũng yên ổn hạ xuống.

Tiêu Huyền ôm tôi thúc ngựa chạy ra khỏi thành, tôi được anh ôm chặt trong lòng, dập dềnh lão đảo, bắt giác ngủ thiếp đi.

Trong không khí thoảng một mùi thơm dịu dịu, chăn bông mềm mại được nhẹ nhàng đặt lên người tôi, trùm lên tôi thật thoải mái, ấm áp, khiến tôi không khỏi muốn vĩnh viễn đắm chìm trong đó.

Tôi nóng sốt đến mức mơ mơ màng màng, cố gắng mở mắt ra nhưng tầm nhìn như bị che bởi một tầng lụa trắng. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve các đường nét trên gương mặt tôi thật cẩn thận, bóng người trước mắt không rõ ràng, dường như đang cười. Vì vậy, tôi cũng cười, dùng mặt nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay thô ráp kia.

Bên tai như rung lên một tiếng cười trầm thấp, cánh tay trên thắt lưng tôi siết lại càng chặt, có một thứ gì đó mềm mại lại ướt ướt khe khẽ đặt lên mặt và môi tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng dễ chịu, nằm trong lòng người đó, không có giá lạnh, không có đói khổ, cũng không có cô đơn, nguy hiểm và chết chóc.

Không biết tôi đã ngủ trong bao lâu, lâu tới mức bao nhiêu mệt mỏi chậm rãi tan đi, nhiệt độ trên người dần dần hạ xuống. Cơ thể của tôi nhẹ nhàng bay bổng, giống như đang trôi dạt trong một không gian không biết tên.

Sau đó, có những âm thanh ngắt quãng truyền vào tai tôi.

“Nhiệt độ đã giảm...”

“... quá căng thẳng, mệt mỏi...”

“Để cô ấy nghỉ ngơi một chút nữa đi...”

Thân thể bỗng bệnh chập rây hạ xuống, tôi cảm nhận được hô hấp của chính mình, từng chút, từng chút một, còn có tiếng bước chân đều nhịp của binh sĩ bên ngoài, và tiếng nói chuyện thì thầm từ bên kia bình phong.

“...Thế nào rồi?” Giọng nói của Tiêu Huyền.

“Đều đã sắp xếp ổn thỏa, mấy quan viên tân nhiệm làm việc rất tận tâm.” Giọng nói của Tôn tiên sinh.

“Chỗ Tử Kính thì sao?”

“Còn đang trên đường. Núi lửa phun trào lấp kín sơn đạo, lần này bọn họ đành vòng qua Thiên Sơn. Phải chậm mất mấy ngày.” Tống Tử Kính nói.

Tôi mở mắt, nhìn thấy đỉnh lều trại chắc chắn. Trên người là một cái chăn bông dày, dưới thân là một chiếc giường mềm mại, bên giường đốt hương xông phòng thơm thoang thoảng.

Cơ thể tôi mềm nhũn không còn chút sức lực, muốn ngồi dậy mà không được, đành ho nhẹ một tiếng.

Tiếng nói chuyện bên ngoài ngừng lại, có người lập tức vòng qua bình phong chạy tới trước mặt tôi.

“Muội tỉnh rồi?” Tiêu Huyền vừa nói vừa ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ trán tôi: “Không nóng. Còn khó chịu chỗ nào không?”

Tôi còn có chút ngơ ngác, nhìn anh, lại nhìn Tống Tử Kính và Tôn tiên sinh đang đứng bên cạnh vui mừng cười.

“Muội đang ở đâu?”

“Chúng ta đã rời khỏi Xích Thủy.” Tiêu Huyền nói: “Hiện giờ đang đóng quân tại một nơi an toàn.”

“Những người khác thì sao?”

“Bọn họ đều đã được sắp xếp rồi, dân chúng trong thành cũng đã có ăn có ở.”

“Vâng.” Tôi nói, sau đó, cái bụng cũng tỉnh lại của tôi ọc ọc kêu lên.

Tiêu Huyền bật cười lớn, tôi uể oải trườn mắt lườm anh, nóng sốt liên tục khiến tôi tiêu hao thể lực.

Tống Tử Kính nói: “Ta đi gọi bọn họ chuẩn bị chút đồ ăn.” Anh ta và Tôn tiên sinh cùng đi ra ngoài.

Trong lều khôi phục lại sự yên lặng, tôi và Tiêu Huyền mắt to trừng mắt nhỏ, một lát qua đi, tôi không nhận được trước mà nở nụ cười.

“Muội còn dám cười!” Tiêu Huyền vờ tức giận.

Tôi oan ức: “Đàn ông muốn đánh nhau, núi lửa muốn phun trào, liên quan gì đến cô gái nhỏ bé như muội?”

“Ngay từ đầu muội đã không nên chạy tới đây!”

Tôi càng oan ức: “Làm sao muội biết thiên tai nhân họa lại xuất hiện khắp nơi như thế?”

“Muội không nghĩ đến chuyện nếu ta đến không kịp sẽ thế nào hay sao?”

“Sao có thể?” Tôi nói: “Muội biết ca sẽ đến.”

Tiêu Huyền đắp lại chăn cho tôi, bỗng nắm lấy bàn tay tôi để dưới chăn, nắm thật chặt, chặt đến mức có chút run run.

Tôi cảm giác được một sự ấm áp, vui sướng từ nơi hai bàn tay đan vào nhau truyền vào tim. Tôi nhìn chàng trai anh tuấn trước mặt, chỉ cần nhìn thấy anh, tôi sẽ thấy vô cùng thỏa mãn, luôn muốn cười, đó là một sự vui sướng không cách nào đè nén được.

Tiêu Huyền nhìn thật sâu vào mắt tôi, đưa tay vuốt tóc mai tôi, sau đó cúi người xuống, đặt trán mình lên trán tôi, khẽ thở dài một hơi.

Tôi nhẹ nhàng cười.

36. Chương 36: Rời Biệt Ly

Thành Xích Thủy đã không ở được nữa, quân đội dẫn người dân chuyển tới một khe núi cách đó năm mươi dặm về phía Đông. Cũng may gió tuyết đã ngừng, lương thảo cũng được chuyển đến thuận lợi, mọi người không còn sợ đói bụng nữa. Chỉ là, còn chưa biết đến đầu xuân phải làm thế nào gây dựng lại quê nhà một lần nữa, dân chúng Xích Thủy đều có chút chán nản, thất vọng.

Tiêu Huyền và Da Luật Trác chính thức gặp mặt. Nói chuyện gì, đương nhiên tôi không biết, nhưng nhìn vẻ mặt Tiêu Huyền khi trở về cũng đoán được rằng sự hợp tác của hai bên coi như thuận lợi. Cớ gì Da Luật Trác không đồng ý? Tiêu Huyền và Triệu đẳng khai chiến, hẳn chỉ có lợi không có hại, bảo thù lúc nào chẳng được?

Hai cha con họ Liễu đau ốm tới cửa nói lời cảm ơn. Tiêu Huyền không cho tôi xuống giường, chính anh cũng an vị bên cạnh chiếu dài hai bên họ. Liễu Minh Châu không ngu ngốc, nhìn Tiêu Huyền lễ phép khách khí với bọn họ rồi lại quay đầu dịu dàng thân thiết bưng trà, bóp vai cho tôi, tất cả đều đã hiểu.

Nàng nhìn thấy chỉ nhin xuống, cười cứng nhắc mà không nói gì, khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ, có cảm giác như đang phản bội bạn bè. Dù sao, trong hai tháng vây thành, chúng tôi đã đồng cam cộng khổ, tình bạn bè, đồng chí tăng lên không ít. Chỉ là, trong tình yêu cũng như trên chiến trường, không thể nhường nhịn, thứ mình thích phải tự mình giành lấy. Đàn ông có chân tự bọn họ đi, nếu anh ta không thích mình, không cần chờ mình đuổi, tự anh ta đã chạy không còn bóng dáng. Suy nghĩ vì cô thích nên tôi tặng anh ta cho cô mới là chuyện tức cười.

Vì vậy, tôi cũng dịu dàng cười với Tiêu Huyền, tuyên bố quyền sở hữu. Sắc mặt Liễu tiểu thư trở nên không tốt lắm, sau này sợ rằng chúng tôi khó có thể tiếp tục làm bạn. Có được phải có mất thôi.

Tôi lại ngoan ngoãn nghỉ ngơi một ngày Tiêu Huyền mới cho phép tôi rời giường. Không biết anh kiếm từ đâu ra một chiếc áo choàng lông cáo trắng muốt, bắt tôi khi ra ngoài nhất định phải khoác thêm. Tôi mặc chiếc áo hoa hoa lệ lệ, có cảm giác như giấy hoàng kim bọc viên kẹo đường.

Tôi phàn nàn nói vậy có bắt mắt quá không, các hương thân còn ăn đói mặc rách, nhưng Tiêu Huyền lại phụng phịu khép áo choàng của tôi càng chặt.

Vân Hương chưa khỏi bệnh, bị khói làm thương tổn đến phổi, vẫn ho khan.

Khi tôi đi vào, ngạc nhiên nhìn thấy Tổng Tử Kính đã ở đó. Trên mặt Vân Hương bay lên hai rặng mây đỏ, vừa xấu hổ vừa vui mừng ngồi trên giường. Tổng Tử Kính đang vui vẻ kể với cô ấy chuyện gì đó.

Tôi thật sự cảm thấy mình tới không đúng lúc, nhưng lúc này quay lại cũng đã muộn.

“Mẫu cô nương cũng tới rồi.” Tổng Tử Kính đã nhìn thấy tôi, đứng dậy.

Vân Hương có chút băn khoăn: “Tổng Tiên Sinh tới xem muội có thiếu gì không. Khi tỷ bị bệnh, tiên sinh rất chiều cố muội.”

Tôi vốn đang lo lắng chỗ Vân Hương bị sao nhãng, nghe cô ấy nói vậy mới yên tâm.

Tổng Tử Kính thấy tôi tới, liền định ra về: “Tỷ muội hai người nói chuyện đi.”

Vân Hương nghe vậy không nói gì, chỉ là, vẻ mặt buồn bã, thất vọng đã nói lên tất cả. Tôi cười, vỗ vỗ tay cô ấy, nói với Tổng Tử Kính: “Tôi chỉ đi ngang qua xem thôi, còn phải đi thăm Liễu huyện chủ, huynh ngồi với Vân Hương thêm một lúc đi.”

Tôi vừa mở miệng như vậy, Tổng Tử Kính không đi được, đành gật đầu ngồi lại. Vân Hương như tỏa sáng, đáp lại tôi bằng một ánh mắt vui mừng. Cô gái nhỏ này càng lớn càng xinh đẹp, là một cô gái thanh tú làm người ta yêu thích. Hiện giờ cô ấy không còn vẻ sợ hãi, tự ti trước kia, càng thêm ngây thơ, đáng yêu.

Trước đây Tống Tử Kính vẫn thân thiện, hòa ái với Vân Hương nhưng luôn giữ một khoảng cách nhất định, lần chủ động thân cận này thật hiếm có, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Tuy tôi nhìn ra được sự chênh lệch rõ ràng giữa hai người, thế nhưng cũng không thể chưa cố gắng đã thừa nhận thất bại được.

Cô bé đáng thương, bất kể có được hay không, ít nhất cũng có thể vui vẻ một ngày.

Tôi đi ra khỏi lều vải, có chút bất ngờ khi nhìn thấy Trịnh Văn Hạo đang đi nhanh tới đây như sao xẹt.

Nhìn thấy tôi, cậu ta sững sốt một thoáng rồi lần đầu tiên chấp tay hành lễ với tôi: “Mẫu cô nương.”

Hai tròng mắt của tôi suýt nữa lọt vành lẫn xuống đất.

Tiểu Trịnh ngượng ngùng nói: “Những gì cô đã làm ở thành Xích Thủy ta đều đã nghe nói, trong lòng vô cùng kính nể.”

Thì ra là như vậy.

Tôi đang định nói vài câu khách sáo, Tiểu Trịnh đột nhiên hỏi: “Vân Hương tỉnh rồi sao?”

Tôi há miệng, cuối cùng cũng hiểu biểu hiện vừa rồi là “ông say không phải do rượu”, mà là đang trải đường. Nhưng mà, nhưng mà, cậu ta và Vân Hương, chuyện này khi nào?

Tôi còn đang bay trên chín tầng mây, Tiểu Trịnh không chờ được nữa, tự mình đi vào trong lều. Còn chưa tới cửa, rèm đã bị vén lên, Tống Tử Kính đi ra. Sắc mặt Tiểu Trịnh biến đổi kỳ ảo, hai người lên tiếng chào nhau rồi Tiểu Trịnh đi vào thăm Vân Hương.

Tôi hỏi Tống Tử Kính: “Cậu ta thích Vân Hương?”

Tống Tử Kính cười: “Suy nghĩ của người trẻ tuổi, ta sao biết được? Từ nhỏ cậu ta đã được nuông chiều, còn chưa từng chạm vào một cái đinh, ngang ngạnh khó kiềm chế, một cái bạt tai của Vân Hương có lẽ đã đánh đúng chỗ rồi.”

Tôi sợ hãi cười: “Tiểu Trịnh này thật có xu hướng chịu ngược đãi.”

Tống Tử Kính chậm rãi đi cùng tôi, hỏi: “Về chuyện giải độc cho Liêu thái hậu, cô chuẩn bị thế nào rồi?”

Tôi nói: “Chuyện này không cần lo lắng, chỉ cần định ra thời gian lên đường thôi. Hoàng đế Liêu quốc không phải vẫn ở biên cảnh chờ tôi đấy sao? Hắn cũng không muốn chết cồng đầu.”

Tống Tử Kính cười gượng hai tiếng: “Vương gia một vạn lần không muốn để cô đi.”

Tôi cũng chẳng muốn chạy tới Siberia sống những ngày ăn lông ở lỗ, thế nhưng cũng không thể làm kẻ thất tín, không phải sao?

Tôi nói: “Tôi lấy thân phận sứ giả tới đó là được.”

Tống Tử Kính im lặng một lúc, sau đó nói: “Biết mấy người bị vây hãm trong thành, chúng ta thật sự nóng lòng như lửa đốt, hận không thể mọc cánh để bay tới đây. Đại quân gặp phải bão tuyết, vương gia còn gắng gượng hành quân, đồng thời cũng phải đi trước mở đường, làm gương cho binh sĩ. Đôi mắt đỏ rực, buổi tối ngủ không an giấc, ta biết, tất cả đều vì chạy tới cứu cô.”

Trong lòng tôi kích động, chỉ biết cúi đầu.

Tống Tử Kính cảm thán: “Vương gia... A Huyền, hẳn một lòng báo thù, không để ý tới nữ nhân, ai cũng có thể nhận ra lần này hẳn rất nghiêm túc.”

Tôi lúng túng, thật sự không biết nói gì mới được, mặt cũng bắt đầu nóng lên.

“A Huyền tính tình thẳng thắn, không chịu trói buộc, đối nhân xử thế hay làm việc đều dứt khoát, chính xác, đơn giản, ghét nhất là lục đục, lừa dối, nịnh hót, càng căm ghét tay chân tàn sát, bạn bè phản bội. Thế nhưng, trên lưng hắn không chỉ đeo huyết hải thâm cừu, còn có kỳ vọng của hoàng đế đối với hắn, và tính mạng của toàn bộ binh sĩ, dân chúng Yên địa. Ba ngọn núi lớn đè trên lưng khiến hắn phải từ bỏ chính mình, đi theo con đường mà mọi người mong đợi, khóa chặt vui buồn của chính mình, tự chôn vùi tình cảm của bản thân, tất cả đều vì thành công. Đương nhiên phải trả giá rất nhiều thì cũng sẽ có kết quả tốt đẹp. Hắn sẽ thành công, trở thành thiên cổ đế vương nhìn xuống thiên hạ.”

Tổng Tử Kính nói rồi nhìn tôi đầy ý cười. Thế nhưng tôi cảm thấy ánh mắt anh ta nặng đến mức tôi không thăng nổi thất lưng.

Tôi vẫn biết Tổng Tử Kính tâm tư kín đáo, hành sự lão luyện, hơn nữa còn tiểu lý tàng đao, thủ đoạn cứng rắn, trước đây tôi từng vô cùng kính phục, giờ tự trải nghiệm mới cảm thấy một cảm nhận khác.

Ý của anh ta, tôi rất rõ ràng.

Tôi cũng không biết mình đã quay về doanh trường của Tiêu Huyền thế nào. Anh đang vui đầu xem công văn, thấy tôi trở về lập tức đứng dậy đi tới, một tay kéo lấy tay tôi ủ ấm.

“Sao lại lạnh như vậy? Áo choàng dày như thế cũng không có tác dụng. Muội đã đi mấy vòng rồi?”

Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt dần trong gang tấc, trái tim đau đớn khó chịu, giống như bị một dao cùn chậm rãi cắt nghiền. Mấy ngày nay Tiêu Huyền đã mệt mỏi, gầy đi nhiều, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, nhưng trong mắt tôi vẫn tuần tú thu hút như ngày nào. Cái mũi cao thẳng, cái cằm nghiêm nghị, chỉ có đôi lông mày nhíu lại là vô cùng chứng mất.

Sau khi tới Yến địa, tôi chỉ thấy anh ấy nhăn mày lo nghĩ, thỉnh thoảng nở nụ cười cũng chưa quá ba giây. Mỗi ngày đều có nhiều việc phải giải quyết như vậy, có nhiều áp lực phải gánh chịu như vậy, anh đều không nói, đều tự mình chống đỡ. Tôi còn nổi tính trẻ con, giận dữ với anh...

Nghĩ vậy, tôi rút tay ra, sờ lên giữa cặp lông mày của anh, muốn xóa đi những dấu vết đó.

Tiêu Huyền thoáng ngạc nhiên, nhìn vào ánh mắt lo lắng của tôi, cười rạn rở. Anh dịu dàng quyến luyến bắt lấy tay tôi, để tôi bên môi khẽ hôn. Tôi mờ mịt nhìn anh, trong lòng có ngàn vạn lời mà không làm cách nào nói ra miệng.

Tiêu Huyền buông tay tôi ra, cánh tay chậm rãi ôm lấy tôi, thân thể cao lớn chặn hết mọi tia sáng. Vòng tay anh mang theo mùi da thuộc và hương cỏ xanh, vừa cổ xưa vừa tươi mát, tôi hít sâu. Trong lòng như có thứ gì đó vỡ tung, trái tim kịch liệt nảy lên, đưa tay ôm lấy anh.

Tiêu Huyền lập tức ôm chặt lấy tôi. Tôi ngẩng đầu lên từ trong lòng anh. Đôi mắt anh sâu thăm thẳm, mang theo những rung động bề ngỗ, cúi đầu về phía tôi.

/Hắn sẽ thành công, trở thành thiên cổ đế vương nhìn xuống thiên hạ./

Tôi như bị điện giật, quay mặt đi ngay khi chỉ còn một giây. Nụ hôn kia rơi vào gò má tôi.

Ngày đi xa, tới kinh đô của nước Liêu, tuyết ngừng rơi, mặt trời ấm áp soi sáng cánh đồng tuyết. Núi lửa phía xa xa đã ngừng phun trào, tuyết đọng trên những đỉnh núi cũng đã bắt đầu tan. Mùa xuân đang tới.

Đại quân của Da Luật Trác đã lùi về trong nước, nhưng hắn không đi, mang theo quân cận vệ canh giữ tại biên cảnh, chờ áp giải tôi về kéo dài sinh mệnh ẹ anh ta. Tôi kiên quyết từ chối Vân Hương đi cùng, đồng ý với lời đề nghị của Tiêu Huyền, sớm đưa cô ấy về thành Tây Dao dưỡng bệnh. Tôi chỉ mang theo Đồng Nhi xuất quan.

Tiêu Huyền tiễn tôi xuất quan, đoàn người hộ tống trùng trùng điệp điệp kia khiến tôi nhìn mà hết hồn. Tiểu Trình vừa cảm thán Yến vương thế lực lớn, vừa than thở vì số phận sắp rơi vào miệng hổ của mình.

Tôi an ủi anh ta: “Coi như làm tình nguyện xuyên biên giới là được rồi, thật là một hành động vĩ đại, rạng rỡ tổ tông.”

“Muội thật không có lương tâm.” Tiểu Trình cắn khấn tay, trừng mắt nhìn tôi: “Đừng trách ta không nhắc muội trước, bà già của Da Luật Trác kia là một lão yêu quái nghìn năm, quỷ dị không ai bằng, pháp lực vô cùng, ngoại trừ con trai và con gái bà ta, người bên ngoài đến gần đều có nguy cơ bị xé thành từng mảnh nhỏ.”

Tôi sợ hãi: “Sao có thể dữ dội mãnh như thế, đâu có giống người sắp chết? Huynh xác định người cần cứu mạng chính là bà ta?”

Tiểu Trình trợn mắt: “Không, rất có thể sẽ là chính muội.”

Giờ mới hối hận thì đã muộn, tôi ngẩng đầu nhìn Tiêu Huyền đang dẫn đường phía trước, trong lòng nghĩ, tương lai có biến cố gì phát sinh sẽ không trở thành sự kiện nghiêm trọng cản trở sự phát triển ngoại giao đây chứ?

Tới trước quân đội của quân Liêu, tôi xuống xe.

Đầu lĩnh của đối phương cười một con ngựa nhanh nhẹn dũng mãnh, dáng người hần cao lớn, phong độ, hiên ngang, gương mặt tuần tú, đẹp như không phải người phàm khiến mắt tôi sáng ngời. Đúng là da trắng như tuyết, môi đỏ như son, đôi lông mày dài thanh mảnh, nếu ánh mắt không chói mắt bức người như thế kia, tôi thật muốn ca ngợi anh chàng này còn xinh đẹp hơn cả con gái.

Chỉ là, Da Luật Trác đâu? Vì sao không tự mình tới đón, thật thất lễ đúng không?

Tôi hỏi Tiểu Trình: “Da Luật Trác đâu?”

Khóe miệng Tiểu Trình giật giật: “Không phải ở kia sao?”

Ngón tay anh ta đang chỉ anh chàng đẹp trai long trời lở đất trên lưng ngựa.

Cầm tôi rơi bịch xuống đất.

Tiểu Trình nhún vai: “Vì vậy hần mới mang mặt nạ.”

Tiêu Huyền đã đi tới, vẻ mặt bình thản, vươn tay ra với tôi. Tôi hít sâu một hơi, nhìn bàn tay với những ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng của anh ấy, đặt tay mình lên đó. Anh nắm lấy, nhẹ nhàng kéo một cái, ôm tôi vào trong lòng.

Chúng tôi đi tới trước, Da Luật Trác cũng xuống ngựa.

Tiêu Huyền ôm lấy vai tôi, vừa thông thả vừa kiên định đi về phía anh ta. Ánh mắt sắc bén của Da Luật Trác hướng về phía mặt tôi, tôi không chịu nổi ánh mắt bức người như thế, rất nhanh đã cúi đầu xuống. Da Luật Trác nghiêng cứu tôi một lúc, sau đó chuyển hướng về phía Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền ung dung đón nhận ánh mắt đối phương, vững như thạch bàn.

Da Luật Trác không nhận được mà mở miệng nói: “Đa tạ vương gia đã bỏ được thứ yêu thích.”

Giọng nói Tiêu Huyền trầm thấp, nói từng chữ thật rõ ràng: “Không phải bỏ những thứ yêu thích, chỉ là tạm ượn, bản vương chờ bệ hạ đưa nàng trở về không thiếu một sợi tóc.”

Da Luật Trác khẽ nhíu mày, ngoài cười nhưng trong không cười: “Vương gia yên tâm, đương nhiên sẽ chiếu cố Mẫn cô nương chu đáo.”

Nói dứt lời, đội ngũ phía sau lưng anh ta tách ra, một chiếc xe ngựa màu vàng tinh xảo đẹp đẽ chậm rãi tiến ra khỏi hàng, bên cạnh có mấy tỷ nữ và gã sai vặt mặc cung trang.

Công bằng mà nói, đãi ngộ này không tính là tệ.

Trái tim tôi đập kịch liệt, bất an và quyến luyến cũng bắt đầu trào lên, lời muốn nói hoàn toàn nghẹn trong cổ họng, đành phải nắm chặt tay Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền nghiêng mặt đáp lại tôi bằng một nụ cười dịu dàng đến khôn cùng, anh nắm chặt tay tôi, ôm lấy thất lưng tôi, cúi đầu đặt lên trán tôi một nụ hôn thật nhẹ.

“Đi đi. Ta chờ muội trở về.”

Tôi khẽ thở ra một hơi, chậm rãi buông tay anh ra.

Trước khi bước lên xe ngựa, tôi quay đầu nhìn về phía Nam. Chỉ thấy Tiêu Huyền mặc áo bào màu xanh thẫm, kim quan sáng lấp lánh, sợi tóc bay nhẹ nhàng trong gió, gương mặt tuần tú lãng tử tràn đầy thâm tình nhìn tôi cười. Chỉ nhìn mình tôi.

Đôi mắt tôi cay cay, xoay người lên xe ngựa. Rèm vừa buông, tầm nhìn đã bị ngăn cách.

Kinh đô Liêu quốc là một nơi tràn ngập sắc màu dị quốc. Kiến trúc vương vức nặng nề, họa tiết trang trí kỳ lạ sắc sỡ, người dân mũi ắt sâu như người phương Tây.

Hoàng cung nước Liêu sừng sững cao ngất, theo phong cách cao rộng, tráng lệ lại trang nghiêm cổ kính, hoàn toàn khác biệt với những phong cách đặc sắc của phía Nam.

Một quốc gia thô kệch thế này làm thế nào sinh ra một đế vương xinh đẹp, tuấn tú, lại tà ác, khí thế bức người thế kia? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ.

Da Luật Trác thờ ơ nói: “Mẫu cô nương, chúng ta tới rồi. Ta đưa ngươi đi gặp thái hậu.”

Aiz, lặn lội đường xa mấy ngày, hết màn trời chiếu đất lại tới xe ngựa lắc lư, bão cát sa mạc. Bây giờ chén trà nóng cũng chưa được uống đã vội vàng bắt tay làm việc, hoàng đế Liêu quốc này thật không biết đạo đãi khách.

Tiểu Trình khôn khéo hơn tôi, ba ngày trước khi vào thành đã nằm xuống giả bệnh, lúc này đang nửa mê nửa tỉnh, được tiểu cung nữ thanh tú hầu hạ. Khi tôi bị dẫn đi, chỉ thấy anh ta nháy mắt với tôi vài cái.

Tên Da Luật Trác này tuy làm việc quả quyết, chuyên quyền độc tài, tự cao tự đại nhưng không câu nệ tiểu tiết, vì vậy cũng không ra vẻ bề trên, chỉ cần người ta tuân mệnh thì hắn cũng chẳng thêm để ý lễ tiết có chính xác hay không. Hơn nữa, thân phận tôi đặc biệt, hắn lúc nào cũng giám thị tôi, ngày ngày ở chung, tôi cũng lười duy trì lễ tiết chín quỳ ba lạy, động một cái lại quỳ xuống chúc hắn sống đến vạn tuổi, mà hắn cũng chẳng thêm để ý.

Thánh Từ thái hậu ở trong một cung điện tên là Thái Trữ cung (trữ: an tĩnh), nhìn thấy cái tên này tôi lại nhớ tới Dương Tâm các ở Tạ gia, đều truyền tải một kỳ vọng tốt đẹp cỡ nào. Tâm của Tạ Chiêu Hoa đã dưỡng về được, không biết thái hậu này có thật sự cũng “trữ” được không.

Thái Trữ cung canh phòng cẩn mật, Da Luật Trác tự mình dẫn tôi vào, thị vệ, thái giám đều hành lễ nhường đường, nhẹ đến mức gần như không có một tiếng động. Một cung nữ tuổi tác hơi lớn ăn mặc tinh tế, thanh lịch, dung mạo đoan trang từ bên trong bước ra, bước chân mềm mại, hành lễ với Da Luật Trác: “Bệ hạ đã trở về?”

Da Luật Trác nhìn thấy cô ấy lập tức dừng lại, vẻ mặt như tảng băng trôi cuối cùng cũng hòa hoãn lại một chút, thậm chí còn nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Hạ cô cô, bên trong thế nào rồi?”

Nữ quan kia nói: “Vẫn như trước, nhưng tinh thần của người tốt hơn trước một chút, đôi khi cũng có thể nhận ra công chúa.”

Da Luật Trác gật đầu: “Những ngày ta không ở đây đã làm phiền cô cô.”

Nữ quan kia ôn hòa cười, vô cùng duyên dáng, xinh đẹp: “Lời này của bệ hạ khiến nô tỳ sợ hãi. Thái hậu còn thương nhớ ngài, ngài mau vào đi.”

Da Luật Trác gật đầu, lúc này mới bước vào trong.

Bên trong rất thiếu ánh sáng, các cung nữ đều đứng ở góc phòng nhìn như ma. Màn che đẹp đẽ rộng lớn buông chạm đất, khói hương lượn lờ, trên chiếc giường lớn có một người phụ nữ trung niên nửa nằm nửa ngồi, bên cạnh có một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục màu hồng phấn đang thấp giọng nói chuyện với bà ta.

Nhìn thấy chúng tôi tiến vào, cô gái quý tộc kia lập tức nhảy dựng lên.

“Đại ca!” Giọng nói cô ta trong trẻo mềm mại, động tác uyển chuyển như một con bướm bay lượn, nhào vào trong lòng Da Luật Trác.

Về mặt Da Luật Trác dịu dàng, tâm trạng tốt, xoa đầu cô ta: “A Dao.”

Thiếu nữ từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, tôi chỉ cảm thấy trước mắt chói lòa.

Nếu Da Luật Trác tuấn mỹ như thần tiên thì tôi nên nghĩ đến chuyện cô em gái này của anh ta cũng là tiên nữ hạ phàm mới đúng. Chỉ là, cô gái này đẹp thuần khiết đến mức gần như trong suốt, cao quý như một đoá Bạch Liên trong Dao Trì trên Thiên Đình. Coi như tôi đã gặp nhiều người đẹp, hai người đẹp nhất Đông Tề đã từng xưng chị xưng em với tôi, thế nhưng hôm nay nhìn thấy Da Luật Dao này mới cảm thấy “thế gian tuyệt sắc” còn có một định nghĩa khác.

Da Luật Dao nhìn thấy tôi, lộ vẻ nghi hoặc. Da Luật Trác giải thích: “Đây là Mẫn cô nương được mời tới để xem bệnh ầu thân.”

Tôi liền hành lễ, thân thể vừa mới cong xuống, Da Luật Dao đã nâng tôi dậy, thân thiết nói: “Mẫn cô nương từ xa xôi đến đây đã khổ cực rồi. Sau này, gia mẫu còn phiền cô điều thủ hồi xuân.”

Cô ấy nhìn trẻ tuổi, ngây thơ, hồn nhiên, ai ngờ tính cách đã vô cùng trưởng thành, trầm ổn, thật ra đáng công chúa một nước.

Da Luật Trác đi về phía cái giường lớn. Người phụ nữ trên giường đã không còn ít tuổi, thể nhưng nhìn giống như chỉ mới quá bốn mươi, vô cùng mỹ lệ. Đáng tiếc về mặt ngày đại, hai mắt vô thần, tóc đã bạc trắng một mảng lớn.

Da Luật Trác đi tới cầm tay mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân, con đã trở về. Còn tìm đại phu tới chữa bệnh cho ngài.”

Thái hậu mê man nhìn anh ta một lát, giống như không nhận ra, lại chuyển tầm mắt sang hướng khác. Bà ấy là một người phụ nữ đẹp, cho dù thần trí thất thường hay có khuynh hướng bạo lực thì vẫn không ảnh hưởng tới một chút phong thái của bà.

Da Luật Trác rất bất mãn với vẻ ngẩn người của tôi, cứng nhắc nói: “Mẫn cô nương còn muốn đứng ở đó tới khi nào?”

Đứng dưới mái hiên nhà người, sao có thể không cúi đầu. Tôi nén giận, làm kiểm tra toàn thân cho thái hậu trước.

Còn chưa đụng tới bàn tay của thái hậu, toàn thân bà ta đột nhiên run lên, sợ hãi co người lại, quơ hai tay kêu to: “Tránh ra! Quái vật! Tránh ra!”

Móng tay bác gái dài chừng ba milimet, vươn ra như móng vuốt của Bạch Cốt Tinh, ngay khi tôi chưa kịp lùi lại đã cào ra vài vết máu trên mu bàn tay tôi. Tôi đau đến mức hít sâu.

Da Luật Trác và hai cung nữ bên cạnh lập tức xông tới, kéo kéo, vô vô, dở dở. Thái hậu vẫn điên cuồng kêu ầm lên như trước, chân đá tay đập, không cho người nào tới gần.

Hạ cô cô kia vội vàng chạy tới, vừa hô “nương nương” vừa nhào lên giường ôm lấy bà ta. Thái hậu nghe được giọng nói của cô ấy, lúc này mới ngừng giãy dụa, ôm lấy Hạ cô cô, run rẩy nói: “Ngữ Băng, bệ hạ đâu? Vì sao bệ hạ còn chưa trở về? Bọn chúng là ai? Đám xông vào đây! Người mau đuổi bọn chúng đi!”

Hạ cô cô luôn miệng nói vâng, lập tức nháy mắt với chúng tôi. Da Luật Trác không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành tạm thời dẫn mọi người lui ra ngoài.

Tôi nghe thấy Hạ cô cô đang nói với thái hậu: “Bệ hạ đang trên đường trở về, đã qua Trường Hà rồi ạ.”

Thái hậu nói: “Lần trước người cũng nói với ta người đã qua Trường Hà.”

Hạ cô cô nói: “Nương nương ngài nhớ nhầm rồi, lần trước mới qua A Bá Nhĩ, lần này mới là Trường Hà. Ngài nghỉ ngơi cho tốt, nghe lời uống thuốc, như vậy chờ bệ hạ trở về mới có thể mặc đẹp đi đón người.”

Thái hậu nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn bình tĩnh lại.

Một lát sau, Hạ cô cô đi ra nói với chúng tôi: “Thái hậu đã ngủ, cô nương có thể kiểm tra rồi. Thái hậu luôn ngủ rất say.”

Về mặt Da Luật Trác vô cùng nặng nề: “Người vẫn không nhớ lại được?”

Hạ cô cô lắc đầu: “Chỉ nhớ đến lúc tiên đế xuất chinh. Thật ra như vậy cũng tốt, tránh cho người đau lòng.”

Ánh mắt lạnh như băng của Da Luật Trác liếc đến chỗ tôi. Tôi rùng mình một cái, lập tức tự động đi vào xem mạch cho thái hậu lão Phật gia.

Thù hận quốc gia, ân oán gia tộc, đâu có khi nào đi một mình.

Vài ngày sau đó, tôi tự mình cảm nhận được nỗi khổ của Tiểu Trình khi đó. Liều thái hậu này thật sự là một lão yêu quái nghìn năm tuổi.

Mất trí nhớ bình thường tinh thần thất thường thì thôi, thế nhưng bà ta thường xuyên có những thời khắc hồi phục, tỉnh táo lại một chút. Mỗi khi đến những lúc này, đại não của bà ta lại bắt đầu hoạt động suy nghĩ, sau đó hành hạ những người xung quanh.

Khi dứt thuốc bà ta đột nhiên phun thuốc vào mặt đối phương là chuyện bình thường nhất. Khi bắt mạch thì sử dụng chiêu “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo”, khi xoa bóp lại đột nhiên đại tiện, tiểu tiện không khống chế được, thậm chí khi châm cứu, bà ta còn nhổ châm xuống chọc về phía mặt tôi. Bà già này đã tu luyện thành tinh, hơn mười một cung nữ thái giám trong cung này đều không trông giữ được. Hơn nữa, nếu bà ta còn chưa chơi đã, nhất định sẽ dở trò ăn vạ, làm nũng, không hề có phong thái quốc mẫu. Những lúc này, đứa con trai hiếu thuận Da Luật Trác sẽ mắng mọi người tể tát, trong đấy có cả tôi.

Tuy lần nào cũng bị già này hành hạ đến mức gần như tức nước vỡ bờ, thế nhưng mỗi khi bà ấy bị độc phát, giống như vạn kiếm xuyên thân, lột da khoét thịt, đau đớn giãy dụa, tôi lại cảm thấy vô cùng đáng thương. Mỹ nhân già cũng là mỹ nhân nha.

Bà ta không hành hạ hai đứa con của mình, thế nhưng cũng xa cách, coi toàn bộ cung nữ thái giám trong cung là ma quỷ. Cả một hoàng cung to như vậy, người duy nhất bà ta đồng ý thân cận khi không tỉnh táo chỉ có mình vị cô cô Hạ Ngữ Băng kia.

Xuất thân của Hạ Ngữ Băng thật ra cũng không bình thường, cô ấy là đương kim gia chủ của Hạ gia, là em gái của hộ quốc đại tướng quân Hạ Trăn, mẹ là tài nữ một thời Khuất Thanh Ngạn. Trước khi tiến cung, cô ấy không hề có tiếng tăm gì, chỉ là một tiểu thư quý tộc bình thường. Năm cô ấy mười ba tuổi, thái hậu hiện nay cũng là hoàng hậu năm ấy có xích mích với tiên đế, hai mẹ con bà ta bị đưa đi hành cung, hay nói trắng ra là thất sủng, vừa khéo gặp được Hạ Ngữ Băng thông minh hơn người. Hạ tiểu thư bày ra một vài diệu kế, khiến cho đế hậu hòa giải. Hoàng hậu liền gọi cô ấy vào cung làm nữ quan thiếp thân, nhiều năm qua quyền hành nghiêng ngả hậu cung. Da Luật Trác cũng vô cùng tôn kính cô ấy, Da Luật Dao do cô ấy nuôi lớn lại càng coi cô ấy như chị gái.

Sau này thái hậu bị độc phát, tâm trí thất thường, chỉ nhớ được nữ quan trung thành bên cạnh mình, những người khác hoàn toàn không nhận. Hạ Ngữ Băng mười ba tuổi tiến cung, nay đã qua hai mươi năm, thanh xuân đã không còn. Thế nhưng cô ấy khí độ ung dung, hơn nữa trời sinh đã xinh đẹp, nhìn như chưa tới ba mươi, đang ở thời khắc quyến rũ nhất của một người phụ nữ. Da Luật Trác phi tần không nhiều, Hạ cô cô một mình xử lý mọi việc trong cung, không ai không kính phục. Tuy tôi cảm thấy cô ấy độc thân đến già hẳn sẽ có chút cô đơn, nhưng có thể trở thành một người phụ nữ xuất sắc có chức nghiệp ở cổ đại luôn luôn phải trả giá.

37. Chương 37: Nhà Đế Vương Nhiều Việc

Điệp Song Phi trong người thái hậu vô cùng ngang ngược, nếu không phải Da Luật Trác ngày ngày dùng vàng đổi danh được kéo dài mạng sống cho bà ta, bà ta đã mất mạng từ lâu. Loại độc khiến người ta đau đớn thế này độc tính rất sâu, muốn giải bỏ hoàn toàn vô cùng khó. Không chỉ cần châm cứu, ngâm thuốc, xoa bóp, khí công, quan trọng nhất là cần một người dùng một loại dược, mỗi ngày lấy máu làm thuốc dẫn. Mà loại dược này bản thân chính là độc, uống vào tuy không mất mạng nhưng cũng vô cùng đau đớn, tổn hại rất lớn tới chức năng của các bộ phận khác trên cơ thể. Không bị làm sao, thuốc bổ cũng không nên uống chứ đừng nói là độc dược.

Tôi trình phương án trị liệu lên cho Da Luật Trác, anh ta thâm trầm suy nghĩ trong chốc lát rồi nói ngày mai sẽ cho tôi câu trả lời chắc chắn. Thế nhưng, buổi tối thái hậu lại phát bệnh một lần, khiến mọi người một đêm mất ngủ, sức cùng lực kiệt.

Hạ cô cô thở dài một tiếng, nói với tôi: “Mẫu cô nương, ta bằng lòng làm dược nhân kia.”

“Không được!” Da Luật Trác đột nhiên gầm lên giận dữ, khiến lỗ tai tôi ù ù.

Da Luật Trác nói: “Thân thể người cũng không được tốt, không thể làm vậy.”

Hạ cô cô nói: “Thái hậu đối với ta ân trọng như núi, ta làm một chút chuyện nhỏ vì người cũng đáng.”

Da Luật Trác giận dữ: “Năm đó, nếu không có cô cô thì căn bản không có mẫu tử chúng ta hiện tại, cô cô hà cớ gì phải nói ân nghĩa?”

Hạ cô cô còn nói: “Những người khác không đáng tin, việc này do chính ta làm vẫn tốt hơn.”

Da Luật Trác tức sùi bọt mép: “Ta nói không được chính là không được!”

“Được rồi!” Cuối cùng, tôi lên tiếng cắt đứt cuộc giằng co của bọn họ: “Hạ cô cô không cần lo lắng, không phải chúng ta đã có sẵn người rồi sao?”

Tôi nói rồi chỉ Trình Tiểu Sinh, Trình sư huynh bị tôi kéo đến nghiền được ở bên cạnh. Tiểu Trình trước đó đang thất thần, thấy chúng tôi đều nhìn mình mới ngu ngơ nghiêng đầu nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi của chúng tôi.

Da Luật Trác suy nghĩ: “Hắn?”

Hạ cô cô cũng không chắc chắn: “Hắn?”

Tôi gật đầu: “Hắn!”

Tiểu Trình hoảng sợ: “Ta?”

“Chính là huynh.” Tôi cười: “Sư huynh của chúng ta khi báỉ sư đã được sư phụ cho uống độc môn bí được điều chế từ quả Hỏa Long, cả đời bách độc bất xâm. Người như vậy làm được nhân, không chỉ vô hại đối với cơ thể, mà máu của huynh ấy cũng có thể giải được một phần độc được.” Đây cũng là lời nói thật, tôi cũng không vô duyên vô cớ ức hiếp Tiểu Trình.

Da Luật Dao hoảng hốt kêu lên: “Ta không muốn A Sinh ca ca chảy máu!” Nói rồi tiến lên ôm lấy cánh tay Tiểu Trình.

Tiểu Trình rõ ràng không chịu nổi mỹ nhân này, chỉ nhếch mép nhẹ răng. Da Luật Trác bắt Tiểu Trình trở về một phần nguyên nhân cũng vì cô em gái bảo bối của anh ta, Da Luật Dao, rất thích Tiểu Trình. Thế nhưng Tiểu Trình lại không có phúc hưởng thụ, lần nào cũng tránh còn không kịp. Da Luật Dao còn nhỏ, luôn luôn có thừa sức lực để bám lấy Tiểu Trình, khiến Tiểu Trình ăn đủ vị khổ.

Bọn họ bắt đầu đẩy đẩy kéo kéo, Da Luật Trác quay đầu hỏi tôi: “Vậy vì sao người không tự mình làm?”

Tôi tức giận: “Tôi nhập môn muộn, sư phụ bắt công chưa cho uống.”

Tiểu Trình run run, khóc không ra nước mắt: “Sư muội, thật nhẫn tâm...”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu: “Sư phụ trọng nam khinh nữ, thật nhẫn tâm.”

“Không phải, ý ta là...”

“Ý sư huynh là đồng ý đúng không?” Tôi tranh thủ ngắt lời Tiểu Trình, quay đầu cười với Da Luật Trác: “Bệ hạ thấy thế nào?”

Da Luật Trác híp mắt quan sát Tiểu Trình như đánh giá hàng hóa: “A Sinh, người thấy sao?”

Tiểu Trình đâm lao đành phải theo lao, nhìn Hạ tỷ tỷ dịu dàng yếu ớt đứng một bên, lại nhìn vẻ mặt không che giấu kỳ vọng của Da Luật Trác. Anh ta cũng hiểu một khi đã làm được nhân, Da Luật Dao sẽ không có cơ hội bám lấy mình nữa, vì vậy, anh ta gật đầu.

Da Luật Trác giống như thở ra một hơi, trịnh trọng nói: “Cảm tạ.”

Tiểu Trình bĩu môi, tiếp tục vùi đầu nghiền được. Da Luật Dao tức giận phát tay bỏ đi.

Trong số những lần lần lượt lấy máu của Trình sư huynh, độc tố tích tụ trong cơ thể thái hậu dần dần được tiêu trừ, bệnh tình rõ ràng chuyển biến tốt đẹp. Khi tuyết miền Bắc bắt đầu tan, bà ta cuối cùng cũng mở miệng nói với tôi: “Người tên là A Mẫn phải không?”

Bàn tay bưng được của tôi run lên. Người phụ nữ mỹ lệ này giống như đã nằm mơ một giấc mơ rất dài, hiện giờ chậm rãi tỉnh lại, mở mắt nhìn thế giới này. Nghi hoặc, mừng rỡ, cảm xúc dâng trào.

Hạ Ngừ Băng chạy tới trước mặt bà ta đầu tiên, kích động nói: “Nương nương tỉnh lại rồi?”

Thái hậu thật vui mừng nhìn cô ấy: “Ngữ Băng, sao ngươi lại tiều tụy như thế này? Ta làm sao vậy?”

Hạ cô cô rưng rưng nước mắt cười: “Trước kia nương nương bị bệnh, nhưng giờ không có việc gì nữa rồi, hiện giờ ngài đã ổn cả rồi.”

Da Luật Trác cùng em gái Da Luật Dao vội vàng chạy tới. Từ khi Liêu tiên đế qua đời, thái hậu lập tức bị bệnh, kéo dài mười năm mới lấy lại được thần trí đã mất đi, vì vậy, ký ức vẫn còn dừng lại ở mười năm trước, nhìn thấy con trai đã trưởng thành hơn nhiều, con gái đã trở thành một cô gái, vô cùng giật mình.

Người một nhà đoàn viên, những người ngoài đương nhiên trở thành dư thừa, vì vậy chúng tôi tự giác lui ra.

Khi tuyết tan mới là lúc khí trời lạnh nhất, tôi cùng Tiểu Trình chạy tới phòng mấy thái giám ngồi sưởi ấm, cùng mọi người uống trà, nói chuyện phiếm.

Bọn thái giám đều cảm ơn hai chúng tôi. Mọi người sống chung hơn một tháng, cùng làm việc vui vẻ, tôi và Tiểu Trình đều là người thoải mái, dễ hầu hạ, nay lại chữa khỏi bệnh cho thái hậu, giảm bớt rất nhiều gánh nặng cho bọn họ.

Bọn thái giám nói: “Giờ thì tốt rồi, sau này chúng ta không cần cả ngày lo lắng chờ đợi nữa. Thái hậu khỏi bệnh, tâm trạng bề hạ tốt, toàn bộ hoàng cung, triều đình sau này đều sống yên ổn.”

Tôi không khách khí mà thưởng thức đồ ăn và trà ngon bọn họ dâng lên, hỏi: “Tôi vẫn rất tò mò, tới đây lâu như vậy rồi mà luôn cảm thấy hoàng cung rất yên tĩnh, vì sao không gặp các nương nương khác?”

Thái giám cười nói: “Mẫu cô nương chuyên tâm chữa bệnh nên không chú ý đầy thôi. Bề hạ chúng ta chỉ có hai mỹ nhân phẩm cấp không cao, một người là “lương nhân”, một người là “thường thị”, cũng không chính thức lập phi, sau khi hoàng hậu tạ thế cũng không nhắc tới chuyện lập hậu nữa. Chuyện trong hậu cung đều do Hạ cô cô quản lý, đại tổng quản cũng chỉ có danh nghĩa, tất cả đều phải nghe cô cô sai khiến.”

“Vì sao?” Tôi kỳ quái, chẳng lẽ Da Luật Trác cũng khác vợ?

Thái giám cười giảo hoạt, lại không chịu nói: “Chuyện của các quý nhân, hạ nhân chúng ta làm sao biết được?”

Mấy ngày tiếp theo, bệnh thái hậu chuyển biến càng nhanh. Độc đã lâu không phát tác, thần trí ngày một thanh tỉnh. Da Luật Trác tâm tình vui vẻ, thỉnh thoảng tôi còn có thể nhìn thấy anh ta cười một tiếng.

Thái hậu kéo tôi hỏi việc nhà, hỏi tôi năm nay bao nhiêu tuổi, trong nhà có bao nhiêu người, đã hứa gả cho ai chưa.

Tôi đỏ mặt nói còn chưa hứa gả cho ai.

Thái hậu cười vui vẻ: “Vậy làm con dâu Liêu quốc chúng ta được không, nam nhân Liêu quốc anh dũng cường tráng lại thương yêu tử. Tiểu tử ưu tú trong quý tộc nhiều như vậy, hôm nào giúp ngươi chọn một người.”

Tôi hốt hoảng nói: “Trong lòng có người thương, không dám làm phiền thái hậu!”

Thái hậu còn than thở thất vọng. Bà ấy thân mật như một bác gái hàng xóm, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo của bề trên.

Thái hậu vừa mới khỏi bệnh, sức lực yếu, nói chưa bao lâu đã mệt.

Sau khi bà ấy ngủ, tôi và Hạ Ngữ Băng cùng nhau ra ngoài chuẩn bị thuốc buổi tối.

Trước giờ Hạ Ngữ Băng vẫn mang gương mặt u sầu, nay bệnh của thái hậu đã tốt lên, thần sắc sáng hơn nhiều, hiền hòa thanh lệ, nhìn qua có vẻ vô cùng thoải mái. Trên người cô ấy tỏa ra hương hoa nhài nhạt khiến tôi cảm thấy rất thân thuộc.

Hạ Ngữ Băng giải thích: “Gia mẫu là người nước Tề, chỉ thích hoa nhài. Bà từ thế nhiều năm, hương thơm này khiến ta có cảm giác bà vẫn ở bên cạnh.”

Tôi nhìn nụ cười nhả nhận của cô ấy, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ lớn mật, lại cảm thấy quá khoa trương, vội vàng lắc đầu.

Hai người yên lặng một lúc, Hạ Ngũ Bạng đột nhiên nói: “Thái hậu và tiên đế tình nghĩa sâu nặng, nếu không phải tiên đế đột nhiên qua đời, người nhất định sẽ ban giải được. Chỉ là, ta nghĩ lúc đó chỉ sợ thái hậu cũng không chịu dùng mà cùng tiên đế ra đi. Năm đó thái hậu cố gắng chống đỡ cũng chỉ vì bệ hạ đang cơ khi còn niên thiếu...”

Tôi cảm thán: “Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Có phải bệ hạ nhìn thái hậu khổ cực như vậy mới chậm chạp không lập hậu?”

Hạ Ngũ Bạng cười khổ: “Đúng vậy. Chỉ là, một quốc gia vô hậu cũng không thích hợp.”

“Cô cô đã từng khuyên bệ hạ hay chưa?”

“Sao còn chưa? Khi bệ hạ đăng cơ đã lập Ai Kính hoàng hậu, sau rồi hoàng hậu mắc bệnh qua đời, ta liền khuyên bệ hạ chọn một nữ tử hiền hậu khác làm hậu, nhưng bệ hạ không chịu nghe, ta nào có biện pháp gì.”

Tôi nói: “Không phải vì lo lắng độc kia đấy chứ? Hoàng thượng cũng thật là, quy củ là thứ chết, người là sống. Bệ hạ là vua một nước, ở đây do bệ hạ định đoạt, thủ tiêu cái quy củ này là được rồi.”

Hạ Ngũ Bạng lắc đầu: “Đây là quy củ do tổ tông đặt ra.”

“Cô cô, các lão tổ tông ăn lông ở lỗ, chúng ta cũng phải làm như vậy hay sao? Thời đại là thứ thay đổi, con người phải phát triển, tất cả những gì chúng ta làm đều vì chính mình, để đời sau được sống tốt hơn. Nếu không cần gì nam canh nữ chức, cần gì phát triển thương mại, quay về ở trong hang động là được rồi.”

Hạ Ngũ Bạng nghe vậy sửng sốt, cười nói: “Mẫn cô nương thật nhanh mồm nhanh miệng, lời nói đều thật có lý. Chỉ là, nói thì dễ làm thì khó, những trọng thần thông thái rôm trong triều, những nguyên lão tôn thất hồ đồ ngu ngốc không bị thuyết phục dễ dàng như vậy.”

Tôi đành phải nói: “Vây độc này đã có cách giải rồi, cùng lắm thì dùng độc sau đó lại lặng lẽ giải. Chỉ là phải chịu chút vị đắng thôi.”

Hạ Ngũ Bạng gật đầu: “Cúng may chúng ta có một vị đại phu khéo léo thông minh như Mẫn cô nương. Tiếc rằng chờ đến khi mọi việc ổn thỏa, cô lại phải trở về, ta lại mất đi một người nói chuyện.”

“Hoàng cung lớn như vậy, sao cô cô lại không tìm được người nói chuyện.” Tôi cười: “Hay là cô cô lập gia đình đi.”

Hạ Ngũ Bạng sợ hãi cười: “Lập gia đình? Ta?”

“Sao vậy?”

“Đã nhiều tuổi rồi còn gả cho ai?” Hạ Ngũ Bạng lắc đầu cười không ngừng: “Hơn nữa, ta cũng không muốn gả, cứ thế này ở bên thái hậu là ta đã thỏa mãn rồi. Ta tiến cung từ năm mười ba tuổi, hai mươi năm qua đều ở trong cung, đã không thích ứng được với cuộc sống bên ngoài nữa.”

“Nhưng còn hạnh phúc của cô cô thì sao?” Tôi không nhịn được mà hỏi.

Hạ Ngũ Bạng mỉm cười: “Hạnh phúc của nữ nhân không phải chỉ có kết hôn, sinh con, ta cho rằng Mẫn cô nương tự lập, có khả năng như vậy cũng hiểu rõ ràng.”

Nói vậy, tôi cũng liên tục gật đầu.

Hạ Ngũ Bạng cười một tiếng: “Đừng chỉ nói về tôi, nói về cô một chút đi. Cô nói với thái hậu đã có người trong lòng, là thật sao?”

Tôi đỏ mặt, những vấn đề thành thật thừa nhận: “Chỉ là rất thích một người.”

Hạ Ngũ Bạng tiếp tục hỏi, mang theo vài phần ngây thơ của thiếu nữ: “Hắn là người thế nào? Có tốt với cô không?”

“Anh ấy tốt lắm, đối với tôi cũng rất tốt.” Tôi nói qua loa.

Hạ Ngữ Băng nhảy cảm nghe ra có điều không đúng: “Vậy còn vấn đề gì?”

“Cũng không tính là vấn đề.” Không hiểu sao tôi rất thoải mái bàn luận cuộc sống tình cảm của tôi trước mặt cô gái này: “Thân phận của tôi và anh ấy chênh lệch rất lớn, quan niệm cũng có rất nhiều điểm không giống nhau. Cho dù hiện giờ chúng tôi ở bên nhau, tôi cũng có thể đoán trước được tương lai của chúng tôi sẽ vô cùng trắc trở, rất có thể sẽ không đi được tới cuối cùng.”

Hạ Ngữ Băng cười: “Aiz, tuy tôi chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nhưng Mẫn cô nương, cuối cùng chúng ta đều phải về với cát bụi, chẳng lẽ vì nhất định phải chết nên hiện giờ sẽ không ăn cơm hay sao? Đời người được bao lâu, vì tương lai có khả năng sẽ phát sinh trắc trở mà bỏ qua hạnh phúc hiện tại, cô cho rằng như vậy đáng giá sao?”

Nhất thời, tôi cảm giác như bị dội nước, dội mạnh đến mức khiến toàn thân tôi chấn động nhưng thần trí lại tỉnh táo hơn nhiều.

Đúng như vậy.

Từ hôm đó, tôi dồn hết tâm trí vào việc chữa bệnh cho thái hậu, chỉ hy vọng có thể sớm chữa khỏi cho bà ấy, như vậy tôi cũng có thể sớm trở lại bên cạnh Tiêu Huyền. Lo lắng đến tương lai làm gì, trong thế giới này tôi vốn là người cô độc, anh cũng đang phấn đấu trên đàn chính trị, tương lai chẳng biết ai sẽ làm vua, ai sẽ làm giặc, gặp nhau chính là duyên phận, yêu nhau lại càng may mắn. Cứ sợ hãi lo trước lo sau như vậy, cuối cùng lại càng khó ở bên nhau.

Tôi phải thử một lần, đứng bên cạnh anh ấy, cùng anh đi hết con đường xem kết quả sẽ thế nào.

Hạ Ngữ Băng vừa khâm phục vừa ao ước nhìn tôi: “Mẫn cô nương khi thì buồn phiền khi lại cười vui vẻ, tuổi trẻ thật tốt.”

Tôi thốt ra: “Cô cô cũng còn trẻ mà.”

Hạ Ngữ Băng kinh ngạc, cười lớn: “Ta đã hơn ba mươi rồi, nữ nhân khác như ta đã có hài tử hơn mười tuổi ấy chứ.”

Lúc này tôi mới nhớ ra đây là cổ đại, phụ nữ có nghề nghiệp ở hiện đại hơn ba mươi tuổi vẫn tràn đầy nhiệt huyết, phụ nữ thời xưa vừa qua hai mươi đã nên rồi sân khấu, về nhà giặt quần áo nuôi con, rồi cứ như vậy qua cả đời.

Tôi nói: “Cô cô không thể nói như vậy. Ngài thay thái hậu lo liệu hậu cung hơn mười năm, giúp hoàng thượng không phải buồn phiền, có thể dồn tâm trí vào việc triều chính. Cuộc sống của ngài không thể dùng việc sinh nhi dục nữ để đánh giá. Theo tôi thấy, cô cô thông minh có khả năng, một mình đảm đương nhiều việc, quả thật là nữ trung hào kiệt. Cuộc sống của ngài sẽ vô cùng phóng khoáng, muôn màu muôn vẻ, những người phụ nữ khác không thể so sánh.”

Hạ Ngữ Băng lộ vẻ ngưỡng ngùng: “Cô nương thật là... đã quá khen.”

Tôi trở về phòng, nhấc bút muốn viết cho Tiêu Huyền một bức thư. Thế nhưng khi cầm bút lên lại không viết ra nổi một chữ.

Viết cái gì bây giờ? Em nghĩ em yêu anh rồi, anh thì sao?

Mẹ ơi, sao lại khôil hài như thế.

Mất hứng, tôi đặt bút xuống, bỏ ra ngoài ngắm mặt trăng mùa Đông.

Khoác áo choàng Tiêu Huyền đã tặng, tôi chậm rãi tản bộ dưới mái hiên, Đồng Nhi yên lặng đi theo phía sau cách tôi năm bước.

Chúng tôi im lặng đi qua những hành lang thật dài của Liêu cung, vòng tới hoa viên, nhìn thấy trong ngôi đình phía trước có ánh đèn.

Da Luật Trác đứng đối diện Hạ Ngữ Băng, dường như đang nói chuyện gì đó. Tôi vô thức đứng lại, kéo Đồng Nhi trốn vào bóng tối.

Nghe trộm là một chuyện rất vô đạo đức, nhưng bất quá lại là bản tính của con người.

Chỉ thấy vẻ mặt Da Luật Trác dịu dàng, đầy ý cười, thâm tình nhìn Hạ Ngữ Băng. Dáng vẻ của Hạ Ngữ Băng tương đối bình tĩnh, vẫn cúi đầu rũ mi, dịu dàng hiền hòa như trước, nghiêm túc nói chuyện. Tâm trí của Da Luật Trác hiển nhiên không ở trong nội dung cuộc đối thoại, chỉ cười nhìn cô ấy, giống như nhìn thế nào cũng không đủ. Da Luật Trác hình như chỉ nhỏ hơn Hạ cô cô ba, bốn tuổi, hai người đứng bên nhau, một người cao lớn anh tuấn, một người dịu dàng đoan trang, vô cùng xứng đôi.

Cuối cùng Hạ Ngữ Băng cũng có chút giận dữ, ngẩng đầu cao giọng nói: “Bệ hạ có đang nghe không?”

Da Luật Trác lập tức gạt đầu: “Đương nhiên đang nghe, người tiếp tục nói đi.”

Đôi mắt Hạ Ngữ Băng khẽ nhú lại: “Vậy người nói xem ta vừa nói gì?”

Da Luật Trác ngẩn người một lúc, nói năng lộn xộn: “Chuyện đó là... Tạo phản... A không, là ba quận phía Nam Đông Tề có dân đói tạo phản...”

Tôi ở phía xa nghe vậy toàn thân chấn động.

Hạ Ngữ Băng thở dài bất đắc dĩ: “Bệ hạ cũng nên quan tâm một chút, nếu đã kết đồng minh với Yến vương thì cũng nên theo sát biến đổi cục diện của Đông Tề. Thế cục phía Nam ảnh hưởng trực tiếp đến Yến vương, nếu chính quyền quốc nội rung chuyển, liệu rằng Yến vương có...”

Tôi đứng trong góc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, tuy loạn lạc phía Nam còn cách xa Yến địa, thế nhưng biến đổi chỉ trong chốc lát, tuy tôi không thể giúp được gì nhưng ở bên cạnh Tiêu Huyền vẫn cảm giác yên tâm hơn.

Đồng Nhi lo lắng kéo tay áo tôi, tôi gạt đầu với cô ấy, hai chúng tôi lặng lẽ quay trở về đường cũ.

38. Chương 38: Trở Lại Thành Tây Dao

Tôi còn đang phiền não suy nghĩ phải tìm biện pháp gì để hỏi thăm chút tin tức, kết quả là ngày hôm sau, Hạ Ngữ Băng đã tự mình tới chỗ tôi trước.

Cô ấy vẫn ung dung tự nhiên như từ trước đến giờ, quan tâm hỏi tôi một vài vấn đề trong sinh hoạt hàng ngày, bỗng nhiên, chủ đề thay đổi: “Ngày tuyết tan rất lạnh, cô nương cũng không nên say mê ánh trăng đẹp, buổi tối ra ngoài rất lạnh đấy.”

Lúc đó, tôi lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh từ dưới chân len lỏi lên tận đỉnh đầu, nghĩ thầm Hạ cô cô này thật sự lợi hại.

Cô gái này, một đường đi qua gió tanh mưa máu, chính quyền chuyển vẫn sừng sững không đổ, thái hậu trọng bệnh, một đê vỡ liệu cho cả vạn người trong hậu cung. Thâm trầm cơ trí, biết nặng biết nhẹ, tâm tư kín đáo, trấn tĩnh ung dung, tuy lúc nào cũng thể hiện sự âm áp, uyển chuyển nhưng trong đó luôn có một loại khí thế mơ hồ. Thật là một cô gái hiếm thấy.

Tôi ngượng ngùng, không biết phải nói gì. Hạ Ngữ Băng lại cười rạng rỡ như nắng xuân: “Cô nương hẳn đã lo lắng cả một đêm rồi, chi bằng đi nói vài câu với bệ hạ đi.”

Tôi mừng rỡ, vội vàng cảm ơn cô ấy rồi chạy ra ngoài.

Da Luật Trác biết vì sao tôi tới, đi thẳng vào vấn đề: “Người đại khái đã biết về chuyện bạo loạn rồi?”

Tôi gạt đầu: “Nhưng chỉ là đại khái thôi.” Năm ngoái, khi nạn châu chấu đi qua, tôi đã đoán rằng đầu xuân năm nay sẽ có nạn đói, chỉ không ngờ rằng sẽ nghiêm trọng đến mức nạn dân khởi nghĩa. Ba quận đồng loạt khởi nghĩa là một phạm vi tương đối lớn, tuyệt đối không cùng một trình độ với những địa phương nhỏ trước đây. Xem ra Triệu đảng hủ bại, chính trị hà khắc, cuối cùng cũng khiến dân chúng lên tiếng.

Da Luật Trác nói: “Hoàng đế các ngươi nhận được tin này, hình như bệnh lại thêm nặng. Hiện nay, trên triều đình đã do Triệu thừa tướng quản lý. Thái tử mới được sắc phong nhìn có vẻ tuổi trẻ nhiệt tình nhưng chỉ lần qua một lần là bại trận.” Anh ta nói vô cùng khinh thường.

Tình hình quê nhà khiến tôi vô cùng khó chịu với thái độ này của anh ta, nói lạnh như băng: “Bệ hạ đứng ngoài nhìn đương nhiên có chút hả hê.”

Da Luật Trác cười nhạt với tôi, châm chọc nói: “Chính quyền Triệu gia không ổn định, người được lợi chính là Yến vương. Khi người đa sầu đa cảm thương hại dân chúng, nói không chừng hắn đang âm thầm vui mừng, xoa tay chuẩn bị xuất kích ấy chứ.”

Tôi bức bối nói: “Nhân dân như con, bệ hạ lại coi con mình như cọng cỏ, thấy nước sôi lửa bỏng mà không cứu? Ngài ý chí sắt đá lại không hiểu đạo lý mỗ gà lấy trứng hay sao?”

Da Luật Trác bị tôi chống đối, trên mặt không chút cảm xúc, toàn thân tỏa ra hàn khí bức bối. Tôi cũng hiểu mình đã quá mức lỗ mãng. Tiêu Huyền bảo vệ tôi đến mức mưa không đến đầu, chiều đến mức coi trời bằng vung, không lớn không nhỏ, nói không kiêng kỵ ai, vừa bị chọc tức là châm chọc, khiêu khích, có khi còn chửi mắng, căn bản không biết nể mặt ai. Thế nhưng Da Luật Trác dù sao cũng là vua của một nước, lại không thân cũng chẳng quen với tôi, bị tôi chế nhạo, cơn tức này làm sao nuốt trôi?

Đang suy nghĩ phải xin lỗi thế nào, lại nghe Da Luật Trác nói: “Ngươi nói có lý.”

Cầm tôi suýt chút nữa rơi trên mặt đất. Anh chàng đẹp trai mặt lạnh này lại sẽ chịu thua.

Da Luật Trác lạnh nhạt nói: “Hạ cô cô nói với ta người trời sinh tính tình ngay thẳng, nhưng thông hiểu đại nghĩa, quả nhiên như vậy.”

Khi anh ta nói vậy, một cơn gió nhẹ từ khe cửa thổi vào. Tôi ngửi thấy một mùi hoa nhài quen thuộc từ trên người anh ta, không khỏi sửng sốt.

Tiếng đập cửa khê vang lên, Hạ Ngữ Băng thấp giọng nói: “Bệ hạ?”

Da Luật Trác cũng không kiêng kỵ tôi, cao giọng nói: “Vào đi.”

Hạ Ngữ Băng đi vào, không nhìn tôi mà trực tiếp giao một quyển sổ nhỏ vào tay Da Luật Trác.

Da Luật Trác cúi đầu nhìn, lông mày dần dần nhíu chặt, nghi hoặc, ngạc nhiên, khó hiểu. Tôi đột nhiên có dự cảm không tốt.

Da Luật Trác đọc quyển sổ xong xoay người đưa lại cho Hạ Ngữ Băng. Hạ cô cô rất nhanh đã đọc xong, vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc, hai người đồng loạt quay đầu nhìn về phía tôi như có hẹn trước.

Trong lòng tôi bất ổn, cảm thấy trái tim sắp bắn ra khỏi lồng ngực: “Sao vậy?”

“Yến vương hắn...” Hạ Ngữ Băng đoán từ ngữ: “Hắn bị ám sát, bị thương...”

Đêm đó, tôi thu thập ổn thỏa, chuẩn bị trở về suốt đêm.

Quần áo, dược liệu... Không biết vết thương có nặng hay không?

Phải viết lại “Thu Dương lục bút” cho Tiểu Trình... Hay là chỉ bị thương ngoài da?

Tuyết Liên Lộ Da Luật Trác tặng tôi... Nhờ may độc phát thì sao?

“Thiên Văn tâm ký” Tiểu Trình đưa tôi còn chưa kịp đọc... Không sao, cho dù độc phát, nhất thời chưa chết được, tôi sẽ cứu về được.

Nhưng, sẽ không đứt tay gãy chân đấy chứ?

Sao có thể? Hộ vệ bên cạnh anh ấy nhiều như mây mà.

Nhất định chỉ là bị thương ngoài da bình thường thôi...

Da Luật Trác phái người đưa tôi trở về, còn tặng tôi một lượng châu báu lớn. Nếu là ngày xưa, tôi nhất định sẽ vô cùng vui mừng, hôm nay chỉ có thể bất an cảm ơn qua loa. Trong lòng cảm thấy như có thứ gì

đó đang cào cào, phiền não, lo lắng khiến tôi đứng ngồi không yên, chỉ đến khi xe ngựa bắt đầu lăn bánh, sự kích động này mới hòa hoãn lại một chút, nhưng sau đó tôi lại bị tâm tình càng mãnh liệt bao phủ.

Đồng Nhi lo lắng nhìn tôi: “Tiểu thư, hay là ngài nghỉ ngơi một chút đi, đã khuya lắm rồi.”

Tôi nhìn bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, trong cơ thể có cả nghìn cây kim đâm tôi thật đau.

Tôi nói với Đồng Nhi: “Không biết có phải tôi nghĩ nhiều hay không, nhưng... tôi cảm thấy rất bất an.”

Đồng Nhi cười dễ dàng tôi: “Tiểu thư quan tâm quá sẽ bị loạn. Vương gia quý nhân nhiều phúc, có thần tiên phù hộ, sẽ không có việc gì.”

Cô ấy thật ra cũng thấp thỏm bất an, cười vô cùng gượng gạo.

Tôi nói: “Vì sao không có một chút tin tức từ chỗ bọn họ?”

“Có lẽ thư còn chưa đưa đến, hoặc là không muốn tiểu thư lo lắng.” Đồng Nhi bỗng nhiên vui mừng: “Nếu là chuyện sau, vậy chẳng phải chứng tỏ vương gia bị thương không nặng sao?”

Tôi thở dài một hơi: “Tôi cách anh ấy thật xa.”

Suốt ngày đêm, xe ngựa hối hả chạy về phía Nam, dần dần rút ngắn khoảng cách giữa tôi và Tiêu Huyền, chậm rãi rút ngắn. Cuối cùng, tôi cũng nhìn thấy bức tường thành sừng sững của thành Tây Dao từ phía xa.

Tôi bắt giác rung mình một cái.

Đi qua một thôn trang ngoài quan đạo, tôi mở to mắt nhìn những lá cờ trắng càng ngày càng gần được treo trên những nóc nhà dân, những lá cờ cao cao trùng điệp, nhẹ bay lên theo gió, nối liền liên tục, giống như một lớp tuyết vừa mới rơi xuống.

Tôi lập tức rơi từ đầu xuống mùa đông giá rét.

Không nhận được nữa, tôi bảo đánh xe dừng lại, sau đó đẩy cửa nhảy xuống.

Trước một nông trại có một bác gái đang làm ruộng, mặc áo tang, trên thắt lưng buộc một tấm vải màu trắng vô cùng chói mắt.

Trái tim tôi như treo trên một sợi chỉ, cảm thấy từng chữ nặng đến nghìn cân: “Đại nương, cả thôn để tang, là ai qua đời vậy?”

Bác gái ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, buông dụng cụ trên tay xuống, vẻ mặt u sầu than thở: “Cô nương từ bên ngoài tới phải không? Vương gia của chúng ta vài ngày trước bị kẻ xấu ám sát, trọng thương, không chữa trị kịp thời...”

Tại tôi ừ ừ, lời nói của đại nương liên tục quanh quẩn trong đầu, chỉ cảm thấy dưới chân nứt ra một khe hở rất lớn, tôi liên tục rơi xuống, rơi xuống, bị bóng đêm và giá lạnh vây quanh.

Những người xung quanh lại nói gì đó, tôi không biết gì hết, chỉ biết tôi đã giật lấy dây cương trong tay một thị vệ, xoay người lên ngựa, quất roi thật mạnh, phóng như bay về phía thành Tây Dao.

Gió đầu xuân lạnh thấu xương đập vào mặt tôi, tay tôi nắm chặt dây cương đã đông cứng, tim đập như trống trận, hận không thể mọc cánh để bay đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?

Vệ binh ở cổng thành nhìn thấy tôi, giơ thương định ngăn lại, không biết ai nhận ra tôi hô một tiếng: “Là Mẫn cô nương.”

Bọn họ thoáng do dự, tôi đã phi qua cổng thành.

Một màu trắng xóa. Trong thành một màu trắng xóa.

Tôi gần như không hít thở được.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Vô số tua cờ màu trắng như những con quái vật có sinh mệnh dương nanh múa vuốt, bay lượn trên không trung. Tôi nhìn quanh thành thị bỗng chốc trở nên xa lạ này một vòng, sự sợ hãi như sóng thần cuốn trôi từng sợi dây thần kinh của tôi, xé rách lý trí của tôi.

Tôi mù quáng chạy trong thành như bị lạc đường, con ngựa cũng bị nhiễm cảm xúc của tôi, nôn nóng bất an. Tôi bỗng tỉnh lại, nhớ ra hiện giờ mình nên làm gì, vội vàng siết chặt dây cương hướng về phủ Yến vương.

Vương phủ cũng treo đầy cờ trắng, đã có người tới thông báo, tôi vừa đến nơi, Tổng Tử Kính đã từ bên trong vội vã đi ra.

“Tiểu... Mẫn cô nương?” Tổng Tử Kính lộ vẻ kinh ngạc. Tính cách anh ta không hướng ngoại như Tiêu Huyền, tuyệt đối là một tảng băng trôi, mặt không biết đổi sắc, hôm nay lại trợn tròn mắt há hốc mồm thế kia. Anh ta cũng mặc một bộ đồ tang, gia đình vương phủ đi theo phía sau anh ta toàn bộ đều mặc đồ tang.

Tôi run run, hỏi: “Tiêu Huyền đâu?”

Tổng Tử Kính há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được thành lời.

“Tiêu Huyền đâu?” Tôi lớn tiếng hỏi.

Không có trả lời.

Không còn đủ kiên nhẫn nữa, tôi đẩy bọn họ ra xông vào trong.

Tổng Tử Kính nhanh tay nhanh mắt giữ tôi lại: “Cô chờ một chút, cô không thể...”

“Không thể làm gì?” Tôi lạnh lùng nói: “Tôi muốn gặp anh ấy! Nếu không hãy đánh ngất tôi đi, hoặc là giết tôi đi!”

“Cô...” Tổng Tử Kính vô cùng khó xử. Nhìn gần, anh ta cũng gầy đi rất nhiều, hai mắt đầy tơ máu. Trái tim tôi sắp lạnh đến mức đóng thành băng, hất tay anh ta ra, tôi tiếp tục xông vào trong.

Bên trong có rất nhiều người. Thuộc hạ, binh sĩ, gia đình, còn có rất nhiều người tôi không nhận ra. Mọi người chen chúc trong phòng khách, cờ trắng giăng đầy, nhìn mà khiến người ta giật mình. Không ít người đang rơi nước mắt, còn có người kinh ngạc nhìn tôi.

Tổng Tử Kính vội vã chạy tới phía sau tôi. Mọi người không nói một lời, chỉ chậm rãi tách ra, để lại một con đường cho tôi.

Nơi cuối đường, có một cỗ quan tài màu đen.

Tôi đi tới từng bước một.

Mọi người từng bước tách ra.

Vân Hương xô đám người chạy ra, đôi mắt hồng hồng, giọng nói nghẹn ngào: “Tỷ...”

Tôi không nhìn cô ấy, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Chiếc quan tài màu đen vừa to vừa nặng, được đặt hơi nghiêng so với mặt đất, bên trên bao phủ một lá cờ Yến quân mới tinh, xung quanh là nền trắng sáng rực rỡ, trước mắt tôi nở ra một rừng hoa màu trắng.

Khi đó, lúc vẫn còn trên đường rời kinh lên Bắc.

Ánh trăng đẹp lắm, nước chảy róc rách, núi rừng được hoàng hôn ôm trong vòng tay, lặng lẽ ngủ say.

Tôi và Tiêu Huyền sóng vai ngồi bên bờ suối, hai chúng tôi đều cởi giày, ngâm chân trong nước. Dòng nước suối mát lạnh lướt qua đôi chân chúng tôi, cơn trùng thấp giọng kêu trong bụi cỏ phía sau lưng. Một đêm nhàn hạ an tĩnh, chúng tôi cứ ngồi như vậy, thật lâu không nói gì.

Bỗng nhiên, một điểm sáng màu vàng ảm áp lóe lên, nhấp nháy, lượn lờ ngay trên mặt nước. Rất nhanh, đã có thêm một điểm sáng nữa, điểm thứ ba, rồi điểm thứ tư. Những chấm sáng nhỏ nhỏ, giống như kết thành một cái lưới bằng đá quý bao trùm lên chúng tôi.

“Trước đây từng gặp chưa?” Tiêu Huyền hỏi tôi.

Tôi gật đầu, cười nói: “Đom đóm, là đom đóm.”

Những con côn trùng nhỏ nhỏ chớp lên những ánh sáng mê hoặc lòng người trong bóng đêm, mơ mộng, lóa mắt, giống như một đám yêu tinh đốt đèn đi chơi đêm.

Tôi nói với Tiêu Huyền: “Muội rất ngu ngốc, cũng không để tâm đọc sách. Nhưng có một vài câu thơ muội lại nhớ rất rõ.”

Tôi đọc cho anh ấy nghe: “Tình yêu, em vĩnh viễn là một ngôi sao phía trên tôi; nếu bất hạnh chết đi, tôi nguyện biến thành một con đom đóm, trong khu vườn này, lướt qua từng ngọn cỏ, bay trong màn đêm, bay từ hoàng hôn đến nửa đêm, từ nửa đêm đến bình minh, chỉ hy vọng trời không mây, để tôi có thể nhìn thấy, một ngôi sao rực rỡ bất biến trên kia, đó là em, chỉ hy vọng em hãy tỏa sáng vì tôi, qua đêm, qua ngày, để tình yêu được tiếp tục kéo dài...”

Tiêu Huyền im lặng thật lâu.

Tôi không chịu nổi, quay đầu hỏi anh: “Ít nhất ca cũng phải cho vài câu đánh giá đi chứ?”

Tiêu Huyền miễn cưỡng nói: “Đây mà là thơ à...”

Tôi cụt hứng, xì mặt. Tiêu Huyền lại bổ sung để cho tôi chút mặt mũi: “Nhưng cũng vô cùng cảm động, tình ý chân thành, mộc mạc tự nhiên.”

Lúc này tôi mới hài lòng.

Chúng tôi khẽ khua chân trong nước, đom đóm nhẹ nhàng bay lượn trong tiếng kêu của côn trùng. Có một thằng nhóc to gan dám bay đến góc áo tôi rồi dừng lại.

Tôi vui mừng nhìn nó, lại không dám chạm vào, sợ dọa nó bay đi, vì vậy liền quay đầu gọi Tiêu Huyền cùng nhìn.

Thế nhưng bên cạnh đã không một bóng người.

Tôi hoảng sợ, vội vàng đứng lên.

Ánh trăng bỗng biến mất, cả khu rừng rộng lớn quay về với bóng tối, tôi không nhìn thấy gì, bóng của những thân cây, suối nước sóng sánh, ánh sáng đom đóm, tiếng côn trùng kêu, tất cả đều lùi mình vào trong bóng tối. Khí lạnh từ bốn phía dồn về, thấm ướt quần áo tôi.

Sợ hãi bao trùm lấy tôi, tôi lớn tiếng gọi tên Tiêu Huyền, nhưng không có đáp lời.

Tôi chạy trốn trong không gian hỗn độn, hư ảo, thế nhưng bóng tối không có tận cùng. Xung quanh như có rất nhiều loài vật không tên đang ẩn nấp, đều từ một nơi bí mật nào đó giương mắt nhìn chằm chằm. Dưới chân đột nhiên giẫm phải thứ gì đó, tôi ngã xuống đất, có một thứ bén nhọn đâm vào huyết Nhân Trung của tôi.

Tôi đau đớn rên một tiếng, mở mắt ra.

“Tỉnh rồi!”

Tôn tiên sinh thở ra một hơi thật dài.

Tôi chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực đang cuộn cuộn sôi trào, vô cùng khó chịu, không khỏi giãy dụa ngồi dậy.

Vân Hương vội vàng đỡ lấy tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi. Tôi há miệng lại ới một ngụm máu lớn vào trong chậu.

Trời ạ, xuất huyết dạ dày?

Phẩm Lan và Giác Minh còn đang ở đây, bị một ngụm máu này của tôi khiến cho sợ hãi hét lên.

“Không có việc gì, bị kích thích nên nhất thời khí huyết không ổn định. Điều dưỡng cẩn thận là được.” Tôn tiên sinh không coi đây là chuyện nghiêm trọng.

Tôi nôn xong, trong ngực trống không, lại cảm thấy hụt hơi, mệt mỏi quay về giường. Phía ngực trái có một cơn đau như cắt da cắt thịt tràn ra theo đường kinh mạch, đau đến mức tôi phải nhíu mày, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt.

Hai đứa trẻ nhào tới đầu giường tôi, đồng loạt khóc lên như có hẹn trước.

“Mẫn tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Mẫn tỷ tỷ, tỷ nói chuyện đi!” Giống như có ba nghìn con vịt đang kêu bên tai tôi.

Giọng nói của Vân Hương cũng mang theo giọng mũi nồng đậm: “Tỷ, tỷ hôn mê cả một ngày khiến muội sợ muốn chết. Nếu tỷ có chuyện gì thì muội phải làm sao bây giờ?”

Đồng Nhi cũng tiến lại nói: “Canh nhân sâm đã nấu xong rồi, tiểu thư dùng một chút đi.”

Tôi nghe mà cảm thấy rất phiền, trở mình một cái. Chỉ là, một động tác đơn giản như thế cũng đủ để khiến tôi choáng váng.

Vân Hương nói: “Trong lòng tỷ không vui mọi người đều hiểu, nhưng tỷ bị bệnh, dù sao cũng phải uống thuốc chứ?”

Sau đó, Tống Tử Kính cũng tới, tận tình khuyên bảo tôi: “Tiểu Hoa, dù thế nào muội cũng phải ăn một chút gì đi.”

Tôi vẫn như trước, không nói một lời, nhắm mắt giả chết.

Tôi nhắm chặt mắt, chỉ hận lỗ tai không thể mọc ra một cái công tắc đóng mở.

Mọi người khuyên một lúc lâu không thấy tôi đáp lại, cũng không dám ép buộc tôi, đành thôi. Tống Tử Kính bất đắc dĩ nói: “Để cô ấy yên tĩnh một lúc, để mắt một chút là được.”

Đồng Nhi và A Kiều đỡ dành hai đứa trẻ vẫn âm ỉ không thôi ra khỏi phòng.

Tôi rất mệt, trong tai ừ ừ, bất cứ một âm thanh quỷ quái nào cũng xông thẳng vào não, đầu choáng váng, buồn nôn, nóng sốt, tay chân không còn chút sức lực. Bụng đương nhiên đói, tôi cũng không phải người máy. Nhưng tôi không muốn làm bất cứ chuyện gì, chỉ muốn cứ nằm như thế. Tốt nhất là không cần phải suy nghĩ gì, không cần phải cảm giác gì, biến thành người thực vật cho đến lúc chết.

Liên tục hai ngày tôi không ăn gì, cuối cùng cũng khiến mọi người hoảng sợ, khiến cho tất cả những người từ quen tới không quen thay nhau lên sàn khuyên bảo tôi. Lúc này tôi mới biết thì ra mình là nhân vật quan trọng như thế.

Tôi không phải kẻ thích làm bộ, tôi chỉ cảm thấy thật sự mệt mỏi, mỗi đến rã rời, chỉ muốn ngủ một giấc thật say, thật sự không còn sức đâu để đối mặt với những người và những việc cứ đến liên tiếp này nũa, ngay cả một ngón tay tôi cũng không muốn chuyển động.

Mệt, thật sự mệt, từ khi bắt đầu tới Xích Thủy đến giờ vẫn không ngừng mệt, cảm thấy sinh mệnh đã tiêu hao vào những ngày bôn ba. Ngay khi đang bận rộn những việc khác, rất nhiều thứ đã lướt qua ngay bên cạnh.

Tôi vẫn nằm như trước, khi ngủ khi tỉnh. Tống Tử Kính không kiềm chế được nữa, ép buộc tôi uống canh nhân sâm. Sốt cao, cái gì vào cổ họng cũng đắng chát, tôi cau mày, nhưng nể mặt anh ta nên vẫn nuốt xuống.

Vân Hương luôn túc trực bên cạnh tôi, buổi tối ngủ ở trên tháp ngay bên cạnh. Cô ấy nói rằng tôi thật xa cách, luôn than thở, khiến trong lòng tôi vừa phiền vừa áy náy.

Sau này, Trịnh Văn Hạo tìm đến chỗ cô ấy, vốn có ý tốt nhân lúc giai nhân đau khổ để thể hiện sự quan tâm và giúp đỡ, kết quả bị cô ấy lấy ra làm bia ngắm, điên cuồng oanh tạc vài quả đạn pháo, tả tơi ra về.

Tống Tử Kính biết nói chuyện với tôi không ăn thua, ngược lại khuyên giải Vân Hương vực dậy tinh thần, nói rằng cô ấy như vậy chỉ khiến tinh thần tôi càng sa sút.

Vân Hương nghe Tống Tử Kính nói vậy, cộng thêm việc vừa mới trút hết tất cả nỗi lòng tồn đọng, vẻ u sầu cũng không giấu nổi màu đỏ hồng trên mặt, gật đầu. Từ ngày ấy, cô ấy không còn thờ dài nữa, mà tìm đủ

loại sách đọc cho tôi nghe. Cô ấy biết sở thích của tôi, thu thập đủ loại bát quái tin tức phổ thường về, tôi nghe nhiều, cũng cảm giác được tinh thần tốt hơn một chút.

Buổi tối, khi tất cả mọi người đã ngủ, tôi lại tỉnh táo. Trợn tròn mắt nhìn bóng tối trước mặt, trong đầu trống rỗng, không biết vì sao lại trở thành thế này, không biết mình đang làm gì, cũng không biết dự định trong tương lai ra sao.

Chỉ rõ ràng cảm giác được trong cơ thể thiếu mất một phần, trước ngực có một cái hố rất sâu, đầm đìa máu chảy, a, cúi đầu nhìn lại, lục phủ ngũ tạng đủ cả, chỉ thiếu mỗi trái tim.

Trái tim đã đi đâu? Ngay cả chính tôi cũng không rõ.

Chết lặng, dường như từ đầu ngón tay lan tràn ra tứ chi, thân thể mất đi tri giác, ngay cả ý thức cũng chìm đắm trong không gian hư vô. Khi bộ não không còn dùng để suy nghĩ nữa, đại khái là tất cả phiền muộn cũng sẽ không còn.

Khi ánh bình minh đến, tôi mới chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Khi đang ngủ say, trong ảo giác, luôn có người tới bên cạnh tôi, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay thô ráp vuốt ve gương mặt tôi, hôn đôi môi tôi, cái ôm kia vừa siết chặt vừa dịu dàng, cảm giác kia dịu dàng đến vậy, chân thực đến vậy, tất cả đều đẹp đến mức gần như giống với những tưởng tượng ban đầu của tôi.

Trong tưởng tượng, bất cứ chuyện bi thương nào đều chưa xảy ra, tất cả mọi người đều bình an, khỏe mạnh, vui vẻ. Còn người kia, anh vẫn nhếch khóe miệng cười, mang theo chút bướng bỉnh như một đứa trẻ.

Quanh quẩn ba ngày, cơn sốt cao của tôi cuối cùng cũng rút đi, chuyển thành sốt nhẹ. Khẩu vị cũng tốt hơn một chút, đã chịu chủ động ăn một thứ gì đó. Tuy không cảm thấy đói, nhưng nhìn vẻ vui mừng cùng chờ mong trong ánh mắt Vân Hương mỗi khi thấy tôi ăn nhiều một chút, tôi nghĩ, như vậy cũng tốt.

Chỉ là, tôi vẫn không muốn nói.

Chính tôi cũng không biết mình bị làm sao. Trong đầu trống trơn, ngoại trừ ăn sẽ không muốn mở miệng. Không muốn có bất cứ sự đáp lại nào đối với thế giới bên ngoài, giống như tự co mình vào trong thế giới nhỏ bé của bản thân.

Cơn sốt nhẹ của tôi cứ lặp đi lặp lại liên tục. Tôn tiên sinh cũng bó tay chịu trói.

Chuyện này thật ra chỉ do nguyên nhân tâm lý, Vân Hương có thể mắng xối xả vào Trịnh Văn Hạo, tôi thì không thể, cũng không có sức đâu để tìm một đối tượng để trút hết tâm tình. Nghẹn lại, đương nhiên chỉ có thể giải quyết qua những cơn sốt triền miên.

Chỉ là, mỗi khi đổ nước gội đầu, một sợi lại một sợi, quần đầy trên lược. Tôi nghĩ, số tóc này mà sưu tập lại có khi đủ để dệt vải.

Vân Hương quá sợ hãi, vội vàng tìm tới Thủ Ô, vùng đen, quả hạch đào tới đặc biệt đại bổ cho tôi. Tôi thông cảm với nỗi khổ của cô ấy, cũng phối hợp uống hết.

Sau khi tôi chịu rời giường để ăn chút gì đó, Tống Tử Kính đã yên tâm hơn một chút, không còn một ngày ba, năm lượt tới đây nữa, mà đặt hết tâm trí vào công việc. Chuyện này khiến Vân Hương có chút mất mát.

Cô ấy nói với tôi: “Muội hy vọng Tống tiên sinh có thể đến đây thường xuyên, nhưng như vậy đồng nghĩa với việc bệnh của tỷ tỷ lại nặng thêm. Có phải muội rất vô lương tâm, rất ác độc hay không?”

Cô bé này thật ngây thơ.

Cô ấy khẽ thì thầm: “Vương gia... Vẫn còn chưa nhập thổ...”

Tôi nhìn cô ấy qua tấm gương đồng, im lặng đặt câu hỏi.

“Muội cũng không rõ lắm. Nghe nói điều tra ra thích khách do Triệu đảng phái tới, quân sĩ và dân chúng lòng đây căm phẫn, la hét muốn báo thù.”

Tôi buông tầm mắt, không nói gì.

39. Chương 39: Bầu Trời Và Nhân Gian

Buổi tối cùng ngày, sau khi Vân Hương đã ngủ, tôi lặng lẽ đứng dậy, đi tìm Tổng Tử Kính.

Bởi vì đã có người thông báo, tôi vừa đi tới cửa vương phủ, anh ta đã vội vàng ra đón. Anh ta kinh ngạc: “Sao muội lại tới đây? Tới một mình? Sao không ngồi xe?”

Tôi nhìn anh ta một chút, không nói gì, trực tiếp đi vào trong.

Dù vậy, trên mặt, trong ánh mắt Tổng Tử Kính vẫn có vẻ ngạc nhiên, vui mừng, còn vô cùng rõ ràng.

“Vào trong rồi nói. Đầu xuân, bên ngoài lạnh. Hôm nay muội ăn gì? Thân thể còn chỗ nào khó chịu không?”

Anh ta vốn là một người kiệm lời như vàng, giờ bị tôi dẫn dắt đến mức dài dòng lải nhải, tôi không nhịn được mà giật giạt khóe miệng.

Tổng Tử Kính vừa thấy tôi cười, không nói gì nữa, có chút ngạc nhiên, ngẩn người.

Tôi vào phòng, thấy Lý tướng quân và Tôn tiên sinh đã ở đây, họ đều giật mình nhìn tôi. Cũng tốt, vốn là có chuyện công muốn nói.

Tôi lấy ra một phương thuốc đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh cầm lên cẩn thận nghiên cứu một lần, liên tục gật đầu: “Được này vô sắc vô vị, hòa tan trong nước, người uống phải tứ chi không còn sức lực, sinh ra ảo giác, trí nhớ giảm sút, phản ứng chậm chạp... Hơn nữa, ba tháng sau, được vật sẽ bị bài trừ ra khỏi cơ thể theo quá trình trao đổi chất, sẽ không tạo thành tổn thương nghiêm trọng tới cơ thể. Được lắm, được lắm! Vừa có thể làm suy yếu sức chiến đấu của quân địch, vừa không làm con dân Đại Tề chúng ta bị thương.”

Lý tướng quân và Tổng Tử Kính đồng loạt nhìn về phía tôi.

Tôi mở to mắt nhìn, không có biểu cảm gì, quay đi chỗ khác. Hai người không thể tìm thấy thứ họ muốn trên mặt tôi, thất vọng thu hồi ánh mắt.

Tôn tiên sinh trân trọng nhận lấy đơn thuốc, nói lời cảm ơn với tôi.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được, tôi gật đầu với bọn họ, xoa người định đi. Tổng Tử Kính gọi tôi lại.

Tôi có chút mất kiên nhẫn, dùng ánh mắt đặt câu hỏi. Một thời gian dài tự bế khiến tôi không thích giao lưu với người khác quá lâu, cảm thấy vừa phiền vừa mệt.

Tổng Tử Kính thận trọng nói: “Sau khi Triệu đẳng biết tin đã bắt tay làm đại thanh trừ. Phần lớn quan viên có giao tình với vương gia ở kinh thành đều bị liên lụy, không ít người đã phải vào ngục. Úc tướng quân rời khỏi kinh thành, thẳng về phía Bắc, ít ngày nữa chúng ta sẽ khởi binh Nam hạ, hợp lại với bọn họ.”

Tôi mờ mịt trong chốc lát rồi hiểu ra. Cuối cùng cũng phải bắt đầu.

“Nhanh thôi.” Tổng Tử Kính gật đầu, dường như đang trấn an tôi: “Rất nhanh thôi, cực khổ sẽ qua. Muội nhất định phải kiên trì.”

Tôi không hiểu được ý của anh ta, cái gì mà nỗi khổ của tôi rất nhanh sẽ qua? Tranh đấu giành thiên hạ, đặc biệt là tranh đấu giành thiên hạ dưới tình huống không có người cầm đầu, là một chuyện rất dễ dàng, rất nhanh chóng sao?

Nhưng hiện giờ tôi và kế hoạch lớn thống nhất thiên hạ của bọn họ đã không còn một chút quan hệ, tôi gật đầu có lẽ rồi xoa người rồi đi.

“Tiểu Hoa...” Tổng Tử Kính đuổi theo: “Ta tiễn muội.”

Tôi từ chối cho ý kiến, nhìn anh ta một cái rồi quay đầu tiếp tục đi.

Tổng Tử Kính gọi người chuẩn bị xe ngựa, đỡ tôi lên. Tôi tìm một góc trong xe ngựa rộng rãi ấm áp để ngồi xuống, thu thân thể lại, một mình ngẩn ra.

Tống Tử Kính ở bên cạnh nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được mà thở dài: “Đến khi nào muội mới bằng lòng mở miệng nói chuyện?”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta một cái rồi lại nhắm mắt lại.

“Ta biết trong lòng muội khó chịu, không tiếp nhận được tin tức kia. Nhưng muội cứ như vậy, nếu hắt trên trời có linh, nhất định sẽ khổ sở lo lắng. Muội cũng không nhẫn tâm khiến hắt đau lòng đúng không?”

Rốt cuộc, tôi liếc mắt một cái khinh thường.

Tuy tôi là người xuyên không đến, nhưng trong tôi vẫn là một kẻ theo học thuyết vô thần, luân hồi báo ứng, những chuyện đó nói miệng thì được, còn thảo luận trong thực tế thì thối lắm. Cho dù Tiêu Huyền có linh hồn, thứ nhất, anh ấy sẽ không đau lòng khổ sở vì một chuyện như vậy; thứ hai, rất có khả năng anh ấy đã đầu thai từ lâu rồi, quan tâm chúng tôi khóc lóc, bi thương hay đốt pháo ăn mừng làm gì. Tôi không muốn nói bởi vì tôi không muốn giao lưu, cũng không muốn đối phó với những người, những việc phiền phức, cơ thể và trái tim gặp phải một việc quá tải so với sức chống đỡ nên cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi và hồi phục. Tôi mặc kệ Tiêu Huyền biết rồi có vui vẻ hay không, anh ấy đã chết, người đã chết như ngọn đèn tắt, không có suy nghĩ, không có tình cảm. Tôi quan tâm tới cảm nhận của một người đã chết làm gì? Tôi chỉ tự bẽ, tôi không điên!

Tống Tử Kính ngượng ngừng, không nói gì thêm. Trong sự lay động của chiếc xe, tôi lại mê man ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, tôi đã nằm trên giường, trời cũng đã sáng. Vân Hương đang ở gian ngoài dặn dò Giác Minh và Phẩm Lan đến thăm tôi không được khóc, không được nhú mày, không được nói lung tung, nói chung, chỉ có thể cười, nhất định phải vui vẻ cười.

Aiz, thật khó cho bọn trẻ, từ nhỏ đã dạy bọn chúng nói dối giả vờ, lại muốn bọn chúng vẫn ngây thơ trẻ con, thật là khó cả đôi đường.

Giác Minh và Phẩm Lan đi vào, trên mặt thật sự mang theo tươi cười, vây xung quanh giường tôi lải nhải kể những chuyện thú vị xảy ra gần đây.

Tôi thờ ơ vừa ăn điểm tâm vừa nghe, nhưng không đáp lời. Giác Minh nói lâu, cảm thấy không có tác dụng, nhìn về phía Phẩm Lan xin giúp đỡ.

Cô bé thông minh dường như thăm hạ quyết tâm, nói với tôi: “Tỷ tỷ, muội nói cho tỷ thể cục hiện tại nhé.”

Bọn Vân Hương đều sửng sốt, vội vàng nháy mắt với Phẩm Lan. Thế nhưng Phẩm Lan đón nhận ánh mắt chăm chú của tôi, vô cùng có lòng tin, bắt đầu nói.

“Dân khởi nghĩa ở ba quận miền Nam hiện giờ đã tràn ra bốn tỉnh. Quân đội triều đình ở phía Nam liên tục thất bại rút lui, lại xuất hiện dịch bệnh, lòng quân tan rã. Trong khi đó, Triệu hoàng hậu thông đồng với thừa tướng giả truyền thánh chỉ thanh trừ những đảng phái khác, trong triều hiện nay đã có sáu, bảy vị đại thần từ quan hoặc bị bỏ tù. Thái tử phản đối, bị hoàng hậu giam lỏng. Tổng tiên sinh và mọi người ngày mai sẽ lên đường dẫn quân Nam hạ.”

Thì ra thế cục đã phát triển tới giai đoạn gay cấn như thế. Triệu đảng chỉ chờ Tiêu Huyền chết là xé rách cái khăn che mặt, hoàn toàn đoạt quyền. Mà Yến quân hiện giờ đã như rắn mất đầu, vô cùng khó xử.

Vân Hương dè dặt hỏi tôi: “Tỷ, tỷ có muốn đi theo không?”

Tôi nhìn ánh mắt chờ đợi của cô ấy, hiểu được trong lòng cô ấy lo lắng cho Tống Tử Kính. Tôi cũng muốn đi, muốn nhìn xem giang sơn của Triệu đảng sụp đổ thế nào, muốn nhìn thấy tất cả những thứ người kia không thể nhìn thấy.

Tôi gật đầu.

Đêm đó, Tống Tử Kính tới: “Muội muốn đi theo chúng ta?”

Tôi gật đầu.

Tống Tử Kính có chút khó xử: “Chiến tranh không phải trò đùa.”

Tôi đương nhiên biết, nhưng tôi cũng không thật sự cảm đau lên chiến trường.

“Ta chỉ sợ không thể bảo vệ mọi người chu toàn. Sau này sẽ không có mặt mũi nào ăn nói với vương gia.”

Nếu vậy khi đó huynh cũng đã chết, anh ấy có thể làm gì một người đã chết?

Tổng Tử Kính không biết làm thế nào, đành nói với Vân Hương: “Sao cô không khuyên nhủ cô ấy.”

Vân Hương bứt rứt bất an: “Nhưng... Nhưng chúng ta đều lo lắng.”

“Cô cũng muốn đi theo?”

“Tỷ tỷ đi đâu ta theo đó!” Vân Hương vội vàng tuyên bố.

Tổng Tử Kính không có cách nào khuyên giải chúng tôi, cuối cùng cũng lùi bước: “Cũng có thể, nhưng nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của chúng ta. Ta sẽ cử tám thị vệ đến bảo vệ mọi người.”

Tôi suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tổng Tử Kính thở dài một tiếng: “Mọi việc không chịu mở miệng nói chuyện.”

Tôi bực mình, khụ hai tiếng biểu thị giọng nói của tôi bình thường. Tổng Tử Kính bị tôi khiến cho không biết nên khóc hay nên cười, đành phải thôi.

Đàn ông thật kỳ quái, tuổi ngày chê phụ nữ dài dòng lắm chuyện, như ba nghìn con vịt hoặc là một cái chợ, thế nhưng khi phụ nữ không nói lời nào, họ lại hoảng hốt hơn bất cứ ai. Thật sự là đã không vừa ý thì người ta trái phải thế nào đều không đúng, khó chiều.

Ngày tiếp theo, tôi cùng Vân Hương leo lên xe ngựa của vương phủ, theo đội quân trùng trùng điệp điệp rời khỏi thành Tây Dao.

Tôi vốn đang ngồi ngơ ngác, nhưng trong nháy mắt khi xe ngựa đi qua cổng thành, tôi bật người dậy vén rèm lên, nhìn về phía sau.

Thành Tây Dao phồn hoa, chứa đầy những giấc mơ thơ mộng và tình yêu một thời niên thiếu của tôi, cũng ghi lại biết bao mất mát và đau thương của tôi tại chốn này. Tôi đã lớn lên, trưởng thành ở đây, cũng đã trải qua đau xót và ly biệt ở đây. Hôm nay tôi ra đi, người đó còn vĩnh viễn ở lại. Câu chuyện của chúng tôi giống như một đóa hoa vừa chớm nở đã tàn, vĩnh viễn lưu dấu trong trái tim tôi.

Sóng gió này, tôi sẽ vượt qua. Nhiều năm sau, có lẽ tôi sẽ quay trở về nơi này, ngồi ôm tâm tình nhớ về cố nhân, sẽ đi thăm người ấy.

Mất đi Trương Tử Việt, tôi giống như một đứa trẻ mất đi viên kẹo yêu thích; mất đi Tiêu Huyền, tôi chỉ cảm thấy trong cơ thể mình đã thiếu đi một bộ phận nào đó.

Còn tìm về được không?

Tôi buông rèm, thở dài.

Ra khỏi thành chưa được bao lâu, tôi lại bắt đầu nóng sốt, tuy chỉ là sốt nhẹ nhưng tinh thần rất kém, vô cùng uể oải, đầu đau như muốn nứt ra mà không làm cách nào ngủ được. Đã uống thuốc nhưng hiệu quả rất nhỏ. Thân thể này đang bị ý chí thao túng, dùng để thể hiện nội tâm. Trái tim đã mất, những đau khổ vốn do trái tim tiếp nhận giờ dồn toàn bộ lên thân thể.

Tôi sợ làm lỡ chính sự, không cho Vân Hương nói với Tổng Tử Kính, cứ một đường xóc nảy tới doanh trại, cầm cự vào đến trong lều rồi lập tức thả lỏng, ngã đầu là ngủ.

Giấc ngủ này hỗn loạn rất nhiều giấc mơ, âm ỉ, bàng hoàng, cảm giác mặt đất đang rung chuyển. Tôi khó khăn mở mắt ra, kinh ngạc nhìn thấy Tôn tiên sinh đang ở trong lều của tôi.

Tôn tiên sinh thấy tôi tỉnh lại, thở phào một hơi: “Cô đã sốt suốt một đêm, khiến Vân Hương sợ hãi. Tử Kính và mọi người bận rộn không đến được, đành bảo ta đến xem cô.”

Vân Hương vắt chiếc khăn lạnh lẽo, ẩm ướt đặt lên trán tôi.

Tôi vẫn đang mơ màng, hiện giờ là lúc nào, bên ngoài thật âm ỉ.

Tôn tiên sinh giải thích: “Đã bắt đầu đánh trận. Vương gia lấy danh nghĩa “Thanh Quân Trắc*” dẫn quân hồi kinh. Trận đánh đầu tiên đã giành thắng lợi.”

* Thanh Quân Trắc: thanh trừ thân tín, kẻ xấu bên cạnh quân chủ.

À, rốt cuộc đã đánh nhau.

Thứ nhưng, “Yến vương lấy danh nghĩa “Thanh Quân Trắc” dẫn quân hồi kinh”, chuyện này nói thế nào được? Đã giống trống khua chiêng làm lễ tang, làm sao dùng được danh nghĩa của Tiêu Huyền nữa? Tìm một thể thân giống như đúc?

Tôn tiên sinh lảng tránh ánh mắt của tôi: “Lão hủ không tiện nói. Cô nương cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ. Chính Vân Hương cũng có chút mơ hồ: “Tỷ, tin tức bên ngoài là vương gia giả chết, chỉ nhằm mục đích kích động Triệu đảng yên tâm bắt tay làm phản...”

Tôi vùng lên, ngồi dậy.

Giả chết? Rốt cuộc chết là giả, hay tìm người giả chết? Tiêu Huyền đã chết, tôi tận mắt nhìn thấy, tự tay sờ đến. Lạnh lẽo, cứng nhắc, không có mạch đập. Tay của tôi đã ở trên cổ anh ấy lâu như thế, lẽ nào một người có thể không chế tim đập? Hay là người nằm đó lúc ấy chính là giả?

Tôi xuống giường đi ra ngoài, Vân Hương vội vàng kéo tôi: “Tỷ muốn đi đâu? Bên ngoài đang rất loạn!”

Tôi mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Tôi muốn tận mắt nhìn thấy.”

Vân Hương vừa mừng vừa sợ: “Tỷ, tỷ nói chuyện rồi!”

Tôi cố chấp đi ra ngoài: “Người đó ở đâu? Tôi muốn thấy tận mắt.”

Tôn tiên sinh phản ứng lại, ngăn tôi, nói: “Vừa mới thu binh, bên ngoài rất loạn!”

Tôi quay đầu nhìn thẳng vào Tôn tiên sinh, nhìn thẳng vào mắt ông ấy, lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc Tiêu Huyền đã chết hay chưa?”

Tôn tiên sinh bất an né tránh ánh mắt tôi: “Mẫn cô nương, rất nhiều chuyện ta không nói rõ được.”

Ông ấy thật sự không nói rõ được. Tôi vòng qua ông ấy, bỏ lại Vân Hương, vén rèm lên định lao ra ngoài. Thị vệ canh giữ bên ngoài lập tức nhảy ra, ngăn cản tôi: “Mẫn cô nương, không có lệnh của Tổng tiên sinh, ngài và Vân Hương cô nương đều không thể rời khỏi lều.”

Tôn tiên sinh đuổi theo tôi đi ra: “Bên ngoài thật sự rất loạn!”

Tôi hỏi thị vệ: “Là mệnh lệnh của Tổng tiên sinh hay của vương gia?”

Thị vệ ngăn ra, lộ vẻ khó xử.

Tôi đã gấp đến mức toàn thân đổ mồ hôi, không biết lấy đâu ra sức lực, đẩy anh ta ra rồi bỏ chạy.

Thị vệ vội vàng đuổi theo, thế nhưng trong quân doanh thật sự rất loạn, những binh sĩ trải qua sinh tử trở về chen chúc khắp nơi, niềm vui chiến thắng tràn ngập toàn bộ quân doanh. Tôi nghe được bọn họ nói: “Thật tốt quá, vương gia đã trở về!”

“Đánh cho Triệu cầu tè ra quần!”

“Cũng may vương gia không có việc gì! Khi đó làm ta sợ muốn chết!”

“Vương gia có thiên tiên bảo hộ, đương nhiên sẽ không bị Triệu cầu hại chết đơn giản như vậy!”

“Trận này đánh thật đã! Triệu binh kia thật giống như ba năm ăn cơm không đủ no...”

Mỗi một câu nói truyền vào lỗ tai tôi lại càng khiến tôi căng thẳng. Tôi dựa vào vóc người thấp bé xuyên qua đám người, thị vệ nhất thời không đuổi kịp, lại sợ làm tôi bị thương nên không dám mạnh tay.

Khi chạy được tới trước căn lều tướng soái màu trắng, tôi đã thở hổn hển, phổi nhói đau, máu toàn thân như đang sôi lên.

Thị vệ bên ngoài lều nhận ra tôi, kinh ngạc nói: “Mẫn cô nương, sao cô lại tới đây? Không phải cô còn bị bệnh sao?”

Trong lều vốn có tiếng nói chuyện đột nhiên toàn bộ yên tĩnh.

Không đúng!

Có chỗ nào đó không đúng!

Tôi, tôi muốn nhìn tận mắt, sờ tận tay! Tên khốn kiếp đó, rốt cuộc đã chết hay chưa?

Thị vệ khó xử, lại không thể giờ trường thương ra: “Mẫn cô nương, cô không thể đi vào như vậy.”

“Tránh ra!” Tôi nói từng chữ thật có khí phách.

“Nhưng, Mẫn cô nương...”

“Để nàng vào đi.”

Tôi nghe thấy một giọng nói như vậy, như sét đánh, đầu óc tôi trống rỗng trong nháy mắt, thân thể bất giác loạn choạng.

Tôi dùng một tay đẩy ra thị vệ đang định đỡ tôi, hít một hơi thật sâu – đi vào bên trong.

Toàn là người, các tướng sĩ trên người còn mặc giáp sắt dính đầy vết máu khô, gương mặt thô lỗ mang theo nghi hoặc đánh giá tôi, sau đó ăn ý tách ra, tách ra. Giống như một tháng trước, khi tôi mới trở về Tây Dao, trước mắt tôi tách ra một con đường, dẫn thẳng tới nơi một người còn sống, hoặc đã chết.

Người kia từ trên ghế chủ tọa đi xuống, trang phục mài vào nhau phát ra những tiếng vang rất nhỏ, bùn hòa với máu đọng lại trên mặt, mái tóc rối bời, vẻ mặt phong sương. Thế nhưng, đôi mắt lại sáng ngời đến mức như đang bốc cháy, nghênh ngang đặc ý, hào khí ngất trời.

Là anh!

Là anh!

Không cần kiểm nghiệm DNA, tôi biết đó là anh!

Tôi như bị đứng hình, không nhúc nhích, trơ mắt nhìn anh ấy đi tới trước mặt tôi.

Tiêu Huyền cười: “Đừng lo lắng, không phải máu của ta.”

Anh nói không cần lo lắng, điệu bộ dễ dàng đến mức như đang nói về một chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Anh lập lại một cách chắc chắn: “Đừng lo, tất cả đều ổn.”

Tôi bỗng nhiên mỉm cười, nhìn thẳng vào anh, nói rõ ràng từng chữ: “Anh không chết.”

Tiêu Huyền gật đầu, giống như vô cùng hả hê: “Không giả bộ giống một chút, bọn chúng sẽ không động thủ. Lần này hoàng thượng mắc trọng bệnh, không biết có thể chống đỡ được như trước kia hay không, ta không thể mạo hiểm. Phải ra tay khi bệ hạ còn đang tại thế.”

Nụ cười của tôi càng thêm tươi tắn: “Anh không chết ha.”

Tiêu Huyền tròng mắt nhìn tôi, những người ngoài đã im lặng lui ra, trong lều chỉ còn mình tôi và anh ấy. Vì vậy, anh ấy yên tâm to gan vươn tay về phía tôi: “Đừng lo lắng nữa. Ta không sao. Vì sao nàng chỉ mặc thế này đã tới đây? Có lạnh không...”

Tôi vẫn cười: “Thì ra, anh không chết.”

Cuối cùng Tiêu Huyền cũng cảm giác có điều không đúng: “Tiểu... Mẫn, nàng...”

Một tiếng bập tai lanh lạnh vang lên cắt đứt câu nói tiếp theo của anh ấy.

Tôi ôm tay, thở hổn hển, vì dùng quá nhiều sức nên chính tay mình cũng đau, thế nhưng trong khoảnh khắc đó, trong lòng thật sự cảm thấy vui sướng không thể nói bằng lời.

Tiêu Huyền ngẩn người, quay mặt lại, há hốc mồm nhìn tôi.

Giật mình phải không? Tôi cần môi cười nhạt, con thỏ bị ép đến nổi nóng cũng biết cần người, coi tôi là cục bùn, thích nặn thế nào thì nặn phải không?

“Chơi trò giả chết phải không?”

Tôi xoay người lao ra khỏi lều, không quay đầu lại. Tiêu Huyền đang ở phía sau không ngừng gọi tên tôi.

Bên ngoài người đông nghìn nghịt, thấy tôi đi ra đều ngạc nhiên một chút rồi nhường đường. Tôi chạy bừa về một hướng, nắm lấy một cái dây cương rồi xoay mình lên ngựa, hai chân thúc mạnh, con ngựa lập tức phóng đi.

“Tiểu Hoa...” Tiêu Huyền lớn tiếng gọi tôi: “Nàng đi đâu?”

Tôi cười ngựa lao thẳng ra ngoài quân doanh, tùy tiện đi về một hướng. Phía sau có tiếng vó ngựa mơ hồ truyền đến, nhìn lại, Tiêu Huyền đang cười Huyền Lâm đuổi theo tôi. Huyền Lâm chính là vua của loài ngựa, bốn vó phi như bay, con ngựa bình thường tôi đang cưỡi không thể sánh bằng. Không lâu sau anh đã đuổi sát tới chỗ tôi.

“Tiểu Hoa! Mau dừng lại! Nàng nghe ta nói đã...”

“Cút ngay!” Bao nhiêu lửa giận tích trữ đã lâu của tôi cuối cùng cũng bùng phát, trút hết toàn bộ về phía anh: “Muốn chết thì chết cho sạch sẽ, đừng có trở về làm cương thi dọa người!”

“Tiểu Hoa...” Tiêu Huyền rất bất đắc dĩ: “Nàng dừng lại trước đã. Muốn ta làm gì cũng...”

“Không dừng. Tôi muốn anh chết, anh đi làm ngay đi!”

Tôi vẩy roi đánh về phía anh ấy, Tiêu Huyền vội vàng né tránh, dỏ khóc dỏ cười.

Tôi nhìn gương mặt sinh động tràn đầy sức sống đáng ghét của anh ấy, lửa giận trong lòng lại càng bốc lên, nuốt trọn tôi. Tôi giơ roi đánh mạnh hai cái vào mông ngựa. Con ngựa bị đau, càng liều mạng bỏ chạy, bỏ xa Tiêu Huyền.

Địa hình phía trước có sự thay đổi, tôi kéo dây cương chạy về phía sườn núi phía Tây.

Tiêu Huyền đột nhiên hô to một tiếng: “Tiểu Hoa! Dừng lại! Ngay lập tức!”

Tôi thật sự đã đỏ đôi mắt, bất cứ lời nào của anh ấy đều không vào được lỗ tai tôi, ngược lại tôi còn tặng thêm một roi.

“Tạ Chiêu Hoa! Nàng dừng lại ngay cho ta...” Tiêu Huyền gần như gầm lên.

Tôi nhắm chặt mắt, ngoảnh mặt làm ngơ, gió đập vào hai gò má đau nhức. Con ngựa hoảng loạn chạy lên sườn núi, Tiêu Huyền cũng ra roi thúc ngựa chạy nhanh đến bên cạnh tôi.

“Tiểu Hoa!” Giọng nói Tiêu Huyền tràn ngập sợ hãi: “Dừng lại... Nàng...”

Tiếng nói của anh ấy vừa ngừng, tôi cảm giác được anh ấy bay lên từ trên lưng ngựa, như đại bàng giương cánh, chớp mắt đã rơi xuống sau lưng tôi, giật lấy dây cương, ghì lại thật mạnh.

Con ngựa đang phi nước đại hí lên một tiếng, chợt đứng lên, tôi trở tay không kịp, bị Tiêu Huyền kéo khỏi lưng ngựa, cùng nhau lăn trên mặt đất.

Tiêu Huyền thuận thế ôm chặt lấy tôi, lăn xuống sườn núi theo quán tính, tôi choáng đầu hoa mắt, hoàn toàn không nhận định được rõ tình huống, sau một trận trời đất quay cuồng, chúng tôi đột nhiên dừng lại, Tiêu Huyền ổn định lại thân thể của hai chúng tôi.

Tôi thở không ra hơi: “Anh buông...”

Tiêu Huyền ôm lấy tôi, ôm thật chặt, siết quanh, đè nặng, giống như muốn hòa tôi vào trong cơ thể mình.

Tôi rất đau, đau đến mức toàn thân run run.

Tôi chửi ầm lên: “Anh đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi...”

Tiêu Huyền xoay người đè tôi xuống dưới, cúi đầu chặn môi tôi lại.

Khí tức của anh chiếm đóng tất cả cảm quan của tôi trong nháy mắt, thân thể mạnh mẽ vững vàng áp chế tôi, tôi bị khí thế ào ạt của anh đánh bật toàn bộ thần trí, chỉ cảm thấy một hơi thở nóng bỏng và đôi môi ngang ngược mạnh mẽ xâm chiếm. Nụ hôn điên cuồng, giận dữ như thật sự muốn xé rách, cắn nát, ăn người ta vào bụng, cộng thêm thái độ kịch liệt, ngang ngạnh khiến tôi sợ đến mức phát run, giống như con cừu non dưới vuốt sói. Mà lửa tình mãnh liệt bắn ra từ trên người anh như những viên nham thạch nóng rực bay từ trên trời xuống, thiêu đốt toàn thân tôi, khiến tôi nóng đến mức phải co người lại, toàn thân vô lực. Tôi bị anh hung hăng đè nặng, giữ chặt, ôm siết, quấn lấy triền miên, thật sự giống như bị vây trong một cái kén do chính anh ấy tạo nên, tránh không thoát, trốn không ra, đến chết không rời.

40. Chương 40: Gặp Lại Sau Ly Biệt

Đợi đến khi Tiêu Huyền quyền luyện buông ra, tôi đã chỉ có thể nằm ra đất thở hổn hển, trong đầu như có một đàn ong vo ve bay lượn, không nói nên lời. Môi rất đau, hình như còn nếm thấy vị máu, tên khốn kiếp này. Vừa rồi đã dùng hết sức lực, vì vậy, tuy tôi còn muốn tặng cho anh ta một cái bạt tai nữa nhưng không cách nào nhấc tay lên được.

Tiêu Huyền cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng vui mừng, triu mến. Cơn giận trong lòng tôi chỉ có tăng, không có giảm, không cần nghĩ ngợi, tôi giơ nắm tay lên đâm về phía anh.

Tiêu Huyền đưa tay ra định ngăn lại, cuối cùng không biết sao lại bỏ cuộc, chịu một đâm của tôi. Tôi biết mình trời gà không chặt, đánh anh không đau, càng không khách khí, liên tục tay đâm chân đá, chỉ hận mình chưa tu luyện được “Hàng Long Thập Bát Chương”, một chiêu đánh anh ta bay ra ngoài không gian.

Tiêu Huyền không chống cự, trên mặt rất nhanh đã bị đổ một khối, cuối cùng không nhịn được nữa, anh nói: “Ta từng tới đây, qua hai trượng nữa sẽ là một đoạn sườn dốc. Năng liệu mạng chạy lung tung như vậy, nhờ may ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Tôi lại chửi ầm lên: “FUCK! Liên quan đến cái rắm nhà anh! Khi anh giả chết sao không nghĩ tới chuyện tôi phải làm thế nào? Giờ thấy việc nghĩa mới hăng hái làm, cái khí gió! Sao anh không thật sự chết luôn đi?”

Tiêu Huyền bị một đồng ngôn từ thô tục phun ra từ trong miệng tôi làm cho ngạc nhiên sững sốt mất ba giây, sau đó bỗng bật cười khúc khích.

“Cười?” Đây đúng là thêm dầu vào lửa, phía sau tôi bùng lên ngọn lửa cao chạm trời, giơ tay tàn nhẫn chọc mạnh vào giữa hai mắt anh.

Tiêu Huyền ôm đầu kêu lên: “Đau!”

“Còn biết đau?” Tôi nói một cách kỳ quái: “Tôi còn sợ anh là cương thi ấy chứ. Biết đau là tốt rồi.”

Tiêu Huyền không biết nên khóc hay nên cười: “Tiểu Hoa, nàng nghe ta nói đã...”

“Không nghe, không nghe, không nghe!” Tôi bịt tai gào lên: “Anh không chết vậy coi như tôi đã chết đi. Một ngụm máu tôi nôn ra khi đó coi như tôi đã chết. Anh cút đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Tiêu Huyền dứt khoát kéo cánh tay tôi. Tôi điên cuồng giãy dụa, há miệng cắn mạnh vào tay anh.

Thân thể Tiêu Huyền chấn động nhưng không né tránh.

Tôi tức giận, cắn một lúc mới chịu nhả ra, cảm thấy trong miệng đầy vị máu. Tay áo màu đỏ thẫm của Tiêu Huyền ướt đẫm một mảnh.

Tôi sững sốt, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt, gầy hơn trước kia rất nhiều của Tiêu Huyền, trong lòng đau xót, nước mắt lăn chả xuống.

“Sao lại khóc?” Tiêu Huyền luống cuống, vội vàng kéo tôi về phía trước: “Không có việc gì, không phải vì nàng cần! Chỗ đó vốn bị thương từ trước rồi! Không sao, đừng khóc! Là bị thương ngoài da thôi. Đừng khóc mà!”

Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt gần trong gang tấc, biểu hiện sinh động kia, hơi thở ấm áp phất qua mặt kia, tôi cảm thấy lồng ngực được lấp đầy, đầy đến mức tràn ra từ hốc mắt.

Tôi vươn tới hôn anh. Tiêu Huyền chấn động, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc, không dám tin, thế nhưng rất nhanh anh đã phản ứng lại, ôm chặt lấy tôi.

Tôi hôn đôi môi khô ráo, mềm mại của anh, cảm nhận anh cũng chuyên tâm, cẩn thận đáp lại, cảm xúc dâng trào, nỗi lòng chông chênh trước kia còn chưa bộc phát hết bị sự tiếp xúc thân mật này kích thích, giống như một tàn lửa rơi xuống đồng cỏ khô, mạnh mẽ bốc cháy, tôi hung hăng cắn vào miệng anh không cần suy nghĩ.

Tiêu Huyền đau đớn kêu lên một tiếng, túm tôi lại: “Đang yên đang lành sao tự nhiên lại biến thành con chó nhỏ thế này?”

Tôi nhìn vết hồng hồng trên trán và dấu răng trên môi anh, không nhịn được, cuối cùng cũng phải cười khẽ một tiếng.

Một tiếng cười này giống như khiến Tiêu Huyền trút được gánh nặng, liều mạng dùng sức ôm tôi vào lòng, siết thật chặt.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói bên tai tôi: “Nàng còn chưa hết bệnh, không được tức giận, không được vận động quá mạnh. Nếu khiến ta ra tay, nàng cứ ngồi đó mà chịu ăn đòn đi.”

Anh ấy vừa mở miệng, tôi lại tức giận: “Em đang sống vui vẻ, tự nhiên tức giận làm chi? Anh nghĩ em là máy hơi nước chắc?”

“Máy hơi nước là cái gì?” Tiêu vương gia chăm chỉ học hỏi tri thức.

Tôi lườm anh một cái, mất hết kiên nhẫn: “Mặc kệ anh. Đừng ôm em, nam nữ thụ thụ bất thân, buông ra!”

“Không!” Tiêu Huyền toét miệng cười, cổ chấp ôm chặt lấy tôi như một đứa trẻ tìm được món đồ chơi yêu thích.

Tôi cãi lộn một phen, giờ cũng đã mệt mỏi, đành để mặc anh ôm. Chỉ là, vừa yên tĩnh, tâm tình lại dâng lên, mũi tôi cay cay, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Sợ hãi, tuyệt vọng, đau đớn, tức giận, và cả vui mừng. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang, một lời khó nói hết.

Tiêu Huyền hiểu cảm nhận trong lòng tôi, không nói gì, chỉ ôm tôi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi. Anh vùi mặt vào hõm vai tôi, đôi môi thỉnh thoảng lại hôn lên tai tôi. Dần dần, tâm trạng của tôi bình ổn lại, thay vào đó là một cảm giác khô nóng dâng lên trong cơ thể theo những động tác mờ ám của anh. Trên lưng có chút tê dại, hơi thở có chút gấp gáp.

Tôi quay đầu đi, gương mặt sát qua mặt Tiêu Huyền, cảm giác da thịt tiếp xúc khiến cả hai chúng tôi đều khẽ run lên. Tôi lập tức dừng lại, không dám nhúc nhích nữa. Một lúc lâu sau, Tiêu Huyền thở dài một tiếng thật khẽ, cúi đầu lại hôn tôi.

Tôi nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, nhưng không từ chối. Cánh tay Tiêu Huyền vòng chặt lấy thắt lưng tôi, một giây sau đất trời điên đảo, lưng tôi dán vào mặt cổ, khí tức của anh hoàn toàn bao trùm lên tôi.

Gương mặt anh ngược với ánh mặt trời khiến tôi không nhìn rõ, nhưng đôi mắt chứa đựng vô vàn tình cảm sâu nặng lại vô cùng sáng ngời, ấm áp, dừng lại thật sâu trong mắt tôi, khiến nơi cứng rắn nhất trong trái tim tôi bắt đầu tan chảy.

Tôi vươn tay vuốt ve gương mặt anh, Tiêu Huyền buông tầm mắt âu yếm tôi bằng những nụ hôn thật nhẹ, từ thái dương tới chóp mũi, từ gò má tới cằm, từ đôi môi đến hai mắt.

Tôi mỉm cười, cảm thấy thật ấm áp, thật vui sướng, thỉnh thoảng đáp lại anh một nụ hôn, ánh mắt không hề rời khỏi khuôn mặt anh.

Gần tới như vậy, cuối cùng tôi cũng chú ý tới mùi máu trên người anh.

Tôi đẩy anh ra, lau mặt, mở miệng nói bằng giọng nói khàn khàn: “Để em xem vết thương của anh.”

“Không có gì...”

Tôi lạnh lùng nhìn anh, anh đành cuộn ống tay áo lên.

Trên cổ tay rắn chắc có hai dấu răng hình vòng cung, không sâu, nhưng vừa khéo in trên một vết thương còn chưa băng bó. Vết thương vốn đã kết vảy nay lại chảy máu.

“Độc của anh thì sao?” Tôi nghĩ tới vấn đề then chốt, bắt mạch cho anh.

Tiêu Huyền vội vàng nói: “Vết thương đã không còn vấn đề gì. Độc thật sự nguy hiểm, may mà Da Luật Trác đã tặng ta không ít loại dược Tuyệt Liên tinh luyện gì đó khi còn ở Xích Thủy, sau khi bị thương, ta lập tức ăn vào, vì vậy độc không phát tác.”

Mạch của anh mạnh mẽ và có lực, vô cùng vững vàng, tôi yên lòng.

Hai chúng tôi đều đã bình tĩnh lại, cuối cùng cũng có thể nói chuyện nghiêm túc với nhau.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi.

Tiêu Huyền có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của tôi, anh đành nói: “Khi đó nàng còn ở Liêu quốc, Triệu đẳng phái thích khách tới ám sát. Triệu tặc kia dồn hết sức lực vào lần này, tổng cộng phái tới tám người, chúng ta miễn cưỡng đối phó được, ngay cả Tử Kính cũng bị thương, ta bị đâm trúng ngực phải, bị thương đến phổi.”

Bàn tay đang nắm lấy tay anh ấy của tôi run lên, anh vỗ vỗ lên tay tôi trấn an, tiếp tục nói: “Sau đó ta bị hôn mê mấy ngày, lần đó vô cùng nguy hiểm. Cũng may tất cả đều sống sót. Tử Kính thay ta toàn quyền xử lý sự vụ, tuyên bố với bên ngoài rằng ta đã chết, đều vì lừa gạt Triệu đẳng. Sau khi tỉnh lại ta mới biết nàng đã từ Liêu quốc trở về, còn biết nàng nôn ra máu, trọng bệnh nằm trên giường, ta thật sự hối hận, hận không thể thay nàng chịu tất cả những đau đớn đó. Chỉ là, những gì Tử Kính làm đều vì suy nghĩ cho toàn cục, không thể chỉ trích, hy vọng nàng cũng đừng trách Tử Kính.”

Tôi than nhẹ một tiếng. Sau khi biết sự thật, tôi thật sự tức giận, cảm thấy mình đã bị lừa dối. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, bọn họ cũng cũng có chỗ bất đắc dĩ. Bao năm vất vả lên kế hoạch, biết bao người đi trước ngã xuống, người sau anh dũng tiến lên hiến thân vì nước, thật vất vả mới có cơ hội tốt có thể xuất binh ra trận, đâu có thể vì tôi nôn ra một ngụm máu mà ngừng lại?

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi tỉnh lại, mấy ngày tiếp theo ta còn chưa thể xuống giường. Cũng may tiểu nha đầu Phảm Lan ngày nào cũng đến thăm ta, kể cho ta chuyện của nàng.”

“Phảm Lan biết?” Tiểu nha đầu tinh quái kia còn ra vẻ vô tội bên giường tôi nữa chứ.

“Đứa trẻ này rất thông minh.” Tiêu Huyền cười nói: “Chỉ là, nghe con bé nói nàng nóng sốt lại không chịu nói một lời, trong lòng ta nóng như lửa đốt. Nửa đêm hôm sau lên vào phòng nàng nhìn nàng. Nàng bị sốt, thần trí mơ màng, đáng vẻ bị thương tuyệt vọng khiến ta gần như cho rằng lúc đó sẽ mất nàng. Khi đó, ta thật sự rất sợ. Tiểu Hoa, trải qua biết bao trận ác chiến trong gió tanh mưa máu, thời điểm đó ta mới biết sự sợ hãi từ sâu trong trái tim là cái gì.”

Tiêu Huyền không nói gì nữa, dường như có chút xấu hổ, nhếch miệng cười.

Tôi bất giác cười theo: “Vậy vì sao không nói cho em biết sớm?”

Tiêu Huyền nặng nề nói: “Lúc đó, chuyện ta chưa chết chỉ có Lý tướng quân, Tôn tiên sinh và Tử Kính biết. Triệu tặc đa nghi, sau khi ám sát còn nhiều lần phái người tới tìm hiểu thực hư, xác định xem ta đã chết thật hay chưa. Đừng vội nóng giận! Không phải ta lợi dụng nàng, mà trong đám thám tử lần này có người trong nội bộ chúng ta, chúng ta vẫn chưa thể điều tra ra, lại không tiện trắng trợn lục soát, đánh rần động cỏ.”

Tôi không ngừng tới chuyện ấy: “Gian tặc nội bộ?”

Tiêu Huyền gật đầu: “Nhưng không phải ở quanh ta. Hơn nữa thủ đoạn của đối phương có hạn, không thể đi vào vị trí nòng cốt. Đương nhiên tuyệt đối không phải hoài nghi nàng, chỉ là nghĩ gian tế cũng có thể ẩn nấp quanh nàng. Vì vậy, sau nhiều lần đắn đo, chúng ta quyết định tạm thời không nói cho nàng. Chỉ là, chỉ là, ta không ngờ... không ngờ nàng lại phản ứng dữ dội như vậy...”

Giọng nói của anh nhỏ dần.

“Vậy giờ đã điều tra ra chưa?” Tôi lo lắng.

“Đã có manh mối rồi. Chỉ là, kẻ đó... tạm thời không tiện nói cho nàng.”

Tôi cũng không giận. Loại chuyện này biết càng ít càng tốt. Muốn sống vui vẻ thì phải sống đơn giản. Giao tiếp với cái ẩm sắc thuốc còn dễ dàng hơn giao tiếp với con người.

Tôi gơ tay dấm nhẹ Tiêu Huyền một cái: “Anh hại em thâm thâm như vậy, dù thế nào cũng phải đền bù cho em.”

Tiêu Huyền bắt lấy nắm tay đỏ của tôi, thấp giọng quyến rũ nói: “Vậy nàng muốn ta bù đắp thế nào, nàng chỉ cần nói một câu là được.”

“Đây là anh nói đấy nhé!” Tôi mừng rỡ, lập tức ghé vào tai anh, thì thầm với anh điều kiện của tôi.

Tiêu Huyền nghe đến một nửa sắc mặt đã thay đổi: “Chuyện này sao được? Ta là chủ soái một quân, sẽ là vua một nước. Không được, không được!”

Tôi chế giễu: “Không được thì quên đi. Cứ ngăn người ở đây hóng gió đi nhé, không muốn nhìn thấy anh nữa.” Nói xong, tôi xoay người định đứng lên.

“Nàng...” Tiêu Huyền không dùng được văn đàn dùng tới võ, dứt khoát dùng một tay túm tôi lại, thân thể đè lên tôi như một ngọn núi lớn, đặt tôi trên cổ.

Tôi vừa tức giận vừa buồn cười, giãy dụa một hồi không có kết quả, sức lực đã dùng hết, cuối cùng cũng bỏ cuộc, ngoan ngoãn nằm dưới người anh, hiên ngang lăm lăm nói: “Tùy anh đi. Chiếm được cơ thể em nhưng không chiếm được trái tim em.”

Tiêu Huyền cười ngả vào trên người tôi.

Trong lòng tôi dâng lên từng đợt thủy triều vui mừng, tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, anh vùi mặt bên cổ tôi. Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, thật lâu không nói gì. Cơ thể nặng nề, tiếng tim đập quy luật, mùi hương quen thuộc khiến tôi cảm thấy vô cùng an tâm và thoải mái. Mùa xuân đã về trên đại địa, bãi cỏ mênh mông xanh mơn mẫm, hai con ngựa nhàn nhã gặm cỏ cách đó không xa.

Bầu không khí rất lãng mạn, tình cảm rất hòa hợp. Chỉ là, hiện giờ là đầu xuân, mặt đất rất lạnh. Tôi hết giận rồi, tim đập bình thường rồi, bắt đầu cảm thấy khí lạnh lừa tới khiến tôi không chịu nổi, vì vậy muốn chuyển động cơ thể, chui ra từ dưới người Tiêu Huyền.

Mới động dậy một chút, Tiêu Huyền đột nhiên siết chặt cánh tay, hạ giọng khàn khàn nói: “Đừng nhúc nhích!”

Tôi sưng sốt trong hai giây rồi bỗng nhiên hiểu ra.

Tình chàng ý thiếp, sát lại gần nhau, cô nam quả nữ, củi khô bốc lửa, gió xuân thổi bùng lên, người nào đó thuộc sinh vật giống đực thuận theo sinh lý học loài người mà nổi lên phản ứng, chứng cứ chính là thứ gì đó nóng nóng đang dính chặt vào chân tôi.

Tôi học y, lại từng ở trong ký túc xá nữ thời hiện đại (câu chuyện đêm khuya của ký túc xá sau khi tắt đèn tuyệt đối có thể làm nam sinh đỏ mặt nha!), đối với loại sự việc này, tuy có giật mình nhưng chưa đến mức hoảng hốt, hơn nữa, giữa ban ngày ban mặt, anh cũng không dám làm chuyện gì quá đáng. Vì vậy, lúc này tôi không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn buồn cười.

Mặt Tiêu Huyền đỏ ửng, vài phần xấu hổ, vài phần buồn phiền, tôi động lòng trắc, đề nghị: “Hay là anh nghĩ tới bà ngoại anh một chút đi?”

Tiêu Huyền hoàn toàn bị tôi đánh bại, toàn thân vô lực ngã lên cỏ, tôi lại bị sự hài hước của chính mình chọc cười, ôm bụng cười phá lên.

“Nàng, nàng rút cuộc từ cái gì biến thành vậy?” Tiêu Huyền lấy lại vẻ bình thường, thở phì phì túm lấy tôi.

Tôi né tránh, cười lớn: “Em là một đám mây xa vời, tình cờ chiếu vào trái tim anh.”

Tiêu Huyền càng dùng lực túm tôi lại, ôm lấy: “Tình cờ? Tình cờ? Nàng còn muốn đi đâu?”

Tôi bỗng nhiên yên tĩnh lại, không nhúc nhích, để mặc anh ôm, nhẹ giọng nói: “Không đi đâu hết.”

Tiêu Huyền im lặng không nói gì, chỉ là, đôi tay siết chặt lấy tôi vẫn khẽ run run.

Sau đó, Tiêu Huyền hỏi tôi, nếu như khi đó anh thật sự đã chết, tôi sẽ làm gì?

Tôi nói, anh lúc nào cũng thật là ngốc, nào có nhiều “nếu như” như vậy, đang sống yên lành đột nhiên da ngựa, tự tìm không vui. Hơn nữa, cho dù anh thật sự đã chết, anh còn trông chờ em tự tử vì anh hay sao?

Tiêu Huyền ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi hừ một tiếng: “Đừng có nằm mơ! Em là gì của anh, mạng sống của em không phải là mạng chắc? Anh đã chết rồi, cho dù em có chết theo cũng không thể khiến anh sống lại được, vậy cái chết của em còn ý nghĩa gì nữa? Nước sông sẽ vì vậy mà chảy ngược, mặt trời sẽ vì vậy mà mọc từ phía Tây hay sao? Cho dù em có thể lấy cái chết để làm trời đất cảm động, làm cho anh sống lại, em cũng sẽ không làm như vậy. Hai chúng ta thật sự thích nhau, nhưng tình cảm còn chưa tốt đến mức lấy mạng đổi mạng. Anh chết thì mặc anh, em còn rất nhiều thời gian để gây dựng một cuộc sống mới của em, đau lòng một hồi sau đó sẽ chúc anh đầu thai thuận lợi. Vì vậy, anh đừng có suy nghĩ vẩn đề ngu ngốc này nữa, thừa năng lượng thì nghiên cứu chiến lược, chiến sự nhiều một chút đi, vương gia!”

Tiêu Huyền nghiêng răng nghiêng lợi: “Nữ nhân máu lạnh. Sao ta có thể nghĩ đến chuyện thảo luận vấn đề này với nàng không biết.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu: “Em cũng thấy kỳ quái, có phải vương gia nhàn hạ quá không?”

Tiêu Huyền không thể làm gì khác, đành phải bỏ chạy đi xem công văn.

Yến quân Nam hạ, tháng Ba đánh bại Thanh châu, Thuấn châu, tháng Tư vượt sông Bích Lạc, qua Ưng Châu, Triều Châu, Phương Quan, Do La, chiếm đóng núi Bình Hưng. Thế như chẻ tre. Tới đầu mùa hạ, thế lực của Tiêu Huyền đã mở rộng gấp bội so với trước kia.

Sau mười năm gian khổ, Triệu đảng mất lòng dân đã lâu, cộng với khởi nghĩa nông dân ở miền Nam, tốc độ mạnh mẽ như vậy vốn đã ở trong dự đoán. Thái tử bị giam lỏng, một đám trẻ tuổi nông nổi bên cạnh hẳn vì chuyện cải cách chính trị nên đã phải chịu một đả kích nghiêm trọng trên con đường làm quan, số người bị Triệu hoàng hậu chém đầu, bỏ tù không ít, những người may mắn trốn thoát đều từ quan. Đông Tề chưa có chế độ khoa cử, toàn bộ quan viên đều do tự tiến cử hoặc được bên trên đề cử. Cái này gọi là “thượng bất chính hạ tắc loạn”, những quan viên được Triệu thừa tướng đề cử những năm gần đây nếu không phải mấy kẻ nịnh hót thì cũng là mấy tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hoặc bọn con cháu quý tộc trời gà không chặt. Những lương thần trung tướng trước kia đã dần dần bị loại trừ sau hơn mười năm Triệu đảng cầm quyền, không còn sót lại mấy người. Cho dù có những nhân vật lớn còn tồn tại ví dụ như cha già thân yêu Tạ thái phó của tôi, hay Úc Chính Huân tiếc lời như tiếc vàng cũng chỉ nắm giữ một chức quan như vỏ ốc rỗng, không có thực quyền.

Quần quân như vậy, dù thái tử trẻ tuổi, lập quốc trên lưng ngựa, công trạng ngời sáng huy hoàng có sống lại thì thế cục ngày nay cũng tán loạn, suy tàn, chia năm xẻ bảy, không khác gì một tờ giấy rách. Phần lớn quân tướng binh sĩ đều xuất thân bình dân, từ lâu đã tích tụ oán giận với những hành vi của Triệu gia, lại nghe nói Yến vương quần quần có đạo lý, thưởng phạt phân minh, còn dùng danh nghĩa dẹp loạn phù chính, số người đầu nhập vào phe Yến vương càng không cần phải nói. Vì vậy, tin tức đáng chú ý nhất trong một lượng lớn tin tức về việc Yến quân Nam hạ là chuyện khi hai quân đang giằng co thì quân địch lâm trận phản chiến, nhân số tới hơn mười vạn.

Tôi là phái nữ, theo lý mà nói thì không thể đi vào quân doanh, nhưng thuyết phục mãi, cuối cùng Tiêu Huyền cũng đồng ý chờ khi thân thể của tôi tốt hơn một chút sẽ cho tôi tới hậu phương. Tôi lập tức chọn

ra một số nữ quyền trẻ tuổi, khỏe mạnh, đầu óc nhanh nhẹn tạo thành một tổ điều trị, dành cho bọn họ một khóa huấn luyện đặc biệt, thành lập một đội cấp cứu giải thương có quy củ trong điều kiện có hạn, sau đó, dẫn theo các “nuơng tử quân” đi theo đại quân cứu chữa cho các bệnh binh.

Trận chiến đầu tiên tôi góp mặt là trận đánh vào Thuấn châu. Lão tướng thủ thành Triệu Trường Thanh là một trưởng bối có họ hàng xa với Triệu hoàng hậu, nhưng không phải là một người ăn không ngồi rồi, ỷ vào quyền lực, mà là một lão tướng giản dị công chính, ngồi thẳng trên lưng ngựa. Tuy Triệu lão tướng bất mãn với đám tiểu bối nhà mình làm xằng làm bậy, bị biếm ra bên ngoài, nhưng cũng không cách nào không để ý đến lập trường của mình mà mở rộng của đón tiếp Tiêu Huyền.

Không còn cách nào khác, buộc lòng phải đánh một trận.

Trận chiến đó vô cùng ác liệt. Gừng già gừng cay, phòng ngự của Thuấn châu không thể đem so với những châu thành đậu phụ khác, có thể nói là phòng thủ kiên cố, quân sĩ được huấn luyện gan dạ, có kỹ thuật, không ai dám không nghe theo mệnh lệnh của lão tướng quân. Chỉ là, Triệu lão tướng quân vừa ra trận giết địch vừa rơi lệ đầy mặt.

Ông ấy thật sự khó xử đôi đường, tuy cũng hy vọng Tiêu Huyền có thể lời được Triệu thừa tướng xuống ngựa nhưng ngay cả hạ thủ lưu tình, nhường lại một bước cũng không làm được. Thật là một nhà cách mạng lão thành đầy khí phách. Khi đó, tôi dẫn theo tổ điều trị ở hậu phương cứu chữa cho các bệnh binh, có người tử chi không còn trọn vẹn, có vết thương máu chảy không ngừng, có những tiếng rên rỉ đau đớn. Còn có một thiếu niên kéo lấy tôi, đau khổ cầu xin tôi cứu anh trai cậu ấy, tôi xem rồi mới phát hiện ra thanh niên đó đã tắt thở từ lâu.

Chiến tranh còn chưa kết thúc, tôi đã lén chảy không biết bao nhiêu nước mắt, nhưng trước mặt người khác lại phải luôn tỏ vẻ bình tĩnh, thực hiện từng bước đầu vào đây, động tác bằng bó, khâu vết thương nhanh nhẹn, chính xác. Tôi là người dẫn đầu, nếu tôi sụp đổ trước, những cô gái lần đầu tiên nhìn thấy người chết trên chiến trường trong đội của tôi phải làm sao bây giờ?

Tri thức ngoại khoa ít ỏi đến đáng thương của tôi đã được nâng ột cách đáng ngạc nhiên, nhờ là cầm máu, lớn đến khâu bụng, cưa tay chân, không gì không biết. Một thân đầy máu, làm thế nào cũng không rửa hết mùi gay mũi đó. Ban đêm thay phiên chăm sóc bệnh nhân, đôi mắt vừa nhắm lại, đủ loại cảnh tượng máu me ban ngày hò nhau kéo đến, ngủ còn mệt hơn không ngủ.

Rốt cuộc tôi đã đánh giá quá cao khả năng thừa nhận của tâm lý mình.

Tiêu Huyền đánh chiếm Thuấn châu tới ngày thứ mười bảy, cuối cùng, Triệu lão tướng quân trọng thương, không thể chủ trì đại cục, con trai trưởng của ông ấy trào nước mắt, hạ lệnh mở cổng thành. Chuyện đầu tiên Tiêu Huyền làm sau khi vào thành chính là đi gặp lão tướng quân, thể nhưng đã muộn một bước, chỉ nhìn thấy bóng của ông cụ treo mình trên xà nhà.

Một đời lương tướng, một đời sống trên lưng ngựa, khi còn sống oanh oanh liệt liệt, cuối cùng lại tự sát mà không phải chết trên chiến trường. Có lẽ lão tướng quân đã chết không nhắm mắt. Tiêu Huyền dẫn các giáo quan quỳ gối đưa tiễn, làm lễ tang long trọng.

Vượt qua núi Bình Sơn, trải ra trước mặt là một mảnh đất màu mỡ, một bình nguyên nằm giữa thung lũng. Tiêu Huyền hạ lệnh cho đội quân đóng tại chân núi, nghỉ ngơi hồi phục, chuẩn bị cho đợt công chiếm bình nguyên.

Sinh nhật mười sáu tuổi của tôi đã qua đi giữa nơi sơn thanh thủy tú này.

Cuộc sống rồi ren thoảng yên ổn lại, trong quân cũng đơn sơ, dưới sự kiên trì của tôi, bữa cơm sinh nhật vô cùng đơn giản, chỉ có mấy người bạn tụ tập lại với nhau.

Vân Hương vào bếp, làm một bàn đồ ăn đơn giản, không biết Trịnh Văn Hạo kiếm đâu ra một vò rượu ngon. Tống Tử Kính nói rượu này là rượu cất từ lá trúc gò đó, mấy người đàn ông bọn họ nghe vậy đều ra vẻ thêm nhỏ dãi.

Đều là người quen, không cần khách sáo, sau khi nâng chén liền bắt đầu động đũa. Cùng nhau ăn uống, vô cùng vui vẻ. Tống Tử Kính rất để ý chăm sóc Vân Hương, không ngừng gấp thức ăn cho Vân Hương. Vân Hương cười hạnh phúc, khiến Trịnh Văn Hạo nhìn thấy mà đen mặt.

Tôi ghé vào bên tai Tiêu Huyền, nói: “Mùa xuân của Vân Hương bé nhỏ đến rồi.”

Tiêu Huyền bị tôi thổi một hơi nóng vào tai, không nhịn được, toàn thân chấn động, ánh mắt hiện ra vẻ nóng bỏng không che giấu được.

Tôi sợ đến nhảy dựng lên, lập tức kiểm điểm. Là lỗi của tôi, không nên khiêu khích đàn ông sau khi họ uống rượu.

Tiêu Huyền cũng oán giận trừng mắt lườm tôi, tập trung tinh thần kiềm chế, mãnh liệt ăn rau xanh. Còn Trịnh Văn Hạo ở bên kia lại gác đũa, rầu rĩ uống rượu.

Tình hình như vậy, vốn định cơm nước xong sẽ làm vài ván mạt chược, hiện giờ quên đi thì tốt hơn. Đen tình chắc chắn sẽ đổ bạc. Tôi không muốn Tiểu Trịnh trắng hết tiền của mọi người.

Sau khi ăn xong, mọi người giải tán, Tống Tử Kính đề nghị đưa Vân Hương về chỗ ở của cô ấy, Tiểu Trịnh cũng đã bỏ về. Chớp mắt, trong viện chỉ còn tôi và Tiêu Huyền đã uống hơi quá chén.

Ánh trăng sáng tỏ, còn trùng hợp xương trong rừng cây, một buổi tối ấm áp, đẹp đẽ.

Đôi mắt Tiêu Huyền ngời sáng vì hơi rượu, mang theo sự nồng cháy rất rõ ràng. Tôi cũng cười khanh khách nhìn anh.

Khổ cực suốt mấy tháng, mọi người đều vừa đen vừa gầy, anh vừa rời khỏi chiến trường là lập tức vào đại trường nghị sự, tôi cứu chữa bệnh binh suốt ngày suốt đêm, hai chúng tôi cho dù gặp mặt, trò chuyện, ăn một bữa cơm cũng đều toàn thân chật vật, vẻ mặt uể oải. Tuy vừa mới xác định quan hệ yêu đương, nhưng căn bản không có thời gian và sức lực để ân ân ái ái, chỉ có tỉnh táo, lý trí như đôi vợ chồng già đã qua kỷ niệm đám cưới bạc.

Hôm nay chiến trận thoáng ổn định, cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi, tình cảm vẫn luôn bị đè nén rốt cuộc cũng bắt đầu cuộn trào.

Tiêu Huyền cười, vươn tay ra với tôi, nói: “Lại đây.”

Tôi nghiêng đầu mím môi: “Làm gì?”

“Để ta nhìn nàng cho rõ.”

“Đứng đây thì không nhìn được sao? Đâu có phải mới quen em một ngày?”

Tiêu Huyền cũng không giận: “Xa như vậy sao có thể nhìn rõ?”

Tôi cười ra tiếng: “Còn lâu mới qua. Rốt cuộc hôm nay anh uống bao nhiêu rượu rồi?”

“Ta đâu có uống nhiều, đều bị Văn Hạo cướp hết rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc, một vò rượu ngon vào bụng hẳn đều biến thành đấm hết.”

Tôi cười ha hả, không để ý trong một lát đã bị Tiêu Huyền nắm cổ tay kéo vào lòng, tôi xoay người giãy dụa lại bị anh ôm lấy từ phía sau. Hơi thở mang theo mùi rượu bao trùm lấy tôi, vòng tay ấm áp dịu dàng vòng quanh tôi, tôi tựa đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim đập hơi gấp gáp của anh.

“Mặt trăng thật là tròn.” Tôi ngửa đầu nhìn trời: “Nhân tròn trăng cũng tròn.”

Tiêu Huyền cúi đầu hôn lên thái dương tôi, không nói gì.

“Cuối cùng cũng tròn mười sáu tuổi rồi.” Tôi cảm thán: “Người ta nói khi bận rộn thời gian trôi qua rất nhanh, thế nhưng em cảm thấy một năm này dài đằng đẳng.”

“Vậy sao?” Tiêu Huyền vui đầu vào hóm vai tôi, ngửi ngửi cái gì đó: “Ta lại thấy thời gian thật sự trôi quá nhanh. Nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau, nàng còn muốn cầm chậu hoa đập ta ấy chứ.”

Tôi không cảm thấy lời này của anh ấy có gì không đúng, vẫn còn chìm trong hồi ức: “Khi đó em cứ tưởng anh là hái hoa tặc, ai bảo anh nửa đêm trèo tường làm gì?”

Tiêu Huyền không phục: “Bề ngoài của ta thế này còn phải đi hái hoa hay sao?”

“Vâng, vâng.” Tôi lập tức nói: “Chẳng phải em đã tự đưa lên cửa rồi sao?”

“Nàng tự đưa lên cửa?” Tiêu Huyền còn bất mãn: “Ta tổn không biết bao nhiêu tâm tư, nàng vẫn ngu ngốc như heo, suốt ngày chỉ nhớ mỗi Tổng tiên sinh của nàng.”

Anh ấy nói như vậy, tôi lại nhớ tới một vấn đề: “Thái độ của Tử Kính với Vân Hương bây giờ, anh thấy thế nào?”

Tiêu Huyền nhún vai: “Ta sao biết được? Tuy ta và Tử Kính quan hệ rất tốt, nhưng hẳn cực kỳ kín đáo về việc riêng, ta cũng không biết Tử Kính nghĩ sao về việc này. Sao? Nàng lo lắng cho Vân Hương?”

“Đúng vậy. Vân Hương còn nhỏ tuổi hơn cả em, còn chưa tới mười sáu đâu, một cô bé đơn thuần như vậy. Em dẫn theo Vân Hương trải qua mưa gió, nhưng về phương diện tình cảm, Vân Hương rất ngây thơ, cố chấp. Tử Kính quả thật không tệ, Vân Hương vẫn luôn ngưỡng mộ huynh ấy, thế nhưng nếu thật sự có gì đó phát triển... Em tuyệt đối không phải khinh thường Vân Hương, em chỉ cảm thấy, dường như hai bọn họ không thật sự hợp nhau.”

Tiêu Huyền cười ôm tôi sát vào lòng: “Người bên ngoài nhìn hai chúng ta cũng không thật sự phù hợp nha.”

“Đúng vậy.” Tôi nhéo anh một cái: “Một nữ thanh niên thuần khiết, có tài có mạo như em không hiểu sao lại đi theo một phần tử vũ trang phản chính phủ như anh nữa?”

Tiêu Huyền vờ như nổi giận cắn tai tôi một cái: “Cái miệng này của nàng là đáng ghét nhất!”

Ánh mắt Tiêu Huyền bỗng nhiên sâu hun hút, anh cúi đầu hôn lên môi tôi.

Hoa trên núi đã nở, hương thơm vương vấn trong không trung, sự nhiệt tình từ Tiêu Huyền cuộn cuộn truyền sang tôi, bờ môi anh như mang theo dòng điện, khiến tôi cảm thấy từng đợt tê dại, tình cảm vốn đã kích động nay lại dần dần tăng nhiệt độ, cơ thể tỏa nhiệt, bắt đầu choáng váng. Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa, phát ra một tiếng rên nhẹ nhàng từ sâu trong cổ họng, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Tiêu Huyền lại mạnh mẽ ngẩng đầu, cánh tay siết chặt, ngang ngược ôm tôi vào lồng ngực vững vàng. Tôi cảm nhận được rõ ràng hơi thở vừa nóng vừa gấp của anh phất qua tóc tôi. Toàn thân anh gồng lên cứng nhắc, giống như một cây cung bị kéo căng, nhưng anh chỉ ôm lấy tôi không nhúc nhích.

“Vì sao?” Tôi không khỏi mở miệng hỏi.

Giọng nói của Tiêu Huyền dưới sự xúc động có vẻ đặc biệt êm tai: “Không công bằng với nàng.”

Tôi ngẩng đầu hỏi: “Vậy thế nào mới là công bằng với em?”

Tiêu Huyền nói vô cùng nghiêm túc: “Chờ ta đến được kinh thành, sau đó long trọng rước nàng qua cửa.”

Hiển nhiên, đối với phái nữ mà nói, hôn nhân là một chứng nhận cho phép lên giường. Trong pháp luật Đông Tề, nam nữ chưa kết hôn đã làm chuyện kia sẽ bị tính là tội gian dâm. Tiêu Huyền khởi binh mưu phản, đương nhiên sẽ không có ý định làm một công dân tuân thủ pháp luật, thế nhưng anh lại là một người đàn ông truyền thống, là một người đàn ông vô cùng nghiêm túc đối với tôi. Vì vậy, anh kiên trì cho rằng cho tôi danh phận rồi mới dặt tay nhau lên giường tương đối hợp với quy luật từng bước của xã hội hơn.

Tôi không có dị nghị gì về chuyện này, còn thật vui vẻ. Tôi cho rằng tình yêu và tình dục phụ thuộc vào nhau, sinh ra cho nhau, thiếu một thứ cũng không được, tình yêu platonian nói miệng còn được, áp dụng vào thực tế thì xin miễn đi (Platonic love: tình yêu lý tưởng, thuần khiết, trong sáng). Hưởng thụ tình ái không có gì đáng hổ thẹn, nhưng niềm vui trong tình ái dù sao cũng phải dựa trên quan niệm đạo đức xã hội. Nếu muốn nói mình coi rẻ thể tục, không đáng để vào trong mắt thì nên ẩn cư nơi núi non rừng già đi. Còn đã sống trong thế giới này thì phải sống cho đến nơi đến chốn, phải thuận theo thủy triều, phải tuân thủ những quy tắc thích hợp của thế giới này.

Hiện giờ tôi đang ở trong xã hội phong kiến, phụ nữ hoàn toàn là kẻ yếu, cho dù xinh đẹp, tài trí hơn người, cộng thêm năm mươi xe đồ cưới, vẫn chỉ là một vật phẩm phụ thuộc vào đàn ông. Tôi tự nhận tôi không có khả năng thay đổi địa vị của phụ nữ, vì vậy, tôi nhất định phải học được cách bảo vệ chính mình một cách tốt nhất trong hoàn cảnh bất lợi.

Tôi thích Tiêu Huyền, tôi biết anh ấy cũng thích tôi. Vậy là đủ rồi. Anh nói tương lai sẽ lấy tôi, hứa sẽ cho tôi một hôn lễ long trọng, thế nhưng tôi cũng không coi trọng chuyện này. Không nên quá coi trọng những

lời hứa hẹn. Có thể thực hiện được đương nhiên là tốt nhất, nếu không thể thực hiện được, nên coi nó là một kỳ vọng tốt đẹp thôi.

Chúng tôi đều không biết ngày mai sẽ thế nào, nhưng hiện tại, trong giờ phút này, chúng tôi hạnh phúc ở bên nhau, nhìn hoa đêm nở rộ dưới ánh trăng, cảm thấy cuộc sống tươi đẹp không gì sánh bằng.

41. Chương 41: Khi Tình Yêu Tới

Sau khi nghỉ ngơi điều hòa, Yến quân tinh thần phấn chấn, khôi phục tư thế hào hùng, bồng bồng tiến vào Trung Nguyên.

Qua quan trảm tướng, ba tháng sau, cuối cùng đại quân cũng đặt chân tới Phong châu. Nơi này là nơi sản xuất lương thực trọng yếu, phần lớn lương thực của Đông Tề bắt nguồn từ mảnh đất này.

Tiêu Huyền quân quân nghiêm khắc, trường thương trùng điệp, bước chân đồng loạt, tiếng vang như sấm rền. Khi đi qua đồng ruộng, Tiêu Huyền ra lệnh một tiếng, chỉ cho phép toàn thể binh sĩ đi trên bờ ruộng, giẫm vào ruộng lúa sẽ bị phạt chặt chân làm gương. Vì vậy, hơn mười vạn đại quân đều chỉnh tề, cẩn thận đi qua đồng lúa vàng óng ánh mà không làm tổn thương tới một phiến lá.

Mã thái thú của Phong châu đứng trên tường thành nhìn thấy rất rõ ràng, có người nói, lúc đó, ông ấy rơi nước mắt, chưa đợi Tiêu Huyền lên tiếng đã tự mình chạy xuống, gọi các quan viên, mở rộng cửa nghênh tiếp, như nhân dân vùng bị chiếm đóng nghênh đón quân Bát Lộ (tiền thân của quân Giải Phóng Nhân Dân Trung Quốc). Sau này tôi mới biết con trai của Mã thái thú này giúp thái tử sửa đổi hiến pháp, đã chết trong ngục. Sau khi bị mất con trai yêu, sự bất mãn của Mã thái thú đối với Triệu gia đã gần như sôi trào, hôm nay lại thấy Tiêu Huyền hành quân như vậy, chỉ cảm thấy kiếp này đã may mắn nhìn thấy chúa cứu thế. Dù sao con trai đã chết, không cần để ý đến bất cứ thứ gì, bỏ lại mũ quan, tìm nơi sáng sửa mà nương tựa.

Bởi vì phải chăm sóc người bệnh, tôi và một phân đội nhỏ phụ trách hộ tống bệnh binh đến muộn hơn đại quân, ba ngày sau mới tới Phong châu. Sau trận Thuấn châu, trong quân tăng thêm rất nhiều binh sĩ tàn tật, mang theo bọn họ đương nhiên không tiện, Tiêu Huyền đề nghị tạm thời để bọn họ lại Phong châu dưỡng thương, chờ thương lành lại trở về đơn vị. Tôi để lại một đội quân y, sắp xếp thỏa đáng cho các thương binh, đột nhiên nổi hứng đi gặp ca ca thân yêu Tiêu vương gia đã mấy ngày không gặp của tôi.

Trong phòng Tiêu Huyền đang có khách, tôi ở sát vách chờ. Trà vừa mới bưng lên, chợt nghe Yến vương khó chịu, lớn tiếng nói: “Lưu đại nhân, ngài vẫn chưa hiểu. Tâm ý của ngài ta xin nhận, thế nhưng việc này ta kiên quyết không đồng ý. Còn xin đại nhân thu hồi ý định.”

Thường ngày Tiêu Huyền hay hô to gọi nhỏ với tôi, đối với thuộc hạ và người ngoài lại rất châm chọc câu cú, có chừng có mực, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy không khách khí như thế.

Lưu đại nhân kia vội vàng nịnh nọt, hỏi đến cùng: “Phải chăng vương gia lo lắng người không tốt? Xin vương gia yên tâm, thiên kim của thái thú sắc đẹp chìm sa cá lặn, tinh thông cầm kỳ thi họa, lại dịu dàng hiền thực, năm nay vừa tròn mười chín, là viên ngọc quý trên tay thái thú chúng ta.”

Ha? Làm mới?

Tôi lập tức tiến gần tới cửa nghe trộm. Những thân binh của Tiêu Huyền đều quen thuộc với tôi, thấy vậy chỉ cảm thấy kỳ quái chứ không ngăn cản.

Tiêu Huyền rõ ràng càng bực bội hơn: “Lưu đại nhân, không phải ta coi thường Mã tiểu thư, cũng vô cùng kính trọng Mã thái thú. Chỉ là, hôn nhân đại sự, sao có thể xem như trò đùa? Hôm nay đại nghiệp chưa thành, chúng tướng sĩ còn cùng ta dầm sương dãi nắng, biết bao người xương cốt còn chưa lạnh, ta lại ở đây giống trống khua chiêng cưới vợ đón dâu, chẳng phải khiến mọi người đau khổ, thất vọng hay sao?”

Lưu đại nhân kia nhất thời nghẹn lời, một lát sau mới nói: “Vậy nếu vương gia không chê thiên kim của thái thú chúng ta, lại không tiện lập tức thành thân, có thể đính hôn trước.”

Tiêu Huyền vẫn một mực từ chối: “Ta đây chinh chiến, một đi không biết bao nhiêu năm mới có thể trở về, sao có thể để Mã tiểu thư hao phí thanh xuân một mình ở khuê phòng chờ ta?”

Tôi cắn môi nín cười. Lưu đại nhân còn chưa từ bỏ ý định: “Nhưng thái thú chúng ta...”

“Được rồi.” Tiêu Huyền không nhin được nữa, cuối cùng cũng dùng chiêu bài mất vợ: “Lưu đại nhân, ta nói rõ ràng với ngài. Ta và thê tử đã mất tình ý sâu nặng, nàng giúp đỡ ta từ thuở niên thiếu, giờ nàng rời đi trước, trong lòng ta vẫn chưa thôi đau đớn, còn chưa có ý định tái hôn.”

Lưu đại nhân cảm thấy lý do này đáng tin, từ bỏ ý định, tiếc nuối cáo từ.

Giọng nói của Tiêu Huyền từ trong truyền ra: “Còn muốn nghe tới bao giờ?”

Tôi sờ sờ mũi đi vào: “Không phải em cố ý, là hai người nói quá to.”

Trên mặt Tiêu Huyền viết ba chữ rất rõ ràng: “Ta rất phiền”. Trên bàn và hai chiếc bàn trà bên cạnh để đầy những quyển sổ con đầy màu sắc, một chén cháo ngân nhĩ đã lạnh bị bỏ vào một góc.

Tôi nhìn vành mắt thâm đen của anh: “Lại bao lâu không ngủ rồi?”

“Không ngủ được.” Cơn tức Tiêu Huyền còn rất lớn: “Trà năm nay quá nâng cao tinh thần, quá kích động.”

“Lượng công việc nhiều quá phải không.” Tôi cười giả dối.

Tiêu Huyền cũng cười cười, giống con sói núi thành tinh nhìn thấy đứa bé béo mập: “Tới đây, tới đây, bản vương thưởng cho nàng một chén cháo ngân nhĩ mát lạnh, nàng giúp ta xem tấu trình.”

Tôi lùi về phía cửa: “Công việc của em cũng rất nhiều, em còn phải đi tọa đàm thảo luận cách nuôi dạy trẻ cho tốt, còn phải phân phát thuốc phòng chống ký sinh trùng cho binh sĩ, còn phải mở lớp phân biệt thảo dược cho đồ đệ...”

Tiêu Huyền bỗng đặt nắm tay bên miệng ho một trận, âm thanh khàn khàn.

Tôi hít vào một hơi, hàm răng lạnh lạnh.

Tiêu Huyền ngẩng đầu: “Sao? Không phải nàng phải đi tọa đàm sao?”

Tôi đỏ mặt đá anh một cái: “Cút sang ghế bên kia nằm. Em đọc cho anh nghe.”

Tiêu Huyền cười, ôm đầu tôi hôn một cái lên trán, nói một tiếng “thật ngoan” rồi mới nhường vị trí lại cho tôi.

Tôi tùy tiện lấy ra một quyển tin tức tình báo, đọc thành tiếng: “Người phụ trách khu mỏ huyện XX báo cáo, nói thứ ngài cần hoàn thành trước tiến độ, đã vận chuyển tới xưởng công binh, đợi lãnh đạo nghiệm thu.”

Tiêu Huyền thỏa mãn gật đầu: “Người Việt Phong đề cử hiệu suất làm việc rất tốt.”

Tôi lại cầm lấy một quyển sổ con, đọc: “Một hạ quan tên Vương Mậu dập đầu với ngài, nói địa phương của ông ta năm nay lương thực sinh trưởng vô cùng tốt, có hy vọng ột mùa bội thu. Thế nhưng nông tằm lại chịu nạn sâu bệnh, tổn thất nghiêm trọng, sản lượng giảm là điều không tránh được.”

Tiêu Huyền nhú mày: “Đã biết.”

“Một hạ quan tên Trương Di hành lễ với ngài, nói rằng chuyện về dân bản xứ vùng núi Vệ Lương tiến triển thuận lợi. Ông ấy đã gặp người đứng đầu, đã đưa trọng lễ, thủ lĩnh vô cùng vui mừng. Cư dân nơi đó tuy chưa khai hóa nhưng lương thiện chất phác, chủ yếu sống dựa vào việc săn thú, mặc da thuộc, ở nhà trúc, thiếu thốn y dược, đặt hết lòng tin vào thầy pháp và cổ thuật. Vệ Lương sơn sản vật phong phú, vị trí hiểm yếu, nhưng có thể xem như một con đường quan trọng cho các thương nhân vận chuyển hàng hóa. Chỉ là, dân bản xứ chiếm đóng không chịu giao ra.”

Tiêu Huyền suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Chậm rãi trấn an dân bản xứ, việc thông đường không thể nóng vội. Thủ lĩnh thích lợi nhuận, trên đường lập trạm kiểm soát, trưng thu thuế má. Mức thuế tự mình suy nghĩ, châm chước.”

Tôi nhắc bút viết xuống. Tiêu Huyền còn nói: “Ấn vương ở trong cái hộp bên tay phải nàng, tự tìm rồi ấn lên một cái.”

Anh ấy đúng là hào phóng. Tôi tìm ra cái ấn Yến vương, dính mực, đóng lên một cái, đặt cuốn sổ sang bên vãn kiện đã xử lý.

“Quyển này viết Nam bộ có khởi nghĩa nông dân, thủ lĩnh Trương Vĩ Dân tự mình lập vương...”

“Ngu xuẩn.” Tiêu Huyền mắng một tiếng thật nhẹ nhưng vừa lạnh, vừa nghiêm khắc.

Tay tôi run lên, tiếp tục đọc: “...Đăng cơ tại Bành La huyện, tự xưng Thiên Trạch hoàng đế, đặt quốc hiệu là Chu, phong hoàng hậu, thái tử, tể tướng, đại thần, tổng cộng hơn hai mươi người, giống như một triều đình có quy mô nhỏ. Hơn nữa, dường như có ý định bám rễ nảy mầm ở đó. Hiển nhiên Triệu gia đã cho bọn chúng điều kiện tốt nào đó.”

“Có điều kiện gì tốt?” Tiêu Huyền cười khẩy: “Bị lừa bỡn mà không tự biết, một lũ lỗ mãng ngu dốt. Quyển đó nằng để sang một bên, ta sẽ cùng Tôn tiên sinh và mọi người thương lượng kỹ hơn.”

Cứ như vậy, tôi chuyển nghề sang làm thư ký, Tiêu vương gia nói miệng, tôi ghi chép, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi, sổ sổ con trên bàn dần ít đi. Chỉ là, giọng nói của Tiêu Huyền cũng dần dần nhỏ xuống.

Tôi đọc xong một quyển về thuế má, một lát sau vẫn không nghe thấy hồi âm, quay đầu nhìn lại, Tiêu Huyền đang nằm trên tháp, nghiêng người, hai mắt nhắm chặt, đã đi tìm Chu Công tâm sự.

Tôi nhẹ tay nhẹ chân bỏ quyển sổ xuống. Liên tục mấy tháng làm việc vất vả, nhất định là anh rất mệt, mặt mũi hốc hác, tái nhợt, râu ria lún phún. Tôi biết bọn họ luyện công, một ngày có thể ngủ rất ít, gió thổi cỏ lay một chút là sẽ giật mình tỉnh lại, hiện giờ tôi đã đi tới trước mặt anh mà vẫn không có động tĩnh gì, chứng tỏ anh đã mệt đến mức không thể chống cự nữa rồi.

Tôi giống như tất cả những người phụ nữ khác, cho dù người đàn ông của mình khi tỉnh một lời điều động thiên quân, bày mưu tính kế, làm mưa làm gió khắp thiên hạ, khi ngủ vẫn chỉ là một cậu nam sinh còn mang theo chút trẻ con. Trái tim tôi cảm thấy hơi đau đớn. Liệu mạng như vậy để làm gì?

Tôi đắp cho anh ấy một cái chăn, trở về bàn, tiếp tục đọc tấu chương, báo cáo.

Điều động nhân sự, sửa chữa thủy lợi, dẫn nước đồng ruộng, thương nhân thuế má, lợi ích và xung đột của các đại gia tộc...

Nếu tôi suốt ngày đối mặt với mấy thứ này, chưa tới ba mươi sẽ bạc đầu.

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối, hạ nhân tiến đến châm ngọn đèn, tôi sợ quá sáng sẽ làm Tiêu Huyền tỉnh dậy, bảo bọn họ đổi thành nến, lại đắp thêm một cái chăn cho Tiêu Huyền. Tôi nhìn gương mặt anh tuần của Tiêu Huyền qua ánh nến mờ ảo, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương, chỉ hy vọng anh có thể ngủ nhiều hơn một chút, ngủ yên hơn một chút, nghỉ ngơi tốt hơn một chút.

Quay lại tiếp tục đọc sổ con: huấn luyện binh sĩ, tình báo phía Nam, chuyển động trong cung đình...

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Việt Phong đi vào.

Tôi chỉ chỉ Tiêu Huyền còn đang ngủ say, ra dấu với anh ta.

Anh ta gật đầu, giơ lên một quyển sổ lụa màu đỏ in chữ vàng.

Tôi dùng tay ra hiệu: đặt tạm ở đây, chờ anh ấy tỉnh rồi đọc.

Việt Phong có chút khó xử.

“Chuyện gì vậy?” Lúc này, Tiêu Huyền bỗng tỉnh dậy.

“Vương gia.” Việt Phong cung kính lên tiếng: “Khoái mã cấp tốc đưa thiệp mời đến.”

“Viết cái gì?” Tiêu Huyền lấy lại tinh thần, xoay người xuống giường.

“Thuộc hạ còn chưa xem.” Việt Phong dâng quyển sổ lên phía trước.

Tiêu Huyền nhận lấy, nhìn một lần, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó là cười khinh miệt, lộ ra hàm răng trắng bóc, rồi lại hừ vài cái giống như mũi không thông, trong mắt lóe ra vẻ cuồng nhiệt. Một quyển

sổ không lớn mà anh ấy xem đi xem lại vài lần, gấp mạnh lại rồi sai bảo Việt Phong: “Đi mời Lý tướng quân, Lưu tướng quân, Tôn tiên sinh, Đường đại nhân và Tống tiên sinh tới đây.”

Việt Phong nhận lệnh đi ra. Tôi thật sự không kiềm chế được hiếu kỳ, hỏi: “Trên đó viết gì vậy?”

Tiêu Huyền hí mắt nhìn tôi.

Tôi xua tay: “Quên đi, quên đi, em cũng không muốn nghe.”

Kết quả, Tiêu Huyền chủ động nói: “Triệu gia đề nghị đàm phán hòa bình.”

Tôi kinh ngạc: “Đàm phán hòa bình? Đàm phán cái gì?”

Tiêu Huyền cười: “Đúng vậy, đàm phán cái gì đây?”

Tôi nói: “Lẽ nào hy vọng có thể đàm hòa? Vậy anh cực khổ đánh chiếm nửa giang sơn tính thế nào? Anh đang “thanh quân trắc” đấy, đánh tới một nửa lại cấu kết với Triệu tộc, không phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ hay sao?”

Tiêu Huyền vuốt tóc tôi, ra vẻ vô cùng hài lòng: “Tiểu Hoa nhà chúng ta thật thông minh.”

Tôi chật vật chạy trốn từ dưới bàn tay anh ấy. Lúc này, Tiêu Huyền nhìn thấy những tấu chương đã được sắp xếp trên bàn: “Nàng sắp xếp?”

“Đúng vậy.” Tôi chỉ cho anh ấy xem: “Từ trái qua phải là quân sự, nông nghiệp, dân sự, tình báo. Càng lên cao là càng khẩn cấp. Nhìn xem, như vậy có tốt không, vừa xem đã hiểu đầu vào đấy, như vậy xử lý mới có hiệu suất cao. Quản lý phải khoa học, khoa học là để phục vụ nhân loại...”

Gương mặt Tiêu Huyền tỏa sáng, đột nhiên ôm lấy mặt tôi, gặm mấy cái lên môi tôi.

“A... Anh... Ừm...”

Tiêu Huyền còn luyến tiếc buông ra: “Thừa dịp ta ngủ ăn vụng bánh đậu xanh phải không?”

Tôi đỏ bừng mặt, lau miệng: “Con sói đuôi dài.”

Tiêu Huyền lập tức lộ nguyên hình, còn định nhào tới đây, may mà Việt Phong ở bên ngoài gọi một tiếng: “Vương gia, các tướng quân và tiên sinh đã tới.” Cứu được sự thuần khiết của chúng tôi.

Tôi vội vàng chỉnh lại đầu tóc, chạy sang một bên. Lý tướng quân và mọi người vén rèm đi vào. Tống Tử Kính thấy tôi ở đây, gật đầu chào tôi.

Tôi nghĩ nghĩ một lát: “Mọi người nói chuyện đi, tôi đi ăn.” Ý đồ bỏ chạy.

Tiêu Huyền nói: “Cũng đúng, đã là giờ này rồi, mọi người đã ăn chưa?” Tất cả mọi người lắc đầu.

Tiêu Huyền liền nói: “Vậy cùng nhau ăn đi, Tiểu Hoa, nàng cũng ở lại đi, mọi người đều là người quen cả.” Nói xong, anh cầm lấy tay tôi kéo vào phòng bên cạnh.

Mặt tôi bùng một phát đỏ ửng, bị bộ móng sói ấm áp của anh nắm chặt, giãy ra không được, đành đi theo.

Cơm nước rất nhanh đã được bày ra, tôi ngồi bên cạnh Tiêu Huyền, cầm bát ăn cơm.

Tiêu Huyền cười sáng khoái gấp cho tôi một cái đùi gà: “Nào nào, không phải nàng nói đói bụng sao?”

Những người khác đều nhìn ra ý đồ của vương gia nhà mình, vừa nhìn vừa cười. Chỉ có Tống Tử Kính dường như thoáng nhú mày, hoặc chỉ là ảo giác của tôi.

Tiêu Huyền nói: “Triệu gia đưa thiệp đến, yêu cầu đàm phán, việc này mọi người đã biết rồi chứ?”

Tôn tiên sinh gác đầu, nói: “Vương gia, về việc này, ta nghĩ không ngại đi thử một lần, chỉ là chúng ta ở trong thế bị động, có chút bất lợi.”

Tiêu Huyền nói: “Cái nhìn của ta cũng giống của mọi người, quả thật đáng đi thử xem sao.” Về mặt anh ấy hưng phấn, nóng lòng muốn thử, như một cây đao khẩn cấp muốn ra khỏi vỏ.

Lý tướng quân nói: “Vương gia có thể đi, nhưng địa điểm không thể nghe theo bọn họ lựa chọn.”

Tổng Tử Kính gật đầu phụ họa: “Đương nhiên không thể tới Tấn châu, ta biết một nơi rất tốt.”

Tiêu Huyền hỏi: “Ở đâu?”

“Một quán rượu ở huyện Nam Trúc. Trống trải, đơn giản, hai bên lại không mang theo binh sĩ, vừa nhìn là có thể bao quát tất cả.”

Tổng Tử Kính bổ sung: “Chủ quán rượu là một người bạn cũ của ta.”

Tiêu Huyền rất hài lòng: “Người giang hồ, không thể tốt hơn.”

“Vương gia.” Tôn tiên sinh nói: “Tuy người đối phương phái tới là đồng môn trước đây của vương gia, nhưng Triệu đẳng trước nay âm hiểm xảo hoạt, bụng dạ khó lường, vương gia không thể lơ là.”

Lý tướng quân cũng tán thành: “Vương gia, vẫn nên chọn một đội thân binh đi cùng thì hơn.”

“Cũng tốt.” Tiêu Huyền nói: “Để lại một nửa Thiết vệ quân. Tử Kính, huynh cũng chọn mấy người của huynh đi theo ta, không phải huynh có mấy đứa trẻ cần trải nghiệm sao?”

Tổng Tử Kính nghe xong cười nói: “Ta thay mặt bọn chúng cảm ơn vương gia.”

Tôi im lặng ở một bên vừa gặm đùi gà vừa nghe chuyện, cố nhịn, cố nhịn, thật sự không nhịn nổi nữa, dè dặt mở miệng: “Vây, Triệu gia phái ai tới đàm phán?”

Mọi người nhìn tôi, người đã bị quên ở một góc. Tôi da mặt dày, mở to đôi mắt vô tội, đặt câu hỏi trong im lặng.

Tiêu Huyền cũng không ngại tôi nói xen vào, anh ấy cười âm hiểm: “Người kia ta đã từng nhắc tới, không biết nàng còn nhớ không?”

Cái đầu tôi cấp tốc tìm kiếm trong trí nhớ, một cái tên nổi lên: “Là cháu trai của Triệu hoàng hậu, bạn nhậu gì đó với anh?”

Tiêu Huyền hài lòng cười: “Đúng là Triệu Sách.”

Chuẩn không cần chỉnh.

“Anh ta không phải tài tử văn nhân sao, vì sao cũng ra chiến trường?”

“Quốc gia rung chuyển, đâu có bèo nào không theo nước? Hơn nữa, tuy hấn đánh nhau không bằng ta, nhưng giảng đạo lý lại như dõn non lấp biển, nói có sách, mách có chứng, tùy tiện là có thể nói ra, không cần nghĩ sẵn trong đầu. Vây lại từng chữ như châu ngọc, đạo lý rõ ràng, biết đắn đo, đúng mực, thỏa đáng. Trước đây, khi còn đi học, có những khi tiên sinh còn không nói lại được hấn. Bản tính xảo hoạt của Triệu gia thật ra thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong con người hấn. Tuy chỉ đấu mồm mép nhưng cũng là một hồi ác chiến.”

Tôi nghe vậy, trong lòng ngứa ngáy, cuối cùng to gan hỏi: “Vây... em có thể đi cùng không?”

Mấy người bọn họ đều quay mặt lại đây.

Tôi rút đầu, quyết định mặt dày một lần: “Đây là thời khắc mang tính lịch sử đấy, vắng mặt thì thật đáng tiếc. Hơn nữa em nghĩ sẽ không đánh nhau. Huyện Nam Trúc gần chỗ chúng ta hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn đại quân tới. Em nghĩ người nên lo lắng đến vấn đề an toàn của bản thân là bọn họ mới đúng.”

Tiêu Huyền cười cười nhìn tôi chăm chú.

Lá gan tôi lại lớn hơn một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa em cảm thấy mấy người chẳng có gì để đàm phán, đơn giản là hoàn toàn chứng tỏ lập trường thôi. Sau đó ai về nhà nấy, người nên Nam hạ tiếp tục Nam hạ, kẻ nên chống đỡ tiếp tục chống đỡ. Hôm nay em nhìn trong đám tấu chương có thảo luận, trong cung ban chiếu đều là ý chỉ của hoàng hậu, có thể thấy rằng Triệu gia chưa sở tới được ngọc tỷ của hoàng đế. Vây vậy, chúng ta Nam phạt là danh chính ngôn thuận. Nếu đã vậy, bọn chúng cho dù muốn giết anh cũng không chọn cách ra tay trong thời gian đàm phán, vậy chẳng phải sẽ thừa nhận cái cớ này của chúng ta hay sao?”

Nói xong, tôi tiếp tục dùng ánh mắt nai con nhìn vị lãnh tụ vĩ đại, Tiêu vương gia.

Nụ cười của Tiêu Huyền có chút không kìm nén được nữa, bất lực nói: “Thật ra nàng không nói, ta cũng sẽ mang nàng đi.”

Eh?

“Vương gia!” Tống Tử Kính lập tức biểu thị sự phản đối, những người khác cũng kinh ngạc nhìn qua.

Tiêu Huyền ra hiệu ọi người chờ một chút, dừng nóng vội, lấy tấm thiệp ra ọi người đọc: “Tên Triệu Sách kia nói, mấy hôm trước hắn đi đường mệt nhọc, lại không biết ăn nhằm cái gì, sinh bệnh lạ, không ai chữa được. Đặc biệt mời Mẫn cô nương tới xem bệnh.”

Thật là, không nói sớm! Tôi lập tức vui vẻ.

Tống Tử Kính cẩn thận cầm lấy quyển sổ kia đánh giá, giống như đang đề phòng hàng giả: “Mẫn cô nương dù sao cũng là nữ tử, nơi đó binh lính phức tạp, thật sự không an toàn.”

“Nhưng mà...” Tôi nói: “Hay là tôi đi chữa bệnh cho anh ta, sẽ có hiệu quả thúc đẩy quá trình phát triển hòa bình song phương thì sao?”

Tiêu Huyền dùng ánh mắt nói với tôi: “Nàng câm miệng.”

Tôi thức thời ngậm miệng lại.

Tôn tiên sinh là người góp lời đầu tiên: “Vương gia, nếu đối phương đã có yêu cầu, vậy cũng có thể mang theo Mẫn cô nương.”

Lý tướng quân không quá quan tâm tới việc có nên mang phái nữ tới bàn đàm phán hay không, thấy Tôn tiên sinh nhượng bộ, cũng ra vẻ đồng ý.

Sắc mặt Tống Tử Kính không được tốt, thể nhưng thiếu số phải phục tùng đa số, cấp dưới phải phục tùng cấp trên, anh ta cũng không còn cách nào khác, chỉ nói: “Bên Mẫn cô nương cũng phải sắp xếp vài người chẳng.”

Tiêu Huyền gật đầu: “Đương nhiên.”

Tôi cười đến mức cảnh xuân sáng lạn, anh Tống đẹp trai tròng mắt lườm tôi. Tôi ân cần gấp một cái cổ vịt vào trong bát của anh ta.

Kết quả là Tiêu Huyền ghen, giẫm cho tôi một cái dưới gầm bàn.

Tôi đành phải gấp một miếng sườn cho anh ấy.

42. Chương 42: Cười Nói Chuyện Phong Vân

Thật ra sự lo lắng của bọn họ rất có lý, nhờ may cục diện không khống chế được, giương cung bạt kiếm, bất kể là đánh lên hay chạy trốn, tôi đều trở thành một gánh nặng.

Tôi trở về phòng thuốc, lập tức chống hông vùi đầu vào một cái hòm lớn, lục tung lên một lượt, tìm ra một cái hộp rất to. Bên trong để đầy những cung tên cứng, ám tiễn tinh xảo, dao găm và ám khí bằng bạc tinh xảo. Tôi lấy ám tiễn ra, cẩn thận kiểm tra một lần, các bộ phận cần phải tra dầu, những cái khác đều tốt.

Một năm vừa qua Tiêu Huyền sưu tập cho tôi không ít sách vở, ngoại trừ sách y học còn có một số sách về nghề mộc và máy móc. Những khi nhàn hạ, tôi thường dựa theo sách vở và một ít tri thức hiện đại, làm ra mấy loại ám khí. Bởi vì chiến tranh đều là đao thật thương thật, người lùi ta tiến, những thứ ám khí này vẫn còn để ở chỗ tôi, cũng không có ý định hiến cho Tiêu Huyền. Nay anh phải dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, mấy thứ đạo cụ này cuối cùng cũng có chút ít tác dụng.

Tôi dùng một ngày để điều chỉnh lại mấy loại công cụ này một lần, mài nhẵn, tra dầu, sau đó phối thêm vài loại độc dược và mê dược, dùng những túi da nhỏ bằng ngón tay cái để đựng riêng ra, rồi trình hết tới trước mặt Tiêu vương gia Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền rất có con mắt đánh giá, vừa cầm lên cái ám tiễn kia đã yêu thích không buông tay. Tôi đeo lên tay cho anh ấy, giải thích cách sử dụng, anh lập tức áp dụng vào thực tế. Chỉ thấy anh ấy vừa phát tay, ba mũi tên nhỏ đầu bọc sắt bắn ra, cạch cạch ba tiếng, gắn chặt lên ván cửa, mũi tên đâm thật sâu vào trong gỗ.

Tiêu Huyền khen ngợi: “Cừ thật!”

Tôi đặc ý dào dạt: “Khoa học kỹ thuật phục vụ nhân loại.”

Tôi đặt hết đồng dược lên trên bàn, chỉ cho anh ấy công dụng của từng loại. Xong việc, tôi có chút tiếc nuối: “Trong sách của sư phụ có viết cách nuôi cở, em vẫn luôn ngứa tay muốn nuôi một đôi, chỉ là bận quá nên đành hoãn lại. Chờ lúc rảnh rồi em nhất định sẽ nuôi, anh một con, em một con, sau này nếu anh dám làm chuyện gì có lỗi với em, em thề sẽ khiến anh muốn sống không được, muốn chết không xong...”

Lời còn chưa dứt, gương mặt Tiêu Huyền đã vươn tới rất gần, cười vô cùng quỷ quái.

Tôi lắp bắp: “Anh, anh, anh... làm... làm gì đấy?”

Anh vươn hai tay ra ôm lấy đầu tôi, hôn chụt một cái vang dội lên mặt tôi.

“Tiểu Hoa nhà chúng ta có khả năng như vậy, thưởng cho Tiểu Hoa một cái!”

Mặt tôi ửng hồng. Sức lực của tên này thật ghê gớm, hôn thôi thì không nói làm gì, ngay cả hàm răng cũng sử dụng, đúng là một con sói, dính hết nước miếng lên mặt tôi. Tôi bất mãn đưa tay lên lau mặt.

Vừa lau lập tức lau ra vẩn dề, chẳng hiểu sao Tiêu Huyền lại nổi giận, ném đi mấy thứ trong tay, bắt tôi lại, tức giận há miệng gặm cắn môi tôi.

Cho đến khi anh buông ra, tôi đã đứng không vững nữa, mặt nóng đến mức có thể rán trứng.

Tiêu Huyền thỏa mãn cười, sờ sờ môi tôi, cái miệng ghé sát vào tai tôi: “Lần sau không được lau những nơi ta từng hôn, nếu không...”

Anh thổi một hơi, tôi rung mình một cái, vui đầu vào trong lòng anh.

Bốn ngày sau, tôi theo Tiêu Huyền đi đàm phán. Mỗi người trong nhóm đều nghiêm trang như chờ đón quân địch, chỉ có mình tôi là âm thầm hưng phấn như tham gia đoàn du lịch.

Huyện Nam Trúc là một nơi rất nhỏ, quán rượu kia quả thật đơn sơ, gió lạnh vù vù thổi qua như đã được miêu tả - ước chừng chỉ chứa được khoảng ba mươi người thôi chẳng?

Chẳng trách lại chọn chỗ này, có động tĩnh gì vừa nhìn là thấy.

Chủ quán rượu là một ông chú có ria mép, toát ra vẻ thần bí của người trong giang hồ. Binh lính đứng san sát trong quán mình, ông ta cũng chỉ thờ ơ gẩy bàn tính tính toán sổ sách.

Tiếp đó, Triệu Sách tiên sinh đến muộn.

Tiêu Huyền ngược lại không thấy có gì kỳ quái: “Cha hử nên đặt tên cho hử là Thủ Thì mới đúng(Thủ Thì: đúng giờ). Từ khi ta quen hử đến nay, đến trường, ăn uống, hội họp, thậm chí là tranh giành nữ nhân, chưa có lần nào hử không đến muộn. Lần này hử đến đúng giờ mới là đáng lo đấy.”

Tiêu vương gia chậm rãi uống trà. Bên ngoài vang lên một giọng nam dễ nghe: “Mấy năm không gặp, Yến vương vẫn nhỏ nhắn, không chịu nhường ai như trước.”

Triệu công tử nhẹ nhàng đi đến.

Thật sự là nhẹ nhàng. Quần áo trắng, kim quan ngọc đá, dung mạo tuấn tú đoan chính, đáng tiếc vẻ mặt quá mờ ảo, giống như còn chưa tỉnh ngủ. Người ta nói hử là tài tử vang danh thiên hạ, thế nhưng loại cảm giác nội tâm, văn nhả của tài tử như trên người Tống Tử Kính, hử lại hoàn toàn không có.

Người như vậy cũng có thể bôn ba vạn dặm, thâm nhập vào quân địch để tới đàm phán?

Tiêu Huyền toét miệng cười, đứng lên: “Lần này coi như không muộn quá lâu.” Sau đó, anh quay đầu giải thích với tôi: “Có lần thi hội, người ta ăn xong hoa quả rồi hắt mới đến.”

Anh ấy vừa nói như vậy, anh mắt Triệu công tử đương nhiên dời sang tôi.

“Mẫn cô nương?” Triệu công tử hành lễ với tôi: “Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.”

Lời này vì sao cảm thấy không được tự nhiên?

Tôi cười nhạt đáp lễ: “Nghe nói công tử không khỏe, vì vậy mới cùng vương gia tới đây xem bệnh cho công tử.”

Triệu Sách cười, khoe miệng còn có một chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ: “VẬY đành làm phiền cô nương, tại hạ cảm tạ trước.”

Khách khí xong, mấy quan văn quan võ theo phía sau Triệu Sách cũng đi vào. Chưa đợi giới thiệu đã nghe Tiêu Huyền cười chào hỏi: “Vương đại nhân, Lưu đại nhân, Mã tướng quân...” Quen biết tới hơn phân nửa.

Những quan viên bị điểm danh đều cười rất miễn cưỡng, nhưng vì mặt mũi nên cũng phải lễ phép đáp lời.

Hai bên ngồi xuống, trà nóng, rượu ngon được bưng lên.

Kết quả Triệu công tử há mồm kêu: “Đói bụng, mang cơm lên đi. Có gà Bát Bảo không?”

Ông chú rìa mép không khách khí: “Ở đây chỉ có trà và rượu.”

Triệu Sách oán giận Tiêu Huyền: “Lão Lục người cũng quá keo kiệt, không có thành ý cũng phải hào phóng một chút chứ. Bị đám lão nhân kia ép tới đây đàm phán với người, ngay cả một miếng cơm cũng chưa kịp ăn.”

Đám lão nhân kia đang đứng phía sau Triệu công tử, sắc mặt không được dễ nhìn cho lắm.

Tiêu Huyền đẩy đĩa lạc tới trước mặt Triệu công tử: “Được rồi, được rồi. Lạc cũng là lương thực đấy.”

Triệu công tử không còn cách nào khác, đành bóc lạc ăn.

Tim tôi tan vỡ. Đây là cuộc đàm phán tinh anh thành đàn, ngựa xe như nước, uy nghiêm trang trọng, có ý nghĩa lịch sử như trong tưởng tượng của tôi sao?

Mắt thấy một đĩa lạc đã thấy đáy, rượu đã châm hai vòng, trà cũng đã thêm một ấm, hai bên vẫn chỉ nói mấy chuyện tào lao không đâu, nào là thời tiết không tệ, nào là vụ mùa tốt, giá rượu tăng, lạc rang ngon miệng, đến các chuyện cơm áo gạo tiền, đủ loại lời nói vô ích.

Tính kiên nhẫn của Tiêu Huyền rất cao, vẫn cười cười như từ đầu tới giờ, Triệu công tử cũng cả lơ phất phơ, giống như hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu, ngược lại, mấy vị quan văn râu bạc ở phía sau Triệu công tử lại vô cùng lo lắng. Bọn họ đều là thân tín của Triệu đảng, trọng thần trong triều, nhiệm vụ đeo trên vai trong lần đến đàm phán hòa bình này chỉ sợ chính là đốc thúc vị công tử không có chút ý thức trách nhiệm này thực hiện chức trách của mình.

Vì vậy, một ông già râu bạc không nhin được nữa, tiến lại gần nhẹ giọng nói: “Hầu gia, ngài xem...”

Triệu Sách khó hiểu nhìn ông ta: “Xem cái gì?”

Lão cười cứng nhắc: “Không phải là xem cái gì. Mà là, rượu ngài đã uống, lạc cũng đã ăn, phải chăng nên...”

“Nên đi rồi?”

Trên mặt ông ta sắp không giữ được nụ cười nữa. Những người bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, đi ra giúp ông ấy một tay.

“Hầu gia, chuyện thừa tướng dặn trước khi đi, ngài cũng đừng quên.”

Triệu Sách bực mình: “Trên đường đi các người suốt ngày lăm nhăm bên tai ta, có thể quên được sao?”

Tiêu Huyền chỉ nhàn nhạt cười, tao nhã nâng chén khê nhấp một ngụm rượu. Về mặt không phải châm chọc cũng không phải đồng tình, đứng đưng giống như cuộc tranh chấp của đối phương không chút quan hệ với mình.

Trên bàn đàm phán cũng là chiến trường.

Triệu Sách gác đĩa, nói với Tiêu Huyền: “Ta nhớ khi còn bé, khi chúng ta còn đang đi học trong Thái Học viện, có một lần chúng ta tập bắn tên trên giáo trường, Phàn tướng quân yêu cầu chúng ta bắn trúng hồng tâm cách bốn trăm mét. Chuyện đó vốn rất đơn giản, người luyện mãi cảm thấy nhàm chán, kêu gọi Tạ lão nhị và bọn Tiểu Hàn cùng nhau bắn bia di động. Phàn tướng quân cười các người tuổi còn quá nhỏ, kéo không nổi đại cung chứ đừng nói đến chuyện bắn bia động xa như vậy. Nhưng người không phục, khẳng khẳng rằng mình có thể, vì vậy lập tức kéo cung luyện tập. Hơn nửa tháng sau đó, người vừa có thời gian rảnh là lại tới giáo trường tập bắn cung, bất kể là trời nắng gay gắt, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Cho dù mồ hôi như mưa đổ, cho dù hai tay máu chảy đầm đìa, ngay cả Tạ lão nhị cũng không đành lòng, tới khuyên người, người vẫn cắn răng không chịu ngừng. Những ngày đó ta đều không nhớ rõ nữa, nhưng điều ta nhớ rõ ràng nhất là vẻ mặt khiếp sợ của Phàn tướng quân khi người đứng trước mặt ông ta, kéo cung bắn ba mũi tên liên tiếp, ba mũi tên trúng ba tấm bia di động. Ha ha, ông ta vốn muốn đả kích người, còn cố ý sai người chỉnh tốc độ của bia nhanh hơn.”

Tiêu Huyền cười khê: “Đó là những chuyện khi tuổi trẻ ngạo mạn, liều lĩnh kích động, người còn nhắc lại làm gì?”

Triệu Sách nói: “Ta chỉ muốn nói là, ta biết tính cách của người, một khi người đã nhận định mục tiêu, chưa đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.”

Quan viên phía sau anh ta đều biến đổi sắc mặt. Bầu không khí ở hiện trường nhất thời căng thẳng.

Tôi phát hiện Tổng Tử Kính âm thầm dịch chuyển về phía trước nửa bước, vừa khéo tách tôi ra khỏi một võ tướng của đối phương.

Tiêu Huyền buông chén rượu, gương mặt tuần tú lãng tử chỉ có một vẻ hiền hòa, giống như thật sự đang uống rượu ôn chuyện với bạn tốt thời niên thiếu.

Cũng chính vì là bạn tốt nên không cần nói nhiều, hai bên đều hiểu ý nghĩ trong lòng nhau, cái gọi là đàm phán tự nhiên biến thành một trò khôi hài nho nhỏ trong những thủ đoạn chính trị, thành một cơ hội trao đổi tin tức giữa hai người.

Vốn chẳng có gì để đàm phán, anh ấy sẽ không vì mấy câu chuyện cũ mà thay đổi ý định ban đầu, Triệu Sách cũng sẽ không dùng tiền tài hay tên tuổi để mê hoặc và mua chuộc. Một bên là người có dã tâm báo thù bưng bưng, một bên là thư sinh thanh cao ngay thẳng, đều có một sự khí khái đến chết cũng không chịu uốn cong của chính mình.

“A Sách, vẫn là người hiểu ta.” Tiêu Huyền cười thản nhiên: “Người phóng tầm mắt nhìn khắp Đại Tề hôm nay, tham quan đầy rẫy, làm nhục hạ dân; tổ chức chồng chéo, ngồi không ăn bám. Nay lại có Triệu đảng lộng quyền, trên lừa dối bệ hạ, dưới dối gạt bách tính. Ta là con cháu Tiêu gia, từ nhỏ đã hưởng bổng lộc, được bán tính phụng dưỡng, nay thấy tình cảnh thế này mà vẫn nhàn nhã dạo chơi sơn thủy, ta không chỉ bất trung với bệ hạ, thân là thần tử mà không chia sẻ buồn phiền với bệ hạ; mà còn là bất nghĩa với nhân dân trong thiên hạ, thấy bách tính trong cảnh nước sôi lửa bỏng mà nhắm mắt làm ngơ.”

Về mặt Triệu Sách nghiêm trang, lại không nói được một lời, cũng không có cách nào phản bác.

Quan viên phía sau Triệu Sách đã không kiềm chế được nữa: “Hầu gia! Thừa tướng dặn dò...”

“Các người là thuyết khách hay ta là thuyết khách?” Ngữ điệu của Triệu Sách vẫn nhẹ nhàng trước, thế nhưng đã có một sức nặng khó nói thành lời, lập tức khiến những người phía sau ngậm miệng.

“Cha cũng thật là, biết rõ chuyện không thành được còn cố ép ta đi làm. Vội vàng tới, mắt mặt trở về, chẳng phải tự đem mình làm trò cười hay sao? Uống phí danh tiếng Đông Tề tài tử của ta, mặt mũi mấy đời đều mất hết.”

Không biết mấy đời nhà họ Triệu ở kinh thành bị điểm danh có hắt xì một cái hay không. Nhưng Triệu công tử hiển nhiên không để ý đến chuyện này, tiếp tục nói: “Ta mang họ Triệu, tất cả những gì ta làm đương nhiên sẽ không thẹn với công dưỡng dục của cha mẹ. Triệu gia là phúc hay là nghiệt, ta đương nhiên cũng gánh chịu tất cả, tuyệt đối không chối từ. Còn lão Lục, người cũng có lập trường và trách nhiệm của người. Người trăm gian trừ ác, bảo vệ quốc gia, ta hiểu thuận với cha mẹ, bảo vệ người trong dòng tộc, những việc đó đều là những việc chúng ta phải làm. Người không lĩnh hội được cái khó của ta, ta cũng không thể thuận theo sự lựa chọn của người. Hai chúng ta đều không thể chỉ trích, cũng không nên cưỡng cầu, đợi đến thời khắc cuối cùng, đều có số phận an bài.”

Tiêu Huyền vẫn không nói gì, mi mắt buông xuống, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng tôi nhìn thấy bàn tay nắm chén rượu của anh ấy run run.

Bạn tốt khí phách tương đồng, tâm ý hòa hợp, cuối cùng vẫn phải đứng ở hai phía khác nhau, thậm chí tương lai còn có thể không tránh được chuyện vung đao chém giết. Ai cũng không muốn, nhưng đây là cái giá phải trả. Là cái giá phải trả cho cái gọi là quân lâm thiên hạ, tạo dựng sự nghiệp, tiểu ngạo giang hồ, là cái giá tất nhiên phải trả nếu muốn bước tới vị trí quyền lực tập trung tối cao kia.

Hiển nhiên Triệu Sách không phải người thân đầu tiên rời anh mà đi, cũng sẽ không phải người cuối cùng. Đương nhiên Tiêu Huyền cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận một lần lại một lần ly biệt, mỗi người một ngã, âm dương chia cách, anh đang đòi lại sự bồi thường cho những cái đã mất, cũng hiểu đạo lý có mất mới có được vô cùng rõ ràng. Chỉ là, trái tim anh, trong những lần người thân, bạn bè lướt qua này, sẽ trở nên cứng rắn, trở nên giá lạnh, trở nên chết lặng.

Mà đối mặt với những tổn thương không thể trốn tránh như thế, tôi có thể làm gì?

Tôi có thể bước tới, trao cho anh một vòng tay; tôi có thể làm bạn bên cạnh anh, giúp anh vượt qua những đau đớn, thế nhưng tôi lại không có cách nào kéo anh ra khỏi con đường đó. Tôi chỉ có thể nhìn anh đi từng bước lên ngôi vị chí tôn, nơi muôn người hướng tới, giống như tất cả mọi người, ngẩng đầu nhìn về phía anh, nương nhờ vào anh, vất bỏ bản thân?

Triệu Sách đã đứng lên, không thèm để ý đến những quan văn sắc mặt trắng bệch như sắp ngất xỉu, xoay người định bỏ đi. Tiêu Huyền vẫn ngồi yên, không nhúc nhích, trong tay còn nắm chặt chén rượu đã trống rỗng từ lâu.

“Công tử không dám, vậy ta thay công tử hành sự!” Một võ tướng bỗng bộc phát, rút trường kiếm, nhảy ra, đâm tới.

Kiếm của hắn còn chưa tới gần Tiêu Huyền đã bị một sức mạnh từ bên cạnh đánh bật ra, kêu lên thảm thiết, dùng tay che ngực.

Tất cả mọi người đều bị biến cố này làm hoảng sợ, thị vệ hai bên đồng loạt rút kiếm ra, nhưng còn chưa rõ tình hình nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tổng Tử Kính thản nhiên thu tay, ám tiễn bị ống tay áo rộng che dấu trong nháy mắt. Thân hình hoàn toàn chắn trước mặt tôi.

“Đều không được cử động!” Tiêu Huyền hét lớn một tiếng, buông chén rượu, đứng lên. Trên gương mặt tuấn tú, cương nghị của anh là một vẻ kiên quyết, uy nghiêm, lập tức khiến nhân mã hai bên cứng người vì sợ.

Triệu Sách cười, không sợ hãi cũng không tức giận: “Võ công của Tổng tiên sinh thật là tốt. Triệu mỗ cùng tiên sinh được thể nhân xưng là tài tử nổi danh, hôm nay so ra mới cảm thấy tài sơ học thiển, thật đáng xấu hổ.”

Tổng Tử Kính chỉ khách khí gật đầu, không hề lên tiếng.

Triệu công tử quay về phía Tiêu Huyền. Tiêu Huyền cười nhạt với anh ta, thật ra có rất nhiều chuyện khó nói hết.

“Người đi như vậy, làm thế nào báo cáo kết quả với cha và bác người?”

Triệu Sách bình chân như vại: “Ta đã nói từ lâu, khoai tây không khắc được thành ngọc, cùng lắm thì phải ta tới nơi nào đó xa xôi, làm Hầu gia thành thoi là được rồi, cũng đỡ phải nhìn người xưa binh Nam hạ, nhìn con dân Đại Tề chém giết lẫn nhau.”

Sắc mặt Tiêu Huyền tối sầm lại.

Ngược lại, tôi mới là người không nhịn được lắm bầm: “Trừ ngoại trước phải an nội.”

Những lời này của tôi cực nhỏ, gần như chỉ nhếch mép nói ra. Dù sao, một cô gái như tôi ở trong trường hợp thế này cũng không dám thô lỗ. Tiếp đó, ánh mắt Triệu Sách chuyển về phía tôi, làm tôi sợ đến mức sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Chỉ nghe thấy Triệu Sách nói với Tiêu Huyền: “Lão đầu nhà ta vốn muốn ta nói với người, nếu người chịu thu binh, không chỉ tặng người một nửa giang sơn làm vương làm tướng, còn trả lại Tần Phỉ Hoa cho người. Nhưng ta thấy, chiều này hoàn toàn không dùng được rồi.”

Lời này của hắn rất chối tai, tôi đang từ sợ hãi chợt dạ lập tức biến thành oán hận.

Nụ cười trên mặt Tiêu Huyền thoáng tan đi, nhưng vẫn bình tĩnh như trước, anh nói: “Phỉ Hoa, dĩ nhiên ta sẽ không bỏ mặc, thế nhưng, nếu ta đã bỏ thứ gì, ta sẽ không lưu luyến nữa.”

Sắc mặt Triệu Sách cũng tối sầm theo.

Anh ta mượn danh bạn cũ, dựa vào chút tình cảm xưa kia nói những lời có vẻ chân thành với Tiêu Huyền, thật ra lại là ngầm chế giễu, chỉ trích, dạy dỗ. Tiêu Huyền là một người nặng tình cũ, hơn nữa vốn đang chiếm thế thượng phong, đương nhiên dễ dàng khoan nhượng trong lời nói. Nhưng một người dù có tốt tính đến đâu cũng có giới hạn, cuối cùng Tiêu Huyền cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Người vừa rồi bị Tống Tử Kính đánh bay đang rên rỉ, được người khác đỡ, tôi lại nhớ tới mục đích tôi đến đây hôm nay.

Tôi hỏi Tống Tử Kính: “Thế này rồi, còn cần tôi xem bệnh cho hắn nữa không?”

“Xem! Sao lại không xem?” Người trả lời tôi là Tiêu Huyền, anh cười một tiếng âm hiểm: “Đây cũng là một phần tâm ý của ta. Triệu công tử, mời để vị nữ đại phu này của ta bắt mạch đi.”

“Hầu gia, không được.” Một lão già râu bạc ngăn cản: “Cẩn thận Yển đang giả trò.”

Triệu Sách nhìn tôi cười: “Người khác thì không nói, vị cô nương này hiển nhiên không biết võ. Yển vương mang nàng tới đây đã đủ thể hiện thành ý rồi. Đến đây đi.”

Thế nhưng chỗ này không tiện để xem bệnh. Cuối cùng, tôi, ngoài ra còn có Tống Tử Kính đi cùng, cùng Triệu công tử tới chỗ bọn họ nghỉ chân.

Triệu Sách có chút võ công, thoải mái để tôi xem mạch ỳnh.

Dưới ánh mắt giết người của một đám ông chú sốt ruột bảo vệ chủ nhân, tôi thò tay tới, cố gắng bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, chuyên tâm bắt mạch.

Mạch đập của Triệu công tử cô cùng mạnh mẽ, nói lên sức sống mãnh liệt và trạng thái hoàn hảo của anh ta. Vốn là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, không hút thuốc, không rượu chè, không miệt mài quá độ, ngoại trừ bẩm sinh có bệnh, có ai không sức sống dồi dào. Bệnh ở chỗ nào?

Tôi làm hết trách nhiệm, hỏi: “Công tử khó chịu ở đâu?”

Kết quả, Triệu Sách chỉ chờ một câu nói này của tôi là kể lể ra hết tuần tuột.

“Một đường tới đây luôn khó chịu. Đầu tiên là ngứa ngoài da, khi gãi rất dễ xước da, vừa ngứa vừa đau; sau đó là ho khan, hắt xì, nhưng không chảy nước mũi; tiếp đó là đau đầu, sáng chiều đều đau; còn nữa, các khớp xương đều mất sự linh hoạt, động tác mạnh một chút là kêu lên răng rắc. Đại phu ta đưa tới hay những đại phu ta tìm tới mỗi người nói một kiểu, nhưng chưa có ai trị khỏi!”

Tôi nhìn anh ta méo miệng kể lể, ngón tay còn để trên cổ tay anh ta đột nhiên cào một đường.

43. Chương 43: Mượn Kể Mỹ Nhân

Triệu công tử gào lên một tiếng, thuộc hạ của hắn lập tức nhảy dựng lên muốn liều mạng với tôi.

“Hoảng cái gì?” Tôi chậm rãi bắt lấy tay Triệu công tử kéo tới xem. A, thật sự đổ lên này, thì ra không phải nói dối.

Triệu Sách nhe răng nhếch mép: “Đúng là vật hợp theo loài, tiểu tử kia thủ đoạn độc ác, lạnh lùng bạc tình, ngay cả một tiểu cô nương bên cạnh cũng là loại người tàn nhẫn.”

Tôi cười, không thêm giải thích, ra lệnh: “Mời công tử cởi quần áo.”

“Cái gì?” Triệu công tử nắm chặt cổ áo theo bản năng: “Người muốn làm gì?”

“Kiểm tra toàn thân cho anh chứ làm gì, còn tưởng tôi muốn sàm sỡ anh hay sao? Anh bọc quanh người năm bảy lớp thể này tôi xem thể nào được?”

Thuộc hạ của Triệu gia vừa có vẻ kinh ngạc vừa tức giận, hiển nhiên muốn ngăn cản lại không tìm ra lý do, đại thiếu gia nhà bọn họ cũng chẳng phải con gái.

Tôi cười: “Tôi không xấu hổ thì thôi, anh xấu hổ cái gì? Để tôi nhìn một cái cũng không mất một miếng thịt. Các đại lão gia dứt khoát đi, không muốn tôi xem bệnh thì tôi về.”

Về mặt Triệu Sách vô cùng cảm tức, uất ức, làm như là liệt nữ bị nhục nhã: “Ta đã biết Tiêu Huyền kia không có ý tốt gì mà!” Tuy cảm giận, nhưng anh ta vẫn bắt đầu cởi áo ra.

Một thị vệ tới cùng tôi vốn đã đứng ở bên cạnh cố nén nụ cười chế giễu, lúc này dứt khoát xoay người cười như điên.

Tôi cũng cười, ánh mắt lại không rời khỏi thân thể của Triệu công tử, khoanh tay nhìn anh ta cởi quần áo. Vừa rồi khi ức hiếp Tiêu Huyền không phải lớn tiếng lắm sao, vì sao bây giờ lại héo rũ như thế? Xấu mặt hẳn là công tử nhà giàu ăn sung mặc sướng, xấu mặt hẳn từng tranh đoạt hoa khôi với Tiêu Huyền, lẽ nào ở chốn thanh lâu rượu ngon, ôm mỹ nhân trong lòng, hắn cũng cởi quần áo như vậy?

Thời tiết có chút lạnh, cơ thể thon dài trắng nõn của Triệu công tử nổi lên một lớp da gà. Tuy gầy, nhưng cũng rắn chắc, không thể coi là yếu đuối.

Tôi tiếp tục cười: “Quần.”

“Hả?” Triệu công tử tưởng mình nghe nhầm.

“Quần.” Tôi nhắc lại.

Cuối cùng Triệu Sách cũng phải đỏ mặt: “Có... Có cần thiết không?”

Mấy tay sai của anh ta cũng tức giận nói: “Có cần như vậy không?”

Tôi vô cùng kinh ngạc: “Không phải Triệu công tử nói đau toàn thân sao?”

Triệu Sách bị phẫn lên án: “Người cố ý!”

Tôi càng thêm kinh ngạc: “Tôi cố ý cái gì? Nhìn ngài lỏa thể hay sao?”

Ngay cả cái cổ của Triệu Sách cũng đỏ ửng lên.

Tôi nhún vai: “Thật ra, không muốn thì thôi. Nếu anh không ngại sau này đi đứng không tiện, đương nhiên tôi cũng vui vẻ bớt đi một ít việc.”

Một tên trong đám tay sai nhảy ra nói: “Công tử, chỉ là một nữ tử thôi, để cô ta xem thì có sao?”

“Đúng vậy, có sao?” Tôi cười nham hiểm: “Tôi chỉ muốn biết bệnh của anh ở đâu, trừ cổ phải trừ tận gốc thôi.”

Triệu Sách thì thầm mắng Tiêu Huyền không có ý tốt, âm hiểm độc ác, đủ các loại nguyên rửa, cuối cùng cũng lấy được dũng khí cởi quần ra. Trong thời khắc mấu chốt này, tôi kêu lên một tiếng: “Không cần cởi quần trong, trừ khi...”

“Câm miệng!” Cuối cùng Triệu hầu gia cũng nổi bão: “Chỗ đó của ta không có vấn đề gì!”

Tổng Tử Kính không thừa dịp bỏ đá xuống giếng, chỉ cúi đầu nén cười.

Triệu Sách dùng dằng một lúc lâu sau mới cởi được quần ra, sau đó nhìn tôi một cái bi thương, thăm thiết, rất có cảm giác oanh liệt của nghĩa sĩ chết vì nước.

“Đừng đứng nữa, lên giường đi!”

Xem chừng Triệu Sách đã quyết tâm muốn chết lắm rồi.

Rốt cuộc tôi cũng thu hồi ý đồ trêu chọc, bảo anh ta nằm xuống để tôi kiểm tra một lượt. Anh ta thở ra một hơi, nửa tin nửa ngờ nằm lên giường.

Tôi thuận tay, bắt đầu sờ theo các huyết đạo và kinh mạch của anh ta, vừa ấn vừa hỏi cảm giác của anh ta, là đau, là tê hay là ngứa. Tôi nghiêm túc hỏi, Triệu công tử cũng nghiêm túc trả lời. Ấn tới những vị trí quan trọng, dùng sức lực và phương thức khác nhau, hỏi cảm nhận của anh ta lần nữa. Trừ việc đó ra, còn hỏi về những món ăn thường ngày, sinh hoạt và những nơi gần đây đã đi qua. Thuộc hạ của Triệu gia đề phòng tôi, Triệu công tử lại rất thản nhiên khai ra toàn bộ.

Xong việc, tôi châm hương, châm cứu, bôi thuốc lên những vị trí có bệnh, phối hợp với đá nóng đặc chế, tiến hành chườm nóng.

Thuộc hạ Triệu gia hỏi: “Rốt cuộc công tử nhà ta bị bệnh gì?”

“Bệnh nhà giàu.”

Triệu Sách trợn trừng mắt.

Tôi cười nhạt: “Dị ứng da, do khí hậu thay đổi cộng thêm ẩm thực không quen, thời gian tới kiêng rượu thịt, ăn nhiều rau xanh hoa quả, uống nhiều nước, tắm nước thuốc. Bệnh trên người thứ nhất là do gần đây ngồi xe ngựa thường xuyên, thứ hai là do vốn đã bị thấp khớp nhẹ, cộng thêm nhiều ngày uống rượu lạnh; đau đầu là do phong thấp cộng thêm phong hàn. Không phải tháng Ba, tháng Tư Triệu công tử đã lệnh dâng sông nước sao? Đó chính là mùa ẩm ướt nhất. Triệu công tử vốn sức khỏe không tốt, trong khi đó lại không chú ý chăm sóc, thường uống rượu thuộc tính lạnh, dẫn đến bệnh phong thấp cấp nhẹ.”

Triệu Sách giật mình nhìn tôi.

Tôi tiếp tục nói: “Anh cảm thấy khớp xương tê đau, thường xuyên uể oải, chuột rút, đó đều là bệnh trạng của phong thấp nhẹ. Bệnh phong thấp bình thường đều do một lượng độc lạnh rất nhỏ xâm nhập cơ thể, anh rời khỏi chỗ sông nước lâu, lại sinh hoạt ở nơi khô ráo, độc lạnh tự mình tan đi. Thế nhưng bệnh trạng của anh lại nặng thêm. Tôi hoài nghi anh ngoại trừ bị nhiễm độc lạnh còn nhiễm một loại độc khác. Chuyện này phải kiểm tra cẩn thận lại mới rõ ràng được.”

Tôi cứ mở miệng ra là nói đến từ độc, khiến mấy người Triệu gia sợ đến phát run, kinh hồn bạt vía hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

Tôi trầm giọng nói vô cùng nghiêm túc, vô cùng có uy tín: “Công tử nhà ông còn trẻ, điều dưỡng cẩn thận sẽ không có gì đáng ngại. Chỉ là, bệnh này tuyệt đối không thể lơ là, hiện giờ nhìn giống như chỉ là thân thể không thoải mái, nhưng cứ tiếp tục, các đốt ngón tay sẽ sưng phù, toàn thân đau đớn, chết rất thống khổ.” Tôi vừa nói vừa ngoáy bút như bay.

Mặt Triệu Sách trắng bệch, không ngừng sờ khắp người mình.

Tôi đưa đơn thuốc cho hạ nhân, lại dặn dò thứ tự, cách thức và các điều cần chú ý một lần, thuận lợi hoàn công, nhấp một ngụm trà xin cáo lui.

Người nhà họ Triệu cũng không làm khó tôi, còn tặng một hòm châu báu để cảm ơn. Tôi thoải mái nhận, đợi ra đến cửa lập tức chuyển giao cho Tổng Tử Kính.

“Sung quân phí đi. Đóng góp nho nhỏ.”

Tổng Tử Kính cười nhận lấy: “Cô thật rộng lượng. Chỉ là, bệnh của Triệu công tử thật sự nghiêm trọng như vậy sao?”

“Cũng tạm tạm. Tất cả bệnh nặng đều phát triển từ bệnh nhẹ mà thành.” Tôi chớp chớp mắt với anh ta.

Tổng Tử Kính không phải người ngu ngốc: “Cô cố ý nói bệnh nghiêm trọng như vậy?”

Tôi vui vẻ nhảy lên: “Nhìn ra rồi sao! Ai bảo hần dám ức hiếp A Huyền nhà tôi. A Huyền nhà tôi chỉ có tôi mới có thể ức hiếp!”

“A Huyền? Đã gọi thân thiết như vậy rồi sao.” Tổng Tử Kính không biết nói gì.

Tôi nhanh nhẹn chạy xa, quay đầu bỏ lại một câu: “Tiên sinh, anh cũng nên cưới vợ sinh con đi.”

Không đợi nhìn thấy biểu hiện của Tổng công tử, tôi đã vội vàng chạy mất.

Sau khi trở về, việc đầu tiên là đi tìm Tiêu Huyền báo cáo công việc. Việt Phong đứng ngoài cửa, nhìn thấy tôi, liếc mắt nhìn tôi một cái đầy hàm ý. Tôi rất quen thuộc với Việt Phong, lập tức hiểu ra.

“Bên trong lại áp suất thấp rồi?”

Việt Phong nhỏ giọng nói: “Muốn cô về lập tức để cô vào. Về mặt ấy à, đều thành thế này này.” Vừa nói, Việt Phong vừa kéo dài mặt.

Tôi cười khúc khích. Giọng nói trầm thấp như sấm của Tiêu Huyền từ bên trong truyền ra: “Đã về sao còn chưa vào?”

Quả thật là nồng nặc mùi thuốc súng nha.

Tôi vén rèm đi vào. Tiêu vương gia đang dùng vẻ mặt tối sầm xem tấu chương, trên đỉnh đầu còn có sấm chớp ù ùng. Chẳng lẽ Triệu Sách làm anh ấy nén giận trên bàn đàm phán, bây giờ mới bùng phát?

Tôi cười hì hì: “Ăn cơm chưa? Nếu chưa, em gọi Việt Phong chuẩn bị, hai chúng ta cùng ăn nhé.”

Tiêu Huyền bỏ quyển sổ trong tay xuống, nhìn thẳng vào tôi: “Bệnh của Triệu Sách thế nào rồi?”

“À. Cũng không có gì nghiêm trọng. Chỉ là nhiều tật cùng tái phát, muốn chữa trị tận gốc hơi phiền phức chút thôi.”

Tiêu Huyền cười cười, tôi nhìn mà thấy da gà rơi đầy đất.

Có chỗ nào không đúng nhỉ?

Rốt cuộc là ở chỗ nào? Tôi cố gắng nghĩ.

“Nàng...” Cuối cùng Tiêu Huyền cũng nói: “Bắt hần cởi hết quần áo?”

A...

Tôi nhếch khóe môi, vẻ mặt cứng nhắc, dở khóc dở cười.

“Chuyện đó...”

“Có đúng hay không?” Tiêu Huyền vận khí từ huyệt đan điền, lớn tiếng hỏi, khiến tai tôi cũng phải ù ù.

Xem ra thật sự chọc vào ổ kiến lửa rồi.

Tôi sờ sờ mũi, cảm thấy chuyện hôm nay nói lớn là lớn, nói nhỏ là nhỏ, vậy nên ngàn lần không được tỏ ra yếu thế, phải dùng gió Đông thổi bạt gió Tây, đánh bạt lại mới có thể qua cửa trót lọt. Nghĩ vậy, tôi hít sâu một hơi, cũng dồn khí.

“Lớn tiếng như thế làm gì? Kiểm tra cơ thể nào có ai không cởi quần áo! Hần tự nguyện cởi! Em chính là muốn hần mất mặt! Loại người gì đâu, ý vào một chút quan hệ cũ là dùng miệng lưỡi đả thương người ta. Anh nhịn được nhưng em không nhịn được! Có giỏi thì hần đi nói với người ta là em ức hiếp hần đi!”

Tiêu Huyền bị tôi làm cho sững sốt.

Tôi còn vỗ lên cái bàn trước mặt anh một cái: “Còn anh nữa, thái độ gì đây! Em xả hận cho anh, anh còn dám bốc hỏa với em! Đồ vô lương tâm! Em chỉ bắt hần cởi vài lớp quần áo thôi, khi anh giết cả trăm ngàn người của bọn hần, trong lòng có dao động một chút hay không?”

“Phản rồi, phản rồi!” Không ngờ sau khi hồi phục tin thần, cơn giận của Tiêu Huyền lại bốc cao hơn nữa, đôi mắt trợn trừng: “Nói như kiểu nàng còn có lý lắm vậy?”

Tôi không ngờ tới phản ứng này của anh ấy, trong lòng thật sự nổi lửa: “Em vô lý ở chỗ nào?”

“Nàng muốn trút giận thiếu gì biện pháp? Chuyện gì không làm, lại bắt hấn cởi quần áo? Hay lắm chắc!”

Tôi tức giận đến mức đỏ cả mắt: “Anh phát bệnh à? Sáng còn vui vẻ hòa nhã, tối đã nổi trận lôi đình, thời mãn kinh cũng không có biểu hiện như anh!”

Tiêu Huyền đứng lên, hai mắt phóng tia lửa điện: “Nàng oan ức lắm đúng không? Khi cởi quần áo nam nhân vì sao không biết rụt rè một chút?”

“Là em ép hấn cởi chắc?” Lửa giận của tôi bao trùm hết núi sông, hét lớn một tiếng: “Không phục anh cũng cởi cho em xem đi!”

Im lặng...

Hoàng hôn, con quạ đen bay về tổ đang quang quác kêu trên ngọn cây.

Tôi phì cười, ôm bụng ngồi xuống.

Tiêu Huyền giận đến mức tóc trên đầu đều dựng đứng lên: “Cười, cười, cười! Nàng còn dám cười! Tạ Chiêu Hoa, nàng đứng lên cho ta!”

“Không.” Tôi ra vẻ bướng bỉnh, ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của anh: “Em nói rồi, anh khó chịu cũng có thể cởi quần áo cho em nhìn. Em sẽ rất thích thú mà sờ, em cũng tin sờ anh thích hơn sờ hấn nhiều...”

“Sờ cái đầu nàng!” Tiêu Huyền gần như chớp lên rồi hiện ra trước mặt tôi, hai bàn tay lớn xách tôi lên.

“Hồng! Đúng là hồng rồi! Không dạy dỗ nàng là không được!” Anh mang tôi theo, lập tức đi về phía phòng sau.

Tôi ở trong tay anh, quang quác kêu lên: “Không được ngược đãi thuộc hạ! Không được sàm sỡ nữ công nhân viên!”

Tiêu Huyền mặc kệ, tiếp tục đi vào trong. Tôi đổi giọng cầu xin.

“Đừng như vậy! Em trở về còn phải làm người nữa!”

Tiêu Huyền quay đầu giận dữ rống lên: “Nàng lại nghĩ đi đâu vậy?”

“Sao? Chẳng lẽ anh thật sự muốn cởi quần áo cho em nhìn?” Tôi vô cùng kinh ngạc.

Tiêu vương gia bị tôi chọc tức đến mức không biết nên khóc hay nên cười: “Sớm muộn gì cũng có ngày ta bị nàng làm cho tức chết!”

Tôi thấy anh ấy đã có chút bớt giận, nịnh nọt dính lên: “Đừng giận nữa! Anh không biết hôm nay hấn mất mặt thế nào đâu. Ở đó nhiều người như vậy, bọn họ đều trợn tròn mắt nhìn hấn cởi quần áo. Đến mức ngay cả Tổng tiên sinh cũng phải nở nụ cười...”

Áp suất thấp xung quanh Tiêu Huyền lại bắt đầu tụ lại, tôi thúc thời ngậm miệng.

Tiêu vương gia kéo tôi tiếp tục đi vào trong. Tôi vội vàng giãi dụa: “Không phải không phạt em nữa sao?”

“Đồ ngốc!” Tiêu Huyền kéo tôi vào hậu viện.

Trong viện thấp đèn lồng, trên bàn bày cơm nước phong phú, ngọn nến lãng mạn bập bùng.

“Không phải nàng nói đói bụng sao?” Tiêu Huyền ra vẻ giận dữ, nhưng lại đẩy tôi thật nhẹ nhàng: “Chờ nàng cả buổi rồi, ăn đi!”

Tình yêu trong lòng tôi dâng lên ào ạt, quay về phía anh nói: “A Huyền...”

Tiêu Huyền đã ngồi xuống, thờ ơ rót rượu ỳnh: “Lại làm sao?”

“A Huyền, anh thật tốt! Em thật thích anh!”

“Ta đương nhiên tốt.” Đại ca Tiêu Huyền không khách sáo. Sau đó anh bỗng nhiên đứng hình: “Nàng gọi ta là gì?”

“A Huyền!” Tôi vui vẻ ôm cổ anh: “A Huyền! A Huyền! A Huyền!”

Anh ngẩng đầu, tay đặt sau gáy tôi, kéo tôi về phía anh. Tôi cảm giác được một áp lực ấm áp mà mềm mại...

Tin tức Tiêu Huyền từ chối lời cầu hôn của nhà họ Mã truyền ra ngoài, phản ứng của Mã gia thế nào, tôi cũng không rõ lắm. Thế nhưng tôi lại rõ ràng cảm nhận được hậu quả.

Mã thái thái, Lưu thị, xuất thân Vương tộc, căn cơ trăm năm, rất có thế lực và tài lực. Tôi điều chế giải được cho Tiêu Huyền, thiếu mất một vị, tìm mấy lần không được, lại nghe nói nhà mẹ đẻ Lưu nữ sĩ có cất trữ.

Ngày đó, khi tôi đi vào xin thuốc, được tiếp đãi như thượng khách, Lưu nữ sĩ thân thiết đón tiếp, kéo tay tôi nói chuyện phiếm cả buổi, còn vỗ ngực đảm bảo sẽ quay về nhà mẹ đẻ tìm thuốc.

Đến khi Tiêu Huyền từ hôn, tuy tôi đã biết rằng việc này tám phần hỏng bét, nhưng vẫn ôm chút hy vọng tới Mã gia.

Kết quả không ngoài dự đoán của tôi. Lúc này, ngay cả mặt mũi của Mã thái thái tôi cũng không nhìn thấy, người ta chỉ phái một phó quản gia ra tiếp tôi, một ly trà cũng không có, trực tiếp đuổi người: “Không tìm được loại được đó, mời cô nương về cho!”

Tôi vừa tức giận vừa thất vọng, mang theo cái mũi dính bụi trở về tìm Tiêu Huyền kể khổ. Anh lại ung dung như người bị sập cửa vào mặt là ai ấy vậy.

Tiêu Huyền bình chân như vại: “Không có thì thôi vậy. Ta sẽ phái người tới chỗ khác tìm. Nàng cũng đừng quá căng thẳng, lúc nào cũng nói đến chuyện phát tác làm ta sợ. Nàng xem, đã lâu như vậy mà ta vẫn tràn đầy sức sống...”

“Làm anh sợ?” Tôi nổi cơn tam bành: “Anh bao nhiêu tuổi rồi? Em bao nhiêu tuổi rồi? Độc này không phát thì thôi, chỉ cần phát là cái mạng nhỏ của anh sẽ đi tong! Cả ngày ngoại trừ vội vàng tổ chức quân y, em còn phải khắp nơi tìm được chế thuốc giải cho anh, mệt đến mức thở không ra hơi. Anh không cảm kích thì thôi, còn trách em quá lo lắng, đúng là vô lương tâm!”

Tiêu Huyền thấy sắc mặt tôi như vậy, lập tức cười làm lành: “Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Nàng đừng giận.”

Tôi đánh mạnh vào cái tay đang vươn tới của anh: “Đừng tới đây! Phiền!”

Điểm này của Tiêu Huyền thật là tốt, tuy anh quyền cao chức trọng, trước mặt người khác luôn có dáng vẻ vương giả nghiêm túc trầm ổn, nhưng đối với tôi lại không hề tỏ ra như vậy, mặc kệ tôi làm nũng hay tức giận thế nào, anh đều tươi cười sát lại gần. Ai nỡ ra tay với kẻ tươi cười, khi đang nổi giận dùng dằng, nhìn thấy gương mặt đó tôi cũng phải nguôi giận vài phần.

“Vương gia, thân thể ngài đây đáng giá ngàn vàng. Trăm vạn đại quân còn cần tới sự lãnh đạo anh minh của ngài. Trước khi hoàn thành đại nghiệp, tâm thân này đã chết trước, đó không phải anh hùng, đó là bi kịch.” Tôi nói không chút nể mặt.

Tiêu Huyền cười ôn hòa, kéo tay tôi: “Ta biết nàng lo lắng cho ta. Đừng cau mày nữa, nào, cười một cái ta xem.”

Tôi bị anh đùa đến mức hết cả giận: “Bán mình chưa đủ, còn phải bán rẻ tiếng cười.”

Tiêu Huyền kéo tôi lại gần, vươn tay sờ lên trán tôi: “Đừng tức giận, đừng cau mày. Gần đây nàng thường xuyên cau mày, ta nhìn sẽ khó chịu.”

“Có thể cười thì ai muốn khóc?” Tôi lườm anh một cái, tự cảm thấy không có tác dụng gì, đành cười: “Đều tại anh nên mới giận.”

“Tội của ta thật lớn.” Tiêu Huyền vui sướng cười ôm tôi thật chặt, gương mặt vươn tới.

“Vương gia.” Giọng nói của Tống Tử Kính vang lên phía bên ngoài. Trong tình huống cấp bách, tôi đẩy Tiêu Huyền ra.

Tiêu Huyền ôm ngực ai oán liếc nhìn tôi, tỏ vẻ bị nội thương. Tôi hung ác trừng mắt nhìn anh, đại ca này mới không tình nguyện ngồi thẳng lại, sửa sang y phục.

“Em về trước đây.” Tôi nói: “Cũng sắp nhỏ trại rồi, anh đừng để mình quá mệt mỏi.”

Tiêu Huyền đáng thương nhìn tôi, giơ ngón tay chỉ chỉ mặt mình.

Mặt tôi nóng lên, nhìn trái nhìn phải, Tiêu Huyền giật giật áo tôi, không ngừng thúc giục trong im lặng.

Thật là...

Cuối cùng tôi cũng vươn tới hôn lên mặt anh một cái, sau đó bỏ chạy trong tiếng cười trầm thấp của anh.

Chuyện Tống Tử Kính muốn bàn bạc với Tiêu Huyền, tôi cũng đoán được. Từ sau khi Trương Vĩ Dân tiên sinh tự phong mình là Thiên Trạch hoàng đế trong cuộc khởi nghĩa nông dân, tình hình phía Tiêu Huyền có chút bất lợi. Về phía triều đình, tuy không tiếp tục bao vây tiêu diệt Thiên Trạch đế kia, nhưng cũng không hạ chiếu thư thừa nhận. Thế cục nghiêng về một bên đã biến đổi thành thế kiềng ba chân.

Lần này, sau khi nhỏ trại, Tiêu Huyền sẽ tới tụ họp với Đông quân, nắm giữ hổ phù, đương nhiên thế lực sẽ tăng gấp mấy lần. Triệu gia nào có thể trốn mắt nhìn tình thế phát triển theo hướng bất lợi với mình. Tiên hạ thủ vi cường, Tiêu Huyền đã sớm phái ra vài thuyết khách tới chỗ Trương hoàng đế kia, vừa trình bày sự được chim quên nả, được cá quên nơm của Triệu gia, vừa vẫy cảnh ô-liu. Thế nhưng Trương hoàng đế không phải loại người ngu ngốc, biết hiện nay mình là cán cân vàng, ung dung ngồi ghế trên, không có động tĩnh gì. Dù sao một ngày Yến vương và Triệu gia còn chưa có kết cục, cái ghế tiểu hoàng đế của hắn vẫn có thể tiếp tục làm.

Về việc này, Tiêu Huyền đã len lén than thở với tôi. Lúc đó, tôi thuận miệng nói: “Dứt khoát làm thịt luôn ông chú họ Trương ấy đi. Ba người con trai của ông ta không còn nhỏ nữa, nhà mẹ đẻ của mấy bà vợ lại không hợp, vừa lúc để bọn họ tranh vương vị là được. Cần gì phải nghiêng hẳn về một bên, mâu thuẫn nội bộ đã đủ khiến bọn họ ốc không mang nổi mình ốc rồi.”

Tôn tiên sinh nghe xong lập tức tán thưởng: “Vẫn là Tiểu Mẫn suy nghĩ chu toàn.”

Tiêu Huyền nhướn mày, thật mất hứng: “Đừng nói vậy. Một tiểu nha đầu như nàng biết cái gì. Đây là chủ ý của ta.”

Tôn tiên sinh bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Vương gia thật biết săn sóc.”

Tiêu Huyền có chút xấu hổ, vội vàng chuyển chủ đề: “Trương Vĩ Dân có hai đệ đệ, lớn đã chết trận, nhỏ là Trương Vĩ Văn theo nghiệp văn. Năm đó bọn họ khởi nghĩa hắn luôn đi theo bày mưu tính kế. Sau được phong làm Hoàng thân vương, chỉ là, vì không có võ công nên bị võ tướng bài xích, thế nhưng rất được văn thần ủng hộ.”

Tống Tử Kính cười nói: “Đã hiểu ý của vương gia.”

Tiêu Huyền gật đầu: “Mượn đao giết người.”

“Trương Vĩ Văn có tâm cơ hơn nhiều so với anh cả. Hiện giờ hắn không tham dự vào triều chính chính là đang giấu tài.”

“Một tiểu triều đình danh bất chính ngôn bất thuận.” Tiêu Huyền khinh thường: “Cứ cho Trương Vĩ Văn biết ý tứ của chúng ta trước đã.”

“Vương gia.” Tống Tử Kính nói: “Ta biết Trương Vĩ Văn thích một ca nữ tên Thanh Nương, hai người đã li tán trong chiến loạn ba tháng trước. Trương Vĩ Văn điều động nhân lực tìm nàng, vì vậy mà từ chối vô số hôn sự, còn thề rằng cả đời này không phải nàng không lấy.”

Tiêu Huyền cũng hứng thú: “Thanh Nương kia đang ở đâu?”

Tống Tử Kính cười khỏ: “Khó ở chỗ này, thủ hạ của ta đã tìm được nàng tại Bạch Vân am.”

“Làm ni cô rồi?” Tiêu Huyền ngồi thẳng dậy.

“Đúng vậy, không chỉ như thế, biết được chúng ta muốn đón nàng về, nàng còn kiên quyết từ chối.”

“Vì sao?”

Tống Tử Kính kính nể nói: “Nữ tử này thông hiểu đại nghĩa, biết chúng ta tìm nàng nhất định là để kiểm chế Trương Vĩ Văn. Trong lúc chiến loạn nàng đã thất thân cho người khác, không còn mặt mũi nào trở lại bên cạnh Trương Vĩ Văn nữa, nhưng cũng tuyệt đối không chịu liên lụy đến Trương Vĩ Văn.”

Tôi nghe vậy, lập tức hỏi: “Vậy anh có phái người giám sát cô ấy không? Nhờ may cô ấy sợ mình liên lụy tới Trương Vĩ Văn, dứt khoát tự sát thì sao?”

“Cô nương yên tâm.” Tống Tử Kính nói: “Thanh Nương kia từng nhận ân huệ của người khác, thề cả đời quy y cửa Phật để báo đáp.”

Tiêu Huyền nói: “Tuy vậy vẫn phải phái người trông chừng cô ta, để tránh Triệu gia thừa nước đục thả câu.”

Đợi đến khi mọi người giải tán hết, tôi lại chần chờ chưa đi.

Tiêu Huyền thu hồi dáng vẻ vương gia, vừa xoa bụng vừa nói: “Đói bụng chưa? Nàng ăn cùng ta đi, gọi bọn họ chuẩn bị cơm tối nhé.”

Tôi đắn đo một lát rồi hỏi: “Anh có chắc chắn rằng sau khi Trương Vĩ Văn nắm quyền sẽ lung lạc được hẳn không?”

Tiêu Huyền nhìn tôi, mỉm cười: “Kết hợp chính trị hoàn toàn chỉ vì lợi ích, chỉ cần có chung một lợi ích, đương nhiên có thể lôi kéo được đồng minh.”

“Nếu em khuyên được Thanh Nương trở về thì sao?”

Tiêu Huyền nhìn thẳng vào tôi: “Nàng định đi?”

Tôi nhún vai: “Phụ nữ và phụ nữ luôn dễ đồng cảm hơn.”

Tiêu Huyền khẽ nhún mày: “Nàng biết đấy, ta không hy vọng nàng sẽ bị cuốn vào.”

Tôi cười, bước tới, kéo tay anh: “Đó là bởi vì anh muốn em có thể bứt ra đúng lúc.”

“Có gì sai?” Tiêu Huyền thuận tiện ôm lấy eo tôi.

Tôi giãy dụa một chút, càng làm cho anh ăn được đậu hủ.

“Anh không muốn em bị cuốn vào, là sợ khi anh bình bại như núi, em có thể không bị liên lụy. Nhưng em muốn nói cho anh biết, thứ nhất, anh sẽ không thất bại; thứ hai, hai chúng ta đồng tâm hiệp lực, đừng tiếp tục gạt em ra ngoài. Em rất không thích như vậy, rất không thích nhìn anh phiến muộn mà mình lại bó tay chịu trói. Nếu anh thật sự thích em, sẽ tôn trọng em, sẽ để em góp một phần sức lực.”

Tiêu Huyền thoáng kéo tôi ra, cẩn thận quan sát tôi.

“Thấy em giống nữ anh hùng không?” Tôi chớp mắt nhìn anh.

“Không thấy.” Tiêu Huyền toét miệng cười: “Nhưng không sợ trời không sợ đất, giống ta năm đó.”

“Vậy là anh có đồng ý hay không?”

“Ta sẽ bảo bọn Việt Phong đi cùng nàng.” Tiêu Huyền hít sâu một hơi, không biết là vui hay không vui, ôm tôi chặt hơn một chút.

Tôi vui đầu trong lòng anh, nói: “Nếu em là đàn ông, anh sẽ không phải bận tâm như thế.”

Thân thể Tiêu Huyền thoáng run lên, đột nhiên quỵ dị nói: “Nếu nàng là nam nhân, có lẽ ta đã lấy Liễu Minh Châu từ lâu rồi... A, đau, đau, vì sao nàng lại câu ta!”

Tôi bị ngớ ngẩn rồi mới nghĩ ra một giả thuyết như vậy.

44. Chương 44: Nguyện Vọng Và Trần Thế

Ngày hôm sau lên đường, tôi là tiểu thư, Việt Phong và Đồng Nhi là gia đình và nha hoàn của tôi, mười hai thị vệ cải trang thành người đi đường xung quanh. Tôi cảm thấy đội hình có hơi lớn, nhưng Tiêu Huyền cứ lải nhải rằng thế cục hiện nay hỗn loạn, lòng người khó đoán, ban ngày ban mặt còn có kẻ vào nhà dân cướp bóc, tôi bị nói đến mức tinh thần rối loạn, cứ mặc theo sự sắp xếp của anh.

Bạch Vân am nơi Thanh Nương xuất gia cách vị trí đóng quân hai ngày đường, tôi đóng giả thành tiểu thư gia cảnh sa sút đi tìm người thân nương tựa, tìm nơi ngủ trọ trong một thị trấn nhỏ dưới chân núi. Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, cố ý đánh tiếng với ông chủ nhà trọ, biết được trên núi có am ni cô, vì vậy hợp lẽ mà muốn lên núi dâng hương.

Bạch Vân am là một am ni cô nhỏ, phòng ốc đơn giản, lá thu trải đầy trên bậc thềm, Phật đường phủi một tầng bụi mỏng, nhìn qua giống như một phòng học tình thương.

Chúng tôi tới sớm, không có khách dâng hương nào khác, bên trong truyền ra tiếng tụng kinh, nói vậy giờ niệm kinh sớm còn chưa kết thúc.

Trong sân có một cây phong, lá cây đã bắt đầu chuyển vàng, gió thổi qua tạo ra những tiếng xào xạc dễ nghe, làm nổi bật sự thanh tĩnh, an bình, xa cách với trần thế của nơi nhỏ nhoi này. Tôi đứng dưới tàng cây, hít thở không khí trong lành mát mẻ của núi rừng, tâm tình tĩnh lặng, thoải mái đến kỳ lạ.

Đội không lâu, thời gian niệm kinh sớm kết thúc, cửa lớn mở ra, các ni cô mặc áo vải màu xám nối nhau đi ra, vội vàng đi làm chuyện của mình. Một tiểu ni cô khoảng hơn mười tuổi bước đến dẫn chúng tôi tới Phật đường.

Việt Phong không tiện đi vào, thừa dịp tiểu ni cô không chú ý, vờn tới nhỏ giọng nói: “Thanh Nương vẫn chưa xuống tóc.”

Tôi gật đầu, dẫn theo Đồng Nhi đi vào.

Thật ra Phật đường không lớn hơn một phòng học bình thường bao nhiêu, thờ cúng ba pho tượng Phật, bên phải là tượng Quan Thế Âm, bên dưới có một nữ đệ tử đang quỳ niệm kinh. Nàng khoảng hai mươi tuổi, da trắng, thanh tú, vẻ mặt trang nghiêm, mái tóc đen quấn dưới mũ.

Tôi liếc mắt nhìn Đồng Nhi, cô ấy lập tức hiểu ý, nói với tiểu ni cô kia muốn quỳ tiền hương nhan, kéo cô bé đi. Trong Phật đường chỉ còn tôi và cô gái kia.

Tôi đi về phía trước, quỳ xuống một cái bồ đoàn bên cạnh Thanh Nương, dâng hương dập đầu đầu vào đất theo trình tự. Thanh Nương gõ nhẹ vào cái mõ trước mặt tôi.

Tôi quay đầu sang, mỉm cười với nàng: “Cảm ơn cô nương.”

Thanh Nương lại không nhìn tôi: “Đây là chuyện bản ni phải làm, thí chủ không cần cảm ơn.”

Tôi tiếp tục cười nói: “Cô nương còn chưa vào cửa Phật, đã nghiêm nhiên coi mình là người nhà Phật rồi.”

Cuối cùng Thanh Nương cũng đưa mắt nhìn tôi, có chút bực bội. Nếu tôi là một gã đàn ông, chắc chắn cô ấy sẽ cho tôi một cái tát, mắng tôi đùa giỡn cô ấy.

Da mặt tôi dày, cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, cười hì hì tiếp tục nói: “Thanh tỷ tỷ, tỷ không biết muối, muối họ Tạ.”

“Tạ cô nương.” Đôi mắt đẹp của Thanh Nương lạnh lùng nhìn tôi: “Cô được Yến vương phái tới phải không?”

Phụ nữ kiếm sống trong chốn giang hồ đều khôn khéo, thâm sâu hơn những cô gái bình thường bị vây trong khuê phòng, chuyện này quả thật không sai.

Tôi khách sáo nói: “Yến vương điện hạ là bạn của tôi, lần này nhờ tôi đến quấy rầy cô nương, vì cái gì, trong lòng cô nương hẳn biết rõ.”

Tuy Thanh Nương bực bội nhưng vẫn uyển chuyển bình tĩnh như trước, không nhanh không chậm nói: “Đã phiền cô nương tới đây một chuyến. Còn phải phiền cô chuyển lời tới vương gia, tuy Thanh Nương chưa quy y cửa Phật nhưng trong tim đã là người nhà Phật, chuyện hồng trần, tranh giành quyền lợi, tất cả đều không còn liên quan đến ta nữa. Xin vương gia nể mặt ta là nữ tử xuất gia, đừng tới ép buộc nữa.”

Lời nói mặc dù nhẹ nhàng, ôn hòa, nhưng lại để lộ ra đau thương và bất đắc dĩ sâu sắc.

Tôi thở dài một tiếng, nói: “Vậy xin hỏi sư phụ, ngài luôn miệng nhắc đến Phật, vậy Phật tốt ở chỗ nào?”

Thanh Nương không khỏi lại ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Phật từ bi, phổ độ chúng sinh...”

“Vậy Phật từ bi ở đâu, phổ độ chúng sinh thế nào?”

Thanh Nương khẽ nhíu mày, cảm thấy đạo lý này vô cùng dễ hiểu: “Nhân quả luân hồi, kiếp trước gieo hạt, kiếp này hái quả. Những điều này đều là...”

Tôi nhẹ nhàng ngắt lời nàng: “Những chuyện này tôi đều không thấy được. Tôi chỉ biết, khi chiến hỏa bốc lên, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, Phật lại chẳng làm bất cứ chuyện gì. Tôi chỉ biết, mỗi một sự thu hoạch đều do chính mình cố gắng đạt được mà không phải do người khác ban tặng. Còn người lương thiện thường không sống lâu, kẻ ác lại an khang phúc thọ. Tôi càng biết, chỉ dựa vào suy nghĩ mà không làm gì, hy vọng vĩnh viễn chỉ hy vọng, nguyện vọng cũng chỉ là nguyện vọng mà thôi. Phật chỉ là một nơi gửi gắm tinh thần, chỉ là một nơi lên tinh thần mỗi khi cần an ủi mà thôi, không thể dùng cả đời để theo đuổi được...”

Tôi càng nói càng kích động, giọng nói cao lên không ít. Đây chính là kinh nghiệm bản thân, nhân thế có được mấy nhân vật cực phẩm làm ni cô tám kiếp như tôi, trên đời tìm được mấy kẻ thành kính như thế? Thế nhưng, cuối cùng, tôi vẫn chết bất đắc kỳ tử, còn hồ đồ xuyên tới một nơi hỗn loạn thế này. Đương nhiên, tôi khẳng định không thể nói chuyện này với Thanh Nương tiểu thư. Kiểu lòng tin vào Phật như nàng cũng chỉ là “Diệp Công thích rỗng*”, nếu tôi nói rằng thần tiên sắp xếp ột ni cô tám đời là tôi xuyên không, nhất định nàng sẽ nghĩ tôi là kẻ điên mà chạy mất dạng.

* Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

Thanh Nương nghe tôi nói xong một hồi, gương mặt lập tức trắng bệch. Tôi lập tức thu hồi ngữ khí và những lời lẽ cực đoan. Tôi tới để nhẹ nhàng khuyên người ta, không phải tới để truyền thụ chủ nghĩa duy vật biện chứng.

“Tạ cô nương, ta chỉ là một tiểu nữ tử, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu sự bình an, yên lặng.”

Tôi hòa khí cười: “Vậy xin hỏi Thanh cô nương, tổ chim đã lật, nào có thể còn trứng?”

Thanh Nương sững sờ: “Ta đã hiến thân nơi cửa Phật thanh tịnh...”

“Thanh cô nương là người từng trải, cô thật sự cho rằng khi đất nước rung chuyển, cửa Phật vẫn có thể thanh tịnh? Con người mà thôi, sống trên đời, cùng một nhịp thở với vạn vật, hoàn toàn phụ thuộc vào nhau. Chỉ cần còn ở trong mắt xích này, không ai có thể đắc đạo thành tiên, càng không thể hoàn toàn phát tay phôi sạch. Lấy một ví dụ đơn giản nhất, nơi cửa Phật, không phải chỉ cần thắp hương, nhân bánh sẽ từ trên trời rơi xuống. Bên ngoài dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, không có tiền quyền góp nhan đèn, không có tiền nhan đèn, đệ tử Phật môn lấy thứ gì để sống?”

“Chuyện này...” Thanh Nương cũng không biết phải trả lời thế nào.

Tôi bồi thêm: “Ăn là chuyện phạm tục, thế nhưng người cửa Phật cũng phải ăn. Vì vậy Thanh cô nương nói đã không còn liên quan tới chuyện trần tục là không đúng.”

“Cô... Mấy đạo lý này của cô là thứ gì?” Sắc mặt Thanh Nương chuyển từ trắng sang hồng, vừa giận vừa thẹn.

Tôi vội vàng cười ha hả, mềm giọng nói: “Thanh cô nương đừng nóng giận, tôi chỉ đang thảo luận với cô thôi.”

Tính cách Thanh Nương coi như kiên nhẫn, đến nước này vẫn chưa phát tay áo bỏ đi: “Cô nương không cần phí lời. Ta cũng chỉ mong một nơi yên tĩnh, an bình sống hết một đời. Chuyện sống chết của người khác không phải chuyện một tiểu nữ tử như ta có thể quyết định, điều này còn không được sao?”

“Đương nhiên được.” Tôi nói: “Nhưng tỷ tỷ hồng trần chưa dứt, bái Phật cũng sẽ không đủ thành kính nha.”

“Lời này là ý gì?” Thanh Nương trừng mắt nhìn tôi.

Tôi ôn hòa cười nói: “Duyên trần của tỷ tỷ còn chưa dứt nha.”

Gương mặt xinh đẹp của Thanh Nương lập tức đỏ bừng. Nàng đứng bật dậy.

Hình như quá kích thích rồi. Tôi âm thầm lè lưỡi. Nhưng tôi phải thừa thắng xông lên.

“Nếu tỷ tỷ đã quên người kia, cần gì phải vào cửa Phật? Nếu tỷ thật sự muốn báo đáp ân nhân cứu mạng, vậy nên đi cứu giúp càng nhiều người càng tốt, làm việc thiện tích đức, đền đáp xã hội mới là biện pháp tốt nhất. Chính là muốn quên mà quên không được, muốn hận mà hận không xong nên mới trốn tới chỗ này. Tỷ nói tỷ đã xem chán hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, muội lại nghĩ đây là trốn tránh hiện thực.”

Thanh Nương giống như bị điện giật, nghiêng ngả, ngã trở lại bờ đoàn. Sắc mặt như tro tàn, bình tĩnh đại ngộ, vô cùng kinh ngạc.

Nhanh như vậy đã nghĩ thông? Thật là có tuệ căn.

Tôi cẩn thận quan sát nàng. Thanh Nương ngẩn người một lúc mới nhẹ giọng nói: “Hắn... Hắn... Cuối cùng ta vẫn oán hận hắn. Sao hắn có thể phụ ta như vậy?”

Phụ nàng? Thế này là thế nào?

Thanh Nương cười như khóc: “Sao ta có thể không biết hắn giống trống khua chiêng tìm ta. Ha ha, khi đó, khi hắn bỏ ta lại, tự tìm đường thoát, ta cũng đã chết. Hắn... Hắn biết rõ, Vương Nhân Khánh kia thèm khát ta đã lâu, sau khi bắt được ta sẽ... Thế nhưng hắn vẫn bỏ trốn một mình...”

Thì ra là một kẻ bỏ đi như thế. Tôi lập tức do dự. Đôi bên đều có tình thì không nói làm gì, còn đây rõ ràng là một gã bất lực, vô trách nhiệm, sao có thể khiến một cô gái tốt thế này trở về?

Thanh Nương nói, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống: “Ta không trở về. Ta đã chết từ lâu, trở về còn có ý nghĩa gì? Ta cũng không muốn gặp lại hắn. Ta sẽ ở chỗ này, mỗi một ngày, dần dần quên hắn.”

Tôi không nói gì.

Đưa nàng về, Trương Vĩ Văn không phải một người chồng tốt. Không đưa, kế hoạch của Tiêu Huyền sẽ bị rối loạn.

Chuyện này...

Thanh Nương một mình rơi nước mắt, phát hiện tôi không nói gì, ngược lại chủ động mở lời: “Vì sao cô nương không nói gì?”

Tôi nghĩ đến vỡ đầu mới nghĩ ra một cái cớ miễn cưỡng song toàn: “Chuyện khi đó, có lẽ nào có hiểu lầm không?”

Thanh Nương cười nhạt: “Có gì hiểu lầm? Hắn luôn miệng nói muốn cùng sống cùng chết với ta, đảo mắt đã nghe theo lời đại ca hắn, mang theo toàn bộ thuộc hạ lặng lẽ bỏ chạy, âm thầm tặng ta cho Vương lão tặc kia...”

“Nhưng mà...” Tôi ngắt lời nàng: “Trước sau thay đổi lớn như vậy nghe có vẻ rất kỳ quái. Thanh cô nương, không phải ta cố ý nói tốt, lẽ nào chính cô không cảm thấy có chuyện không đúng? Lẽ nào cô thật sự không muốn đi hỏi một câu?”

“Có gì để hỏi?” Thanh Nương khinh thường: “Bội bạc chính là bội bạc, hỏi nữa chỉ tự rước lấy nhục.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Vì sao đi hỏi lại là mất mặt? Kẻ bội bạc là người kia chứ không phải cô. Tìm kiếm sự thật thì có gì là mất mặt? Hơn nữa, cô không chịu tìm hiểu đã định anh ta tội chết, chẳng phải quá cực đoan hay sao? Mọi việc đều có rủi ro, nhờ may trong chuyện này thật sự có gì hiểu lầm, nhờ may thật sự có nỗi khổ thì sao? Thế sự khó lường, nói không chừng là có kẻ dùng kế ly gián. Nếu cô thật sự yêu anh ta, vì sao lại keo kiệt không cho anh ta một cơ hội giải thích? Nhận định từ một phía, hoàn toàn không nghe giải thích, đối với anh ta là rất bất công. Nếu thật sự đúng như cô nghĩ, sau này cô lại ra về bị phụ tình cũng không muộn mà. Nhưng nếu không phải, sẽ là kết cục mà ai cũng vui mừng.”

Thanh Nương suy nghĩ đến xuất thần, vẻ mặt ngơ ngàng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

“Những gì cần nói tôi đều đã nói. Thanh cô nương, tôi cũng có người tôi yêu, chuyện tình yêu, tôi cũng hiểu. Tôi cho rằng, với điều kiện hiện nay của vị công tử kia, loại phụ nữ nào chẳng có. Nhưng anh ta lại chỉ cần cô, điều này thật sự đáng quý. Cô đừng ngại cho anh ta một cơ hội, nghe anh ta giải thích một chút, đừng buồn bực, không quan tâm, để rồi nuối tiếc, đau thương sống nốt quãng đời còn lại, làm lỡ dở cuộc sống bản thân. Đánh cuộc cơ giận thì thôi, cần gì phải đánh cược cả vận mệnh của mình?”

Thanh Nương cúi đầu, mặt đầy nước mắt.

Tôi nhìn thật kỹ. Ừ, dường như không tệ lắm, chờ xem sao.

Trong Phật đường im ắng, Thanh Nương tiểu thư im lặng rơi lệ, không biết nàng đau lòng cái gì? Chờ làm rõ mọi chuyện rồi khóc không được sao?

Tiếng chim hót vang lên bên ngoài, tôi ngửi thấy mùi bánh bao, cảm thấy có chút đói bụng.

Đang định gọi Đồng Nhi đi chuẩn bị chút cơm chay, ăn no rồi mới có thể trường kỳ kháng chiến, Thanh Nương lại mở miệng.

“Ta... đi gặp chàng.”

Bởi vì đã dự đoán trước, khi nghe thấy câu nói này tôi cũng không quá phần khích. Thế nhưng vẫn phải tỏ ra vui vẻ.

“Ta biết một khi đi gặp chàng, ta sẽ trở thành một lợi thế của Yến vương.”

“Thế nhưng có người của vương gia hộ tống, cô mới có thể còn sống mà gặp anh ta.”

Sắc mặt Thanh Nương trắng bệch, cúi đầu nói: “Cũng được, một tiểu nữ tử như ta giữ mạng sống ỳnh đã là không dễ dàng, nam nhân làm việc thế nào không liên quan tới ta.”

Tôi vui mừng nói: “Cô nương yên tâm, tôi sẽ sắp xếp.”

Tôi đẩy cửa đi ra ngoài. Bên ngoài ánh nắng chan hòa, Đồng Nhi đang bê một đĩa bánh bao đứng trong sân.

“Tiểu thư, việc thành rồi?” Cô ấy thấy tôi cười hài lòng như vậy cũng vui mừng theo.

Tôi cầm lên một cái bánh bao thơm ngào ngạt, gặm một miếng: “Bảo Việt Phong vào đi. Ngần dậm tiền Thanh Nương.”

Cửa am ni cô mở ra, Việt Phong đi vào. Thế nhưng anh ta lập tức nghiêng người, nhường đường.

Tôi tròn mắt nhìn, trong miệng còn ngậm bánh bao, nhìn chàng trai cao lớn đi vào sau đó.

Ngũ quan anh tuấn, dáng người cao ngất, đôi mắt sâu thẳm ầm ập.

Tiêu Huyền?

Anh không trấn giữ đại quân, chạy tới nơi xa xôi này làm gì?

Tiêu Huyền phong trần mỗi mảy, trên gương mặt tiêu tụy lại là nụ cười trấn an.

Tôi gắng sức nuốt bánh bao vào: “Sao vậy? Khụ khụ! Sao anh lại tới đây?”

“Cũng vì cô đấy!” Trịnh Văn Hạo cũng theo vào: “Đêm qua Tuệ Không đại sư xem thiên văn, tính ra ở chỗ cô có nạn. Vương gia lập tức nóng ruột, tám con ngựa cũng kéo không lại, suốt đêm chạy tới.”

“Văn Hạo.” Giọng nói Tiêu Huyền mang theo chút khàn khàn: “Đừng nhiều chuyện.”

Tôi đứng dưới ánh mặt trời, trái tim giống như bị thứ gì đó đập mạnh vào, vô cùng ấm áp.

“Anh thật là!” Tôi cười, đi tới: “Cũng tốt. Thanh Nương em đã khuyên giải xong rồi. Anh có muốn gặp cô ấy không?”

“Không muốn.” Đôi mắt Tiêu Huyền vẫn nhìn tôi: “Ta tới gặp nàng, gặp cô ta làm gì?”

Còn có người khác ở đây đấy! Mặt tôi ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Gặp em lúc nào chẳng được. Có cần phải cười càn rỡ vân vân đi cả nghìn dặm đường tới đây không...”

“Cái gì?” Tiêu Huyền không nghe rõ.

“Không có gì.” Tôi xấu hổ quay mặt đi.

“Nói đi!” Anh dứt khoát vươn đầu tới.

“Anh lui ra một tí đi!” Tôi thẹn quá hóa giận, lại đột nhiên nhìn thấy một tia sáng chói mắt lóe lên dưới ánh mặt trời sáng lạn, có thứ gì đó đâm mạnh tới.

Trong chớp mắt, Tiêu Huyền đẩy mạnh tôi xuống đất, cũng thuận thế lăn theo tôi. Tia sáng trắng chói mắt kia quét qua tóc cắm thẳng vào khe hở trên thềm đá.

Thủ hạ Tiêu Huyền dẫn đến phản ứng nhanh nhẹn, cấp tốc rút đao ra, bao quanh bảo vệ chúng tôi.

Đầu óc tôi choáng váng, cánh tay bị nắm đến phát đau, bỗng nghĩ ra một chuyện: “Mau! Thanh cô nương còn ở bên trong!”

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng hét chói tai của Thanh Nương truyền ra từ trong Phật đường, sau đó là một tiếng vang lạnh lạnh của kim loại.

Trái tim tôi lạnh đi hơn phân nửa.

Tiểu Trịnh không cần chờ Tiêu Huyền phân phó, lập tức nâng kiếm vọt vào trong. Tiêu Huyền kéo tôi lùi tới bên tường, tôi sợ đến phát run, anh nói bên tai tôi: “Đừng nóng vội, Việt Phong ở bên trong.”

Nếu Thanh Nương chết đi như vậy, tội của tôi sẽ lớn lắm.

Tiêu Huyền đột nhiên mạnh mẽ ấn tôi sát vào tường, thân thể che trước mặt tôi. Thị vệ vây quanh chúng tôi đồng loạt đưa kiếm lên. Chỉ nghe thấy những tiếng keng keng không ngừng vang lên, có vật gì đó bắn tới, lại bị kiếm đánh bay ra.

Tôi hết hồn, co mình phía sau Tiêu Huyền, không dám cử động.

Cuối cùng ám khí cũng ngừng lại, tôi thoáng thở ra, đang định ló đầu ra xem trong Phật đường thế nào rồi, giọng nói trầm trầm, vang vang của Tiêu Huyền lại làm tôi hoảng sợ rụt lại.

“Nếu đã ra tay, vì sao còn không hiện thân? Rút đầu rút đuôi, chỉ biết làm loại hành vi ám sát đáng khinh này!”

Tôi mãnh liệt giật vạt áo Tiêu vương gia. Đại ca, người ta tới giết đại ca, ra tay không thành tất nhiên phải bỏ chạy, lấy đầu ra đạo lý nhảy ra liều mạng đánh nhau!

Tiêu Huyền không để ý tới tôi, hít vào một hơi đang định lên tiếng, lại đột nhiên ngừng lại, xoay người nhảy lên nóc nhà.

Một âm thanh khác khiến người ta sởn gai ốc vang lên: “Vương gia thật khí phách nha.”

Tiêu Huyền cười lạnh: “Người là ai?”

“Ta là ai, vương gia không cần biết. Ngài chỉ cần biết ta tới lấy mạng các người là được.”

Lời kịch không có gì mới mẻ. Tôi ngồi co rúm trên mặt đất thất vọng.

Lời kịch của Tiêu Huyền cũng cũ rích: “Muốn mạng của ta, chỉ sợ người còn chưa đủ tư cách này.”

Tôi không nhìn thấy phía trên, chỉ nghe thấy thị vệ xung quanh quát lên, sau đó là tiếng đao kiếm chém vào không khí và tiếng binh khí chạm nhau.

“Vương gia!”

“Tần ra.” Tiêu Huyền lấy một chọi một.

Hai thị vệ và Đồng Nhi lập tức thay thế anh chắn trước mặt tôi. Tôi không nhìn thấy bất cứ chuyện gì, chỉ cảm thấy từng luồng gió chuyển động, nghe được tiếng hô quát và tiếng binh khí leng keng như ngọc vỡ, một cảm giác áp lực rất lớn ập tới.

Tiếng đánh nhau và tiếng kêu sợ hãi của Thanh Nương vẫn không ngừng từ trong Phật đường truyền ra, hai bên tôi đều nhìn không thấy, hoảng đến mức chửi ra tiếng: “Đều đứng ngăn người ở đây làm gì? Còn không đi giúp vương gia của các người đi?”

“Nhưng vương gia nói...”

Tôi giậm chân: “Anh ấy muốn thể hiện, các người không biết tự linh động một chút sao?”

Thị vệ thoảng do dự, tránh ra một khe hở, tôi liếc mắt nhìn thấy Tiêu Huyền đang giao đấu với một gã đàn ông gầy gò, toàn thân mặc đồ đen. Mặc dù không hiểu võ thuật nhưng tôi có thể nhìn ra chuyển động của gã kia rất linh hoạt, ra tay vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn, lại nhìn hoa lá bay đầy trời là biết công lực của hắn rất mạnh, một võ tướng chỉ chuyên tâm nghiên cứu mang binh đánh trận như Tiêu Huyền sao có thể chống đỡ được võ công lực lâm này?

Tôi nóng ruột đến đỏ cả mắt: “Rốt cuộc các người có đi hay không?”

Lúc này, Việt Phong ôm Thanh Nương từ Phật đường nhảy ra, thấy tình cảnh này, không chút do dự, lập tức ném người đẹp trong lòng cho Tiểu Trịnh ở phía sau, cầm kiếm bảo vệ chủ nhân. Anh ta vừa làm như vậy, thị vệ đang do dự lập tức không để ý tới mệnh lệnh của Tiêu Huyền, gia nhập cuộc chiến.

Gã áo đen kia tùy cơ ứng biến, xoay người ba trăm sáu mươi độ, chắn đỡ kiếm đâm tới quanh mình, lên tiếng: “Vương gia lật lọng...”

Tôi tranh trước chửi ầm lên: “Cái rắm! Lỗ tai nào của người nghe được vương gia nhà ta muốn một mình đấu với người? Một gã thích khách đáng khinh như người, anh ấy tự mình so chiêu với người cũng đã đủ cho người mặt mũi rồi, người còn được nước lẩn tới. Muốn quang minh chính đại tỷ thí thì đừng có đi làm thích khách!”

“Câm miệng!” Tiêu Huyền chờ tôi mắng xong mới đáp lại tôi một câu. Đảo mắt, bọn họ lại đã qua mấy chiêu.

Tiểu Trịnh kêu lên một tiếng tỷ phụ vô cùng nhiệt huyết, ném Thanh Nương đã sợ đến ngất xỉu cho tôi, cũng nâng kiếm gia nhập. Tôi định thân gọi Đồng Nhi đỡ Thanh Nương tới một căn phòng bên cạnh.

Thế nhưng không ngờ chúng tôi vừa mở cửa, một thanh trường kiếm đã đâm từ trong phòng ra. Tôi dùng tốc độ nhanh đến mức chính mình cũng phải ngạc nhiên, một tay đẩy Thanh Nương, cơ thể xoay theo chiều kim đồng hồ, trường kiếm lướt qua ngay bên đai lưng tôi!

Một lớp mồ hôi lạnh toát ra, động tác của tôi cũng không dừng lại, tay thò vào trong túi áo, hất tay tát bột phấn về phía người bên trong.

Khói xanh tràn ngập. Tôi vội vàng lùi lại mấy bước, hô lên với Đồng Nhi: “Cô đưa cô ấy đi trước!”

“Mơ tưởng!” Một ni cô già từ trong nhảy ra, bịt mũi giờ kiếm đâm thẳng về phía Thanh Nương.

Đồng Nhi hất tay, một vật gì đó vù vù phóng ra, ni cô già trúng chiêu vào trán, hơn nữa được của tôi đã phát huy tác dụng, bà ta trợn trừng hai mắt ngã xuống đất.

Lúc này, Tiểu Trịnh chạy tới: “Tỷ phụ bảo ta đưa mấy người...”

Chữ đi còn chưa ra khỏi miệng, kiếm trong tay cậu ra đã đỡ cho tôi hai chiếc phi tiêu. Tôi quay đầu lại nhìn Tiêu Huyền vẫn còn ở trong cuộc chiến, trong lòng kêu lên, độc của anh ấy! Tiểu Trinh nói một tiếng “mạo phạm” rồi nắm lấy cổ tay tôi kéo ra ngoài.

Đồng Nhi vừa bộc lộ tài nghệ cũng đỡ Thanh Nương, cùng chúng tôi lui lại, nhưng chúng tôi vừa mới đi được bốn, năm bước đã cảm giác ở phía sau dâng lên một cổ áp lực, ngay sau đó vang lên tiếng binh khí gậy. Vài thị vệ kêu lên đau đớn, bị đánh bay ra ngoài.

Tiểu Trinh kêu lên thất thanh: “Đó là Trảm Long Thủ của Ô Tuân giáo!”

Trong lúc đó lại có ba thị vệ bị đả thương, tôi nhìn đến vẻ mặt thâm trầm như nước và thân hình vững vàng của Tiêu Huyền đang hết sức chăm chú đối địch.

Tôi túm lấy Thanh Nương, phóng ra ngoài không quay đầu lại, thế nhưng chưa tới được cửa, Đồng Nhi đi phía trước đã biến sắc, xoay người trở về.

“Có người!”

Tôi chỉ kịp kéo Thanh Nương nhào tới một bên, ám khí xuyên qua cửa phóng tới ngay bên cạnh chúng tôi. Tiếng binh khí cắm xuống ngọt xót, là hai mũi tên dài màu đỏ son.

Giọng nói tức giận của Tiêu Huyền vang lên: “Ô Tuân giáo từ khi nào đã cấu kết với Triệu tộc như vậy? Thật là một sự ô uế cho danh tiếng trăm năm của các ngươi!”

Gã áo đen kia cười lạnh một tiếng: “Danh tiếng của Ô Tuân giáo chúng ta không phiền vương gia quan tâm. Nếu vương gia không phục, có thể xuống Âm Phủ cáo trạng với lão giáo chủ của chúng ta.”

Hơn mười tên áo đen nữa từ ngoài cửa xông vào, nâng đao là chém, xuống tay hung ác, không chút do dự. Tiểu Trinh cùng hai thị vệ chắn trước mặt chúng tôi, dùng hết sức lực mới miễn cưỡng ngăn cản tập kích.

Tôi đổ toàn bộ những thứ trong túi nhỏ bên hông ra, mừng rỡ phát hiện thì ra mình có mang thứ đó đi cùng. Chỉ là, thời tiết đang là cuối thu, trời xanh nắng ấm...

Có còn hơn không. Tôi châm lửa, một lát sau tia lửa bắn lên tận trời, nổ tung thành một bông pháo hoa màu đỏ không rõ ràng lắm dưới bầu trời ban ngày.

Bên phía Tiêu Huyền, thị vệ hộ giá chỉ còn lại bốn người, đều bị thương, chính Tiêu Huyền cũng dính máu trên người. Sắc mặt anh tái nhợt, hiển nhiên đang đối phó vô cùng khó khăn. Trước mặt chúng tôi, Tiểu Trinh và hai thị vệ miễn cưỡng cầm cự, đẩy lùi một nửa số người áo đen, nhưng không cách nào phá vòng vây.

Thanh Nương sợ đến mức lạnh run, hỏi tôi: “Làm sao bây giờ?”

Nàng đang yên lành ở trong Phật đường niệm kinh của nàng, tôi vừa bước vào cửa đã mang đến gió tanh mưa máu, nàng mới là người thật sự xui xẻo.

Tiểu Trinh hét lớn một tiếng, một kiếm đâm xuyên qua người một gã áo đen. Thanh Nương kêu a lên một tiếng, lại bất tỉnh nhân sự.

Tiêu Huyền ở bên kia cầm cự lại càng vất vả, bốn thị vệ nay chỉ còn hai người. Sắc mặt anh đã chuyển xanh, trái tim tôi nhấc thẳng lên cổ.

Một tiếng kêu trầm trầm vang lên, cơ thể thị vệ vẫn sóng vai chiến đấu với Tiểu Trinh chấn động, đau đớn ngã xuống. Vài thanh trường kiếm đâm tới ngay sau đó. Trong khoảnh khắc đó, tôi nhảy dựng lên, cùng Đồng Nhi kéo Thanh Nương, lùi tới bức tường phía sau. Tiểu Trinh xoay kiếm trong tay giúp tôi cản một chiêu, thế nhưng chính mình lại không tránh được mà trúng một kiếm.

Tôi nhìn thấy, lại biết lúc này không thể dừng lại, dùng sức lực toàn thân túm Thanh Nương bỏ chạy. Nhìn thấy cổng tre đi thông với hậu viện đã gần ngay trước mắt, bất chấp phía đó có thích khách hay không, giờ chân lên đá tới.

Thế nhưng bàn chân đang đá ra đột nhiên không chuyển động được, có thứ gì đó cuốn lấy mắt cá chân tôi, một sức lực thật lớn kéo tôi ngược về sau.

Ngã xuống cát bụi, ba thanh trường kiếm hung hăng đâm thẳng tới, tôi không kịp xoay người thở dốc, chỉ kinh ngạc nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ lần này thì chết chắc rồi.

Bên tai nghe một tiếng keng, một chiếc vỏ kiếm quen thuộc bay tới đánh lệch mấy thanh kiếm kia. Tôi vội vàng dùng cả chân cả tay bò ra ngoài.

“Không phải cô ta!” Gã áo đen đang quần lấy Tiêu Huyền hét lớn một tiếng. Mấy thanh kiếm vốn đang hướng về phía tôi cấp tốc chuyển hướng đâm về phía Thanh Nương.

Thanh Nương vừa mới khôi phục một chút ý thức mở mắt nhìn thấy kiếm đang chỉ về phía mình, không không chế được, cao giọng hét lớn.

Tôi không chút nghĩ ngợi nhào tới bảo vệ nàng. Phía sau có người kịp thời chạy tới tiếp được mấy thanh kiếm kia.

Tiểu Trịnh giải lăm! Tôi reo hò trong lòng.

Nhưng vui vẻ chưa được ba giây, bên kia đột nhiên ào ra một lực kéo rất lớn. Gã áo đen cuối cùng không nhìn được nữa, quát lên một tiếng, sắc mặt chuyển từ trắng sang tím, đột nhiên nhảy lên mấy thước, sau đó cầm kiếm xông tới chỗ chúng tôi như một quả tên lửa.

Trong nháy mắt kia, đầu óc tôi trống rỗng, áp lực cấp bách khiến tôi không chỗ nào có thể trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái chết tới gần.

Một bóng người bỗng xuất hiện giữa tôi và tên kia.

Tôi hé miệng, nhưng không phát ra được bất cứ âm thanh nào, chỉ có đôi mắt nhìn thấy kiếm trong tay Tiêu Huyền đâm thẳng cổ đối phương, mà kiếm của đối phương, xuyên qua ngực anh, cắm thẳng vào cửa gỗ ngay bên cạnh mặt tôi.

Máu, theo mũi kiếm nhỏ xuống mu bàn tay tôi.

Nóng hổi.

45. Chương 45: Đường Đời

“Tỷ phu...” Tiểu Trịnh nổi giận gầm một tiếng, kiếm trong tay điên cuồng khua lên, thích khách chắn trước mặt cậu ta lập tức ngã xuống đất.

Ngay lúc này, Việt Phong ném ra một quả đạn khói màu đỏ.

Tôi đẩy Thanh Nương trong tay ra, giang rộng hai tay, đỡ được thân thể đang nặng nề ngã xuống của Tiêu Huyền.

Đau quá!

Giống như có thứ gì đó đang cuồng loạn xé rách lục ngũ ngũ tạng, cắn nuốt xương cốt, khiến từng dây thần kinh của tôi đau nhức. Tôi đau đến mức trước mắt biến thành màu đen, khó có thể hít thở.

Máu của anh lập tức thấm ướt y phục của tôi, dính chặt vào da, nóng rất.

Thị vệ đang nói gì đó, Việt Phong và Tiểu Trịnh đang nói gì đó, Đồng Nhi và Thanh Nương cũng đang nói gì đó, nhưng lỗ tai tôi ù ù như có gió lùa qua, không nghe được bất cứ thứ gì.

Tôi ôm chặt lấy Tiêu Huyền, thanh kiếm kia vẫn còn cắm trong ngực anh, vị trí cách tim có chút xa, điều này khiến trái tim đông cứng của tôi thoáng buông lỏng.

“Tiểu Hoa...” Giọng nói mảnh như tơ của Tiêu Huyền gọi thần trí tôi trở về.

Việt Phong nhanh nhẹn ra tay cầm máu cho Tiêu Huyền. Tiêu Huyền còn chưa ngất đi, anh vẫn cố gắng chống cự, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào mắt tôi, nhìn tôi vô cùng lo lắng.

“Ta không sao.” Giọng nói của anh vừa mỏng manh, vừa run rẩy, như một chiếc đĩa nhạc bị xước: “Nàng... Nàng cũng sẽ không sao...”

Tiêu Huyền không nói gì nữa, rõ ràng là không đủ sức.

Gương mặt anh trắng đến mức chuyển thành xanh mét, hơi thở gấp gáp, tôi sờ mạch của anh, hỗn loạn, một cỗ nội lực quái dị đấu đá nhau trong cơ thể anh, khiến khí huyết anh bốc lên cuồn cuộn.

Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

“Vào phòng đi!” Giọng nói tôi vừa cao vừa sắc bén một cách thần kỳ: “Đặt anh ấy lên giường, nấu nước nóng, chuẩn bị băng gạc sạch sẽ và dao.”

Việt Phong và Tiểu Trịnh lập tức nâng Tiêu Huyền dậy, Đồng Nhi kéo Thanh Nương đi chuẩn bị đồ dùng.

Nhất định phải rút kiếm ra. Tôi nhìn về phía Việt Phong và Tiểu Trịnh, không cần nói nhiều, hai người xông tới, một người rút kiếm, người còn lại nhanh tay điểm huyết cầm máu.

Tiêu Huyền vẫn chưa hôn mê, đau đớn kêu lên một tiếng, máu mang theo bọt tràn ra khỏi khóe miệng. Hô hấp của anh nặng hơn, hỗn hển, khó khăn.

Tràn khí màng phổi?

Tôi đỡ lấy đầu Tiêu Huyền, nhìn đôi mắt đã mờ màng của anh: “A Huyền, anh đừng ngủ vội. Em muốn anh hít sâu một hơi, dồn hết khí trong phổi ra. Biết không?”

Tiêu Huyền mạnh mẽ xốc lại tinh thần, chịu đựng đau đớn làm theo chỉ thị của tôi. Tôi cắn chặt môi dưới, ổn định lại bàn tay run run, sau đó băng bó vết thương cho anh dưới dự hỗ trợ của Việt Phong.

Điều kiện qua đơn sơ, vết thương của anh lại quá nặng.

Sắc mặt Tiêu Huyền trắng như giấy, rõ ràng đã tới cực hạn nhưng vẫn chống đỡ để không hôn mê.

Tôi biết anh đang lo lắng chuyện gì.

Thị vệ chạy ào vào phòng, hô lớn: “Vương gia, tiếp ứng tới rồi!”

Tiêu Huyền lộ ra ánh mắt an tâm, liếc nhìn tôi, bỗng nhiên, thân thể anh chấn động, một ngụm máu đen trào ra.

“Tỷ phu!” Tiểu Trịnh hoảng sợ hô to: “Mẫu cô nương, huynh ấy làm sao vậy?”

Tôi phun ra mấy chữ từ kẽ răng: “Độc phát.”

Một tiếng sét đánh thẳng lên đỉnh đầu mọi người.

“Vương gia!”

Chuyện Tiêu Huyền bị thương tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Tôi quay đầu nhìn Thanh Nương còn chưa lấy lại hồn phách, nàng bị ánh mắt cuồng loạn của tôi làm cho run run.

“Phải oan ức Thanh cô nương rồi.” Tôi thấp giọng nói: “Người bị thương nặng hôm nay chính là Thanh cô nương, không phải vương gia, mọi người nhớ chưa?”

Thanh Nương bối rối gật đầu.

Tôi nói với mọi người: “Việt Phong và Đồng Nhi ở lại giúp tôi. Tiểu Trịnh dẫn Thanh cô nương về phía hậu viện. Không có lệnh của tôi, quân tiếp ứng không được quấy rầy. Tôi phải trị độc cho vương gia.”

Tiểu Trịnh đáp lời, lập tức mang theo Thanh Nương đi ra từ cửa sau.

Nước trên bếp lò đã sôi lên ừng ực. Tôi cởi áo khoác, rửa sạch tay, sau đó thuần thục cởi sạch quần áo của Tiêu Huyền, lộ ra cơ thể thon dài mạnh mẽ của anh.

Đến nước này, tôi cũng không nhịn được cười khổ trong lòng. Tiêu Huyền ơi Tiêu Huyền, cuối cùng hôm nay em đã “nhận biết” anh hoàn toàn rõ ràng rồi.

Tôi nói với Việt Phong: “Tôi không có nội lực, không điểm huyết được. Tôi chỉ huyết đạo cho anh, vị trí nào, bao nhiêu phần lực, anh điểm!”

Việt Phong vững vàng, nghiêm túc gật đầu. Tôi nhận được một chút an tâm từ sự trấn tĩnh và tin tưởng của anh ta, bắt đầu chỉ đạo.

Tôi ra lệnh một tiếng, Việt Phong ra tay nhanh nhẹn, chính xác điểm hoặc vỗ hoặc ấn trên người Tiêu Huyền, trình tự và sức lực đều không giống với điểm huyết bình thường. Quá trình điểm huyết này phải vô cùng thận trọng, chỉ cần xảy ra một chút sai lầm là có thể mất mạng, thế nhưng Việt Phong không hề có một chút nghi hoặc đối với tôi, cho dù anh ta chưa từng nghe nói đến vị trí và phương thức điểm huyết này nhưng vẫn nghe theo từng lời tôi nói.

Dần dần, sắc mặt vàng vọt của Tiêu Huyền đã khôi phục lại màu trắng bệch, còn tôi và Việt Phong đều đã đổ mồ hôi như tắm.

Bảy bảy bốn mươi chín hộ huyết pháp được tiến hành xong, Việt Phong như bị vớt từ trong nước ra, thở hổn hển, lùi sang một bên.

Tôi lập tức thay chỗ, đỡ Tiêu Huyền nằm xuống giường, dùng con dao nhỏ trong tay cắt vào ngón trỏ bên phải của anh. Máu chảy ra là màu đen pha lẫn màu đỏ chói mắt.

Tôi vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, ngẩng đầu nói với Việt Phong: “Trong tay tôi không có được. Thật ra vì thiếu một vài vị được nên tôi vẫn chưa chế được giải được.”

Việt Phong vừa nghe đã nóng vội nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tôi vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên cái trán đầy mồ hôi lạnh của Tiêu Huyền, cười khổ. Anh đã hôn mê từ lâu, không nghe được chúng tôi nói gì, thật ra như vậy cũng tốt.

“Vốn độc phát sẽ không chết ngay lập tức. Nhưng mà, anh ấy bị thương quá nặng, hai bên tiêu tổn quá nhiều sức lực, tôi sợ anh ấy không chống đỡ được.”

Việt Phong quỳ xuống đất: “Mẫu cô nương, mạng này của ta do vương gia cứu, hiện giờ muốn ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng vì vương gia, ta cũng không chối từ, cô có biện pháp nào, cứ việc nói.”

Tôi gật đầu: “Tôi vẫn còn biện pháp. Nhưng, chuyện tiếp theo, sau này anh không được nói cho bất cứ ai! Dùng tính mạng vương gia nhà anh để thế!”

Việt Phong thoáng sửng sốt rồi kiên định nói: “Vâng!”

Mặt trời ngả về Tây, gió thu nhẹ thổi, chim về tổ, khói bếp lượn lờ.

Tôi đẩy cửa viện ra, lập tức nhìn thấy một bức tranh xinh đẹp, yên bình như thế.

Ánh chiều tà như máu, trời đất bao la.

Tiêu Huyền, anh muốn tạo dựng một quốc gia của chính anh tại nơi này, một nơi bốn biển thanh bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, không nhất của rơi ven đường, cũng không bỏ sót người hiền tài, phải không?

Cho dù phải trả giá đắt thế nào, anh cũng muốn thực hiện được lý tưởng của mình, phải vậy không?

Mà nay, lại một cái gông xiềng trói buộc tay chân anh bị trừ bỏ.

Bước chân tôi lảo đảo, Đồng Nhi tiến lên đỡ lấy tôi. Tôi vô cùng choáng váng, miệng khô, bụng đói. Dù sao đã mệt nhọc cả ngày, làm bác sĩ đúng là tổn thể lực.

“Mẫu cô nương!” Một phó tướng, thủ hạ của Tiêu Huyền hành lễ với tôi: “Cô nương đã vất vả. Vương gia chúng ta...”

“Vương gia đã không còn việc gì.” Tôi xoa xoa cái bụng trống rỗng: “Nhưng vết thương trên ngực rất nặng, anh ấy phải được nghỉ ngơi đầy đủ. Mọi người di chuyển cẩn thận một chút.”

“Tại hạ đã biết. Sắc mặt cô nương cũng không được tốt lắm.”

“Tôi chỉ hơi mệt thôi.” Tôi xấu hổ, không dám nói dối bụng.

Phó tướng kia ra vẻ xúc động: “Cô nương phải bảo trọng thân thể. Thanh cô nương đã lên xe rồi, cô nương cũng lên đi.”

“Tôi... đi cùng xe với vương gia.” Tôi nhìn thấy Tiểu Trịnh dẫn binh sĩ cẩn thận nâng Tiêu Huyền lên một chiếc xe mộc mạc nhưng rộng rãi như nâng một món thủy tinh dễ vỡ. Sắc mặt Tiêu Huyền vẫn tái nhợt, nhưng không còn bao trùm một tầng khí đen nữa.

Lần này, quân tiếp ứng tới rất đông, trùng điệp trở về doanh trại, muốn giấu diếm cũng không được.

Tiêu Huyền chưa tỉnh lại, nhưng hiện giờ anh chỉ mê man chứ không hôn mê, có thể tự chủ nuốt được một vài thứ. Hai ngày đường chúng tôi phải đi mất ba ngày, dọc đường, tôi vẫn luôn bổ sung cho anh nước đường và nước sâm, mạch của anh tuy còn hỗn loạn nhưng đã dần dần có lực hơn, sau đó thậm chí còn bắt đầu ngáy ngủ.

Thế nhưng lại xảy ra một vấn đề, có vào thì phải có ra, đó là thường thức sinh lí. Cho dù có là anh hùng, có là nam chính, cho dù anh có khôi ngô tuấn tú hơn người, khí chất xuất chúng, hào quang vạn trượng, ăn vào thì vẫn phải thải ra, không phải sao?

Vì vậy, tôi còn phải tự tay giải mót cho Tiêu vương gia.

Giáo úy đi cùng xe với Tiêu Huyền nhìn thấy vậy há hốc mồm, mắt suýt nữa lọt tròng, cho rằng tôi đang không tôn trọng vương gia tôn quý, vĩ đại không gì sánh được của bọn họ: “Mẫn cô nương! Cô đang làm gì vậy? Cô định làm gì vương gia chúng ta?”

Tôi liếc mắt khinh thường, mấy ngón tay ngọc vừa thon vừa dài của tôi quý như vàng, anh cho rằng tôi bằng lòng hầu hạ vương gia nhà anh thế này sao?

“Tôi tự mình giải quyết nỗi buồn cho anh ấy. Nếu anh không muốn vương gia nhà anh trở thành vương gia đầu tiên trong lịch sử chết vì nghẹn nước tiểu thì ngậm miệng lại cho tôi!”

Giáo úy so sánh một chút giữa việc vương gia bị đùa giỡn và bị nghẹn chết, thông minh chọn cách ngậm miệng.

Tôi vừa nhẹ nhàng rút ra một cái ống dẫn, vừa không ngừng cười khở. Trước đây có đánh chết tôi cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày mình làm việc này. Tam Tự Kinh nha!

Khi cách doanh trại còn nửa ngày đường, Tống Tử Kính cười một con khoái mã, mang theo vài thủ hạ tới đón chúng tôi. Tôi đã nhiều ngày thật sự mệt mỏi, trở về chưa kịp ăn cơm Vân Hương làm, ngã đầu là ngủ.

Ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau, bị đói tỉnh, bụng sôi ùng ục, mắt phóng laser, tìm đồ ăn khắp nơi.

Vân Hương đang đun canh, thấy tôi tỉnh lại, vui vẻ chạy tới ôm tôi.

“Tỷ, hôm qua mấy người làm muội sợ muốn chết. Cũng may tỷ không sao!”

Tôi xoa đầu cô ấy: “Có gì ăn không? Đói chết đến nơi rồi. Muội đang đun cái gì mà thơm như vậy?”

“Canh gà cho vương gia... A, đúng rồi! Vương gia đã tỉnh lại rồi!”

Tiêu Huyền diện hạ đã tỉnh lại, không những tỉnh lại còn mặt mày hồng hào, dào dạt tinh thần mắng người.

Tôi bưng canh gà, thò vào nửa cái đầu, nghe Tiêu vương gia nổi trận lôi đình rít gào: “Các người đã làm gì! Sao có thể để người bắt đi! Các người có biết phải tốn bao nhiêu công sức mới khuyên được cô ta về đây không? Các người nghĩ lỗ thủng trên ngực ta là do ta rảnh rỗi tự chọn thủng chốc?”

Không phải Thanh Nương xảy ra chuyện đấy chứ?

Tôi không nhịn được ho khan một tiếng. Bên trong lập tức không còn âm thanh. Một lát sau, Tiêu Huyền buồn bực nói một câu: “Ra ngoài hết đi.”

Mọi người như được đại xá, trước khi đi còn không quên tặng tôi một câu cảm ơn.

Tôi vào phòng. Tiêu Huyền nằm nghiêng trên ghế dài, sắc mặt cũng không tệ lắm, miệng không có màu máu, cơ thể gầy nhưng rất có sức sống, hai mắt lấp lánh tinh tường, ánh lửa bắn ra bốn phía. Tôi bỗng nhiên bội phục y thuật của mình, cái tên mà hai ngày trước còn không thể tự giải quyết nỗi buồn, giờ đã có thể đi gieo họa cho người.

“Sao lại nổi giận như vậy?” Tôi đặt bát canh gà xuống: “Thật vất vả mới kéo về được một mạng, còn không ngoan ngoãn tĩnh dưỡng.”

Tiêu Huyền vừa nghe tôi nói lại bốc hỏa: “Nàng đi hỏi mấy tên ăn hại bên ngoài đi, không biết bọn chúng làm ăn thế nào nữa? Ngay dưới mắt mình lại để Thanh Nương bị bắt đi!”

Tôi kinh ngạc: “Thanh Nương bị bắt đi? Chuyện khi nào?”

“Nửa đêm hôm qua.”

“Người Triệu gia làm?”

“Nếu không còn ai?” Tiêu Huyền trợn mắt.

“Bọn chúng sẽ làm gì cô ấy?” Tôi rất lo lắng.

“Có lẽ sẽ không giết cô ta.” Tiêu Huyền cau mày, ôm ngực.

Tôi vội vàng tiến lên: “Sao vậy? Đau à? Nứt ra rồi? Để em xem nào.”

Cũng may vết thương không nứt ra. Thuốc trị thương của Trương Thu Dương đúng là thánh phẩm, mới mấy ngày, vết thương đã khép lại rất tốt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, giúp anh chỉnh lại quần áo.

“Chuyện đã xảy ra rồi, anh có nổi giận cũng vô dụng, vẫn nên ngoan ngoãn dưỡng thương đi. Đừng có vì độc giải rồi mà khinh thường...”

Tiêu Huyền nắm lấy tay tôi, kéo về phía anh. Tôi kêu lên một tiếng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh cười, vươn tay vuốt ve mặt tôi: “Sắc mặt nàng không tốt.”

“Cơm chưa kịp ăn, bận rộn hầu hạ anh, đương nhiên không tốt.”

“Làm nàng sợ?”

Tôi nhớ lại khi đó, tên này bị một thanh kiếm xuyên qua, mặt cắt không còn giọt máu, ngã vào lòng tôi? Sợ? Thế còn nhẹ. Suýt chút nữa tôi đã hồn phi phách tán.

“Độc đã được giải rồi?” Tiêu Huyền hỏi.

Tôi lườm anh: “Anh không tin em?”

“Đương nhiên không phải!” Tiêu Huyền cười: “Chỉ là, sớm biết dễ dàng như vậy, khi đó cũng đừng phối cái được gì đó làm gì.”

Tôi nghe mà trong lòng bốc hỏa, không cần nghĩ ngợi, cốc cho anh một cái rồ đau!

“Được! Nếu không phải em đã luyện xong được, hiện giờ anh đã nằm trong quan tài rồi!”

“Nàng luyện được được rồi? Từ khi nào?” Tiêu Huyền ôm đầu hỏi.

Tôi trả lời mập mờ: “Trước khi ra ngoài. Nhưng vẫn để lại chưa dùng. Em mang theo trên người, vừa khéo anh phát độc, đúng như thời gian đã tính.”

Tiêu Huyền nghiêng đầu nghĩ một chút, lại không cảm thấy có gì không đúng, đương nhiên vô cùng vui vẻ: “Cuối cùng việc này cũng kết thúc!”

Tôi cười khỏ. Khi không có ai, tên này lúc nào cũng như một đứa trẻ vậy.

Tôi nói: “Anh cũng đừng làm mình mệt mỏi quá. Nằm xuống nghỉ ngơi đi. Vết thương này của anh phải dưỡng nửa tháng đấy.”

Tiêu Huyền nhướn mày: “Vậy không được. Ngày kia phải nhỏ trại, nhất định.”

“Em mặc kệ.” Tôi phụng phịu nói: “Nhỏ trại cũng được, nhưng anh ngồi xe ngựa đi.”

“Đường đường thống lĩnh một quân, ngồi xe ngựa dẫn quân?” Tiêu Huyền giống như phải chịu một chuyện vô cùng nhục nhã.

Tôi hỏi: “Thế diện với mạng sống, cái nào quan trọng hơn?”

“Thế diện!”

Tôi nổi giận.

Tiêu Huyền lập tức kéo tay tôi lắc lắc, học tôi làm nũng.

Tôi nổi da gà toàn thân: “Đừng có dùng chiêu này! Xuyên ngực! Tràn khí! Anh có biết cái gì là xiên châu chấu không?”

“Đừng cường điệu hóa như thế.” Tiêu Huyền giả ngu: “Ra khỏi thành thôi. Ra khỏi thành ta lập tức đổi sang ngồi xe ngựa, nàng ngồi cùng xe với ta, ở ngay bên cạnh giám sát ta. Được không?”

Tôi biết không khuyên nổi anh. Thế diện của anh không phải chỉ là thế diện của một mình Tiêu Huyền, mà còn là thế diện của toàn bộ Yến quân.

Tôi cúi đầu rầu rĩ nói nói: “Em phối được cho anh...”

Tiêu Huyền cầm tay tôi lên, hôn một cái rồi nắm chặt: “Đừng như vậy! Cửa ải khó khăn đã qua rồi. Nghĩ lại, con lừa trọc đầu Tuệ Không kia đoán số không chuẩn như trước đây nữa nha. Rõ ràng nói nàng gặp nạn, vì sao cuối cùng người chịu tai ương lại là ta...”

Tiêu vương gia còn đang suy tư, thủ hạ của anh đã báo: “Vương gia, Chu Sơn vương gửi thư.”

Chu Sơn vương, chính là Trương Vĩ Văn tiên sinh, cũng là người mà chúng tôi tìm cô vợ nhỏ cho anh ta, vội vã muốn lấy lòng.

Trương Vĩ Văn tiên sinh gửi thư giậm chân giật tóc truy hỏi tung tích của Thanh Nương.

Tiêu Huyền cười hì hì: “Hồi âm lại cho hần, nói vốn chúng ta đã đón được người trong lòng hần, lại bị Triệu gia bắt đi rồi.”

“Khoan đã!” Tôi la lên: “Anh ta sẽ tin sao? Là bắt đi một người còn sống từ quân doanh ra đấy!”

“Trong quân doanh chúng ta có gian tế cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai.” Tiêu Huyền không thèm để ý: “Hần có tin hay không mặc hần. Hơn nữa hần cũng không ngu ngốc. Đâu có tên gốc nào nhường công lao cho người khác cơ chứ.”

“Thanh Nương đang ở trong tay Triệu gia, vậy chẳng phải bọn chúng có thể uy hiếp Trương Vĩ Văn hay sao?”

“Nàng còn biết chuyện này là uy hiếp thì đời nào Chu Sơn vương tình nguyện hợp tác? Dem ra so sánh, chúng ta có vẻ thuần khiết, thiện lương hơn nhiều.” Tiêu vương gia rất đắc ý, nghiêm nhiên đã quên vừa rồi ai còn đỏ mặt tía tai chửi ầm lên.

Tôi cười mỉa: “Thuần khiết thiện lương? Vậy khi đó vợ vàng đi tìm Thanh Nương nhà người ta làm gì?”

“Chuyện nên làm dù sao cũng phải làm. Tìm cô ta, có thể vì áp chế Trương Vĩ Văn, cũng có thể vì để một nhà bọn họ đoàn viên mà!”

Tôi nhìn chăm chăm vào Tiêu Huyền, lắc đầu.

“Sao vậy?” Tiêu vương gia bực bội.

Tôi nói: “Nhìn thế nào cũng không giống người lương thiện. Trương Vĩ Văn người ta cũng không ngu ngốc.”

Tiêu Huyền cười giảo hoạt: “Từ cổ chí kim, đều là chính khách trước rồi mới người từ thiện. Không quyền không thế, không có bản lĩnh này nha.”

Tôi không có tâm trạng đầu võ mồm với anh: “Uống canh gà đi.”

Tiêu Huyền đau khổ: “Vừa mới uống một bụng thuốc, giờ vẫn còn no.”

Tôi không thèm quan tâm, nói: “Đều là nước, đi ngoài một lần là hết...” Đột nhiên nhớ lại khi anh ấy còn hôn mê, tôi đã ra tay giải quyết vấn đề sinh lý cho anh, mặt tôi lập tức đỏ ửng.

Tiêu Huyền nhìn tôi cười. Anh hẳn không biết tôi đang nghĩ cái gì, tám phần là cho rằng tôi nói ra hai chữ đi ngoài nên xấu hổ.

“Uống canh đi.” Tôi không để ý đến anh, giơ bát tới trước.

“Đút cho ta.” Tiêu Huyền há miệng.

Tôi trừng mắt với anh. Tiêu Huyền lập tức ôm ngực làm vẻ đau đớn.

“Vết thương đau, giờ tay lên là đau.”

Một tên to đầu cao hơn một mét tám còn làm nũng, tôi thật sự muốn đánh anh, lại sợ thật sự làm anh đau.

“Thật sự nên để thủ hạ, tướng sĩ của anh vào xem cảnh này.”

“Thế này có là gì? Niềm vui chốn khuê phòng, chuyện cá nhân, bọn họ không quản được.” Tiêu Huyền không thèm để ý: “Aiz, rốt cuộc nàng có đút cho ta hay không?”

Tôi nghiêm mặt đưa thìa tới bên miệng anh. Anh cúi đầu uống canh, hai mắt lại vẫn nhìn thẳng vào tôi không dời. Trong đó đều là hoa đào nở rộ. Tôi giận, nhưng lại không nhin được mà phì cười. Kết quả là tay run lên, canh sánh lên quần áo.

“Nhìn đi! Đều tại anh đấy!” Tôi lau cho anh, lại nhìn vết thương. Quân y đã đổi thuốc cho anh ấy, băng bó cũng rất cẩn thận. Chỉ là, dù sao cũng bị thương nặng, mấy ngày ngắn ngủi đã gầy đi rất nhiều, đầu khớp xương cũng lộ ra rất rõ ràng.

“Sao vậy?” Không biết từ lúc nào Tiêu Huyền đã vươn tới bên tai tôi, hà hơi nóng: “Nhìn dáng người của tướng công nàng đến ngây người à? Đừng lo, cứ tùy tiện sờ... Hả?”

Nước mắt tôi lăn chã rơi xuống.

“Ai nha! Làm sao thế này?” Tiêu Huyền luống cuống tay chân lau nước mắt cho tôi, kết quả càng lau tôi càng khóc dữ hơn. Anh hoang mang lo sợ, thật sự không còn cách nào khác, dứt khoát ôm lấy tôi, một tay đặt sau đầu tôi ấn vào trong lòng anh, tay kia ngóc ngách vỗ lên lưng tôi.

“Khóc cái gì cơ chứ? Khi ta trúng kiếm sao không thấy nàng rơi nước mắt! Đừng khóc nữa! Ta đây chưa có chuyện gì là chưa trải qua. Vết thương khỏi rồi, độc cũng đã giải rồi!”

Anh thật sự gầy đi rất nhiều, tôi vừa dựa vào lòng anh lại càng cảm giác rõ ràng hơn. Trong đầu vừa nghĩ vậy, nước mắt lại càng chảy thành suối. Mọi lo lắng, sợ hãi từ khi nhìn thấy anh trúng kiếm, vượt qua Quỷ Môn Quan lúc này mới hoàn toàn bộc phát, không khống chế được, tràn ra như Hoàng Hà.

Tiêu Huyền ngửa mặt lên trời thở dài: “Oan gia! Nàng là oan gia của ta!”

Tôi không thể nhin được nữa, cuối cùng ra tay nhéo một miếng thịt anh, xoay một trăm tám mươi độ theo chiều kim đồng hồ.

Tiêu Huyền hét thảm một tiếng, dọa tiểu binh ngoài cửa liên thanh hỏi vương gia ngài làm sao?

Tôi mở miệng định kêu, Tiêu Huyền vội vàng bịt miệng tôi lại, hô lên với bên ngoài: “Không có gì, bị mèo cắn.”

Tôi lập tức ấn lên tay anh hai hàng dấu răng. Lần này Tiêu vương gia chịu đựng không kêu, chỉ hừ khê một tiếng, ôm chặt lấy thắt lưng tôi.

Dựa vào gần như vậy, tôi đương nhiên cảm giác được sự biến đổi của cơ thể anh. Không phải chứ, cái lỗ trước ngực còn chưa khép lại đâu.

Tôi trừng mắt lườm anh, anh cười xảo quyệt. Tôi dùng sức giãy dụa, anh lại thành thật buông ra.

Tôi đỏ mặt kéo quần áo.

Tiêu Huyền vốn dùng dáng vẻ con sói háo sắc nhìn tôi, thế nhưng nhìn một lúc sau, ánh mắt dần dần chuyển thành dịu dàng, dần dần nghiêm túc.

Anh mỉm cười, nói: “Tiểu Hoa.”

“Giữ nữa?” Tôi lại cầm bát canh gà lên.

Anh nói: “Nàng có bằng lòng gả cho ta không?”

Tay tôi run lên, cái bát lật úp, nước canh đổ hết lên tay tôi.

46. Chương 46: Đường Tình Gặp Trắc Trở

Tiêu Huyền lập tức lấy khăn lau tay cho tôi, vừa lau vừa hỏi tôi có đau không. Thật ra canh chỉ còn hơi ấm, đâu có nóng, nhưng tôi vẫn không nhìn được mà gật đầu, một cái gật đầu thật trịnh trọng.

Anh hỏi tôi có bằng lòng gả cho anh không.

Một người đàn ông hiện đang độc thân, đẹp trai, nhiều tiền, dịu dàng, si tình, cao quý, có lý tưởng, có hoài bão hỏi tôi có bằng lòng gả cho anh ấy không.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh, cuối cùng Phật Tổ cũng hiển linh rồi?

“Tiểu Hoa?” Ánh mắt Tiêu Huyền nhìn tôi có đến bảy, tám phần là bị tôi dọa choáng váng.

Tôi cười với anh, anh cũng đáp lại tôi một nụ cười kinh hồn bạt vía.

Tôi nói: “Em không đồng ý.”

“Cái gì?” Tiêu Huyền gào lên như bị chọc tiết.

Tiểu binh ngoài cửa lại hô: “Vương gia, ngài sao vậy?”

“Lại bị mèo cắn!” Tôi thay vương gia trả lời.

Tiêu Huyền kéo tôi lại, bắt tôi đối mặt với anh, rất nghiêm túc, rất chăm chú hỏi: “Vì sao không đồng ý?”

“Không đồng ý thì không đồng ý thôi.” Tôi ngửi ngửi tay, thật sự toàn mùi canh gà.

“Phải có một lý do chứ!” Hiển nhiên Tiêu Huyền chưa từ bỏ ý định.

“Vì sao nhất định phải có một lý do. Không muốn kết hôn thì không gả cho anh thôi.” Tôi cũng rất vô lý, dù sao lý do thật sự không tiện nói cho anh biết.

Người cổ đại đính ước chẳng khác nào đính hôn, coi như là một. Đối với tôi mà nói, hiện nay tôi đang qua lại với Tiêu Huyền. Yêu nhau đã một năm (thì ra đã lâu như vậy nha!), tuy rằng tình cảm không tệ, nhưng chưa đến mức kết hôn. Anh ấy lấy vợ thì tốt thôi, nhưng tôi còn chưa có một chút chuẩn bị tâm lý để làm vợ. Bắt tôi lúc này phải sắp xếp việc trong nhà, tam tòng tứ đức, giúp chồng dạy con, tôi lập tức sẽ mắc chứng trầm cảm.

Ông Trời ơi! Tôi vất tay lên trán, càng nghĩ càng đổ mồ hôi. Đây gọi là chứng sợ hãi hôn nhân chẳng.

Tiêu Huyền vẫn còn quần lấy tôi, có mười vạn câu hỏi tại sao.

Không thích ta sao?

Không thích anh thì theo anh vào Nam ra Bắc, chạy tới chạy lui làm gì?

Sợ Tạ thái phó phản đối?

Trên đời còn có ai có thể quản lý được em sao?

Sợ ta thất bại sẽ bị liên lụy?

Yên tâm, nếu thấy anh thất bại, em sẽ chạy trước tiên.

Bởi vì làm vợ kẻ sao?

Tôi muốn tát chết anh ấy!

Tiêu Huyền vô cùng phiền muộn, vô số cô gái khóc lóc hô hào muốn gả cho anh, anh đều không cần. Hôm nay tích đủ dũng khí cầu hôn tôi, tôi lại say NO (nói không) với anh ấy. Bằng cách tư duy của anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không hiểu vì sao tôi lại không bằng lòng gả cho anh.

Tôi cảm thấy đầu như phình ra gấp đôi, đạo lý này phải nói với anh thế nào đây?

Tôi khẳng định một chuyện: “Em thích anh.”

“Vậy vì sao không muốn gả cho ta?” Về mặt của Tiêu Huyền giống như tôi mượn nhà anh ấy đậu hũ, trả lại một đồng bùn.

Tôi châm chước câu chữ, rất sợ sẽ tổn thương tâm hồn yếu đuối non nớt của anh: “Em nghĩ, hiện giờ kết hôn còn quá sớm. Dù sao em cũng còn nhỏ.”

“Nàng cũng sắp mười bảy rồi.” Tiêu Huyền nói: “Ồ Đại Tề, nữ hài tử độ tuổi này là thích hợp lập gia đình nhất.”

Tôi là bất đắc dĩ nha: “Chúng ta không thể không nói đến chuyện này sao?”

Tiêu Huyền mím môi, khẽ nhú mày, không tức giận nhưng cũng không bình tĩnh. Anh không cam lòng, nhưng anh tôn trọng tôi, không tiếp tục hỏi nữa.

Nhất thời, bầu không khí có chút nặng nề, tôi vội vàng gọi tiểu binh đưa cơm vào.

Cùng Tiêu Huyền ăn xong cơm, lại bắt anh uống thuốc. Khi thuốc phát huy tác dụng, anh có chút buồn ngủ.

Tôi kéo chăn cho anh, sờ sờ những sợi tóc mai của anh, than nhẹ một tiếng, định rời đi.

Tay bị nắm lại.

Tiêu Huyền thấp giọng nói: “Ta sẽ chờ nàng gặt đầu.”

Đôi mắt tôi nóng lên, không nói nên lời.

Đêm đó, tôi trần trọc gần như một đêm không ngủ.

Ánh trăng bên ngoài vô cùng đẹp, tôi nằm trên giường, ngơ ngác nhìn lá cây được phủ thêm một tầng sương bạc, trong lòng hỗn loạn.

Bất tri bất giác, tôi đến thế giới này đã hai năm. Thời gian trôi qua thật nhanh, quá khứ đều như ở lại kiếp trước, tôi thường xuyên quên mất chính mình là ai. Ban đầu luôn nghĩ sẽ có một ngày trở lại cuộc sống trước kia, chưa bao giờ chịu nẩy sinh tình cảm với những người bên cạnh. Cho tới hôm nay mới sâu sắc cảm nhận được rằng mình thật sự không thể trở về được nữa, thật sự phải ở lại nơi đây hết quãng đời còn lại. Vì vậy, cũng nhất định phải kết hôn, phải sinh con, phải gây dựng gia đình, cố gắng ở bên một người tới đầu bạc răng long.

Cuộc sống tự do tự tại tràn ngập mê hoặc, tôi bị lôi cuốn đến mức không thể tự kiềm chế, thế nhưng cuối cùng vẫn có một ngày phải thoát khỏi nó. Lời cầu hôn ngày hôm nay của Tiêu Huyền không còn nghi ngờ gì, chính là một hồi chuông cảnh báo tôi.

Tôi thích anh, thật chí còn hơn cả thích, tôi yêu anh.

Thế nhưng, gả cho anh, không chỉ là gả ột người đàn ông mà thôi. Mà là phải sống dưới danh hiệu Yến vương phi. Hơn nữa, nếu anh làm được đến mức bước lên ngôi vị kia, vậy chẳng phải...

Tôi thật sự không dám tiếp tục tưởng tượng nữa, ảo não vùi đầu vào chăn.

Mất ngủ, kết quả là ngày hôm sau, tôi mang theo hai con mắt thâm quầng ra khỏi cửa, gặp phải Vân Hương, hai mắt cô ấy cũng vậy. Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn tôi.

“Sao vậy, em gái?” Tôi hỏi.

Vân Hương nhỏ giọng buồn bã nói: “Tổng tiên sinh đi gặp Chu Sơn vương rồi.”

Eh?

“Không phải Thanh Nương bị bắt đi rồi sao?”

“Tiên sinh nói, dù sao Thanh Nương cũng sẽ được đưa về. Tiên sinh và vương gia nắm chắc rằng Chu Sơn vương sẽ cảm kích chúng ta nên đi đàm phán trước.”

Tiêu Huyền cũng nói như vậy.

Chính trị và chiến tranh là hai chuyện tôi vô cùng không muốn nghĩ đến. Con người, nếu có thể chỉ ăn rồi ngủ thì thật là tốt.

Tôi cười xấu xa với Vân Hương: “Không nỡ xa tiên sinh nhà muội phải không?”

Vân Hương đỏ mặt.

Tôi cùng cô ấy ngồi xuống ăn sáng: “Hiện giờ rốt cuộc muội và huynh ấy thế nào?”

Giọng nói của Vân Hương nhỏ như muỗi kêu: “Không thế nào cả.”

“Phải có một mức độ nào đó chứ. Đã nắm tay chưa?”

Vân Hương cúi đầu, không nói một lời.

Tôi lớn mật hỏi: “Đã hôn chưa?”

Ngay cả cái cổ của Vân Hương cũng đỏ lên, như một con tôm luộc.

Tôi gõ bát cười cười: “Thật hết cách với muội! Muội có lòng thì phải để huynh ấy biết chứ. Muội vì huynh ấy mà cố gắng đọc sách, viết chữ, huynh ấy có biết không?”

Vân Hương yếu ớt kêu một tiếng ỷ.

Tôi nói: “Muội đừng lúc nào cũng như vậy. Huynh ấy ôn hòa, muội xấu hổ, đến năm nào tháng nào mới có tiến triển.”

Vân Hương quay đầu, nhỏ giọng nói: “Muội... Muội không xứng với huynh ấy.”

“Nói cái gì vậy?” Tôi không vui: “Muội có chỗ nào không xứng với huynh ấy? Muội và huynh ấy ở bên nhau, chỉ cần muội có thể khiến huynh ấy thoải mái, vui vẻ, tính cách hòa hợp, có thể làm cho nhau hạnh phúc, hai người sẽ xứng đôi! Địa vị cái chết tiệt, đầu thai là do may mắn, làm gì có chuyện ai cũng gặp may.”

Vân Hương ngẩng đầu, ánh mắt đầy cảm kích, hé miệng muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói gì.

Tôi buông đũa, ôn hòa nói: “Chuyện muội và Tống tiên sinh, tỷ chỉ là người thứ ba, không muốn, cũng không có tư cách đứng bên cạnh chỉ huy. Tiến hay lùi, toàn bộ phải dựa vào muội. Nhưng, muội đừng treo cổ ở một thân cây, đôi khi phải đổi mắt nhìn xung quanh nữa. Những chàng trai tốt trong quân đội nhiều như vậy, tỷ cũng biết có mấy người có ý với muội. Ví dụ như Tiểu Trịnh...”

“Tỷ đừng nói nữa!” Vân Hương thẹn quá hóa giận: “Muội không thích hắn.”

“Aiz, đừng như vậy.” Tôi cười cười: “Trước kia Tiểu Trịnh không hiểu chuyện. Sau này không phải cậu ấy thay đổi rồi sao? Muội xem biểu hiện của cậu ta nửa năm vừa qua, cũng tốt lắm chứ. Đối với muội cũng là tổn hết tâm tư, hỏi han ân cần, muội không cho người ta vẻ mặt hòa nhã một lần, người ta vẫn một lòng một dạ với muội.”

Vân Hương mất tự nhiên di chuyển thân thể: “Muội biết hắn rất tốt với muội. Chỉ là... Chỉ là... Muội không xứng...”

“Tỷ không thích nghe những lời này!” Tôi nghiêm mặt: “Muội là một cô gái dịu dàng, hiền lành, thuần khiết, ngây thơ, chăm chỉ, lương thiện, nếu biểu hiện về sau của Tiểu Trịnh không tốt, tỷ cũng không nỡ nói đỡ cho cậu ta. Đừng có tự ti như thế! Làm muội muội của tỷ thì phải uốn nắn ngược làm người!”

Vân Hương sụt sịt mũi, giống như sắp khóc đến nơi. Tôi không biết làm thế nào, đành chuyển chủ đề.

Con gái lớn không thể giữ trong nhà, nói vài câu cũng không được nữa rồi.

Cơm nước xong, tôi tới phòng thuốc, còn nghe được Vân Hương nhỏ giọng nói với bản thân: “Không xứng chính là không xứng.”

Hai ngày sau, Yên quân nhỏ trại.

Mã thái thú rừng rừng nước mắt đưa tiễn.

Thiếu chút nữa ông ấy đã thành bố vợ của Tiêu Huyền, hôm nay tâm trạng chắc phải phức tạp lắm. Nghe nói sau đó Mã tiểu thư đính hôn với cháu trai của Lý tướng quân, Tiểu Lý tướng quân, chỉ chờ chiến tranh kết thúc sẽ quay về thành thân. Tiểu Lý tướng quân đó cao to oai hùng, dáng vẻ bất phàm, là một anh hùng trẻ tuổi, Mã tiểu thư coi như có chỗ dừng chân tốt, Mã thái thú cũng không trở mặt với Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền gầy đi nhiều, nhưng vẻ mặt lại vô cùng phấn chấn, rạng rỡ, tư thế oai hùng, nhanh nhẹn cười. Huyền Lân dẫn thiên quân vạn mã thẳng về hướng Đông Bắc. Mặt đất rung chuyển, Triệu đảng hoảng hốt.

Sau khi ra khỏi ranh giới, Tiêu Huyền ngoan ngoãn lên xe ngựa. Tôi lập tức nhào tới trước lột áo anh như lang sói.

Tiêu Huyền nằm nghiêng người để mặc tôi kéo, miệng còn bĩ ổi nói: “Nương tử đừng nóng vội, chúng ta còn nhiều thời gian...”

Tôi đâm một châm vào huyệt đạo của anh, anh kêu lên thảm thiết, liên tục nhận sai.

Vết thương không nứt ra, nhưng có chút nhiễm trùng. Tôi lại nhét một đồng thuốc viên vào trong miệng anh.

Tiêu Huyền oán giận: “Uống thuốc xong đều ăn không ngon!”

Tôi hung dữ nói: “Anh chết đi thì không cần ăn nữa.”

Tiêu vương gia lại ngoan ngoãn uống thuốc.

Tôi nhịn đã lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, hỏi: “Trận tiếp theo, khi nào thì đánh?”

Tiêu Huyền nhìn thẳng vào tôi trong chốc lát, cầm tay tôi: “Nàng lo lắng thân thể của ta không thể ra trận?”

Tôi không nói gì.

Anh cúi đầu cười, đặt bàn tay tôi trong tay anh: “Cũng đúng. Ta luôn khiến nàng phải lo lắng sợ hãi, luôn muốn nàng đợi. Chẳng trách nàng không chịu gả cho ta.”

“Sao lại nhắc tới chuyện này?”

Tiêu Huyền tiếp tục nói với chính mình: “Ta luôn nói sẽ chăm sóc nàng, thật ra ngược lại là nàng luôn chăm sóc ta, giúp đỡ ta. Đi theo ta, nàng hứng gió tanh, tắm mưa máu, chịu nhiều khổ cực như vậy, cũng nhiều sợ hãi như vậy. Những lời hứa hẹn của ta, thật ra đều thối lắm.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em vốn không để ý, giờ mới phát hiện ra em thật sự là hình mẫu của người phụ nữ lao động Đông Tề.”

Tiêu Huyền làm vẻ mặt đau khổ: “Nhìn đi, ta mắc nợ nàng nhiều lắm.”

Tôi nghiêng người tới trước dựa vào anh: “Em không muốn thảo luận nợ nần gì cả. Chỉ cần ở bên anh là thỏa mãn rồi. Sống trên đời, ngàn vàng khó mua được nụ cười. Còn nữa, vài thập niên tiếp theo cũng vậy, khóc đương nhiên không bằng cười. Em nghĩ thoáng lắm, tuyệt đối không cảm thấy anh khôn nặn.”

“Nàng xem, mỗi khi ta chán nản, nàng luôn có thể an ủi ta.” Tiêu Huyền dựa đầu vào vai tôi: “Còn ta thì sao? Kiêu hùng? Nàng không theo ta thì tốt biết bao, liên lụy nàng.”

“Đừng nói nữa. Toàn nói nhảm.” Tôi đưa tay bịt miệng anh lại. Anh nắm lấy tay tôi, đặt trong miệng nhẹ nhàng cắn, đau nhức, ngứa ngáy rất nhỏ kia khiến toàn thân tôi run run.

Tiêu Huyền ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi, nụ cười mang theo vẻ quyến rũ.

Anh nói: “Tới đây, hôn một cái.”

Tôi cười nham hiểm: “Cái gì?”

Tiêu Huyền uất ức: “Không hôn thì thôi.”

Tôi bật cười, cuối cùng vẫn cúi đầu xuống.

Gió mùa thu nhẹ nhàng luồng vào qua khung cửa sổ, sợi tóc của Tiêu Huyền mơn man gương mặt tôi, hơi ngứa, tôi không nhịn được cười. Anh ngã vào trong lòng tôi, tôi liền ôm lấy anh, giống như ôm một con gấu bông thật to, khi thì nhéo mũi anh, khi lại vuốt ve gương mặt anh, tết tóc cho anh. Anh vô cùng ngoan ngoãn, thành thật để tôi đùa nghịch.

Chiếc xe nhẹ nhàng lay động, ánh mặt trời chớp nhoáng chiếu mình xuống tấm thảm qua ô cửa sổ. Tiếng vó ngựa và tiếng chim chóc bên ngoài êm tai như một bản hòa ca. Tôi và Tiêu Huyền dựa vào nhau trong xe, yên lặng hưởng thụ khoảng thời gian tĩnh lặng hiếm có này. Tôi và người đàn ông tôi yêu ở bên nhau, thường xuyên trao nhau một nụ hôn thật khẽ. Chúng tôi cũng thoáng lay động theo xe ngựa, chỉ hy vọng con đường này không có điểm tận cùng.

Say này, mỗi lần nhớ lại khoảng thời gian đó, tôi đều không nhịn được nở một nụ cười hạnh phúc.

Bất kể cuộc sống có đổi dời thế nào, bất kể khoảng cách xa xôi thế nào, tôi vẫn luôn ghi nhớ nhiệt độ ấm áp của người ấy truyền qua từng lớp vải, luôn ghi nhớ những lời anh thì thầm bên tai tôi.

Anh nói: “Tiểu Hoa, chúng ta cứ như thế này nhé, cả đời.”

Sáu ngày sau, trải qua hai lần ám sát không có hậu quả nghiêm trọng (đương nhiên là hướng về phía Tiêu Huyền), cuối cùng chúng tôi cũng đặt chân tới thành Diên Bình. Tiêu Huyền suất lĩnh Bắc quân thuận lợi hợp lực với Đông quân vừa từ vùng Đông Nam duyên hải tiến vào nội địa, còn tôi cũng gặp được Lục Hoài Dân, thống soái Đông quân, thanh danh ngút trời.

Lục Hoài Dân vốn là người phương Bắc, khi còn niên thiếu đã tham gia quân đội Nam hạ, đi theo thống soái Đông quân lúc đó là Trương Bách Xuyên, lăn lộn trong sóng biển Đông Nam vài chục năm, đánh mấy trăm trận chiến to nhỏ, là một vị nguyên soái dày dạn kinh nghiệm, hùng dũng hiên ngang, bảo vật của tổ quốc.

Lục Hoài Dân tuổi đã gần năm mươi, mặt như quan ngọc, môi đỏ như máu, lông mày sắc bén, mắt sáng như đuốc, vóc người cao lớn, toàn thân lộ ra khí thế ngông nghênh. Ông ta vừa có sức lực dồi dào non lấp biển, tác phong hơn người, lại túc trí đa mưu, có tài dùng binh, có thể lược chiến, lại thiện thủy chiến. Từ khi ông ta thế chỗ Trương Bách Xuyên, dẫn đầu trăm vạn hùng binh càn quét cùng duyên hải phía Đông Nam đại lục, truy quét toàn bộ thổ phỉ trên rừng, hải tặc dưới biển, bảo vệ một nửa thiên hạ an bình. Chính ông ta cũng gây dựng được uy danh vang trời.

Yến hội đón gió, tôi dùng danh nghĩa một phụ tá bé nhỏ nhưng không thể thiếu của Tiêu Huyền để chiếm một góc nhỏ xa xôi. Khi hai bên giới thiệu những phụ tá quan trọng, bởi vì trong tất cả chỉ có một mình tôi là nữ, Lục nguyên soái đương nhiên sẽ nhìn tôi nhiều hơn người khác vài lần. Loại nhân vật chém giết trong chốn gió tanh mưa máu, lăn lộn trong triều đình, giang hồ nhiều năm như Lục nguyên soái, khả năng chèn ép người khác mạnh hơn Tiêu Huyền rất nhiều. Chỉ vài ánh mắt kia đã khiến tôi cảm thấy trên lưng đè đá nặng, không thoải mái nổi thất lưng.

Tuy thân phận Tiêu Huyền cao hơn ông ta, nhưng thái độ của anh đối với ông ta lại cực kỳ tôn kính, rệu rã qua hai chén đã tự xưng văn bối, đồng thời uyển chuyển hàm súc ca tụng công danh của Lục soái không ai bằng. Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện Tiêu Huyền có thể biến những lời nói dối trá, buồn nôn, kiểu cách như thế thành những lời chân tình, chuẩn xác, hòa nhã, không tìm ra một chút sai lầm. Nếu không phải Tống Tử Kính đã ra ngoài làm việc chưa về, tôi thật sự sẽ hoài nghi Tống Tử Kính đã viết bài diễn thuyết này.

Lục Hoài Dân vốn là quân nhân, điệu bộ cứng nhắc, lại thêm xuất thân không cao, trong lòng vốn có nghi ngờ hoặc coi thường loại thanh niên dựa vào xuất thân mà chiếm địa vị cao như Tiêu Huyền. Chỉ là, chiêu vỗ mông ngựa của Tiêu Huyền quả thật xuất sắc vượt mức yêu cầu, gương mặt vốn có vài phần khách sáo, có lẽ của Lục soái cũng rất nhanh thả lỏng, kính rượu ngược lại, khen Tiêu Huyền thiếu niên anh hùng gì đó.

Chủ khách vui vẻ, những người ngồi tiếp khách xung quanh mới thở phào một hơi, thoải mái ăn uống.

Tiêu Huyền hoàn toàn quên trước đó tôi đã cảnh cáo anh rằng vết thương của anh còn có điểm nhiễm trùng, không được uống nhiều rượu, chỉ biết ngài tới tôi lui cùng Lục soái, chớp mắt một vò rượu lớn đã thấy đầy. Uống vào đầu, Tiêu Huyền thân thiết gọi Lục soái một tiếng Hoài Dân huynh, khiến lúc ấy tôi còn tưởng đang điểm tên tôi. (Tên thật của bạn Tiểu Hoa là Hoài Dân)

Lục Hoài Dân đáng tuổi làm cha Tiêu Huyền, vì vậy cũng thừa dịp hứng trí cười nói: “Vương gia à, lão phu không nhận nổi xưng hô này của ngài, ngài nghĩ ta còn trẻ lắm hay sao.”

Tiêu Huyền vội vàng nói: “Nào có, Lục nguyên soái đây nét mặt hồng hào, tinh thần quắc thước, cùng lắm chỉ coi như hơi đứng tuổi thôi.”

Thật ra Lục Hoài Dân cũng vui vẻ lắm rồi, nhưng vẫn làm bộ khiêm tốn nói: “Vương gia nói đùa, lão phu đã sắp năm mươi rồi. Cả đời vội vàng trên lưng ngựa, ít khi nào bại trận, cũng coi như được an ủi. Duy nhất tiếc nuối là trưởng tử mất sớm, mà khi đứng tuổi mới có một tiểu nữ, nay đã mười chín, lại tâm cao khí ngạo, kén chọn đủ đường, đến nay vẫn chưa yên ổn.”

Viên thịt tôi mới gấp lên lần trở lại trong bát.

Ánh mắt Tiêu Huyền lướt qua biển người trùng điệp, hướng về phía tôi. Nhưng tôi không nhìn thấy anh. Tôi nhìn miếng thịt trong bát, và một đồng đồ ăn mỹ vị trên bàn, đột nhiên cảm thấy không còn ngon miệng.

Có lẽ Lục Hoài Dân thật sự đã uống quá chén, không nhìn rõ sắc mặt Tiêu Huyền, tiếp tục mềo khen mềo dài đuôi, nói cô con gái kia của ông ta phương danh là Lục Chi Dĩnh, thi thư, nữ hồng, đao thương, côn pháp, mọi thứ đều thông hiểu, dáng dấp duyên dáng, tính cách phóng khoáng. Bất cứ một lời nào của ông ta, chính tôi cũng có thể nói cho Tiêu Huyền nghe.

Lục Hoài Dân trước đây nghe lệnh Tiêu Huyền vì lúc đó Tiêu Huyền còn thay mặt cho triều đình, trên thực tế, Lục Hoài Dân nghe hiệu lệnh của triều đình, ông ta chỉ có một lựa chọn như vậy. Nay thế sự biến đổi, Tiêu Huyền ra mặt chống đối Triệu đẳng đang cầm quyền, Triệu đẳng ở ngay trong triều còn Tiêu Huyền lại không cầm quyền, trước mặt Lục Hoài Dân là vô số sự lựa chọn, có nên nghe lệnh của Tiêu Huyền hay không cũng biến thành một trong vô số lựa chọn đó.

Phải làm thế nào mới khiến ông ta một lòng giao ra quyết định cuối cùng?

Cách nhanh gọn nhất chính là kết thân gia.

Đúng là như vậy, hai người bọn họ, bất luận thân phận, bề ngoài hay tư chất, đều vô cùng tương xứng. Hơn nữa, tôi cá một lượng bạc, Lục Hoài Dân này nhất định đã cầm ngày tháng năm sinh của hai người tìm tất cả cao nhân tính toán thử một lần.

Tiêu Huyền nhìn tôi, tôi vô tội nhìn anh.

Người ta muốn gả con gái cho anh, không phải cho em, nhìn em làm gì?

Rượu đã uống vào bụng lập tức biến thành dấm. Tôi cúi đầu uống một ngụm trà thanh cổ họng

Tôi nghe thấy Tiêu Huyền cười ha hả, giọng nói mang theo nồng đậm hơi rượu: “Lục soái thật sự nở buồng tay sao. Sắp tới tiểu vương thành bại còn chưa rõ, sao có thể yên tâm đưa thiên kim tới, theo ta chịu khổ. Ha ha, Lục soái có lòng, nhưng ta sợ sẽ làm lỡ dở Lục tiểu thư.”

“Vương gia nói gì vậy? Có thể gả cho ngài là tiểu nữ có phúc.” Lục Hoài Dân nói năng hàm hồ, cho dù không say cũng là giả say.

Hai chủ nhân say, khách khứa phía dưới đương nhiên cũng vô cùng thức thời say theo. Tôi vốn ngồi phía xa nên lặng lẽ rời khỏi.

Đồng Nhi và Vân Hương đang ở trong phòng chơi bài, thấy tôi trở về, lập tức đứng lên đón.

Tin tức của Vân Hương vẫn linh thông như trước: “Tỷ, nghe nói Lục nguyên soái muốn gả con gái cho vương gia?”

Tôi vừa thay quần áo vừa nói: “Cũng không phải lần đầu tiên vương gia bị người ta làm mất.”

Đồng Nhi nói: “Nghe nói Lục tiểu thư này văn võ song toàn, từ mười lăm tuổi, người tới cầu thân đã đập hỏng cả cửa.”

Bọn họ thật sự đã thành công kích thích cảm giác nguy cơ mỏng manh của tôi, nhưng trong lòng tôi tuy rất rối loạn lại không đủ động lực.

Không phải tôi không tự tin với bản thân, tôi chỉ không biết phải làm gì.

Đời người có rất nhiều khi phải để mặc bản thân theo hoàn cảnh, làm bọt biển, nước chảy bèo trôi. Chỉ cần một ngày Tiêu Huyền còn là tướng soái, giữa tôi và anh sẽ còn rất nhiều khoảng cách không cách nào vượt qua. Dù sao chẳng nữa, một chính trị gia, để đạt được thứ mình muốn là phải trả giá rất nhiều.

Tôi nhấp một ngụm trà, chuyển chủ đề: “Chuyện được liệu đã có tin tức chưa?”

Đồng Nhi lắc đầu: “Vẫn như trước, người phái đi còn chưa đáp lời.”

Vân Hương hỏi: “Độc của vương gia không phải đã được giải rồi sao? Vì sao còn phải chế giải được nữa?”

Tôi nói: “Độc của anh ấy đã giải rồi, nhưng đề mục nghiên cứu của tỷ còn chưa hoàn thành, giải được này một ngày còn chưa chế được, trong lòng tỷ bất an.”

Vân Hương lẩm bẩm: “Tỷ, tỷ cũng đừng đặt hết tâm trí lên y dược. Vương gia sắp bị người ta cướp mất rồi kìa.”

Đồng Nhi cũng oán trách: “Đúng vậy! Tiểu thư nhà chúng ta thiệt thòi, không có nhà mẹ đẻ dòng dõi hiển hách. Nếu không hoàn toàn không kém Lục tiểu thư chút nào.”

Nhà mẹ đẻ? Nhà Tạ thái phó, đủ hiển hách chứ? Nhưng chuyện này có thể phơi bày sao? Còn không khiến cho cả nhà họ Tạ mất mặt mới là lạ.

Tôi thở dài, không định tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa.

Tôi tự mình đi sắc thuốc, tính ra có lẽ Tiêu Huyền đã rời bàn tiệc rồi, nên đưa tới cho anh.

Việt Phong nói: “Vương gia còn chưa ngủ, đang thương lượng với vài vị đại nhân.”

“Lục nguyên soái có ở đây không?”

“Lục nguyên soái đã trở về.”

Tôi bừng được đi vào, còn chưa bước vào phòng đã nghe Lưu đại nhân nói một câu.

“Vương gia, đề nghị của Lục nguyên soái hôm nay, hy vọng vương gia suy nghĩ cẩn thận.”

Tôi đứng lại.

Giọng nói rất tỉnh táo của Tiêu Huyền vang lên: “Việc này ta đã nói rất nhiều lần, ta chưa có ý định đón đầu.”

“Vương gia.” Vương đại nhân nói: “Việc này không phải do vương gia muốn hay không. Lục Hoài Dân tuy ngoài mặt có vẻ hòa hảo, cũng nhận hổ phù, nhưng dù sao trăm vạn Đông quân hiện giờ chỉ nghe lệnh của một mình hắn. Nếu vương gia muốn thành đại nghiệp phải mượn sức Lục Hoài Dân! Nay Lục Hoài Dân có ý định kết bè, lại không định cắt đứt phong vương, chỉ nguyện kết làm thân gia. Quan hệ thông gia là quan hệ ổn thỏa, bền vững nhất trong chính trị, vương gia lại dễ dàng thu vào tay trăm vạn hùng binh, có gì không làm?”

Tiêu Huyền có chút bức bối: “Ta chưa có ý định dùng hôn nhân để trao đổi.”

“Lời ấy của vương gia sai rồi.” Thì ra Lý tướng quân đã ở đây: “Trước đây không phải vương gia đã cưới Trịnh vương phi hay sao? Vương gia và vương phi, phu thê tình thâm, phu thê ân ái, nếu không phải vương phi mất sớm, đó cũng là một hôn sự hạnh phúc viên mãn, người người ước ao. Lục tiểu thư này, Tử Kính đã từng tìm hiểu, Lục Hoài Dân không dát vàng cho con gái mình, quả thật là một giai nhân văn võ song

toàn. Vương gia cười nài, hồng tỳ thêm hương (ý nói nhân sĩ chong đèn đọc sách có mỹ nhân bên cạnh), phu xướng phụ tùy, sẽ thành một đoạn giai thoại.”

Thì ra Lý tướng quân theo trường phái uyên ương hồ điệp.

Tiêu Huyền cười dài hai tiếng: “Không cần nói đạo lý nữa, trong lòng ta rất rõ. Đồ cưới của Lục tiểu thư chính là trăm vạn đại quân. Ha ha! Từ cổ chí kim, có bao nhiêu nam tử vì đồ cưới mà lấy vợ, rồi cuối cùng lại hùng hồn đổi trắng thay đen, nói lý lẽ.”

Lưu đại nhân nói: “Tâm tư của vương gia, chúng ta đều hiểu. Nếu ngài luyện tiếu Mẫn cô nương, sau này nạp nàng làm thiếp là được...”

Tiếng đồ sứ vỡ nát ngắt lời Lưu đại nhân. Trong phòng nhất thời hoàn toàn yên lặng, không một tiếng động.

47. Chương 47: Kẻ Thứ Ba Mạnh Như Hổ

Tôi ngừng thở.

Một lúc lâu sau, giọng nói mệt mỏi của Tiêu Huyền truyền ra: “Hôm nay đến đây thôi, các vị đã khổ cực rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ngày mai còn phải duyệt quân, vương gia cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Lý tướng quân cũng rất thức thời mà cáo từ.

Lưu đại nhân kia vẫn còn cố chấp: “Vương gia, việc này...”

“Ngày mai lại nói.” Tiêu Huyền đã mất hết kiên nhẫn.

Mấy vị đại nhân đều hành lễ cáo lui. Tôi đứng sau bình phong, chờ bọn họ đi hết mới bụng chén thuốc đã lạnh vào.

Tiêu Huyền thả tóc sau lưng, y phục rộng rãi, lộ ra áo trong trắng tinh và một phần lồng ngực cường tráng. Tuy cảnh sắc mê người, nhưng tôi không có tâm trạng thưởng thức.

“Em mang thuốc tới.” Tôi nói: “Uống đi, vết thương còn hơi viêm đấy.”

Tiêu Huyền nhìn thật sâu vào mắt tôi, tôi không có biểu hiện gì, quay mặt sang chỗ khác.

Tiêu Huyền nhẹ giọng nói: “Ta nên làm gì bây giờ?”

Tôi giả ngu: “Uống thuốc chứ còn gì nữa, chẳng lẽ muốn em dứt?”

Mắt Tiêu Huyền bốc hỏa, bực bội cầm bát thuốc uống một hơi cạn sạch rồi đặt mạnh lên bàn.

Tôi đứng gần người một lúc, nhìn anh có vẻ không có gì muốn nói, tôi bĩu môi nói: “Em đi đây.”

Vừa xoay người sang chỗ khác, một sức lực thật lớn bám lấy tôi, kéo tôi lại. Tôi ngã vào lòng anh, lập tức ngửi được hơi rượu nồng nặc.

“Cứ thế đi? Nàng không có gì muốn nói?” Tiêu Huyền nắm lấy tay tôi, tôi bị anh nắm rất đau.

“Nói... Nói gì?” Tôi giật tay ra: “Em có nói hết lời cũng có tác dụng gì không?”

Tiêu Huyền giữ vai tôi lại, xoay người tôi đối mặt với anh. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Nói thật lòng với ta, Tiểu Hoa. Nói cho ta biết nàng nghĩ gì? Đừng lo lắng những việc khác, chỉ cần nói ra ý nghĩ đầu tiên của nàng thôi.”

Tôi cười khỏ, vươn tay vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của anh: “Em nghĩ, em nghĩ nếu anh không phải là Tiêu Huyền thì thật tốt. Em muốn ở bên anh, em muốn chúng ta có thể hạnh phúc.”

“Vậy gả cho ta.” Tiêu Huyền tăng thêm lực trên tay, khấn cấp nói: “Gả cho ta, chúng ta sẽ ở bên nhau, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười bất lực, lời này của anh đơn giản như nấu một món ăn, bỏ một chút dầu, một chút muối, gác bếp là có thể ăn vậy.

Mũi tôi đột nhiên hơi chua xót, người đàn ông này, bề ngoài có vẻ nhiều mưu nhiều kế, tâm tư kín đáo, nhìn xa trông rộng, khôn khéo từng trải; thế nhưng, trong một góc nhỏ trong tim, anh vẫn còn ngây thơ như một đứa trẻ.

“Mọi việc anh đều nghĩ sâu tính kỹ, vì sao đối với vấn đề này lại suy nghĩ nông cạn như vậy?” Hay là anh không chịu nghĩ theo hướng sâu xa?

“Tiểu Hoa...”

“Anh phiền muộn cái gì?” Tôi hỏi: “Hay anh chỉ phiền muộn vì em không chịu làm vợ cả của anh?”

Trên mặt Tiêu Huyền hiện lên vẻ kinh ngạc.

“A Huyền.” Tôi nói: “Em chỉ không chịu gả cho anh đã khiến anh phiền não như vậy. Nếu em nói em không muốn chung chồng với những người phụ nữ khác, anh sẽ làm gì bây giờ?”

Nói đến đây, tôi không nhịn được mà nở nụ cười tự giễu.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Huyền dần dần chuyển thành hờn giận, ôm chặt lấy tôi.

“Nàng...”

Tôi nghiêng đầu chờ anh nói.

Thế nhưng Tiêu Huyền há miệng, một lúc sau cũng không nói hết lời.

Anh không nói, tôi nói. Những lời này, từ sự kiện Mã thái thú đã động lại trong đầu tôi, nói ra thật sự ảnh hưởng không tốt tới tình cảm, tôi vốn muốn giữ lại, chờ đến lúc bất đắc dĩ hơn, trước đó có bao nhiêu ngày hạnh phúc thì sống bất nhiêu, không nên bỏ lỡ khoảng thời gian tốt đẹp, cũng bớt tự tìm phiền phức ỉn. Thế nhưng ông Trời không cho phép tôi tung tăng dạo chơi như thế, muốn đặt mâu thuẫn ngay trước mặt chúng tôi, buộc hai chúng tôi phải thẳng thắn nói chuyện, lấy tình cảm ra phân tích mổ xẻ rõ ràng, khiến cho chúng máu chảy đầm đìa.

Tôi tỏ rõ lập trường: “Em sẽ không chia sẻ anh với người khác. Nhưng, em hy vọng anh hạnh phúc.”

Ném toàn bộ vấn đề cho anh, tôi hèn hạ. Anh chấp nhận Lục tiểu thư, tôi nhất định sẽ trở mặt với anh, anh đương nhiên sẽ không hạnh phúc; nhưng nếu anh từ chối Lục tiểu thư, bình quyền không tới tay, công sức, sự nghiệp thiên thu sẽ hóa thành hư vô, anh nhất định cũng sẽ không hạnh phúc.

Giang sơn trong tay, mỹ nhân trong lòng, vậy còn người yêu ở đâu?

“Anh có yêu em không?”

Hỏi một vấn đề thật vớ vẩn, nhưng thái độ của tôi lại vô cùng nghiêm túc khiến nó không quá buồn nôn.

Tiêu Huyền cũng nghiêm túc trả lời: “Yêu.”

Tôi xòe tay than thở: “Anh xem, thật phiền phức. Nếu anh không yêu, anh sẽ không có nhiều phiền não như bây giờ.”

Hai tay Tiêu Huyền nổi gân xanh, không chịu nổi tôi khoa môi múa mép trong thời khắc nghiêm túc như vậy.

Nhưng không làm vậy thì làm gì bây giờ? Tôi sợ không huyền thuyên, tôi sẽ lập tức khóc ra tiếng.

Tôi không muốn anh lấy Lục tiểu thư gì đó hay bất cứ một cô gái nào khác, nhưng tôi cũng không nhẫn tâm nhìn quan hệ giữa anh và nhà họ Lục rạn nứt để rồi thất bại trong gang tấc. Nếu tôi có thể vĩ đại hơn một chút, tình cảm cao thượng hơn một chút, tôi không nên nói gì sau đó lặng lẽ bỏ đi, vẫy tay không mang theo bất cứ thứ gì. Nhưng con người tôi từ trước đến nay tương đối đê tiện, bản thân khổ sở cũng không để người khác sống yên ổn, có túi quần áo mọi người phải cùng nhau đeo, có phiền phức hai người phải cùng nhau giải quyết. Cho nên mới có một màn châm đèn nói chuyện đau lòng trong đêm như hôm nay.

Về mặt Tiêu Huyền đầy khổ sở, đó là do chính tay tôi dùng một dao khắc nên.

Một lúc lâu sau anh mới nói: “Ta hiểu rồi.”

Một chữ ngàn vàng, đêm lạnh như nước.

Tôi trở về phòng mình, mệt mỏi như vừa chạy đường dài, ngã đầu xuống giường là không nâng nổi mí mắt.

Vân Hương và Đồng Nhi vẫn chờ bát quái, canh giữ trong phòng tôi không chịu đi, nhìn thấy tôi như vậy lập tức không dám lên tiếng, lặng lẽ đi ra.

Tôi chớp chớp mắt nhìn lên. Tiếng đàn sáo êm tai, hương rượu phiêu đảng, ánh trăng mê người, gió thu thoang thoảng trong yến hội lúc trước đảo mắt đã biến thành bầu không khí nặng nề trong căn phòng mờ tối. Giống như tất cả những câu chuyện ngọt ngào chỉ vừa mới bắt đầu đã có một cảm giác điêu linh, phiền muộn.

Tôi nằm trên giường, tinh tế cảm nhận từng nhịp đập của trái tim, mỗi lần nảy lên là một lần đau nhức. Chỉ cần còn sống, nó sẽ tiếp tục đau như thế.

Juliet đứng trên ban công âu sầu than thở, Romeo hỏi Romeo, vì sao chàng lại là Romeo?

Trước đây tôi luôn chê bai lời kịch này buồn nôn, nhưng nay chỉ có thể nói rằng khi đó nhận thức của tôi chưa đạt tới một cảnh giới nhất định. Những thứ kinh điển tự có lý do được bầu chọn thành kinh điển. Ví dụ như tôi lúc này, chỉ cảm thấy những lời nói đó khái quát lại tất cả cảm tưởng của tôi.

Tiêu Huyền, yêu anh rất dễ, nhưng có được anh lại rất khó.

Gió đêm lùa vào, gương mặt tôi lạnh cóng. Sờ lên, thì ra tất cả đều là nước mắt.

Trời hừng sáng, tôi rất không tình nguyện mà thức dậy.

Nếu thật sự có thể, tôi muốn ngủ và không bao giờ tỉnh lại nữa, vùi đầu trong cát, trốn tránh mọi vấn đề. Tôi nghĩ về điểm này, nhất định Tiêu Huyền cũng có ý tưởng như của tôi.

Vân Hương và Đồng Nhi không có sự ưu sầu như tôi, thứ nhất vì hôm nay có buổi đại tổng duyệt của trăm vạn hùng binh khí thế ngất trời, thứ hai là cuối cùng Tổng Tử Kính đã trở về.

Nhiều chuyện chồng lên nhau, ngay cả Lục Hoài Dân đáng sợ kia cũng bận đến mức không có thời gian ép hôn, Tiêu Huyền có thể nhàn hạ mấy ngày.

Bọn Đồng Nhi thấy tôi không có tinh thần, kiên quyết kéo tôi lên tường thành xem duyệt binh.

Sa trường cuộn cuộn, mặt trời chói chang, trời cao đất rộng, gió lồng lộng thổi. Nam nhi Đông Tề nhiệt huyết đầy mình, giáp sáng gươm nhọn, hào hùng dũng mãnh, khí nuốt sơn hà.

Đây là lần thứ hai tôi xem duyệt quân, cũng là lần thứ hai tôi nhìn thấy Tiêu Huyền mặc giáp đen, áo choàng đỏ, cưỡi con ngựa cao lớn, soái kỳ bay phấp phất phía sau, làm nổi bật lên vẻ tuấn tú phong thần, khí vũ hiên ngang của anh. Máu đào, cát vàng nổi lên trời đất, cờ quạt cuốn bụi trần, hào khí nam nhi vạn trượng.

Tôi một đêm ngủ không yên, gió thổi qua liền đau đầu, nói vậy Tiêu Huyền chắc cũng khó chịu lắm chẳng. Chỉ là, mũ giáp che khuất vành mắt đen của anh, trước mặt người khác anh vẫn phải tỏ vẻ uy phong凛冽, mạnh mẽ kiên cường, còn tôi lại trốn trong một góc sợ người quen thăm hỏi.

Cứ trốn như vậy, tôi nghe được mấy người phụ nữ bàn tán.

“Nghe nói Yến vương sắp lấy tiểu thư Lục gia phải không?”

“Vậy sao? Không phải việc này còn chưa được quyết định sao?”

“Vương gia không phải kẻ ngốc, vụ buôn bán này thật có lời!”

Tôi cười, ai cũng biết đây là một vụ buôn bán tốt. Tiêu Huyền bán mình cho Lục gia, đổi lấy lợi thế ngồi nhìn thiên hạ. Lưu Tú có tốt với Âm Lệ Hoa thế nào, cuối cùng vẫn lấy Quách Thánh Thông.

Đương nhiên, Tiêu Huyền không lấy Lục Dĩnh Chi cũng không nhất định không thắng được cuộc chiến này, chỉ là phải dùng thêm mười, hai mươi năm mà thôi. Đến lúc đó anh hùng đầu bạc, đổi thành con anh tiếp tục tranh đấu giành thiên hạ. Hơn nữa, con anh cũng chưa chắc đã là con tôi, tôi nở lòng nào để con mình kiếm ăn trong chốn đao thương.

Tôi nhìn binh sĩ đông nghịt dưới tường thành, áo giáp binh khí phản chiếu ánh mặt trời tạo thành những làn sóng ánh sáng trắng lóa, khung cảnh hùng dũng đó vươn thẳng tới tận trời. Chuyện tình cảm nam nữ giữa tôi và anh có thể thật nhỏ bé, yếu đuối giữa cảnh tượng thế này.

Tôi từng nói với Tiêu Huyền, nếu anh không tranh thiên hạ này, cứ an phận sống tại thành Tây Dao cũng không sống quá mười năm. Thời điểm đó, tôi không muốn Tiêu Huyền chết, hiện giờ lại càng không muốn.

“Thế nhưng ta nghe nói...” Tôi nghe thấy người phụ nữ kia nhắc tới tên tôi.

Bạn của cô ta cười nói: “Thôi đi, nếu thích thì đã thu vào từ lâu, vì sao còn tiếp tục không minh bạch như vậy. Dù sao một nữ tử giang hồ, nào có thể so với tiểu thư Lục gia?”

“Cũng đúng. A, kia không phải tiểu thư Lục gia hay sao?”

Tôi nghe vậy, nhìn theo ánh mắt mọi người.

Xa xa trên sa trường, một bóng người trắng như tuyết. Mơ hồ chỉ thấy một thiếu nữ tư thế hiên ngang oai hùng, áo trắng như tuyết, cưỡi một con ngựa đỏ thẫm tới trước mặt Lục Hoài Dân, sau đó vừa mềm mại vừa mạnh mẽ xoay người xuống ngựa hành lễ.

“Đúng là Lục tiểu thư.”

“Đúng là hào môn khuê tú, trăm anh thế gia. Nghe nói Lục tiểu thư còn huấn luyện một đội quân nữ nhi.”

“Sao? Nữ nhân cũng đánh giặc?”

“Hình như phụ trách hậu cần vận tải gì đó. Nói chung là không thua kém gì nam nhân.”

“Vương gia thật có phúc.”

Tôi xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ rời khỏi đám người.

Vân Hương ngay cả cái bóng cũng không thấy, tám phần mười là đi tìm Tống Tử Kính. Con gái lớn thật sự không thể giữ trong nhà, Tống Tử Kính chỉ cần dịu dàng cười với cô ấy, hồn của cô ấy sẽ bay lên chín tầng mây. Minh Ngọc công tử đương nhiên tốt, đầy bụng châu ngọc, nho nhã anh tuấn, phong độ có thừa, nhưng Tống Tử Kính thanh cao đến mức giống như một đám mây xa vời, chưa bao giờ chịu dừng lại vì bất cứ ai, không thực tế như vậy, tôi thấy Vân Hương chắc chắn sẽ phải đau lòng.

Chốn nhỏ nơi tôi ở rất yên tĩnh, âm thanh náo nhiệt vừa rồi còn vang vang trong tai tôi, trong đầu liên tục hồi tưởng. Khi Thượng Đế tạo ra con người đã ăn bớt nguyên vật liệu, không lắp cho lỗ tai con người một chốt đóng mở an bình, nếu không con người đã tránh được rất nhiều phiền não.

Tôi không biết những cô gái từng đối mặt với tình cảnh không nắm bắt được tình yêu đều có cảm nhận như vậy hay không, chưa xót, bị ai nồng đậm đến không cách nào tan biến được nổi lên trong lòng, từ trái tim, qua mạch máu, truyền đến từng góc ngách trong cơ thể.

“Tiểu Hoa.” Giọng nói của Tống Tử Kính.

Vì sao anh ta tới đây?

“Chỉ có một mình muội?” Tống Tử Kính đi vào, phong trần mỗi một.

Tôi khẽ nở nụ cười: “Bên ngoài hỗn loạn quá. Huynh đi đường thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi.” Tống Tử Kính nói: “Thanh Nương đã về tới bên cạnh Chu Sơn vương.”

“Vậy thật tốt.” Tôi thành tâm nói. Người có tình sẽ thành thân thuộc, thật tốt. Chu Sơn vương người ta cũng đã nói rõ chỉ nguyện cưới một mình nàng.

Tống Tử Kính chấp tay sau lưng đi tới, nhìn tôi một lát rồi nói: “Ta có chút lo lắng muội.”

Tôi bật cười, rất miễn cưỡng, rất cay đắng.

“Lo lắng uội làm gì? Muội có ăn, có uống, có việc làm.”

Tổng Tử Kính lắc đầu: “Tiểu Hoa, vương gia, hẳn là người làm việc lớn.”

Tôi cười nhạt: “Tôi rất hiểu ý tứ của huynh. Năm lục hợp để chế vũ nội (lục hợp: bốn phương và trên dưới), cầm xao phác mà quát thiên hạ (xao phác: dụng cụ quát phạm nhân thời cổ đại), lấy thêm mấy người vợ cần bản không phải chuyện đáng nói. Khổ não của tôi vốn nên chỉ là của tôi, anh ấy bị tôi liên lụy.”

Tổng Tử Kính nói: “Muội đừng nói những lời giận dữ, không phải ta tới để dạy dỗ muội. Chuyện nam nữ, không có đúng sai, chỉ có tình nguyện. Muội không tình nguyện, không ai có thể làm gì muội.”

“Vậy huynh tìm tôi rốt cuộc là vì cái gì?”

“Chính ta cũng không biết.” Tổng Tử Kính cười khổ: “Chỉ là, ta sẽ ủng hộ vương gia đồng ý hôn sự này.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh ta, vài phần bất đắc dĩ, vài phần oán hận, vài phần lạnh nhạt. Anh ta tới tìm tôi để tỏ thái độ.

Tổng Tử Kính là một thuộc hạ và trợ thủ hoàn mỹ, anh ta đương nhiên sẽ chọn hướng đi có lợi nhất cho cấp trên của mình. Chính trị và chiến tranh không dung hòa nổi một chút tình trường.

Tôi quay đầu đi, nhìn một khóm hoa cúc đang thời xuân sắc dưới mái hiên, chỉ nhìn mà không nói.

Tổng Tử Kính nói: “Vương gia cũng là người, cuối cùng hẳn cũng sẽ có một ngày không chống đỡ được nữa, đến khi đó, cho dù không phải Lục tiểu thư, cũng sẽ là Trương tiểu thư, Vương tiểu thư, danh môn khuê tú còn rất nhiều. Hẳn sẽ cân nhắc các loại lợi ích khác nhau, sẽ quy đổi bọn họ thành lợi thế. Tiểu Hoa, đến lúc đó, muội chính là Tạ tiểu thư, thay mặt cho Tạ gia, giống như những nữ tử khác, bị đặt lên bàn cân so sánh. Khi đó, tình cảm của hai người còn có thể đơn thuần như lúc ban đầu hay sao? Có lẽ, suốt đời hẳn chỉ yêu mình muội, thế nhưng, hẳn không có cách nào chỉ lấy một mình muội.”

Tôi đột nhiên có chút hận Tổng Tử Kính, anh ta làm mọi thứ tuyệt tình hơn tôi rất nhiều, có cần thiết phải đứng từ góc độ của tôi nói mọi thứ rõ ràng như vậy không? Tôi không cần người khác nói cho tôi nghe, trong lòng tôi hiểu rõ hơn ai hết, thế nhưng tôi không muốn nghe người khác nhắc đến.

Tổng Tử Kính đi tới: “Tiểu Hoa, tự muội suy nghĩ cho kỹ đi.”

Anh ta yên lặng bỏ đi, không một tiếng động. Tôi ngả lên ghế dài, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Liên tiếp mười ngày, tôi không gặp Tiêu Huyền. Mỗi ngày Việt Phong đều đến chỗ tôi lấy thuốc, anh ta nói với tôi, vương gia bận.

Tôi thờ ơ, chỉ lo làm chuyện của mình, dần dần, Việt Phong cũng không giải thích với tôi nữa.

Chuyện kiểm tra sức khỏe cho tướng sĩ Đông quân đã đủ khiến tôi bận đến mức gần như không có thời gian để ngủ.

Chuyện Tiêu Huyền sắp lấy Lục Đình Chi đã truyền ra từng ngõ hẻm. Quan hệ của tôi và Tiêu Huyền tuy đã được che lấp nhưng vẫn có người nhìn ra được, vì thế thường xuyên có người chạy tới chỗ tôi xem trò cười.

Nhưng tôi cũng không phải loại người yếu đuối mặc người khác ức hiếp, coi tôi là trò cười, phải trả phí xem hài kịch. Vì vậy, tôi tặng bọn họ một số loại thuốc bột tiêu chảy, nổi mụn, rụng tóc, ngứa da miễn phí, để bọn họ hưởng thụ đầy đủ lạc thú ngày ngày tới hiệu thuốc. Cuối cùng tôi cũng thuận tiện cho vị Lưu đại nhân đề nghị nạp tôi làm tiểu thiếp kia một liều thông khí, khiến ông ta chạy tới WC một đêm.

Thật là, tôi có tướng làm vợ bé lắm sao?

Vài lần như vậy, dù đắc tội tất cả mọi người nhưng bên tai tôi đã hoàn toàn yên tĩnh, hậm hực đọng lại nhiều ngày cũng đã phát hết ra ngoài.

Trời thu đã rất lạnh, nhưng tôi kiểm tra sức khỏe cho quân đội suốt một ngày, từ quân doanh trở về vẫn ra đầy mồ hôi, vẻ mặt hốc hác, nhếch nhác không chịu nổi.

Vừa trở lại chỗ ở đã thấy một đám phụ tá vội vàng chạy ra đón, ầm ầm vây quanh tôi.

Tôi bị dọa đến nhảy dựng lên: “Có chuyện gì vậy?”

Trợ thủ đắc lực của tôi, Hải Đường, kéo tay tôi nói: “Không còn thời gian nữa, có người tới cửa rồi.”

Còn có người không sợ chết, dám tới cửa dương oai?

Hải Đường nói: “Là Lục tiểu thư, cô ta nói muốn đến xem, đi lại khắp nơi, thậm chí còn muốn vào phòng thuốc của cô, chúng ta ngăn không được...”

Tôi biến sắc.

Phòng thuốc của tôi, không nhiệm vụ miễn vào, đây là quy định rõ ràng bằng văn bản. Cho dù là Tiêu Huyền cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt, tôi không đồng ý, anh phải đứng ngoài cửa. Lục Dĩnh Chi này lấy đầu ra lá gan chọc trời này?

Một trợ thủ hừ lạnh nói: “Chỉ sợ là cố ý làm vậy!”

Tôi đẩy bọn họ ra, phải chạy trước mời vị Lục tiểu thư kia ra khỏi phòng thuốc của tôi mới đúng.

Mọi người vây quanh tôi đi tới trước phòng thuốc, chỉ thấy hai thân binh đứng ngoài cửa phòng, nhìn thấy chúng tôi tới ùn ùn, lập tức sờ vào phổi kiểm bên hông theo bản năng.

Tôi tức giận, trong hiệu thuốc nhiều phụ nữ như vậy, xem náo nhiệt là bản năng, có đuổi cũng không đuổi được, có cách nào khác sao?

Tôi bước tới đẩy cửa, hai binh sĩ kia đồng loạt rút kiếm ra, gác trên cổ tôi.

Thế này là thế nào? Vào chính phòng mình cũng không được?

Tính tình Hải Đường nóng nảy, lập tức gào lên: “Các người muốn làm gì? Xong vào phòng thuốc của cô nương chúng ta còn chưa nói, còn muốn giết người hay sao?”

Nha đầu kia to miệng, vừa hô lên, hai binh sĩ kia xấu hổ thu kiếm lại.

“Cô nương nói quá lời.” Trong phòng truyền ra một giọng nói êm tai: “Binh sĩ của ta không nhận ra Mẫn cô nương, nhất thời nóng lòng hộ chủ mới mạo phạm. Ta thay mặt hai bọn họ xin lỗi Mẫn cô nương.”

Dứt lời, cửa mở ra, một cô gái trẻ tuổi dáng người cao ráo, áo quần hoa lệ đi ra, phía sau còn có một bà vú già trung niên.

Tôi thoáng ngẩng đầu nhìn lại.

Lục Dĩnh Chi là một mỹ nhân. Mặt trái xoan, làn da trắng nõn như ngọc, mũi rất thẳng, đôi mày thanh tú mang theo vẻ anh hùng khí khái, hai mắt sáng như sao, môi đỏ mọng tươi đẹp. Hôm nay cô ta mặc một bộ y phục đỏ rực, trên đầu cắm một chiếc trâm ngọc bích, là trang phục nam nhi.

Thật là một mỹ nhân tươi đẹp như hoa đào lại hiên ngang oai hùng.

Tôi cười cười: “Lục tiểu thư.”

“Mẫn cô nương.” Lục Dĩnh Chi cười thật thân thiết. Chỉ là, tôi cảm thấy trong mắt cô ta ánh lên vẻ thất vọng và khinh thường.

Lục Dĩnh Chi nói: “Ta đã nghe phụ thân nói cô nương đây vì quân sĩ mà làm việc vất vả từ lâu, vẫn muốn gặp cô một lần, đổi mặt mới lãnh hội được phong phạm của từ y thánh thủ.”

“Hở thận.” Tôi vuốt một lọn tóc rơi xuống vào sau vành tai: “Bận rộn, không có chuẩn bị gì, khiến Lục tiểu thư chê cười.”

“Nào có?” Lục Dĩnh Chi cười: “Ta vừa mới tham quan phòng thuốc của cô nương, thật là rực rỡ muôn màu, tràn đầy của lạ, cô nương thực sự tài học nha. Lại nói, ta luôn có hứng thú với y học, cô nương liệu có thể suy nghĩ nhận ta làm đồ đệ không?”

Tôi vất vả cả một ngày đêm, vừa đói vừa khát, chỉ chờ đuổi cô ta đi là tắm rửa ăn uống, không có sức để nói nhiều.

“Lục tiểu thư nói đùa. Ta hữu danh vô thực, tài sơ học thiển, không có gì để dạy.”

Bà già phía sau Lục Dĩnh Chi lập tức bực bội nhú mày.

Tôi thêm vào cho bọn họ về hòa nhã. Cô cướp người đàn ông của tôi, tôi còn phải cười lấy lòng cô, tôi còn chưa thánh mẫu tới mức độ đó.

Lục Dĩnh Chi xấu hổ cười, hòa giải: “Xem ra điều kiện nhận đồ đệ của Mẫn cô nương rất nghiêm ngặt rồi.”

Tôi đã đói đến mức bụng ục ục sôi, thật sự không có tâm trạng xã giao.

“Lục tiểu thư, không phải tôi không nhận đồ đệ, mà là thân phận của ngài quá cao, tôi nhận không nổi. Còn nữa, chỗ tôi có quy củ, không chào đón người ngoài tùy ý ra vào phòng thuốc của tôi. Vì vậy, mời Lục tiểu thư dời bước.”

Lục Dĩnh Chi sững sốt, mục già phía sau cô ta đã nhảy ra.

“Láo xược! Người dám nói chuyện với tiểu thư nhà chúng ta như vậy? Tiểu thư nhà chúng ta để mắt đến người mới tới xã giao, người đừng tự coi mình quá cao còn tự ỉnh là giỏi...”

“Hứa ma ma!” Lục Dĩnh Chi khê quát một tiếng. Hạ nhân ồn ào như vậy, cô ta cũng thật mất mặt.

Tôi nghiêng người, cung kính mời Lục Dĩnh Chi đi.

Cô ta cười xin lỗi tôi: “Xin lỗi, Mẫn cô nương, sau này ta sẽ chú ý.”

“Không có gì.” Không có sau này, tốt nhất là không phải gặp cô nữa. Tôi đầy bụng dạ hẹp hòi, thù rất dai, cho dù cuối cùng cô không cướp đàn ông của tôi, tôi cũng sẽ không cùng cô biến chiến tranh thành tơ lụa.

Lục Dĩnh Chi đi qua bên cạnh tôi, đột nhiên giẫm hụt một miếng gạch, thân thể nghiêng đi, tôi tiện tay đỡ lấy cô ta. Cô ta khách khí cảm ơn rồi mang theo gia đình, khoan thai rời đi.

Kết quả là, tối hôm đó, Tiêu Huyền lại tới cửa.

48. Chương 48: Ai Đáng Tin?(1)

Kết quả là tối hôm đó, Tiêu Huyền tới tìm tôi.

Tiêu vương gia mặc một bộ quần áo màu xanh giản dị, thắt lưng hoa văn mây màu xám bạc, dáng người thon dài, cao ráo, giống như cây ngọc đón gió. Anh không thích thả tóc như những thanh niên trẻ tuổi bấy giờ, mà vẫn gọn lên cao, dùng một cây trâm ngọc màu trắng phong cách cổ xưa cố định lại. Cây trâm đó tôi đã mua tặng anh khi chúng tôi đi dạo phố, không tốn quá nhiều bạc, nhưng anh thường xuyên dùng nó.

Trong thời buổi hỗn loạn, một công tử đẹp trai, dáng vẻ nhẹ nhàng đến thăm tể xá, còn tôi đang mặc áo trong, vùi đầu đánh răng.

Hai chúng tôi nhìn nhau, sau đó, Tiêu Huyền xoay người, tôi chạy về phòng thay quần áo.

Vội vàng ăn mặc cẩn thận rồi mời Tiêu vương gia vào phòng.

“Tối nay em chỉ có nước trái cây và nước lọc. Đúng rồi, vết thương của anh thế nào rồi?”

Tiêu Huyền chọn nước cam: “Tôn tiên sinh đã xem qua, nói không còn gì đáng ngại.”

“Ừ.” Tôi cũng ngồi xuống.

Tiêu Huyền uống mấy ngụm nước trái cây, rồi nói: “Hôm nay, sau khi trở về, Lục Dĩnh Chi thượng thổ hạ tả (vừa nôn vừa chạy – WC).”

Tay tôi run lên, nước sánh ra ngoài.

Tiêu Huyền cúi đầu nhìn cái cốc trong tay.

Tôi nói: “Em thềm vào làm chuyện này!”

“Đương nhiên không phải nàng.” Tiêu Huyền nói.

“Nhưng người khác đều nghĩ là em làm!” Tôi ném vỡ cái cốc, đứng lên, đi lại trong phòng.

Tiêu Huyền thở dài: “Đại phu đã xem qua, nói là ăn nhầm thứ gì đó. Người hầu bên cạnh Lục Đình Chi khẳng khái nói rằng tiểu thư nhà mình không ăn gì, còn nói nàng chạm vào cô ta.”

Tôi xoay phắt người lại, cười lạnh nói: “Nếu em lợi hại như vậy, em đã hạ độc được từ lâu rồi!”

“Tiểu Hoa.” Tiêu Huyền đứng lên muốn kéo tôi lại.

“Đừng chạm vào em!” Tôi thở hổn hển gạt tay anh ra: “Thế nào? Anh đây tới hỏi tội phải không? Lục Hoài Dân muốn làm gì em? Nhốt vào ngục, nghiêm hình tra tấn? Sao? Yền vương?”

Sắc mặt Tiêu Huyền trắng xám, đôi mắt sâu như hồ nước, toàn thân tỏa ra cơn giận lạnh thấu xương.

“Nàng không tin ta?” Anh thấp giọng gầm lên.

Tôi rùng mình một cái.

“Rốt cuộc anh tới làm gì?” Tôi thẳng cổ gào lại: “Lục Hoài Dân khiến anh nén giận, anh lại tới đây tìm chỗ giải tỏa?”

“Ta nói ta tin nàng không làm!”

Tôi cười khẩy: “Anh thật sự tin tưởng em? Nếu thật sự là em làm thì sao? Giết người phải đền mạng, không có lời, em chỉ khiến cô ta chịu chút khổ sở thì tốt hơn.”

Tiêu Huyền mím chặt môi đến mức không còn một tia huyết sắc, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ và đau đớn.

“Nàng sẽ không làm như vậy.” Anh kiên định nói: “Ta hiểu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không làm hại người vô tội.”

“Vô tội?” Tôi hừ lạnh, nói: “Cô ta vô tội thì mạng theo đám đàn bà chanh chua xông vào phòng thuốc của em làm gì?”

Tiêu Huyền bất đắc dĩ nói: “Hôn sự này là chủ ý của cha cô ấy. Cô ấy cũng chỉ không muốn khiến quan hệ giữa nàng và cô ấy quá cứng nhắc thôi.”

Lửa giận của tôi bốc tới đỉnh đầu: “Mới có mấy ngày mà đã nói đỡ cho cô ta rồi? Nếu cô ta không muốn gả cho anh, cô ta nên về nhà, dùng cái chết mà uy hiếp cha cô ta, không phải giả mù sa mưa đến đây vấy cảnh ô-liu với em. Em nói cho anh biết, em là phụ nữ, trong lòng phụ nữ nghĩ cái gì, em hiểu rõ hơn anh gấp vạn lần!”

Tiêu Huyền bỗng nhiên nở nụ cười: “Bình dấm của nàng ăn có ngon không?”

Tôi lại không làm cách nào cười nổi: “Vô dụng, Tiêu Huyền, chiêu này của anh vô dụng rồi.”

Trước kia, dù có đấu võ mồm, không phải anh thì là tôi nói đùa vài câu, nhường một bước là trời cao biển rộng. Nhưng lần này không còn là việc nhỏ lông gà vỡ tổ nữa. Quan hệ giữa anh và tôi đã vang hồi chuông cảnh báo.

Liều tiểu thư, Mã tiểu thư, tất cả đều chỉ là những nhân vật không quá quan trọng, tôi chưa bao giờ để vào trong mắt, nhưng Lục Đình Chi này là kinh địch. Khiêm nhường là đức tính tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, thế nhưng nó chỉ dùng để nhường chỗ ngồi cho phụ nữ có thai trên xe công cộng, không phải dùng để nhường chỗ cho tình địch trên tình trường.

Tiêu Huyền khó xử thở dài: “Tiểu Hoa, ta không rõ lắm trong lòng nữ nhân các nàng nghĩ gì. Nhưng nàng phải hiểu, trong trái tim ta...” Anh nắm lấy tôi đặt lên ngực anh: “Ở đây, chỉ có nàng. Vĩnh viễn chỉ có mình nàng.”

Vĩnh viễn?

Ngay lập tức, tôi muốn phản bác anh bằng một vạn ba nghìn chữ rằng trong thiên hạ không có vĩnh viễn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Anh nói rõ ràng như vậy, tôi cũng tin tưởng từng lời, từng chữ của anh, vì vậy, bình dấm bốc cháy của tôi cũng nên có giới hạn, khi nên ngừng thì ngừng lại đi.

Thật sự là nhìn đến mức khí huyết cuộn trào, chẳng trách võ lâm cao thủ mỗi khi dừng tay đều phải phun ra một ngụm máu, thì ra không phải phim ảnh khoa trương.

Tôi phun ra mấy tiếng từ kẽ răng: “Vậy lão già họ Lục nói thế nào?”

Tiêu Huyền nói: “Lục Hoài Dân không nói gì, nhưng ông ta hy vọng nàng có thể tới xem bệnh cho Lục Dĩnh Chi.”

Tôi nhướng mày. Xem bệnh?

Việc lớn hóa việc nhỏ, việc nhỏ hóa không có, cả nhà cùng vui, hai quân yên lòng. Tiêu Huyền còn cần Lục Hoài Dân giúp sức, vì vậy phải khom lưng ra vẻ đáng thương. Tôi không thể giúp anh thì thôi, ngược lại còn khiến anh thêm phiền. Bất luận có vô tội hay không, anh đều khó xử với cả hai bên.

Tâm cao khí ngạo như anh, đã bao giờ phải chịu như vậy. Lục Hoài Dân đối xử với anh thế nào, tôi không biết, thế nhưng một vương gia chỉ huy vạn quân bị tôi chỉ vào mũi mắng chửi, như vậy đã đủ kinh hãi thế tục rồi.

Coi như đi xem bệnh ột bệnh nhân mà thôi. Tôi thở dài.

Lục Dĩnh Chi đã ngủ, chỉ là có chút nóng sốt. Khuê phòng trang trí vô cùng thanh lịch, cao quý, hồng sa trường rủ, hương thơm lượn lờ, gương mặt Lục tiểu thư trong giấc ngủ mang theo vẻ ửng hồng, thật là một bức tranh khiến người ta nhìn mà vui mắt.

Tôi nói với Lục phu nhân: “Mạch tượng rất ổn, không có việc gì. Ngủ một giấc, điều trị một thời gian là ổn.”

Lục phu nhân tuổi còn rất trẻ, là mẹ kế, nghe vậy không ngừng nói lời cảm ơn tôi.

Tôi nhẹ nhàng đi ra.

Trong sân có người. Cao lớn vạm vỡ, mái tóc hoa râm, khí thế bất phàm.

Lão già họ Lục.

Lục Hoài Dân đưa lưng về phía tôi, đang lau kiếm. Nhẹ nhàng chăm chú, giống như đối xử với báu vật quý giá nhất.

Ông ta thì thầm nói: “Con người luôn có những thứ quý giá cần cất giấu. Có người yêu tranh chữ, có người yêu rượu ngon, còn đối với lão phu, báu vật trong lòng chính là con gái. Bảo kiếm trong tay ta đã làm bạn cùng ta, xung phong giết địch hai mươi năm, chính là đồ cưới của mẹ Dĩnh Chi. Từ lâu ta đã thề, nếu có người dám tổn thương một sợi tóc của Dĩnh Chi, ta nhất định phải dùng máu hắc để rửa bảo kiếm này.”

Tôi đứng phía sau ông ta cách năm mét, nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng sát khí rào rạt ủa tới, chuôi kiếm lóe lên tia sáng trắng lạnh như băng trong đêm tối, khiến cho toàn thân tôi nổi lên một lớp da gà.

Tôi cắn chặt răng, im lặng hành lễ với Lục Hoài Dân sau đó lặng lẽ ra về.

Tôi bước đi rất nhanh, nhanh đến mức gần như chạy. Lão đảo đá vắng cửa phòng, không để ý tới Vân Hương và Đồng Nhi ra ngoài nghênh đón, trèo lên giường trùm chăn kín đầu.

Hàm răng nghiến thật chặt, đến mức mỗi nhừ, nước mắt không chịu thua kém mà bắt đầu trào ra.

Trong lòng khó chịu, giống như bị một bàn tay to lớn nắm chặt, ngực nghẹn ứ không hít thở nổi.

Tôi liều mạng giãy dụa trong bóng tối đen đảo, không biết bao lâu sau, có người nhắc tôi ra khỏi chăn, dùng sức lay người tôi, gọi tên tôi. Sau đó, một luồng hơi nóng từ trước ngực tôi chảy vào, len lỏi chạy theo kinh mạch.

Tôi thở hắt ra một hơi, rất nhanh đã thoát mồ hôi đầy người.

Người đang đỡ tôi buông bàn tay vận khí ra, rồi ôm chặt lấy tôi, kéo sát toàn thân tôi vào lòng.

Hai chúng tôi đều đang run run, nhưng không ai nói gì.

Những nụ hôn khẽ khàng rơi vào tóc, vào trán, vào chóp mũi tôi, tôi nằm trong lòng người đó hít thở thật sâu.

Một lúc lâu sau, Tiêu Huyền hỏi: “Khá hơn chút nào chưa? Nàng sao vậy?”

“Không có gì, chạy quá nhanh thôi.” Tôi lên tiếng.

“Vương gia?” Việt Phong ở bên ngoài gọi.

Tôi giật nảy người ôm lấy Tiêu Huyền theo phản xạ, cảm thấy nếu buông tay lúc này, anh sẽ không trở về nữa.

Tiêu Huyền sững sờ, lập tức ôm sát tôi, dịu dàng an ủi: “Không có gì. Ta không đi, ta ở bên nàng.”

Tôi vui mặt vào trong lòng anh, hít thở mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người anh.

“Ông ta... Lục Hoài Dân, nói gì với nàng?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh dịu dàng, thân thiết nhìn tôi chăm chú. Vậy mới thấy, anh gầy đi nhiều, cũng đen hơn, trong mắt đầy tơ máu...

Tôi lắc đầu: “Ông ta không nói gì cả.”

“Thật sao?” Tiêu Huyền có chút lo lắng.

“Đương nhiên không có gì.” Tôi cố gắng nở nụ cười với anh.

Tiêu Huyền nghi hoặc nhìn tôi một lúc lâu mới chậm rãi yên lòng. Anh ôm lấy tôi, gương mặt đặt lên trên đỉnh đầu tôi.

“Vương gia?” Việt Phong lại gọi một tiếng nữa.

Tiêu Huyền cau mày, cánh tay ôm tôi càng chặt.

Tôi không nỡ nhưng vẫn đẩy tay anh: “Anh đi đi.”

“Nàng không sao chứ?”

“Em có thể có chuyện gì?” Tôi cười khê: “Anh đi bận việc của anh đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tiêu Huyền yên lòng, vươn tay khẽ vuốt tóc tôi, cúi người hôn lên trán tôi thật lâu: “Nàng cũng nghỉ sớm một chút đi.”

Tôi mỉm cười, nhìn bóng lưng kiên cường của anh biến mất sau cánh cửa, mang theo một cơn gió thoảng.

Tôi chậm chậm nằm xuống giường, đôi mắt cay xót, cảm thấy ánh nền thật chói mắt, không khỏi giờ tay lên che mặt lại.

Lục Dĩnh Chi vốn chỉ ăn nhằm đồ hồng, điều trị mấy ngày là lại vui vẻ chạy khắp nơi.

Vân Hương nói, Lục Dĩnh Chi kia ỷ vào quan hệ của phụ thân, đã nhiều ngày dính chặt lấy Tiêu Huyền, ra vào vào, không hề e dè.

Đồng Nhi càng giận, cổ tình còn có người nói Lục Dĩnh Chi bày mưu tính kế cho vương gia, tung hô cô ta như thần tiên! Đám người này, khi tiểu thư nhà chúng ta cúc cung tận tụy, lưỡi của bọn chúng chưa mọc hay sao?

“Quên đi.” Tôi ngáp dài một cái, tiếp tục nghiền dục: “Bọn họ nói kệ bọn họ, chúng ta đừng góp vui là được.”

Lục Dĩnh Chi không phải loại khuê tú nũng nịu chúng tôi từng gặp trước đây. Cô ta là con gái của tướng soái, được dạy dỗ nghiêm khắc, khôn khéo, ung dung, văn võ song toàn. Quan trọng nhất là, cô ta có một ông bố có thể lực hùng hậu.

Tình yêu không thể ép buộc, thật ra tôi cũng muốn tranh giành với cô ta, nhưng tôi có tư cách sao? Hơn nữa, Tống Tử Kính nói đúng, không có Lục tiểu thư cũng sẽ có Trương tiểu thư, Vương tiểu thư, thứ tôi phải đối mặt chính là toàn bộ giai tầng. Kiến càng lay thụ, châu chấu đá xe, tôi không có năng lực lớn như vậy.

Hiện giờ ai nói với tôi chính Lục Dĩnh Chi không muốn gả cho Tiêu Huyền, tôi sẽ tự tay chặt đầu kẻ đó làm ghế ngồi. Tiêu Huyền lảng tránh hôn sự, Lục Dĩnh Chi chủ động theo đuổi, tung lời đồn đại khắp nơi. Tin đồn là tam sao thất bản, tự nhiên biến thành người thật việc thật, gạo sống cũng nấu thành cơm. Nếu không muốn gả cho Tiêu Huyền, cô ta chăm chỉ như thế làm quái gì?

Vân Hương và những nhân viên y tế dưới quyền tôi cùng chung một mối thù, kết thành đồng minh, hơn nữa, đại khái để khích lệ ý chí chiến đấu của tôi, mỗi ngày đều báo cáo với tôi nhất cử nhất động của Lục tiểu thư, vô cùng ra dáng Paparazzi.

Lục tiểu thư luyện binh cùng vương gia, so chiêu với một vị thiếu tướng nào đó, vương gia rất khen ngợi; Lục tiểu thư làm một bài thơ ca ngợi binh sĩ dũng mãnh giết địch, vương gia liền thanh khen ngợi; Lục tiểu thư đề cử rất nhiều tài tử trẻ tuổi với vương gia, vương gia mừng rỡ. Lục tiểu thư dài, Lục tiểu thư ngắn.

Lục Dĩnh Chi thật sự là một cô nàng khôn khéo, có khả năng. Ngày đó Liễu Minh Châu cũng quán quýt lấy Tiêu Huyền, xuân hoa thu nguyệt khóc suốt suốt, Tiêu Huyền tránh như tránh hủi. Lục Dĩnh Chi thì rõ ràng được Tiêu Huyền yêu thích, võ có thể cảm thương lên ngựa, văn cũng có thể ngâm thơ đối chữ, hào phóng giỏi giang, ung dung khí thế, như vậy mới có thể hài hòa với khí chất của Tiêu Huyền.

Tôi đứng dừng quan sát, Tiêu Huyền, để xem anh định làm thế nào bây giờ?

Mấy câu chuyện bát quái này ngược lại khiến mấy cô gái trong phòng khám nhảy dựng lên, dùng để giết thời gian trước khi trận chiến bắt đầu. Tôi miễn cưỡng làm một nhân vật phụ, cảm giác này thật sự không dễ chịu.

Trước kia từng nói, tôi là một tiểu nhân, bản thân khó chịu sẽ không để người khác vui sướng, vì vậy, tôi hạ lệnh xuống dưới: để chuẩn bị chu đáo, số thuốc trị thương tích trữ trong kho phải tăng gấp ba lần. Mọi người khóc thét, kêu khổ thấu trời, tất cả chen chúc trong hiệu thuốc vất vả làm việc, cuối cùng cũng không còn sức đâu mà nói ngắn nói dài nữa.

Tôi vui sướng tuần tra hiệu thuốc, an ủi nhân dân lao động: các đồng chí cực khổ rồi, chúng ta cực khổ lúc này đổi lấy tương lai binh sĩ có thể trở về đoàn viên cùng gia đình, đây là hành động vĩ đại nhường nào. Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, dành những liều thuốc chất lượng nhất cho người chúng ta yêu nhé!

Mọi người gào khóc.

Tôi ăn cơm tối trong hiệu thuốc rồi mới về nhà, dưới ánh đèn, tiểu giai nhân thanh tú đang vá áo.

“Áo của ai vậy?” Tôi hỏi Vân Hương: “Đừng nói là của Trịnh Văn Hạo nha?”

Hai gò má Vân Hương ửng hồng, cô bé gật đầu.

Tôi cười: “Không phải muội không thích cậu ta sao? Vì sao lại thấy cứ hai, ba ngày, không phải may áo thì lại làm giày cho cậu ta vậy?”

Vân Hương cắn môi dưới, nói: “Hắn quần lấy muội, không còn cách nào khác. Hơn nữa, bên cạnh hắn thật sự không ai có thể giúp hắn thù thù may vá.”

Tôi ngã lên giường, sinh ra lưỡi biếng: “Gần đây muội đi lại với cậu ta thật gần gũi.”

Vân Hương đỏ bừng mặt: “Tỷ đừng nói bậy!”

Tôi cười: “Nói vậy thì sao? Cho phép tỷ bị người ta nói lại không cho tỷ nói người ta?”

“Muội đâu có nói gì về tỷ!” Vân Hương nóng nảy: “Bên ngoài bọn họ nói tỷ kiêu căng ngạo mạn, muội đều cãi nhau với bọn họ ấy chứ.”

“Eh?” Tôi ngồi dậy: “Bên ngoài đã đồn tỷ hư hỏng đến mức đấy rồi cơ à?”

“Còn thể nào nữa?” Vân Hương tức đến mức nước mắt lưng tròng: “Tỷ làm nhiều chuyện tốt như vậy, chăm sóc nhiều người như vậy, cứu nhiều mạng người như vậy, bọn họ còn dám nói thể!”

Tôi vội vàng an ủi cô ấy: “Bọn họ? Là mấy bà, mấy cô phải không? Tỷ cứu mạng binh sĩ, mấy người kia không nhận ân huệ của tỷ, lăm mồm một chút cũng là bình thường. Chúng ta vào tai trái ra tai phải là được, đừng để trong lòng.”

Vân Hương thở hổn hển ném bộ quần áo trong tay đi, đứng lên: “Muội không phục. Muội một đường từ kinh thành theo tỷ đến tận lúc này, tỷ chịu bao nhiêu khổ cực, ăn bao nhiêu cay đắng, nhận bao nhiêu uất ức, muội đều nhìn thấy tận mắt. Dù sao tỷ đường đường là Tạ...”

Tôi vội vàng bịt miệng cô ấy: “Nhị tiểu thư của tôi ơi, mười con phở đều nghe được giọng của muội rồi!”

Vân Hương không cam lòng, thật sự khóc rống lên.

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Tỷ thảm như vậy sao? Tỷ không phải xông pha chiến trường, hai năm qua, sự nghiệp, đàn ông đều có cả. Được rồi, ừ thì hiện giờ đàn ông đang có nguy cơ tuột khỏi tầm tay. Nhưng có cách nào? Lục Đình Chi quá lợi hại, cô ta có thể lên trời, có thể xuống đất đấy.”

Vân Hương nghe vậy lại càng giận: “Vương gia cũng không thêm giúp tỷ!”

“Anh ấy?” Tôi cười khổ: “Anh ấy ốc còn không mang nổi mình ốc kia kìa. Lão già họ Lục càng già càng dẻo dai, không phải là kẻ dễ đối phó như vậy đâu.”

Vân Hương oán hận nói: “Tỷ, tỷ quá dễ ức hiếp rồi!”

“Không phải chứ?” Tôi nằm lên giường, cười tự giễu.

“Vương gia có vì tỷ mà từ bỏ giang sơn không?” Vân Hương đột nhiên hỏi.

Tôi ngẩn người, sau đó lập tức cười lăn lộn trên giường, cười chảy cả nước mắt. Đứa bé này đúng là ngây thơ đáng yêu.

Thế nhưng kết thúc một trận cười, còn lại chỉ là bi thương vô tận.

Mà ngay khi các chị em phụ nữ vẫn còn hào hứng đắm chìm trong những tin tức bát quái đó, chiến dịch cuối cùng đã bùng nổ từ lâu.

Tôi áp tải thuốc mới chế vào trong kho, nhìn thấy binh sĩ trong quân doanh đều đang chờ xuất phát. Người ngựa nghiêm trang, vì cái gì?

“Diễn tập à?”

“Không phải.” Binh sĩ trả lời: “Ba mươi vạn quân Triệu tiếp cận rồi.”

Triệu quân hấp hối giã chết, muốn trong thời khắc cuối cùng đánh đòn phủ đầu, tìm kiếm một tia hy vọng cuối cùng.

Hoặc là vì cái gì khác?

Tôi đi gặp Tiêu Huyền, còn cách mấy cánh cửa đã bị một tiểu binh xa lạ ngăn lại, hỏi tôi là ai.

Tôi là ai? Vấn đề này phải trả lời thế nào? Còn nữa, mấy trạm kiểm soát này xuất hiện từ bao giờ vậy?

Tiểu binh nói: “Lục nguyên soái hạ lệnh chinh đồn lại cảnh giới, khắp nơi gia tăng trạm kiểm soát, tuần tra...”

“Được rồi, được rồi.” Tôi ngắt lời cậu ta: “Tôi cầu kiến vương gia, nhờ tiểu ca thông báo giúp cho.”

“Vương gia là ai muốn gặp cũng có thể gặp sao? Phải trình danh thiếp trước, sau đó sẽ thông báo cho cô biết thời gian.” Tiểu binh làm khó.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười: “Vậy cậu gọi Việt Phong ra đây, tôi sẽ nói với anh ta.”

“Việt thị vệ? Huynh ấy cũng không phải người tùy tiện có thể gặp!” Tiểu binh nhìn tôi khinh thường: “Ta nói này cô nương, cô không có việc gì thì về đi. Người nào cũng gặp, vương gia còn không mệt chết sao?”

Cuối cùng tôi cũng có chút không vui. Tiêu Huyền này, rốt cuộc đang giở trò gì vậy?

Trong nháy mắt khi tôi xoay người, một giọng nữ quen thuộc vang lên: “Mẫn cô nương đừng chân!”

Lục Đình Chi?

Lục tiểu thư mặc một bộ nữ quân trang, phong thái hiên ngang đi về phía tôi, nụ cười xinh đẹp trên mặt thật động lòng người.

“Mẫn cô nương đừng để bụng, tiểu binh này có mắt không trông.”

Thế nhưng tiểu binh hiển nhiên nhận ra cô ta, lập tức nghiêm trang cúi chào: “Lục tiểu thư.”

Tôi nhìn một màn khôi hài này, khốn khổ nở nụ cười.

Lục Đình Chi thân thiết nói với tôi: “Cô nương muốn gặp vương gia phải không. Vương gia vừa mới ngủ trưa, hay là nửa canh giờ nữa cô nương quay lại, hoặc là ta chuyển lời giúp cô nhé?”

Một câu trôi chảy nói ra, nghiêm nhiên khoác lên mình dáng vẻ như nữ chủ nhân của phủ này.

Trái tim tôi như bị đè dưới một tảng đá lớn.

“Không cần.” Tôi cúi đầu, không nhìn gương mặt tươi cười của cô ta: “Tôi chỉ muốn hỏi xem chuyện đánh trận này là thế nào thôi.”

“À, việc này sao.” Lục Đình Chi nói: “Mẫn cô nương quan tâm tới vương gia, tấm lòng này thật hiếm có, chỉ là, việc này là quân cơ đại sự, chúng ta không thể tùy tiện nói với người ngoài. Vì vậy, mong cô nương hiểu cho...”

Tôi không nhịn được mà nhú mày. Người ngoài?

Nụ cười của Lục Đình Chi vô cùng gai mắt. Tuy cô ta đã cố gắng che dấu nhưng vẫn không che đi được vẻ đắc ý dào dạt trong mắt.

Tôi không chút do dự, xoay người bỏ đi.

“Mẫn cô nương, vương gia ời!” Giọng nói của Việt Phong vang lên đúng lúc.

Tôi xoay người lại, Lục Đình Chi vẫn cười như trước, vẻ mặt thuần lương, vô tội.

Tiêu Huyền đang ở trong thư phòng, áo quần chỉnh tề, đầu tóc ngay ngắn, đang tập trung tinh thần xem bản đồ.

Đã sáu, bảy ngày tôi không gặp anh, hôm nay gặp mặt, anh lại gầy đi vài phần, thế nhưng toàn thân bao trùm một làn khí sắc bén như một thanh bảo kiếm, như một con mãnh thú ẩn mình trong bóng đêm sẵn sàng vồ ra.

Chiến dịch đã tới giờ phút cuối cùng rồi sao?

Tôi ngẩn người nhìn anh, Tiêu Huyền ngẩng đầu lên, cười với tôi: “Nhìn cái gì mà ngẩn người vậy? Đây?”

Tôi thoáng đỏ mặt, lắp bắp nói: “À... Sắp đánh trận rồi à?”

Tiêu Huyền nghiêm túc gật đầu: “Thám tử phái đi còn chưa có tin tức. Hoàng thượng... còn chưa biết thế nào.”

Sao?

“Hoàng thượng không ổn?”

Sắc mặt Tiêu Huyền nặng nề, anh khẽ nhếch môi. Mỗi khi lo lắng anh đều như thế này.

“Lửa chiến đã cháy đến chân rồi.” Tiêu Huyền nói: “Chúng ta nắm chắc thắng lợi, lo lắng duy nhất là...”

“Bọn chúng ép thiên tử ra lệnh cho chư hầu?” Tôi hỏi.

“Có lệnh cũng lệnh không được.” Tiêu Huyền cười lạnh: “Tuy bên cạnh hoàng thượng có trung thần hộ chủ, nhưng Triệu gia nhúng tay khắp nơi. Sợ rằng cuối cùng ngọc nát đá tan.”

“Nhưng nàng đến vừa đúng lúc.” Tiêu Huyền nói: “Từ lâu ta đã phải thân vệ ẩn nấp vào kinh bảo vệ bên cạnh hoàng thượng, bên kia vừa truyền tới mạch tượng gần đây nhất của hoàng thượng. Nàng xem có biện pháp nào không.”

Tôi nhận lấy một tập giấy, đọc từng tờ thật cẩn thận.

Hoàng thượng này sợ rằng có bệnh huyết áp cao, bệnh tim mạch, toàn thân suy nhược. Theo tôi thấy, trên cơ bản là không sống được bao lâu nữa.

“Thế nào?” Tiêu Huyền lo lắng nhìn tôi.

“Em sẽ viết đơn thuốc.” Tôi nói: “Nhưng nói thật, tình hình thật sự không tốt.”

Tiêu Huyền cắn chặt răng, trong mắt trào lên biển giận, cũng có lo lắng khôn cùng.

“Đại ca...”

Tôi không nhìn được mà khẽ vuốt lên nắm tay đang siết chặt của anh: “Đừng nóng ruột, anh không làm việc quá cấp bách được. Em sẽ cố hết sức, nhất định sẽ khiến người kiên trì được, có được không?”

Anh thả lỏng nắm tay, cầm lấy tay tôi. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng phức tạp truyền qua mười ngón đan vào nhau.

Tiêu Huyền lấy lại bình tĩnh, nói: “Lần này xuất chinh, Lục Dĩnh Chi sẽ đi theo ta.”

Tôi cứng đờ, không biết phải nói gì.

“Ta không đồng ý một cô gái lên chiến trường, nhưng cha cô ta kiên quyết muốn dẫn cô ta đi, ta cũng không quản được nhiều chuyện như vậy.” Tiêu Huyền khẽ hừ một tiếng: “Cô ta có Lục gia bảo vệ, ta chỉ lo lắng cho nàng.”

“Em chỉ ở hậu phương thôi.” Tôi nói.

“Trận chiến này sẽ liên quan tới thành bại.”

Tôi mỉm cười: “Anh sẽ luôn luôn chiến thắng.”

“Nhờ may...”

Tôi ngắt lời anh: “Đó chỉ là một trong một vạn thôi. Lão hòa thượng đã nói số của em rất hòa hợp với anh đấy thôi, có em ở bên cạnh, anh sẽ không thua.”

“Lão hòa thượng đã nói vậy sao?” Tiêu Huyền nghi hoặc.

Tôi nháy mắt: “Đương nhiên!”

Tiêu Huyền cười, bỗng vươn tay ôm tôi, hơn một nửa cơ thể đều đặt trên vai tôi, đầu cũng cúi xuống. Thật nặng nề.

“Tiểu Hoa.” Giọng nói rầu rĩ của Tiêu Huyền truyền đến: “Ta thật mệt.”

Trong lòng tôi chua xót, an ủi anh: “Nhanh thôi. Chờ đến khi vào kinh, tất cả đều sẽ ổn.”

Tiêu Huyền hừ một tiếng, không nói gì, hiển nhiên không đồng ý. Cũng đúng, đánh được giang sơn rồi, còn phải giữ giang sơn nữa. Nào có dễ dàng như vậy?

Tôi thở dài, cũng không biết phải nói gì. Đường do anh chọn, tôi cố gắng đi cùng anh, chỉ có thể như vậy mà thôi.

Khi đi từ thư phòng ra, tôi lại đụng phải Lục Dĩnh Chi, không biết cô ta đã đứng bên ngoài bao lâu, chén trà trong tay đã lạnh.

Nhìn thấy tôi, sự lo lắng trong mắt cô ta cấp tốc bị đè xuống, trên mặt lại dâng lên nụ cười khách khí.

Tôi không khôn khéo được như cô ta, chỉ gật đầu rồi rời đi.

49. Chương 49: Ai Đáng Tin? (2)

Năm ấy tiết trời ẩm áp, Hàn Lộ qua đi (Hàn Lộ là 1 trong 24 tiết của Trung Quốc, bắt đầu khoảng 8,9/10 dương lịch), mặt trời vẫn ẩm áp. Yến quân thừa dịp thời tiết thuận hòa, gõ vang trống trận.

Đây là một chiến dịch bền bỉ, gian khổ. Triệu đẳng triệu tập những thế lực cuối cùng tiến hành phản kháng, kẻ cùng đường luôn là kẻ ngoan cố nhất. Yến quân hao tổn trầm trọng mới có thể chọc thủng phòng tuyến của bọn chúng, chia toàn bộ doanh trại của Triệu đẳng làm hai. Tiêu Huyền dẫn đầu Bắc quân, Lục Hoài Dân dẫn đầu Đông quân, chia ra bao vây đối kháng.

Tôi dẫn theo những tinh anh của tổ quân y, ngày ngày chạy tới chạy lui giữa chiến trường và hậu phương, cứu chữa cho các thương binh. Nếu không thể ở bên cạnh Tiêu Huyền, tôi muốn giúp anh xây dựng một hậu phương không cần lo lắng.

Những tin tức từ tiền phương truyền đến coi như luôn làm người ta phấn chấn tinh thần. Theo từng bước tan vỡ của Triệu quân, tổ quân y dần tiến về phía kinh thành. Quân địch sơ xuất, tướng lĩnh đối phương lâm trận phản chiến, tiếng kêu than sôi trào, lòng người thay đổi, không một tin tức nào không nói cho chúng tôi biết: thắng lợi đang ở trong tầm tay. Mỗi một lần tin thắng trận truyền đến, chúng tôi luôn toàn thân máu đen, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng trên mặt là tràn đầy vui sướng.

Thế nhưng, trong số những tin tức truyền đến, cũng có không ít sự tích về Lục Dĩnh Chi. Sau khi binh chia hai hướng, cô ta vẫn theo bên cạnh Tiêu Huyền, cùng anh kề vai chiến đấu giết địch.

Mặc dù tôi và cô ta có khúc mắc, nhưng nghe đến những chuyện này, trong lòng tôi không khỏi kính phục. Một người con gái, nhất là một người con gái cổ đại, có thể làm được như vậy thật sự không dễ dàng. Cô ta thật sự là “nữ trung hào kiệt”.

Cuối cùng khí trời cũng trở lạnh, ban ngày tôi đều ở khu bệnh binh cứu chữa người bệnh, đêm xuống lại phải viết một lượng lớn tài liệu, bệnh án, bận đến mức không có thời gian để ăn chứ đừng nói đến chuyện gặp mặt Tiêu Huyền.

Bận rộn cũng có chỗ tốt của nó, khi bận rộn, người ta sẽ không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa, sẽ không dùng hết thương nhớ để nghĩ xem giờ này anh đang làm gì. Những khi không có chiến trận, anh đang họp hay đang xem địa đồ, đang ăn hay đang nghỉ ngơi. Còn Lục Dĩnh Chi, cô ta đang làm gì bên cạnh anh?

Thật là vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Ban đêm rất lạnh, đại khái nhiệt độ đã xuống tới mức không độ. Bếp lửa trong lều đã bị tôi chuyển tới phòng bệnh, tôi choàng thêm một chiếc áo khoác, dựa vào bàn ngoáy bút viết nhanh. Hơn mười bệnh nhân nữa vừa được đưa tới, bị thương trong lúc đang đánh du kích, đều trúng độc, mất nửa ngày tôi mới thu xếp xong xuôi. Trong đó có ba người bị thương quá nặng, tôi sợ bọn họ không qua được đêm nay.

Tôi hà một hơi vào lòng bàn tay, chà chà đôi tay đã lạnh đến mức gần như không còn tri giác. Tuy điều kiện của tổ quân y tương đối đơn sơ nhưng còn khá hơn những tướng sĩ ở tiền tuyến.

“Cô nương còn chưa ngủ sao?” Hải Đường thấy có ánh đèn, bước vào.

“Mau buông rèm xuống, lạnh muốn chết.” Một cơn gió từ bên ngoài thổi vào.

“Lại đưa bếp lò tới phòng bệnh rồi?” Hải Đường không vui: “Cô cũng thật là, có cần thiết phải như vậy không?”

Tôi cười cười: “Dù sao cũng không thể để các binh sĩ bị lạnh.”

Hải Đường oán giận: “Mỗi lần phân quân nhu tới chỗ chúng ta đều chỉ còn lại đồ thừa.”

“Tiền tuyến mới quan trọng, thiên vị bọn họ là đúng rồi.”

Hải Đường thở dài: “Trận này nên đánh xong sớm một chút đi. Để vương gia chúng ta mau mau lấy cô về nhà.”

“Nói vậy ư?” Tôi cười mắng.

Hải Đường nháy mắt với tôi: “Cô mới là chính chủ, đừng để mấy con quỷ họ Lục kia giành hết vinh quang. Cô ta có thể cầm dao thương, chúng ta lại có thể cứu người, cũng không kém gì cô ta.”

Tôi chống tay lên trán: “Là lúc nào rồi mà cô còn tâm tư để nói chuyện này!”

“Biết là cô không thích nghe mà.” Hải Đường mắt húng: “Ta đi trực đêm đây.”

Cô ấy thật sự có lòng tốt, tôi nghe cô ấy nói vậy trong lòng thoải mái ít nhiều. Quả thực, tôi không thua kém người ta. Chỉ là, tranh đấu trên tình trường không giống như cạnh tranh năng lực làm việc.

Thở dài, tôi tiếp tục vùi đầu viết bệnh án. Trong kho có vài loại thuốc sắp hết, ngày mai còn phải sai người đi chọn mua.

Màn bị xốc lên, gió lại cuốn vào.

Tôi tức giận: “Cô lại quên gì à?”

Người đi vào không nói gì. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt sắc nét của Tiêu Huyền.

Anh mỉm cười đi về phía tôi, bộ trang phục màu xanh đơn giản tôn lên dáng người cao lớn của anh, ánh mắt sâu thẳm của anh mang theo sự dịu dàng đến kỳ lạ, đôi mắt đó nhìn tôi chăm chú, giống như một biển nước bao trùm lấy tôi.

“Sao anh lại tới đây?” Để tới đây gần như phải xuyên qua hơn một nửa doanh trại đây.

Tiêu Huyền đứng trước mặt tôi, nói: “Nói thật là nhớ nàng nên mới tới.”

Vành tai tôi nóng bừng: “Thật buồn nôn.” Sau đó tôi cúi đầu nở nụ cười.

Tiêu Huyền cũng thấp giọng cười, hai tay giang rộng ôm lấy tôi, vùi mặt trong tóc tôi, hít sâu. Tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng.

“Nhớ ta không?” Giọng nói hơi khàn khàn của anh vang lên bên tai tôi.

Tôi cứng nhắc gật đầu.

Bên tai có tiếng cười khẽ nam tính, cánh tay ôm lấy tôi càng siết chặt.

Một tiếng thở dài.

“Thật tốt.” Tiêu Huyền vùi đầu trên vai tôi: “Nhìn thấy nàng, cảm thấy mọi thứ đều nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Đương nhiên, ở chỗ tôi, anh mới có thể buông xuống vỏ bọc bên ngoài, buông xuống trách nhiệm, buông xuống tất cả, tùy ý làm những gì mình muốn, không còn bận tâm. Thế nhưng ở chỗ tôi, anh cũng không là ai cả, chỉ là một người đàn ông mang tên Tiêu Huyền mà thôi.

“Bọn họ đều coi ta là vương gia, là thủ lĩnh, là hy vọng, là minh quân anh chủ trương lại. Chỉ có nàng coi ta là một nam nhân.”

Tôi rất muốn nói, anh có thể vĩnh viễn ở bên em, làm một người đàn ông bình thường hay không? Anh hiển nhiên không thể, cuối cùng anh vẫn phải trở về làm thủ lĩnh, làm hy vọng, làm minh quân anh chủ của anh.

Tiêu Huyền của em.

Tôi tựa đầu lên vai anh, thở dài.

“Dạo này anh ổn cả chứ?”

“Rất ổn.” Tiêu Huyền lộ vẻ vui sướng: “Nàng cũng thật là, vì sao không tới thăm ta?”

Tôi chỉ cười. Tôi thật sự có chủ động tới tìm anh, nhưng liên tiếp ba lần đều bị chặn lại từ xa, giải thích hết lời họ cũng không để tôi vào. Tốc độ hành động của Lục Dĩnh Chi thật nhanh, chưa bao lâu đã cách ly người ta trong phạm vi thể lực của mình. Cô ta thông minh, không cần chen chân vào giữa, chỉ cần khiến chúng tôi xa nhau trong thời gian dài, cho cô ta và Tiêu Huyền đủ thời gian ở chung là được.

Tôi nhìn gương mặt đang chờ câu trả lời của Tiêu Huyền, lời nói bị nghẹn lại trong họng.

Quên đi, hiếm khi nào ở bên nhau, không nên lãng phí thời gian vào oán trách.

Tiêu Huyền vuốt ve gương mặt tôi, khẽ nhíu mày: “Nàng gầy đi thật nhiều.”

“Mặc nhiều quần áo một chút đấy thôi.” Tôi thoải mái cười cười.

Tiêu Huyền nhìn xung quanh, lông mày nhíu lại càng chặt: “Vì sao ở đây lại lạnh như thế? Nàng không đặt lò sưởi? Vì sao không có người hầu hạ?”

“Anh nhỏ giọng một chút!” Tôi kéo anh: “Vương gia, đây không phải vương trưởng của ngài, lấy đâu ra nhiều quy củ như thế? Lò sưởi và nhân thủ đều phái tới phòng bệnh cả rồi. Em còn chịu được, chẳng lẽ anh không chịu được?”

“Ai nói ta không chịu được?” Tiêu Huyền trừng mắt nhìn tôi, cầm tay tôi lên: “Tay nàng đã lạnh đến thế này rồi!”

Tôi nhích người tới: “Vậy anh sưởi ấm cho em là được.”

Tôi luôn vui cười hoặc tức giận mắng anh, rất ít khi làm nũng, kết quả là phát hiện chiêu này vô cùng có tác dụng, dần ông đều thích phụ nữ như vậy. Tiêu Huyền lập tức hóa giận thành vui, đặt hai tay tôi vào trước ngực, càng ôm chặt lấy tôi.

Tôi cảm thấy thú vị, bàn tay sờ soạng trong áo anh, anh bị tôi làm cho run run, quát nhẹ: “Đừng xằng bậy! Cẩn thận ta đánh nàng!”

“Anhỡ sao?” Tôi cong tay gãi gãi.

Tiêu Huyền quát khẽ một tiếng, mạnh mẽ đẩy tôi ngã lên ghế dài.

Tôi bị anh đè nặng, gương mặt tuần tú của anh ở ngay phía trên tôi, tôi cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ từ trên người anh truyền tới.

Cả thế giới tĩnh lặng.

Ánh mắt Tiêu Huyền dần dịu lại, mang theo nụ cười thản nhiên và sự dịu dàng, phản chiếu về mặt sưng sờ của tôi. Anh cúi đầu xuống.

Bên ngoài đột nhiên vang lên hai tiếng ho khan.

Hình như là... Việt Phong?

Tiêu Huyền sa sầm mặt đứng dậy, tôi cũng đỏ mặt đứng dậy theo, sửa sang lại quần áo.

Len lén nhìn anh, trên mặt ghi rõ ràng bốn chữ “dục cầu bất mãn”. Tôi trộm cười.

“Vương gia, có quân báo.” Giọng nói xấu hổ của Việt Phong truyền tới.

Tiêu Huyền cảm tức, lại phải đi.

“Đi đi, đi đi.” Tôi bắt đắc dĩ cười, đẩy anh.

Thật sự tiếc nuối, gần đây chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, khó khăn gặp mặt lại chưa được một nén hương đã phải tiễn người đi.

Tiêu Huyền đầy bụng bức dọc đi tới trước màn, đột nhiên xoay người lại, đi nhanh tới trước mặt tôi, dùng một tay kéo tôi qua, hôn thật mạnh lên môi tôi. Tôi bị hành động đột ngột này của anh làm giật mình, ngẩn người để mặc anh làm cần, bị nắm tới phát đau cũng không giãy dụa.

Cuối cùng, đến khi anh buông ra, tôi đã thở hổn hển. Anh lại thỏa mãn cười một tiếng, lúc này mới xốc rèm lên bước nhanh ra ngoài.

Tôi vuốt đôi môi sưng đau, sưng sốt một lúc lâu, trên mặt nóng bừng, trong tim lại như tràn đầy mật ngọt.

Thế nhưng, nửa đêm hôm đó lại có việc lớn xảy ra.

Vân Hương gần như ngã lún vào trong lều, hô to: “Tỷ! Tỷ cứu Văn Hạo!”

Tiểu Trịnh?

“Cậu ta bị thương? Ở đâu?” Tôi nhảy ra khỏi giường.

“Không phải!” Văn Hương mãnh liệt lắc đầu: “Tình báo trong quân bị tiết lộ, một số phân đội của chúng ta bị tổn thất nghiêm trọng, điều tra ra vấn đề ở chỗ Văn Hạo. Hiện giờ mọi người đều cho rằng... hắn bán tin tình báo!”

Sao có thể có chuyện này? Tôi có thể vì vấn đề nam nữ mà trở mặt với Tiêu Huyền, nhưng đứa trẻ Tiểu Trịnh này tuyệt đối trung thành với Tiêu Huyền, không bao giờ thay đổi.

Tôi ôm quyết tâm xông vào trường đi tìm Tiêu Huyền, ngoài dự đoán của tôi, lần này, tầng tầng lớp lớp trạm kiểm soát lại thoải mái để tôi qua. Tôi không kịp nghĩ nhiều, lập tức vọt tới trước soái trường, nơi mọi người đang tụ tập.

Đèn đuốc rừng rực bốc cháy soi sáng một góc trời. Gần như tất cả các tướng sĩ cấp cao đều đã ở đây, còn Trịnh Văn Hạo đang bị trói hai tay sau lưng, quỳ gối trước mặt Tiêu Huyền, trên quần áo cậu ta đầy bụi, tóc tai tán loạn. Tiêu Huyền đứng trước mặt cậu ta, chấp tay sau lưng, dưới ánh lửa, gương mặt anh không một chút biểu cảm.

Tôi nhìn thấy Lục Dĩnh Chi đứng phía sau Tiêu Huyền không xa. Khi nhìn thấy tôi, cô ta còn có tâm trạng để mỉm cười.

Tổng Tử Kính đang nói: “Vương gia, việc này phải suy xét cẩn thận. Ta tin Văn Hạo không làm chuyện này.”

Các tướng lĩnh liên thanh phụ họa. Những năm gần đây, biểu hiện của Tiểu Trịnh trước mặt Tiêu Huyền, mọi người đều thấy rõ ràng, đương nhiên không nghi ngờ cậu ta. Tôi thấy vậy, trong lòng thoáng dễ chịu.

Sắc mặt Tiêu Huyền vẫn âm trầm, hỏi: “Thứ đó thật sự lục soát ra từ trên người hắn?”

Tổng Tử Kính có chút khó xử, vẫn phải gật đầu nói: “Vâng. Tìm thấy trong đai lưng của hắn.”

Trịnh Văn Hạo mím chặt môi, sắc mặt tái nhợt.

Sắc mặt Tiêu Huyền càng thêm khó coi, thân thể cứng nhắc, giọng nói ép tới thật thấp: “Văn Hạo, ta muốn nghe đệ giải thích. Đệ chỉ cần nói, ta và các chư vị tướng quân sẽ lắng nghe.”

Trịnh Văn Hạo siết chặt khớp hàm đến mức kêu lên khanh khách, nói: “Đệ... Không biết!”

“Sao có thể không biết?” Một tướng lĩnh xa lạ đột nhiên nói: “Thứ trên người mình, có lý nào lại không biết?”

“Cũng không thể nói vậy.” Tổng Tử Kính rất có ý bảo vệ Trịnh Văn Hạo: “Đồ dùng hàng ngày của Trịnh thiếu tướng cũng sẽ qua tay người khác. Hắn lại trời sinh tính tính hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết, nếu có người cố tình hãm hại, đặt trong quần áo hắn, chắc chắn nhất thời không phát hiện được.”

Mọi người gật đầu, vẻ mặt Tiêu Huyền cũng thả lỏng một chút, ra lệnh: “Truyền giáo úy của hắn tới hỏi.”

Rất nhanh, hai tiểu giáo được đưa tới.

Tổng Tử Kính trầm giọng hỏi. Hai tiểu giáo kia hiển nhiên vừa ngạc nhiên vừa lo lắng cho thiếu tướng của mình, thế nhưng Tiêu Huyền quân quân cực nghiêm, bọn họ cũng không cách nào bao che, đành phải thành thật trả lời, nói khi bọn họ thu dọn quần áo cũng cũng không phát hiện có gì bất thường.

Vẻ mặt Tiêu Huyền lại nghiêm trọng, hỏi: “Thường ngày, ngoại trừ các người, có ai chạm vào đồ vật của hắn không?”

Hai tiểu binh vò đầu bứt tai, suy nghĩ một lúc, một người nói: “Thường ngày, hai chúng ta sắp xếp sinh hoạt hàng ngày của thiếu tướng. Chỉ là...”

Mọi người đều tập trung lắng nghe.

Tiểu binh kia nói: “Chỉ là nếu trang phục của thiếu tướng bị hỏng không phải do chúng ta sửa. Mà là... Mà là...”

“Mà là cái gì?” Tiêu Huyền mắt kiên nhẫn.

Tôi cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo, bất an mạnh mẽ len lỏi khắp cơ thể.

Tiểu binh kia nói: “Mà do một vị cô nương tên Vân Hương may vá.”

Trong đám người lập tức vang lên những tiếng thì thầm khe khẽ. Vân Hương chỉ là người bên cạnh tôi, gần như ở đây không có ai biết. Thế nhưng ánh mắt Tống Tử Kính và Tiêu Huyền lại cùng lúc vượt qua khoảng cách xa xa, dừng lại trên người tôi. Tuy tôi đứng trong bóng tối, nhưng dường như tất cả ánh sáng lại chiếu đến đây.

Chuyện, chuyện này là...

Chỉ nghe Lục Dĩnh Chi đề nghị: “Chi bằng mời Vân Hương cô nương đến đây hỏi xem sao. Cô ấy không phải muội muội của Mẫn cô nương sao?”

Gân xanh trên thái dương Tiêu Huyền nổi lên.

“Mẫn cô nương, cô đến thật đúng lúc, vừa mới nói đến cô đấy!” Bên cạnh có người nhận ra tôi. Ánh lửa lập tức chiếu lên người tôi.

Có người muốn dẫn tôi tới trước, tôi vô thức vung tay né tránh. Một bóng người hiện ra trước mặt tôi.

Lục Dĩnh Chi đỡ lấy tay tôi: “Cô nương, mời đi theo ta.”

Tôi chưa kịp phản ứng đã bị cô ta lôi kéo, đi tới từng bước. Mỗi một bước lại cảm thấy toàn thân lạnh đi một phần. Tới khi tới trước mặt Tiêu Huyền, toàn thân tôi đã cứng nhắc. Trên người Tiêu Huyền tỏa ra khí lạnh như băng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Dĩnh Chi, gần như muốn xé cô ta thành nghìn mảnh nhỏ.

Tống Tử Kính cũng tức giận liếc mắt nhìn Lục Dĩnh Chi, sau đó quay lại nhỏ giọng nói với tôi: “Việc này không quan tâm đến muội, ta chỉ hỏi một chút thôi, muội biết không?”

Tôi ngơ ngác nói: “Tôi... biết.”

“Y phục của Văn Hạo là do Vân Hương may vá?”

Tôi cố gắng mỉm cười, nói: “Ai cũng biết tên nhóc Văn Hạo này thích Vân Hương nhà chúng tôi, may dày may dạn muốn Vân Hương vá áo ình. Chỉ là thiếu niên theo đuổi con gái mà thôi, cũng không có gì.”

Tiêu Huyền cắn chặt răng. Tôi nhìn anh, nhìn anh thật sâu.

Tống Tử Kính dẫn đo trong chốc lát mới nói: “Vay sợ rằng...”

“Tìm ta sao?” Vân Hương từ trong đám người đi ra.

Tôi gào lên trong lòng, xong rồi! Sắc mặt Tống Tử Kính lập tức trở nên tái mét.

Trịnh Văn Hạo mở to hai mắt, muốn từ dưới đất đứng lên lại bị người ta đè xuống.

Bóng dáng nhỏ gầy của Vân Hương đứng giữa các võ tướng cao lớn vạm vỡ càng có vẻ yếu đuối, đáng thương. Thế nhưng thất lưng của cô ấy lại thẳng tắp, kiên định đi tới, trên gương mặt thanh tú đều là vẻ kiên quyết, không sợ hãi.

“Ta có giúp Trịnh tiểu tướng may y phục. Ta...” Vân Hương yếu ớt liếc mắt nhìn tôi, dường như hạ quyết tâm, nói: “Là ta bỏ tình báo vào trong.”

“Vân Hương!” Tiểu Trịnh hét lớn một tiếng, giãy dụa đứng lên, vẻ mặt đỏ bừng, gân xanh bật ra. Hai binh sĩ vội vàng nhào tới kéo cậu ta lại. Khắp nơi bùng nổ.

Tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chân đứng không vững.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Không biết từ lúc nào Tiêu Huyền đã đứng ngay bên cạnh tôi, vươn tay đỡ lấy tôi, kéo tôi sát vào người anh, hơn nửa người chặn phía trước.

Trên mặt Tống Tử Kính không còn một tia huyết sắc, giọng nói lại bình thản thần kỳ, anh ta nói: “Cô nói cô để tin tình báo vào trong. Vậy ta hỏi cô, làm thế nào cô lấy được tin tình báo, muốn truyền cho ai?”

Đúng vậy! Phạm vi hoạt động của Vân Hương có hạn, luôn ở trong phòng, cô ấy làm thế nào có thể lấy được tình báo?

Mặt Vân Hương đỏ lên, ấp úng, nhưng làm thế nào cũng không tìm được một lý do.

Tống Tử Kính đợi cô ấy trong chốc lát rồi xoay người nói với Tiêu Huyền: “Vương gia, việc này phức tạp, nhất thời chưa thể thẩm tra rõ ràng. Xin vương gia hạ chỉ tạm thời giam những người liên quan lại, từ từ thẩm vấn.”

Tiêu Huyền chỉ chờ câu này, lập tức gật đầu.

Lục Dĩnh Chi đột nhiên nói: “Vương gia, quyết chiến sắp tới, nếu không có Trịnh thiếu tướng, vậy ai tới dẫn cánh quân bên phải?”

Trịnh Văn Hạo nghe vậy đột nhiên cảm hận ngắc đầu trừng mắt nhìn Lục Dĩnh Chi.

Ánh mắt sắc như dao của Tiêu Huyền cũng quét về phía cô ta, hàn ý trong đó thật sự có thể đóng nước thành băng. Lục Dĩnh Chi có chút khiếp sợ, cúi đầu.

Trịnh Văn Hạo xảy ra chuyện như vậy, người của Trịnh gia tạm thời không thể dùng, vậy còn lại ai?

Tiêu Huyền lạnh lùng hỏi: “Người nói xem?”

Lục Dĩnh Chi lộ vẻ thấp thỏm, khẽ run run nhưng vẫn kiên trì nói: “Ta đề cử Khưu lão tướng quân.”

Nét mặt Tiêu Huyền thoáng dịu lại, cao giọng nói: “Khưu lão tướng quân có ở đây không?”

Một vị lão tướng quân tuổi trên năm mươi, sắc mặt hồng hào đi ra khỏi đám người. Tiêu Huyền giao quân cánh phải cho ông ta trước mặt mọi người. Trịnh Văn Hạo vốn có chút căng thẳng, lo lắng, nghe được quyết định như vậy cũng yên tĩnh lại, cúi đầu không nói gì.

Tống Tử Kính vẫy tay, thuộc hạ dẫn Trịnh Văn Hạo, còn chính anh ta tự mình bước tới định dẫn Vân Hương đi.

Lúc này Vân Hương mới biết sợ, gọi tôi: “Tỷ! Tỷ!”

Tôi hoảng đến mức sắp khóc ra, nhào tới trước nắm lấy tay cô ấy không buông.

“Tiểu Hoa, nài bình tĩnh một chút.” Tiêu Huyền kéo tôi lại, nói bên tai tôi: “Không có việc gì, điều tra rõ sẽ để cô ấy về. Tử Kính sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Tôi không cam lòng, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể nhìn Tống Tử Kính tự mình cầm tay Vân Hương, đưa cô ấy đi.

Mọi người dần dần tan đi, Lục Dĩnh Chi nhìn tôi và Tiêu Huyền một lát, cười cười, cũng bỏ đi. Tôi xao nhãng thật lâu, lúc này mới vô cùng muốn xông tới xé nát gương mặt dối trá của cô ta. Trong lòng nghĩ vậy, bàn tay dùng sức, tất cả móng tay đều cắm sâu vào trong thịt.

Tiêu Huyền nói: “Chuyện này...”

“Sao? Anh còn muốn biện hộ cho cô ta phải không?” Tôi nổi trận lôi đình.

“Không phải.” Tiêu Huyền nói rất khó khăn: “Nàng nhẹ tay một chút, ai nha!”

Lúc này tôi mới phát hiện thì ra tay mình bấm vào tay anh: “Thảo nào không đau.”

Tiêu Huyền cầm cánh tay bị thương, khóc không ra nước mắt.

Tôi chuyển sang túm áo anh hoang mang nói: “Bọn họ sẽ thế nào? Có phải Lục gia đặt bẫy Vân Hương không?”

Tiêu Huyền trấn an tôi: “Lục gia đối phó với một tiểu nha đầu làm gì?”

“Nhưng Vân Hương là muội muội của em, còn em lại là người Tạ gia!”

“Nàng nói Lục gia đã biết thân phận của nàng rồi?”

“Bọn họ đã biết rồi?” Tôi nhìn Tiêu Huyền, anh ấy cũng nhìn tôi.

Tiêu Huyền nói: “Việc này xảy ra quá đột ngột, hiện giờ phỏng đoán không cũng vô ích.” Tuy anh cũng vô cùng phiền não, mệt mỏi nhưng vẫn an ủi tôi trước: “Nàng về nghỉ ngơi trước đi. Việc này ta sẽ tra xét cẩn thận, tuyệt đối không oan uổng bất cứ ai. Thế nhưng, cũng tuyệt đối không để một nghìn huynh đệ chết một cách vô ích.”

Lời nói của anh tàn nhẫn và kiên quyết đến mức khiến tôi rùng mình, nỗi thấp thỏm bất an trong lòng lại càng lớn hơn.

50. Chương 50: Ai Đáng Tin? (3)

Tối hôm đó trở về, tôi bắt đầu nóng sốt. Vốn tưởng rằng chỉ là quá mệt mỏi, vừa hoảng sợ vừa cảm lạnh, không ngờ bệnh tới mãnh liệt, nhiệt độ tăng vùn vụt, không giảm xuống được.

Trong mơ màng, tôi nhận ra Đồng Nhi đang than thở bên giường tôi, tôi hỏi cô ấy Vân Hương đâu? Cô ấy khóc nói đã ba ngày rồi còn chưa thấy. Còn nói vì sao bệnh của tôi chưa khỏi, làm cô ấy rất lo lắng.

Tôi an ủi cô ấy, nói không có việc gì, lại hỏi tình hình bên ngoài.

Đồng Nhi nói trận chiến đã bắt đầu, vương gia nói nếu tình báo đã bị lộ nên tiên hạ thủ cường. Cô ấy nhờ người chuyển lời tới vương gia nói tôi bị bệnh, thế nhưng đã ba ngày mà một chút tin tức cũng không có.

Sợ là Lục Dĩnh Chi lại nhảy ra giữa đường rồi. Cho dù cô ta không ngăn cản, chiến sự khẩn cấp, Tiêu Huyền cũng không có cách nào phân thân để tới thăm tôi.

“Quên đi.” Tôi yếu ớt nói: “Bệnh này cũng không có gì nghiêm trọng, hạ sốt là khỏi.”

Đồng Nhi nói: “Hải Đường tỷ tỷ bắt mạch cho tiểu thư, tỷ ấy nói mạch tượng của tiểu thư rất kỳ quái.”

Tôi hoảng sợ, ngoài miệng nói: “Nha đầu Hải Đường ấy thì biết gì, đừng nghe cô ấy nói linh tinh.”

“Nhưng mà...”

“Ngay cả tôi cô cũng không tin?”

Đồng Nhi không còn cách nào khác, đành liên tục lau người hạ nhiệt độ cho tôi.

Ngày tiếp theo, nhiệt độ của tôi hơi giảm đi một chút, chuyển thành sốt nhẹ, nhưng toàn thân vẫn không có chút sức lực, không nhấc nổi người ra khỏi giường, hoàn toàn không làm được chuyện gì. Tôi vội vàng lấy thuốc đã chế sẵn, ăn vào, hiệu quả dường như cũng không lớn, đầu óc choáng váng, hơn nữa còn không ăn được gì.

Ngày đó, nghe nói chiến sự ở tiền phương rất ác liệt, vương gia trấn giữ chỉ huy, các thiếu tướng dũng mãnh giết địch. Vân Hương vẫn chưa trở về, Tổng Tử Kính càng không thấy được cái bóng.

Nửa đêm, nóng sốt mơ màng, tôi sẽ nằm mơ, cảm giác giống như thật vậy.

Tựa hồ có người ngồi bên giường tôi, tôi có thể cảm nhận được cái lạnh từ trên bộ áo giáp của người đó, mang theo hơi thở nặng nề mệt mỏi nhuộm mùi máu tươi. Bàn tay đầy vết chai sạn vì quanh năm cầm kiếm vuốt ve gương mặt tôi, có chút thô ráp, có chút nhói đau, có chút lưu luyến.

Rồi có người cúi xuống, in đôi môi nóng rực lên trán tôi.

Tỉnh lại, bên cạnh chỉ có ánh trăng lạnh lùng trong trẻo, cái trán lại vẫn nóng bừng.

Tối ngày thứ năm, từ sáng sớm đã có người đến thông báo phải nhổ trại, nói rằng đã thắng trận, phải di chuyển về phía kinh thành.

Tôi khôi phục được một chút sức lực, không để ý đến sự phản đối của mọi người, mang theo đội quân y đi theo đại quân. Nhiệt huyết của mọi người cuộn cuộn như thủy triều, mãnh liệt trào dâng, thế nhưng tôi lại

mờ mịt. Thăng lợi dường như đã ở ngay trước mắt, nhưng tôi vẫn không nhìn thấy ánh rạng đông, ngược lại còn cảm thấy có một bóng ma thật lớn đang ở phía trước đợi tôi. Đó rốt cuộc là cái gì?

Hải Đường ngồi cùng xe với tôi, không ngừng oán trách: “Đã bệnh thế này rồi còn không an phận. Vương gia cũng thật là, không tới được cũng không nhấc lấy một lời. Nam nhân ấy mà, cứ đánh trận là không còn nhìn thấy bất cứ chuyện gì nữa.”

Chuyện tôi lo lắng lại là Vân Hương, không một chút tin tức, không biết thế nào rồi.

Rốt cuộc vì sao cô ấy lại nhận mình là gian tế?

Trong lòng tôi ngày càng bất an, nghĩ rằng dù thế nào cũng phải gặp Tiêu Huyền, bàn bạc rõ ràng một chút mới được.

Nhất thời không chú ý, suy nghĩ quá nhiều vấn đề, bộ não chịu quá nhiều sức nặng, vang lên ong ong, choáng váng, nặng trĩu cho đến quân doanh mới. Nửa đêm hôm đó, có vẻ nhiệt độ lại tăng lên.

Trong mộng lung, tiếng Đồng Nhi nói chuyện cùng ai đó lọt vào tai tôi.

“... Đã uống thuốc, nhưng không có tác dụng...”

“... Từ khi nào... Vì sao lại nghiêm trọng thế này?”

“Tiểu thư không cho nói!” Âm vực của Đồng Nhi tăng cao: “Nói là chiến sự quan trọng hơn!”

Người kia thấp giọng đáp lại vài câu, sau đó, một thứ gì đó mềm mại, lạnh lẽo trườn lên trán tôi. Tôi thở phào trong lòng, thật thoải mái.”

Có người đang dỗ dành tôi: “Tiểu Hoa, há miệng ra.”

Giọng nói kia thật quen thuộc, thật dịu dàng. Tôi hé miệng, một khối gì đó mát lạnh được nhét vào. Tròn tròn, trơn tuột, mang theo hương thơm. Là cái gì?

“Ngậm lấy, ngậm lấy là được.” Bàn tay lạnh lạnh của người kia vuốt ve cái trán nóng hầm hập của tôi, sau đó bắt mạch cho tôi.

Tôi lại nặng nề ngủ thiếp đi, rồi đột nhiên bị tiếng vỡ nát của chén trà làm cho giật mình tỉnh giấc. Tôi mở mắt, mọi thứ trong tầm mắt đều mờ ảo, tôi chỉ nhìn thấy một bóng người màu trắng.

“Quá hồ đồ!” Người kia đang nói, có vẻ rất tức giận.

Đồng Nhi hoảng hốt hỏi có chuyện gì. Người kia lại không nói, bởi vì tôi giật giật tay áo anh ta.

“Tiểu Hoa?” Người kia lập tức cúi người xuống.

Trong miệng tôi vẫn ngậm thứ mát lạnh kia, lẩm bẩm: “Vân Hương!”

Người kia giật mình, nói: “Cô ấy ổn cả. Coi như càng an toàn.”

Tôi nghe anh ta đảm bảo, biết rằng người này quỷ kế đa đoan nhưng sẽ không lừa dối, vì vậy yên lòng hơn nhiều.

“Bệnh của muội...”

Tôi quay đầu sang chỗ khác: “Ngủ một giấc sẽ không có việc gì.”

Thứ gì đó trong miệng dường như có công dụng kỳ diệu, luồng khí mát lạnh kia không ngừng truyền đến, kiên trì bền bỉ, đánh tan đi nhiệt độ cao trong cơ thể tôi từng chút một.

Khi tỉnh lại, cảm giác bên cạnh có người. Không phải Đồng Nhi.

Tôi cười khê: “Sao anh lại tới đây?”

“Muội tỉnh rồi?” Là giọng nói của Tống Tử Kính, mang theo sự mừng rỡ.

Tôi sững sờ một chút.

Bàn tay lạnh lạnh của anh ta sờ lên trán tôi: “Tốt hơn nhiều rồi. Muội cảm thấy thế nào?”

Tôi mở mắt nhìn anh ta, một lát sau mới nói: “Huynh... Bên ngoài thế nào rồi?”

Tổng Tử Kính nhẹ giọng nói: “Tất cả đều tốt, mọi yên tâm.” Ánh mắt anh ta dịu dàng, mang theo ý cười, nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi uống hết một bát thuốc lớn, hỗn hển thở: “Đã để huynh lo lắng rồi.”

Nụ cười của Tổng Tử Kính tan đi, sắc mặt anh ta tối sầm nhìn tôi, nói: “Thể chất của mọi vốn không tốt, lại không có nội lực hộ thân, không áp chế được độc tính, vì vậy thân thể mới càng ngày càng kém.”

Lỗi tai tôi ồng ồng vang lên một trận, trong chần, bàn tay siết chặt góc áo. Tôi không dám nhìn anh ta.

“Huynh... đừng nói cho anh ấy, được không?”

Tổng Tử Kính không nói gì.

Tôi cố gắng nâng người dậy: “Ít nhất hiện giờ đừng nói với anh ấy! Chờ đánh trận xong đã, sau đó hãy nói với anh ấy, được không? Dù sao nói lúc này, ngoại trừ tăng thêm phiền não cho anh ấy cũng không có tác dụng gì!”

Tổng Tử Kính nhìn tôi không dời mắt, vẻ mặt rất phức tạp.

“Mọi thật sự luôn luôn nghĩ cho hần.”

Tôi tựa vào đầu giường, cười khổ: “Huynh đã nói, anh ấy là người làm đại sự. Muốn làm người phụ nữ bên cạnh anh ấy thì phải hiểu chuyện.”

“Lục Dĩnh Chi vẫn luôn ở bên cạnh hần.”

Tôi đau như bị đâm, nhúu mày, quay mặt sang chỗ khác: “Chuyện đó nói sau đi.”

Tổng Tử Kính nói: “Không nên giao vấn đề cho vương gia. Ta là nam nhân, ta có thể nói uội, nếu mọi giao vấn đề này cho nam nhân giải quyết, kết quả, thường sẽ làm mọi vô cùng đau đớn.”

Tổng Tử Kính uyên thâm như vậy cũng phải dùng bản thân để thuyết minh vấn đề cho tôi, trình bày thói hư tật xấu của đàn ông, tôi sao có thể không nghe, nghe xong sao có thể không để bụng?

Thế nhưng, nếu tôi tự mình giải quyết, sợ rằng chính tôi cũng sẽ rất đau lòng.

Tổng Tử Kính nói cho tôi biết, chúng tôi đã tới gần kinh thành. Triệu đẳng binh bại như núi, tan đàn xẻ nghé, quan viên lớn nhỏ, hào môn vọng tộc nhao nhao chuyển đi, mấy trăm dặm xung quanh kinh thành đã hoàn toàn hỗn loạn. Chuyện này ngược lại càng tiện cho Yến quân thuận lợi hội hợp, triệt để truy quét tàn dư Triệu đẳng, đợi thời cơ tấn công vào kinh thành.

Lúc trước Tạ gia còn bị giám thị, hiện giờ Triệu thị ốc còn không mang nỗi mình ốc, cũng thả lỏng đi nhiều. Bà chị thái tử phi và ông anh rể thái tử của tôi không biết bị giam lỏng ở đâu. Thật ra như vậy cũng tốt, miễn cho đôi đó chen một chân làm rối chuyện.

Tổng Tử Kính nói xong tình thế hiện giờ, chủ đề lại quay về tôi.

“Cũng may độc này có giải được.” Cười khổ một chút rồi anh ta lại nói: “Ta vẫn nghĩ độc của vương gia giải thật kỳ quặc, không ngờ mọi thật sự đập nổi chìm thuyền*, liệu mình cứu giúp.”

* Đập nổi chìm thuyền: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Anh ta thở dài một tiếng.

“Lúc đó tôi cũng là không còn biện pháp nào khác.” Tôi cười cười nói: “Anh ấy vừa phát độc vừa bị thương, giải được lại chưa chế xong. Chỉ cần chần chờ một lát sẽ mất cơ hội tốt nhất để cứu chữa. Tôi sợ đến lúc đó độc của anh ấy chưa được giải, thương lại chưa lành, anh ấy nhất định sẽ chết. Trên sách viết, khi dùng được có thể phối hợp với nội lực để ép độc tố ra, tuy được chỉ là bán thành phẩm nhưng vẫn ép ra được hơn một nửa độc tố. Hiện giờ trong người anh ấy còn lại một chút độc, một thời gian tới sẽ không có ảnh hưởng gì, tôi lựa thời cơ lại chế giải được là được.”

“Vậy độc trong người muội là thể nào?”

“Aiz.” Tôi thở dài: “Cũng là ngoài ý muốn thôi.”

“Trong sách viết chính xác là, Yên Hoa Tam Nguyệt là cổ độc. Đã là cổ thì có thể chuyển động. Thật ra trong sách viết cách giải độc chính là dùng được tính thúc giục cổ sống trong cơ thể, rồi dùng nội lực ép độc tố ra ngoài. Được tôi cho vương gia dùng tuy không phải loại thành phẩm nhưng cũng đủ để thôi thúc cổ hoạt động. Còn tôi, lúc đó dính không ít máu độc, đại khái là trên người có một vết trầy da nào đó... Tôi cũng ôm tâm lý may mắn, cứ nghĩ rằng sẽ không có việc gì. Cuối cùng vẫn không tránh được... Nhưng mà...” Tôi vội vàng bổ sung: “Sau đó tôi đã lập tức ăn thuốc giải chưa làm xong, vẫn có chút tác dụng, có thể ức chế phần lớn độc tính.”

Tống Tử Kinh nhú mày, mang theo cơn giận mơ hồ, nói từng chữ thật kiên định: “Đợi chiến thắng rồi, ta sẽ tự mình đi tìm mấy loại dược còn thiếu, bất kể thể nào cũng phải giúp muội giải độc.”

Tôi cười cảm kích: “Làm phiền tiên sinh rồi.”

“Không phải muội đã hứa không gọi ta là tiên sinh nữa sao?” Tống Tử Kinh đột nhiên nói.

Tôi nhìn gương mặt tươi cười nho nhã của anh ta, lúc này mới ngẩn người nhớ ra: “Tử Kinh ca?”

Anh ta có vẻ rất vui mừng.

Tôi nói: “Tử Kinh ca, chuyện Vân Hương... Tôi chỉ xin huynh điều tra rõ sự thực, trả lại sự trong sạch cho Vân Hương.”

Nụ cười Tống Tử Kinh thoáng thu lại, quay về với vẻ cao thâm. Anh ta chỉ gật đầu. Trong lòng tôi rất bất an, chỉ là một cái gật đầu, một chữ cũng không có.

Tống Tử Kinh nói: “Muội cũng phải hiểu, có một số chuyện thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thật ra rất phức tạp.”

Tôi thực sự càng ngày càng không hiểu được anh ta.

Qua Đông Chí, trăm vạn Yến quân đặt chân tới dưới tường thành.

Đó là một hồi chiến trận cuối cùng. Tiêu Huyền ném mật nằm gai, vất vả lên kế hoạch hơn mười năm, toàn thể tướng sĩ Yến quân dầm máu chiến đấu hơn hai năm, rốt cuộc ngày hôm nay đã có thể đối mặt với kẻ địch cuối cùng. Triệu đẳng lại dám phát động dân chúng chưa kịp chạy trốn dầm máu thịt tới cản đường tiến của Yến quân. Dân chúng quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, bị thương tuyệt vọng bị xua tới chen chúc ở trước cổng thành.

Ai thấy một màn như vậy đều sẽ khiếp sợ vô cùng.

“Kẻ cầm quyền lấy hạnh phúc của bách tính để mưu cầu, lấy sinh kế của vạn dân làm nhiệm vụ, một kẻ xua đuổi, đánh đập lê dân bách tính thật không bằng chó lợn...”

Tiêu Huyền hô to với bách tính một bài diễn thuyết nhận chức, vừa dễ hiểu, vừa chân thành cảm động, cũng hô lên tiếng lòng của dân chúng.

Không biết binh sĩ nào trong quân đột nhiên hô lên một tiếng: “Tam thúc! Là cháu đây! Là Trữ Tử đây!”

Một ông lão trong đám người đối diện lao ra: “Trữ Tử! Cháu còn sống!”

“Sống! Còn sống!” Một binh sĩ trẻ tuổi chạy ra trước trận: “Vương gia thu nhận cháu, để cháu theo vương gia đánh trận! Đánh chết bọn Triệu tặc! Báo thù cho cha mẹ cháu!”

Ông lão bị cản không thể chạy sang, nhưng vẫn kích động đến mức khóc rống lên: “Ông Trời có mắt, vương gia đức độ, để lại hậu duệ cho Trương gia chúng ta!”

Từ khi đó, tiếng hô bạn gọi bè từ nhỏ biến thành lớn, không ngừng vang lên.

“Cha...”

“Đại ca, đệ là tứ đệ đây!”

“Chú hai...”

“Vương lão nhị, ta là Lý Tử nhà đối diện đây!”

Cục diện vốn là gương cung bạt kiếm, chớp mắt đã thành đại hội nhận người thân. Có phải hơi quá khoa trương không. Cho dù là họ hàng tám đời cũng không đến mức thân quen như vậy chứ? Thế nhưng dân chúng đã bất kể có thân thích ở trong quân hay không, không có ai không bị bầu không khí này ảnh hưởng. Binh khí trong tay đã vứt bỏ trên mặt đất từ lâu, bất luận quen hay không quen, tất cả đều ôm lấy nhau. Trong những tiếng an ủi “ngày lành tới rồi” và nước mắt giàn dụa, Yến quân cứ thể đơn giản chậm rãi đưa bọn họ rời khỏi cổng thành.

Tôi nhìn Tống Tử Kính, Tống tiên sinh cười vô cùng đắc ý. Anh ta nói: “Vương gia đã biết trước lão già họ Triệu sẽ dùng đến chiêu này, đặc biệt dặn ta phải diễn màn kịch vừa rồi.”

Tiêu Huyền ngồi trên lưng ngựa, hăng hái cười, vung roi, dẫn đầu đội quân tiến sát tới tường thành.

Trên thành đã không còn bóng dáng binh sĩ, nhưng có một người đàn ông trung niên gầy gò mặc áo quan màu tím, mang theo vài quan viên, đứng ở nơi bắt mắt nhất.

Tống Tử Kính thấp giọng nói cho tôi biết: “Đó là Triệu Khiêm.”

Là Triệu tể tướng. Là ngọn nguồn của chiến tranh loạn lạc?

Triệu Khiêm chấp tay hành lễ với Tiêu Huyền.

“Thần, Triệu Khiêm, đặc biệt phụng mệnh Ngô hoàng vạn tuế, ở đây chờ nghênh tặc Tiêu Huyền. Thánh dụ của vạn tuế ở đây, nghênh tặc còn không xuống ngựa chịu trời?”

Thân hình cao ngất của Tiêu Huyền ngồi trên lưng ngựa, gương mặt tuấn tú bất khuất, gầy guộc, bình tĩnh, trầm ổn, chín chắn, không chút sợ hãi. Trên gương mặt anh mang theo nụ cười châm chọc, ánh mắt khẽ nhú lại nhìn người phía trên tường thành.

“Triệu đại nhân, người thông minh không nói tiếng lóng. Hoàng thượng trọng bệnh đã lâu, bị các người giam lỏng không nhìn thấy mặt trời, đối với các người có tận cùng oán hận. Các người từ đâu lấy được thánh chỉ này, khi quân phạm thượng, lừa gạt thiên hạ. Còn tướng giang sơn này nằm trong bàn tay Triệu gia các người hay sao?”

Khoảng cách quá xa, tôi không nhìn thấy biểu hiện của Triệu Khiêm. Chỉ thấy lão thu lại cánh tay đang làm ra vẻ, phía sau lão có người tiến lên, la lớn: “Tiêu Huyền! Người cầu kết với Bắc Liêu, họa quốc ngược dân, biến quốc thổ thái bình thành nơi tụ tập tội ác, loạn thần tặc tử, trời đất không dung, nhân dân bách tính căm phẫn, người đã biết tội chưa?”

Ý cười của Tiêu Huyền càng rõ ràng, lồng ngực rung rung, thật sự vui sướng, giống như đối phương đang ca ngợi anh ấy vậy.

Anh vung tay lên, Tống Tử Kính rời khỏi chỗ tôi, nhẹ nhàng đi tới trước quân, mở quyển sách tròn trong tay ra, vang vang đọc lên.

Đó là bài hịch, chữ chữ như châu như ngọc, mạnh mẽ đánh thép, giọng nói không lớn, cũng không tính là hùng hồn của Tống Tử Kính vang khắp chiến địa trống trải, bị tường thành vọng ngược lại, tạo nên cảm giác tuyên truyền giác ngộ rất lớn. Cả đại địa giống như đều đang rung lên, đáp lại trong im lặng.

“Thứ nhất, tham quan ô lại trải khắp quốc thổ, dối trên lừa trên, kết bè kéo cánh, quấy rối triều cương; thứ hai, thuế khóa lao dịch nặng nề, tư tàng trục lợi, cướp đoạt của dân, chèn ép dân chúng; thứ ba, thể tộc hào môn lừa gạt cường đoạt, phung phí tiền của, không để ý đến dân sinh khổn khổ...”

Tống Tử Kính lưu loát đọc tiếp, Triệu Khiêm ở trên tường thành vẫn còn nén nhịn được. Đến đoạn “vây cánh ngầm mở rộng khắp nơi, mưu sát ám toán”, cuối cùng ông ta cũng bộc phát, một chương vỡ mạnh lên viên gạch trên tường thành.

Triệu thừa tướng này nhìn có vẻ không giống người tập võ, không biết một chương này vỡ xuống, tay có đau hay không.

Tổng Tử Kính cũng rất phối hợp mà ngừng lại.

Tiêu Huyền nói: “Sao vậy, Triệu đại nhân? Có cần ta đưa ví dụ không?”

Toàn thân Triệu Khiêm chấn động, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền nói: “Dẫn cô ta ra!”

Ai?

Tôi tò mò nhìn về phía Tổng Tử Kính. Thế nhưng Tổng Tử Kính đột nhiên quay mặt đi, không nhìn tôi.

Tôi nhìn thấy các binh sĩ tách ra một con đường. Hai người bị áp giải ra.

Khi nhìn rõ một gương mặt trong hai người đó, tôi chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đóng thành băng, trái tim ngừng đập, mọi âm thanh trên thế giới cách xa khỏi tôi trong nháy mắt.

Vân Hương?!

Cô bé xinh đẹp kia hơi cúi đầu, trang phục ngăn nắp sạch sẽ, vẻ mặt bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống một con thiên nga chờ đợi cái chết.

Vân Hương từng rất nghiêm túc nói với tôi: “Muội không xứng.”

Đến bây giờ tôi mới biết cô ấy ý chỉ cái gì!

Tôi thoáng lảo đảo, lại được một binh sĩ đỡ lấy, đó là thân binh của Tổng Tử Kính.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa giận dữ bốc lên trong lòng tôi: bọn họ đã có kế hoạch từ lâu!

“Người có nhận ra vị cô nương này không?” Tiêu Huyền hỏi: “Vị cô nương này đã ẩn nấp bên cạnh ta hơn ba năm, bề ngoài chưa từng thay đổi, ngài không nên quên mới được.”

Toàn thân Triệu Khiêm run run, cuống quýt quay đầu nói gì đó với người bên cạnh.

Giọng nói của Tiêu Huyền chói tai như nghiền nát băng đá: “Triệu đại nhân, người sẽ không quên chính con gái của mình chứ! Triệu tiểu thư sẽ đau lòng lắm đấy!”

Hai chân tôi mềm nhũn, gần như ngồi bệt xuống đất.

Chuyện này, rốt cuộc là, là chuyện gì?!

Vì sao Vân Hương lại trở thành tiểu thư Triệu gia? Vì sao anh ấy nói ba năm nay diện mạo của Vân Hương chưa từng thay đổi? Vì sao chuyện này lại xảy ra? Vì sao không ai nói cho tôi biết trước?

Cuối cùng Vân Hương cũng ngẩng đầu lên, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Huyền, sau đó nhìn về phương tường thành.

“Cha...” Tiếng nói của cô ấy rất nhẹ, nhưng có thể truyền vào lỗ tai của tất cả mọi người.

Triệu Khiêm không vì thấy con gái mình bị bắt mà tỏ ra sợ hãi, lão chỉ thẹn quá hóa giận, chửi ầm lên: “Đều là quân ăn hại như mẹ ngươi! Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong! Nuôi người có ích lợi gì! Đừng gọi ta là cha! Ta không phải cha ngươi! Ai biết cha ngươi là tên khốn nào...”

Vài người bên cạnh vội vàng kéo lão lại.

Từ lâu trước đây, có người nói cho tôi biết, Triệu gia chỉ có một cô con gái, chính là Triệu Phù Dung luôn ái mộ Tổng Tử Kính kia. Một cô con gái được thiếp thất sinh ra không được thừa nhận, chưa ai từng gặp nàng.

Vân Hương?

Tôi lảo đảo đứng không vững. Trong người có một dòng khí cuộn cuộn, xông lên khiến tôi không thể hít thở được.

Đại quân cắm trại ngay dưới chân thành, tôi chạy vọt đi tìm Tiêu Huyền. Lần này, Lục Dĩnh Chi không phải người ngăn cản tôi.

Tôi chạy ào vào trong trường, bên trong chỉ có một mình Tiêu Huyền.

Dường như anh đang đặc biệt đợi tôi.

Tôi nhìn anh, gương mặt kia vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Tiêu Huyền: “Nàng bình tĩnh một chút đã.”

“Nếu em xúc động, em đã trực tiếp đi tìm cô ấy rồi!”

Tiêu Huyền nhẹ giọng nói: “Tình cảm của nàng và cô ta tốt như vậy, ta không đành lòng nói cho nàng. Ta không muốn nhìn thấy loại vẻ mặt này xuất hiện trên gương mặt nàng.”

Tôi vừa hoảng sợ vừa giận dữ: “Anh không đành lòng nói cho em biết, vậy mà anh lại chọn tình cảnh như ngày hôm nay để em biết tất cả?”

Tiêu Huyền có chút bất đắc dĩ, nói: “Cuối cùng nàng vẫn sẽ biết.”

Tôi yên lặng.

“Anh... Các anh, biết từ khi nào?”

Tiêu Huyền khẽ nhún mày một chút, nói: “Nàng còn nhớ khi nàng cùng Tử Kính rời khỏi kinh thành, qua sông bị tập kích không?”

“Sớm như vậy?” Tôi kinh ngạc.

“Khi đó, nàng bị tách khỏi bọn họ. Tử Kính dẫn theo cô ta tới tìm chúng ta. Một số chi tiết trên đường khiến Tử Kính nghi ngờ. Vân Hương bán mình tới Tạ gia trước khi nàng khỏi bệnh không lâu, chưa từng có biểu hiện gì không thích hợp. Thế nhưng khi chúng ta quay lại tìm thân thích của cô ta thì bọn họ đã không còn tung tích từ lâu.”

Tôi ngắt người lắng nghe, từng câu từng chữ như những viên mưa đá đập lên đầu tôi.

“Không chỉ những chuyện này, còn có rất nhiều đầu mối khác. Trước đây khi còn ở Tạ gia, cô ta rất quen thuộc với những tiểu thư ở ngoài viện, thường xuyên tặng chút điểm tâm, hoa quả.”

“Đó là cô ấy thử tay nghề.” Tôi vội vàng nói.

“Cô ta đang liên lạc với tuyến tình báo.” Tiêu Huyền nghiêm mặt sửa lại: “Nàng trốn khỏi nhà, bởi vì cô ta để lại manh mối, Tạ gia mới tìm được nàng nhanh như vậy.”

“Em...” Tôi không biết nên nói gì.

“Qua sông bị tập kích cũng do cô ta tiết lộ hành tung. Tử Kính tương kế tựu kế, để cô ta đi theo ta; sau khi tới thành Tây Dao, cô ta luôn qua lại với đám tạp dịch. Không, đừng nói rằng cô ta thân cận với hạ nhân. Một người bị bắt trời hôm nay chính là tạp dịch trong quân! Vân Hương lấy được tình báo, sau đó luôn thông qua những người này để truyền ra ngoài.”

Tôi ngắt lời anh ấy: “Thế nhưng Vân Hương, cô ấy chỉ là một cô bé bình thường, cô ấy lấy đâu ra những tình báo này?”

“Người giúp cô ta lấy tin tình báo là một giáo úy dưới trướng ta. Tên này đã cắn lưỡi trong ngục. Nàng có cần thấy thi thể không?” Cả sắc mặt và giọng nói của Tiêu Huyền đều thật nghiêm khắc.

“Em... Anh...” Toàn thân tôi run run: “Cô ấy, nếu cô ấy có ý hại em, em đâu còn sống đến bây giờ?”

Tiêu Huyền thở dài: “Cô ta sẽ không hại nàng. Ta nói rồi, tình cảm của nàng và cô ta sâu nặng. Nguyên nhân chính là như vậy, khi ở Xích Thủy, cô ta hạ độc vào nước, vốn nên hạ độc cả trong nguồn nước của vương phủ, thế nhưng cô ta không muốn hại nàng mới không làm vậy. Sau đó, cô ta bị nhốt trong biển lửa, cô ta vốn đã muốn chết...”

Tôi giống như bị một tia sét đánh trúng: “Cô ấy... Cô ấy...”

“Nàng cứu cô ta.” Tiêu Huyền nói.

Trong mắt tôi có thứ gì đó nóng bỏng dâng lên.

“Em không tin.” Tôi gào lên: “Rõ ràng cô ấy chỉ là một cô bé thật bình thường! Rõ ràng là như vậy!”

Tiêu Huyền nắm chặt vai tôi: “Tiểu Hoa, nàng bình tĩnh một chút. Nàng nghĩ lại thật kỹ đi, nếu cô ta thật sự là một nữ tử bình thường, Tổng Tử Kính muốn bắt cô ta hà cớ gì phải tốn nhiều sức lực như vậy?”

Tôi đứng ngẩn người, nhớ tới khi Tổng Tử Kính áp giải Vân Hương đi luôn gắt gao bắt chặt mạch môn trên tay cô ấy.

Chân tôi như nhũn ra, Tiêu Huyền đỡ tôi ngồi xuống.

Tại sao có thể như vậy?

“Em muốn gặp cô ấy.”

Tiêu Huyền nói: “Ta dẫn nàng đi.”

51. Chương 51: Vân Tan, Hương Tàn

Trong lều trại giam giữ phạm nhân có một bếp lửa nhỏ, thế nhưng nhiệt độ của nó mỏng manh đến mức không cách nào ngăn cản được cái lạnh tràn qua khe hở từ bốn phương tám hướng. Tình trạng của Vân Hương vẫn ổn, khoác một chiếc áo choàng cũ, ngồi trên ghế dài, mặt cắt không còn giọt máu nhưng thân thể không bị tổn thương nào.

Tôi và Tiêu Huyền đi vào. Cô ấy nhìn thấy tôi, lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Đó không phải nụ cười vừa dịu dàng, thân thiết vừa ngây thơ như ngày thường, mà là một nụ cười hồ thẹn, bất đắc dĩ, mang theo chút trưởng thành. Gương mặt vốn quen thuộc không gì sánh được của cô ấy bỗng nhiên trở nên xa lạ đối với tôi, bản thân cô ấy cũng giống như lớn hơn độ tuổi nên có rất nhiều.

Tôi ngỡ ngàng. Không gặp cô ấy thì muốn gặp, gặp được cô ấy rồi lại không biết phải làm gì.

“Tỷ.” Chính Vân Hương là người mở miệng trước, cô ấy nói: “Muội xin lỗi.”

Chỉ ba chữ đã khẳng định tất cả lời nói của Tiêu Huyền.

Tôi muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn ứ, không cách nào phát ra tiếng.

Cô bé này, ngay từ ngày đầu tiên tôi bước chân tới thế giới này, đã làm bạn cùng tôi, dùng sự thân thiện, sẵn sàng, chăm chỉ của mình khiến tôi chậm rãi thích ứng với thời đại này, mở ra một cuộc sống mới. Thế nhưng kết quả là, tôi phát hiện ra, tôi căn bản không hiểu gì về cô ấy.

Vân Hương lại bình tĩnh đến đáng sợ.

“Tỷ, muội bị trừng phạt đúng tội, tỷ đừng đau lòng vì muội. Muội phụ sự tin tưởng của tỷ, hại chết rất nhiều người. Dân chúng bị bệnh mà chết ở thành Xích Thủy, hàng nghìn binh sĩ bị bán đứng mà chết trên chiến trường. Đây đều là tội nghiệt của muội. Muội đã lừa dối mọi người, là lỗi của muội.”

Tôi giãy ra khỏi bàn tay Tiêu Huyền, chạy tới trước mặt cô ấy.

“Nha đầu ngốc này! Muội... Vì sao muội lại như vậy? Vì sao?”

Vân Hương ngẩng đầu, dịu dàng cười với tôi.

Mảnh bị xóc lên, Lục Dĩnh Chi và Tổng Tử Kính cùng đi vào.

Vân Hương không nhìn bọn họ, chỉ nói: “Muội vốn tên là Phù Dung. Không phải họ Triệu, cũng không xác định họ gì. Chính vì như vậy, ở Triệu gia, muội và mẹ muội chưa được sống qua mấy ngày an lành. Cho đến khi muội mười lăm tuổi, Triệu Khiêm tập trung muội và một vài cô bé, cậu bé từ các nơi tìm đến lại một chỗ, dạy bọn muội võ công, y dược. Khi đó muội mới biết, muội là một quân cờ của Triệu gia.”

Ánh mắt cô ấy nhìn về một góc của lều bạt: “Bọn chúng cho bọn muội ăn một loại độc, cứ sáu tháng lại phát tác một lần, chỉ có bọn chúng mới có thuốc kìm hãm. Người trúng độc, thân thể già đi nhưng bề ngoài không có nhiều biến đổi.”

Tôi rùng mình một cái.

“Không sai.” Vân Hương mỉm cười gât đầu: “Ba năm nay, tuy đã cố gắng che giấu nhưng bề ngoài vẫn chỉ dừng ở mười lăm tuổi. Những ai cẩn thận đương nhiên sẽ nhìn ra manh mối.”

“Độc đó không thể giải sao?” Tôi kêu lên.

Vân Hương lắc đầu: “Độc này, trong “Thu Dương lục bút” đã viết khó giải, tỷ đã từng đọc uội nghe.”

Tôi ghen lời, cũng mơ hồ nhớ tới một việc như thế.

“Muội được huấn luyện bốn năm, sau đó được phái đến Tạ gia. Chuyện sau đó, tỷ biết cả rồi đấy.” Vân Hương cúi đầu.

“Muội...” Tôi lúng túng, không biết nên nói gì: “Muội... Không cần... nghe theo bọn chúng...”

“Mẹ muội còn ở trong tay bọn chúng.” Vân Hương nói: “Muội chỉ có thể nghe theo bọn chúng.” Cô ấy cười khổ, sau đó rơi nước mắt.

Rồi Vân Hương ngẩng đầu nhìn về phía Tống Tử Kính, cười vô cùng dịu dàng: “Ta không hận huynh. Từ lâu ta đã biết huynh sẽ không để tâm đến một Vân Hương vô cùng bình thường này, chỉ là, ta luyện tiếc cơ hội này, luyện tiếc cơ hội có thể ở gần bên huynh. Có lẽ huynh đã sớm quên, năm năm trước, dưới cây cầu Lục Thủy, huynh từng lao vào trong nước cứu một tiểu cô nương.”

Trên gương mặt luôn bình tĩnh của Tống Tử Kính hiện lên vẻ ngẩn ngơ, sau đó chuyển thành kinh ngạc.

“Đó là...”

“Đó là ta.” Lúc này, từng hành động, cử chỉ của Vân Hương đều hiện ra vẻ chín chắn của độ tuổi thật sự: “Ta ra ngoài đảm nhận nhiệm vụ, trên đường sinh biến, suýt chút nữa chết chìm trong nước. Huynh cứu ta lên, chữa thương cho ta, không chê ta vì trúng độc mà bề ngoài hoàn toàn thay đổi, nhận ta làm tiểu muội. Sau đó, ta bỏ đi không lời từ biệt, thế nhưng ta vạn lần không muốn. Huynh biết đấy, đó là lần đầu tiên ta cảm nhận được sự quan tâm, thương yêu từ một người ngoài mẹ ta.”

Tống Tử Kính ngơ ngác nhìn Vân Hương.

Vân Hương bỗng tươi cười vô cùng xinh đẹp, nói: “Còn một chuyện nữa, nhất định phải nói cho huynh. Sau đó huynh trở thành tri kỷ của quận chúa Dương thành, huynh có biết những bức thư cô ta viết cho huynh đều do ai viết không?”

Cuối cùng, sắc mặt Tống Tử Kính hoàn toàn thay đổi.

Vân Hương cười vô cùng cay đắng: “Khi đó ta nhận mệnh ẩn nấp trong phủ quận chúa để giám thị, làm nha hoàn trong phòng cô ta. Quận chúa Dương thành đó tài trí bình thường, trời sinh hiếu thắng, một lòng muốn kết bạn cùng huynh. Nghe nói ta xuất thân là con gái tú tài, lập tức muốn ta viết thơ thay cô ta để kết giao với huynh.”

Về mặt Tống Tử Kính đầu tiên là ửng đỏ, sau đó chuyển thành trắng xanh, nhẹ nhàng lui về phía sau một bước. Đừng nói đến anh ta, ngay cả tôi nghe được chuyện này cũng ghen hòng, khó có thể tin.

Giọng điệu của Vân Hương lại vui mừng lên: “Không ngờ huynh lại hồi âm, còn hết lời khen ngợi ta thì từ thuần khiết, chữ viết rõ ràng, nhẹ nhàng khoan khoái, hồn nhiên chân thật, khiến huynh nhìn với cặp mắt khác xưa. Bức thư này, ta còn giữ đến tận bây giờ.”

Cô ấy nhướn miệng cười với Tống Tử Kính, quyến rũ động lòng người.

“Giờ nghĩ lại, tuy gần đây huynh thân cận ta, tốt với ta, thực ra cũng chỉ vì giám thị ta. Huynh căn bản sẽ không thích ta. Nhưng ta cảm thấy chuyện này cũng đáng. Có bức thư chân thành đó, ta nghĩ đời này của ta sống thật đáng giá.”

Sắc mặt Tống Tử Kính nặng nề, hé miệng muốn nói gì đó lại không phát ra âm thanh.

Đường như Vân Hương không biết Tống Tử Kính từng ái mộ cô gái đã thư từ qua lại với anh ta.

Tôi vội nói: “Vân Hương...”

“Tỷ!” Vân Hương quay về phía tôi: “Mặc dù thật ra muội còn lớn hơn tỷ vài tuổi, nhưng tỷ luôn chăm sóc muội, bảo vệ muội, dạy muội thật nhiều thứ, đối xử với muội như vậy, ngoại trừ mẹ muội và Tống tiên sinh, chỉ có tỷ là người thứ ba. Muội gọi tỷ một tiếng tỷ cũng không thẹn.”

Nước mắt tôi liên tục rơi xuống, vừa lo lắng vừa sốt ruột: “Muội nói gì vậy...”

“Muội có lỗi với tỷ, đã phụ sự tín nhiệm của tỷ. Tới giờ phút cuối cùng tỷ vẫn tin tưởng muội, nếu không có tỷ, tội nghiệt của muội không biết còn sâu nặng đến nhường nào. Mỗi lần nghĩ đến tỷ, muội đều áy náy, đau khổ đến mức sống không bằng chết. Tỷ yên tâm, muội chưa từng nói với Triệu gia thân phận của tỷ, muội nói khi qua sông, Tạ Chiêu Hoa đã chết đuối, bọn chúng không hề nghi ngờ, vì vậy mới không làm người nhà họ Tạ khó xử.”

“Tỷ biết! Tỷ biết!” Tôi nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Vân Hương. Không hiểu sao, tôi đột nhiên cảm thấy cô ấy có chút kỳ quái. Vì sao cô ấy lại không ngừng nói ra tất cả như thế?

Vân Hương cũng nắm chặt tay tôi, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Huyền, và cả Lục Dĩnh Chi đứng sau anh ấy.

Cô ấy cười lạnh: “Vương gia tính sai rồi, nếu Triệu Khiêm yêu thương ta, ngày đó đã không coi ta là quân cờ mà xếp ta vào Tạ gia.”

Sắc mặt Tiêu Huyền trầm xuống, nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời: “Ta đã biết trước sẽ có cục diện này. Người còn lời nào muốn nói không?”

Tôi sững sốt, vì sao lời này lại kỳ quái như vậy?

Vân Hương nói: “Người cũng được xem như một anh hùng. Tỷ tỷ của ta vì người mà chịu nhiều khổ sở, oan ức như vậy, người nhất định phải tốt với tỷ ấy.”

Tôi kinh ngạc: “Vân Hương?”

Tiêu Huyền nghiêm mặt, trong giọng nói toát ra cái lạnh cắt da cắt thịt: “Kẻ nào đang làm gì, trong lòng ta đều biết rất rõ.”

Lục Dĩnh Chi lập tức bất an liếc mắt nhìn anh.

Vân Hương gật đầu, nhìn về phía tôi: “Tỷ, muội có thể cầu xin tỷ một việc cuối cùng không?”

Tôi vội vàng gật đầu: “Muội nói đi!”

“Mẹ muội, vẫn còn ở Triệu gia. Tỷ có thể giúp muội tìm bà, thay muội hiếu thuận với bà không?”

“Không có vấn đề gì!” Tôi lập tức đồng ý: “Đến lúc đó tỷ dẫn muội đi tìm bà ấy.”

Vân Hương cười khổ: “Đây đều vì mẹ muội. Có lẽ muội không thể tránh được, nhưng nhất định phải bảo vệ bà...”

Tiếng nói vừa dứt, tay Vân Hương sờ qua bên hông tôi, bóng người như bắn về phía Tiêu Huyền. Một ánh sáng chói mắt lạnh lẽo lóe lên, tôi cảm thấy hoa mắt, bóng người nhanh nhẹn, mạnh mẽ của Vân Hương đã di chuyển tới trước mặt Tiêu Huyền, dao găm trong tay đâm thẳng về phía tim của anh ấy. Tiêu Huyền lập tức lùi về phía sau, nhưng chân giẫm phải mấy thanh củi, bước chân trượt đi.

Tống Tử Kính vốn đang tâm trạng hỗn loạn, lúc này muốn xông lên ứng biến đã không kịp nữa.

Tôi há miệng, tiếng hô sợ hãi còn chưa bật ra, một bóng người màu đỏ đã nhào vào trên người Tiêu Huyền. Tia sáng lạnh kia đâm thẳng vào lưng cô ta.

Đúng lúc này, Tống Tử Kính vọt tới cản lại, chưa kịp nghĩ đã ra tay. Thân thể nhỏ gầy của Vân Hương bật ngược ra, nặng nề ngã trên mặt đất.

Đầu tôi như bị búa tạ đập vào, choáng váng quay cuồng một vòng rồi mới đứng dậy nhào tới ôm lấy Vân Hương.

Sắc mặt cô ấy trắng như giấy, hai mắt nhắm nghiền, khoe miệng còn chảy ra một vệt máu đen.

Tôi tức giận trừng mắt nhìn về phía Tống Tử Kính, vẻ mặt anh ta xám ngắt, khiếp sợ đến cực điểm, ngăn người nhìn chính bàn tay mình.

“Dĩnh Chi?” Tiêu Huyền nâng Lục Dĩnh Chi dậy.

Một tiếng gọi này của anh ấy khiến trái tim đã đau đến chết lặng của tôi bị cắt thêm một đao.

Một tay tôi đè lên mạch của Vân Hương, một tay sờ tìm chai dược trên người. Ra ngoài vội vàng, trên người chỉ mang theo thuốc trị thương, thế nhưng rõ ràng Vân Hương đã uống độc dược. Cô ấy gấp gáp thở dốc, hàm răng cắn chặt, thân thể cứng nhắc.

Độc cô ấy uống hẳn là trộm từ chỗ tôi. Số độc dược tôi phối rất hữu hạn, nhưng phát tác rất nhanh, độc phát ắt mất mạng, cũng không có gì đau đớn. Vì vậy, gương mặt Vân Hương vẫn còn mang nụ cười, giống một đứa trẻ đã thực hiện được mong ước.

Tôi hoảng loạn, mấy chai dược trong túi lấn đầy đất, nhưng không một loại nào có tác dụng.

Vân Hương đột nhiên ngừng co giật, mềm nhũn trong lòng tôi.

“Không! Vân Hương, không!” Tôi ôm lấy Vân Hương, dùng sức lay cô ấy: “Kiên trì! Tỷ sẽ đưa muội trở về!”

Tôi dùng sức bế cô ấy dậy, thế nhưng tôi bệnh vừa khỏi, tứ chi không còn chút sức lực, hoàn toàn không ôm lên được.

Tống Tử Kính còn ngăn người đứng một bên.

Tôi gào lên với anh ta: “Anh còn ngăn người ra đây làm gì?”

Anh ta chấn động mãnh liệt, bước tới trước một bước.

Vân Hương lại ho ra một ngụm máu đen, sau đó hoàn toàn không cử động nữa. Nước mắt tôi rơi xuống như một chuỗi trân châu.

“Muội làm gì vậy? Chuyện này là thế nào?”

Cô ấy chỉ cười nhìn về phía Tống Tử Kính đang đứng bên cạnh, hạnh phúc và mãn nguyện, giống như tất cả tâm nguyện đều đã được thực hiện.

Tống Tử Kính lão đào lùi về sau một bước, vẻ mặt khiếp sợ, kinh ngạc, đau khổ, hối hận.

Vân Hương vẫn cười, vẫn cười. Tôi sờ lên mạch của cô ấy lần nữa, đã là một khoảng không tĩnh lặng.

“Không...” Tôi vùi đầu khóc thét, toàn thân run run.

Tiêu Huyền đang gọi tên tôi, tôi không để ý. Anh ấy đành ôm lấy Lục Dĩnh Chi lao ra khỏi lều.

Tôi chỉ ôm lấy người bạn đã mất, cảm thấy trời đất chao đảo, toàn bộ thế giới đều không còn tồn tại.

Cô bé này, lương thiện, vô tội, không thể làm chủ bản thân, giãy dụa để sinh tồn trên thế giới này, thế nhưng, rốt cuộc có ai sẽ đi cùng cô ấy, có ai có thể chân chính thương yêu cô ấy?

Đến cuối cùng, tuy cô ấy mỉm cười mà chết, lại không thể nhắm mắt.

“Vân Hương...!!!”

Trịnh Văn Hạo như một con sư tử đánh mất trái tim chạy ào vào trong trướng, nhìn thấy Vân Hương trong tay tôi, muốn nhào tới, lại không biết thế nào, chỉ đứng tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Cậu thiếu niên đánh mất linh hồn.

Cậu ta là một chàng trai tốt, chỉ tiếc đã tới chậm một bước, lỡ bước cả đời.

Trịnh Văn Hạo lắc đầu.

Tôi cười lạnh: “Cô ấy được giải thoát rồi, cậu lắc đầu cái gì?”

Thân thể Trịnh Văn Hạo lão đảo.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng lau đi vệt máu trên khóe miệng Vân Hương, sau đó khép hai mắt của cô ấy lại.

“Cô bé này, thật có mắt nhìn người. Cần gì ai? Có tở ở đây, không ai có thể động vào muội.”

Trịnh Văn Hạo phát ra tiếng nức nở khổ sở, giống như một con thú bị thương.

Tôi nói: “Cũng tốt. Không ai có thể tổn thương con bé nữa.”

Trịnh Văn Hạo phát ra một tiếng gầm nhẹ, trên mặt loang loáng ánh nước. Sắc mặt cậu ta biến đổi, quay đầu xông ra ngoài.

Từ khi bắt đầu đến giờ Tống Tử Kính vẫn đứng trong một góc lều, giống một tượng đá. Anh ta luôn coi Vân Hương là một gian tế, là một cô bé ngưỡng mộ anh ta, lại không biết tình cảm năm đó của chính anh ta sâu nặng đến nhường nào. Tống Tử Kính à Tống Tử Kính, thông minh cơ trí, tinh táo lạnh lùng, kết quả lại tự hại mình cả đời. Nhưng, anh có hối hận hay không?

Trong trái tim tôi chỉ tràn đầy bi thương.

Tôi nói: “Tôi muốn đưa Vân Hương đi.”

Tống Tử Kính dường như còn đang ở trong mộng chưa tỉnh, đôi mắt mở lớn không nói được một lời.

Tôi tự ý gọi hai tiểu binh tới, đưa Vân Hương về nhà.

Nếu cô ấy đã lấy chết để tạ tội, vậy hẳn có thể an bình nằm xuống rồi.

Tôi và Đồng Nhi giúp Vân Hương đổi một bộ trang phục đẹp đẽ, rửa mặt, chải đầu cho cô ấy. Cô ấy nằm đó, yên bình, giống như đang ngủ, gương mặt được tô điểm hồng hào, chỉ là, bàn tay đã lạnh đến trắng bệch.

Bọn Hải Đường đều tới, ở bên cạnh nhìn, hai mắt nhìn nhau, không biết phải nói gì mới tốt. Dù sao Vân Hương cũng là gian tế, cũng đã hại chết người. Dù tình cảm của bọn họ với tôi có sâu đậm thế nào cũng không thể dao động nguyên tắc này.

Tôi không ngừng rơi nước mắt, đến khi Vân Hương nhập niệm mới ngừng. Chỉ là, trái tim rất đau, nặng nề, quặn xoắn, làm thế nào cũng không thể thả lỏng được.

Vân Hương đã trả giá vì những chuyện cô ấy làm, vậy những đau khổ cô ấy phải chịu, ai sẽ bồi thường cho cô ấy đây?

Tôi ngồi bên cạnh cô ấy, ghé mình lên giường, cảm thấy sức lực đã bỏ mình mà đi, ngay cả năng lực để suy nghĩ cũng không còn.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô to gọi nhỏ của mấy cô gái.

Đồng Nhi hoảng sợ chạy vào, kêu lên: “Tiểu thư, vương gia phái người đến, vây săn bắt người, còn muốn đuổi hết những người không phận sự ra ngoài.”

Tôi thoáng suy nghĩ, chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ váy.

“Vây săn?”

Đồng Nhi bất an nói: “Chính vì chuyện Vân Hương tiểu thư ám sát vương gia. Ngay cả tiểu thư bọn họ cũng hoài nghi rồi.”

Tôi hỏi: “Có bao nhiêu người? Là ai mang binh tới?”

“Là Việt thị vệ.”

Tôi đẩy cửa đi ra ngoài, bên ngoài quả thật ánh đao loang loáng, nón giáp trùng điệp, đèn đuốc sáng rực. Binh sĩ đã vây cái sân nhỏ của tôi chặt như nêm cối.

Việt Phong dẫn theo thuộc hạ trong Yến quân, cùng một đám người khác giương cung bạt kiếm, giăng co ở cửa.

“Trần trung tướng.” Ngữ khí của Việt Phong vô cùng nghiêm khắc: “Mặt tướng phụng mệnh vương gia, niêm phong chỗ ở của thích khách, đồng thời bắt giữ những người liên quan chờ thẩm vấn. Người ngăn cản công vụ của ta chính là chống lại mệnh lệnh của vương gia!”

Tướng lĩnh đối phương cũng hùng hồn nói: “Việt thị vệ, tại hạ cũng phụng mệnh Lục nguyên soái tới bắt đồng đảng của thích khách. Người không giao người ra đây, chẳng lẽ muốn bao che gian tế hay sao?”

Khẩu khí thật độc!

Việt Phong bình tĩnh trả lời: “Ổ chỗ này của mặt tướng chỉ có người hiềm nghi, không có đồng đảng của thích khách. Thứ lỗi ạt tướng không thể giao ra người Trần trung tướng cần!”

Đối phương bị cãi lại, nổi trận lôi đình: “Tại hạ muốn bắt y sư A Mẫn, tỷ tỷ của thích khách chính là đồng đảng!”

Việt Phong chậm rãi hỏi: “Sao? Hai canh giờ trước vương gia bị đâm, ngay cả công đường cũng chưa thăng, tra hỏi cũng chưa, các người đã biết ai là đồng đảng của thích khách rồi? Lẽ nào Lục nguyên soái đã tra xét từ trước?”

Trần trung tướng kia bị chặn họng đến mức không nói nên lời. Nếu Lục nguyên soái chưa tra xét thì không có tư cách để bắt tôi, nếu đã tra xét, vậy vì sao không bảo vệ, để vương gia bị đâm? Bất kể hấn ta trả lời thế nào đều không xong.

Việt Phong cười lạnh, vung tay lên, thuộc hạ lập tức bao quanh chỗ ở của tôi.

“Tại hạ phụng mệnh vương gia, điều tra sự kiện ám sát lần này, phong tỏa nơi ở của kẻ tình nghi. Những người khác chưa được cho phép không được ra vào. Những người không có nhiệm vụ...” Anh ta tăng thêm ngữ khí: “Không được tiếp cận trong vòng hai trượng!”

“Người!” Trần trung tướng tức giận đến mức mặt đỏ bừng. Thuộc hạ của hấn sợ hấn làm ra chuyện gì quá khích, vội vàng kéo hấn lại, ghé vào lỗ tai hấn nói thầm vài câu.

Trần trung tướng khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, tuy còn vô cùng không cam lòng nhưng Việt Phong có đầy đủ lý do, thái độ cứng rắn, hấn cũng không thể làm được gì. Cuối cùng, hấn đành căm giận dẫn quân Lục gia quay đầu bỏ đi.

Việt Phong xoay người lại, nhìn thấy tôi, lập tức hành lễ.

Tôi rất không được tự nhiên, vội vàng chào anh ta: “Việt thị vệ không cần khách khí như vậy.”

Việt Phong lại trịnh trọng nói: “Thế cục bức thiết mới phải khiến tiểu thư ở đây một thời gian. Xin tiểu thư đừng oán giận vương gia, người cũng bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này.”

Tôi bĩu môi: “Đương nhiên. Đương nhiên rồi.”

Lục gia.

Lục Đình Chi bị thương giữa lưng, tôi tận mắt nhìn thấy, đó là trọng thương. Lần này, Lục gia nhất định sẽ không từ bỏ ý định. Vân Hương đã chết, bất người chết vô dụng, chỉ có tôi còn sống. Hơn nữa, tôi còn ngăn cản phía trước con đường tiến tới ngôi vị hoàng hậu của Lục Đình Chi.

Lục gia tốn nhiều sức lực như vậy để đối phó tôi, sợ rằng đã biết tôi là Tạ Chiêu Hoa, là người nhà họ Tạ.

Khi sự việc liên quan đến cả một gia tộc, ảnh hưởng sẽ hoàn toàn không giống như trước nữa.

Tôi tức trực bên linh cữu của Vân Hương. Để bảo tồn di thể của cô ấy, trong phòng không nhóm lửa. Chúng tôi lại không thể ra ngoài, đành phải tìm tới một ít nến sáp ong, sau đó tự mình cắt tiền giấy. Cắt một tờ, đốt một tờ, trong ánh lửa và khói bụi bập bùng, từng chút, từng chút hồi ức trôi về.

Ảnh hưởng mà cô ấy để lại thật lớn, thế nhưng khi còn sống cô ấy lại thật nhỏ bé.

Một thị nữ không ai biết đến, được phái đi hầu hạ một tiểu thư ngớ ngẩn, gặp được tôi, dẫn cô ấy rời khỏi Tạ gia, mang theo cô ấy tiếp xúc với thế giới rộng lớn, để cô ấy có cơ hội tiếp cận người mà cô ấy yêu say đắm. Sự tồn tại của cô ấy luôn thật mỏng manh, cho dù cô ấy lên tiếng cũng không ai chú ý. Đến bây giờ tôi vẫn không thể tin rằng những chuyện này xuất phát từ bàn tay cô ấy, không thể tin rằng, cuối cùng, người liều mạng ám sát Tiêu Huyền chính là cô ấy.

Cho dù là tôi, cũng chỉ coi cô ấy là một cô em gái mềm yếu cần người chăm sóc. Sớm chiều ở chung đã mấy năm, tôi đã từng phát hiện chỗ khó xử của cô ấy hay chưa? Nếu tôi dành đủ sự quan tâm cho cô ấy, chí ít tôi đã phát hiện ra một chút manh mối, chứ không phải đến giờ phút cuối cùng mới biết được tất cả chân tướng từ người khác.

Mà nếu tôi có thể sớm phát hiện một chút, làm cho cô ấy một chút gì đó. Ví dụ như nghĩ cách cứu mẹ cô ấy, ví dụ như giúp cô ấy thành thật với Tiêu Huyền, ví dụ như... nếu vậy, bi kịch ngày hôm nay sẽ không thành hiện thực! Tôi sẽ không mất đi người bạn tốt nhất!

Trong lòng là vô tận đau đớn, phiền muộn, hối hận, tiếc nuối, tự trách, hòa vào nhau, sôi trào, hóa thành nước mắt lăn xuống. Vừa vì Vân Hương mà đau đớn, vừa vì thủ đoạn chính trị lạnh lùng tàn nhẫn của Tiêu Huyền mà trái tim băng giá.

Cứ như vậy cho tới sau nửa đêm, bên ngoài bỗng nổi lên những tiếng bàn tán nho nhỏ. Đồng Nhi đi tìm hiểu tin tức về nói cho tôi biết: “Trong doanh trại có biến, Việt thị vệ nhận được lệnh, lập tức lên ngựa rời đi.”

Đã nửa đêm rồi, còn xảy ra chuyện gì?

Cũng phải ba ngày sau tôi mới biết, chính buổi tối hôm đó, Trịnh Văn Hạo không báo cho bất cứ ai, điều động một đội binh lính tinh anh của Trịnh gia, lên vào kinh ám sát Triệu Khiêm. Tổn thất nghiêm trọng, thập tử nhất sinh, toàn bộ dựa vào một tấm bản đồ Triệu gia mà Vân Hương đã lên đưa cho cậu ta, tìm được hang ổ, tự tay chặt đầu Triệu Khiêm xách về.

52. Chương 52: Quân Tới, Thiên Hạ Định

Triệu Khiêm vừa chết, kinh thành đại loạn.

Tảng sáng ngày hôm sau, Tiêu Huyền dẫn đầu đại quân ép tới cổng thành. Đang định hạ lệnh phá cổng thì cổng thành khẽ rung rung, bất ngờ mở ra. Lão thái giám đầu đầy tóc bạc kia chính là đại tổng quản cấm cung, người luôn ở bên cạnh hoàng thượng, người chăm sóc Yến vương khi còn bé, Lý Thuận Xương.

Gương mặt già nua của Lý công công đầy nước mắt, run run quỳ xuống trước ngựa của Tiêu Huyền, dẫn theo đủ loại quan lại, nội thị phía sau, cung nghênh Yến vương nhập kinh tận trung.

Tôi vẫn bị Lục gia giam lỏng trong doanh trại ngoài thành, không người thăm hỏi, lại càng không nhận được một chút tin tức nào từ bên ngoài. Đồng Nhi là người Tiêu Huyền phái đến bên cạnh tôi, bọn chúng cũng lạnh nhạt với cô ấy, không hề nể mặt. Hải Đường và mọi người nhiều lần muốn gặp tôi đều bị chặn lại. Sau đó, do điều động quan viên, bọn họ phải theo đội quân y rời đi.

Tôi diễm tĩnh chờ trong một khu nhà nhỏ nhỏ. Tiết trời mỗi ngày một lạnh, đến ngày thứ năm sau khi Tiêu Huyền vào kinh, tuyết bắt đầu rơi.

Trong tiểu viện vắng vẻ và áp lực, tuyết rơi thành từng lớp, qua một đêm, khung cảnh thay áo mới. Tôi đứng trong sân, nhớ lại ngày nghịch tuyết trong sân Tạ gia hai năm trước.

Khi đó tôi còn thật vô ưu vô lo, tưởng rằng không lâu nữa tôi có thể trở về thế giới của mình. Nơi đó có bố mẹ, có bạn bè, còn có một người đàn ông tôi thầm mến. Hiện giờ, tôi đứng ở đây, cô đơn, không ai bên cạnh, người tưởng rằng vĩnh viễn sẽ là chị em đã nằm lại trong đất lạnh; người đàn ông tưởng rằng vĩnh viễn sẽ thuộc về mình thật ra chỉ có thể cho tôi những thứ hữu hạn. Thế giới này thay đổi quá nhanh, tôi có chút thích ứng không kịp.

Đồng Nhi đi nhận cơm trở về, vẻ mặt dài ra bức bối.

“Thế này thật quá đáng! Có loại người đáng giận thế sao?” Cô ấy oán hận.

“Sao vậy?”

“Tiểu thư xem cơm nước này đi! Việt thị vệ vừa đi, bọn họ càng ngày càng quá đáng! Ta thấy, chúng ta chưa bị Lục gia hại chết đã bị người của vương gia để cho đói chết rồi!”

Hai món chay, mấy miếng bã đậu, một chén canh sương đã lạnh.

“Trời lạnh, không cho thanh minh đã giam lại, còn cho chúng ta ăn thứ này! Vì sao vương gia có thể phái loại người như vậy đến đây?”

“Quên đi.” Tôi cười nhận lấy khay cơm: “Trước đây khi còn chiến trận, các binh lính có khi còn không được ăn những món thế này đâu.”

“Nhưng mà...”

“Tôi cũng không muốn như vậy. Chỉ là, đang ở dưới mái hiên nhà người, sao có thể không cúi đầu? Hiện giờ chúng ta là đồng bọn của gian tế, không nhốt vào đại lao đã là không tệ rồi.”

Đồng Nhi tức đến mức đỏ bừng mặt: “Vương gia cũng thật là, nói giam là giam, nhiều ngày như vậy rồi cũng không hỏi thăm lấy một lời. Cho dù thăm vấn phạm nhân cũng phải thẳng đường chứ?”

Đôi đũa gấp món rau của tôi dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Đàn ông, luôn có những việc quan trọng hơn cần làm.”

Nhanh chân phái người đến bảo vệ tôi, đồng nghĩa với việc khiến cho quan hệ với nhà họ Lục thêm căng thẳng, nếu còn vội vã rửa sạch oan khuất cho tôi sẽ chỉ khiến cho quan hệ đôi bên họa vô đơn chí. Cách tốt nhất là bỏ quên việc này một thời gian, đợi mọi thứ hạ nhiệt, dư luận lắng lại, việc lớn hóa việc nhỏ, việc nhỏ hóa không có.

“Có tin tức của Lục tiểu thư không?”

Đồng Nhi nói: “Ta nghe một binh sĩ trông coi chúng ta nói, mạng của Lục Đình Chi được cứu rồi, chỉ là để lại di chứng, mấy ngày nay vẫn ốm yếu nằm trên giường.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hỗn loạn, có người đang lớn tiếng quát mắng, sau đó cửa bị một cước đá bật ra.

Chúng tôi chạy ra, thấy Trịnh Văn Hạo sắc mặt tái nhợt, lão đảo đi vào.

Tôi đợi cậu ta đã sáu ngày, nghe nói cậu ta bị thương rất nặng, cũng có thể nhìn ra được cậu ta có thể tới đây đã là không dễ dàng.

Cậu ta đi tới từng bước một: “Vân Hương... ở đâu?”

Tôi thở dài một hơi, cùng Đồng Nhi đỡ cậu ta vào phòng.

Tuy đã dùng biện pháp chống phân hủy, nhưng mùi trong phòng cũng không dễ chịu. Hai mắt Trịnh Văn Hạo đỏ sẫm, thân thể run run, quỳ gối trước giường, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ vùi đầu vào tay khóc lên.

Tôi nói: “Tôi hy vọng cậu có thể đưa con bé đi chôn cất. Còn nữa, mẹ của con bé...”

“Mẹ nàng...” Trịnh Văn Hạo ngẩng đầu lên nói: “Mẹ nàng, đã qua đời hơn nửa năm trước... Nghe nói bị bệnh lao...”

Đã qua đời?

Tôi suy sụp ngồi xuống bên cạnh, một lát sau mới lên tiếng: “Cũng tốt... Hai mẹ con Vân Hương cuối cùng cũng có thể đoàn tụ dưới suối vàng rồi.”

Trịnh Văn Hạo lau nước mắt, đứng lên: “Ta muốn đưa nàng đi. Mẫn cô nương, cô cũng cùng ta ra ngoài đi.”

Tôi lắc đầu: “Quên đi. Tôi vẫn nên nghe vương gia sắp xếp thì hơn.”

Trịnh Văn Hạo vừa nghe tôi nói vậy lại nổi giận: “Tỷ phu cũng bị lão già họ Lục ép buộc! Lão ỷ vào tay cầm binh quyền, lại lập công lớn, ý đồ thao túng tỷ phu. Lão nằm mơ!”

“Lập công? Rốt cuộc hiện giờ bên ngoài đang thế nào?”

Trịnh Văn Hạo nói: “Tỷ phu tiến cung gặp được hoàng thượng lần cuối cùng, hoàng thượng trao lại ngôi vị cho tỷ phu trước mặt chúng thần. Mẫn cô nương, hiện giờ tỷ phu đang chuẩn bị đại tang và việc đăng cơ, bận đến sứt đầu mẻ trán, lão tặc họ Lục lại nhanh chân thừa thời cơ tranh giành quyền lợi, củng cố thế lực. Tỷ phu nhìn thấy rõ ràng nhưng nhất thời không cách nào khống chế.”

Tôi sâu kín nói: “Anh ấy sẽ đăng cơ làm hoàng đế sao.”

Dù đã biết việc này chỉ là chuyện sớm muộn, cũng thường xuyên lén động chuyện này ở khốe môi. Thế nhưng cho đến khi người vốn thân cận bên mình xoay người biến thành ngôi cừu ngựa chí tôn, đứng trên vạn người mới nhận ra thì ra khoảng cách có thể kéo xa đến vậy chỉ trong một buổi chiều tà.

Trịnh Văn Hạo ngay thẳng căm giận nói: “Lục tiểu thư lúc thì nóng sốt lúc lại hệt hơi, ba ngày hai lần thay đổi, lão già họ Lục thích nhất là diễn trò, trước mặt mọi người rơi nước mắt nước mũi nói với tỷ phu rằng phu nhân mất sớm, chỉ có một người con gái, nói bằng lòng dâng ra tất cả, chỉ xin tỷ phu chăm sóc Lục Đình Chi. Tỷ phu không tiện không nể mặt, muốn từ chối cũng không xong.”

Đồng Nhi ho khan một tiếng, Trịnh Văn Hạo ngậm miệng lại.

Tôi không nhịn được cười lạnh: “Lão già họ Lục đúng là biết cách bốc phét, đâu có thấy lão thật sự giao tất cả ra!”

Trịnh Văn Hạo tức giận nói: “Đương nhiên lão chỉ nói suông vậy thôi! Không có binh quyền, cha con họ Lục chẳng là gì cả, lấy gì để áp chế tỷ phu?”

Binh quyền.

Tôi không nói gì nữa.

Trăm vạn hùng binh Đông quân, cho dù chỉ có một phần ba trung thành với Lục gia cũng có thể khiến giang sơn nghiêng ngả lần thứ hai. Bắc Liêu khoanh tay đứng nhìn là vì chắc chắn rằng Tiêu Huyền sẽ không thất bại chứ không phải vì nể mặt tôi đã cứu thái hậu của bọn họ. Nếu bên này cá chết lưới rách, tôi cá một lượng bạc là bọn họ nhất định sẽ xua binh xâm chiếm phía Nam.

Trịnh Văn Hạo ôm lấy Vân Hương, bước ra ngoài. Không biết Việt Phong đã trở về từ bao giờ, thấy Trịnh Văn Hạo như vậy, suy nghĩ trong thoáng chốc rồi phát tay để binh sĩ lui, cho cậu ta rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng đi xa của cậu ta, trong lòng thầm nói lời từ biệt với Vân Hương.

Việt Phong hộ tống chúng tôi về phòng. Trong phòng không có bếp sưởi, chỉ có một ngọn đèn dầu, cơm nước còn bày trên bàn chưa kịp dọn.

Tôi phát tay một cái: “Không có nước trà, cũng không có gì để chiêu đãi anh rồi.”

Kết quả là Việt Phong nghiêm mặt, xoay người ra ngoài.

Không đến mức như vậy chứ, chẳng phải chỉ là một chén trà thôi sao!

“Chuyện gì thế này?” Ở bên ngoài, Việt Phong lớn tiếng mắng người: “Vì sao ngay cả một bếp lửa cũng không có, cơm nước này là thứ gì?”

“Việt thị vệ, bọn thuộc hạ không phục. Nữ nhân đó hại chết nhiều huynh đệ nhưng vậy, chẳng lẽ còn có thể ở đây ăn ngon mặc đẹp hay sao?”

“Hoang đường!” Việt Phong tức giận: “Tin đồn thất thiệt, hồ ngôn loạn ngữ!”

“Nhưng bên ngoài đều nói vậy...”

“Các người là binh lính của vương gia, người khác truyền tai nhau thế nào các người tin như vậy?”

“Nhưng nếu cô ta không có gì đáng nghi, tại sao vương gia lại giam giữ cô ta?”

Tôi nghe một lúc lâu, không nhận được mà đi ra ngoài hỏi: “Bên ngoài nói gì về tôi?”

Lúc này những binh sĩ kia lại ngậm miệng không nói gì.

Tôi hỏi: “VẬY, có phải tất cả tướng sĩ đều cho rằng tôi là gian tế, hô hào muốn trừng trị tôi không?”

Việt Phong rất xấu hổ, châm chước từ ngữ rồi nói: “Bên ngoài quả thật có nhiều lời... đồn đại bất lợi với cô nương. Xin cô nương đừng lo lắng, chỉ là đồn đại, lâu dần sẽ tự nhiên biến mất.”

Tôi không nhận được cười khỏ. Nếu chỉ là lời đồn vô ý thì dễ tiêu tan, nhưng cố ý lan truyền hãm hại thì không dễ trấn áp như vậy đâu.

Việt Phong tái mặt nói: “Chỉ đơn giản là bịa đặt sinh sự thôi, cô nương đừng để trong lòng. Dọc đường cô nương cứu sống bao nhiêu người, mọi người đều nhìn thấy tận mắt.”

Phía dưới có mấy binh sĩ dường như từng nhận ân huệ của tôi, vội vàng gật đầu.

Tôi chỉ là một cô gái nhỏ, có cần thiết phải cố tình chế tạo tin đồn hãm hại tôi như vậy không?

Việt Phong tự mình dẫn người đưa bếp sưởi và cơm nước nóng hổi đến, giải quyết vấn đề cấp bách của chúng tôi. Tuy rằng đã có bếp sưởi, nhưng tôi vẫn ngủ không yên, gặp vô số mộng mị, khi tỉnh dậy lại không nhớ nổi bất cứ thứ gì.

Đang ở trong chăn ấm không nở ra ngoài, tôi bỗng nghe được tiếng pháo vang lên xa xa từ trong thành.

“Là pháo mừng.” Khi đưa điểm tâm tới Việt Phong đã nói với tôi: “Hôm nay là ngày thứ bảy sau khi cử hành tiên đế tấn thiên. Bảy ngày sau là lễ tế trời, tiếp đó là đưa tiên đế nhập hoàng lăng.”

“Rồi sau đó chính là tân đế đăng cơ phải không?” Tôi hỏi.

“Vâng.”

Tôi tựa vào cửa, thở ra một hơi thật dài.

Người kia, sẽ đăng cơ thành tân đế.

Tôi đột nhiên cảm thấy Yến vương mà người ta nhắc đến này thật xa lạ, hoàn toàn không phải là người mà tôi đã biết. Tiêu Huyền tốt đẹp nhất, nguyên sơ nhất trong lòng tôi, nhị ca của tôi, phóng khoáng, thẳng thắn, lạc quan, tự tại.

Thế nhưng, con người của hiện tại, một người vinh quang, sáng chói, chí tôn, một người đang tốt đẹp đã vì âm mưu, đấu tranh, hy sinh mà hoàn toàn thay đổi. Rõ ràng là anh đã bước ra khỏi vòng tròn nhỏ bé của chúng tôi, đi về một hướng phức tạp hơn, một thế giới rộng lớn hơn. Còn tôi, vẫn luẩn quẩn tại đây, sợ hãi, nao núng trước thế giới vốn đơn giản và thuần khiết này.

Tôi tự hỏi bản thân, tôi thật sự có đủ dũng khí sao? Tôi thật sự có năng lực, có quyết tâm và nghị lực để đứng bên cạnh anh, đối mặt với một người lại một người phụ nữ, đối mặt với những đợt sóng ngầm mãnh liệt trên triều đình, đối mặt với cả thiên hạ cần trấn an, thống trị hay sao?

Tôi tự co mình lại, tôi biết, ngoại trừ chính tôi, không ai có thể cho tôi câu trả lời.

Khi tình yêu còn nồng nàn mãnh liệt, bất cứ chuyện gì nhìn bề ngoài đều có vẻ thật đơn giản, thế nhưng, chỉ cần một ngày thoáng tỉnh táo suy nghĩ lại, mọi rắc rối và mâu thuẫn trong đó sẽ trôi lên khỏi mặt nước. Tôi không chỉ sợ người đàn ông của chính mình sẽ bị cướp đi, tôi còn sợ cuộc sống xoay chuyển đến mức tôi khó có thể chống đỡ.

Đột nhiên, trong một buổi sáng tinh mơ lạnh lẽo và hiu quạnh này, tôi đặc biệt nhớ Tiêu Huyền của ngày trước.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi bị tiếng vó ngựa và tiếng người ầm ĩ đánh thức. Trời mùa Đông sáng rất muộn, hiện giờ bên ngoài vẫn chỉ là một khoảng không màu lam âm u.

Tôi bực bội đứng dậy, cào cào mái tóc rối bời, giữa mùa đông mà bị đánh thức khỏi ổ chăn ấm khiến cho bất cứ ai cũng muốn mở miệng chửi thề.

Tôi vội vã mặc quần áo, túm tóc lên rồi mở cửa phòng. Gần như cùng một lúc, cửa lớn bên ngoài lại bị người ta một cước đá văng lần thứ hai.

Khách khứa gần đây vì sao cứ một người lại bạo lực hơn một người như vậy?

Tôi nhón nhác chạy ra ngoài, chỉ thấy thị vệ mở đường, Tiêu Huyền bước nhanh tới.

Tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ chuyện xảy ra trong buổi sáng ngày hôm đó.

Tiêu Huyền đã lâu không gặp mặc long bào thêu hoa văn mây khói bằng chỉ vàng trên nền đen trang nghiêm, thắt lưng ngọc thạch, đầu đội kim quan khảm minh châu, phong thần tuấn lãng, tỏa ra khí thế vương giả thiên quân.

Anh nhìn thấy tôi, nét mặt căng thẳng lộ ra nụ cười vui sướng, gương mặt bấy lâu vẫn âm trầm đầy áp lực mang theo vẻ thoải mái và vội vã. Anh gần như khấn cấp khóa chiếc áo choàng màu đỏ rực rỡ thêu hoa văn kim phượng tường vân lên vai tôi, sau đó kéo tôi vào vòng tay anh.

Tay anh run run, không kiềm chế được sự hưng phấn.

Cùng lúc đó, những binh lính đi theo anh đều quỳ xuống, đông nghìn nghịt. Đám người bộc phát ra tiếng hô to:

“Ngô hoàng vạn tuế... Nương nương thiên tuế...”

Tôi hoảng sợ mở to mắt. Tiêu Huyền ôm tôi, vui sướng nở nụ cười.

Tôi được đón vào kinh, đưa tới Tạ phủ, gặp được cha mẹ, anh trai và chị dâu đã hai năm không gặp. Nhất thời thật nhiều điều cảm thán.

Những ngày tôi theo Tiêu Huyền tự do vui vẻ ở thành Tây Dao, bọn họ lại bị giữ trong kinh thành, bị Triệu đảng chèn ép, giám thị, trải qua cuộc sống nơm nớp sợ hãi. Mái tóc vốn hoa râm của Tạ thái phó nay đã trắng như tuyết, Tạ phu nhân cũng già nua, tiêu tụy đi nhiều. Trên mặt đại ca có nhiều vết sẹo hơn, chị dâu cũng trở nên chín chắn, điềm tĩnh. Tạ Linh Quyên thì ra đã trở mã thành một thiếu nữ thướt tha, hai cậu em trai mới sinh cũng đã biết chạy.

Tạ phu nhân kéo tay tôi, rơi không ít nước mắt. Còn Tạ thái phó lại thật vui vẻ, thậm chí nói với tôi: “Đứa bé con tính tình ngang bướng, trước đây người bên cạnh có thể nhường nhịn con, nhưng sau này tiến cung rồi, không thể tự do như ở nhà nữa. Con cần phải thận trọng hơn.”

Tôi nhất thời toát mồ hôi lạnh, vì sao cảm thấy hai năm vừa qua dường như chỉ là một giấc mơ, bài học trước khi bỏ nhà đi còn chưa kết thúc?

Tạ phu nhân được gợi nhớ, cũng nói với tôi: “Tỷ tỷ và tỷ phu của con đều đã được đón ra ngoài, ngày mai con tới phủ thái tử chào hỏi một chút đi.”

Tôi ngờ nghệch gật đầu.

Nhắc tới chủ đề này, Tạ phu nhân lại sầu lo hơn vài phần: “Kết quả chúng thần trong triều thương lượng là tỷ phu con được phong làm U Sơn vương.”

“U Sơn nơi đó tuy giàu có nhưng lại ở tận Tây Nam xa xôi thì phải.”

Tạ phu nhân than thở: “Còn có thể thế nào được nữa? Như vậy đã là tốt lắm rồi. Chỉ đáng thương cho tỷ con, cũng phải đi theo, sau này không biết còn có thể gặp lại hay không.”

Tạ thái phó cũng thở dài theo: “Vì vậy, Tiểu Hoa, con phải giúp Tạ gia chúng ta nỗ lực nỗ lực. Khó có được vương gia lại thích con như vậy.”

Mặt tôi đỏ lên.

Ông Tạ rất đặc ý nói: “Năm đó Tuệ Không đại sư nói con sẽ là mẫu nghi thiên hạ, chúng ta còn không tin, hiện giờ xem ra đại sư thật sự là cao nhân. Thế sự đúng là khó lường. Lục gia lập để có công, một lòng

muốn vương gia lập con gái nhà mình làm hậu. Vương gia cứng rắn phản đối mấy ngày, không chỉ rửa sạch tội danh gian tế cho con, còn nói với thần tử mấy năm nay con vẫn giúp đỡ người bày mưu tính kế, cống hiến hơn người, xứng là mẫu nghi thiên hạ. Nói đến đoạn xúc động, vương gia còn rưng rưng nước mắt, khó có thể kìm nén. Lục gia kia đành phải lùi về thứ hai.”

Tôi đây ngay cả cổ cũng đỏ lên theo. Thật sự không thể tượng tượng được hiệu quả của màn kịch mà Tiêu vương gia diễn trước triều đình.

“Vì vậy, sau này con là hậu, tiểu thư Lục gia kia chỉ là phi mà thôi!” Ông Tạ đắc ý dào dạt: “Nhưng con gái à, Lục gia thế lực hùng mạnh, tay nắm binh quyền, không phải loại người mà những người đọc sách như Tạ gia chúng ta có thể chống lại được. Tuy rằng tương lai con là hậu, cô ta là phi, nhưng đối với cô ta, con vẫn phải nhường nhịn ba phần...”

Tạ thái phó nói liên miên không ngừng nghỉ, thế nhưng không một chữ nào có thể tiếp tục vào tai tôi nữa. Tất cả những gì tôi nghe được là những tiếng ù ù kỳ quái đang vang lên trong đầu. Một luồng khí lạnh bò lên theo cột sống, rồi truyền ra khắp thân thể.

“Cha.” Cuối cùng đại ca cũng mở miệng: “Tiểu muội mệt rồi.”

Tôi hoang mang cười cười, chỉ cảm thấy vẫn không cách nào hít thở thông suốt.

Màn đêm buông xuống, tôi ngủ trong chính khuê phòng của mình.

Hai năm không trở về, nơi này đã thay đổi rất lớn, có lẽ Tạ gia đã chú ý dọn dẹp một phen. Loại hoa cỏ mới, cửa sổ sơn mới, đồ dùng bên trong đều đổi thành những vật dụng đẹp đẽ, quý giá.

Đồng Nhi vui vẻ: “Tiểu thư, thế này là đúng rồi. Sau này tiểu thư sẽ là nương nương trong cung, khuê phòng sao có thể đơn giản được! Thế này rất tốt, Lục Đình Chi tranh tới tranh lui, cuối cùng vẫn phải thua người làm thiếp. Sau này có thể vênh mặt nhìn cô ta rồi!”

Tôi cười cô ấy thật ngây thơ đáng yêu.

Dù có là hoàng hậu thì sao? Không phải ông Tạ vừa mới đặc biệt dặn dò tôi phải người nhịn hay sao. Tương lai ở trong cung, ai mới là chủ nhân chân chính còn chưa nói chắc được.

Đêm đó, ánh trăng thật đẹp. Nửa đêm, tôi có một giấc mộng, trần trọc tỉnh lại, làm thế nào cũng không ngủ được nữa, dứt khoát khoát thêm áo ra ngoài ngắm trăng.

Trăng mười lăm, cao cao lơ lửng trên trời, ánh sáng màu bạc trải khắp mặt đất. Tôi mở đôi bàn tay ra, đón được một mảnh trăng sáng.

“Bất kham doanh thủ tặng, hoàn tẩm mộng giai kỳ*. Hai câu này đúng không?”

* Hai câu thơ cuối trong bài “Vọng nguyệt hoài viễn” (Ngắm trăng, nhớ người xa) của Trương Cửu Linh:

Bản dịch của Anh Nguyên:

Ánh trăng, sao bốc tặng người!

Đành vào giấc ngủ hẹn nơi mộng lành...

Tôi nhìn theo giọng nói quen thuộc, vị trí quen thuộc, bóng người quen thuộc. Khoảng thời gian hai năm dường như chưa từng tồn tại.

Tiêu Huyền mặc một bộ trang phục đơn giản màu xanh đậm, tuyết phủ kín mặt đất, dường như anh không hề cảm thấy lạnh, ngói xồm trên tường nhếch miệng cười với tôi. Gương mặt tuấn tú, lông mày kia khôi phục vẻ phóng khoáng năm đó.

Tôi đáp lại anh bằng một nụ cười dịu dàng: “Nhị ca.”

Tiêu Huyền nhảy xuống, đi về phía tôi.

“Chìa tay ra đây.”

“Cái gì?”

Anh dứt khoát bắt lấy tay tôi, nhét vào trong tay tôi một thứ gì đó, là một cái hộp nhỏ bọc gấm.

Không phải là nhẫn cầu hôn đấy chứ?

Tôi cười mở ra nhìn, bên trong là một khối ngọc bích cỡ quả nhãn, phát sáng dịu dịu, trơn bóng bắt mắt, trong đó có vài tia sáng xanh biếc đang quần lầy nhau, hợp thành đồ án hình con chim. Cầm trong tay còn có thể cảm giác được một luồng hơi ấm ôn hòa.

“Là một miếng ngọc ấm?”

Tiêu Huyền cười đeo miếng ngọc lên cổ tôi: “Đông ẩm Hạ lạnh, có thể hộ thể dưỡng khí, lại tránh độc trừ tà, là miếng ngọc tường phượng.”

“Quý lắm à?” Tôi hỏi.

Tiêu Huyền vươn tay điểm lên mũi tôi: “Hoàng hậu các triều đại đều mang theo bên mình, nàng nói xem?”

Tôi lập tức cảm thấy cần cổ thật nặng.

Tiêu Huyền cầm tay tôi, đặt lên ngực anh, nói: “Ta thề với nàng, miếng ngọc tường phượng này cả đời này sẽ chỉ thuộc về một mình nàng.”

Tay tôi cảm nhận được sự rung động trong ngực anh. Giọng nói anh trầm thấp vững vàng, từng câu từng chữ đều len lỏi vào tim tôi.

Tiêu Huyền là người đã nói là làm, coi trọng hứa hẹn, là một người đàn ông có trách nhiệm. Tôi tin anh.

“Mấy ngày này của anh cũng không dễ dàng phải không?” Tôi nhìn vành mắt thâm quầng của anh rồi hỏi.

Tiểu Huyền cười mệt mỏi: “Ta vội vàng tiến cung lại nhận được tin bệnh tình của hoàng huynh nguy kịch, hoàng huynh giữ hơi thở cuối cùng chỉ vì chờ ta.”

“Không ngờ người lại dứt khoát truyền ngôi cho anh.”

“Suy cho cùng, hoàng huynh vẫn là người hiểu rõ ra nhất.” Về mặt Tiêu Huyền bỗng chuyển thành xấu hổ: “Nhưng, khi ở một mình, hoàng huynh lại nói ra nguyên nhân thật sự. Nói là có hứa hẹn với mẹ ta.”

“Eh?” Tôi kêu to, Tiêu Huyền vội vàng bịt miệng tôi lại.

Tôi đẩy tay anh ra, hạ giọng nói: “Thật ra anh là con của tiên đế sao?”

“Đừng nói bậy!” Tiêu Huyền đỏ mặt: “Hoàng huynh mền mộ mẹ ta là thật, nhưng mẹ ta sẽ không làm loại chuyện như vậy!”

Tôi cười: “Làm gì mà căng thẳng như vậy. Cho dù có là sự thật cũng đâu có sao. Yêu nhau mà không thể ở cạnh nhau, có một đứa con cũng coi như bồi thường.”

Sắc mặt Tiêu Huyền biến thành đen sì, tôi vội vàng đầu hàng: “Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa. Đại lễ đăng cơ của anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

Lúc này Tiêu Huyền mới toét miệng cười: “Ngày mai sẽ đo đạc làm y phục cho nàng.”

“Anh đăng cơ với em may y phục có liên quan gì đến nhau?”

“Nha đầu ngốc.” Tiêu Huyền lại nhéo má tôi, đây là động tác năm đó anh rất thích làm: “Phong vương lập hậu, đương nhiên phải đồng thời tiến hành. Trước đây ta đại nghiệp chưa thành, nàng không muốn bàn chuyện kết hôn với ta, giờ nên cam tâm tình nguyện gả cho ta rồi chứ?”

Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc của anh, trong đôi mắt kia tràn ngập ước mơ về một cuộc sống gia đình hạnh phúc, tất cả những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

“Sao vậy?” Anh phát hiện ra sự khác thường của tôi: “Có gì không đúng sao?”

“Em...” Tôi thật sự không biết nên nói thế nào: “Trước kia em không chịu lấy anh là vì em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với hôn nhân. Mà bây giờ lại càng thẳng thắn. Em nghĩ em... quá đột ngột... Anh thật sự cho rằng em thích hợp để làm hoàng hậu một nước sao?”

“Tiểu Hoa?”

“Từ nhỏ em chưa từng tiếp nhận sự dạy dỗ về phương diện này, em hoàn toàn không biết phải làm gì. Những gì em có thể làm, anh đều biết rồi đấy, đơn giản là làm một chút được, quanh quẩn trong vòng tròn nhỏ bé của mình. Mà tương lai, không nói những việc khác, sẽ có cả một đám nữ quyền hoàng tộc muốn em dẫn dắt, thống trị. Em chữa bệnh được, nhưng còn chữa người, là trăm triệu lần không được!”

“Tiểu Hoa!” Tiêu Huyền hít sâu, nắm lấy hai vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Tất cả đã có ta! Nếu nàng không thích, không cần làm gì cả! Ta chỉ hy vọng sau này nàng có thể ở bên cạnh ta, sống một cuộc sống ung dung, hạnh phúc, tự do tự tại. Nàng vì ta mà trả giá nhiều như vậy, nàng xứng đáng để ta dùng một chiếc mũ phượng báo đáp...”

“Mũ phượng không phải một sự báo đáp, A Huyền.” Tôi giẫy khởi bàn tay anh, phiên muộn nói: “Đó là trách nhiệm, là nghĩa vụ, là nặng nề. Em... Em...”

“Tiểu Hoa!” Tiêu Huyền nghiêm túc nói: “Mấy ngày nay nàng đã chịu oan ức. Nàng chịu khổ, chuyện đó ta đều biết. Lục gia gây nên chuyện này, hiện giờ ta chưa thể động vào bọn họ, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ bắt bọn họ trả giá. Ta sẽ không để nàng ngang nhiên bị ức hiếp. Ta muốn nàng làm hoàng hậu của ta, ta muốn người trong thiên hạ đều phải quỳ dưới chân nàng.”

Câu nói chấn động, vẽ mặt nghiến tíc. Trái tim tôi đập thật nhanh.

“Nhưng...” Tôi chầm chước nói: “Em cũng không quan tâm đến tôn vinh hay phú quý gì đó. Điều em muốn, chỉ là hạnh phúc bên người em yêu cả đời.”

Tiêu Huyền cười vuốt tóc tôi: “Đương nhiên chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau trọn đời.”

Tôi chầm chọc: “Có Lục Dĩnh Chi chen một chân, anh có hạnh phúc hay không em không biết, nhưng em khẳng định em sẽ không có cách nào hạnh phúc được!”

Bầu không khí lập tức đóng băng.

Tiêu Huyền nhìn tôi chăm chú một lát rồi thở dài: “Cô ấy mới là mấu chốt, phải không?”

Tôi buông tầm mắt.

“Nàng đối với cô ấy, có chút hiểu lầm.”

Tôi chế nhạo: “Em nghĩ anh là con trai của tiên hoàng, đó mới là hiểu lầm. Còn Lục Dĩnh Chi muốn cướp anh khỏi em, đó là sự thật!”

“Tiểu Hoa.” Tiêu Huyền kéo tay tôi, dè dặt nói: “Dĩnh Chi xuất thân trong nhà quân nhân, phong cách làm việc đương nhiên sẽ mạnh mẽ, cứng rắn hơn tiểu thư thư hương khuê tú một chút. Có lẽ cô ấy mạo phạm nàng, nhưng cô ấy không có ác ý. Cô ấy đã nói với ta, cô ấy vô cùng ngưỡng mộ nàng.”

“Cảm ơn sự khen ngợi của cô ta.” Tôi hất tay Tiêu Huyền ra: “Nhưng em không có cách nào tiếp nhận ý tốt đấy.”

“Tiểu Hoa!” Tiêu Huyền nói: “Cô ấy không tệ như nàng nghĩ đâu...”

“Anh sẽ lấy cô ta chứ?” Tôi ngắt lời anh ấy.

Tiêu Huyền thở dài một hơi, gật đầu lấy lệ, lại lập tức vội vàng nói: “Cô ấy vĩnh viễn sẽ không hơn được nàng, Tiểu Hoa. Nàng là nữ nhân độc nhất vô nhị trong cuộc đời ta, là người ta cam tâm tình nguyện nắm tay cả đời. Mà ta cũng tuyệt đối không cho phép Lục gia lớn mạnh hơn nữa, khiến cho chuyện đã xảy ra với tiên đế tái hiện với ta. Nếu ta đã diệt Triệu gia, sẽ không cho phép xuất hiện một Lục gia.”

Tay tôi vô lực buông xuống.

“Cô ta... Còn những người khác đúng không?” Tôi nói: “Mẹ nói, Trương Vĩ Dân có ý định gả em gái cho anh. Còn có thể có tuyển tú, thu thập con gái quan viên khắp nơi, thay đổi toàn bộ người hầu trong cung, tiến hành một cuộc thay máu.”

Tiêu Huyền không phủ nhận: “Chuyện này ắt không thể thiếu. Ta không thể giữ lại tai họa ngầm trong cung, cũng phải nắm giữ triều thần. Bọn họ cố ý vung dây, đương nhiên ta sẽ phải nắm lấy. Giang sơn này ta còn chưa ngồi vững, một mảnh sơn hà này cũng không thể chịu nổi vụ rung chuyển thứ hai. Tiểu Hoa, nàng...”

“Em hiểu.” Tôi thấp giọng nói: “Em cũng không nói anh làm sai.”

Tiêu Huyền nâng mặt tôi lên, ép tôi nhìn anh. Anh cũng nhìn thật sâu vào mắt tôi.”

“Nàng muốn ta thề thế nào cũng được. Cả đời này ta có rất nhiều nguyện vọng, nhưng nguyện vọng tốt đẹp nhất chính là nàng có thể ở bên ta.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Em không muốn anh nói ra một số lời thề mà tương lai anh sẽ hối hận.”

Tiêu Huyền vừa lo lắng vừa đau đớn, đặt trán mình lên trán tôi, nói: “Ta thề, tương lai chỉ yêu một mình nàng, con của nàng sẽ là hoàng đế tương lai, gia tộc nàng...”

Tôi che kín miệng anh.

Có một số lời nói, thật ra càng nói càng sai. Tôi nên giải thích chế độ một vợ một chồng với một người đàn ông sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh này thế nào đây. Có lẽ, yêu cầu tình yêu và hôn nhân đôi bên bình đẳng với một đế vương chính là hành động ngu ngốc, tức cười nhất thiên hạ.

“Em không cần những hứa hẹn đó.” Tôi cười cười với anh: “Anh chưa từng lừa dối em. Những gì anh có thể làm, anh đều làm được. Những gì anh không làm được, chỉ do năng lực của anh không đủ, chứ không phải lỗi của anh. Em không chiếm được những gì em muốn, nhưng em sẽ không hối hận vì đã yêu anh.”

“Tiểu Hoa?” Tiêu Huyền có chút bất an.

Tôi nhún vai: “Em mệt rồi, ngày mai em còn phải đi gặp tỷ tỷ. Anh cũng về nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Huyền im lặng, ánh mắt rực sáng, tôi quay mặt sang chỗ khác.

Anh vươn tay ôm lấy tôi, giống như dùng hết sức lực toàn thân mà ôm lấy, gương mặt vùi sâu trên vai tôi, thật lâu, thật lâu, vẫn không buông tay.

53. Chương 53: Cảnh Còn Người Mất

Ngày hôm sau, tôi cùng Tạ phu nhân tới phủ thái tử, gặp Tạ Chiêu Kha.

Ngoài dự đoán của tôi, thì ra cô ấy mang thai, đại khái đã hơn sáu tháng. Biến đổi sinh lý không hề ảnh hưởng tới bề ngoài của cô ấy, vẫn xinh đẹp, mỹ lệ như trước, cao quý thanh nhã, còn thêm chút dịu dàng an bình của người sắp làm mẹ. Tiêu Lịch, nay đã đổi danh hiệu thành U Sơn vương, cẩn thận từng li từng tí đỡ cô ấy, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Tình cảnh tốt đẹp này của hai người hoàn toàn không phải là điều tôi đã nghĩ đến.

Tạ Chiêu Kha nhìn thấy tôi, nở nụ cười bình thản, thân mật, không còn dáng vẻ kiêu ngạo như trước đây nữa: “Cuối cùng tiểu muội cũng về nhà rồi, một nhà chúng ta đã đoàn viên.”

Về mặt Tạ phu nhân thoáng ảm đạm. Bà nghĩ tới Tạ Chiêu Anh không bao giờ có thể trở về nữa.

Tạ Chiêu Kha nói với tôi: “Vương gia nhân từ, cho phép ta sinh xong mới khởi hành tới U Sơn. Nơi đó tuy xa xôi nhưng không có phân tranh, non xanh nước biếc, người dân chất phác, ta nhất định sẽ thích.”

Tôi nói với Tiêu Lịch: “Tỷ phu, sau này tỷ tỷ nhờ huynh chăm sóc.”

Tiêu Lịch nói: “Chăm sóc thê tử nhi nữ vốn là trách nhiệm của nam nhân.”

Tạ Chiêu Kha nhìn anh ta bằng ánh mắt vô cùng hài lòng, dịu dàng.

Tôi không nhìn thấy Tần Phỉ Hoa. Nghe nói từ khi thái tử bị giam lỏng, nàng đã tự xin được ra khỏi phủ tu hành, làm nữ quan. Thế lực của Tần gia lớn mạnh, Triệu gia cũng không làm nàng khó xử. Nhưng chính những ngày tháng giam cầm lại khiến Tạ Chiêu Kha nảy sinh tình cảm với Tiêu Lịch, hai người này coi như có một kết cục tốt.

Tạ Chiêu Kha tản bộ cùng tôi trên hành lang, kéo tay tôi nói: “Quả đúng như vậy, cuối cùng người trở thành mẫu nghi thiên hạ chính là muội.”

Giọng nói của cô ấy nhẹ nhàng, không có tình cảm nào khác.

Tôi có cái nhìn riêng của mình: “Mẫu nghi thiên hạ, cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.”

“Đúng vậy, hoàng hậu không chỉ đại diện cho vinh hoa phú quý.” Tạ Chiêu Kha nói: “Tứ muội, ta nhìn ra được muội rất bất an.”

Tôi nhìn ra tuyết trắng phủ đầy sân, bỗng nhiên nói: “Tỷ, muội không biết nên làm thế nào bây giờ. Cho dù muội biết phải làm thế nào, muội cũng không biết có thể kiên trì trong bao lâu.”

Tạ Chiêu Kha cười cười: “Muội là một người vừa hào hiệp vừa ngang bướng. Ngày đó vừa có ý định gả muội ra ngoài, muội đã nhất quyết bỏ chạy. Thế nhưng sau này làm hoàng hậu, không thể tùy hứng như thế nữa nhé.”

“Muội hiểu rất rõ, vì vậy muội rất bất an. Muội cảm thấy rất mơ hồ, một bên biết rằng mình sẽ đối mặt với cái gì, một bên lại không rõ mình sẽ đối mặt với cái gì. Muội biết, hậu cung không chỉ là nơi dành cho phụ nữ sống, nó còn là nơi phản ánh toàn bộ thế cục triều đình, toàn bộ hướng đi chính trị. Mà trước giờ, muội mới chỉ tiếp xúc với bệnh tật, thương vong đơn giản và chiến tranh không có quá nhiều ảnh hưởng tới muội.”

“Muội nói đúng.” Tạ Chiêu Kha nói: “Đối với muội mà nói, nơi đó thật sự không phải nơi muội quen thuộc. Ta biết muội lo lắng về Lục gia. Nhưng vương gia đã đồng ý lập muội làm hậu, bất luận thế nào, muội đều cao hơn Lục Dĩnh Chi một bậc. Lục Dĩnh Chi đó ta đã gặp, là một nữ tử vô cùng khôn khéo, đưa đẩy, nếu vậy cũng sẽ không dễ dàng khó xử muội.”

“Tỷ cũng hiểu rằng nếu cô ta có ý làm muội khó xử, muội đương nhiên cũng sẽ không có biện pháp phải không?”

“Cũng không phải.” Tạ Chiêu Kha nói: “Đương nhiên muội sẽ có biện pháp đối phó với cô ta. Chỉ là muội có dùng hay không? Trước đây, khi toàn thành đồn muội là gian tế, chúng ta đều vô cùng lo lắng cho sự an toàn của muội. Thật ra chỉ cần là người biết chút tin tức sẽ hiểu chuyện đó do Lục gia gây ra. Cũng may vương gia kịp thời bảo vệ muội. Tứ muội, trải qua chuyện này, muội nên biết, Lục Dĩnh Chi đó là người đã trải qua gió tanh mưa máu, cô ta nhẫn tâm hơn người khác rất nhiều. Những chuyện muội không làm được, cô ta có thể làm được không chớp mắt. Muội mềm lòng, lương thiện đã là bước chậm hơn cô ta một bước rất lớn.”

Tạ Chiêu Kha nói rất đúng, tôi không biết phải nói gì.

Tạ Chiêu Kha cầm lấy tay tôi: “Tuy muội có thể vào cung làm hoàng hậu, đó là vinh dự của Tạ gia. Nhưng là tỷ tỷ của muội, ta cũng rất lo lắng uội. Sau khi vương gia đăng cơ, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay loại trừ thế lực của Lục gia, khi đó sẽ là một cuộc ác đấu trong triều. Đến lúc đó, hoàng thượng ở bên ngoài đấu với Lục lão gia tử, muội ở trong hậu cung cũng phải đấu với Lục Dĩnh Chi...”

Tôi nghe đến đó mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Nếu đấu thắng thì tốt. Nếu không thắng, vậy chẳng phải muội...” Tạ Chiêu Kha thở dài: “Nói thật, ta không nỡ để muội đi vào nơi như vậy. Muội không giống ta, được học cách tính toán một chút thủ đoạn, muội thật sự không hiểu bất cứ chuyện gì.”

Tôi phải im lặng hồi trời xanh. Sống nhiều năm như vậy, đến bây giờ mới phát hiện thì ra mình thật vô dụng.

Tạ Chiêu Kha liên tục thở dài. Cô ấy chỉ có ý tốt, bởi vì lo lắng một cô gái nhỏ ngây thơ, nhân từ, hay nường tay phải vào cung, không bao lâu nữa sẽ bị chèn ép đến cái xương cũng không còn.

Tôi nhỏ giọng nói: “Anh ấy có lẽ sẽ có rất nhiều người phụ nữ khác...”

Tạ Chiêu Kha bật cười một tiếng: “Lẽ nào điều muội lo lắng chỉ là chuyện này?”

Tôi không nói gì.

“Nha đầu ngốc!” Tạ Chiêu Kha vuốt lại tóc cho tôi: “Nam nhân có tiền bình thường đã ba vợ bốn nàng hầu, huống hồ là vua một nước? Tỷ phu của muội còn có hai đại nha hoàn kia kìa. Chỉ cần trong lòng vương gia có muội, chỉ cần muội vĩnh viễn là hoàng hậu chẳng phải được rồi sao? Nếu không muội còn muốn gì nữa?”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, cảm thấy chuyện này rất tức cười.

Đúng vậy, tôi lại ghét bỏ hoàng đế nhiều vợ, chuyện này quả thật là chuyện tức cười nhất thiên hạ.

Tôi cười, cười sự ngây thơ và ngu ngốc của bản thân, cười sự ngang ngạnh của bản thân. Cười xong lại cảm thấy vô hạn bị thương, tận cùng đau đớn.

Cho dù có hiểu rõ đến mức nào, đó cũng không phải cuộc sống mà tôi muốn.

Tạ Chiêu Kha hỏi tôi còn muốn gì.

Nguyện chỉ một người, bạc đầu không chia ly.

Nay người đã ở ngay trước mắt, thế nhưng tôi lại không cầm được tay anh.

Chiều ngày hôm ấy, rất nhiều người tới Tạ phủ, nói rằng là người từ Thượng Y cục trong cung tới đo đạc làm y phục cho tôi. Y phục chuẩn bị được một nửa, trong cung lại phái một người khác đến mời tôi tiến cung, nói là đi xem cung điện hoàng hậu còn thiếu thứ gì để phân phó bên dưới đi làm.

Tôi bị mấy người tới tới lui lui này khiến cho đầu óc choáng váng, thật vất vả mới chọn vải xong, sau đó đã bị đưa lên xe vào cung.

Đây không phải lần đầu tiên tôi tới cung của hoàng hậu, chỉ là, lần trước là khách, lần này là chủ.

Triệu hoàng hậu đã bị phế, bị đưa tới hoàng lăng. Hiện giờ trong cung vô chủ, trong sự trống lếch ra vẻ trống trải, u ám, những vật dụng đẹp đẽ, quý giá, tinh xảo mang theo hơi thở nặng nề của lịch sử, lư hương tỏa ra hơi thở nồng nặc mùi cổ xưa. Trong đại sảnh vắng vẻ rộng lớn, kiến trúc hoa lệ nhưng luôn luôn tạo ra cảm giác trống trải. Giữa ban ngày còn thấp nhen, bóng người chiếu lên bức tranh tường, lung lay chuyển động, vô cùng quý quái.

Tôi rùng mình một cái.

Lần trước tới đây hoàn toàn không cảm thấy như vậy, hiện giờ mới nhận ra nơi này thật rộng lớn. Một phòng nối liền một phòng, có lẽ sau bức tường còn cất giấu căn phòng bí mật nào đó. Những màu sắc và hoa văn trang nghiêm phú quý rất rối mắt, làm người ta hít thở không thông.

Tôi hoang mang đi loanh quanh bên trong, phát hiện chỗ nào cũng gần gần giống nhau, không bao lâu thì lạc đường. Bởi vì đã đuổi những người theo sau đi, tôi đành tự mình mò mẫm tìm đường trở về.

Không biết làm thế nào, tôi đi vào một tòa lầu nhỏ.

Đó là một căn phòng được trang trí tương đối đơn giản, trên bức tường hai bên treo đầy ảnh của những người phụ nữ mặc chính trang, phía dưới là bài vị hương án phụng dưỡng. Nhìn kỹ lại, thì ra những người này là hoàng hậu Đông Tề các triều đại.

Kính Hiếu hoàng hậu khai quốc, Hiền Ý hoàng hậu tiếng tốt lan xa, Hiền Túc hoàng hậu chỉ tại vị ba ngày, Hiền Mục hoàng hậu cả đời niệm Phật, Cung Mục hoàng hậu hai lần bị phế, ba lần được lập...

Những cái tên quen thuộc, những gương mặt xa lạ. Những người phụ nữ cổ xưa, cách trăm năm lảng lảng nhìn tôi qua lớp hương khói mù mịt, giống như sẽ kể lại câu chuyện của bọn họ cho tôi nghe. Những bị thương, cô độc, uất ức, khổ sở phía sau sự phồn hoa, vinh quang thể hiện rất rõ ràng qua đôi mắt của bọn họ.

Tôi xem từng bức, từng bức, bức tranh cuối cùng, chính là mẫu thân của Tiêu Huyền, Gia Mục hoàng hậu.

Một cô gái tuổi còn rất trẻ với một gương mặt mỹ lệ động lòng người, đôi mắt của Tiêu Huyền rất giống mẹ, đen láy sâu thẳm, lại trong lành như nước, cười rộ lên có vẻ rất thân thiết. Chỉ là, trên mặt Tiêu Huyền tuy luôn mang theo nụ cười bất cần đời, giống một công tử uống rượu, cười ngửa tìm thú vui khắp giang hồ, nhưng cũng có khi phách vương giả bề ngỗ thiên hạ.

Tôi nhìn một khoảng trống lớn trên tường. Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai, bức họa của tôi cũng sẽ được treo tại nơi này chăng? Vậy cũng tốt. Tôi biết rằng phê hậu là không có tư cách được treo tranh ở nơi này. Mà mục tiêu cả đời của Lục Dĩnh Chi chính là tranh đoạt một khoảng trống nho nhỏ nơi đây.

Tôi vừa nghĩ đến Lục tiểu thư là lại như học sinh lười biếng nghe thông báo sắp tới cuộc thi, vừa phiền não vừa đau đầu.

Tôi lắc đầu xoay người sang chỗ khác, kinh ngạc nhìn thấy Tiêu Huyền đang đứng ngoài cửa.

Về mặt anh nhìn tôi rất phức tạp, lo lắng, bất an, sợ hãi, đó đều là những cảm xúc rất ít khả năng xuất hiện trong mắt anh, chúng khiến tôi rất khó hiểu. Hai chúng tôi lẳng lặng nhìn nhau một lúc lâu, không ai nghĩ tới chuyện phá vỡ sự im lặng này. Những năm tháng cùng nhau vượt qua lướt qua khoảng không giữa chúng tôi, thức tỉnh ký ức đầy bụi bặm, khiến chúng tôi trở về buổi ban đầu quen nhau, tường thuật lại từng chút, từng chút một.

“A Huyền?” Tôi khẽ gọi anh một tiếng.

Anh phục hồi tinh thần, bước vào cầm tay tôi lên.

“Sao lại lạnh như vậy?” Tiêu Huyền cau mày nói: “Sáng sớm nay ta mới nhận được một tấm áo da cáo trắng tốt nhất, lát nữa sẽ bảo bọn họ đưa tới cho nàng.”

Tôi hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tiêu Huyền cười nói: “Ta nghe nói nàng đang ở đây nên tới tìm nàng. Xem phòng xong rồi chứ, cảm thấy thế nào?”

Tôi ghen lời, nghĩ một lúc lâu mới chọn một cách nói chung chung: “Cũng không tệ lắm.”

“Thật chứ?” Trong lời nói của Tiêu Huyền có sự chăm chú không giống bình thường.

Tôi đành nói: “Chỉ là... có thể sửa cho sáng sủa một chút thì tốt.”

“Ta sẽ dặn dò bọn họ sửa phòng sáng hơn.” Tiêu Huyền thở phào nhẹ nhõm, lại hăng hái bừng bừng nói: “Nàng đã xem phía sau chưa? Ta đã bảo bọn họ chuẩn bị cho nàng một phòng thuốc rất lớn, bếp lò, được trù, cái gì cần đều có. Đến lúc đó nàng có thể tự do làm chuyện của mình.”

Anh rất hưng phấn, giống một đứa trẻ dâng tặng thứ quý giá nhất.

“Vậy sao?” Trên mặt tôi nở nụ cười: “Thật tốt. Cảm ơn anh!”

Tiêu Huyền tiếp tục nói: “Trong cung này, nàng muốn sắp xếp như thế nào cũng được. Có phải chính đường rất uy phong không, sau này nàng sẽ ở đây tiếp nhận triều bái của mệnh phụ của các đại thần.”

Tôi cũng thuận theo ý anh: “Đều tốt lắm!”

“Thật sự rất thích chứ?” Tiêu Huyền lo lắng.

Tôi khẳng định: “Thật sự rất thích.”

Tiêu Huyền nâng mặt tôi lên, nhìn vào mắt tôi: “Phải nói thật với ta, phải thật sự hài lòng, ta không muốn nàng giấu tâm tư trong lòng, biết không?”

Tôi ngoan ngoãn nói: “Biết.”

“Thật ngoan.” Anh hôn lên chóp mũi tôi.

“Vương gia.” Giọng nói quái dị của thái giám phá hỏng bầu không khí: “Lục nguyên soái cầu kiến.”

Tiêu Huyền mất hứng, tức giận nói: “Đã biết.”

Tay anh còn ôm lấy tôi: “Ta phải đi một lúc. Nàng đừng đi nữa, hôm nay ở lại ăn một bữa cơm. Ta sẽ bảo đầu bếp làm những món nàng thích nhất.”

Tôi mỉm cười gật đầu.

Anh dịu dàng vuốt ve gương mặt tôi rồi xoay người rời đi.

Anh đi qua hành lang, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, cuối cùng, bóng lưng cao lớn bị tùy tùng che khuất, vì vậy, tôi cũng xoay người trở về. Còn chưa đi được hai bước, phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi.

Tôi kinh ngạc quay đầu, không biết sao Tiêu Huyền lại quay trở về, vẻ mặt có chút hoảng hốt và hoang mang, khi ánh mắt anh tìm được tôi, chút khác thường đó mới biến mất.

Tôi khó hiểu nhìn anh bước trở về bên tôi, còn chưa lấy lại tinh thần đã bị anh ôm vào lòng.

“A Huyền?”

“Xuyt...”

Tôi ngậm miệng lại, ngửi mùi đàn hương tỏa ra từ trên người anh, hương thơm thanh u rất đặc biệt.

Một lát sau anh mới buông tôi ra, nâng gương mặt tôi lên, chăm chú nhìn tôi.

Tôi mỉm cười: “Sao vậy? Em đâu có đột nhiên biến mất.”

Tiêu Huyền bất đắc dĩ cười khổ: “Không có gì, chỉ là... không có gì.”

Anh cúi đầu hôn lên trán tôi, một lúc lâu sau mới buông ra.

“Chờ ta trở về.” Anh kiên quyết nói: “Ngoan ngoãn chờ ta trở về, biết không?”

“Biết rồi!” Tôi cảm thấy rất khó hiểu, cười đẩy anh: “Mau đi đi, không lão Lục lại muốn khóc bây giờ.”

Tiêu Huyền vô cùng tiếc nuối hít sâu một hơi. Lần này anh đi rất kiên quyết, mang theo một đám tùy tùng đông nghìn nghịt, rất nhanh đã biến mất tại ngã rẽ.

Một nữ quan bên cạnh cảm thán: “Vương gia đối với tiểu thư thật tốt. Tương lai tiểu thư làm hoàng hậu, nhất định có thể cùng bệ hạ phổ một khúc đế hậu giai thoại.”

Mông ngựa này vỗ hơi sớm một chút rồi. Tôi xấu hổ cười cười.

“Có điều...” Nữ quan kia lại đổi giọng: “Tính cách tiểu thư dường như quá hiền hòa.”

“Hiền hòa không tốt sao?”

Nữ quan hơn bốn mươi tuổi kia trang nghiêm nói với tôi: “Tiểu thư đối xử với mọi người hiền hòa thân thiết là phúc của chúng nô tỳ. Thế nhưng tương lai, trong hậu cung sẽ có những vị nương nương, quý nhân khác, ai ai cũng xuất thân cao quý, ai ai cũng muốn vượt trội hơn người. Trong cung nhân sự phức tạp, muốn quản lý không thể dựa vào tính tình tốt đẹp như vậy, phải có uy nghi mới tốt. Tiểu thư không nỡ làm kẻ ác, những nương nương khác sẽ ngồi lên đầu.”

Tôi cười nhạt.

Lại có một nữ quan trẻ tuổi hơn một chút ra vẻ tận tình khuyên bảo, nói: “Tiểu thư cũng đừng sợ, chúng nô tỳ đã ở trong cung nhiều năm, thấy nhiều chuyện. Chỉ cần nắm chặt được trái tim của bệ hạ, hậu cung chính là của người. Lục gia kia...” Cô ấy hạ giọng: “Lục gia còn có thể kiên ngạo tới khi nào? Tương lai tiểu thư phải sinh hạ nhi tử trước Lục tiểu thư mới được...”

“Ngừng!” Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Đừng bàn chuyện quá xa xôi, bát tự còn chưa xem đâu.”

Nữ quan kia hiểu lầm ý tôi: “Ai nha! Tiểu thư ngài làm hậu, Lục tiểu thư làm phi, chuyện đó vương gia và Lục nguyên soái đã định rồi. Còn tiểu thư Lý gia...” Nữ quan lớn tuổi hơn vỗ cô ấy một cái, cô ấy thức thời ngậm miệng lại.

Tôi cười miễn cưỡng, phát tay để bọn họ lui.

Tối hôm đó, Tiêu Huyền trở về sớm hơn dự tính, cũng không báo ai thông báo, đi vào vừa lúc bắt được tôi đang ăn vụng gà.

Tôi cười hì hì đứng thẳng dậy, chùi tay lên người: “Đã về rồi?”

“Về rồi.” Tiêu Huyền nhìn tôi cười: “Bắt được một con tiểu hồ ly đang ăn vụng gà.”

Tôi đi tới giúp anh cởi áo khoác: “Gần tối trời nổi gió Bắc, lão thái giám nói cho em biết thời tiết sẽ còn lạnh hơn nữa.”

Bàn tay ấm áp của Tiêu Huyền cầm lấy tay tôi: “Ngày mai ta phải ra ngoài một chuyến, đi xem hoàng lăng và bách tính ngoài thành. Hy vọng tuyết không rơi.”

Tôi nghĩ tới một người: “Đã lâu không nghe thấy tin tức của Tống tiên sinh.”

Tiêu Huyền ngồi xuống cạnh bàn: “Sau sự kiện lần trước, tinh thần hần sa sút mấy ngày. Sau đó tuy đã khôi phục lại nhưng ta thấy hần âm trầm hơn trước rất nhiều. Tử Kính tràn đầy hoài bão, luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, toàn tâm toàn ý để ý công sự. Ta cùng Tử Kính tri giao nhiều năm, cũng hy vọng trong cuộc sống của hần có người làm bạn. Chỉ là, ta thấy rất khó.”

Tôi nghĩ tới Vân Hương, nhất thời cũng rất cô đơn.

Tiêu Huyền vuốt tóc tôi, nhẹ giọng nói: “Cô ấy đã cầu nhân đắc nhân (không thẹn với lương tâm, không còn gì tiếc nuối).”

Tôi quay đầu đi chỗ khác: “Nếu khi đó anh không ép cô ấy như vậy, có lẽ cô ấy sẽ không chết.”

Tiêu Huyền thu tay lại: “Cô ấy làm chuyện như vậy rất khó tránh khỏi cái chết. Cho dù là ta cũng không thể bảo vệ cô ấy. Hơn nữa, nàng nghĩ đối với cô ấy, sống là tốt sao?”

Tôi bực bội: “Anh có thể nói trước cho em biết.”

“Không phải ta chưa từng nghĩ đến chuyện này. Ta từng thương lượng với Tử Kính, nghĩ rằng một khi nàng biết, nhất định sẽ khuyên nhủ Vân Hương, cứu mẫu thân cô ấy.”

“Vậy không tốt sao?”

“Nhưng như vậy chúng ta cũng mất đi một đầu mối...”

“Cuối cùng vẫn là các anh lợi dụng cô ấy!” Tôi tức giận đập bàn.

Tiêu Huyền cố gắng giải thích: “Tiểu Hoa, thứ đặt cược trên chiến trường chính là tính mạng! Bọn chúng bắt nhân, chúng ta sẽ bắt nghĩa, một quân cờ bọn chúng dùng, chúng ta cũng có thể dùng ngược lại...”

“Vân Hương là quân cờ của các anh, nhưng cô ấy cũng là chị em của em!”

“Nhưng chúng ta không thể hành động theo cảm tính!” Tiêu Huyền cũng đứng lên: “Nàng chỉ có một Vân Hương, ta còn có trăm vạn binh lính.”

Trái tim tôi lạnh đi một nửa.

Cũng đúng. Một cô gái như Vân Hương, đối với bọn họ chỉ là một quân cờ mà thôi. Nếu không vì tôi, cuối đời của Vân Hương nói không chừng còn thảm hơn nhiều.

Tôi nói: “Cô ấy... Cô ấy là một con người. Cô ấy có lương tâm. Cô ấy luôn vùng vẫy rất đau khổ. Chúng ta vốn có thể cho cô ấy một cơ hội để giải thoát...”

“Tiểu Hoa, ta là thống lĩnh một quân, điều ta suy nghĩ là lợi ích của số đông. Cứu một cô ấy, chúng ta sẽ mất cơ hội, cũng sẽ khiến rất nhiều binh lính mất đi sinh mệnh. Nàng có thể hận ta bức tử Vân Hương, nhưng ta không hối hận!”

Về mặt Tiêu Huyền nghiêm túc, ngữ khí kiên quyết.

Tôi quay mặt sang chỗ khác, không muốn nhìn anh: “Cô ấy đã tự sát...”

Tiêu Huyền ngắt lời: “Tổng Tử Kính sẽ không tha thứ cho người đã lừa dối mình, Trịnh Văn Hạo và cô ấy vĩnh viễn không có khả năng ở bên nhau, tình cảm của nàng và cô ấy cũng không thể tiếp tục. Một nữ nhân như cô ấy phải đeo trên lưng cái nợ mấy nghìn mạng người, vĩnh viễn sống trong sợ hãi và hổ thẹn. Nàng nghĩ một cuộc sống như vậy đáng để tiếp tục sao?”

Anh ấy nói rất có lý, chính Vân Hương cũng hiểu rõ nên mới trộm độc được của tôi.

Giọng nói của Tiêu Huyền dịu lại: “Đừng nói những chuyện này nữa được không. Mấy ngày nay, ta chưa từng có một ngày không bị những chuyện này làm phiền. Hiện giờ ta chỉ muốn cùng nàng yên bình ăn một bữa cơm, không nhắc tới bất cứ chuyện gì khác, cũng không nghĩ tới bất cứ ai khác, chỉ có hai chúng ta ở bên nhau. Được không?”

Thế nhưng việc đã đến nước này, tôi nào còn tâm trạng để ăn. Tôi bị động bị Tiêu Huyền kéo qua, ấn ngồi xuống, cầm đũa buồn chán chọc cơm trong bát.

Tiêu Huyền nhìn thấy vậy, thở dài gấp cho tôi một miếng xương sườn: “Ném thử đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa.”

Tôi nhìn ánh mắt tha thiết của anh, cuối cùng cũng nghe lời động đũa.

“... Để ta vào... Vương gia!” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Miếng xương sườn còn chưa tới miệng đã rơi vào trong bát. Tiêu Huyền tức giận nói: “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Vương gia, Lục gia có người cầu kiến.” Việt Phong dè dặt đứng ngoài cửa đáp lời.

“Lại là Lục gia!” Về phần chán hiện lên rõ ràng trên gương mặt Tiêu Huyền: “Có gì ngày mai nói, đuổi đi!”

“Vương gia! Vương gia!” Giọng nữ thê lương kia lại càng ngày càng rõ ràng, chúng tôi muốn không nghe cũng khó: “Vương gia, tiểu thư nhà chúng ta hiện giờ thần trí đã không rõ! Tướng quân không ở đây, nô tỳ cả gan cầm lệnh bài của tiểu thư xông vào cung. Nô tỳ xin vương gia hãy đi thăm tiểu thư đi!”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Tiêu Huyền đứng lên: “Hôm qua không phải còn ổn cả sao?”

“Từ sập tới tiểu thư bắt đầu nóng sốt, tối nay lại nặng thêm, nhưng tiểu thư không cho chúng nô tỳ nói với ngài.”

Tiêu Huyền thoáng quay đầu nhìn tôi.

Tôi thờ ơ vươn đũa gấp rau.

Trong khi Tiêu Huyền do dự, nha hoàn nhà họ Lục đã khóc lên khóc xuống, người không biết còn tưởng tiểu thư nhà cô ta đã tắt thở rồi ấy chứ!

Tôi ăn món thận xào, im lặng nhìn hai bọn họ.

Cuối cùng, Tiêu Huyền nói: “Tiểu Hoa, nàng xem phải làm sao bây giờ?”

Lời này giống một đóm lửa rơi vào đồng cỏ khô.

Tôi cười khẩy: “Em có thể làm được gì? Lục gia liệu có yên tâm để em đi xem bệnh cho cô con gái bảo bối nhà họ không. Nhưng anh thì khác, anh vừa tới, Lục Đình Chi lập tức sẽ khỏe như trâu.”

“Tiểu Hoa...” Tiêu Huyền biện bạch.

Tôi tiếp tục châm biếm: “Còn nhớ phương thuốc em viết cho Liễu tiểu thư năm đó không? Vương gia cứ theo đó mà làm, đảm bảo thuốc đến bệnh hết!”

Tiêu Huyền khẩn thiết muốn cầm tay tôi, tôi nhay cảm hất ra, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Sự nhẫn nại của em có giới hạn. Lục Đình Chi ba ngày hai lần nhúng tay chen chân vào giữa chúng ta, rốt cuộc bao giờ mới để người ta yên? Dù sao cô ta, lung lạc Lục gia là nhiệm vụ của anh, không phải của em, em không cần phải bao dung cô ta. Vương gia, anh thì sao? Anh muốn cô ta hay là em, tự anh xem rồi chọn đi, em không phụng bồi!”

“Tiểu Hoa!”

Tôi né tránh bàn tay đang vươn tới của Tiêu Huyền, giật tung cửa phòng.

Gió lạnh thấu xương ủa vào mặt, tôi rùng mình một cái. Trong sân có một nha hoàn đang bị thị vệ giữ lại, nhìn thấy tôi, cô ta ngừng giãy dụa, hướng ánh mắt oán hận về phía tôi.

Tôi cười lạnh, mặc kệ bước chân đang đuổi theo của Tiêu Huyền, chạy ra ngoài. Bên ngoài là một con đường hẹp dài, ngọn đèn cung đình mờ mịt lay động trong gió, không một bóng người, không một âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng gió. Tôi chạy trốn trong mê cung này, gần như mù quáng, tìm kiếm. Đó không phải Tiêu Huyền, đó không phải lối ra, đó là một thứ gì đó mà tôi không biết, là một thứ gì đó đã mất đi trong trái tim tôi.

Hoàng cung về đêm rộng lớn như vậy, thâm sâu như vậy, trước mặt tôi là vô số lối đi và cánh cửa, chuyển tới chuyển lui, nhưng cuối cùng vẫn bị tường cao giam giữ. Tôi chạy trong gió lạnh đến mức chân tay mất đi tri giác, cuối cùng đứng lại trước một con đường cụt.

Ở đó có một cánh cửa lớn đóng chặt, chỉ có một ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, đủ để tôi nhìn thấy chiếc khóa rỉ sắt trên cánh cửa đang bong ra từng lớp sơn đỏ.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên méo mó, cửa cung như một cái miệng rộng nhuộm máu há ra nhào về phía tôi, muốn nuốt chửng tôi. Tôi hoảng sợ liên tục lùi về phía sau, dưới chân bước hụt, ngã sấp xuống mặt tuyết.

“Tiểu Hoa...” Tiêu Huyền chạy tới ôm lấy tôi, áp choàng dày nặng, ấm áp trùm lên tôi.

“Sao vậy? Ngã có đau không? Nàng nói gì đi!” Anh lo lắng, lúng túng ôm lấy tôi, vuốt lên gương mặt và bàn tay tôi, luôn miệng hỏi.

Tôi hồ hững quay mặt đi, nhìn về cánh cửa kia: “Đó là nơi nào?”

“Là nơi nào?” Tiêu Huyền cũng không biết.

Một thái giám đáp lời: “Bẩm vương gia, bên kia cánh cửa chính là lãnh cung.”

“Đã chạy xa đến vậy cơ à.” Tiêu Huyền ôm chặt lấy tôi, khẽ cười nói: “Tay chân nàng cũng thật là nhanh, thiếu chút nữa ta đã không đuổi kịp. Trong cung vừa rộng vừa rắc rối, sau này nàng phải yên ổn ở nguyên một chỗ, đừng chạy lung tung.”

Một lát sau tôi mới nói: “Xin lỗi. Em... không nên giận dỗi lung tung... Khiến anh khó xử...”

Tiêu Huyền bỗng vui mặt lên vai tôi, thở dài nói: “Không sao! Là ta sai, ta không suy nghĩ đến cảm nhận của nàng! Sau này sẽ không như vậy nữa, nàng không được rời khỏi ta! Thật sự không được!”

Tôi cảm nhận hơi ấm truyền tới từ cơ thể anh, nhắm hai mắt lại.

Đêm đó, Tiêu Huyền tự mình đưa tôi về Tạ phủ, sau đó xoay người rời đi. Tôi quay lại hỏi người gác cổng: “Vương gia đi hướng nào?”

“Hướng Tây ạ.”

Hồi cung là hướng Bắc, anh tới Lục gia.

Tạo hóa trên người tới mức nào, ngay lúc đó, chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết được. Khi đó nhìn có vẻ bình tĩnh, quay đầu nhìn lại thì ra là sóng ngầm mãnh liệt; khi đó cảm thấy sâu sắc, quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra thật tầm thường; khi đó chúng ta cho rằng có thể vĩnh viễn nắm giữ một thứ gì đó, nó sẽ thường lướt qua ngay bên cạnh; và khi đó, chúng ta tưởng rằng đã khắc cốt ghi tâm, nhớ lại cũng chỉ thành nhất thời.

Kinh thành Đông Tề vĩnh viễn để lại cho tôi ấn tượng về một cảm giác áp lực và nặng nề, đại khái cũng vì những mối duyên nợ đã trải qua tại nơi đây. Trong quan niệm của tôi, từ lâu tôi đã phủ cho nó một bầu trời xám xịt, u ám như trước cơn mưa. Hạnh phúc dù có cũng chỉ là một bông pháo hoa sáng lạn chớp lên trên bầu trời, nhưng để lại trong mắt tôi những màu sắc rực rỡ vĩnh hằng.

54. Chương 54: Khoảng Cách Không Dễ Vượt Qua

Lần tôi gặp lại Lục Dĩnh Chi là ở lễ tang của tiên đế mấy ngày sau.

Tiên đế long ngự thượng tâu, văn võ toàn triều cùng gia quyến đều phải hộ tống linh cữu tới hoàng lăng. Phụ nữ không thể vào hoàng lăng, chỉ có thể chờ ngoài trời tuyết.

Tôi cùng Tạ phu nhân ngồi trong xe ngựa, mặc áo khoác dày, lại có bếp sưởi trong tay, cũng không cảm thấy lạnh. Hôm nay khí trời không tệ, có mặt trời, gió nhẹ ấm áp, chúng tôi có thể nghe được tiếng pháo truyền đến từ phía hoàng lăng xa xa. Tiếng pháo và tiếng kèn vang vọng trong sơn cốc vắng vẻ một lúc lâu, giống như cổ nhân vì phải rời đi mà bồi hồi do dự. Dưới bầu trời quang đãng, chúng tôi có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt phản xạ từ đỉnh núi trắng như tuyết phía chân trời, gió từ lưng chừng núi thổi tới, năm tháng xói mòn từng vách đá.

Bên cạnh không biết là xe ngựa nhà ai, trong xe truyền ra tiếng ho khan đứt quãng. Nha hoàn lo lắng khuyên nàng uống một ngụm nước.

Bản năng thầy thuốc của tôi vậy gọi, cao giọng gọi với sang bên kia: “Chủ tử nhà cô bị thương phổi, không phải cổ họng, uống nước cũng vô ích. Ở đây lạnh giá khô hanh, nên đưa cô ấy đến nơi ấm áp, ẩm ướt thì hơn.”

Bên cạnh yên tĩnh trong chốc lát, sau đó một giọng nữ yếu ớt nhưng quen thuộc vang lên: “Có phải Tạ tiểu thư đấy chăng?”

Lục Dĩnh Chi?

Tôi vén rèm cửa sổ lên, nhìn thấy trong chiếc xe ngựa cách đó khoảng nửa mét lộ ra một gương mặt tái nhợt, gầy gò. Xem ra cô ta thật sự bị thương không nhẹ.

Hai chúng tôi đều xấu hổ, lạnh nhạt, không biết dây thần kinh nào trong đầu Tạ phu nhân đột nhiên đau nhâm chỗ, bà nói với tôi: “Tiểu Hoa, con biết y thuật, chỉ bằng xem cho Lục tiểu thư xem sao?”

Mẹ con ơi, toàn bộ thái y hoàng cung giờ đang vây quanh một mình cô ta, còn cần thêm một người là con nữa sao?

Thế nhưng bà đã nói vậy, tôi đâm lao đành phải theo lao, không thể làm gì khác ngoài ra tay xem bệnh cho tình địch.

Lục Dĩnh Chi thật sự bị thương phổi, nhưng không phải quá nghiêm trọng, chỉ là hiện giờ thời tiết vừa lạnh vừa khô, vết thương của cô ta chậm lành. Tôi kê cho cô ta một ít thuốc giảm nhiệt, nhuận phế.

Lục Dĩnh Chi vốn là một cô gái tràn đầy sức sống, nay một thân đồ tang khiến cô ta trông có vẻ yếu đuối, mỏng manh, hiển hiện dáng vẻ yếu kiêu. Cô ta thở gấp nói với tôi: “Phần ân tình này của Tạ cô nương, ta thật sự không biết phải báo đáp thế nào.”

Tô nghĩ thầm: muốn báo đáp, dễ thôi, cách xa người đàn ông của tôi một chút là được.

Lục Dĩnh Chi dùng tay ra hiệu, nha hoàn nâng tới một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

“Tạ cô nương, ta biết cô coi vàng bạc châu báu như rác rưởi...”

Ai nói vậy? Rõ ràng tôi rất yêu tiền nha!

“Vì vậy thứ trong hộp cũng không thể là vật tầm thường.” Lục Dĩnh Chi cười nói: “Cô nương vì độc của vương gia mà hao tổn nhiều tinh thần, sức lực, Dĩnh Chi luôn ghi nhớ trong lòng, vô cùng kính nể cảm khái, cố gắng dùng tất cả sức lực tìm được hai thứ này, hy vọng có thể giúp đỡ cô nương phần nào.”

Chiếc hộp được chậm rãi mở ra, một hương thơm ngào ngạt dâng lên, khiến người ta tâm tình khoan khoái, thần thanh khí爽.

Ánh mắt tôi sáng ngời. Nổi bật trên lớp nhung đen bọc trong hộp là hai món đồ. Một thứ là một đóa hoa, cánh hoa xếp chồng lên nhau, dường như có cả trăm lớp, từng cánh mịn màng trong suốt, giống như điêu khắc từ cẩm thạch, hương thơm ngào ngạt vừa rồi chính là phát ra từ nó. Một thứ khác là một viên đá màu xanh thẫm, to bằng nửa bàn tay, trơn bóng mượt mà, hoa văn trên mặt đá nông sâu không đồng nhất, quần lầy nhau, tạo thành màu sắc rất kỳ lạ.

Tôi lẩm bẩm: “Bích Huyết Phách và Tĩnh Linh Hoa.”

Lục Dĩnh Chi gật đầu cười nói: “Tạ tiểu thư quả nhiên liếc mắt đã nhận ra, thật là kiến thức rộng rãi. Dĩnh Chi bội phục.”

Thật ra trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy hai thứ này. Tôi nhận ra được vì trong sách có viết hai thứ này là vật quý trên đời, cực kỳ khó kiếm. Một thứ kết tinh nơi tối tăm, âm u, ẩm ướt trong rừng già, một thứ nở hoa ở nơi thanh tịnh, thuần khiết, ánh nắng chan hòa. Đặc biệt là bông hoa Tĩnh Linh này, vô cùng cao quý, người hái hoa nếu không có tâm linh thuần khiết, nó sẽ lập tức héo rũ.

“Chúng ta đặc biệt tìm một tiểu ni cô sáu tuổi ở nơi đó hái đóa Tĩnh Linh Hoa này. Nhưng lựa lót trong tráp cũng đã từng thờ cúng trước Phật, vừa tinh thuần vừa có linh khí. Vì vậy vận chuyển qua vạn dặm mới có thể giữ đóa hoa không tàn.”

Lục Dĩnh Chi cười cười đặt chiếc hộp lên tay tôi: “Tạ tiểu thư nghìn vạn lần đừng từ chối. Ta đây cũng muốn ra một phần sức lực vì vương gia.”

Chiếc hộp nặng nề đặt lên tay tôi.

Tôi cũng không rõ mình đã trở về xe ngựa Tạ gia thế nào, cũng không nhớ Tạ phu nhân đã nói gì với tôi. Chiếc hộp trong tay bị tôi ôm chặt vào lòng.

Sau khi tang lễ kết thúc, chúng tôi trở về Tạ phủ. Tôi mượn cớ thân thể không khỏe, không muốn ăn cơm, vội vã trở về sân của mình.

Đến lúc này, tôi mới bỏ chiếc hộp đã ôm cả ngày xuống.

“Trong đó có bảo bối gì vậy?”

Giọng nói của Tiêu Huyền đột nhiên vang lên dọa tôi giật mình nhảy dựng lên.

“Vương gia ơi, thiên tuế của tôi ơi! Ngài sắp làm hoàng đế rồi, có thể chú ý hình tượng một chút, đừng trèo tường nữa được không? Nhà họ Tạ có tới năm cái cửa đấy!”

Tiêu Huyền đã thay một bộ thường phục, hiện giờ bách tính toàn thành đều để tang, bộ áo trắng này của anh tuy xa hoa, tinh xảo nhưng cũng không quá nổi bật.

Anh cười hì hì kéo tôi về phía anh: “Đói bụng cả ngày rồi, tới chỗ nàng kiếm ăn đây.”

Tôi hất tay anh ra, anh cũng không giận, giang tay vung chân nằm thẳng trên giường tôi, thở dài một hơi: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, chỉ có ở chỗ nàng mới có thể thả lỏng một chút.”

Tôi cười nhìn anh, cảm thấy cảnh tượng này cực kỳ giống khi anh còn đóng giả làm Tạ Chiêu Anh. Hai chúng tôi gần bó, không có gì gượng ép, mỗi ngày đều tự nhiên, vui vẻ.

Anh trở mình một cái, vẫn còn nằm lười biếng trên giường: “Nghe nói nàng xem bệnh cho Lục Dĩnh Chi, thế nào rồi?”

Lại là cô nàng này. Tôi tức giận nói: “Cô ta khỏe lắm, hoàn toàn có thể sống đến lúc ôm cháu ôm chắt, anh không cần lo.”

“Đừng như vậy.” Tiêu Huyền nói: “Cô ấy bị thương vì cứu mạng ta.”

“Em cũng cứu mạng anh đấy thôi!” Tôi gay gắt cãi lại.

Tiêu Huyền vô tội nhún vai: “Thế nên ta mới lấy thân báo đáp nha.”

Một câu “đối tượng cần anh lấy thân báo đáp nhiều như cá dưới sông, em còn chưa biết sẽ được chia ấy lạng thịt nữa” nghẹn trong cổ, giây phút một lúc lâu, cuối cùng vẫn không phun ra.

Lời này nói ra nhất định sẽ chọc anh bực bội, đến lúc đó lại không tránh được khắc khổ. Cuối cùng cả hai cùng bực bội, chia tay trong không vui. Thời gian gần đây, mỗi lần chúng tôi gặp mặt đều không thiếu dấu võ miệng. Tình cảm có sâu nặng đến đâu cũng có giới hạn, vượt qua nó đều sẽ để lại vết thương.

Tiêu Huyền nói: “Người của Thượng Y cục nói y phục của nàng đã xong rồi, ngày mai tiến cung thử một lần đi.”

“Y phục gì?” Tôi lơ mơ.

“Nha đầu ngọc.” Tiêu Huyền cười: “Đương nhiên là phượng bào rồi.”

“A!” Tôi cảm thán: “Thật nhanh.”

Tiêu Huyền nắm tay tôi: “Còn ta lại cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm.”

Đồng Nhi đưa cơm tối vào, ba chúng tôi cùng nhau ngồi ăn, cảnh tượng này giống như trở về hai năm trước. Chỉ khác ở chỗ vị trí Đồng Nhi từng ngồi trước kia là Vân Hương mà thôi.

Nghe Tiêu Huyền nói, sức khỏe của Trịnh lão tướng quân thật sự không tốt, dường như không còn nhiều thời gian. Tên nhóc Tiểu Trịnh này có thể tin cậy được, là một tướng tài, thể nhưng tính tình ngay thẳng, thông minh nhanh nhạy, giảo hoạt âm hiểm lại không đủ, trấn thủ biên cương còn có thể, ở lại triều đình ngược lại sẽ là hại cậu ta. Cục diện hiện giờ hiển nhiên là do một mình Lục gia đảm đương.

Tiêu Huyền trấn an tôi: “Đừng lo, còn có Tà gia nhà nàng.”

“Nhà chúng ta?” Tôi không hiểu. Trong nhà chỉ có một mình đại ca là đàn ông, lại là một thư sinh hiền lành.

“Ta đã thương lượng với Tà thái phó. Đường biểu huynh đệ của nàng, chỉ cần tuổi trẻ có tài, ta sẽ ra sức đề bạt. Nàng có mấy đường huynh thật ra tư chất đều vô cùng xuất chúng, xứng làm người tài.” Tiêu Huyền nói một cách tự tin: “Đương nhiên cũng không thể tự nhiên đẩy Tà gia tới trước ngọn giáo của Lục gia như vậy. Thế tộc Giang Nam, các bộ Tây Bắc, ta đều phải đề bạt nhiều hơn. Trước đây nàng từng thảo luận với ta chuyện thay đổi chế độ khoa cử, tuyển chọn nhân tài nhiều phương diện, mở trường học, đẩy mạnh giáo dục cơ sở...”

Anh vô cùng hào hứng, mỗi khi nói đến kế hoạch trị quốc đều thao thao bất tuyệt, bỏ qua áp lực nhiều ngày qua. Tôi rất nhớ mong về mặt bằng sáng này của anh, nhớ mong nụ cười hăng hái, phóng khoáng, tự tại này. Hai mắt anh sáng như sao, gương mặt tuấn tú, khí thế uy nghi, đã tràn đầy phong thái đế vương.

Nói đến đoạn đặc ý, Tiêu Huyền đứng lên, thông thả đi lại trong phòng. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, giống như ngày hôm nay đã cùng mọi người nhìn về phía đế vương tương lai trên bậc thang phía xa.

Cao lớn, uy vũ, ngời sáng. Tương phản với sự tồn tại bé nhỏ, tầm thường của tôi. Tôi không am hiểu thi từ, không tinh thông sách sử, không biết quyền mưu sách lược. Vì vậy tôi thật sự không cảm thấy kỳ lạ về cái nhìn buồn bực và khinh thường của Lục Đình Chi dành cho tôi.

Cuộc sống chính là vô số đề bài lựa chọn đáp án, mỗi một sự lựa chọn đều liên quan đến cuộc sống tương lai. Nay thứ ở trước mặt tôi chính là bài toán hôn nhân, mà thời gian nộp bài đã như lửa cháy đến mong, còn tôi vẫn rối loạn không có đầu mối. Lợi thế trong tay không biết nên đặt phía bên nào của cán cân.

Nghĩ vậy, trên lưng tôi toát ra một lớp mồ hôi lạnh. Mà Tiêu Huyền vẫn đắm mình trong kế hoạch lớn trong tương lai của mình, không chú ý tới.

Ngày hôm sau, tôi được đón vào cung thử trang phục, kết quả, thứ đợi tôi là một bất ngờ lớn. Ở đây, ngoại trừ cung nhân còn có một vài vị phu nhân thân phận cao quý.

Thân phận cao nhất chính là cô cô của Tiêu Huyền, rất nhanh sẽ thăng chức thành trưởng công chúa kiều ngạo, Vĩnh Trữ công chúa.

Vĩnh Trữ công chúa có một gương mặt diễm lệ nhưng nghiêm túc, đầu ngẩng cao, đầy lễ nghĩa của quý tộc, nhân hậu, lạnh lùng. Chồng trước của cô ta là bác của Lục Đình Chi, chẳng trách cô ta không có vẻ gì ôn hòa với tôi.

Phía sau cô ta là một vài mệnh phụ, còn có hai thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, đều là nữ quyến của trọng thần.

Vĩnh Trữ công chúa sai bảo hai cô gái trẻ đẹp kia: “Mau chào hỏi Tạ tiểu thư. Sau này Tạ tiểu thư sẽ quản thúc, giáo dục các người nhiều hơn.”

Tôi tròn hai mắt, hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế này.

Vĩnh Trữ công chúa giải thích: “Đây là chất nữ của ta, quận chúa Chúc thành, vị kia là thiên kim nhà Dương trung thừa.”

Hai cô gái trong sáng, xinh đẹp ngẩng gương mặt mềm mại như hoa, mang theo mơ ước về tương lai và sự lấy lòng, quỳ gối dưới chân tôi.

Tôi nhìn bọn họ, nhẹ giọng hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hồi bẩm nương nương...” Hai cô gái nhỏ mở miệng, ngọt ngào nói: “Dân nữ mười lăm.” “Dân nữ mười sáu.”

Tôi dở khóc dở cười. Nữ học sinh năm nhất phổ thông, độ tuổi còn ăn đồ ăn vặt, đọc truyện tranh, len lén thăm mền cậu trai lớp bên, ở đây đã phải lập gia đình hầu hạ chồng con.

Vĩnh Trữ công chúa tiếp tục nói: “Tạ tiểu thư hồi kinh chưa lâu, các khuê tú trong kinh thành đều chưa gặp mặt, ngày khác ta mở một tiệc trà xã giao, giới thiệu ọi người quen biết.”

Tôi nhìn hai cô gái, lại nhìn Vĩnh Trữ công chúa ngênh ngang kiêu ngạo, nụ cười như miếng thuốc cao dán trên mặt.

Vĩnh Trữ thấy màn ra oai phủ đầu này hiệu quả, hài lòng cười gật đầu: “Để hai đứa trẻ này giúp tiểu thư thay y phục đi, để bọn chúng dính chút không khí vui mừng.”

Phượng bào của hoàng hậu.

Bộ quần áo lộng lẫy, phiền phức không gì sánh được, chỉ vàng vẽ ra hoa văn tinh xảo, trên châu bảo thạch đính kèm, đuôi váy thật dài, và cả chiếc mũ phượng nặng đến mức gần như có thể đè gãy cổ.

Tôi như một con rối bị bọn họ sắp xếp, mặc bộ mũ áo này thật sự khiến tôi trở thành món đồ trang trí không cách nào đi lại, quay đầu, đứng trước gương, chỉ nhìn thấy một cô gái tức cười hoàn toàn thay đổi. Bất kể cô ta là ai, dù sao cũng không phải tôi.

Tôi cảm thấy tôi thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, hai mắt trắng dã.

Vĩnh Trữ công chúa nói vô cùng khéo léo: “Đúng là người đẹp nhờ lụa! Thật sự toát ra khí thế hoàng hậu.”

Khí thế hoàng hậu của tôi chính là căng cổ, liều mạng kéo cổ áo.

Tiểu thư nhà họ Dương hoảng sợ hô lên: “Tạ tiểu thư chậm đã, nếu kéo hỏng...”

Cách một tiếng, cúc áo trên châu rơi đầy đất.

Tôi hít vào một hơi nhìn lại, thậm kê không ổn, vội vàng cúi xuống nhặt. Không ngờ váy quá dài, một chân tôi giẫm vào làn váy, thân thể mất cân bằng, nghiêng theo lực hút của trái đất.

Đúng lúc những cung nữ khác cũng vây lại nhặt ngọc trai, tôi nhanh tay nhanh mắt bắt lấy một người ổn định thân thể, tiếc là trang phục này quá nặng, quán tính quá lớn, cung nữ yêu kiều kia cũng bị tôi đẩy ngã.

Hai chúng tôi bên lồi bên kéo dưng vào tấm bình phong thạch anh bên cạnh. Tấm bình phong đẹp để tinh xảo rắc một tiếng đổ xuống, kéo theo cả cái giá để đồ cổ trên bảo phía sau. Mà bên cạnh cái giá lại đặt lư hương và giá cắm nến... Chỉ nghe thấy tiếng âm ầm, rắc rắc, tiếng ngọc nát liên tiếp bang lên, tôi chặt vật đứng lên, phát hiện mình đang đứng giữa một bãi bừa bộn những mảnh vỡ quý giá, sang trọng.

Bọn cung nữ, thái giám mặt cắt không còn giọt máu, ngậy ra như phồng. Nhóm công chúa, quý phi càng há hốc miệng, ngẩn người.

Tôi xấu hổ cười cười, bọn họ kinh hoàng run lên.

“Tôi thật sự... rất xin lỗi...” Tôi bước tới an ủi bọn họ, kết quả là chân giẫm phải hạt ngọc trai, ngã mặt lên trời trượt đi, trong tiếng hô hoảng sợ của mọi người ngã chổng vó, cuối cùng mũ phượng cũng thoát khỏi cái đầu tôi, lăn lông lốc trên mặt đất.

Tôi ngã đến mức sao bay đầy trời, cái mông sắp thành hoa bốn cánh. Nhóm cung nhân sợ đến mức hồn phi phách tán, vội vàng chạy tới nâng tôi dậy.

“Ồ đây làm sao vậy?” Giọng nói kinh ngạc của Tiêu Huyền vang lên.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra được điểm then chốt, dùng một tay kéo bộ y phục ra.

Con mắt Tiêu Huyền suýt chút nữa rơi ra ngoài, anh quay đầu giận dữ gầm lên với đám thị vệ phía sau: “Đều ở yên bên ngoài cho ta!” Sau đó gần như vọt tới trước mặt tôi, vung tay choàng áo lên trên người tôi.

Tiểu thư Dương gia đang cầm mũ phượng chạy tới: “Tạ tiểu thư, ngài làm rơi cái này.”

Tiêu Huyền quay đầu nhìn nàng, nàng e thẹn cúi đầu, xoay người chạy về bên cạnh mẫu thân.

Tôi cầm chiếc mũ phượng rất lớn, cảm thấy mình thật sự là một con ngốc.

Vĩnh Trữ công chúa đi tới, nhìn tôi bằng ánh mắt cổ quái, nói với Tiêu Huyền: “Vương gia đừng nóng vội, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Vì sao cô lại ở đây?”

“Các phu nhân đang ở chỗ ta nói chuyện phiếm, nói đến Tạ tiểu thư, ai cũng đều rất tò mò, muốn đi gặp mặt một lần.”

Đã gặp rồi chứ? Đã mở rộng tầm mắt chưa?

Ánh mắt Tiêu Huyền đảo qua mấy vị phu nhân, ánh mắt chỉ dừng lại trên người hai cô gái trẻ trong chốc lát, không nói gì thêm.

Cuối cùng Vĩnh Trữ công chúa cũng cảm thấy xấu hổ, tìm một cái cớ, dẫn mấy chị em phụ nữ bỏ chạy.

Lúc này Tiêu Huyền mới hỏi tôi: “Nàng đang làm gì vậy?”

“Cô cô của anh dẫn theo hai cô vợ tương lai của anh tới chào hỏi, ra oai phủ đầu với em chứ sao nữa.”

“Ta không hỏi chuyện này.” Tiêu Huyền nhún mày: “Ta nói y phục của nàng cơ.”

Tôi rất oan ức: “Chuyện này không phải lỗi của em, là tại bộ trang phục này! Anh xem, đây là thứ gì, em sắp thở không ra hơi nữa rồi!”

Tiêu Huyền đỏ khóc đỏ cười giúp tôi thay quần áo: “Bộ y phục này vốn là như vậy. Nàng cố nhịn một chút là được.”

“Ha!” Tôi chế nhạo: “Em không thèm làm hoàng hậu đầu tiên của Đông Tề chưa sắc phong đã bị y phục đè chết đâu!”

“Nói vậy!” Tiêu Huyền rất mê tít: “Điểm xấu như thế không được nói lung tung!”

Tôi cười lạnh lắm bả: “Điểm xấu? Làm như làm hoàng hậu là chuyện rất may mắn vậy.”

Tiêu Huyền rất bất đắc dĩ: “Sắp làm hoàng hậu đến nơi rồi mà còn như một đứa trẻ vậy.”

“Em vốn chưa đủ chín chắn. Lục Dĩnh Chi đủ chín chắn rồi đấy, sao anh không đi mà phong cô ta?”

“Vì sao lại nói đến chuyện này.” Tiêu Huyền cũng không vui: “Người ta yêu là nàng, người nên ghen là cô ta mới đúng!”

“Ghen?” Tôi bốc lửa lên đầu: “Em đây không ghen! Em đang tức giận!”

Tiêu Huyền cũng cao giọng: “Tiểu Hoa, rốt cuộc gần đây chúng ta làm sao vậy, vì sao luôn cãi vã không yên?”

“Anh còn hỏi em làm sao? Lẽ nào anh còn không biết chúng ta làm sao?”

“Tiểu Hoa, rốt cuộc nàng còn muốn gì?”

Rốt cuộc sự nhẫn nại của tôi cũng cạn tới đáy rồi: “Em muốn cái gì? Em muốn một người toàn tâm toàn ý với em!”

“Lẽ nào ta không như vậy?” Tiêu Huyền day day huyết Thái Dương: “Lẽ nào nàng muốn ta moi trái tim ra cho nàng xem nàng mới yên tâm?”

Trong lòng tôi chưa xót: “Em biết, em đều biết!”

“Nàng đã biết vì sao luôn không vui?” Tiêu Huyền thật sự không hiểu.

Tôi rất thẳng thắn kêu lên: “Em không muốn chia sẻ anh với người phụ nữ khác! Em ghét Lục Dĩnh Chi! Ghét nụ cười của cô ta, ghét lời nói của cô ta, ghét ánh mắt cô ta nhìn em, ghét việc cô ta làm! Em càng ghét anh nói ra tên của cô ta!”

Tiêu Huyền ngạc nhiên im lặng một lát, sau đó mới nói: “Cô ta sẽ không có khả năng vượt qua nàng. Nàng mới là người sẽ là mẫu nghi thiên hạ...”

“Đủ rồi!” Tôi bịt tai giậm chân: “Điều em ghét nhất chính là phải nghe câu nói như thế! Em ghét anh không hỏi ý kiến em đã tự mình quyết định! Em ghét anh tự cho rằng đã sắp xếp cho em một cách tốt nhất! Em ghét cái thứ mẫu nghi thiên hạ chết tiệt này! Em càng ghét nhìn anh ra vẻ ban cho em ân huệ to lớn! Em yêu anh là việc của em, em cũng không bắt anh phải báo đáp em như thế!”

Sắc mặt Tiêu Huyền chuyển thành xanh mét: “Tạ Chiêu Hoa...”

“Không sai! Em họ Tạ! Em là người nhà họ Tạ! Tạ gia cũng chỉ là một quân cờ trong cuộc chơi chính trị của anh mà thôi. Nhưng em là một người sống, em sẽ không để bất cứ ai thao túng cuộc sống của em!”

Tiêu Huyền túm lấy tôi, hơi thở nặng nề phả lên mặt tôi: “Ta đã nói, nàng không phải một quân cờ. Nàng là người ta yêu!”

Tôi cười thê lương: “Nếu anh yêu em, anh nỡ để em vùi thân trong ván cờ này hay sao?”

Tiêu Huyền kinh ngạc, tay buông lỏng ra.

Tôi giãy ra, cười khổ nói: “Em biết những lời đồn về em khi đó đều do Lục gia gây ra, Lục Hoài Dân xúi giục khiến cả kinh thành dậy sóng, muốn mượn chuyện đó áp đảo Tạ gia. Anh và các đại thần đạt thành hiệp nghị, bọn họ ủng hộ con gái Tạ gia làm hậu, anh sẽ nạp con gái bọn họ vào hậu cung. Thế lực ba bên cân bằng, chính quyền của anh mới có thể ổn định. Còn em, chỉ là một cô gái bình thường, em không biết mưu quyền, cũng không đủ độc ác, càng không có dã tâm. Trong hậu cung này, cho dù có sự bảo vệ của anh, em cũng không thích ứng được cuộc sống này! Em rất sợ! Anh biết không? Em rất sợ một ngày nào đó em sẽ hận anh, em càng sợ một ngày nào đó anh sẽ hận em! Em vô cùng muốn giữ lại những điều tốt đẹp giữa hai chúng ta, không muốn nó bị hiện thực ăn mòn!”

Tiêu Huyền vội vã biện bạch: “Lẽ nào những gì ta làm đều là sai?”

“Không.” Tôi nói: “Trước giờ em chưa từng nói anh làm sai! Em chỉ không tiếp nhận được con đường mà anh muốn em đi. Làm hoàng hậu, trách nhiệm quá trọng đại, em sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho anh mà thôi. Em không muốn dùng danh nghĩa tình yêu để chúng ta tiếp tục dần vặt nhau!”

“Tiểu Hoa.” Tiêu Huyền nắm lấy tay tôi lay lay: “Lẽ nào nàng cam chịu quỳ gối trước Lục Dĩnh Chi? Ta nói cho nàng biết, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ không để chuyện đó diễn ra, nàng nhớ kỹ điều này cho ta!”

Mũi tôi cay cay, đôi mắt nóng bừng.

Đúng vậy, tôi biết. Lục Dĩnh Chi làm hoàng hậu, thế lực của Lục gia càng không có cơ hội vãn hồi. Ai làm hoàng hậu cũng được, chỉ mình Lục Dĩnh Chi là không thể.

Tôi hít sâu, nói: “Em không muốn làm hoàng hậu, em cũng sẽ không quỳ gối trước Lục Dĩnh Chi hay bất cứ người phụ nữ nào khác. Em nói rồi, em không thích hợp với chiếc mũ phượng này.”

Tôi nhét chiếc mũ phượng nặng trĩu vào tay anh: “Nếu anh còn muốn em giữ lại tình yêu thuần khiết, chân thành, tha thiết...”

Sắc mặt Tiêu Huyền xám như tro, trán đổ mồ hôi. Anh cắn chặt răng nói ra một chữ: “Không...”

Thế nhưng luôn có một này phải nói ra tất cả.

“Anh từng nói, anh chỉ hy vọng em có thể sống một cách nhàn nhã, hạnh phúc, tự do tự tại. Thế nhưng, nếu sống ở đây...” Tôi chỉ xuống dưới chân: “Em vĩnh viễn sẽ không nhàn nhã, tự tại và hạnh phúc. Anh muốn nhìn thấy kết quả như vậy sao?”

Tiêu Huyền nhìn thật sâu vào mắt tôi, ánh mắt gần như muốn xuyên qua tôi, toàn thân anh đang run lên: “Đừng nói tiếp nữa!”

Tôi lắc đầu, cười âm đạm, thứ tích tụ đã lâu trong vành mắt cuối cùng cũng rơi xuống: “Đến lúc rồi.”

“Đừng nói nữa!” Tiêu Huyền hét lớn một tiếng, nội lực khiến âm thanh vang vang, toàn cung điện rung lên.

Tôi đứng trước mặt anh, vươn tay vuốt lên gương mặt vắn vẹo vì đau khổ của anh: “Thật sự nên có một kết luận rồi...”

“Ta xin nàng... xin nàng đừng nói ra!” Tiêu Huyền cầu xin, nắm chặt lấy tay tôi, vùi mặt xuống. Gương mặt anh lạnh lẽo, nhưng tôi lại cảm nhận được từng dòng nước nóng bỏng làm ướt lòng bàn tay tôi. Trái tim đau đến mức quặn thắt, hô hấp cũng phải ngừng lại.

Tôi yêu người đàn ông này, anh ấy cũng yêu tôi. Chúng tôi đồng cam cộng khổ, cùng sinh cùng tử, trải qua biết bao mưa gió mới tới được ngày hôm nay, cố gắng duy trì một thứ mắt thấy sẽ không thể bảo toàn. Tất cả bi thương và hạnh phúc đều sắp hóa thành quá khứ, tôi cảm thấy đau quá, cơn đau rõ ràng như bị rút từng khớp xương. Thế nhưng nếu đã nhất định phải trải qua nỗi đau chia cách, so với việc tương lai đợi người khác ra tay, tôi thà tự mình vung dao chém đứt.

Tôi kéo xuống tất cả đồ trang sức còn lại trên người, ném cho anh. Anh không bắt lấy, châu báu lạch cạch rơi xuống đất, giống như hai trái tim bị nghiền nát.

Tôi nói: “Tiêu Huyền, em chỉ có thể đi cùng anh đến đây thôi.”

55. Chương 55: Đường Thẳng Khó Cắt Nhau

Tôi ra khỏi hoàng cung.

Bầu trời rất cao, trời xanh mây trắng, mặt đất trống trải, tuyết phủ trắng xóa. Tôi hít sâu. Không khí trong lành nhưng lạnh giá của ngày đông khiến khí quản tôi đau đớn, một cơn choáng váng ập đến.

Tiếp theo, tôi nên làm gì bây giờ?

“Tạ tiểu thư?”

Tôi quay đầu, gương mặt vô cùng kinh ngạc của Lục Dĩnh Chi xuất hiện sau màn hình xe ngựa.

“Vì sao cô lại quay về thế này? Hạ nhân nhà cô đâu?”

Tôi bình tĩnh nhìn cô ta, tất cả những đồ kị, chán ghét, và một chút hâm mộ, hiện giờ đều tan thành mây khói.

Tôi đi, cô ta còn ở lại. Nếu chúng tôi cạnh tranh, rốt cuộc ai mới là người thắng?

Tôi cười cười với cô ta, bình tĩnh nói: “Nếu cô biết con đường tương lai tràn ngập nguy hiểm và cô độc, cô còn có thể tiếp tục kiên trì không?”

Lục Dĩnh Chi thoáng sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại. Cô ta cười có vẻ hiểu ra: “Tạ tiểu thư, cha ta không ép ta, ta thích vương gia, vì vậy ta mới lựa chọn như vậy. Chàng là anh hùng nam nhi, cũng sẽ là đế vương thiên cổ, vì vậy ta cũng phải đủ mạnh mẽ mới có tư cách đứng cạnh chàng.”

Có thể không như vậy sao?

“Đúng vậy, cô thật sự đã chứng minh năng lực bản thân.”

Lục Dĩnh Chi cười lắc đầu: “Lời này do cô nói ra đúng là châm chọc. Quả thật, người khác nhìn ta thấy thân phận cao quý, vinh quang vô hạn. Vương gia yêu chiều cô, bảo vệ cô quá mức cẩn thận, cho cô thời gian rảnh rỗi ngồi an sự, nhàn nhã trong phòng thuốc nho nhỏ của mình, cô chẳng hay điều đó, còn oán hận vương gia lạnh nhạt với cô. Liệu cô có biết, cuộc sống thoải mái đó đều vì có ta chắn phía trước. Hậu duệ quý tộc của Đại Tề biết bao nhiêu người? Có ai không muốn con gái nhà mình được vương gia ưu ái? Vinh quang của ta, sự an nhàn của cô, đều do ta chịu đựng biết bao công kích ngầm ngấm hay chông khai để đổi lấy!”

Tôi không nhịn được mà cãi lại: “Tôi đâu có cầu xin cô che chắn phía trước!”

Nét mặt Lục Dĩnh Chi lập tức có chút mất kiềm chế.

Ha, cướp người của tôi, còn muốn tôi cảm thấy hổ thẹn, cái lý luận hoang đường ở đâu ra vậy?

Tôi cười nói: “Tuy tôi không có một ông bố nắm trong tay binh quyền ngập trời, nhưng tôi cũng không phải một cô gái nũng nịu, khề chạm là vỡ. Kinh thành, Tây Dao, Xích Thủy, Liêu quốc, cuối cùng lại trở về nơi đây, hơn hai năm, lẽ nào đều chỉ ở trong phòng nho nhỏ thuốc xao được, oán trách.”

Lục Dĩnh Chi cười giả tạo, nói: “Tạ cô nương hà tất phải khổ như vậy? Nhịn một bước, trời cao biển rộng. Vương gia là một người luyện tểc tình cũ, ngay cả Tần Phỉ Hoa hi sinh vì chàng cũng đã được chàng đón tới biệt viện chăm sóc. Tương lai bất kể có bao nhiêu người mới đến, tất nhiên cô vẫn khác với bọn họ.”

Tần Phỉ Hoa? Cô ta nhắc đến cái tên này với tôi hiển nhiên không phải có ý tốt gì.

Tôi cũng chẳng thèm nhảy vào hố của cô ta: “Ngồi ở hậu cung chờ đàn ông sủng hạnh, tôi không thèm làm loại người đề tiện như vậy.”

Sắc mặt Lục Dĩnh Chi xanh mét: “Nếu cười nhạo ta có thể khiến cô nhẹ nhõm hơn một chút thì tùy cô đi.”

“Cười nhạo cô chẳng có bất cứ niềm vui nào cả, Lục tiểu thư.” Tôi cợt nhả nói: “Hơn nữa, một tôi đi, còn cả nghìn vạn người tới. Sự phiền não của cô còn cần tôi chế tạo hay sao?”

Đã nên ngã bài từ lâu rồi. Duy trì sự thờ ơ và khách sáo chỉ vì lịch sự mà thôi, thế nhưng ghen lâu sẽ sinh bệnh. Làm người tội gì phải tự khó dễ bản thân. Nếu được lựa chọn, đương nhiên tình nguyện khiến người khác khó chịu.

Hai chúng tôi, một người trên xe, một người dưới đất, đối mặt thẳng thắn, mùi thuốc súng càng ngày càng nồng nặc.

Lục Dĩnh Chi nở nụ cười cứng nhắc: “Đương nhiên ta biết chàng sẽ có thể có rất nhiều nữ nhân. Cô dù sao cũng chỉ là một khách qua đường mà thôi, cô không dừng lại, còn rất nhiều người dừng lại vì chàng. Đi thì có vẻ ung dung. Nhưng tương lại hậu cung người đẹp vô số, chàng sẽ nhớ cô trong bao lâu?”

Tôi nhàn nhạt nói: “Lối tư duy của cô có vấn đề. Tôi đã đi rồi, bắt đầu cuộc sống mới của chính mình, anh ấy có nhớ tôi hay không, đâu có liên quan gì đến tôi?”

Lục Dĩnh Chi mím chặt môi.

Tôi nói: “Nhân sinh quan, giá trị quan giữa tôi và cô có sự khác nhau quá lớn, nói chuyện với cô thật đau đầu.”

Lục Dĩnh Chi nhìn thẳng vào tôi, nhấn mạnh từng chữ: “Tạ tiểu thư tình nguyện chịu thua?”

Tôi cất cao giọng nói: “Tôi chưa từng đánh cuộc với cô! Tiêu Huyền cũng không phải phần thưởng cho cuộc đấu giữa tôi và cô. Mục đích của cô và tôi khác nhau, vốn đã không cần đánh cuộc.”

Lục Dĩnh Chi mỉa mai nói: “Đúng vậy. Thứ cô muốn là tình yêu.”

Tôi cũng cười: “Tôi muốn tình yêu, tôi đã có được. Còn cô muốn quyền lợi và vinh hoa, thật sự đã tới tay sao?” Thiên hạ còn vô số phụ nữ quý tộc sẽ lao tới đây, tranh đấu, giành giật, người cũ xuống, người mới lên đài, vĩnh viễn không dừng lại. Hôm nay cô ta chiếm thượng phong, nhưng có thể duy trì trong bao lâu?

Lục Dĩnh Chi kiêu ngạo hất cằm, nói: “Cô có thể khinh thường, nhưng đây là con đường ta đã chọn.”

Lục tiểu thư kiêu ngạo, hiểu thắng, ngang ngạnh, tự tin quá trớn, coi mình là trên hết. Đây chính là cái sai lớn nhất mà cô phạm phải. Theo đuổi đàn ông không thể chỉ dựa vào thủ đoạn cứng rắn như vậy.

“Hy vọng cô...” Tôi chầm chước câu nói: “Hy vọng cô không hối hận.”

Lục Đình Chi cười thản nhiên, nói như có ý tứ khác: “Ta cũng hy vọng cô sẽ không hối hận.”

Tôi xoay người, rời đi từng nước một. Rời khỏi cung điện rộng lớn này, rời khỏi nơi khiến tôi nghẹt thở này.

Đúng lúc này, cửa cung phía sau kẹt kẹt vang lên, đột nhiên rộng mở. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một con ngựa cao lớn lao ra, phi thẳng về phía tôi.

Tôi ngăn người ra một giây, trong lúc đó Tiêu Huyền đã dùng tốc độ lốc xoáy thúc ngựa tới trước mặt tôi, cúi người xuống. Tôi cảm thấy hoa mắt, thất lưng bị nắm chặt, một bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo tôi lên lưng ngựa. Tiêu Huyền siết chặt tôi vào lòng, quát to một tiếng, Huyền Kỳ tung vó chạy nước đại, cuộn cuộn phi ra ngoài.

“Anh muốn làm gì...” Tôi quay đầu hô to.

Tiêu Huyền dùng sức ôm lấy tôi, hơi thở cấp thiết và nóng bỏng phất qua mặt tôi. Lời anh nói khi đó, cả đời này tôi sẽ khắc ghi trong lòng. Anh đã nói bên tai tôi: “Chúng ta bỏ trốn đi!”

Khấp đất trời, tiếng gió thổi, tiếng người, tất cả đều im bật.

Cảnh vật hai bên, ánh mặt trời, tuyết trắng, tất cả đều hóa thành vô hình.

Tôi hoàn toàn đánh mất tri giác trong vài giây. Sau đó, giống như băng tuyết hòa tan dưới ánh mặt trời sáng lạn, tôi cảm thấy một luồng khí ấm áp vây quanh mình, cơ thể, linh hồn, đều được một người dùng tất cả sức lực ôm chặt.

Tình yêu nồng nhiệt cuộn trào ra từ trong lồng ngực, kích thích nước mắt từng giọt tuôn rơi. Tôi cảm thấy cuộc đời này đã trọn vẹn.

Vươn tay ôm lấy người đàn ông này, vùi đầu trong lòng anh, nhắm mắt lại, mặc anh đưa tôi tới chân trời góc biển.

Huyền Kỳ phi nước đại một mạch, áo quần hai chúng tôi lại lộng lẫy, người hai bên đường đều lảng tránh. Khi qua cổng thành, binh lính cũng không dám ngăn lại hỏi. Tiêu Huyền một tay ôm tôi, một tay nắm chặt dây cương, ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng thuộc hạ hoảng hốt kêu lên phía sau.

Anh đưa tôi ra khỏi thành, nhanh như chớp, không dừng lại lấy một giây, khẩn cấp như đang bỏ trốn.

Chúng tôi thật sự đang bỏ trốn, trốn khỏi nơi phồn hoa đô thị, trốn khỏi những con người và sự việc phiền phức, trốn khỏi những tình cảm vướng víu không giải quyết được, trốn khỏi số phận nặng nề, áp lực.

Thôn quê dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Tuyết mùa Đông bao trùm đồng ruộng, dấu chân trên đường rất thưa thớt, phía sau cũng không có người bám theo. Thế nhưng Tiêu Huyền vẫn vung roi thúc ngựa như trước.

Gió gào thét bên tai tôi, tôi ôm chặt anh, cảm nhận hơi ấm truyền đến từ cơ thể anh.

Chúng tôi tiếp tục đi một lúc lâu, tốc độ của Huyền Kỳ rất nhanh, đã cách khỏi kinh thành vài trăm dặm. Lúc này Tiêu Huyền mới ghì dây cương, để con ngựa chậm lại.

Tôi vẫn dựa vào lòng anh, không nói một lời.

Tiêu Huyền cúi đầu hôn lên những sợi tóc trên trán tôi: “Mệt không?”

Tôi lắc đầu.

Vùng ngoại thành tuyết phủ đầy trời, tiết trời giá lạnh, tôi được Tiêu Huyền vây trong áo choàng, lại vô cùng ấm áp.

Trong giọng nói của Tiêu Huyền mang theo vẻ nhẹ nhõm và vui sướng: “Không cần lo lắng, tất cả đều có ta.”

Tôi ngẩng đầu lên, nở nụ cười với anh. Ánh mắt anh nhìn tôi dịu dàng, say mê, cúi đầu hôn tôi.

Sắc trời đã muộn, trong thung lũng phía trước có một ngôi làng, chúng tôi dừng chân ở nơi này. Trong xóm nhỏ có không quá hai mươi hộ, Tiêu Huyền tới một nhà dân tìm chỗ ngủ trọ.

Một bác gái trung niên ra mở cửa, đề phòng quan sát chúng tôi từ trên xuống dưới: “Các người là...”

“Đại nương.” Tiêu Huyền đưa ra một lá vàng: “Chúng ta Nam hạ thăm người thân, bỏ lỡ quán trọ, muốn tá túc nhờ chỗ đại nương một đêm được không? Đây là nương tử của ta.” Tôi lặng lẽ vươn tay cầu anh một cái, anh chịu đựng không tỏ vẻ ra mặt.

Bác gái kia nhìn thấy vàng, vẻ mặt lập tức dịu xuống, tránh cửa ra, mời chúng tôi vào.

Con trai, con dâu nhà bác gái đều làm ăn trong kinh thành, trong nhà chỉ có bác và một cậu cháu trai hai tuổi. Số tiền kia có thể đủ để nuôi cả nhà họ trong vòng mấy tháng, bác gái vui vẻ ra mặt, lập tức thu dọn phòng con trai và con dâu cho chúng tôi, lại giết một con gà, làm vài món ăn đơn giản, ngon miệng. Tôi và Tiêu Huyền đã lẫn lộn cả một ngày, đói đến mức ngực dán vào lưng, cơm vừa đưa lên là ăn như chết đói.

Ăn xong, nhìn cái miệng đầy dầu mỡ của nhau, không hẹn mà cùng phá ra cười.

Đã bao lâu rồi chúng tôi không tự do tự tại như thế?

Tôi tắm rửa xong trở về phòng, Tiêu Huyền đã để thả mái tóc ướt sũng, mặc một chiếc áo trong trắng như tuyết, xem một tấm bản đồ nhỏ. Những sợi tóc ướt của anh khoác trên vai, dưới ánh nến, gương mặt anh tuấn tú, đáng vẻ tự nhiên. Bầu không khí nặng nề, áp lực bao phủ lên anh trong một thời gian rất dài trước đó gần như hoàn toàn tan biến, nay toàn thân anh đều ung dung, thoải mái, dường như còn phát ra một quang sáng.

Tôi nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy anh từ phía sau, đặt cằm lên vai anh.

Anh cười, nghiêng mặt dịu dàng hôn tôi.

Tôi nói: “Em đang nghĩ, đi như vậy có sao không?”

“Không cần nàng lo lắng.” Tiêu Huyền nói: “Tất cả đã có ta. Nàng chỉ cần theo ta là được.”

“Nhưng không nói cho ai một tiếng, bọn họ sẽ lo lắng.”

Tiêu Huyền trợn mắt: “Nương tử, hai chúng ta đang bỏ trốn! Nàng biết cái gì gọi là bỏ trốn không? Đi mà không nói mới gọi là bỏ trốn!”

Nói cũng có lý, tôi vươn tới nhìn bản đồ trong tay anh: “Đang xem gì vậy?”

Tiêu Huyền nói: “Giác Minh đã tới thành Thanh Kiều rồi, khoảng ngày kia sẽ tới kinh thành.”

“Cuối cùng anh cũng đón thẳng bé về.”

“Vốn không định vội vàng như vậy. Hiện giờ tình hình trong kinh không được coi là ổn định. Vấn đề là trưởng bối Tiêu gia và mấy lão vương đã biết đến sự tồn tại của thẳng bé, nhất định muốn gặp thẳng bé.”

Tôi hỏi ra vấn đề cũ: “Rốt cuộc thẳng bé là ai?”

“Giác Minh là con trai của Nguyên Kính thái tử trước kia.” Tiêu Huyền nói: “Mẫu thân Giác Minh là cung nữ của Triệu thị, vì có tư tình với Nguyên Kính nên bị đuổi khỏi hoàng cung, gả ột quan lại nhỏ, sau khi sinh Giác Minh hai năm thì bị bệnh. Nữ tử này coi như thông minh, đến khi chết mới tiết lộ cho huynh trưởng về thân thế của con trai. Huynh trưởng của cô ấy chính là Việt Phong.”

“Hả?” Tôi thật sự không hề nghĩ đến còn có quan hệ này.

“Giác Minh lên hai tuổi, bề ngoài không hề giống quan lại nhỏ kia, trên phố có lời đồn đãi. Việt Phong lo lắng Triệu thị phát hiện sẽ không có lợi cho đứa bé này, thương lượng với ta, quyết định diễn một màn đứa trẻ rơi xuống nước bỏ mình, lặng lẽ đưa thẳng bé tới chỗ Tuệ Không đại sư.” Tiêu Huyền cười cười: “Đứa bé này ngoan ngoãn, trung hậu có thừa, cơ trí lại không đủ. Hy vọng Tổng Tử Kính có thể bảo vệ thẳng bé chu toàn...”

Anh không nói hết lời. Bởi vì nếu còn nói tiếp sẽ nhắc đến hiện thực mà hai chúng tôi đều đang cố gắng lãng tránh. Dù cho hiện tại chỉ là một giấc mơ, dù cho chúng tôi đều biết giấc mơ này sẽ không dài, nhưng nay, trong buổi tối yên ả này, không ai trong chúng tôi muốn phá vỡ nó. Để cơn mơ này có thể kéo dài được đến lúc nào thì hay lúc đó đi.

“Không nói những chuyện này nữa.” Tiêu Huyền chuyển chủ đề, hăng hái bừng bừng nói: “Chúng ta đi về phía Nam được không? Ta luôn nghe người ta nói Giang Nam sản vật phì nhiêu, cảnh sắc tươi đẹp. Chúng ta đi xem nhé?”

Đã lâu tôi không nhìn thấy nét mặt thoải mái như vậy của anh, mềm lòng, anh nói gì tôi cũng gật đầu.

Anh nói: “Ta suy nghĩ cẩn thận rồi. Ta từ bỏ tất cả. Khi nàng nói nàng phải rời đi, trong lòng ta khổ sở còn hơn cả cái chết. Nếu tương lai luôn phải sống những ngày sống không bằng chết, vậy chi bằng cùng nàng dặt tay lưu lạc thiên nhai. Nàng mới là quan trọng nhất. Hạnh phúc phải chia sẻ cùng nàng mới được gọi là hạnh phúc. Sau này, chỉ hai chúng ta, không có những người khác, cứ như vậy, vĩnh viễn ở bên nhau.”

Trong ánh nền ấm áp, tôi lặng lẽ nhìn anh, sau đó vui sướng nở nụ cười. Tôi bước tới, nâng mặt anh, cúi đầu hôn lên đó.

Tiêu Huyền có chút sửng sốt, bắt đầu đáp lại tôi rất tự nhiên. Nụ hôn mang theo chút vội vã, bất an của Tiêu Huyền nhấm vào lòng tôi, trái tim đập nhanh hơn, tôi mềm mại dựa vào ngực anh, mặc anh dùng sức ôm tôi. Đôi môi anh chuyển từ sự mềm nhẹ ban đầu sang mãnh liệt, rồi lại dịu dàng hơn, tình tế hôn lên chóp mũi, hai mắt, trán tôi, cuối cùng dọc theo cằm, trượt xuống cổ.

Một chút tê dại, một chút đau nhức. Tôi mở mắt, nhìn thấy nụ cười đắc ý của anh, những ngón tay dài hơi chai sạn của anh nhẹ nhàng xoa chỗ đó. Gương mặt tôi bắt đầu nóng lên.

Bàn tay tôi đặt trên lưng anh, theo sự di chuyển của thân thể, trượt vào dưới lớp quần áo lỏng lẻo của anh, chạm tới làn da nóng bỏng của anh. Thân thể Tiêu Huyền khẽ chấn động, buông tôi ra thở dốc.

Tôi nhắm mắt lại, ôm chặt lưng anh, tựa đầu lên vai anh.

Tiêu Huyền ôm tôi lên, cẩn thận đặt tôi lên giường. Tôi mở mắt đón nhận ánh mắt nóng rực của anh, nở nụ cười. Đôi mắt anh chợt tối lại, hơi thở dồn dập, cúi người xuống hôn tôi.

Cơ thể nặng nề, rắn chắc, nóng bỏng bao trùm lên tôi, từng nụ hôn liên tiếp hạ xuống, y phục bị cởi ra, vứt trên mặt đất. Da thịt chạm vào nhau, khăng khít sát lại, cảm giác được độ ẩm, được từng nhịp đập trong mạch máu, và cả sự biến đổi trong cơ thể. Tôi ôm lấy anh trong sự kích động, cảm nhận được từng cơn run run của anh vì cố gắng kiềm chế và từng giọt mồ hôi đang thấm ra.

Động tác của anh rất dịu dàng, vô cùng kiên nhẫn, mỗi một bước đều chú ý đến cảm nhận của tôi. Tôi hơi có chút khó chịu, anh sẽ lập tức dừng lại, dịu dàng hỏi han. Tôi ngoan ngoãn theo sát động tác của anh, cảm giác này giống như ngâm mình trong nước biển dưới ánh mặt trời, từng làn sóng ấm áp dạt tới vuốt ve cơ thể tôi.

Khi động tác trở nên mạnh mẽ, tôi mở mắt. Gương mặt anh tuần kia đầy những giọt mồ hôi nho nhỏ, thâm tình nhìn chăm chú vào tôi, mang theo ý cười thỏa mãn. Trái tim tôi mãnh liệt nảy lên, tình yêu vùn vụt thăng cấp, tôi không nhận được mà ôm chặt lấy cơ thể anh, hé miệng cắn vào bả vai anh.

Toàn thân Tiêu Huyền chấn động, anh hừ nhẹ, nhào tới như một con báo, dùng sức lực toàn thân để ôm tôi, vùi mặt vào cổ tôi. Tôi thở dốc, khóe mắt có những giọt nước mắt im lặng chảy xuống.

Ngọn nến cháy hết, ánh lửa nhỏ dần, không cam lòng vùng lên vài lần, cuối cùng vẫn vụt tắt. Căn phòng quay về với bóng tối.

56. Chương 56: Khổng Tước Đông Nam Phi*

* Khổng tước đông nam phi (Khổng tước bay về miền đông nam) là tên một bài nhạc phủ đời Hán dài 357 câu ngũ ngôn, được truyền tụng nhất, được các học giả Trung quốc công nhận là tiểu thuyết bằng thơ của họ.

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị mẹ của Trọng Khanh ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng phải trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thắt cổ tự tử. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng tùng bách, bên phải bên trái trồng ngô đồng. Cành lá những cây đó chẳng chặt, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, líu lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương.

Chúng tôi yên lặng dựa vào nhau, bàn tay Tiêu Huyền nhẹ nhàng lướt trên lưng tôi, thỉnh thoảng lại trao nhau một nụ hôn. Bầu không khí thật ngọt ngào, không ai rời khỏi nó.

Ngón tay Tiêu Huyền chạm lên mặt tôi, anh nhẹ giọng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Tôi cười: “Lục Dĩnh Chi thấy anh dẫn em đi, không biết...”

“Xuyt...” Tiêu Huyền đặt ngón tay lên môi tôi: “Chúng ta đừng nhắc tới cô ta.”

Tôi tựa lên vai anh hỏi: “Anh bỏ được tất cả sao?”

Gương mặt anh kề sát trán tôi: “Đừng nói gì cả. Ta có nàng, vậy là đủ rồi.”

Tay tôi lướt qua dấu răng trên vai anh, rất sâu, thế nhưng không rách da, qua mất ngày sẽ biến mất không còn dấu vết. Có lẽ sự tồn tại của tôi cũng giống như dấu răng này, khiến anh đau, khiến anh nhung nhớ, thế nhưng cuối cùng vẫn có một ngày sẽ phai nhạt trong cuộc sống của anh, không còn dấu vết gì nữa.

Tiêu Huyền lại cười xấu xa, chậm rãi cúi người tới, ánh mắt nồng nhiệt nhìn tôi chăm chăm, trong đó tràn ngập say đắm và hạnh phúc, còn mang theo chút khẩn cầu. Tôi dịu dàng mỉm cười, vươn tay ôm lấy cổ anh, nghĩ rằng cứ triền miên quên hết tất cả như vậy cho đến tận thế cũng không phải chuyện không tốt.

Ngày hôm sau, chúng tôi chào từ biệt bác gái, tiếp tục đi về phía Nam. Không có mục đích chắc chắn, cũng không có thời gian cụ thể, không có cả trách nhiệm và thân phận phải gánh vác, lần đầu tiên từ khi quen nhau tới nay, hai chúng tôi ung dung tự tại như thế, giống một đôi lữ khách giang hồ nhàn tản.

Buổi trưa, đi qua một thị trấn, chúng tôi vào tửu lâu ăn cơm. Tuy ra đi vội vàng nhưng trên người Tiêu Huyền vẫn mang theo không ít ngân phiếu và bạc, ít nhất chúng tôi cũng không đói bụng.

Xưa nay tửu lâu là nơi người đến người đi, nhiều chuyện lộn xộn. Ăn được một nửa, tiếng nói chuyện của mấy người đàn ông bàn bên cạnh truyền vào tai chúng tôi.

“Mùng chín tháng này tân hoàng đế đăng cơ, nghe nói muốn đại xá thiên hạ thì phải!”

“Hoàng đế đại xá thiên hạ chỉ vì muốn thu phục lòng người mà thôi, những người oan uổng trong ngục thì không nói làm gì, còn những kẻ đại tặc mà ta và các huynh đệ tổn bao công sức mới bắt về được, chớp mắt đã muốn thả ra gây hại cho nhân gian. Chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu!” Ông chủ này có vẻ là một nha dịch.

Người bên cạnh cũng cảm thán một tiếng: “Mùa Đông năm nay, phía Đông Nam đột nhiên lan truyền một loại bệnh dịch kỳ quái, bệnh nhân sốt cao không ngừng, trên người mưng mủ, mắc bệnh liền bỏ mình, hiện giờ đã chết không ít người rồi. Không biết tân hoàng đế sẽ xử lý việc này thế nào?”

Một bàn khác nghe vậy, cảm thấy hứng thú, cũng chen vào một câu: “Này! Không nói đâu xa, chính ở trong kinh thành thôi. Tứ đại gia tộc đang vội vã kết bè kết phái, nghe nói Lưu huyện gia chỗ chúng ta cũng được mấy đại nhân trong kinh thành hứa cho nhiều lợi ích lắm!”

Sắc mặt Tiêu Huyền lập tức trầm xuống.

Một người cười ha hả nói: “Trương Đại Lực, một người bán vải bố như ngươi mà cũng biết nhiều chuyện của các đại nhân thế cơ à!”

“Huynh đệ của nương tử nhà ta làm việc trong nhà Lưu huyện gia, chính hắn nói cho ta biết mà!” Trương Đại Lực vội vàng biện bạch.

Lại có người nói: “Nghe nói tân hoàng đế muốn lập tiểu thư Lục gia làm hoàng hậu?”

“Sao có người bảo là Tạ gia?”

“Có người nói Lục gia kia nắm giữ gần một nửa binh quyền!” Một giọng nói chói tai vang lên: “Hoàng đế không lập con gái nhà lão, lão chịu để yên chắc?”

Trên mặt Tiêu Huyền đã phủ đầy mây đen. Tôi không nhìn được mà cầm lấy tay anh. Anh vội vàng nở nụ cười trấn an tôi.

Một văn sĩ trung niên nói: “Vị đại ca này, chính vì Lục gia quyền trọng hoàng đế mới không lập con gái Lục gia làm hậu. Nếu không Lục gia quyền hành nghiêng ngả thiên hạ, chẳng phải trở thành Triệu gia thứ hai hay sao?”

Tôi thấp thỏm bất an. Bàn tay cầm đùi của Tiêu Huyền đã lộ ra những đốt tay trắng bệch.

Những người đó còn tiếp tục nói: “Từ xưa đến nay ngoại thích là tai họa. Chỉ mong tân hoàng đế quyết định cho đúng, đừng tạo ra một Lục tể tướng, Lục hoàng hậu nữa là được.”

Văn sĩ trung niên kia nói: “Thánh nhân có câu, thiên hạ chỉ người có đức mới có thể thu phục, vô đạo vô đức cho nên mới gây ra loạn nước thù nhà, nước nhà không yên, bốn phương tắc trời dậy, thiên hạ không an tĩnh, đạo tắc tắc nhào nhào như ong. Hôm nay tân đế lấy thần công vô đức xua giặc Hồ, đuổi phản bội, bốn biển lặng gió, thiên hạ thái bình, vạn lần hiếm có. Nhưng nghìn vạn lần đừng để cho người trong thiên hạ thất vọng.”

Mọi người đều gật đầu phụ họa, sau đó chủ đề lại chuyển sang một cô gái nổi tiếng trong vùng hoặc giá dầu gạo lại tăng.

Tôi và Tiêu Huyền đều cảm thấy không còn ngon miệng, vội vã tính tiền rời đi.

Tiêu Huyền mua xe ngựa cho tôi ngồi, anh tự mình đánh xe, Huyền Lâm theo sát phía sau.

Đi được hai canh giờ, chuyển vào trong núi. Trong rừng già, những giọt băng trong suốt đọng trên cành lá, có con chim mùa lạnh mỏ đỏ lông trắng kêu to nơi đầu cành. Bỗng nhiên, một mùi thơm ngào ngạt truyền đến, giữa một mảnh tuyết trắng, đột nhiên hiện ra một khoảng vàng nhạt, thì ra là mai vàng.

Tiêu Huyền nhìn thấy vẻ thích thú trong mắt tôi, anh nở một nụ cười thật phong độ với tôi, bỗng nhảy lên, bóng người chớp nhoáng, hái được một cành mai rồi xoay người trở về. Xe ngựa vẫn thong thả tiến về phía trước, không chút ảnh hưởng.

“Cho nàng.” Anh cười ôm tôi vào lòng, đặt cành hoa vào tay tôi.

Tôi vui vẻ, xúc động quay đầu hôn một cái lên mặt anh: “Thật ngoan.”

“Thích hoa mai thì phải nói. Giờ đang đúng mùa hoa nở, đưa nàng tới Mai huyện xem Hương Tuyết Hải.”

Tôi nói: “Mai hoa hữu ngạo cốt đầu, hương tự khổ hàn lai.” (Hoa mai cứng cổ, kiên cường, hương thơm từ trong giá lạnh mà đến)

Tiêu Huyền đột nhiên bật cười lớn: “Ta còn nhớ câu thơ “ca tẫn đào hoa phiến để phong” chằm câu lung tung của nàng!”

“Anh phải thừa nhận em phân tích có lý đúng không.” Tôi cười nói: “Cánh hoa đào buông rơi, con người nói lời ly biệt...”

Tiêu Huyền che miệng tôi lại: “Chúng ta không nói ly biệt.”

Ban đêm tìm quán trọ ngủ tạm, chúng tôi lại ôm chặt lấy nhau, quần quýt không rời, thật muốn giống như hai dây tơ hồng, quấn lấy nhau, vĩnh viễn không chia lìa. Những lo nghĩ, đau khổ, say đắm, luyến tiếc, toàn bộ đều bộc phát trong một đêm không có ánh trăng chiếu rọi này. Trong màn đêm, tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt Tiêu Huyền đang nhìn tôi, sâu lắng, bụi ngủ, mang theo tình cảm khiến lòng tôi chua xót.

Tôi nói: “Duyên phận là một sợi tơ hồng. Từ tay anh, nối tới tay em. Bất luận tương lai chúng ta cách nhau bao xa, nó đều nối liền hai chúng ta. Giống như một con diều bay lượn trên bầu trời, chỉ cần anh kéo đầu bên kia của sợi dây, nó nhất định sẽ trở về.”

Tiêu Huyền hôn tôi thật sâu.

Tôi hỏi: “Anh có hạnh phúc không?”

“Đương nhiên!” Tiêu Huyền dịu dàng vuốt tóc tôi: “Có nàng ở đây, ta đương nhiên hạnh phúc.”

Tôi mỉm cười trong bóng đêm: “Em cũng rất hạnh phúc. Hai ngày nay là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.”

Tiêu Huyền cười, hôn lên mặt tôi, giọng nói tràn ngập tình cảm.

“Tạ Chiêu Hoa, Tiêu Huyền ta thật may mắn vì đã gặp được nàng.”

Đúng vậy. Tôi cười: “Tam sinh hữu hạnh.”

Tiêu Huyền ôm chặt lấy tôi, chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Còn tôi không ngủ, chỉ mở to mắt nhìn không gian tối om.

Tất cả ký ức, từ một bóng người trèo tường vào nhà ngày đó cho tới người thương yêu đang dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau lúc này; từ một cô gái nhỏ ngây thơ, vui vẻ, cho đến một người phụ nữ phiền muộn, u sầu hôm nay. Anh đang lột xác, tôi cũng đang lột xác. Cuối cùng, hiện thực vẫn là thứ có thể tôi luyện, thay đổi con người hiệu quả nhất.

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đi tới bước này, chưa từng hối hận, tình cảm đã trao đi đều đáng giá. Phương Tây có câu: chỉ cái chết mới chia lìa đôi ta, người Trung Quốc có một câu còn mãnh liệt hơn: đến chết không rời. Tôi và Tiêu Huyền còn chưa đến mức độ đến chết không rời, thế nhưng cũng đủ rung động đến mức khiến chúng tôi gắn bó bên nhau cả đời.

Còn cầu gì hơn?

Không biết bao lâu sau, bên ngoài vang lên vài tiếng gõ cửa. Tôi nhẹ nhàng dịch chuyển bàn tay Tiêu Huyền khoắc lên người tôi, chui ra khỏi vòng tay anh, kéo mép chăn lại cho anh. Tôi thấp đèn, mặc quần áo, đi giày, rồi vắn lại tóc.

Sau khi chỉnh trang hoàn tất, tôi mới mở miệng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Tống Tử Kính đi vào.

Tống Tử Kính đi tới đầu giường nhìn Tiêu Huyền đã ngủ say.

“Anh ấy không sao.” Tôi nói: “Tôi hạ anh ấy một chút được, khoảng trưa mai anh ấy sẽ tỉnh lại.”

Tống Tử Kính xoay người nhìn về phía tôi. Từ khi Vân Hương ra đi, tôi chưa tiếp xúc gần với anh ta, lúc này mới phát hiện ra anh ta gầy đi rất nhiều, còn ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, tất cả sự sắc sảo ẩn dấu sâu bên trong dần dần đã thể hiện ra ngoài.

Tôi nói: “Huynh tới chậm hơn tôi tưởng.”

Tống Tử Kính thở dài một tiếng: “Ta thấy hai người rất vui vẻ.”

Cho dù không ngừng di chuyển nhưng dọc đường vẫn cười cười nói nói, quần quýt không rời, anh không phải để vương sắp quân lâm thiên hạ, tôi cũng không phải hoàng hậu sắp chấp chưởng hậu cung, chúng tôi thật vô tư, bình thường, quả thật rất vui vẻ.

Thế nhưng con chim bị giam lâu trong lồng, cho dù được thả ra cũng sẽ vì không thích ứng được cuộc sống thiên nhiên mà xoay người trở lại.

Vì vậy, dù hạnh phúc cũng chỉ là hai ngày ngắn ngủi mà thôi, chỉ dài hơn một cơn mơ bình thường một chút.

Tống Tử Kính hỏi: “Vì sao lại để lại dấu hiệu cho chúng ta tìm tới?”

“Cho dù không để lại dấu hiệu, với bản lĩnh của huynh, tìm đến nơi cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Vua một nước bỏ nhà trốn đi, đó là vấn đề thật lớn.” Tôi cười cười: “Hôm nay “châu về Hợp Phố”, mau lãnh

anh ấy trở về đi. À, đúng rồi, giải được tôi đã làm xong rồi, huynh hỏi Đồng Nhi là được. Đến lúc đó tìm cách dụ anh ấy ăn vào là xong, coi như tôi cũng bớt một việc phải bận tâm.”

Tống Tử Kính cẩn thận nghe xong, thương hại hỏi một câu: “VẬY còn muội?”

Tôi thành thật nói với anh ta: “Tôi... vẫn luôn muốn đi khắp nơi thăm thú một chút. Trước kia bề bộn nhiều việc, lẫn lộn hết nơi này sang nơi khác, không thì cũng chiến tranh, người chết, đấu đá liên tục. Tôi muốn đổi một hoàn cảnh khác, muốn đổi ánh mắt, nhìn chút cảnh đời, học một vài thứ. Đạo lý đối nhân xử thế cũng được, phong tục tập quán dân tộc cũng được, phải trải nghiệm một vài mặt khác của thế giới này.”

“Muội muốn rời đi.”

“Tôi nghĩ huynh đã đoán được từ lâu.”

“Tự mình đoán được và nghe người ta tự nói ra dù sao cũng không giống nhau.”

Ngữ khí của anh ta lộ vẻ đau buồn, luyến tiếc, vui buồn chưa bao giờ hiện lên trên mặt anh ta, có thể được đến mức này đã là không tệ rồi.

Tôi nói: “Tử Kính ca. Vương gia cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi thích hành động theo cảm tính. Trước đây huynh vẫn luôn ở bên khuyên nhủ anh ấy, hy vọng sau này huynh cũng sẽ tiếp tục như vậy.”

Tống Tử Kính trịnh trọng gật đầu với tôi.

Tôi đưa ra một chiếc lọ nhỏ.

“Đây là?”

Tôi cười nhạt: “Huynh biết không? Thật ra rượu chè ăn uống quá độ cũng có thể mất mạng như chơi.”

Tống Tử Kính sững sốt.

“Mưu sát khéo léo nhất không phải khiến đối phương bất ngờ mất mạng, mà là khiến đối phương mất mạng một cách tự nhiên.”

Tống Tử Kính hiểu ra, cẩn thận nhận lấy cái lọ: “Muội cũng...”

Tôi nhìn về phía Tiêu Huyền đang ngủ say: “Vì anh ấy, tôi đành phải đi tới bước này.”

Tống Tử Kính nói: “Đừng trách hấn.”

Tôi gật đầu: “Tôi biết. Vì vậy tôi mới bảo huynh tới đón anh ấy trở về. Mọi người, và cả thiên hạ này, cần anh ấy hơn tôi. Anh ấy là đế vương của cả thiên hạ, không phải Tiêu Huyền của một mình tôi.”

“Tiểu Hoa...”

Tôi hít sâu: “Tôi không còn gì tiếc nuối.”

Tống Tử Kính cúi đầu do dự một lát, cuối cùng cũng vỗ tay một cái, Việt Phong mang theo hai thị vệ đi vào, cẩn thận nâng Tiêu Huyền ra ngoài. Tôi đi theo bên cạnh, cho đến khi nhìn thấy anh được sắp xếp thoải mái trong xe ngựa.

Dáng vẻ ngủ say của anh vẫn mang theo chút bất an, có lẽ đang lo lắng triều cương và bách tính, cũng có thể đang lo lắng cho cuộc sống tương lai của hai chúng tôi. Tôi vuốt lên mái tóc anh, cúi đầu đặt lên trán anh một nụ hôn.

Nước mắt tôi rơi trên mặt anh, nhìn thoáng qua giống như anh đang khóc vì cuộc chia ly này.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, dần dần đi xa trong màn đêm, cuối cùng biến mất trong sương mù dày đặc, u ám.

Tôi quay đầu sang chỗ khác.

Lần ly biệt này, lặng yên, không một tiếng động.

Tống Tử Kính dắt ngựa nói: “Ta tiễn muội một đoạn đường.”

Anh ta đánh xe rất ổn, tôi dần dần ngủ thiếp đi, hơn nữa còn không mộng mị.

Khi bị đánh thức, tôi phát hiện mình đã tới một nơi xa lạ, chân trời đang dâng lên ánh sáng màu bạc.

“Ta phải trở về rồi.” Tống Tử Kính nói, sau đó đưa tôi một cái túi: “Trong này là ngân phiếu và công văn về thân phận, còn có giấy tờ chỉ đường, thông quan. Ta sẽ phái người hộ tống muối trên đường, nếu muối không thích, bọn họ sẽ không xuất hiện. Nhưng nếu có việc cần, nhất định phải báo cho chúng ta biết.”

Tôi cảm ơn rồi nhận lấy.

Tống Tử Kính lại đưa ra một thứ nữa. Thứ này tôi nhận ra được.

“Ngọc của huynh?”

Tống Tử Kính nhét ngọc vào tay tôi: “Ta biết số được Lục gia đưa uội chỉ đủ ột người, muối đưa cho vương gia, độc của muối tất nhiên chưa được giải. Miếng ngọc này tuy không giải được Yên Hoa Tam Nguyệt nhưng độc tính trong người muối không cao, dùng nó có thể áp chế được phần nào. Ta sẽ phái người tiếp tục tìm kiếm hai loại được vị kia, tìm được sẽ lập tức đưa tới chỗ muối.”

Tôi biết lúc này không thể từ chối được, đành phải chân thành nói lời cảm ơn rồi cũng nhận lấy.

Sắp chia tay, Tống Tử Kính thở thật dài: “Muội... phải bảo trọng!”

Tôi cảm thán: “Huynh cũng phải bảo trọng. Đường vào quan trường sâu như biển. Nâng đỡ quân vương, quản lý nước nhà, một con đường vừa xa xôi vừa gian nan. Tranh thiên hạ dễ, giữ chính quyền khó. Tương lai nhất định sẽ càng khó khăn, các huynh phải cực khổ rồi.”

Tống Tử Kính nói: “Nếu đã chọn con đường này, đương nhiên sẽ kiên trì đi tiếp.”

Lời này Lục Dĩnh Chi cũng từng nói.

Cuối cùng, Tống Tử Kính vươn tay vuốt tóc tôi, nhẹ giọng nói: “Muội hiểu chuyện đến mức làm cho người ta đau lòng.”

Tôi nói: “Giúp đỡ Tiểu Trịnh nhiều một chút, coi như vì Vân Hương.”

Tay Tống Tử Kính run lên, buông thông xuống. Anh ta nói: “Muội vẫn là người mà ta không thể chạm vào.”

Tôi ôn hòa nói: “Chúng ta đều đã chọn.”

Tống Tử Kính cười: “Đúng vậy. Lựa chọn cả đời.”

Tôi nhảy lên xe ngựa, ngồi ở đầu xe.

Tống Tử Kính vẫy tay tới tôi, bóng dáng cô đơn.

Tôi gơ roi, xe ngựa tiếp tục hướng về phía Nam.

57. Chương 57: Xuân Tới, Vạn Điều Mới

Ba năm sau, Ly quốc, năm Kiến Trung thứ tư.

Tháng Ba đầu xuân, thời điểm băng tuyết tan, vạn vật đâm chồi nảy lộc, đàn chim di cư trở về từ phương Nam, ếch nhái ra khỏi động, tiết trời trong lành. Có câu “nhất niên chi kế tại vụ xuân” (Mọi kế hoạch trong năm mới bắt đầu từ mùa xuân), chính sách mới của quốc gia cũng thường rục rịch ban bố thi hành từ đầu năm.

Năm trước, Ly quốc đã xảy ra rất nhiều việc. Ví dụ như cô con gái mặt rỗ của Long Thọ quận vương cuối cùng cũng gả đi được, ví dụ như trưởng công chúa Bình Nhạc mất phò mã, lại ví dụ như Lưu thái tử rút lui quốc khố bị người ta vạch trần, bị hoàng đế bãi quan. Nói chung, năm trước là một năm vô cùng náo nhiệt.

Lý thái tử mới nhậm chức là một trong bảy tiến sĩ thời Nguyên Bình năm thứ hai mươi một, hiện giờ chưa tới bốn mươi, nhìn bề ngoài có vẻ là một tiên sinh nhã nhặn hiền hòa, làm việc hóa ra lại mạnh mẽ thẳng

thần, thủ đoạn cứng rắn, nói một không hai, không chỉ nhanh nhẹn thu thập xong cục diện hỗn loạn mà Lưu thái tử để lại, còn khôn khéo trấn an chư vị hào môn vọng tộc bị khiếp sợ do sự kiện của Lưu thái tử.

Lý thái tử đại nhân mới nhận chức đã quăng ngay một quả lựu đạn, chính là đưa ra một kiến nghị với hoàng đế bệ hạ. Xét tới việc trước nay tiên đế Ly quốc vẫn chú trọng phát triển sự nghiệp giáo dục cho nhân dân, vài chục năm qua đã bồi dưỡng ra không ít nhân tài ưu tú cho nước nhà. Thế nhưng người thì nhiều chức vụ thì ít, khiến cho vô số trí thức có chí không được trọng dụng. Kiến nghị bệ hạ tăng thêm chức nghiệp cương vị, thỏa mãn nhu cầu của các phần tử trí thức.

Hoàng đế bệ hạ anh minh sáng suốt của Ly quốc vui vẻ đồng ý, qua năm mới lập tức tuyên bố chiếu thư đầu tiên, tăng cường cương vị ở các cấp cơ sở, đồng thời, rất văn minh mà tổ chức cuộc thi toàn quốc, chọn lựa nhân tài, cạnh tranh công bằng.

Ngay lập tức, từ trên xuống dưới Ly quốc ầm ầm chấn động. Quan viên các bộ cũng không còn thời gian đầu ăn mừng năm mới với vợ con nữa, trở lại phòng làm việc bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi nhân viên chính phủ. Mà những thanh niên trẻ tuổi tốt nghiệp từ học đường hoặc trường học tại gia nghe được tin này không ai không xoa tay, chuẩn bị ra chiêu so tài, kiếm chút công danh, đặt bước đầu tiên lên con đường làm quan huy hoàng, hy vọng vào một cuộc sống tư bản có nhà có xe.

Ly quốc lập quốc đã hơn năm trăm năm, xuất hiện năm vị nữ hoàng đế, hoàng hậu, thái hậu nhiếp chính giam quốc cũng có tới bốn vị, là một quốc gia mà nữ quyền tương đối tiến bộ. Phụ nữ có việc làm cũng là chuyện bình thường, có điều phạm vi công việc chật hẹp, hầu hết là làm công văn đào tạo, y dược, nông nghiệp, hơn nữa chức vị không cao. Hoàng đế tiền nhiệm của Ly quốc tên gọi Vũ Văn Gia Lan, chính là một vị nữ hoàng đế thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn. Trong ba mươi tư năm bà tại vị, Ly quốc căn quét sạch bằng các bộ lạc nhỏ, hoàn toàn kết thúc tình trạng đất nước chia cắt đã gần một trăm năm. Sau đó ra sức tăng cường trung ương tập quyền, khuyến khích nông nghiệp, tu sửa thủy lợi, thanh lọc quan lại, thắt chặt quân kỷ, thống trị quốc gia vô cùng ngay ngắn rõ ràng, phát triển nhanh chóng. Cũng chính bà đã mở rộng phạm vi công việc của phụ nữ Ly quốc ra các phương diện, sửa lại cục diện trọng võ khinh văn đã kéo dài nhiều năm ở Ly quốc, ra sức đẩy mạnh sự phát triển của giáo dục.

Chỉ là, tất cả nỗ lực khổ cực cũng không dịch lại được tính nét lúc tuổi già. Khi Vũ Văn nữ sĩ bước vào thời kỳ mãn kinh, tính tình hoàn toàn thay đổi, mê đắm sắc đẹp. Bà ta triệt để thực hiện lý tưởng tươi đẹp cả đời của các độc giả chúng ta – không chỉ trắng trợn vơ vét thanh thiếu niên tuần mỹ vào cung hầu hạ mà còn vung tiền như rác, xây dựng cung điện, lầu các xa hoa. Kỳ vương phu là đại tài tử, nhà văn học, họa sĩ, nhà giáo dục trăm năm khó gặp của Ly quốc. Người đọc sách không chịu nổi sự đả kích này, dứt khoát rời hoàng cung làm đạo sĩ. Nữ hoàng đế bệ hạ đã hồng là hồng từ đầu đến cuối, trọng dụng một đám nịnh thần, cả ngày ngợp trong vàng son, không hỏi triều chính, dẫn đến một nhóm nhân dân khởi nghĩa, một quốc gia yên bình bỗng chốc mù mịt chướng khí.

Nữ hoàng đế sinh được hai người con gái và một người con trai, thái tử chính là hoàng đế Ly quốc hiện nay, Vũ Văn Dịch. Ít nhiều nhờ có thái tử khi đó dẫn đầu một nhóm đại thần, phân chia chống lại mẫu thân đại nhân bị lú lẫn, thế lực của mấy đại gia tộc mới không bành trướng quá mức, quốc gia mới không hoàn toàn sụp đổ.

Sau đại loạn có đại trị, từ đó về sau thiên hạ quy về một mối. Đại sự đầu tiên mà tân đế làm sau khi đăng cơ chính là gọi Cao tể tướng tới, ôn hòa nói với lão tể tướng ria mép trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn: khi tiên hoàng còn nhỏ, công đã là tể tướng (công là cách gọi tước đầu trong năm tước thời phong kiến: công, hầu, bá tử nam), nay trẫm lên ngôi, công vẫn còn tại vị. Công thân là tể tướng nên hiểu rõ quy định quốc triều, quan viên triều đình bảy mươi tuổi sẽ về hưu. Công nay đã bảy mươi có lẽ, vì sao còn do dự?

Lão Cao trong lòng sáng như gương, trong miệng còn ngang ngạnh biện bạch: tuy thần tuổi đã lớn nhưng mỗi ngày bồi bổ, xương cốt còn thật rắn chắc, hưởng hồ bệ hạ lên ngôi chưa bao lâu, bách tính kích động còn chưa bình ổn, thần nào có thể yên tâm rời đi, phải tay không để ý?

Vũ Văn Dịch cười lạnh một tiếng, không khách khí nói: trẫm giam quốc đã hơn năm năm, tiên hoàng còn yên tâm để trẫm làm đế, công còn có gì lo lắng? Ngày mai ngài hãy dâng tấu xin về hưu đi! Trẫm cho phép ngài về chăm sóc trồng cháu, an hưởng tuổi già!

Lão Cao biết thời của mình đã hết, bất đắc dĩ phải nghe theo, rời khỏi kinh thành về quê cũ. Ngày hôm sau,

hoàng đế lại đề bạt Đông Hà quận vương Tào Gia Thụ thuộc phái trung gian làm một tể tướng an nhàn, mọi chuyện đã có tâm phúc của hắn gánh vác. Tất cả gia tộc quyền thế đương nhiên đều nhận được tin tức mới từ phía hoàng đế.

Mà thay đổi này, mới chỉ là một bước khởi đầu.

Huyện Văn Xương, thôn Đại Dung, một thôn nhỏ với hơn mười hộ, dựa theo một con sông nhỏ nước chảy êm đềm. Ruộng vườn nhà cửa ngay ngắn, tiếng gà chó vang vang. Đầu thôn có một gốc đa cổ thụ tuổi đã trăm năm, cành lá rậm rạp, khỏe mạnh che trời, người trong thôn tôn nó là thần thụ, tất cả những hoạt động quan trọng trong thôn đều diễn ra dưới tàng cây này.

Hiện giờ đang vào mùa vụ, mọi người trong thôn xuống ruộng làm việc, trong sân chỉ có mấy đứa trẻ và con chó đang chơi đùa.

Dưới tán đa có mấy người đang túm tụm.

Rắc thuốc, quần băng gạc, buộc chặt, lau khô vết máu hai bên, sau đó kéo ống quần xuống.

Một cô gái trẻ tuổi làm việc nhanh nhẹn, động tác nhẹ nhàng, gọn gàng băng bó vết thương rồi phủi tay thẳng lưng lên.

“Xem, tỷ nói có sai đâu, không đau đúng không?”

Một cậu bé trai bị thương ở chân mở to mắt, ngạc nhiên đến mức kêu lên: “Không đau! Không đau! Thật sự không đau!”

Bọn nhỏ đều nhao nhao xông tới.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ! Tiểu Tạ tỷ tỷ thật lợi hại!”

Cô gái kia độ khoảng hai mươi tuổi, dung mạo thanh tú, làn da trắng, cằm nhọn, khi cười lộ lên lộ ra một chiếc má lúm bên khoe miệng, đáng vẻ vô cùng thân thiết, dễ gần.

Nàng dắc ý xoa xoa mấy cái đầu nhỏ đang dụi tới: “Được rồi, đi chơi đi. Cần thận một chút!”

Bọn trẻ lại nhao nhao tản ra, chỉ còn một thằng bé đen như cột nhà cháy đứng tại chỗ bất động.

“Liên Thành? Vì sao đệ không đi chơi?”

Thằng bé đen nhem chắp tay sau hông, gương mặt tròn tròn làm ra vẻ chín chắn như người lớn: “Tiểu Tạ tỷ, tỷ nhận đệ làm đồ đệ được không?”

Tiểu Tạ thu băng gạc còn thừa vào trong hộp dụng cụ, thờ ơ nói: “Chuyện này tỷ đã trả lời đệ rất nhiều lần rồi. Không được!”

“Vì sao?” Thằng bé đen nhem hỏi tới.

“Chuyện này tỷ cũng trả lời rất nhiều lần rồi. Tỷ đi khắp nơi, nếu nhận đệ làm học trò sẽ phải dẫn đệ rời khỏi cha mẹ. Mà đệ lại còn nhỏ như vậy...”

“Nhưng trong sách nói những cao nhân nhận đồ đệ đều sẽ dẫn đồ đệ tới thâm sơn để tu luyện đấy thôi.”

Tiểu Tạ trợn mắt, mấy quyển tiểu thuyết này từ xưa đã là thứ hại người nhất, khiến biết bao thiếu nam thiếu nữ ảo tưởng.

“Liên Thành, đấy chỉ là chuyện người ta bịa ra thôi. Đệ chưa từng sống xa cha mẹ, đệ không biết những ngày không ai quan tâm chăm sóc khổ cực thế nào đâu.”

“Nhưng Tiểu Tạ tỷ tỷ rất tốt, tỷ sẽ không chăm sóc đệ sao?”

Tiểu Tạ cười gian ác, nhéo hai má phúng phính của Liên Thành: “Tuy đệ rất đáng yêu nhưng tỷ tỷ đây không phải mẹ ruột của đệ, tỷ cần gì tốt với đệ như vậy?”

Liên Thành bé nhỏ xoa xoa cái má bị nhéo đau, cố gắng suy nghĩ. Thằng bé thật sùng bái tỷ tỷ vừa đẹp vừa giỏi này, thật muốn theo tỷ tỷ học y thuật. Nếu vậy, sau này khi mẹ khó chịu sẽ không cần bán thứ gì trong nhà đi để lấy tiền mời đại phu nữa, thằng bé có thể xem bệnh ẹ đấy nha.

Thế nhưng, nếu phải rời khỏi mẹ thật lâu, thật lâu, thằng bé cũng không nỡ. Cha mất sớm, trong nhà chỉ còn hai mẹ con sống nương tựa vào nhau thôi.

Tiểu Tạ thở dài, vỗ vỗ bờ vai non nớt của thằng bé: “Còn nhỏ đừng học đòi than thở như người lớn. Tỷ ở lâu một chút là được, trước khi đi dạy đệ vài thứ, kê một đơn thuốc thật tốt ẹ đệ.”

Lúc này nét mặt Liên Thành mới giãn ra, vui mừng kéo tay Tiểu Tạ hô lên: “Tiểu Tạ tỷ tỷ! Đệ biết tỷ tốt nhất mà! Tỷ tốt nhất!”

Tiểu Tạ cười khanh khách nhìn thằng bé. Đứa bé này tuy còn nhỏ nhưng mắt hổ mày kiếm đã vô cùng rõ ràng, tương lai nhất định sẽ là một chàng trai anh tuấn, khiến bao trái tim thiếu nữ tan nát. Mặt mày, tư thế uy vũ như vậy, chỗ nào giống dáng vẻ của một thằng bé nông dân bình thường?

Tới xem vết thương ở mắt cho bác quả phụ Vương trong thôn xong, trời đã không còn sớm nữa, uyển chuyển từ chối lời mời dùng cơm của bác Vương, Tiểu Tạ đeo hòm thuốc lên vai, chậm rãi về nhà.

Đang buổi chạng vạng đầy ráng chiều, cả bầu trời như bị nhuộm một màu vàng huy hoàng, từ xa tới gần, từ vàng tới đỏ rồi tới tím, cuối cùng trở về màu xanh thẫm. Mà trong ruộng nay đã được xả đầy nước, từng ô ruộng mới gieo mạ giống như một mặt gương tái hiện lại những rặng màu trải rộng khắp bầu trời.

Tiểu Tạ đứng trên bờ ruộng, kinh ngạc nhìn hồi lâu, sau đó mới sờ cái bụng đang sôi lên ùng ục, bước chân trở về.

Khi đặt chân vào phòng, trên bếp đã đập sẵn đồ ăn, có lẽ là mẹ Liên Thành đưa tới. Tiểu Tạ cười, hâm nóng lại đồ ăn, cắt một ít thịt khô, giải quyết qua loa bữa tối.

Ban đêm trong thôn rất tĩnh lặng, bên ngoài chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong bụi cỏ.

Tiểu Tạ châm ngọn đèn, mở hộp bút, lấy ra một chiếc bút lông chim, chấm mực nước rồi bắt đầu viết.

“A Huyền, thấy thư như thấy người:

Em ở đây tốt lắm, chàng thì sao?

Một tháng trước em đã rời khỏi Tây Thái, theo một đoàn buôn được băng qua núi Tử Vân, tới Ly quốc. Vì vậy thư tháng này mới chậm mười ngày, đã làm chàng lo lắng phải không.

Núi Tử Vân không hổ là dãy núi lớn nhất Tây Nam, phải cao hơn chừng ba nghìn mét so với mặt nước biển ấy, trên mấy đỉnh núi tuyết đọng trắng xóa, quanh năm không tan. Chân núi xuân về hoa nở, sườn núi lại giá lạnh từng cơn, khí hậu chênh lệch rất lớn. Thực vật trên núi rất đa dạng, nhiều loại kỳ hoa dị thảo, động vật quý hiếm. Thời gian em dừng lại đây rất ngắn nhưng đã tìm được rất nhiều dược liệu quý hiếm. Có một loại thảo dược chỉ nở trên vách núi, khi hái vô cùng nguy hiểm, nhưng chàng đừng lo lắng, người dẫn đường dẫn chúng em qua núi có nuôi một con khỉ nhỏ, được huấn luyện thành thạo, cuối cùng chính chú khỉ nhỏ kia đã giúp em hái được thảo về.

Trong núi Tử Vân rải rác hơn mười bộ lạc, sơn trại lớn nhỏ, thủ lĩnh nuôi nô lệ và mãnh thú, đều tự chiếm núi phong vương. Quan phủ hai nước Tần, Ly cũng đều không nhúng tay vào chuyện của bọn họ. Vì vậy, núi Tử Vân thành dải đất không người quản lý, rất nhiều phần tử bất hợp pháp của hai nước trốn vào núi tìm kiếm sự che chở. Bọn chúng không tự làm việc, chỉ dựa vào việc cướp đoạt tiền bạc của các đội buôn qua lại để sống. Đội buôn em đi theo lần này chỉ là đội buôn chuyên thu mua thuốc của các sơn trại, thu mua được rất nhiều dược liệu quý hiếm. Em theo bọn họ tới tám sơn trại, thật là mở rộng tầm mắt.

Núi Tử Vân tuy nguy hiểm nhưng cảnh sắc tráng lệ vô cùng. Khe núi, thác nước, hồ sâu, khe suối, khiến em lưu luyến không muốn rời bước, trong lòng siết bao hy vọng khi đó chàng cũng ở bên em, cùng em ngắm nhìn ráng mây chiều, mặt trời lặn, được vậy thì không còn gì tuyệt hơn nữa! A, không nói nữa, nếu không chàng lại oán giận cho xem.”

Viết đến đây, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười âm áp.

“Có chuyện có lẽ chàng nên biết sớm. Không ngờ núi Tử Vân rất thừa thãi quặng sắt. Trên đường đi, em thấy công nhân Tần quốc khai thác khoáng thạch trong thâm sơn, tinh luyện thành sắt ngay tại chỗ rồi vận chuyển về trong nước. Hành động của bọn chúng vô cùng kín đáo, còn mua chuộc được người bản xứ,

trắng trợn chặt cây rừng. Em cảm thấy việc này rất kỳ quái. Tần vương bệnh lâu ngày, thái tử giam quốc đã hơn nửa năm, biểu hiện bề ngoài có vẻ tất cả đều bình thường, thế nhưng những hành động mờ ám lại không ngừng. Quan lại không có phẩm vị ở địa phương bắt đầu thối nát, phần lớn ruộng đồng sát nhập hình thành bọn cường hào ác bá, nhân số binh dịch năm nay tăng nhiều. Em nghĩ Tần quốc sắp có một cuộc rung chuyển lớn.

Hiện giờ em tạm thời định cư một chỗ, là một thôn nhỏ ở Ly quốc. Nơi này có một gốc đa cổ thụ hơn trăm tuổi, cao lớn rậm rạp. Lần đầu tiên nhìn thấy nó em đã nghĩ ngay đến cây đa cổ thụ đầu thôn nhà ngoại em, cảm thấy vô cùng thân thiết nên đã ở lại chỗ này.

Mọi người trong thôn vô cùng chất phác thân thiện, cũng rất chiều chuộng em. Ly quốc cũng giống Đại Tề chúng ta, phương Bắc trồng lúa mì, phía Nam trồng lúa nước, nay đang là mùa gieo mạ. Thôn dân cần cù lao động, thành ra nhìn em có vẻ chơi bời lêu lổng. Em phát hiện thôn nữ nơi đây có một phương pháp nuôi tằm vô cùng độc đáo, có thể nâng cao năng suất, sản xuất tơ cũng tương đối tốt. Hiện giờ em đang nghiên cứu, hy vọng có thể có kết quả, nâng cao chất lượng tằm của Đại Tề chúng ta.

Khi tới Ly quốc, bọn họ đang mở rộng cải cách, thu nạp hiền sĩ khắp nơi, em tới đây đúng lúc đang náo nhiệt nhất. Nghe nói hôm nay đã yết bảng, những người đọc sách gần đây đều chạy tới thị trấn xem. Trước giờ Ly quốc trọng võ, các văn nhân bị chèn ép hơn trăm năm, nay cuối cùng cũng có cơ hội ngẩng đầu chứng minh tài năng. Em nghĩ lần này, người lãnh đạo Ly quốc nhất định sẽ chọn được rất nhiều nhân tài.

A Huyền, chàng cầm quyền đã hơn ba năm rồi. Đại Tề tuy quân sự vững mạnh nhưng em biết lấy quân trị quốc không phải mục đích cuối cùng của chàng. Thế cục trong nước lúc này cứng nhắc, thế lực nhà nào đó mấy năm nay dù vẫn bị áp chế nhưng gốc rễ trong quân lại thâm sâu, không thay đổi. Khi chàng đăng cơ đã mở ra chế độ khoa cử mới cho Đông Tề, ba năm vừa qua đã chịu nhiều khổ cực, là lúc nên thu hoạch rồi. Mặt khác, nói đến giáo dục và y liệu, em lại có một vài đề nghị mới, chính là...”

Lưu loát viết vài tờ giấy. Ngọn đèn bắn ra vào tia lửa, ánh sáng thoáng trầm xuống.

Tiểu Tạ lắc lắc cổ tay mỗi nhừ, đề bút tiếp tục viết:

“Em học được từ thôn dân một loại canh chua ngọt rất ngon, là đặc sản của địa phương này. Em viết cách nấu lại, chàng có thể bảo ngự trù làm thử xem sao. Tử Kính ca nói gần đây vì chuyện đầu xuân mà chàng luôn thức tới tận khuya. Chăm chỉ phải có mức độ, sức khỏe là tiền vốn. Nói nhiều nữa chàng lại chê em dông dài. Đúng rồi, phía Nam Tần quốc có một loại hoa mà Đông Tề không có, bọn họ gọi đó là hoa Hỏa Long, em gọi nó là cây thuốc phiện. Thật ra sau khi tinh luyện, nó có thể khiến người ăn vào nghiện, khiến thân thể người ta dần suy yếu, cuối cùng mất mạng. Loài hoa này rực rỡ như lửa, vô cùng bắt mắt. Nếu sử dụng một cách thích hợp nó có thể dùng để giảm đau, nhưng dùng quá liều lượng sẽ dẫn đến tử vong. Dân bản xứ chỉ biết hoa đó có độc, còn chưa biết nó có tác dụng về mặt y dược.”

Khí trời chuyển ấm rồi, rất dễ bị cảm. Mấy năm nay chàng phải lên triều, thiếu hụt tập luyện, phải cẩn thận, đừng để sinh bệnh. Tới một địa phương mới, cái gì cũng mới, chưa phát hiện được nhiều. Đã muộn rồi, em muốn đi ngủ. Hy vọng có thể mơ thấy chàng.”

Tiểu Tạ ký tên, lại bắt giắc mỉm cười, lúc này mới dừng bút, bỏ lá thư đã gấp cẩn thận vào phong thư.

Nàng rửa mặt chải đầu qua loa một chút, thổi tắt ngọn đèn, nằm xuống nghỉ.

Đêm đã khuya, không biết từ lúc nào tầng mây đã bị gió thổi tan, để lộ ánh trăng sáng tỏ, xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên gương mặt đang an bình ngủ say trong phòng.

Hôm sau là một ngày tiết trời trong lành. Đại phu Tiểu Tạ hiếm khi nào không ngủ nướng mà rời giường rất sớm.

Không có bếp than, nhóm lửa nấu cơm rất phiền phức. Nàng hơ qua bánh bao đã lạnh từ ngày hôm qua trên bếp lửa còn chút hơi nóng, ăn kèm với một chén trà thô. Mực, con chó nàng nuôi, ngáp dài thong thả bước từ bên ngoài vào, thờ ơ vẫy đuôi với chủ nhân. Tuy Tiểu Tạ nhận nuôi nó nhưng nó lại sống nhờ đồ ăn của hàng xóm, vì vậy không thể nói nó thiếu tôn trọng chủ nhân được.

Tiểu Tạ vừa gặm bánh bao vừa nói: “Tối qua trở về không thấy em, em chạy đi đâu vậy? Lại tắm tia được em nào rồi? Chó nhà người ta đến tối đều về trông nhà, nhìn lại mình xem!”

Mực không thêm ư hử gì, cúi đầu gặm một khúc xương rồi quay đầu, xoay cái móng về phía nàng. Không thể trách nó, trong cái nơi bàn gậy ghế rời, khắp nơi đầy cỏ khô này, thứ duy nhất có thể hấp dẫn kẻ trộm cũng chính là Tạ tiểu thư nhìn mà thích mắt. Nhưng từ khi nàng dùng thuốc bột biến thủ lĩnh bọn lưu manh trên đồi nàng thành bọc mủ thì không còn gã đàn ông nào trong vòng năm trăm dặm quanh huyện Văn Xương này dám thêm thường bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng nữa.

Tiểu Tạ ăn xong bánh bao, quét dọn nhà một chút, thay một bộ quần áo gọn gàng sạch sẽ, sau đó cầm thư đi ra cửa.

Chỉ một lát sau, một người đi đường mặc trang phục bình thường yên lặng đi từ trong rừng ra, tới trước mặt Tiểu Tạ, kính cẩn hành lễ.

Tiểu Tạ đáp lễ, giao thư cho anh ta.

“Làm phiền huynh.”

Người kia không nói gì, chỉ khom người, quay đầu trở về cánh rừng, rất nhanh đã không còn bóng dáng.

Tiểu Tạ sắp xếp lại đồ dùng một chút như thường ngày, sau đó xách hòm thuốc ra ngoài.

Nàng có hẹn với Trần lão đại phu của Nghiễm Nghĩa đường trong huyện, xin ông ấy dạy bảo một vài vấn đề y học, ông cụ vốn là thái y trong hoàng cung Ly quốc, nhiều năm trước chịu sự liên lụy của chính trị mà bị biếm ra khỏi cung, về quê mở y quán, sống một cuộc sống an bình, ôm cháu ôm chắt.

Hôm nay, trong huyện rất náo nhiệt, từ lâu nào cũng kín người. Tiểu Tạ ngồi cùng lão đại phu trong y quán chưa tới hai khắc đã hết người này đến người khác chạy vào mua thuốc giải rượu.

“Xưởng rượu phát rượu miễn phí đấy à?”

Con lớn nhất của lão đại phu vừa nhanh chân nhanh tay gói thuốc vừa nói: “Hôm qua yết bảng, những người có tên trên bảng hôm nay đều bày tiệc rượu chúc mừng. Nhìn xem, trời còn chưa tối đã say đến vậy rồi!”

Ông cụ ngược lại thật hài lòng: “Hay lắm, hay lắm, chiều nay tăng giá thuốc giải rượu lên một đồng.”

Tiểu Tạ nhắc nhở ông cụ: “Ông ơi, như vậy là lừa tiền đấy!”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tạ rất khẳng định, nhưng còn bổ sung thêm: “Ngài nên nói đó là phương thuốc mới, đặc biệt chữa đau đầu, có vậy người ta mới vui vẻ bỏ tiền.”

Con lớn nhất nhà họ Trần rất hiền lành, vội vàng nói: “Nhưng thật ra đâu có chữa được!”

“Mỗi phần tăng thêm nửa đồng Mễ Thảo là được!” Tiểu Tạ cười.

Ông cụ vuốt râu cười: “Vẫn là Tiểu Tạ nhanh trí. Tiểu Tạ này, sao con không đi thi. Y cục đang nhận người đấy, đãi ngộ cũng không tệ lắm.”

Không ai biết đại phu Tiểu Tạ nhìn có vẻ nghèo khó thật ra trong hầu bao luôn dặt ngân phiếu mấy trăm lượng, chỉ vì quần áo nàng mộc mạc, cũng bởi vì cuộc sống của nàng rất đơn giản. Mà hai vấn đề mọi người quan tâm nhất về nàng là: cuộc sống có khó khăn hay không; và, vì sao còn chưa lập gia đình.

Cũng không ai biết đại phu Tiểu Tạ nhìn có vẻ bình thường thật ra đang soạn thảo một bộ sách y học vĩ đại.

Sau khi rời khỏi Tề quốc, Tạ tiểu thư dùng ba năm dạo chơi các nước. Từ Nam đến Bắc, từ Đông sang Tây, đặt chân đến khắp núi xanh nước biếc, đi qua nghìn thác trăm ghềnh. Đo đạc một chút lãnh thổ tứ quốc, xem qua nhân tình ấm lạnh, lãnh hội phong tục các nơi. Mà thu hoạch lớn nhất, chính là kỹ thuật y học, kỳ phương trận được nàng sưu tầm được trong suốt quãng đường. Nàng sắp xếp lại những kiến thức đó, không chỉ để tăng tri thức, nâng cao kỹ thuật chuyên ngành mình mà còn bổ sung tư liệu cho cuốn sách của nàng, hy vọng tương lai có thể lưu danh sử sách dưới tên một nhà y học, một tác giả nổi danh.

Không chỉ như vậy, vừa du lịch vừa làm nghề y còn tôi luyện kỹ thuật ngoại khoa của nàng. Nay đại phu Tiểu Tạ đã có thể cầm kim hạ chỉ như bay, cắt da cắt thịt càng dứt khoát lưu loát, kỹ thuật dùng dao tỉ mỉ đến mức có thể cắt một cân thịt lợn thành những sợi dày một milimet đều nhau – kỹ thuật này sau đó đã có dịp thể hiện khi đoàn người ngồi ăn thịt dê nướng cùng nhau. Tình cảnh có máu me kinh khủng đến đâu, nàng nhìn mà vẫn bình tĩnh tự nhiên, không nhăn mặt lấy một lần, làm giải phẫu xong vẫn có thể ăn thịt bò hầm cay như thường. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng tuy bề ngoài xinh đẹp mà vẫn ít người thăm hỏi.

58. Chương 58: Ai Không Có Chuyện Cũ

“Không xong! Không xong rồi...” Có người vừa chạy ào tới vừa gào lên, dọa mọi người giật nảy mình.

“Thiếu phu nhân Khúc gia khó sinh, sắp không xong rồi! Giờ đang tìm đại phu khắp nơi, nói rằng tốt nhất là tìm được nữ đại phu!”

Hai cha con nhà họ Trần đồng loạt nhìn về phía Tiểu Tạ. Tiểu Tạ sờ sờ mũi nói: “Tôi có thể đi thử xem sao...”

Người kia lập tức nhào tới kéo nàng đi nhanh như gió. Tiểu Tạ chỉ cảm thấy bản thân đã đi ngược lại với lực hút của Trái Đất, hai chân rời khỏi mặt đất, bay lả lả như một con diều, bị người ta túm thẳng tới Khúc phủ, sau đó bị một đám phụ nữ hô to gọi nhỏ đẩy vào một căn phòng.

Trong phòng vừa ẩm thấp vừa ngột ngạt, đại thiếu phu nhân Khúc gia đang nằm trên giường, đã thở hắt ra rồi lại yếu ớt hít vào. Một đám nha hoàn bả mụ luống cuống tay chân, khóc sụt sùi không thôi.

Tiểu Tạ xắn tay áo lên, hét lớn một tiếng: “Tránh hết ra cho tôi!”

Một tiếng hét này như khai thiên lập địa, như sét đánh giữa trời quang, tất cả mọi người đều ngậm miệng, bị nữ đại phu trẻ tuổi, xinh đẹp, nhỏ bé này dọa ngẩn người.

Tiểu Tạ đi tới cạnh giường, một tay bắt mạch một tay vạch mí mắt Khúc thiếu phu nhân. Đã ngắt, nhưng không quá nguy hiểm.

Nàng xốc cái chăn dư thừa trên người thai phụ ra, cởi y phục của cô ấy, bắt đầu xoa bóp.

Trong phòng nhất thời vô cùng im lặng, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được. Thủ pháp của nữ đại phu kia thuần thực, có bài bản hẳn hoi, vô cùng nghiêm túc. Sau khi mở cửa sổ, nhiệt độ trong phòng giảm xuống nhiều, thế nhưng trên mặt nữ đại phu rất nhanh đã toát ra một lớp mồ hôi.

Sau khoảng nửa nén hương, cuối cùng Khúc thiếu phu nhân cũng khẽ rên lên rồi tỉnh lại. Nhóm phụ nữ đồng loạt thở ra một hơi, vội cảm tạ Bồ Tát hiển linh.

Bồ Tát Tiểu Tạ lại không hề thả lỏng, cẩn thận rửa tay, kiểm tra phía dưới: “Đã mở mười phân rồi, phu nhân dùng sức đi!”

Khúc phu nhân chỉ có sức để khóc: “Ta không... không dùng sức được...” Hơi thở mỏng manh như sắt đứt đến nơi.

Chồng cô ấy ở bên ngoài rất phối hợp kêu lên một tiếng xé gan xé ruột: “Như Nguyệt à...”

Trán Tiểu Tạ toát mồ hôi lạnh, lạnh lùng nói: “Không dùng được cũng phải dùng! Nếu không đứa bé sẽ chết ngạt trong bụng cô!”

Khúc phu nhân sợ đến mức sắc mặt biến từ trắng sang xanh, nghiêng răng siết chặt nắm tay, trán nổi gân xanh, cố gắng dùng toàn bộ sức lực. Tiểu tạ nhìn cái đầu ướm sừng của đứa bé hạ xuống tay mình.

Nàng cẩn thận nâng, theo sức của sản phụ, đón đứa bé ra từng chút một, cuối cùng nhẹ nhàng kéo một cái, đứa bé hoàn toàn nằm trong tay nàng.

Không đợi một bàn tay vỗ vào cái mông nhỏ của mình, đứa bé kia đã nhanh mồm nhanh miệng òa lên khóc, tiếng khóc to rõ, tuyệt đối không kém mẹ của mình.

Khúc phu nhân cố giữ một hơi thở, hỏi: “Có phải con trai không? Có phải con trai không?”

Vận khí của cô ấy tốt.

“Chúc mừng phu nhân, là một thằng nhóc béo tròn!”

Khúc phu nhân yên lòng, ngã xuống giường ngất đi.

Tiểu Tạ giao đứa bé ấy người phụ nữ bên cạnh. Đợi đến khi hoàn toàn ổn thỏa, không còn nguy hiểm gì khác, lúc này mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Đến khi bọn họ thu dọn xong, trời đã tối đen, bụng cũng đã đói. Khúc gia coi nàng như khách quý, bày một bàn cơm rượu chiêu đãi nàng.

Ông cụ nhà họ Khúc cười tươi như hoa: “Cô nương ra tay cứu giúp, đã cứu thiếu phu nhân và tôn thiếu gia nhà chúng ta, là đại ân nhân của nhà họ Khúc! Cô có yêu cầu gì xin cứ nói.”

Tiểu Tạ đột nhiên nhớ ra, hình như trước khi từ quan, Khúc lão gia cai quản việc khoa cử.

Trên đời không có quan liêu không hủ bại, cũng không biết quan liêu Ly quốc hủ bại tới mức độ nào.

Nàng nói: “Yêu cầu của tôi cũng không cao.”

Khúc lão gia nghe vậy rất vui vẻ, đương nhiên ông ta cũng không có dự định đáp ứng bất cứ yêu cầu nào.

Tiểu Tạ nói: “Tôi muốn vào y cục.”

Hiệu suất làm việc của Khúc lão gia cũng không vì về hưu mà giảm sút, mới ngày thứ ba Tiểu Tạ ăn uống thỏa sức ở nhà họ Khúc đã nhận được “thư thông báo trúng tuyển” của mình, phía trên còn viết ba chữ tên nàng vô cùng bắt mắt.

Tiểu Tạ của chúng ta – Tiểu Tạ, cũng chính là Tạ Chiêu Hoa tiểu thư trước kia, khi cuối cùng cũng có thể quay về sử dụng cái tên mà bố mẹ mình đặt cho, nàng cảm thấy như trong lúc vô thức đã sống đến mấy kiếp. Xuân đến xuân đi cứ ngỡ mờ mịt, chớp mắt một cái đã thấy vĩnh hằng. Trước kia chỉ là vài năm ngắn ngủi, đảo mắt một cái đã như một đời. Cuộc sống mới rục rờ ngày hôm nay giống như được đầu thai một lần nữa.

Nàng lên xe rời khỏi thị trấn trong tiếng cảm ơn nhiệt tình của cả nhà họ Khúc.

Vừa đến đầu thôn đã cảm thấy có gì đó khác thường, mọi người vốn nên bận rộn ngoài ruộng nay đang tấp tể chạy qua chạy lại trên đường làng.

Tiểu Tạ nhảy xuống xe, bắt lấy một đứa trẻ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nhà Liên Thành cháy rồi!”

“Cái gì?” Tiểu Tạ hoảng hốt: “Người đâu?”

“Không thấy Liên Thành đâu. Mẹ hân khi được cứu ra đã không còn thở nữa.”

Tiểu Tạ lập tức chạy vào thôn. Khi chạy tới nhà Liên Thành, ngọn lửa đã gần như được dập tắt, căn nhà hai gian nay chỉ còn đồng tro tàn. Trên cái chiếu trước mảnh đất trống, chính là mẹ Liên Thành, một phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng, không hề giống phụ nữ nông thôn. Tiểu Tạ chưa chịu bỏ cuộc, tự mình tới kiểm tra. Người phụ nữ dịu dàng lương thiện này thật sự đã chết. Niềm an ủi duy nhất là, có lẽ khi chết cô ấy không hít thở được nên dung nhan vẫn còn hoàn hảo.

Tiểu Tạ ngạc nhiên đến mức còn chưa phản ứng kịp với tin tức này. Nàng nhớ trước khi ra khỏi thôn nàng còn ăn cơm mà mẹ Liên Thành đưa tới, chớp mắt một cái đã âm dương cách trở.

“Có ai nhìn thấy Liên Thành không?” Tiểu Tạ lo lắng hỏi.

“Từ khi xảy ra chuyện này đã không thấy thằng bé đâu!” Các hương thân trả lời.

“Ngọn lửa này thật kỳ quái, thoáng một cái đã đốt rụi căn nhà. Mẹ Liên Thành cũng nhờ có Lưu đại ca liều chết xông vào đem ra, nếu thằng bé còn ở trong phòng, giờ sợ rằng đã thành tro rồi.”

Mấy thôn phụ và đám trẻ con bật khóc. Tâm trạng mọi người vô cùng nặng nề. Mẹ con Liên Thành là người từ bên ngoài tới, dừng chân ở thôn này đã bốn năm, quan hệ với mọi người luôn luôn hòa hợp. Đột nhiên tai họa từ trên trời giáng xuống, phá hỏng một gia đình đang yên ổn.

Tiểu Tạ đi tới căn phòng đã hoàn toàn cháy rụi, cố gắng tìm kiếm một chút manh mối trong đồng bừa bộn. Không ai nhìn thấy ngọn lửa này bốc lên thế nào, chỉ hoài nghi lửa từ bếp lò rơi xuống đồng củi.

Tiểu Tạ nhặt một cây gỗ lên, đẩy những thứ trên mặt đất ra, phát hiện trên góc tường còn sót lại có một dấu chữ V bị lửa đốt ra rất rõ ràng.

Không có chất dẫn cháy, một phòng bếp nhỏ nhỏ sao có thể bốc cháy lớn như vậy?

Là ai muốn giết hai mẹ con Liên Thành?

Trưởng thôn đứng ra, đám người góp vào một chút tiền, khâm liệm ẹ Liên Thành trước. Vài người trong thôn ra ngoài tìm Liên Thành, cho đến khi mặt trời xuống núi vẫn không có một chút tin tức.

Ngày ấy, mãi đến tận khuya Tiểu tạ mới trở về nhà mình. Mẹ Liên Thành đã được liệm vào một chiếc quan tài đơn sơ, đặt trong một căn phòng trống của thôn. Vẫn chưa tìm thấy đứa bé Liên Thành kia, sống chết chưa rõ, tuy đã báo quan, nhưng gần đây, chỉ một đứa bé mất tích ai thêm quan tâm. Nha dịch cũng chỉ làm cho có lệ.

Tiểu Tạ vừa mệt vừa đói, vào phòng, ngay cả đèn cũng không thắp, trực tiếp ngã lên giường.

Trong bóng tối vang lên một tiếng ôi, một vật gì đó lăn ra.

Tiểu Tạ nhảy dựng lên.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, một người áo đen mang theo một đứa bé đứng trong phòng.

“Liên Thành?”

Người áo đen đẩy đứa bé ra, gật đầu với Tiểu Tạ, bóng người nhoáng lên rồi biến mất.

Tiểu Tạ coi như không nhìn thấy, vội vàng thắp đèn, nâng đứa bé dậy.

Trên người Liên Thành đầy tro bụi, tóc tai hỗn loạn, gương mặt nhem nhuốc bị nước mắt rửa ra hai vệt song song. Thằng bé lạnh run, trong mắt tràn đầy sợ hãi và căm giận.

Tiểu Tạ vươn tay kéo thằng bé đến cạnh bàn, nhìn kỹ: “Đệ chạy đi đâu vậy? Mọi người đang vội vội vàng vàng mà vẫn không tìm được đệ! Đệ có bị thương không? Để tỳ xem!”

Liên Thành sụt sịt mũi, hai hàng nước mắt lại im lặng chảy xuống.

“Mẹ... Bọn chúng...”

“Xuyt!” Tiểu Tạ che miệng thằng bé lại: “Mẹ đệ... Trưởng thôn và mọi người sẽ sắp xếp ẹ đệ. Đệ không sao chứ?”

Liên Thành dùng tay áo lau mặt, nói: “Đệ không sao! Mẹ giấu đệ dưới gầm giường. Ở đó có một lỗ chó chui, trước đây mẹ dùng cái hòm che lại. Đệ đẩy hòm chui ra. Nhưng mà mẹ đệ...”

Nước mắt của đứa bé này như chuỗi trân châu đứt rời. Tiểu Tạ đau lòng vô cùng, ôm thằng bé vào lòng.

“Đệ đừng vội khóc. Nghe tỳ nói, tỳ không biết vì sao nhà đệ lại rước phải họa sát thân này, tỳ cũng không muốn biết. Hiện giờ bên ngoài rất hỗn loạn, bọn hại nhà đệ nhất định còn chưa đi xa. Đệ không thể ra ngoài, hiểu không?”

Liên Thành hỏi: “Đệ phải làm gì bây giờ?”

Làm gì bây giờ?

Hai mẹ con lai lịch thân bí ẩn cư nơi thôn quê, cuối cùng vẫn có một ngày kẻ thù tìm tới cửa, giết người diệt khẩu, nhổ cỏ tận gốc, còn chất lửa đốt nhà, nhưng sơ sót để lại một người. Thiếu niên lưng gánh nợ máu, chịu đựng gian khổ, quyết chí tự cường, luyện được tuyệt thế võ công, phục gian trừ ác, cuối cùng nợ máu trả bằng máu, sau đó ôm mỹ nhân về nhà.

Tình tiết quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Tiểu Tà vốn định tự giấu một chút, thế nhưng nhìn vẻ mặt đau đớn, tức giận và sợ hãi của thiếu niên này, nhìn gương mặt non nớt và đôi vai yếu ớt của thằng bé, tất cả lời nói đều nghẹn trong cổ họng.

Vẫn còn là một đứa trẻ, là một đứa trẻ còn chưa đầy mười hai tuổi. Lớp năm, lớp sáu tiểu học, còn ở độ tuổi chơi trò chơi, xem TV mà thôi. Còn Liên Thành nay đã không còn người thân, hoàn cảnh đầy nguy hiểm.

Số phận bấp bênh tôi luyện lên sự thành công của con người, nhưng quá trình rèn luyện lại luôn khó khăn, đau khổ.

Tiểu Tà nói: “Tỷ định tới y cục châu phủ làm việc, đệ đi theo tỷ đi.”

Ánh mắt Liên Thành sáng lên.

Tiểu Tà sờ sờ đầu thằng bé: “Ít nhất đệ đi theo tỷ sẽ an toàn. Những chuyện còn lại, chúng ta bàn sau đi.”

Thù luôn phải báo. Tiểu Tà thở dài, cũng may nàng gặp được thằng bé.

Thằng bé được giấu trong nhà. Trải qua gia biến, Liên Thành vốn đã hiểu chuyện này càng thêm chín chắn. Về phần người áo đen đã xuất hiện khi thằng bé trốn trong nhà, cho tới bây giờ Liên Thành cũng không hỏi Tiểu Tà lấy một tiếng. Tiểu Tà cũng giống như đã quên còn có một người như vậy, không hề nhắc tới.

Biểu hiện bề ngoài có vẻ đều hết sức bình thường. Những thôn dân tìm kiếm Liên Thành không có kết quả đã trở về. Trưởng thôn quyết định hạ táng mẹ Liên Thành.

Đêm đó, Tiểu Tà lặng lẽ dẫn Liên Thành tới trước mộ phần. Bởi vì sợ thôn dân phát hiện ra, bọn họ không thắp hương, Liên Thành rơi nước mắt, khấn đầu chín cái trước mộ mẹ.

“Mẹ, con sẽ đi cùng Tiểu Tà tỷ tỷ. Mẹ yên tâm, con sẽ không làm cha mẹ thất vọng.”

Tiểu Tà cũng thấp giọng nói: “Đại thẩm, Tiểu Tà sẽ chăm sóc Liên Thành thật tốt.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Tà vội vàng thuê một chiếc xe ngựa, trong tiếng chúc mừng của thôn nhân, hướng về phía thành Thanh Dương của châu phủ.

Vốn là một hành trình tràn ngập vui vẻ và hy vọng, nay vì một biến cố đột ngột mà mang theo chút nặng nề.

Liên Thành không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ ngồi trong xe, Mục luôn ở bên cạnh thằng bé. Khi Tiểu Tà ra ngoài nghỉ tạm rồi trở về, luôn nhìn thấy thằng bé lén lau nước mắt. Thiếu niên nhỏ tuổi rất sĩ diện, trước mặt người khác thích ra vẻ kiên cường, khi ngủ mơ lại luôn trở mình nỉ non. Có lúc gọi cha mẹ, có lúc lại hô mau buông tay, có lúc lại khóc không ngừng.

Tiểu Tà vừa thương xót vừa bị thằng bé làm cho không cách nào ngủ được, sau đó dứt khoát ôm thằng bé vào lòng, nhẹ giọng vỗ về. Chiều này rất có tác dụng, Liên Thành dần bình tĩnh lại, nặng nề ngủ. Chỉ là, ngày hôm sau, khi tỉnh lại, lúc nào cũng phải đỏ mặt một lúc lâu.

Tiểu Tà trêu đùa muốn khuyên bảo thằng bé: “Tiểu Liên đáng yêu, nửa đêm khóc nhè.”

Kết quả là sắc mặt Liên Thành biến thành cà tím, vừa túng quẫn vừa giận như muốn cắt cổ tự sát đến nơi. Tiểu Tà hoảng sợ, không dám trêu thằng bé nữa. Tâm tình thiếu niên là một cốc hóa chất, xử lý không cẩn thận rất dễ gây nổ, phải cẩn thận, phải cẩn thận.

Từ Văn Xương đến Thanh Dương mất năm ngày đường, dọc đường đều rất yên ổn. Lúc đầu Liên Thành còn vô cùng lo lắng sợ hãi, một chút gió thổi cỏ lay đã lập tức nhảy dựng lên, thế nhưng nhìn Tiểu Tà luôn có vẻ thản nhiên như lão tăng nhập định, thằng bé cũng thoáng yên lòng, tin tưởng vị tỷ tỷ này thật sự có thể bảo vệ mình.

Thành Thanh Dương, thủ phủ của toàn bộ châu Nam Dương. Tiếc rằng vì kinh tế toàn khu phát triển kém nên nó không được phần vinh như các châu phủ khác. Có điều, Nam Dương nhiều dân tộc thiểu số, kiến thức thành Thanh Dương bao hàm nét văn hóa đặc sắc đa dân tộc, tuy không hoa lệ tinh xảo nhưng cũng có phong cách đặc biệt riêng.

Tổ chức quan lại Ly quốc cấp bậc rõ ràng. Ví dụ với y cục, có một cục trưởng, gọi là thái y giám, quản lý y cục toàn quốc, các châu phía dưới có y sử, là trưởng y cục từng châu. Dưới y sử là y chính, chia thành thượng hạ, thượng y chính quản lý cán bộ cấp thành thị, hạ y chính là cán bộ nhỏ cấp huyện. Trong y cục, chức quan của đại phu gọi là y hành, cũng phân ra rất nhiều cấp bậc, dùng màu sắc để phân biệt, đỏ, vàng, trắng, xanh, lam, xám.

Đệ tử của Khúc lão gia, Trương y chính, chính là tổng phụ trách của chi cục này. Trương đại nhân khoảng bốn mươi tuổi, gầy gò, râu dài, đôi mắt nhỏ, có vẻ yếu ớt.

Ông ta thân thiết nói với Tiểu Tà: “Khúc đại nhân đã nói cho ta biết. Tiểu Tà người tài nghệ xuất chúng, ông ấy đứng ra bảo đảm, đề cử người tới chỗ ta làm việc, còn muốn ta chiếu cố người nhiều hơn.”

Thiên hạ đương nhiên không có sự quan tâm nào vô duyên vô cớ, lễ gặp mặt Tiểu Tà vẫn phải đưa. Khúc gia phúc hậu, đã chủ động chuẩn bị giúp nàg, là một cây nhân sâm lâu năm.

Trương đại nhân nói: “Quá khách khí! Quá khách khí!” Về mặt vô cùng vui mừng.

Ông ta chỉ coi nàg là thân thích của ân sư đi cửa sau.

Tiểu Tà được sắp xếp vào ở trong ký túc xá của y cục. Một cây nhân sâm có tác dụng rất lớn, đổi được hai gian phòng. Vì vậy, cậu bạn nhỏ Liên Thành đã có phòng riêng của mình, Mực cũng có ổ chó riêng.

Hiện giờ Liên Thành mang họ Tà, làm đệ đệ của Tiểu Tà. Cậu em họ Tà hướng nội, thành thật, chịu khó, cha mẹ đã mất, theo tỷ tỷ sống qua ngày. Tỷ tỷ làm tiểu y quan áo lam trong y cục, thằng bé làm học việc ngay trong phòng thuốc.

Tiểu Tà tự mình chỉ dạy thằng bé, bắt đầu từ nhận biết thảo dược. Liên Thành rất thông minh, lại chăm chỉ, học rất nhanh. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất là có chút hấp tấp.

Thằng bé Liên Thành đẩy dao bào trong tay: “Đệ đã cắt thảo dược cả nửa tháng rồi! Tỷ muốn đệ làm đến khi nào?”

Tiểu Tà vừa dũa móng tay vừa nói: “Học việc nào cũng bắt đầu từ bước này. Thảo dược mà đệ cắt đệ đã nhận biết được cả chưa?”

Liên Thành đắc ý nói: “Nhớ được gần hết rồi!”

“Gần hết?” Tiểu Tà cười: “Vây đệ đã biết chúng sinh trưởng ở đâu, quy luật thế nào, tác dụng ra làm sao, cách thức bảo quản, phối hợp với những loại dược khác sẽ có dược hiệu thế nào chưa?”

Liên Thành ghen lời.

Tiểu Tà cười nhạt, ném một quyển sách cho thằng bé.

“Đừng tưởng học những thứ này là đơn giản. Tất cả vấn đề, một khi đã đi sâu nghiên cứu đều rất huyền bí. Nếu đệ không muốn học cái này, tỷ không ép buộc đệ, nếu đã học thì phải nắm chắc cơ sở đã rồi lại nói tiếp.”

“Ai da! Giọng điệu thật hung dữ!”

Hai chị em nhà họ Tà đồng loạt ngẩng đầu, nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa có một vị công tử trẻ tuổi, mặc một bộ y phục bằng lụa trắng muốt, còn mấy tháng nữa mới tới mùa hè mà đã phe phẩy cây quạt. Bề ngoài vô cùng bình thường, vẻ mặt bình thản như một bát nước lã, thể nhưng đôi mắt lại đặc biệt có thần, giống như một chiếc bóng đèn một trăm oát.

Tiểu Tà chống tay lên trên: “Oh, No, sao lại là cậu!”

“Đã lâu không gặp.” Công tử áo trắng cười khanh khách: “Mực đã ở đây rồi à, hình như lại béo lên thì phải.”

“Ai vậy? Ai vậy?” Liên Thành hỏi.

Công tử áo trắng xoạch một cái khếp cây quạt lại: “Xin để tại hạ tự giới thiệu. Tại hạ xuất thân từ Ngô gia ở Giang Bắc, đứng hàng thứ mười ba.”

Liên Thành tiếp tục hỏi: “Là ai?”

Tiểu Tạ cười khúc khích.

Công tử áo trắng có vẻ mất kiên nhẫn: “Ta là Ngô Thập Tam!”

“Là ai?” Liên Thành vẫn hỏi.

Ngô Thập Tam tức giận: “Người ngềnh ngãng à?”

“Này!” Tiểu Tạ nhảy dựng lên bao che khuyết điểm: “Lớn tiếng với em trai tôi làm gì! Cậu định tính toán với trẻ con đấy à?”

Ngô Thập Tam kêu lên: “Được lắm, được lắm, được lắm! Ta rút lại lời vừa nãy được chưa?”

Liên Thành hỏi: “Tỷ, bằng hữu của tỷ à?”

“Coi như vậy đi.” Tiểu Tạ nói: “Ngô Thập Tam. Không biết cũng không sao, gọi cậu ta là Thập Tam là được rồi.”

“Này! Tốt xấu gì ta cũng là trưởng bối đấy!” Ngô Thập Tam kháng nghị.

Liên Thành tương đối hiểu chuyện: “Ngô đại ca.”

Ngô Thập Tam nở nụ cười: “Đứa bé này thật ngoan. Tiểu Tạ, từ lúc nào người đã có thêm một đệ đệ vậy?”

Tiểu Tạ hỏi ngược lại: “Sao cậu lại đến đây?”

Ngô Thập Tam nói: “À. Ta nghe nói người đã tới Thanh Dương.”

“Cậu nghe nói ở đâu?”

“Tễ Nguyệt lâu.”

“Hoa lâu?”

“Nếu không người cho là ở đâu?”

Tiểu Tạ chống tay lên trán lần thứ hai: “Tôi đã biết không nên trông chờ gì vào phẩm hạnh của cậu mà.”

Ngô Thập Tam cười nói: “Nếu cha ta cũng nghĩ như vậy thì tốt.”

Tiểu Tạ hỏi: “Lần này cậu lại vì chuyện gì?”

“Ép hôn!” Ngô Thập Tam thản nhiên ngồi xuống, vươn tay cầm thứ gì đó trên bàn lên.

Tiểu Tạ đi tới cạy mở tay cậu ta: “Đây chẳng phải chuyện tốt sao? Chúc mừng cậu nhé!”

Ngô Thập Tam ai oán nói: “Sao ta có thể hy sinh bản thân để lấy một quả phụ chứ? Bà già kia có gì tốt?”

Tiểu Tạ nói như đã học thuộc lòng: “Trí tuệ của cô ấy không nhiều bằng tóc, tóc cô của ấy không nhiều bằng khuyết điểm, khuyết điểm của cô ấy không nhiều bằng tiền tài.”

“Hả? Sao người biết?” Ngô Thập Tam hết sức ngạc nhiên.

Tiểu Tạ nhún vai: “Tôi không biết. Nhưng hơn phân nửa sự việc chắc chắn là như vậy.”

Ngô Thập Tam khoanh tay, uất ức nói: “Tiểu Tạ, giọng điệu của người đúng là vô lương tâm. Uống công ta còn thật tình với người như vậy.”

Liên Thành cảnh giác hỏi: “Tỷ, người kia là tình nhân của tỷ à?”

Tiểu Tạ cười: “Ha ha! Hậu cung của trẫm đâu chỉ ba nghìn, cậu ta không biết đứng hàng số bao nhiêu đây?”

Ngô Thập Tam hoảng hốt: “Tiểu Tạ, nói lời này là sẽ mất đầu đấy!”

“Vậy sao?” Tiểu Tạ chẳng thèm quan tâm, quay đầu nói với Liên Thành: “Làm sao bây giờ? Để cậu ta nghe thấy ý đồ mưu phản của tỷ rồi.”

Liên Thành giờ con dao cắt thảo dược lên: “Vây đệ đành phải cố mà giết người diệt khẩu rồi.”

“Đừng! Đừng!” Ngô Thập Tam kêu lên: “Ta tin thằng nhỏ này là đệ đệ của người rồi!”

Tiểu Tạ hài lòng.

“Thập Tam, đã lâu chúng ta không gặp, hôm nay ở lại chỗ tôi ăn cơm đi.”

Ngô Thập Tam xoa xoa bụng mình, lại nhìn con dao lạnh trong tay Liên Thành vẻ mặt không thân thiện, đắn đo một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu.

Ngô Thập Tam, thập tam thiếu gia của danh môn vọng tộc Ngô gia ở Giang Bắc Ly quốc. Hiển nhiên, mẹ cậu ta là một bà mẹ anh hùng, dưới Ngô Thập Tam còn có một đôi em trai song sinh. Khả năng sản xuất của mẹ Ngô rất cao, chất lượng lại có chút không bì kịp. Những đứa trẻ và cha mẹ nhà họ Ngô bề ngoài ai cũng đoan chính xinh đẹp, chỉ có mình Ngô Thập Tam là bề ngoài rất có lỗi với nhân dân. Ngũ quan bình thường, tính cách nóng nảy, ham ăn biếng làm, không được cha mẹ nhìn vừa mắt.

Tiểu Tạ cũng không phải loại người trông mặt mà bắt hình dong. Nàng quen biết Ngô Thập Tam trên giang hồ, tình cảnh khi đó có phần giống hài kịch: khi đó còn ở Tần quốc, Thập Tam thiếu gia ngày xuân du thuyền, thuyền hoa, mỹ nhân, rượu trúc thơm ngát, trong lúc huênh hoang đắc ý, ăn phải tôm thủy tinh đông lạnh yêu cầu kỹ thuật cao, bởi vì kỹ thuật không đến nơi đến chốn, một miếng điểm tâm nghẹn trong khí quản.

Mấy thứ như võ công dùng để củng cố cơ thể thì được, còn cứu người trong trường hợp bất ngờ lại không có đất để phát huy tác dụng. Mất thấy gương mặt của Thập Tam gia nhăn nhó, trắng bệch, không có khí vào cũng chẳng có khí ra, các cô nương xinh đẹp đều sợ đến tái mặt, Đoạn Trường Phong, bạn tốt trên giang hồ của Ngô thiếu gia cũng đầu đầy mồ hôi, vừa điểm huyết vừa đâm lưng nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Ngay khi Đoạn Trường Phong khóc không ra nước mắt, có người bất ngờ hô lên rằng trên thuyền bên cạnh có đại phu. Tiểu Tạ cứ như vậy bị hấn dùng kinh công lướt nước xách lên thuyền hoa, ném tới trước mặt Ngô Thập Tam sắp lên cơn co giật đến nơi.

Đại phu Tiểu Tạ không hổ là người đã gặp nhiều sóng gió, không thềm chớp mắt lấy một lần, sau khi hỏi rõ nguyên nhân lập tức vọt tới, ra tay nhanh như bay, mấy cây châm dài tức khắc cắm vào vài huyệt đạo huyệt huyệt, lật người Ngô Thập Tam lại ấn mạnh vào ngực, chính nàng cũng há miệng cúi đầu về phía cặp môi thơm của Ngô thiếu gia.

Sau này Đoạn Trường Phong nghĩ lại chuyện đó vẫn còn cảm thấy toàn thân run rẩy. Các cô nương xinh đẹp trên thuyền hoa thì không nói làm gì, vì sao một đại phu vừa mới bị bắt tới cũng nhào tới sầm sỡ nam nhân? Cậu ta vừa nhăn nhó vừa nghĩ thầm, Thập Tam à, bạn thân, ta xin lỗi vì không thể bảo vệ sự trong sạch của huynh, còn chưa lằm bằm xong, Ngô Thập Tam đã rùng mình, miệng phun ra miếng điểm tâm chết tiệt kia.

Tiểu Tạ đại phu thu tay về, lau miệng, vô cùng bình tĩnh nói: “Mười lượng bạc.”

Đoạn Trường Phong nuốt chút nữa ngã ngửa xuống sông. Bên kia, Thập Tam thiếu gia tỉnh táo lại, bò dậy, phát hiện mình không những không chết còn nhìn thấy trước mặt xuất hiện một cô nương xinh đẹp, mở miệng theo bản năng: “Ân cứu mạng của cô nương không biết làm thế nào báo đáp?”

Đoạn Trường Phong tức đến mức muốn phun máu mấy lần, cuối cùng phun ra một câu: “Người ta đã sờ huynh, hôn huynh, huynh dứt khoát lấy thân báo đáp đi.”

Tiểu Tạ đã đánh giá thấp độ dày da mặt của bạn thân mình, Ngô Thập Tam đơn giản là mượn cái cơ này, chính thức quần lấy Tiểu Tạ. Mà da mặt Tiểu Tạ chỉ có dày hơn không có dày nhất, trong cơn buồn nôn mặc kệ Ngô Thập Tam gọi nàng là nương tử, trêu đùa với tính khí coi tiền như rác của cậu ta, bắt chẹt được năm mươi lượng vàng phỉ cứu người.

59. Chương 59: Khi Sóng Gió Lại Nổi Lên

Ngô Thập Tam cứ thế ăn chực một bữa của Tạ Hoài Mân. Không có gì mờ ám, hoàn toàn là sự cởi mở do hợp vị với một người bạn khác phái. Thập Tam có tên, đã từng nói với Tạ Hoài Mân một lần, nhất định cái tên này khó nhớ, bởi vì sau khi nghe xong, Tạ tiểu thư lập tức ném ra khỏi đầu, vẫn luôn miệng gọi cậu ta là Thập Tam như lúc đầu.

Bạn bè của Ngô Thập Tam nếu không phải quý công tử nhân tử thì cũng là xuất thân ưu việt, tuần tài giang hồ, suốt ngày tụ tập một chỗ, ngoại trừ ngâm thơ vẽ tranh uống rượu thì chưa làm chuyện gì có giá trị cống hiến đối với tổng sản lượng sản xuất của xã hội – cống hiến to lớn duy nhất đại khái chính là vung tiền như rác, tiến tới đẩy mạnh sự phát triển ngành dịch vụ của Ly quốc.

Đại phu Tiểu Tạ là một nữ thanh niên thời đại mới, có tham vọng, có hoài bão, mặc dù có tiền nhưng không thích ngồi không, ban đầu không thích loại người ăn chơi trác táng này. Có điều Ngô Thập Tam là một miếng da trâu ướp đường, núi không dời thì nước dời, cầm đầu những người khác hết lần này đến lần khác tìm tới cửa. Tay nghề nấu ăn của Tạ Hoài Mân nâng cao nhanh chóng trong sự tôi luyện của cuộc sống, đặc biệt am hiểu làm đồ ăn chay, chỉ cần đậu phụ rau xanh cũng có thể làm một bàn đồ ăn như ý cát tường. Bảng đẳng của Thập Tam toàn những kẻ theo chủ nghĩa vui đầu châu đầy, tham ăn tham uống, tới nhà họ Tạ ăn chực không ít cơm. Cuối tháng, khi tính toán sổ sách, Tạ Hoài Mân phát hiện mình trở thành nữ thần Nguyệt Quang, hoàn toàn nổi giận. Cũng may bảng đẳng của Thập Tam có lương tâm, sau này tới đều tự mang nguyên liệu nấu ăn tới.

Sau này Tạ Hoài Mân rời khỏi Tần quốc, tới Ly quốc. Ngô Thập Tam lưu luyện hoa thơm cỏ lạ ở Tây Tần, hai người đã một thời gian dài không liên lạc. Đến khi Ngô thiếu gia cuối cùng cũng chán người đẹp, nhớ về vòng tay ấm áp của tổ quốc thân yêu, trở về Ly quốc, dừng lại tại Thanh Dương, nơi cách trạm gác biên giới gần nhất. Cũng thật khéo, Ngô Thập Tam nghe các cô nương nói có một nữ đại phu mới tới y cục, không những chịu xem bệnh cho bọn họ, thái độ còn đặc biệt tốt. Lúc đó cậu ta lập tức nghĩ tới Tạ Hoài Mân. Kết quả là cậu ta đã đoán đúng.

Tuy cãi nhau, nhưng có bạn từ phương xa tới, Tạ Hoài Mân vẫn thật vui vẻ, vì vậy, tối đó bàn ăn vô cùng phong phú, thậm chí còn mở một vỏ rượu hoa quế tự cất.

“Đây là vỏ cuối cùng của năm ngoái. Tới Thanh Dương, mới ổn định lại, cũng chưa có thời gian cất rượu mới.”

Ngô Thập Tam vội vàng ăn, vừa gấp vừa lúng búng nói: “Người yên tâm, sau này chỗ nào có ta, ta nuôi người.”

Tạ Hoài Mân làm gà nướng, Ngô Thập Tam và Liên Thành đồng thời hướng dũa về phía chiếc đùi gà, hai đôi dũa đánh nhau trên mặt bàn.

Tạ Hoài Mân cốc đầu mỗi người một cái, sau đó gấp miếng gà vào trong bát của Liên Thành.

“Tiểu Tạ, người bắt công!” Ngô Thập Tam lên án.

Tạ Hoài Mân lườm hằm một cái: “Liên Thành đang tuổi ăn tuổi lớn, dinh dưỡng phải đầy đủ. Cậu còn dám tranh với thằng bé?”

Nàng xoay người xới cơm. Liên Thành gặm đùi gà, ném cho Ngô Thập Tam một nụ cười đắc ý khiêu khích. Ngô Thập Tam tức đến mức nghiến răng.

Liên Thành đột nhiên kêu lên: “Tỷ! Hắn tròng mắt với đệ!”

Tạ Hoài Mân hung ác liếc mắt nhìn Ngô Thập Tam bị oan: “Cậu chín chắn một chút đi!”

Ngô Thập Tam đứng là có miệng mà không thể bào chữa: “Thằng nhóc vắt mũi chưa sạch này nói gì người cũng tin sao?”

“Cái gì mà vắt mũi chưa sạch? Thằng bé đã sắp mười hai tuổi rồi.” Tạ Hoài Mân đắc ý như đang nói về con trai mình: “Ồ Ly quốc, tuổi này đã đủ để nhập ngũ làm binh dịch rồi.”

“Đệ phải đi làm binh dịch sao?” Liên Thành vội hỏi.

“Đương nhiên không!” Tạ Hoài Mân an ủi thằng bé: “Đệ là nam đinh duy nhất trong nhà.”

Ngô Thập Tam chế nhạo: “Nói đến nhập ngũ, đánh trận đã sợ rồi à?”

Tạ Hoài Mân đặt phích bát cơm trước mặt cậu ta.

Ngô Thập Tam cúi mình trước uy quyền, vươn đũa về phía đĩa thức ăn: “Món này có cay không?”

Tạ Hoài Mân nói: “Không cay.”

Ngô Thập Tam yên tâm gấp món ăn cho vào miệng, ba giây qua đi, cậu ta gào khóc thê thảm nhảy dựng lên, tìm nước uống khắp nơi.

Tạ Hoài Mân lập tức rót một cốc trà cho cậu ta, cậu ta nhận lấy uống ngay một ngụm, sau đó lại phun ra.

“Nóng! Nóng!”

“Ai nha, thật xin lỗi!” Đại phu Tạ Hoài Mân một chút ý tứ xin lỗi cũng không có, vội vàng đưa tới một cốc nước khác.

Lần này không có vấn đề gì, uống vào rất mát mẻ. Ngô Thập Tam trở lại bình thường, ngạc nhiên kêu lên: “Tiểu Tạ, mùi vị của thứ này thật lạ, là thứ gì vậy?”

Tạ Hoài Mân nói: “Nước súc miệng.”

Ngô Thập Tam chạy ra ngoài nôn.

Đương nhiên đó không thể là nước súc miệng. Ngô thiếu gia đáng thương dù quen Tạ đại phu lâu đến đâu chẳng nữa vẫn chưa thể quen với cách nói chuyện tức chết người không đền mạng của nàng.

Nhưng đây cũng không phải Ngô Thập Tam bị bắt nạt. Tạ Hoài Mân là loại người độc ác, thường xuyên thừa dịp Ngô công tử đến đây ăn chực, lúc làm cơm tiện tay cho thêm chút được, nhằm mục đích thí nghiệm loại thuốc mới trên cơ thể người. Ngô Thập Tam coi như có cố gắng hiên nho nhỏ với những phát minh của Tiểu Tạ, cái gì mà “thất nhật triền miên tán”, cái gì mà “bách lý phi sương”, đều không thể thiếu công lao của Ngô thiếu gia.

Đến khi cơm nước xong xuôi, bát đĩa đều đã thấy đầy. Liên Thành còn nhỏ tuổi, bị Tạ Hoài Mân bắt đi ngủ, hai người lớn còn lại uống rượu.

Ngô Thập Tam càng uống càng tỉnh táo, cũng nghiêm túc hơn nhiều.

“Tiểu Tạ, người định dẫn đứa bé này theo à?”

Tạ Hoài Mân vừa bóc lạc vừa nói: “Dẫn theo chứ. Theo tôi thằng bé an toàn.”

“Nó không giống Mực, tùy tiện cho ăn là nuôi lớn được.”

“Đương nhiên thằng bé không phải Mực. Nó là người sống cơ mà!” Tạ Hoài Mân nói: “Mẹ thằng bé khi còn sống từng rất quan tâm đến tôi, thường đưa thức ăn, còn giúp tôi may quần áo. Một giọt ân nghĩa, suối nguồn báo đáp. Hơn nữa, thằng bé tứ cố vô thân, tôi đâu thể vứt nó trên đường được, đúng không?”

Ngô Thập Tam liếc mắt nhìn phòng ngủ, nói: “Ai nói nó tứ cố vô thân? Nó còn có ông ngoại, thuộc hạ của cha nó còn đang chắn thủ biên giới Đông Bắc kia kìa.”

Tạ Hoài Mân chế nhạo: “Nếu ông ngoại chịu nhận thằng bé, mẹ con bọn họ liệu có đến mức lưu lạc về nông thôn không. Nếu bạn cũ của cha Liên Thành chịu thu nhận, thằng bé có chọn theo tôi không?”

Ngô Thập Tam nhấp một ngụm rượu: “Tính cách người ngang bướng, ta nói không lại. Vậy người định làm gì bây giờ?”

Tạ Hoài Mân rung đùi đắc ý nói: “Làm việc chứ làm gì. Làm việc tôi vẫn làm thôi.”

“Chán kiếp sống lang thang rồi à?”

“À, tôi chỉ muốn tận mắt nhìn thấy mấy quyển sách y học giấu kỹ trong quốc khố bằng chính thực lực của mình thôi.”

“Người đúng là không có tham vọng.”

“Như nhau, như nhau thôi.”

Hai người uống đến khi mặt trăng lên cao, đều có chút choáng váng.

Tạ Hoài Mân cười hì hì hát hết “Tô tam khởi giải” lại đến bài hát tốt nghiệp, sau đó còn chỉ vào vầng trăng tròn tròn trên trời ngâm thơ, cái gì “Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thù phong lộ lập trung tiêu? (Tựa như sao trời đêm qua, vì ai sương gió đứng giữa trời?)”, rồi lại “Nguyệt nhi loan loan chiếu cửu châu, kỷ gia hoan nhạc kỷ gia sâu” (Trăng khuyết cong cong chiếu Cửu Châu, mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu).

Ngô Thập Tam nghe mà buồn cười: “Làm đại phu của người đi, còn học đòi làm thi nhân.”

Tạ Hoài Mân nhéo má cậu ta, tỉ mỉ quan sát, nói: “Nhị ca, sao ca lại xấu thế này?”

“Ai là nhị ca của người?” Ngô Thập Tam cạy tay nàng ra: “Ta là Thập Tam gia của người đây.”

Tạ Hoài Mân vỗ vai Ngô Thập Tam, nói: “A Huyền, em rất nhớ chàng...”

Ngô Thập Tam giật nảy mình, hơi rượu bay bằng sạch: “Người nói gì?”

Nửa người Tạ Hoài Mân gần như nhào tới: “A Huyền... Chàng còn giận em đúng không? Đừng giận, em chỉ thích một mình chàng...”

“Thích, thích. Thích là tốt rồi.” Ngô Thập Tam cuống cuống kéo vạt áo mình, rất sợ bị nàng sàm sỡ.

Tạ Hoài Mân cười hì hì: “A Huyền... Chúng ta bỏ trốn đi...” Nói xong, nàng đề lên Ngô thiếu gia, hai người cùng nhau ngã xuống đất.

Lưng Ngô Thập Tam không biết đề lên cái gì, khiến cậu ta đau đến tái mặt, liều mạng kéo y phục, muốn trốn ra khỏi sự đè nặng của Tạ tiểu thư.

Trong phòng bỗng nổi lên một trận gió nhẹ, ánh nến thoảng chập chờn, Tạ Hoài Mân lẩm bẩm một tiếng trong cơn mê, trở mình.

Cuối cùng Ngô thiếu gia cũng được giải thoát, gào khóc đứng lên chống thất lưng.

Cúi đầu nhìn Tạ Hoài Mân. Nha đầu này đang cau mày, nửa vui nửa sầu, không biết vì cái gì.

A Huyền sao?

Ngô Thập Tam thở dài, bế Tạ Hoài Mân lên giường, đắp kín chăn. Nàng thì thầm nói mớ một lúc rồi úp mặt xuống gối ngủ.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Tạ Hoài Mân hoàn toàn không nhớ đêm qua mình đã sàm sỡ Ngô thiếu gia.

Nàng nói với Ngô Thập Tam: “Cậu quan hệ rộng rãi, quen biết nhiều người, giúp tôi tìm một sư phụ dạy Liên Thành chút võ công đi. Trước đây thằng bé từng được học, trụ cột cũng ổn, không tiếp tục thật đáng tiếc.”

Ngô Thập Tam nhìn Liên Thành đang rửa bát trong sân. Vóc dáng cao hơn bọn trẻ cùng lứa một chút, thân thể rắn chắc, tay chân nhanh nhẹ, ai nhìn cũng có thể thấy được đứa trẻ này có chút năng khiếu.

“Ta quen một người, nhưng người đó có nhận thằng bé không không phải chuyện ta có thể quyết định.”

Tạ Hoài Mân gật đầu: “Tôi có niềm tin vào Liên Thành.”

Lúc này Ngô Thập Tam mới nhớ ra một chuyện: “Người làm việc ở đây thế nào?”

“Rất tốt. Cũng không có gì có thể làm khó tôi.”

“Vậy mà còn mặc áo lam?”

“Màu này đẹp mà.” Tạ Hoài Mân xoay xoay tay: “Hơn nữa cũng không quá nổi bật.”

“Bằng tốc độ này của ngươi, đến đời nào mới đến được trung ương?” Thập Tam thiếu gia khinh thường, đề nghị: “Chỉ bằng ngươi hối lộ ta đi. Ta đi thông đường cho ngươi, đảm bảo ngươi một đường thẳng thiên, trong năm là có thể được điều đến nội y giám.”

Tạ Hoài Mân dường như cảm thấy rất hứng thú: “Tôi nên hối lộ cậu thế nào?”

Tiểu Ngô nháy mắt một cái: “Lấy thân báo đáp, thế nào?”

Tạ đại phu vạch mí mắt cậu ta, nhéo miệng xem đầu lưỡi cậu ra một chút, sau đó lại bắt mạch một lần.

“Nhân sâm sấy ba lạng, gừng tươi nửa cân, tỏi số lượng vừa phải, thịt chó nửa cân. Luộc chín gừng, cắt miếng, thịt chó rửa sạch cắt nhỏ, đặt nổi lên, xào tỏi trong một lát, thêm một lượng nước vừa phải, cho thịt chó, nhân sâm sấy vào, hầm cùng gừng trong một canh giờ, chia ra ăn chín.”

Ngô thiếu gia không hiểu: “Ngươi nói cách nấu ăn làm gì?”

Đại phu Tiểu Tạ nói: “Đây là dược thiện. Chuyên chữa yếu sinh lý, có tác dụng trị liệu với bệnh liệt dương, đầu choáng mắt hoa, tinh thần uể oải, rất có tác dụng.”

Liên Thành phì cười. Nét mặt Ngô thiếu gia tái đi.

“Tạ Hoài Mân...”

Tiểu Tạ đeo túi công văn lên vai, phất tay áo đi làm.

Khi Ngô thiếu gia lưu luyến bụi hoa cũng không quên lời dặn dò của bạn bè, tìm sư phụ cho Liên Thành.

Ông chú tầm tuổi trung niên vóc người cường tráng, ngũ quan góc cạnh, mặt có vết sẹo do đao kiếm, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh giá, quả thật giống nhân vừa bước ra từ tiểu thuyết võ hiệp. Mà cổ tình, ông ấy còn có một cái tên cực kỳ không hợp với bề ngoài, là Ôn Dương.

Tạ Hoài Mân nói: “Ôn sư phụ...”

Ngô Thập Tam ho khan.

Tạ Hoài Mân sửa miệng: “À, Ôn đại hiệp.”

Ôn đại hiệp lạnh lùng gật đầu.

Tạ Hoài Mân kéo tay Liên Thành nói: “Đệ đệ tôi giao cho ngài. Đứa trẻ này thông minh lại chịu khổ chịu khó, ngài nhất định sẽ thích thằng bé. Ngài không cảm thấy thằng bé có năng khiếu sao?”

Ngô thiếu gia chống tay lên trán, trong lòng thầm mắng: Tạ Hoài Mân, ngươi làm ta mất hết mặt mũi.

Ôn đại hiệp gọi Liên Thành tới, bắt mạch thằng bé, lại sờ đông sờ tây trên người thằng bé. Khi Tạ Hoài Mân sắp thật sự hoài nghi ông ta sàm sỡ trẻ con, ông ta mới nói: “Quả thật không tệ!”

Liên Thành ngẩn ngơ, Tạ Hoài Mân nhắc chân đá lên khuỷu chân Liên Thành một cái, Liên Thành huych một tiếng quỳ xuống.

Ngô Thập Tam nhắc nhở: “Mau gọi sư phụ!”

Sống mũi Liên Thành cay cay, đập đầu bái sư.

Từ sau khi bái sư học nghệ, Liên Thành đi sớm về muộn, Ngô thiếu gia cũng quay về với hoa hoa bướm bướm, Tạ Hoài Mân lại cảm thấy mỗi ngày thật cô đơn.

Y cục Thanh Dương cũng là nơi nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đặc biệt khi năm ngoái có một nhóm đại phu già về quê dưỡng lão, các đại phu trẻ tuổi mới tới lập tức giống như tất cả sinh viên vừa tốt nghiệp, nhiệt tình quá mức cần thiết. Không phải Tạ Hoài Mân tự tăng bốc, nhiều năm tới luyện, tay nghề của nàng tuyệt đối là số một ở đây. Chỉ là, hiểu sâu sắc đạo lý phải giấu tài, Tạ Hoài Mân vẫn thâm lặng như trước kia. Chuyện trong nghĩa vụ của mình, nàng nhất định làm tốt, thời gian còn lại nàng dùng để soạn sách của chính mình. Nàng thăng cấp từ áo lam lên áo xanh, lượng công việc nhiều hơn một chút. Gần đây nàng đang viết đến chương thảo dược, thừa dịp phải làm việc, nàng liền chui vào kho dược liệu.

Tạ Hoài Mân dừng lại ở phòng thuốc còn vì một loại dược liệu, Thử Linh Hoa để giải Yên Hoa Tam Nguyệt.

Hai năm trước Tống Tử Kính đã lặng lẽ đưa Bích Huyết Phách đến tay nàng, thế nhưng vẫn chưa tìm được Thể Linh Hoa. Loại hoa này sinh trưởng ở cao nguyên phía Bắc Ly quốc, thế nhưng phải mấy năm dân bản xứ mới ngắt được một đóa.

Không có giải được, độc cũng không giải được, nó như một quả bom hẹn giờ quá nhiều Tạ Hoài Mân. Yên Hoa Tam Nguyệt sẽ phát tác sau ba năm, vì vậy khi năm thứ ba đại nạn sắp tới, Tạ Hoài Mân vô cùng lo lắng, vừa phải cẩn thận quan sát sự biến hóa của cơ thể, vừa phải bồi hồi do dự giữa việc trở về tìm người thân yêu kia hay viết một bức di thư tình ý nồng nàn khiến người ta đọc mà rơi lệ. Thế nhưng thời gian cứ một ngày một đêm trôi qua, Tạ Hoài Mân vẫn có thể ăn có thể ngủ như thường, thậm chí ngay cả nguyệt sự cũng vô cùng thông thuận đúng giờ, mặt mày hồng hào, tinh thần minh mẫn, một chút đáng về sắp chết cũng không có.

Tạ Hoài Mân cứ nơm nớp lo sợ như vậy khoảng nửa năm, cho dù có thần hồn nát thần tính thế nào cũng phải tin rằng nhất thời mình chưa chết ngay được. Nghĩ vậy, một tay nắm chặt miếng ngọc quý vô giá của Tống gia, một tay siết chặt, tràn ngập sức sống bước vào cuộc sống bình thường.

Tuy nhiên, không nhắc tới không có nghĩa nó không tồn tại, cảm giác cái bóng tử thần vẫn luôn bao trùm trên đầu mình thật sự không dễ chịu. Vì vậy, Tạ Hoài Mân chui vào kho thuốc của Ly quốc, ý đồ tìm kiếm loại thảo dược có thể thay thế Thể Linh Hoa. Nàng không tin, độc mà cổ nhân phát minh ra còn độc hơn độc hiện đại hay sao?

Thời tiết ở Thanh Dương ấm lên rất sớm, hai mùa xuân thu vô cùng dài, đầu tháng Ba mà chỉ cần mặc hai lớp áo đơn.

Từ sáng sớm Tạ Hoài Mân đã gặm bánh bao đi tới phòng thuốc. Hôm nay phải thêm một số loại dược liệu, Vương đại phu quản lý phòng thuốc dẫn theo mấy đồ đệ đã ở bên trong làm công tác thống kê và vận chuyển. Tạ Hoài Mân chào hỏi một tiếng rồi bước vào trong, bỗng nhiên, khóe mắt liếc thấy một thứ.

Vương đại phu đang cau mày đánh giá một hộp sơn dầu đựng thứ thuốc àu đen, hiển nhiên chưa từng nhìn thấy thứ này bao giờ.

Thế nhưng thứ này lại không xa lạ đối với Tạ Hoài Mân.

Nàng lập tức đi qua, lấy một khối đặt trong lòng bàn tay.

Cao thuốc phiện?

“Đây là...” Cái tên đã tới miệng đột nhiên ngừng lại, Tạ Hoài Mân hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Vương đại phu.

Lão Vương lắc đầu nói: “Thứ này ta mới nhìn thấy lần đầu. Bọn họ nói cái này gọi là cao Như Ý, công hiệu tương đương với bột Ma Phí. Trương đại nhân cảm thấy thú vị, nhập vào không ít.”

Tạ Hoài Mân thả khối cao thuốc phiện kia trở về hộp, rút khăn tay ra cẩn thận lau tay, thật sự sắp bong ra một lớp da.

“Vương đại phu, thứ này từ đâu tới vậy?”

“Đội buôn thuốc từ Tây Tần mang đến.” Lão Vương chỉ ra phía sau Tạ Hoài Mân.

Nơi đó có hai thương nhân một béo một gầy đang ngồi, có nước da nâu đặc biệt của người Tây Tần. Người béo chỉ huy mấy người học việc vận chuyển, người gầy ở bên cạnh nhìn, tủm tỉm cười, vẻ mặt khôn khéo.

Tạ Hoài Mân bước tới chào hỏi: “Hai vị đại ca này mới từ Tây Tần tới phải không? Hiện giờ vượt núi thể nào? Không có ai chặn đường chứ?”

Ông chú béo tốt có vẻ thích nói nhiều: “Sao lại không chặn? Lão tử còn mất hơn mười lượng bạc lộ phí cho bọn chúng đây!”

Ông chú gầy đột nhiên xen lời: “Trước đây hình như chưa từng gặp cô nương.”

Tạ Hoài Mân cười vô cùng thân thiện: “Tôi mới tới.” Sau đó còn cố ý bổ thêm một câu: “Do ân sư của Trương đại nhân giới thiệu tới.”

Hai tiểu thương không hện mà cùng à lên một tiếng, hiểu ý nở nụ cười.

Tạ Hoài Mân nói: “Trước đây tôi từng ở nhà bằng hữu bên Tây Tần một thời gian. Hai vị đại ca từ đâu đến?”

Ông chú béo nói: “Nam Cương. Vì vậy rất thuận tiện.”

Tạ Hoài Mân gạt đầu, chỉ vào hộp cao thuốc phiện nói: “Nhưng khi ở Tây Tần, tôi chưa từng nhìn thấy thứ này.”

Người gầy cười có vẻ sâu xa, nói: “Cô nương không biết là đương nhiên. Đây là thuốc cao luyện ra từ độc môn bí phương, đâu phải thứ có thể nhìn thấy trên đường phố!”

Tạ Hoài Mân giả vờ ngây thơ, hiểu kỳ: “Thật vậy chẳng? Thuốc này rốt cuộc có tác dụng gì?”

Người béo đắc ý nói: “Thuốc này có thể nói là tương tự bột Ma Phí, nhưng công hiệu tốt hơn bột Ma Phí nhiều lắm, giảm đau, thư giãn, thả lỏng. Bệnh nhân sử dụng có thể cảm thấy thư thái. Hơn nữa không bệnh không thương cũng có thể dùng, kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể, cảm giác lại thật sự vui sướng như thần tiên!”

“À...” Tạ Hoài Mân đi nước đôi: “Thần kỳ vậy sao...”

Tên gầy giựt giây: “Cô nương không tin thử một chút sẽ biết.”

Đùa cái quái gì thế! Tạ Hoài Mân toát mồ hôi. Người dân Trung Quốc đã thoát khỏi “Đông Á bệnh phu” mấy chục năm rồi, danh sách chất gây nghiện đã xuất hiện mấy đời, nàng không hút ma túy, cần thuốc lắc, xuyên không về đây lại ăn thuốc phiện, rõ ràng là một sự sỉ nhục với những người xuyên không.

Tên mập lẩm miệng lại bổ sung một câu: “Không ít đại lão gia trong thành cũng đã mua thuốc Như Ý này cho chúng ta. Đây là dược dưỡng sinh! Trước đây, chỉ có người giàu có mới mua được cao Như Ý này, vì vậy các người mới không nhận ra. Giờ thì tốt hơn nhiều rồi, thuốc này dễ làm hơn, giá đương nhiên sẽ giảm đi nhiều, không lâu sau, người người đều có để dùng.”

Trên lưng Tạ Hoài Mân thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, cứng nhắc đến mức gần như cười không nổi: “Loại cao này là thứ những người phú quý dùng, dù có rẻ tiền tôi cũng không hưởng thụ nổi.”

Hai thương nhân ha ha cười, tiếp tục sai bảo bọn học đồ vận chuyển dược liệu.

Tạ Hoài Mân lặng lẽ hỏi lão Vương: “Bọn họ thật sự là người bán thuốc từ Tây Tần à?”

“Đúng vậy.” Lão Vương nói: “Chúng ta mua thuốc từ chỗ bọn họ cũng phải hơn hai năm rồi.”

Sự chú ý của ông ấy đều bị loại thuốc ới mẽ thu hút đi rồi, cũng không chú ý đến gương mặt lạnh lùng của đại phu Tạ Hoài Mân ở bên cạnh, cùng với ánh mắt sắc bén như thanh kiếm rời vỏ.

60. Chương 60: Nhận Được Tấm Lòng Người Phương Xa

Tạ Hoài Mân đi tìm Trương y chính.

Vừa vào đến cửa nàng đã ngửi thấy một mùi kỳ quái. Mùi này trước giờ nàng chưa từng ngửi thấy, nhưng nàng có thể đoán được nó là cái gì.

Trương đại nhân không ở trong phòng làm việc, bên cạnh có một gian phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi, ông ta đang ở trong đó phun khói.

Đại phu Tạ Hoài Mân tuyệt đối sẽ không tin rằng ông ta đang thử nghiệm công hiệu của loại thuốc mới trên chính cơ thể mình vì sự khỏe mạnh về tinh thần và thể xác của dân chúng. Bởi vì trên mặt lãnh đạo Trương rõ ràng đang nở nụ cười hưởng thụ tận cùng, thần trí hồn phách hiển nhiên đã bay lên chín tầng mây.

Chẳng trách lần đầu tiên nhìn thấy ông ta, nàng đã phát hiện ông ta gầy đến mức như đang mắc bệnh. Trước đây còn tưởng lão là một người cục cựa tận tụy vì nhân dân, giờ mới biết thì ra lão dùng loại thuốc này.

Mà ngay cả y chính của châu phủ cũng dùng chất gây nghiện, còn các quan viên chính quyền khác thì sao?

Ngày xuân ấm áp, Tạ Hoài Mân lại cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Ngày ấy, Ngô Thập Tam bị một con chim truyền tin khẩn cấp triệu hồi về gặp Tạ nữ vương bệ hạ.

Ngô Thập Tam vô cùng kinh ngạc, thứ nhất vì thì ra con chim cậu ta tặng Tạ Hoài Mân năm đó còn chưa chết, thứ hai vì cũng có ngày Tạ Hoài Mân dùng tới con chim này.

Tới Tạ gia, chỉ thấy Tạ Hoài Mân lạnh lùng, nghiêm nghị ngồi trước bàn học. Ngô Thập Tam chưa từng thấy Tạ Hoài Mân nghiêm túc như vậy, cảm thấy toàn thân nằng tủa ra một loại khí lạnh bức người, không khỏi cũng nghiêm túc theo.

“Sao vậy? Bị đồng nghiệp xa lánh à? Hay việc học của Liên Thành có chuyện gì?”

Tạ Hoài Mân bình tĩnh, nghiêm túc nói: “Ngày nào cậu cũng lẫn lộn trong thanh lâu, tôi hỏi cậu, cậu có biết một loại thuốc cao tên Như Ý không? Loại cao khi dùng toàn thân nâng nằng ấy.”

Ngô Thập Tam kinh ngạc: “Sao người biết?”

Tạ Hoài Mân vỗ bàn đứng lên: “Cậu dùng rồi?”

Trực giác của Ngô Thập Tam nói cho cậu ta biết, lúc này nên nói thật thì tốt hơn: “Từ dùng hai lần.”

Tạ Hoài Mân túm cổ áo cậu ta, từng chữ như đúc ra từ địa ngục: “Sau này nếu để tôi biết cậu chạm vào thứ cao Như Ý chết tiệt kia, tôi sẽ đánh gãy hai chân cậu, hạ độc cam mù rồi ném ra đường làm ăn xin! Cậu muốn chết tôi không ngăn cản, thậm chí sẽ giúp cậu chết nhanh hơn một chút! Tôi nói được làm được!”

Hàm răng Ngô Thập Tam va vào nhau lập cập: “Ta... Ta...”

“Biết chưa?” Tạ Hoài Mân rít lên.

“Đã biết! Đã biết!” Ngô thiếu gia vội vàng la lên.

Tạ Hoài Mân bỏ cậu ta ra, nghiêm mặt nói: “Thứ kia không được chạm vào, sẽ gây nghiện, khiến thân thể suy kiệt, ý chí tinh thần sa sút, dùng quá liều sẽ dẫn đến tử vong! Tuy cậu chỉ là kẻ vô tích sự không làm được việc gì đáng hoàng nhưng cũng không thể bị hủy hoại bởi thứ này.”

Ngô Thập Tam vuốt cổ thở dốc, chọn cách làm ngơ câu cuối cùng của Tiểu Tạ: “Mấy người bán không nói vậy.”

“Cậu tin tôi hay tin bọn chúng?”

“Đương nhiên tin người!” Ngô Thập Tam lập tức thể hiện sự trung thành.

Cậu ta bất an hỏi: “Thứ kia thật sự giống như người nói sao? Nhưng đâu có công tử hào môn nào không dùng?”

Tạ Hoài Mân hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Phải được nửa năm rồi.” Ngô Thập Tam nói: “Thứ này quý, lại mới mẻ, dùng vào lại thoải mái, lưu truyền rất nhanh, ta vốn không dùng, nhưng đôi khi tụ tập cùng vài người, bị khuyến khích nên mới dùng hai lần. Người nói nghiện, ta nghĩ cũng đúng, dùng rồi thật sự còn muốn dùng tiếp.” Nói ra mới thấy đáng sợ, Ngô Thập Tam lau mồ hôi.

Tạ Hoài Mân bất an đi lại trong phòng: “Thứ này tinh luyện từ một loại hoa, loại hoa này chỉ Tây Tần mới có.”

Ngô Thập Tam nói: “Thời gian chúng ta ở Tây Tần không ngắn, vì sao tới nay cũng không nghe đến chuyện này?”

“Hẳn là có người ngầm gieo trồng, chế tác được vật.” Tạ Hoài Mân nói: “Hôm nay có một bọn buôn lậu từ Tây Tần đưa được tới y cục, giá thành rất rẻ, người bình thường cũng có thể mua được.”

Về mặt Ngô Thập Tam dần nghiêm trọng hơn: “Ý người là, thuốc này sẽ phân tán rộng rãi trong bách tính bình thường?”

Tạ Hoài Mân cau mày ngồi xuống trước bàn: “Nói ra có thể cậu không tin. Nhưng nếu dân chúng cũng dùng loại cao Như Ý này, quốc gia này nhất định sẽ đi đời! Đàn ông mất sức lao động, thanh niên mất ý chí chiến đấu, táng gia bại sản, dựa vào loại thuốc này để tìm sung sướng trong chốc lát! Thập Tam, tôi biết hậu quả của loại thuốc này nghiêm trọng đến mức nào, nó phá hoại gia đình, tàn phá nhân sinh, thậm chí hủy diệt cả một quốc gia!”

“Tiểu Tạ.” Ngô Thập Tam đặt tay lên vai nàng, rất nghiêm túc nói: “Việc này liên lụy quá rộng, người đừng vội, ta về nhà một chuyến. Gia huynh đang nhậm chức trong triều, việc này phải báo cho huynh ấy biết, một cô gái như ngươi không có người đỡ lưng, nghìn vạn lần đừng làm bậy, biết không?”

Tạ Hoài Mân gật đầu.

Ngô Thập Tam thoáng yên lòng, lập tức chào từ biệt.

Ngày ấy, Liên Thành về nhà tương đối muộn như mọi ngày. Đèn trong phòng Tạ Hoài Mân còn sáng, bóng người hắt lên cửa sổ, nhìn có vẻ như đang dựa vào bàn viết nhanh.

Liên Thành gõ cửa đi vào: “Tỷ, tỷ còn thức à?”

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu nhìn hẩn một cái: “Cơm tối ở trên bếp, hầm canh cho đệ rồi đấy. Nước tắm cũng nấu rồi. Nhanh ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Liên Thành cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng cũng không rõ nó là cái gì. Tạ Hoài Mân không để ý đến thằng bé nữa, cúi đầu tiếp tục viết. Liên Thành sờ sờ cái bụng đói, đi ra ngoài.

Sắc mặt Tạ Hoài Mân nặng nề.

“A Huyền. Hoa thuốc phiện lần trước em từng nói, chàng còn nhớ không. Em cứ tưởng rằng loại thực vật này chỉ mọc hoang ở Tây Tần, dân bản xứ không biết giá trị của nó. Nhưng gần đây em mới phát hiện ra, Tần quốc đã có người tinh chế loại hoa này thành thuốc cao, bán tới Ly quốc. Bọn chúng gọi nó là cao Như Ý, tuyên truyền sự thần kỳ của nó, chỉ không nhắc tới độc tính của loại dược này. Hiện nay không ít quan viên, phú thương, công tử, nhân vật có tiếng miền Nam Ly quốc đều dùng thứ này làm thú vui. Em có ngu ngốc đến mức nào cũng ngửi được mùi âm mưu ở đây. Dân chúng Tây Tần vô cùng kiêu kỳ loại hoa này, nếu không phải mấy kẻ cầm quyền đặc biệt trồng bán, cộng với ác ý lan truyền ra các nước khác, tuyệt đối sẽ không có tình hình hiện tại. A Huyền, khi thái tử Tây Tần giam quốc, bề ngoài có vẻ sóng yên biển lặng nhưng hôm nay xem ra động tác ngầm lại vô cùng lớn. Chuyện này thật sự có thể dùng âm mưu tội ác để hình dung. Chất gây nghiện này là căn nguyên của hàng vạn tội ác, bóc lột sức dân, tổn hại sức khỏe, diệt trừ ý chí, đủ loại tội ác, tội lỗi chồng chất! Nay Ly quốc đã bị bóng ma bao trùm, em hy vọng Đại Tề chúng ta còn kịp đề phòng. Chàng cần nghiêm túc giải quyết chuyện này, phái quan viên bắt đầu kiểm tra từ những nơi tiếp giáp với Tây Tần...”

Viết tới cùng, bút gần như chọc thủng giấy. Vội vã ký tên, gấp bức thư lại cẩn thận, Tạ Hoài Mân đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng Liên Thành sáng đèn. Tạ Hoài Mân đứng trong sân một lát, một người áo đen từ góc tối tới gần.

Tạ Hoài Mân giao bức thư cho người đó, thấp giọng nói: “Làm ơn gửi đi gấp, giao cho chính tay chủ nhân các huynh!”

Người áo đen kia cung kính nhận lấy thư, còn nói: “Chủ thượng muốn thuộc hạ hỏi cô nương một tiếng, có cần giúp gì không?”

Tạ Hoài Mân lắc đầu: “Cảm ơn đại nhân của huynh. Chuyện ở đây tôi còn có thể ứng phó được.”

Người áo đen hành lễ, xoay người biến mất trong bóng tối.

Trong sân trở về với yên ả, Liên Thành vừa tắm vừa ngâm nga hát, côn trùng ở góc sân kêu vang. Đèn lồng dưới mái hiên bị gió đêm thổi nhẹ nhàng lay động.

Tạ Hoài Mân hưởng thụ buổi tối yên bình đầu xuân, thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhìn thấy một vệt màu hồng phớt.

Hoa đào trong viện sát vách đang nở đúng thì, còn không chịu cô đơn mà vươn ra đầu tường. Những đóa hoa màu hồng phấn chen nhau trên cành, gió nhẹ thổi từng cánh hoa nhẹ bay lên, vài cánh rơi vào lòng bàn tay đang mở ra của Tạ Hoài Mân.

Vương vấn trên chóp mũi là hương hoa thoảng thoảng.

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu, nhìn cây hoa đào không rời mắt trong một lát, buông tay, trên mặt không lộ ra biểu cảm nào.

Nàng xoay người trở về phòng.

Trong lư hương cổ bằng đồng thật lớn, hương gần như sắp đốt hết, dưới chân cắm nến cũng đã tích một lớp sáp rất dày, những giọt sáp nến chảy dọc theo đường viền, đọng thành những viên tròn như giọt nước mắt thiếu nữ.

Hoàng cung về đêm luôn bao trùm một bầu không khí u buồn, chết chóc, đó là oán khí đã tích tụ mấy trăm năm, đồng loạt cuộn trào vào lúc nửa đêm canh ba này.

Vinh Khôn hắt xì một cái, xoa mũi, thẳng lại thất lừng. Tiểu thái giám cùng trực ban đã dựa vào tường ngủ bất tỉnh nhân sự từ lâu, chiếc đồng hồ cát không biết đã lật bao nhiêu lần, vậy mà người bên trong vẫn chưa hề có ý định đi nghỉ.

Vinh Khôn cau mày, cầm một quả trái cây ném về phía tiểu thái giám ngủ gà ngủ gật. Thiếu niên kia giật mình, lăn ra đất lồm bồm.

“Nhỏ giọng đi!” Vinh Khôn nghiêm khắc trừng mắt với cậu ta: “Quấy nhiễu bệ hạ và mấy vị đại nhân, đầu của ngươi sẽ phải chuyển nhà đấy!”

Tiểu thái giám run run đứng lên, lại vội vàng đánh thức những người khác.

Vinh Khôn nghiêng đầu nghe ngóng tiếng nói đứt quãng truyền ra từ trong phòng, lại nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ cát, lắc đầu.

Mùa xuân hàng năm đều đặc biệt bận rộn. Nhưng đối với bệ hạ mà nói, có ngày nào không vất vả làm việc quá nửa đêm? Thân thể có làm bằng sắt cũng không thể liều mạng làm việc như thế, nhưng bệ hạ lại không thích nghe khuyên bảo. Lục phi trong hậu cung coi như có chút tiếng nói, có điều hai năm qua thân thể Lục công ngày càng không tốt, lo lắng của Lục phi cũng ngày càng không đủ. Trước kia còn có thể tự mình tới kéo bệ hạ đi nghỉ ngơi, nay cũng chỉ phải người tới ngoài cửa cẩn thận hỏi một tiếng.

Vinh Khôn uống một ngụm trà đặc, vận tay vận chân.

Mấy vị đại nhân bên trong hôm nay nhất định phải ngủ đêm ở ngoại đình rồi, Tổng đại nhân sắp coi ngoại đình là nhà đến nơi. Aiz, trời lại sắp sáng rồi.

Tiêu Huyền uống cạn một ngụm trà đặc cuối cùng trong chén, day day huyết Thái Dương, hai mắt đầy tơ máu. Gương mặt đường nét rõ ràng, trong vẻ anh tuấn cương nghị lộ vẻ nho nhã, sự mỏi mệt khiến đáng vẻ trí thức trên người hằn rõ ràng hơn trước kia một chút.

“Chuyện thuế mới không thể kéo dài thêm nữa.” Hần nhìn mấy trọng thần ngồi bên dưới một cái, lật mấy hồ sơ đã được xử lý trong tay: “Trẫm đề cử Dương Hàm làm thái tử, coi trọng tính khí ngang ngạnh kia của Dương Hàm. Tuy Dương công không biết tính kế, nhưng tuyệt đối sẽ không cho bọn chúng lợi dụng sơ hở. Đáng tiếc đã đánh giá thấp thể lực của Diêm châu. Trẫm nâng Dương tân thành Dương phi, vậy mà vẫn không thể lấn áp Lục gia.”

Tổng Tử Kính nói: “Chi bằng để thần đi thử xem?”

Tiêu Huyền lắc đầu: “Trong triều không thiếu người được, hình bộ không thể lơ là một giây. Cẩm quân cùng tứ doanh trong kinh thành cũng vậy, mới thay thế Bạch Anh Đức của bọn chúng, hiện giờ lòng quân không ổn, Chính Huân, người phải trấn an và giám sát nhiều hơn.”

Úc Chính Huân khom người đáp ứng.

Hộ bộ thiếu khanh Tạ Mạch Dương nói: “Bệ hạ, tuy hoạt động vận chuyển buôn bán muối đã được quốc hữu hóa, nhưng Đông Hải vốn là nơi sản xuất muối, diện tích biển rộng lớn, luôn có những tên ăn rơ bất hợp pháp với nhau. Muối tư của Diêm châu có thể vận chuyển đến nội địa chính là nhờ vào hệ thống sông ngòi, mà giám sát đường thủy chính là đệ đệ của Lục Minh, Lục Chuyên. Từ khi Lục công ở lại kinh đường bệnh, hai người cháu của lão một người quản lý Đông quân, một người nắm giữ tài chính nơi đó, có xu thế muốn chiếm đất phong vương.”

“Cuối cùng lại quay về Lục gia!” Tiêu Huyền buồn bực từ trên ghế ngồi đi xuống.

Tổng Tử Kính đứng dậy nói: “Bệ hạ, muốn chặt đứt đường dây này, phải bắt tay từ Lục Minh. Mà muốn động tới Lục Minh, phải bắt chặt Lục Chuyên. Mà muốn bắt chặt Lục Chuyên...”

Tiêu Huyền khoát tay: “Không được.”

Tổng Tử Kính có chút khó hiểu.

Tiêu Huyền thâm trầm nói: “Mấy năm nay luôn dùng thủ đoạn từ trên xuống dưới này. Một mưu kế tốt, nhưng không thể lúc nào cũng sử dụng.”

Tạ Mạch Dương hỏi: “Bệ hạ muốn trực tiếp đánh thẳng vào Lục Minh?”

Hắn là đường huynh họ xa của Tạ hoàng hậu, thừa thiếu thời gia cảnh bần hàn, tuy khôn khéo thông minh, gian khổ đọc sách hơn mười năm lại không có chỗ phát huy tài năng. Nếu không có Tạ Chiêu hoa được phong trung cung, hoàng đế tận lực đề cử những tài tuần trẻ tuổi của Tạ gia, không biết đến bao giờ hắn mới có ngày ngẩng đầu.

Ngón tay thon dài của Tiêu Huyền gõ nhẹ lên đồng hồ sơ, ngũ quan vốn sắc nét nay bị ánh đèn trên bàn chiếu vào giống như dùng dao khắc thành, toàn thân giống như một con báo ẩn mình trong bóng tối sẵn mồi. Biết bao năm tháng rong ruổi sa trường, cưỡi ngựa vung đao, sát khí dào dạt nhuộm đậm lên hắn chỉ bị cung đình cứng nhắc áp lực này đè nén xuống mà không hề biến mất.

“Ta nhớ Lục Minh có một người con trai, gần đây sắp thành thân phải không?”

Tổng Tử Kính suy nghĩ một chút: “Đúng là có chuyện này, sắp kết thân với vọng tộc bản địa, tiểu thư La gia.”

“La gia làm gì?”

“Lương thực.”

“Muối?” Tiêu Huyền nhướn mày cười nhạt: “Thật sự muốn làm ra trò.”

“Bệ hạ thấy thế nào?”

Tiêu Huyền chấp tay sau lưng, lẩm bẩm: “Gần đây sức khỏe Lục công lên xuống thất thường... Hải tặc vẫn chưa tiêu diệt hoàn toàn, tiểu triều đình của Trương gia còn phải dựa vào Đông quân giữ gìn. Bọn Trọng Nguyên tuy đã lập không ít thành tích trong Đông quân, nhưng kinh nghiệm chưa đủ, trầm còn mong chờ năm nay bọn họ đánh giặc oa không còn mảnh giáp, cho trầm mặt mũi, lập uy trong Đông quân! Đông quân trước giờ vẫn luôn là một nỗi buồn phiền của trầm.”

Úc Chính Huân nói: “Thần rất tin tưởng vào Trọng Nguyên và Thứ Chi.”

Tiêu Huyền cười, vỗ vai Úc Chính Huân: “Trầm cũng có lòng tin vào bọn họ, Chính Huân, người không cần quá nóng lòng. Công trạng không thể lập nên trong nhất thời, vội vàng thì trụ cột cũng không vững chắc. Vì vậy...”

Hắn xoay người trở về chỗ ngồi: “Tử Kính, việc này người phái người đi làm. Hôn sự hai nhà Lục, La sợ ràng kết không được.”

Nét mặt nho nha của Tổng Tử Kính lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Bệ hạ, nếu hai nhà này kết thành thân gia, mà hạt giống lương thực lại xảy ra vấn đề, bách tính cáo trạng, khi đó có thể đồng thời bắt cả hai nhà Lục, La.”

Tiêu Huyền quay phắt lại, ánh mắt sắc bén: “Hạt giống? Vậy những nông dân năm nay không có hạt giống phải làm sao bây giờ?”

Tổng Tử Kính không chút hoang mang: “Cải nông vi tang (chuyển từ trồng lúa sang nuôi tằm), chẳng phải bệ hạ đã suy nghĩ chuyện này rất lâu sao? Đây là một cơ hội. Bệ hạ yên tâm, chỉ cần có một trăm hộ cáo trạng là có thể việc nhỏ hóa việc lớn. Chỉ cần bắt đúng thời điểm, trăm hộ đó chuyển sang nuôi tằm, bệ hạ lại miễn cho bọn họ một năm tiền thuế, bách tính chắc chắn sẽ mang ơn.”

Tiêu Huyền chậm rãi quay trở về, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

“Chuyện cải nông vi tang, Mạch Dương, người phải xử lý thỏa đáng, đừng để dân chúng chịu thiệt. Làm tốt chuyện này, chính sách mở rộng nuôi tằm vùng Đông Nam sẽ trở thành tấm gương.”

Sự tình cuối cùng cũng bàn bạc ổn thỏa, các thần tử đều đứng lên, chuẩn bị cáo từ.

Lúc này, cửa cung bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vinh Khôn bưng một chiếc khay sơn mài vội vã đi vào.

Tình huống có thể khiến Vinh Khôn vào mà không báo chỉ có rất ít. Khi nhìn rõ trên cái khay là một bức thư, Tiêu Huyền đứng bật dậy, chén trà đặt góc bàn bị hất xuống đất, choang một tiếng vỡ nát.

“Sao vậy?” Hần bước xuống dưới.

“Bệ hạ.” Vinh Khôn nâng cái khay sơn mài lên: “Nương nương có thư gấp, nói nhất định phải giao tận tay bệ hạ...”

Tiêu Huyền vội vàng chớp lấy bức thư.

Tạ Mạch Dương và Úc Chính Huân liếc nhìn nhau, yên lặng lui ra ngoài. Tổng Tử Kính ở lại.

Thư không dài, Tiêu Huyền đọc ba lần, khê thở dài rồi mới đưa thư cho Tổng Tử Kính.

“Người cũng đọc đi.”

Tổng Tử Kính càng đọc lông mày nhăn lại càng chặt: “Bệ hạ, việc này quả thật nghiêm trọng. Hôm nay thần lập tức phái thủ hạ xuống phía Nam.

“Thư gấp, chẳng trách.” Sự lo lắng của Tiêu Huyền biểu hiện qua từng câu nói: “Nếu Ly quốc đúng như lời nàng nói, hiện giờ nàng lại ở y cục, rất dễ bị cuốn vào thị phi, vô cùng nguy hiểm.”

Tổng Tử Kính nói: “Bệ hạ, thần lại tăng thêm người tới đó nhé?”

Tiêu Huyền lắc đầu: “Bảo vệ được nàng an toàn cũng không ngăn được nàng không bị liên lụy vào chính trị.”

Tổng Tử Kính chăm chú câu chữ, khuyên giải: “Bệ hạ từng nói sẽ cho nương nương đủ thời gian để tăng thêm kiến thức và kinh nghiệm bản thân, để nương nương tự mình trải nghiệm, nếu vậy, những chuyện này là không thể tránh khỏi. Bệ hạ, có đôi khi, con người không thể không trải qua gian khổ, có khó khăn mới trưởng thành được. Nương nương thông minh nhanh nhạy, lại cùng bệ hạ trải qua hai năm phong ba, là một người hiểu đạo lý lại vô cùng thận trọng. Về chuyện này, bệ hạ đừng quá lo lắng.”

Tiêu Huyền chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Tổng Tử Kính. Mỗi một chữ của hắn đều nặng tựa ngàn cân: “Tử Kính, để ý nàng cẩn thận. Ta không muốn nàng chịu chút tổn thương nào, chỉ cần có chút bất thường lập tức đón nàng về. Nếu cần, ta sẽ tự mình tới đón nàng, biết chưa?”

Cảm giác áp lực ào đến từ phía trước khiến Tổng Tử Kính khom mình: “Thần, ghi nhớ trong lòng!”

61. Chương 61: Đêm Thức Cùng Quý Nhân

Tiêu Huyền gật đầu, sau đó đi về phía thư phòng. Tổng Tử Kính cùng Vinh Khôn liếc nhìn nhau rồi đi theo.

Xung quanh là giá sách cao vô cùng, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bóng tối. Bóng dáng thon dài của hoàng đế trẻ tuổi của Tề quốc bị ánh nến mờ ảo chiếu lên tầng tầng lớp lớp sách.

Vinh Khôn thở dài một tiếng thật khẽ. Lại một đêm nữa không ngủ. Cứ mỗi lần trước khi thư tới mấy ngày, cả ngày bệ hạ tâm thần không yên, những lúc rảnh rỗi thường thích dựa cửa sổ, nhìn về một hướng không xác định. Tháng trước, thư tới chậm mười ngày, bệ hạ thật sự nóng ruột đến phát điên, toàn bộ hậu cung và triều đình đều cảm nhận được sự áp lực có thể bùng nổ bất cứ lúc nào của hoàng đế. Sau rồi thư đến, các cung nhân và đại thần đều thở phào nhẹ nhõm một hơi từ tận đáy lòng.

Tiêu Huyền mở một ngăn tủ trên giá sách, lấy ra một hộp gỗ đàn hương tinh xảo. Về mặt cũng theo đó mà ôn hòa, mềm mại hơn, sâu trong đáy mắt lóe lên những đốm sáng nhỏ màu bạc, giống như sao trên trời đêm.

Hắn cúi đầu dùng đầu ngón tay vẽ theo những hoa văn trên chiếc hộp, động tác dịu dàng đến mức giống như đang vuốt ve gương mặt người yêu, trân trọng, yêu thương vô hạn.

Một bóng người màu đen nhoáng lên xuất hiện trong phòng, gạt đầu với Tống Tử Kính rồi quỳ gối phía sau Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền nâng tầm mắt nhìn người kia một cái, hỏi: “Nàng thế nào rồi?”

Nam tử trả lời: “Nương nương mọi chuyện đều ổn, sắc mặt hồng hào, cuộc sống thoải mái, công tác cũng không mệt nhọc.”

“Đứa bé nàng nhận nuôi, các người đã điều tra ra chưa?”

Nam tử lấy ra một bức công văn từ trong người, dâng lên bằng hai tay: “Đứa trẻ đó đã được điều tra, chứng thực là con trai của Trần Bình đại tướng quân của Ly quốc, Vân Tùng Linh.”

“Vân Tùng Linh? Là đại tướng quân Ly quốc bảy năm trước vì một trận chiến bại bên bờ Châu Giác mà bị trảm trước toàn quân?”

“Chính là ông ta. Sau khi Vân tướng quân qua đời, Vân phu nhân và đứa con trai độc nhất đột nhiên mất tích. Sau đó luôn ẩn cư ở nông thôn, quen biết với nương nương. Tháng trước, kẻ thù đột nhiên tìm tới, sát hại Vân phu nhân, Vân công tử trốn trong phòng nương nương mới thoát được một kiếp. Nương nương liền thu lưu thằng bé.”

Tiêu Huyền nở nụ cười, trong mắt hiện lên tình cảm nồng nàn: “Nàng vẫn thích lo chuyện bao đồng.”

Nam tử làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Sau khi tới Thanh Dương, nương nương còn nhờ bằng hữu tìm cho đứa trẻ này một vị sư phụ, là kiếm sư số một Ly quốc, Ôn Dương.”

“Ôn Dương?” Tiêu Huyền coi như không xa lạ với cái tên này: “Ông ta danh tiếng hiển hách như vậy, lại là người giang hồ tính cách quái gở, vì sao lại làm sư phụ ột thằng nhóc bình thường? Còn Ngô Thập Tam kia, người đã điều tra ra chưa?”

Đầu của nam tử gần như vùi xuống đất: “Thuộc hạ làm việc bất lực, xin bệ hạ trách phạt!”

Tuy Tiêu Huyền không vui nhưng cũng không quá tức giận. Hắn nhìn Tống Tử Kính nói: “Các người làm rất tốt. Ngô Thập Tam này lai lịch không tầm thường, cơ sở của các người ở Ly quốc còn chưa vững chắc, không tra được cũng không thể trách các người. Việc này ngược lại còn có thể thấy được một chuyện, hẳn hẳn nhiên không phải một cậu ấm như bề ngoài.”

Tống Tử Kính hỏi: “Bệ hạ nghĩ người này có thể tin được không?”

Tiêu Huyền vuốt ve cái hộp trong tay: “Hoàng hậu tin tưởng hắn. Ta cũng sẽ cho hắn một chút lòng tin.”

Tống Tử Kính không nói gì nữa.

“Các người đều đi xuống đi.” Tiêu Huyền nói: “Vinh Khôn, trầm ở đây nghỉ ngơi một lát, tới giờ người tới gọi trầm.”

Khi các thần tử đều đã lui ra ngoài, Tiêu Huyền nhẹ nhàng gạt cái khóa nhỏ bằng đồng bên ngoài, mở nắp lên.

Trong hộp đặt một sấp thư ngăn nắp, những bức thư nhỏ thể hiện rất rõ ràng từng khoảng thời gian chúng được gửi đến. Từ phong thư đầu tiên, đến phong thư cuối cùng của tháng trước, toàn bộ đều được gấp cẩn thận, xếp chồng lên nhau.

Tiêu Huyền khép bức thư vừa nhận được theo nếp gấp lúc đầu, nhẹ nhàng đặt vào trong hộp.

Khóe miệng hắn vẫn mang theo nụ cười vui sướng, sự nghiêm khắc trong ánh mắt vừa rồi đã không còn, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng phai nhạt đi nhiều.

Hắn rút ra phong thư đầu tiên. Giấy viết thư đã hơi ngả màu vàng, những cạnh gấp đã mòn đi đáng kể, đó là dấu vết do thường xuyên mở ra đọc lại tạo thành.

Mở thư ra, chữ viết rất nhỏ, xinh đẹp hiện ra trước mắt.

“A Huyền:

Xin lỗi.

Xin hãy tha thứ cho em vì đã lặng lẽ ra đi, bởi vì em thật sự không biết phải đối mặt với cảnh chia ly thế nào. Tất cả những gì chàng đã làm vì em, tất cả đều khắc ghi trong tim em, mỗi một nhịp trái tim em đập lên là một lần nhắc nhở chàng yêu em bao nhiêu, còn em cũng yêu chàng đến nhường nào. Rời khỏi chàng đau đớn như lãng trì, em không đành lòng để chàng nhìn bóng dáng em đi xa, vậy để em nhìn chàng đi cũng tốt.

Những ngày ở bên chàng là những ngày đẹp như ở trên thiên đường. Mỗi khi nhớ lại, em luôn cảm thấy tràn ngập biết ơn và hạnh phúc. Gặp được chàng là duyên phận cả đời này của em. Sự chân thành tha thiết của chàng, sự trao tặng không vụ lợi của chàng, sự khoan hồng và bao dung của chàng, là vật báu cả đời của em. Em nguyện dùng tất cả để đáp lại tình cảm ấy, để cầm tay chàng, cùng chàng tới đầu bạc răng long.

Tình yêu của em, sự ra đi của em không phải một kết thúc, đó chỉ là một khởi đầu hoàn toàn mới. Em bắt đầu một hành trình mới, chàng cũng bắt đầu con đường để vương của chàng. Em siết bao hy vọng có thể ở cạnh chàng, nhìn ngắm chàng, làm bạn cùng chàng, có thể ngày ngày ôm lấy chàng. Nhưng nguyên tắc và sự ngang bướng của em sẽ chỉ khiến chàng đau khổ, khó cả đôi đường. Em ra đi, để lại cho cả hai chúng ta một không gian ngừng chân nghỉ tạm, để chúng ta tạm thời đặt tình yêu sang một bên, bảo tồn nó, để thời gian dừng lại tại khoảng khắc trước khi chia ly. Chàng, chấn chỉnh vương triều của chàng, chỉ huy binh sĩ của chàng, xây dựng giang sơn của chàng. Em, tới những nơi mà em muốn tới, tìm hiểu con người tập quán bốn phương, học tập tri thức y học, quen biết thêm nhiều người, trải qua thêm nhiều chuyện. A Huyền, đều là tôi luyện và trưởng thành, em tình nguyện học tập trong chốn non nước chứ không phải bị giam trong thâm cung nội viện. Em chọn cách lùi một bước, nhường lại một khoảng không, chàng không cần vì cân bằng lợi ích các bên mà sợ tổn thương em, còn em cũng không cần dùng sự chối từ khiến chàng khó xử và đau khổ. Tình yêu cũng không cần lại bị hao mòn, mọi người đều có thể thoải mái hít thở.

A Huyền, tuy em bỏ lại chàng trong cung đình lạnh giá u ám, thế nhưng những ngày ly biệt dù có vui sướng, thoải mái đến mức nào cũng không thể so với một chốc lát được dựa vào chàng. Em hy vọng chàng có thể hiểu, em chưa hề rời khỏi chàng. Mỗi một lần trái tim chàng nảy lên, mỗi một lần lồng ngực chàng rung động, em đều có thể cảm nhận được. Xin đừng trách cứ quyết định này của em. Em sẽ dùng thực tế chứng minh đây là một quyết định chính xác.

Hiện giờ em đang trên đường xuống phía Nam, khí trời ẩm áp hơn kinh thành một chút, năm mới sắp tới, dân chúng ai ai cũng bận rộn chuẩn bị lễ mừng. Đại nghiệp vừa định, chiến tranh vừa ngừng, trăm ngàn thứ hoang phế cần được tu sửa. Đối với chàng mà nói, năm tới sẽ là một năm bận rộn không gì sánh được. Em thật tiếc vì không thể ở bên cạnh chàng, xin chàng nhất định phải giữ gìn sức khỏe. Để em dùng đôi mắt này thay chàng nhìn ngắm thế giới, nhìn ngắm những nơi mà chàng không nhìn tới được.

A Huyền, em vĩnh viễn thuộc về vòng tay chàng.

Chiêu Hoa tự.”

Tiêu Huyền nhẹ nhàng vuốt ve bức thư, ngón tay vẽ lên nét chữ tinh tế. Hắn còn nhớ trước đây hắn luôn chê chữ nàng xấu, nàng tức giận nói tại bút lông. Sau rồi nàng tự tìm một loại bút lông chim, đổi sang loại giấy dày hơn, lập tức lưu loát viết ra những nét bút xinh đẹp cho hắn xem.

Người kia, bình thường nói năng luôn rất tùy tiện, hiếm khi nào lại viết được một bức thư ngay ngắn, câu chữ có châm chước thế này.

Hắn đặt bức thư về chỗ cũ, lại tùy ý rút một phong khác ra.

“A Huyền, chàng có khỏe không?”

Em đã đến Hòa Thuận rồi, lãnh địa của tiểu triều đình nhà họ Trương.

So ra, ở đây cũng không có gì khác với bên ngoài. Thuế thương mại hơi ột chút, thuế thành thị cũng vậy, cuộc sống của người dân ở cả thành thị và nông thôn đều hết sức bình thường. Không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt. Nhưng nếu cứ tình trạng như vậy, Trương gia có thể duy trì được đến mười năm hay không?

Quan viên cơ sở mà Trương gia dùng, phần đông là từ nho sinh địa phương được đề bạt lên. Những người này đọc đủ thứ thi thư, cổ hủ cứng nhắc, không biết cách linh động, không có dã tâm cũng không có hoài bão. Em từng xem quan huyện ở đây phá án, cơ bản là không cần nhìn cũng rõ ràng, vậy mà tên quan đó làm việc dài dòng, hiệu suất lại chậm, hiệu quả càng không tốt, có vẻ như khi còn bé từng bị lừa đá vào đầu...”

Tiêu Huyền cười khê, tiếng cười vang vọng trong thư phòng trống trải, tăm tối.

Hắn lại rút ra một bức thư khác.

“... Trị bệnh cho bà cụ nhà họ Lý, được nhà bọn họ nhiệt tình giữ lại ở mấy ngày. Hai công tử nhà họ Lý đều là người đọc sách, trong nhà thường có văn nhân tụ tập, hôm thì hội thơ, hôm thì hội nhậu. Mấy cậu thanh niên làm thơ, công kích tình hình chính trị đương thời, lược bỏ những từ ngữ rườm rà, nghe ra lại có thêm nhiều hiểu biết chính xác. Xem ra người ta nói Giang Tây nổi danh thư lễ cũng không phải nói bừa. Mấy năm nay người trẻ tuổi có nhiệt huyết, có hoài bão, thế nhưng bởi vì đa phần xuất thân bình thường nên không có cơ hội trở tài. Tiểu thư Lý gia nhỏ hơn em một tuổi, không thích thơ từ, chỉ thích thủ công, có thể làm được con chó đồ chơi bằng gỗ biết chạy bằng dây cót! Chuyện này thật khiến em mở rộng tầm mắt.

A Huyền, về chuyện sửa chữa chế độ khoa cử của Đại Tề chúng ta, những người không phục có thể cách chức xuống một bậc, chuyện này em đã nhắc tới với chàng. Em còn có một chuyện khác, có thể tìm cách mở một con đường để những cô gái của đất nước chúng ta có cơ hội ra khỏi chốn khuê phòng, thể hiện tài năng hay không?

Nơi này có một kỹ thuật dệt rất lạ, em nghĩ rất đáng để phát triển...”

...

“... A Huyền, em đang viết thư cho chàng từ một thị trấn nhỏ tên Bình Lai bên bờ biển.

Cảng cá này là địa phận do Đông quân trấn thủ. Em phải nói rằng, ở những nơi khác, Lục Hoài Dân tội đáng muôn chết, nhưng tại nơi lão quản lý, có thể xứng với hai chữ lãnh tụ. Dọc đường tới đây, quan lại thanh liêm, bách tính an cư lạc nghiệp, đường xá sạch sẽ chính tề. Nhân dân tuy biết đương kim hoàng đế họ Tiêu nhưng nói tới người mà bọn họ thật sự cảm kích đều là Lục gia và Đông quân đã bảo vệ Đông Hải, cho bọn họ một cuộc sống bình an.

Có điều, em nghe nói, giặc Oa bị đánh đuổi mấy năm trước gần đây dường như lại có ý xâm chiếm...”

...

“... Sông núi Tần quốc đẹp vô cùng! Đang là đầu thu, cảnh hè còn chưa tan hết, thật là đúng thời điểm. Nho ở đây rất ngon. Em nhờ bọn họ mang hạt giống về cho chàng, có thể trồng thử xem sao. Nhưng có lẽ mùi vị sẽ thay đổi một chút nhỉ. Thứ gì cũng vậy, quê nhà vẫn là tốt nhất, rời khỏi quê hương sẽ không còn tốt đẹp như xưa nữa.

Viết tới đây, em đột nhiên rất nhớ chàng. Vết thương của chàng đã khép miệng chưa? Cảm mạo mùa hè đặc biệt khó chịu, chàng có nghỉ ngơi đầy đủ chứ? Từ Kính huynh nhận chức hình bộ rồi, đại khái là sẽ bận đến mức không còn thời gian rảnh rỗi nhai bên tai chàng nữa. Người hầu hạ chàng là ai? Làm việc có

nhANH NHEN KHONG? KINH THANH TROI THU KHO HANH, CHANG NHU UONG NHIEN NUOC. CUA GON VAT LA BOI BO GI CUNG KHONG HIEU QA BANG UONG NUOC VA NGH NGOI DAU...”

...

“Thuc luc cua Tan quoc phai lac hau hon Dai Te chung ta it nhat hai muoi nam. Quan lieu hu bai, giao duc lac hau, tai nguyen thien nhien thieu thon, cuoc song nhan dan rat kho cuc. Em nghe noi thai tu cua bon ho truuoc kia khangk khangk roi nuoc di du hoc, nay ve trieu, co ve nhu muon lam chuyen gi to lon lam.

Hôm qua ở quán trà, em nghe nói Lục Hoài Dân bị bệnh nặng. Chuyện này không khác biệt nhiều lắm với những gì em từng dự đoán. Em nghĩ chàng đã có sự chuẩn bị rồi phải không...”

...

“... Hoa đào kinh thành Tây Tần đang nở, tiếc rằng cần cỗi hơn ở Tề quốc chúng ta rất nhiều. Lúc này, chàng đang làm gì? Em hái được rất nhiều hoa đào, định cất rượu thử xem sao. A, đúng rồi, em tới bên này đã học được không ít bản lĩnh cất rượu của bọn họ. Mọi người đều khen em có năng khiếu trong lĩnh vực này. Không biết lận lợi đường xa chuyển rượu này về cho chàng có phải hơi khoa trương quá không...”

...

“Cuối cùng em cũng gặp được được sư một đời, Tôn Thư. Đại sư còn biết em nhé, nói rằng khi Tề quốc nội loạn, em đã cứu chữa cho không ít bách tính. Em được ông ấy khen mà thật xấu hổ. Tôn đại sư vô cùng thân thiện, không hề tự cao tự đại, rất thích rượu của em. Cháu gái ông ấy mới mười tuổi đã thông minh xuất chúng, em rất thích cô bé.

Hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi tám của chàng. Em không thể ở bên cạnh chàng. đành nâng chén mời trăng sáng, chung nhau một góc trời*.

* Nguyên văn: Cử bôi yêu minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì. Câu thứ nhất trích trong bài “Nguyệt hạ độc chúc (một mình uống rượu dưới trăng)” của Lý Bạch. Câu sau trích trong bài “Vọng nguyệt hoài viễn (ngắm trăng nhớ người xa)” của Trương Cửu Linh.

Từng bước từng bước một, nét chữ nho nhỏ tinh tế, tràn ngập kiến thức, đắm chiêu suy nghĩ, và cả sự lưu luyến trong suốt hành trình. Đây đều là nỗi mong mỏi từng tháng của hân. Từ một phong thư đầu tiên khiến hân mừng như điên, đến sự vui mừng mỗi tháng, giống như một phần quà tặng cố định, quấn quanh tất cả tình cảm của hân.

Nàng nói, nàng đi mà trái tim không đi. Hân lại nghĩ, nàng đi, trái tim hân cũng đi theo. Không gian rộng lớn mờ ảo, chỉ có trên tờ giấy viết thư mỏng manh nho nhỏ này mới có thể gặp nhau, hòa làm một.

Khi Vinh Khôn đi vào, hoàng đế trẻ tuổi đang nằm trên bàn ngủ thiếp đi, dường như còn đang mỉm cười.

Lão đi lên trước, dè dặt ho một tiếng. Tiêu Huyền mở mắt, nhìn thấy là lão, sự dịu dàng trong mắt lập tức vụt tắt, nhanh đến mức khiến Vinh Khôn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác.

“Bệ hạ, tới giờ rồi.”

Tiêu Huyền đứng lên, giang rộng tay, để cung nhân hầu hạ rửa mặt, chải đầu, thay triều phục.

Vinh Khôn thoáng liếc mắt, tầm mắt đảo qua ngự án, trên giấy Tuyên Thành cực phẩm, hai chữ hành thư “Chiêu Hoa” đẹp đẽ tràn ngập tinh thần, nét mực đen kia dường như còn chưa khô.

Tạ Hoài Mân nắc một cái, đổ cơm canh thừa vào trong chậu, sau đó gào về phía phòng trong: “Liên Thành, ra rửa bát!”

Liên Thành đang nằm trên giường, mỗi một phần trên cơ thể đều đau, toàn bộ thân thể như không còn của chính mình nữa.

Ông sự phụ họ Ôn chẳng hiền hòa gì cả, ngày ngày huấn luyện nó như huấn luyện chó. Về đến nhà, tỷ tỷ vốn nên hiền lành sẵn sóc cũng hoàn toàn không biết chăm sóc người khác, sai bảo nó như người hầu. Ngày tháng thế này biết sống làm sao?

“Sao vậy?” Cuối cùng, Tạ Hoài Mân thò nửa cái đầu vào hỏi thăm: “Mới có tí xú như vậy đã không lết dậy nổi rồi à?”

“Người bị huấn luyện có phải tỷ đâu!” Cậu ấm Liên Thành đang cúi kính, rầu rĩ xoay mặt vào trong: “Chưa chịu khổ nào biết khổ.”

Tạ Hoài Mân cười hì hì đi tới, đẩy thằng bé: “Lớn vậy rồi còn làm nũng cái gì? Phải chịu khổ của khổ mới thành tài của tài được. Đúng rồi, tỷ nhìn thấy đệ nói chuyện với Liễu Nhi, thế nào? Cô bé không để ý tới đệ à?”

Mặt Liên Thành lập tức đỏ như tôm luộc, vùi cả người vào trong chăn.

Tạ Hoài Mân khoái trí: “Có đến mức ấy không! Chuyện này ai chẳng biết! Đệ cũng đừng nhụt trí, đệ mới bao nhiêu tuổi? Chưa gì đã học đòi thất tình! Cô bé kia rất giống mẹ, thích quyền lực, chờ tương lai đệ có sự nghiệp, tên tuổi nổi như cồn rồi vênh mặt cho bọn họ coi.”

Liên Thành buồn bực nói vọng ra từ trong chăn: “Tỷ đừng nói ngọt để an ủi đệ.”

Tạ Hoài Mân vỗ vỗ lên cái chăn: “Chuyên tâm học tập đi, nhóc con! Còn chưa dậy thì đã đòi yêu với đương!”

Liên Thành vừa nghe vậy lập tức nhảy từ trong chăn ra: “Ai nói đệ chưa trưởng thành! Tỷ nhìn cánh tay đệ xem!” Nói rồi còn giơ bắp thịt trên tay ra cho Tạ Hoài Mân xem.

Tỷ tỷ nhà họ Tạ bật cười ha hả, suýt chút nữa lăn từ trên giường xuống.

“Nhóc con, biết cái gì!” Nàng nhấc chăn lên trùm lên đầu Liên Thành, hung ác dấm mấy cái: “Mặc kệ thế nào cũng phải đọc sách viết chữ!”

Liên Thành buồn bực gào khóc.

Tạ Hoài Mân bỏ thằng bé lại, vén tay áo ra ngoài rửa bát.

Mùa mưa đã tới, tiết trời vừa oi bức vừa ẩm ướt, hoa trong thành đã tàn hơn phân nửa, cây cối bao trùm một màu xanh lục tươi mới. Mùi hoa nồng nặc trong không khí đã loãng đi nhiều, hỗn hợp với mùi cơm nước và tiếng nói chuyện mơ hồ truyền tới từ nhà hàng xóm. Màn đêm phủ xuống thành thị một sự yên bình, tường hòa.

Tạ Hoài Mân khe khẽ ngâm nga, động tác nhanh nhẹn rửa sạch bát đĩa, lau khô, đặt trên một cái giá tự chế. Nước tắm đã sôi, nàng hô lên với căn phòng đối diện: “Liên Thành, đi tắm đi!”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa thịch thịch.

“Tiểu Tạ tỷ? Tỷ ở đâu? Mau mở cửa!”

Nàng nhận ra đó là giọng nói của Tiểu Lâm ở y cục. Cô nương này bình thường nói chuyện chỉ vo ve như muỗi kêu, hôm nay chạy tới đập cửa hô hoán, nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Mở cửa, Lâm Tú suýt chút nữa ngã vào trong.

Tạ Hoài Mân lập tức đóng chặt cửa, đỡ cô ấy hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tú thở hổn hển rồi nói: “Là... là người từ y cục trên kinh thành đến! Niêm phong kho dược của chúng ta, bắt giữ Trương đại nhân và mấy y quan, còn nói muốn gọi tỷ tới hỏi. Vương sự phụ ở kho dược sai muội đi báo với tỷ trước một tiếng để tỷ chuẩn bị.”

Trong lòng Tạ Hoài Mân đã có tính toán trước: “Có phải vì cao Như Ý không?”

“Tỷ biết à?” Lâm Tú kinh ngạc: “Bên trên dẫn theo rất nhiều quan binh, lập tức khám xét tìm ra tất cả cao Như Ý trong kho, chất đống trong sân...” Lời còn chưa nói hết, trong ngõ nhỏ đã vang lên nhiều tiếng bước chân, bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa.

Tạ Hoài Mân cầm tay Lâm Tú, bảo cô ấy đừng hoảng sợ.

Cửa mở, bốn binh sai đứng trước cửa, mặc binh phục màu đỏ thẫm, vẻ mặt tuy nghiêm túc nhưng cũng không hung ác. Người dẫn đầu nghiêm chỉnh hành lễ với Tạ Hoài Mân rồi nói: “Có phải Tạ đại phu hay không? Mời theo chúng ta quay về y cục một chuyến!”

“Sao vậy?” Liên Thành khoác áo từ trong phòng đi ra, ngạc nhiên nhìn những người trong sân.

“Không có việc gì, y cục có người tìm tỷ.” Tạ Hoài Mân thoải mái nói, một tay kéo Lâm Tú: “Tiểu Lâm, phiền muội ở lại đây, giúp tỷ trông coi đệ đệ. Tỷ đi rồi về ngay.”

Tiểu Lâm tuy đã sợ đến run rẩy nhưng vẫn gật đầu.

“Không! Đệ cũng muốn đi!” Trục giác nhạy cảm của Liên Thành khiến thằng bé cảm thấy bất an: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhóc con đi theo làm gì!” Tạ Hoài Mân bực bội trừng mắt lườm thằng bé. Nàng nhanh nhẹn cúi tạt dề, sửa sang lại đầu tóc, nói với binh sai: “Chúng ta đi thôi!”

“Tỷ!” Liên Thành hoang mang hô lên chạy tới. Một binh sai lập tức ngăn lại. Liên Thành vô thức vung tay ra đánh.

“Liên Thành!” Tạ Hoài Mân quát một tiếng. Đứa bé kia thu tay lại, ngẩn người nhìn nàng.

Tạ Hoài Mân vừa bực mình lại vừa buồn cười: “Chỉ gọi tới hỏi chút chuyện thôi, đệ đừng nghĩ nhiều. Mau về đi!”

Liên Thành đành phải lo lắng nhìn nàng bị người ta dẫn đi.

Khi Tạ Hoài Mân tới được y cục, nơi đó đã rất hỗn loạn. Cửa mở toang, đèn đuốc chiếu toàn bộ tiền viện sáng trưng. Hơn phân nửa đồng nghiệp trong cục đều đã ở đây, người nào cũng hoảng sợ, nghi hoặc ngồi một bên, giữa sân là thứ gì đó chất thành một đống cao cao, chính là cao Như Ý được nhập vào mười ngày trước. Một nhóm binh sai đang vẩy dầu lên trên đó. Tạ Hoài Mân chỉ liếc mắt một cái đã biết tiếp theo bọn họ định làm gì.

Một văn sĩ trung niên dáng dấp nhã nhặn đi tới trước mặt nàng: “Vị này chính là Tạ đại phu?”

Tạ Hoài Mân vội vàng hành lễ: “Chính là dân nữ, đại nhân là...”

Ông chú kia cười nói: “Tại hạ không phải đại nhân, đại nhân đang ở trong đại sảnh chờ Tạ đại phu!”

Tạ Hoài Mân chỉnh trang lại, theo ông ấy vào trong.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, binh lính đứng hai bên. Tạ Hoài Mân kinh ngạc nhìn thấy thái thú và mấy quan lớn của châu phủ đều đang ngồi đó, tâm thần không yên, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run run, giống như nhìn thấy quỷ. Phía sau mỗi người là một binh sai, không giống như bảo vệ mà như đang trông coi hơn.

Nơi ghế trên của đại sảnh, ánh sáng lại vô cùng âm u, có một người đàn ông đang ngồi trong bóng tối, cúi đầu đọc công văn. Áo bào màu đỏ ánh tím, hoa văn mây khói chìm màu bạc, đầu mang cài tóc màu tím, cầm một cây trâm bạch ngọc. Từ trang phục không thể suy đoán ra hần là quan lớn đến mức nào.

Bọn họ bước tới gần, nam tử nghe được tiếng của bọn họ, ngẩng đầu, buông tập hồ sơ trong tay xuống.

Trong ánh nến chập chờn, Tạ Hoài Mân nhìn thấy rõ diện mạo của anh ta. Khoảng chừng chưa đến ba mươi tuổi, sống mũi cao, mày kiếm, ánh nến khắc sâu thêm đường nét vốn rõ ràng trên gương mặt anh ta. Là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn.

Gương mặt người kia như một bức tranh, khóe mắt hơi nhướng lên, đôi mắt đen láy như hồ nước sâu, nhìn qua có vẻ bình thản lãnh đạm, nhưng khi hần giương mắt khe liếc qua, ánh mắt lại lạnh lùng sắc bén, tràn ngập khí thế khiến người ta hoảng hốt trong lòng. Tạ Hoài Mân nhìn rõ hần rồi lập tức buông tầm mắt, khom người hành lễ.

“Tạ Hoài Mân?” Giọng nói nam tử kia trầm thấp sâu lắng, giống như một chén rượu ngon.

Lỗi tai Tạ Hoài Mân thoáng tê dại, đầu vẫn cúi thấp: “Là dân nữ.”

Không ngờ anh chàng đẹp trai lại thích bắt lỗi: “Người làm việc trong y cục của Đại Ly ta, có công chức trong người, sao có thể dùng tự xưng dân nữ?”

Giọng nói của anh ta không lớn, ngữ khí cũng không thể nói là quá nghiêm khắc, thế nhưng nghe vào tai lại làm cho người ta lạnh sống lưng.

Tạ Hoài Mân nhanh trí sửa miệng: “Là hạ quan sơ sót.”

Nam tử đứng lên: “Ngẩng đầu lên đi, ta có lời muốn hỏi người.”

Phải chăng quan lớn trong kinh thành Ly quốc đều kiêu căng như vậy, khí thế như vua chúa vậy, ở Tề quốc còn chưa từng gặp chuyện này.

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu lên.

Nam tử đã rời khỏi ghế đi xuống. Dáng người anh ta cao lớn, vai rộng, động tác trầm ổn nhưng không mất phần mềm mại, ẩn chứa sức mạnh. Tạ Hoài Mân nhìn ra được, người này tuy là quan văn nhưng có luyện võ.

Nam tử đi qua nàng, đi thẳng tới cửa, chắp tay sau lưng nhìn cao Như Ý bị chất thành núi nhỏ trong sân. Gió đêm thổi mùi hương đặc biệt của loại thuốc này vào mũi mọi người, Tạ Hoài Mân không thích ứng được mà hắt xì một cái.

Đại bắt kính?

Nam tử ngoảnh mặt làm ngơ, nói: “Nghe nói người là người đầu tiên phát hiện loại thuốc cao này có độc?”

Tạ Hoài Mân cung kính đứng phía sau anh ta, đáp lời: “Bẩm đại nhân, trước đây hạ quan du lịch qua Tần quốc từng nhìn thấy nguyên vật liệu của loại thuốc cao này, cũng từng nghiên cứu, có chút hiểu biết.”

Nam tử gạt đầu, trên gương mặt khôi ngô tràn đầy vẻ lạnh lùng, bí hiểm.

“Người làm rất tốt.”

Rõ ràng là đang khen ngợi, thế nhưng Tạ Hoài Mân được khen ngợi lại không cảm thấy quá vui vẻ.

Nam tử tiếp tục nói: “Đường đường là quan viên Đại Ly lại bị một loại thuốc cao nho nhỏ ăn mòn, bại, hậu quả nghiêm trọng. Người phát hiện và thông báo rất đúng lúc, ngăn cản tai họa lan rộng.”

Tạ Hoài Mân cúi đầu càng thấp, khiêm tốn đáp: “Đại nhân quá khen, đây đều là chức trách của hạ quan, chỉ là chuyện đương nhiên thôi.”

Các quan viên ngồi bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người bọn họ. Tạ Hoài Mân thầm than trong lòng, lần này đắc tội không ít người rồi.

62. Chương 62: Thâm Cung Sâu Như Biển

Binh sai chạy tới trước mặt nam tử kia, cung kính nói: “Đại nhân, đã chuẩn bị xong.”

Nam tử giơ tay lên, làm một động tác dề xuống.

Mấy người binh sai đưa cây đuốc trong tay tới một đồng ma túy đã tắm ướt dầu, lửa bùng lên.

Tạ Hoài Mân lại vô cùng hoảng sợ, vươn tay kéo nam tử kia ra phía sau theo phản xạ.

“Đại nhân, cẩn thận...” Lời còn chưa dứt, tay đã đau nhức. Nàng kêu lên một tiếng rồi lùi lại mấy bước, ôm cánh tay bị đau.

Còn chưa phản ứng lại đã cảm thấy bên cạnh lướt qua một cơn gió, có người bắt chặt lấy tay nàng, dề vai nàng lại. Vai nhói đau, gần như trật khỏi khớp.

“Khoan đã!” Giọng nói của nam tử kia thoáng cao lên, lực dề lên vai Tạ Hoài Mân giảm nhẹ vài phần.

“Người vừa muốn nói gì?” Nam tử trầm giọng hỏi.

Trong lòng Tạ Hoài Mân đã ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh ta một lần, biểu hiện bên ngoài lại vẫn phải giữ vững vẻ quan cách: “Đại nhân, thuốc cao này đốt cháy sẽ có độc. Mời ngài và mấy vị binh sai đại nhân tránh xa một chút vẫn tốt hơn.”

Nam tử phát tay, áp lực trên người Tạ Hoài Mân đột nhiên biến mất. Đại phu Tiểu Tạ xoay cánh tay bị đau, đứng thẳng dậy, trong sảnh vốn có bao nhiêu người thì vẫn còn bấy nhiêu, giống như người vừa giữ hai tay nàng là quỷ biến hình vậy.

Sai dịch vội vàng đóng cửa lại chặn khói độc. Nam tử xoay người sang chỗ khác, chậm rãi liếc nhìn mấy quan viên đang ngồi. Tất cả mọi người giống như bị điện giật.

Ông chú văn sĩ cười: “Đại nhân, chuyện độc dược đã giải quyết xong, chuyện kế tiếp nên là ai tới thăm vấn ạ. Đây là chuyên môn của hạ quan, ngài một đường mệt nhọc, nên sớm nghỉ ngơi một chút ạ.”

“Cao đại nhân đã nhiều ngày vất vả rồi.” Nam tử cong khóe miệng, nói với thủ lĩnh của đám binh sai: “Mời mấy vị đại nhân này xuống. Ngày mai tự ta sẽ thăm vấn.”

Nhóm châu quan mặt mày ủ ê bị lừa ra khỏi phòng như lừa vịt, vị Cao đại nhân kia cũng hành lễ xin cáo lui. Tạ Hoài Mân không nhận được chỉ thị, đi không được, ở cũng không xong, đành đứng nguyên tại chỗ.

Nam tử kia giống như đã quên mất nàng, trở về ghế ngồi, lại vùi đầu đọc hồ sơ.

Tạ Hoài Mân thăm liếc một cái khinh thường, lén lút lùi ra sau một bước, định lùi vào bóng tối tìm một chỗ nghỉ chân.

“Người lại đây.”

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu nhìn lên.

Thật ra hoàn toàn không cần tìm kiếm, hiện nay trong phòng chỉ còn nàng và vị thủ trưởng đại nhân đẹp trai chưa biết tên kia. Người mà người ta đang gọi đương nhiên là nàng.

Vì vậy, đại phu Tiểu Tạ ngoan ngoãn đi tới trước, cúi mình chờ bị sai khiến.

Nam tử không nhìn nàng, chỉ chỉ đồng hồ sơ ở bên cạnh: “Người lấy những hồ sơ liên quan đến cao Như Ý từ trong đó ra cho ta.”

Đã biết không phải chuyện tốt mà.

Tạ Hoài Mân lấy ra một cái đệm, ngồi trong một chỗ sáng, bắt đầu làm việc.

Công việc thư ký này nàng đã làm quen tay từ lâu. Trước đây, khi còn ở bên cạnh Tiêu Huyền, mỗi ngày nàng phải giúp hắn chọn lọc, xử lý văn kiện, phân loại nặng nhẹ, phê văn thay cũng không phải một hai lần.

Nghĩ tới đây, nàng dừng tay lại.

Đêm khuya phê duyệt tấu chương, không biết ai đang ở bên chia sẻ cùng chàng.

Nghĩ cái này làm gì? Tạ Hoài Mân lắc đầu.

Một ánh nhìn sắc bén hướng lại đây, Tạ Hoài Mân dè dặt ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh mắt của người đàn ông kia rõ ràng đang dò xét nàng.

Tạ Hoài Mân thu mình lại, cầm lấy mấy tập hồ sơ đưa qua: “Đại nhân, ở đây có ghi chép, thứ kia vốn tên là hoa Hỏa Long, nhưng những người dân bản địa gọi quả của nó là quả Ma Tử.”

Anh ta nhận lấy tập hồ sơ, đọc thật kỹ: “Bấy năm trước? Vậy là thứ dược này đã sớm tuồn vào cảnh nội nước ta?”

Tạ Hoài Mân nêu lên cái nhìn của bản thân: “Đại nhân, nếu thứ kia có thể sử dụng thỏa đáng, quả thật có thể sử dụng làm thuốc mê. Sách thuốc của các quốc gia đều có ghi chép về công dụng của thứ này. Nhưng những thứ chúng ta thường sử dụng là những loại dược liệu khác, rất nhiều người không biết hoa Hỏa Long thật ra còn có công dụng này. Đại nhân, những ghi chép trên tay ngài đều ghi hoa Hỏa Long được thu mua

vào như một loại thuốc gây tê, còn kém xa so với loại thành phẩm như cao Như Ý này. Ngài xem, số lượng thu mua mới có mười cân, vô cùng ít.”

Nam tử gật đầu.

Tạ Hoài Mân còn nói: “Đại nhân, trước khi ngài tới, hạ quan từng hỏi thăm trong thành, thấy rất nhiều người từng hút loại cao Như Ý này. Nhìn từ bệnh trạng của bọn họ, thời gian sử dụng còn chưa quá hai năm. Nói cách khác, từ sau khi thái tử Tần quốc giam quốc, loại thuốc cao này mới truyền tới cảnh nội...”

Nàng vội vàng ngậm miệng, thể nhưng đã muộn.

Tạ Hoài Mân chợt dạ đổ mồ hôi lạnh. Nói năng thoải mái khi viết thư cho Tiêu Huyền đã thành thói quen, thấy ai cũng không quản được cái miệng, lại không có nội tâm sâu kín, đúng là sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện xấu.

Trên mặt người đàn ông kia không có biểu hiện gì, giống như không nghe được câu nói cuối cùng.

Qua khoảng nửa nén hương, hần mới hỏi: “Có biện pháp gì chữa căn bệnh nghiện này không?”

Tạ Hoài Mân giải thích: “Chuyện này chủ yếu dựa vào ý chí của bản thân, có thể kết hợp với một chút dược để làm dịu đau đớn. Chỉ là, nghiện về thân thể dễ giải, nghiện về tâm lý khó giải. Rất nhiều người rõ ràng đã khôi phục về mặt thể chất lại không ngăn được khát vọng tâm lý, mới tiếp tục hút.”

Cuối cùng hần cũng quay đầu nhìn về phía nàng. Đôi mắt đen sâu như hồ nước kia dường như có chút quen mắt.

Tạ Hoài Mân lại vô thức lắc đầu.

Nam tử bỗng hỏi chuyện không đâu: “Tạ đại phu là người ở đâu?”

Tạ Hoài Mân cảm thấy khó hiểu, nhưng miệng đã tự động đáp: “Là người nước Tề.”

“À?” Nam tử khẽ nhướng mày: “Vì sao lại tới Ly quốc cách xa vạn dặm này để mưu sinh?”

Tạ Hoài Mân đã chuẩn bị câu trả lời từ trước: “Chịu ảnh hưởng của sư phụ, đọc vạn quyển sách, đi nghìn dặm đường, ngắm nhìn nhiều mặt cuộc đời hơn.”

Nam tử nhìn lướt qua đôi bàn tay của Tạ Hoài Mân. Đôi tay kia tuy có thể làm việc nhà, cắt thảo dược, nhưng những ngón tay được bảo dưỡng thon dài, trắng nõn, là một đôi tay linh hoạt nhanh nhẹn nhưng cũng là tay của một thiên kim tiểu thư.

“Tạ đại phu không nhớ nhà sao?”

Tiết mục tâm sự đêm khuya của sếp và cấp dưới sao?

Tạ Hoài Mân cười nói như thật như giả: “Nhớ chứ ạ, nhưng cha mẹ đã có đại ca chăm sóc, không cần hạ quan lo lắng.”

Nam tử lộ ra một nụ cười gần như không được tính là cười.

“Rất ít nữ tử có thể làm được như người.”

Tạ Hoài Mân mặt dày nói: “Tạ ơn đại nhân khích lệ.”

Cuối cùng nam tử cũng phát ra một tiếng cười từ trong cổ họng.

Tạ Hoài Mân ngượng ngừng cúi đầu.

Giọng nói của nam tử ôn hòa hơn một chút: “Người đi xuống đi, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt.”

Tạ Hoài Mân không hiểu rõ lắm ý tứ của anh ta, nhưng vẫn nghe lời, lập tức đứng lên, hành lễ nói cáo từ. Chốn kỳ quái thế này vẫn tránh đi thì hơn.

Từ cửa hông đi ra ngoài, bên ngoài bình sĩ vẫn vây trong ngoài ba tầng như lúc mới vào, mùi thuốc phiện bị đốt rụi vẫn chưa tan hết. Tạ Hoài Mân khó chịu nhăn mũi.

Có tiếng đóng cửa phía sau lưng, nàng vội nhìn lại, chỉ thấy nam tử kinh vẫn cúi đầu đọc hồ sơ.

Bóng người kia trùng lặp với một bóng người trong trí nhớ xa xôi.

Cũng mang theo sự mệt mỏi và cô độc trong vẻ ngoài cứng cõi, cũng chăm chú đắm mình trong ánh nến, cũng luôn nhẩn nhai, cũng luôn vui thật sâu những ưu sầu.

Nàng ngẩng đầu nhìn những ngôi sao thưa thớt trên trời, thở dài thật khẽ.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng lạn, gió Đông nhẹ thổi. Buổi sáng Tạ Hoài Mân không phải trực ban nên thừa dịp có thời gian, sai bảo Liên Thành mang toàn bộ chăn gối trong nhà ra trải trong sân phơi nắng.

Nàng ngồi trên ghế dựa, cắn hạt dưa, nhàn nhã ngâm nga một đoạn nhạc. Lần này sự việc rất lớn, nghe nói toàn bộ ba tỉnh phía Đông Nam đều bị lật ngược lên, hoàng đế nổi trận lôi đình trên triều, quan quân biên phòng thay đổi hết lượt, tất cả các cơ quan hải quan đều bị thanh lọc một lần.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Liên Thành tạm thời dừng tay đi ra mở cửa.

Tạ Hoài Mân cắn hạt dưa đánh rắc một tiếng, nhìn người vừa đi vào, lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế như một con cá chép.

“Cao đại nhân!”

Cao đại nhân thân thiện nhìn nàng đầy từ ái: “Chúc mừng, Tạ đại phu!”

Tạ Hoài Mân không hiểu gì: “Chúc cái gì mừng ạ?”

“Đại nhân hạ lệnh. Lần này Tiểu Tạ người tổ giác chuyện độc dược có công, được điều lên nội y giám trên kinh thành làm y quan áo xanh. Chuyện này còn không đáng để chúc mừng hay sao? Mau chuẩn bị đi, chiều nay chúng ta sẽ lên đường hồi kinh.”

Liên Thành há hốc miệng, Tạ Hoài Mân lại càng ngẩn người. Đương nhiên nàng nghĩ mình sẽ thăng chức, nhưng không ngờ mình lại thăng nhanh đến vậy, chẳng khác gì ngồi máy bay lên thẳng. Gọi là một bước lên trời cũng không quá đáng chăng?

Trong lúc Tạ Hoài Mân cảm kích khóc không ra tiếng, trong lòng nói với chính mình, đây là biểu hiện của vận làm quan tới, có muốn ngăn cũng không ngăn được?

Lục Dĩnh Chi đứng dưới bậc thang phía trước Tư Hoảng điện, khẽ đỡ bông hoa quỳên trên mái tóc, sau đó mới cất bước hướng lên trên.

Trong Tư Hoảng điện đèn đuốc sáng như ban ngày, từng làn hương thơm thoang thoảng từ mái tóc, y phục nữ tử bị gió đêm thổi tan ra ngoài. Dạ yến còn chưa bắt đầu, chỉ có một vài tiếng đàn sáo nhã nhặn vang lên trong điện.

Tiếng nữ tử thì thầm cười khẽ vì một tiếng “Lục quý phi đến!” mà bỗng ngừng lại, giống như bị chặt đứt.

Trên mặt Lục Dĩnh Chi nở nụ cười, ung dung đi vào, các phi tần đồng loạt đứng lên hành lễ với nàng. Nàng vẫn như lúc bình thường, ôn hòa, khách khí đáp lại, hàn huyên một phen, sau đó đi tới vị trí bên trái ngự tọa, ngồi xuống. Hôm nay nàng mặc một bộ váy lụa màu đỏ tía, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng, từng chiếc trâm cài trên đầu cũng đã được tỉ mỉ lựa chọn, vừa tinh xảo lại không quá phô trương. So với những phi tử dưới bậc, quả thật vô cùng bắt mắt xuất chúng, giống như hoa thơm cỏ lạ.

Trong cung có một quy củ được lập nên từ lâu, mỗi đợt mừng một hôm rằm là ngày hoàng đế đoàn tụ dùng cơm tối với các phi tử, con nôi dòng trong hậu cung. Tế lễ mới đăng cơ, quốc sự bận rộn, vốn không thân cận với hậu cung. Hai ngày mỗi tháng trở thành ngày lễ để các phi tần gặp được thánh nhan.

Tiêu Huyền đăng cơ đã hơn ba năm, ngoại trừ hoàng hậu, tổng cộng nạp năm phi tử. Ngay trước khi tiến cung, hoàng hậu sinh bệnh, mấy năm nay ngày ngày dưỡng bệnh, chưa từng lộ mặt với người ngoài, những phi tử khác cũng không sinh dục. Đại trưởng công chúa và các thân vương, trưởng bối đều sắp không chịu nổi nữa, luôn tìm cách mở rộng tuyển tú, lại thúc dục thái y điều dưỡng cho hoàng thượng. Hoàng thượng dứt khoát mượn cớ tiền đề băng hà, đại tang toàn quốc, ba năm không cưới không gả, khiến bọn họ đã dâng người đến tay lại phải lui về.

Đại trưởng công chúa mưu mẹo, không biết từ đâu tìm tới một thiếu nữ thanh thú, động lòng người đưa vào cung. Hoàng thượng nhìn thấy nàng, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, sững sờ một lúc lâu, ngay khi đại trưởng công chúa đang mừng thầm, hoàng thượng đột nhiên nổi giận đứng bật dậy, không nói một lời, xoay người bỏ ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Lục Dĩnh Chi cầm lấy một quả mận đưa lên miệng, che giấu nụ cười vừa cay đắng vừa châm chọc của nàng.

Ba năm rồi, nàng tiến cung đã ba năm rồi, vì sao nàng cảm thấy ngắn ngủi như chỉ mới ba tháng?

Hôm nay Tiêu Huyền đến muộn, đây đã là chuyện thường xuyên xảy ra. Hoàng thượng thích yên tĩnh, không thích những hoàn cảnh ồn ào thế này, có thời gian chỉ bằng tới trung cung giải khuây cùng hoàng hậu.

Nghĩ tới đây, Lục Dĩnh Chi lại không nhận được cười lạnh.

Hoàng hậu cái gì? Thân thể không khỏe, quanh năm không gặp ai cái gì? Đúng là một sự nguy trang lộ lộ.

Nữ nhân kia rốt cuộc có gì tốt? Ngay cả đại trưởng công chúa cũng đã đi tìm một thể thân đáng đáp tương tự đến, hy vọng hoàng thượng thay đổi ý định mà vẫn không có tác dụng.

Chỉ là một thứ xuất mà thôi (thứ xuất: con thiếp thất), bề ngoài không thiên kiều bá mị, tính cách cũng không dịu dàng hiền thực. Nhiều lắm cũng chỉ là theo hần chinh chiến sa trường hai năm, nhưng chính nàng cũng đã vì hần xuất sinh nhập tử đầy thôi. Rốt cuộc có chỗ nào tốt?

“Tỷ tỷ có chuyện gì mà hài lòng như vậy?” Hứa tần tới gần lấy lòng nàng.

Hứa tần năm ngoái mới tiến cung, là người tiến cung muộn nhất trong tứ phi. Mấy phi tần còn lại, Trương tần là công chúa của nước chư hầu Trương gia ở phía Nam, là một nữ tử hay rầu rĩ, nhất gan, sợ phiền phức, nhạt nhẽo vô vị, vẫn không hòa hợp được với mọi người. Dương phi hoạt bát ngây thơ, nhanh trí, nghịch ngợm, Tiêu Huyền thích tính cách quật cường của nàng, vô cùng chiều chuộng nàng, nàng cũng cao ngạo đắc ý, có chút ngang ngược kiêu căng. La tần cả ngày chỉ biết ngâm thơ vẽ tranh, nhìn trắng thờ dài, nhìn hoa rơi lệ, Tiêu Huyền nhìn thấy nàng tránh còn chẳng kịp. Hứa tần này tính tình thành thật, trong đó còn lộ chút khôn khéo, rất biết đầu cơ trục lợi, luôn đi theo bên cạnh Lục Dĩnh Chi nịnh hót đôi câu.

Cuối năm vừa rồi Lục Dĩnh Chi mới được nâng lên thành quý phi. Không có con trai mà vẫn có thể đi tới thứ bậc này đã là cực độ ân sủng, thế nhưng nàng không cách nào vui nổi. Dù ân sủng có nhiều đến mức nào cũng chỉ là làm bộ cho Lục gia và người trong thiên hạ nhìn. Những nữ nhân khác trong cung đều kém xa nàng, dù nàng có thăng cao đến đâu, người kia đối với nàng vẫn như trước thì có gì đáng nói?

Hứa tần thấy nàng không đáp lời, cũng không quấy rầy nàng nữa, chỉ có Dương phi đang chơi đoán chữ với La tần thắng được một hồi, vui vẻ lại gần nói.

“Nhất định nương nương đang nghĩ bệ hạ sắp tới rồi phải không?” Giọng nói của Dương phi thanh thúy, riu rít như một con chim nhỏ: “Đã mấy ngày muội không nhìn thấy bệ hạ rồi. Nghe nói bệ hạ đang bận chuyện thủy vận thì phải!”

Từ khi tiến cung tới nay, Hứa tần vẫn chưa được chiêu hạnh, vừa nghe vậy, sự đổ kị lập tức trào lên trong mắt, nàng vội vàng cúi đầu.

Lục Dĩnh Chi nhướng mày, lạnh lùng liếc mắt về phía Dương phi: “Chuyện quốc gia đại sự, sao có thể để phi tần hậu cung chúng ta lăm miệng?”

Ngôn từ của nàng nhẹ nhàng, ngữ khí lại vô cùng nghiêm nghị, Dương phi dù có được nuông chiều, ngạo mạn đến đâu cũng phải sợ hãi lùi về.

Bầu không khí có chút nặng nề, ngốc nghếch như Trương tần cũng cảm giác được dường như tâm trạng Lục quý phi hôm nay không tốt.

Đúng lúc này, Vinh Khôn hô lên một tiếng: “Hoàng thượng giá lâm!” phá vỡ cục diện bế tắc của các nàng. Các nữ nhân đồng loạt đứng dậy chỉnh lại y phục, hành lễ với nam nhân tôn quý kia.

Đế vương trẻ tuổi hăng hái cất bước vào điện, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười ôn hòa. Khang thân vương Tiêu Túc đã hiện dáng dấp thiếu niên theo sát phía sau hắn.

Hoàng đế không có con nối dòng, luôn dẫn con trai của Nguyên Kính thái tử theo bên cạnh nuôi nấng, đây cũng là một chuyện khiến các trưởng bối hoàng tộc vô cùng đau đầu. Năm nay Khang thân vương mười hai tuổi, thông minh hiếu học, khiêm tốn lễ nghĩa, tính cách ôn hòa, điều đáng tiếc duy nhất là hắn không phải con ruột của Tiêu Huyền.

Lời đồn đại rất nhiều, từ hoàng đế không thể nhân đạo (làm chuyện “ba chấm”), đến hoàng đế không thể sinh con, đến Khang thân vương thực ra là con riêng của hoàng đế, đủ loại, không gì không có. Hoàng đế đương nhiên có nghe nói đến, nhưng cũng chỉ cười bỏ qua, hoàn toàn không để trong lòng.

Bữa cơm hôm nay không có gì khác biệt với những bữa cơm gia đình khác. Tầm tình hoàng đế không tệ, thường cùng quý phi và Khang thân vương nói chuyện vài câu, hỏi việc học tập của Tiêu Túc và tình hình sức khỏe của Lục công.

Lục Dĩnh Chi sầm muện nhú mày: “Gia phụ vài ngày trước lại tái phát chứng tức ngực, nằm trên giường vẫn chưa đứng dậy được.”

“Không phải trầm đã sai thái y tới rồi sao?” Tiêu Huyền ân cần hỏi thăm.

Lục Dĩnh Chi nói: “Thái y đã xem qua, nhưng lý do vẫn như trước, muốn gia phụ ăn kiêng, nghỉ ngơi nhiều hơn. Thế nhưng gia phụ không nghe khuyên bảo, cả ngày chỉ thích ăn những thứ vừa ngọt vừa béo lại vừa ngậy, rượu cũng uống không ngừng. Thiếp thân thật sự... thật sự không biết phải làm gì mới tốt!”

Tiêu Huyền an ủi: “Quý phi cũng đừng quá lo lắng. Quốc công trẻ tuổi đã chinh chiến sa trường gian khổ, nay khó có được những ngày nhàn nhã, ung dung hưởng phúc cũng là chuyện nên làm thôi. Cũng chỉ là thích ăn ngon, không phải bệnh gì quá nặng.”

Về mặt Lục Dĩnh Chi vô cùng lo lắng: “Thế nhưng gia phụ mấy năm gần đây thay đổi quá nhanh. Chính bởi vì luôn chịu gian khổ nên trước kia tác phong của người rất đơn giản, cũng không thích ăn ngon mặc đẹp. Nay vì sao lại...”

Dương phi vô tâm giөн già nói: “Hay là cính vì trước kia nhịn lâu quá nên giờ mới vội vàng ăn uống như vậy!”

Sắc mặt Lục Dĩnh Chi lập tức trở nên vô cùng khó coi. Hứa tần càng hoảng sợ, dùng sức kéo tay áo Dương phi. Lúc này Dương phi mới phản ứng lại, mặt mày trắng bệch.

Tiêu Huyền thở dài, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp trách cứ: “Khả Nhi, ở đây có chỗ cho nàng ăn nói lung tung vậy sao, còn không mau nhận lỗi?”

Dương phi được chỉ dẫn, vội vàng nhận lỗi với Lục quý phi, chỉ là, sắc mặt Lục quý phi cuối cùng vẫn không hài hòa lại được.

Hứa tần nhìn phải lại nhìn trái. Ý tứ bảo vệ Dương phi của hoàng đế đã quá rõ ràng. Nàng so sánh trong lòng, không đi an ủi Lục quý phi, ngược lại còn nở nụ cười sần sóc với Dương phi.

Lục Dĩnh Chi không nhìn thấy nụ cười này, cho dù nhìn thấy, sợ rằng cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý nữa.

Sức khỏe của gia phụ, Lục công, bắt đầu xấu đi từ hai năm trước. Trước kia, sau khi lưu lại kinh thành, chỉ là xã giao khắp nơi, ăn ăn uống uống, thân hình bắt đầu mập lên. Ở độ tuổi này của cha nàng, trên người có thêm chút thịt cũng là chuyện bình thường, không có ai để ý. Sau rồi mọi chuyện nghiêm trọng hơn, cha nàng đột nhiên thích ăn đồ ngọt và thịt cá, càng béo ngậy càng thích ăn, không hề ăn kiêng. Thế nhưng đường đường là một vị quốc công, thích ăn chút thịt cá cũng chẳng có gì đáng trách. Nàng cũng nghĩ phụ thân khổ cực nửa đời, nay đã đến lúc hưởng phúc.

Cứ ăn như thế, bất cứ loại bệnh nào cũng đều ăn vào người. Đau ngực hụt hơi, gan suy thận nhược, vốn từ một lão tướng quân một người một ngựa trải qua trăm trận chiến biến thành một người mập mạp đầy mùi rượu thịt. Mỗi một lần cha nàng vào cung gặp nàng, ông ấy lại béo lên vài phần, nổi ưu sầu của nàng cũng tăng thêm vài phần.

Tuy hai đường huynh trong nhà một người nắm giữ Đông quân, một người cai quản đường thủy địa phương, nhưng nàng hiểu rất rõ tư chất của hai đường huynh này thế nào. Hoàng đế chưa một ngày từ bỏ ý định

đánh đổ Lục gia, trước đây Lục công còn có thể đứng ra ứng phó, nay cha nàng bệnh đến mức không rời được giường, một Lục gia to như vậy cũng chỉ có thể dựa vào một nữ nhân không được sủng ái là nàng tới che mưa che gió cho bọn họ hay sao?

Nghĩ tới đây, nhìn sang Tiêu Huyền đang hứng thú nghe Dương phi nói chuyện, Lục Dĩnh Chi cảm thấy sự cay đắng trong lòng chỉ có tăng chứ không có giảm.

Đến khi gia yến sắp kết thúc, vẫn chỉ có mình Dương phi nói chuyện. Không biết nàng nghe được từ đâu những câu chuyện dân gian, kể lại sinh động như thật, đùa mọi người cười ha hả. Gần đây Tiêu Huyền trọng dụng phụ thân nàng, lại tăng cấp bậc của nàng, hiện giờ nàng là nhân vật khế chạm tay là bóng ở trong cung. Không biết bao nhiêu người chờ nàng sinh hạ một hoàng tử hoặc công chúa, phá vỡ thế cục che trời của Lục gia.

Bữa cơm gần kết thúc, thời giờ cũng không còn sớm, Tiêu Huyền buông đũa.

Dương Khả Nhi nũng nịu dựa vào tay hắc, Tiêu Huyền thật sự thuận theo ý nàng, nói: “Đêm nay nàng tới cùng trẫm đi.”

Dương Khả Nhi mừng rỡ, không ngừng tạ ân. Lục quý phi thờ ơ, La tần ai oán cúi đầu, Trương tần vẫn cúi đầu, thu tay ăn thứ gì đó, chỉ có Hứa tần vội vàng tiến lên chúc mừng Dương phi.

Nhìn Dương phi vui vẻ theo sát Tiêu Huyền, Lục Dĩnh Chi không hề che giấu nụ cười châm chọc trên gương mặt xinh đẹp.

63. Chương 63: Đêm Nghe Tiếng Mưa Kể Chuyện Đã Qua

Nơi Dương phi ở, Phi Vũ cung cũng không lớn, thế nhưng Dương phi vô cùng thích phô trương, trang trí nơi nơi tráng lệ, không chỗ nào không nhìn thấy đồ cổ, châu báu.

Tiêu Huyền bước vào, không thềm liếc nhìn những thứ đồ bày biện chói mắt này, đi thẳng tới bên cửa sổ. Từng chồng tấu chương, điệp báo đã được đặt ngay ngắn trên bàn, đều do Vinh Khôn mang đến trước khi Tiêu Huyền đến nơi. Hắn nhìn qua một lượt, lấy ra mấy quyển buổi chiều chưa giải quyết xong xem trước.

Dương Khả Nhi ôm lấy con mèo nhỏ, ngồi xuống chiếc ghế mềm bên cạnh. Nàng nhập cung từ năm mười sáu tuổi, khoảng thời gian hai năm đã khiến nàng hiểu rõ khi nào nên nói, khi nào nên yên lặng. Hoàng đế chiều chuộng nàng, cho nàng vinh quang và địa vị, vì vậy nàng cũng nên hết sức phối hợp với hoàng đế.

Nàng vừa vuốt ve con mèo nhỏ, vừa nhìn chăm chú vào hoàng đế. Khi tập trung làm việc, toàn thân Tiêu Huyền tỏa ra hơi thở trầm ổn, bình thản, nho nhã, ngũ quan cứng nhắc được ánh đèn dầu làm cho nhu hòa đi nhiều, nhìn qua tuần tú vô cùng.

Dương Khả Nhi nhìn đắm đuối, cười ngọt ngào, nhưng vẫn không dám quấy rầy hắc lấy một giây.

Tiêu Huyền bận rộn đến nửa đêm mới dừng lại nghỉ ngơi chốc lát. Ngẩng đầu đã thấy Dương Khả Nhi dựa vào bình phong ngáp liên tục, hắc không khỏi nở nụ cười.

“Khả Nhi?” Hắc bước tới bế nàng lên: “Mệt rồi thì ngủ đi.”

Dương Khả Nhi mơ mơ màng màng, dụi mắt nói: “Bệ hạ cũng nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Huyền đáp lại một tiếng, đặt nàng lên giường. Cung nữ lập tức đi tới cởi áo, đắp chăn cho nàng. Dương Khả Nhi thoải mái ngáp một cái, trở mình rồi an ổn ngủ.

Tiêu Huyền ngồi bên giường nàng trong giây lát, vuốt mái tóc mềm mại của nàng, cười cười lắc đầu, sau đó đứng lên trở về bên bàn sách, tiếp tục công việc đang dở.

Sau nửa đêm, trời đổ mưa, mưa xuân, tí tách rơi trên tán lá, thấm ướt mặt đất.

Làn gió mát lạnh thổi vào qua khung cửa sổ, Tiêu Huyền buông bút, mệt mỏi chớp mắt. Vinh Khôn hầu hạ ở bên cạnh lập tức đưa tới một chén trà đặc, hắc lại lắc đầu, đi ra khỏi phòng.

Mưa không lớn lắm, đổ mình vào đất, không khí trong lành, ngay cả con người cũng tỉnh táo hơn một chút. Bầu trời đen như mực, ngọn đèn nhân gian cũng không thể soi sáng nó.

Mưa xuân lặng lẽ, sông ngòi nước lên, vạn vật sống lại, biết bao câu chuyện ngủ say cả một mùa đông lại bắt đầu một lần nữa.

Tiêu Huyền lẩm bẩm: “Còn... bảy ngày nữa phải không...”

Phải một lát sau Vinh Khôn mới hiểu được ý của hoàng thượng là thư của hoàng hậu còn bảy ngày nữa sẽ tới.

Thật là từng tháng mong chờ.

Bình minh đầu xuân đến tương đối muộn, thế nhưng từ nhỏ Lục Dĩnh Chi đã tập thành thói quen, tới đúng giờ tự nhiên tỉnh lại, làm thế nào cũng không ngủ tiếp được.

Rõ ràng ba năm nay đều là như thế này, không hiểu vì sao hôm nay lại cảm thấy đặc biệt chán chường.

Trong ánh bình minh xanh lam mờ mờ, tiếng bước chân của những cung nhân thức dậy sớm khê khàng đến mức sột soạt như tiếng mưa vỗ vào lá cây. Từng ngọn đèn cung đình dưới hành lang cách màn mưa có vẻ đặc biệt mơ hồ.

Hôm nay Lục Dĩnh Chi không có ý định ra ngoài, cũng lười trang điểm, chỉ mặc một bộ y phục đơn giản, tùy ý vấn tóc lên, nhàn nhã ngồi dưới song cửa sổ. Nhìn nàng như vậy giống như còn rất trẻ, có cả cảm giác yếu ớt, một mỗi nhất quyết không thể hiện ra trước mặt người khác.

Thiếp thân cung nữ Bảo Liên vừa bày điểm tâm vừa nói: “Hôm qua bệ hạ nghỉ lại chỗ của Dương phi. Nhưng nghe Từ công công nói, đèn dầu ở tây sương cả đêm không tắt, có lẽ bệ hạ bận rộn quốc sự nên không nghỉ.”

Lục Dĩnh Chi uống một ngụm sữa, thờ ơ nói: “Có lần nào không phải như vậy? Chờ ngày nào đó có ngoại lệ người hãy nói với ta.”

Bảo Liên mất mặt một lần, lại thay đổi chủ đề, nói: “Hôm nay không phải ngày quốc công phu nhân tiến cung thăm ngài sao? Ngộ thiện nương nương muốn ăn gì?”

Lục Dĩnh Chi vẫn không hứng thú như trước: “Quay qua quay lại cũng chỉ có mấy thứ như vậy, sơn hào hải vị đã ăn ba năm, giờ cũng chẳng khác gì rau xanh cải củ nữa.”

Dù sao Bảo Liên cũng đã hầu hạ nàng ba năm, là người hiểu tâm tư chủ tử nhất: “Nương nương, nô tỳ cả gan nói một câu. Ngài luôn sa sút tinh thần như vậy cũng không phải một biện pháp. Ngài xem trong cung này, chỉ có ngài và Dương phi là lọt vào mắt của bệ hạ. Dương phi kia vẫn là một tiểu nha đầu chưa trưởng thành, bệ hạ sủng Dương phi cũng chỉ vì cảm thấy mới mẻ, tâm tư cuối cùng vẫn sẽ quay lại với ngài.” Bảo Liên hạ giọng nói: “Lần trước tới quốc công phu nhân đã nói rồi, người sẽ tìm một phương thuốc bí mật để sinh con trai của dân gian, nương nương sớm ngày sinh hạ hoàng tử. Đến lúc đó, đoạt ngôi vị hoàng hậu cũng không thành vấn đề.”

Lục Dĩnh Chi ha ha nở nụ cười, chói tai không gì sánh được.

Điều nàng không nói ẹ kè là, nếu không được sủng hạnh, nàng làm thế nào mang thai được?

Nàng đường đường là con gái duy nhất của quốc công Lục Hoài Dân, là hoàng quý phi của Đại Tề, là nữ nhân uy quyền nhất hậu cung. Chuyện này bảo nàng nói với người khác như thế nào, nói rằng nam nhân kia cho tới giờ chưa từng chạm vào nàng? Bằng sự kiêu ngạo tự phụ của nàng, bằng sự cao quý tôn nghiêm của nàng, bảo nàng làm thế nào nói ra miệng?

Vào cung ba năm, Tiêu Huyền chưa từng nặng lời với nàng, càng chưa từng hà khắc với nàng. Bất kể trước mặt hay sau lưng người đời, hắn luôn luôn nhã nhặn lễ nghĩa, dịu dàng săn sóc với nàng. Nói chính xác là, chỗ nào nên quan tâm, cái gì nên ban cho, hắn chưa từng keo kiệt. Thái độ đó, ai nhìn cũng tin rằng nàng là một phi tử được hoàng đế sủng ái nhất. Ngay cả Lục quốc công cũng an tâm nàng đã gả đúng người.

Thế nhưng chỉ có mình nàng biết, phía sau loại khách sáo máy móc và tận cùng xa cách này là sự đề phòng không hề che giấu mà vô số lần ban thưởng và thăng cấp cũng không bù lại được.

Còn nhớ đêm tân hôn ngày đó, Tiêu Huyền nửa cười nửa không hỏi nàng: “Người đã mãn nguyệt chưa?”

Năm chữ thật đơn giản, giống như sét đánh bên tai nàng, khiến nàng hoàn toàn ngẩn ngơ. Tất cả kế hoạch tốt đẹp cho cuộc sống tương lai hoàn toàn bị những lời này đánh nát.

Thật sự nàng đã hao hết tâm tư mới có thể chen vào, thật sự nàng đã gạt bỏ Tạ Chiêu Hoa. Thế nhưng không phải nàng đã bằng lòng làm thiếp đầy thôi? Với thân phận của nàng, đây đã là một sự nhượng bộ và hy sinh đến mức nào.

Thế nhưng, hẳn không biết ơn dù chỉ một chút.

Mãn nguyệt chưa?

Sao có thể mãn nguyệt được?

Hai bọn họ cứ vậy trải qua một đêm trên giường tân hôn, trọn một đêm, hai người đều không ngủ. Tới hừng đông, Tiêu Huyền cất tay, ném chiếc khăn trắng dính máu lên giường, sau đó chậm rãi chỉnh lại y quan, đi ra ngoài. Nàng ngồi chết lặng trên giường, chỉ nghe thấy hẳn dùng giọng nói dịu dàng nhắc nhở cung nhân đừng quấy rầy nàng. Loại dịu dàng độc ác đến tận cùng đó như một con rắn siết chặt trái tim nàng.

Sự phản kích của đế vương trẻ tuổi bắt đầu sớm hơn Lục gia tưởng tượng rất nhiều. Thân thể phụ thân bắt đầu xuống dốc, nhân thủ của hoàng đế bắt đầu cắm vào Đông quân, chính đồn khoa cử, một loạt quan viên mới tràn vào triều đình. Tạ gia vùng dậy nhanh chóng, huynh trưởng của Tạ Chiêu Hoa, Tạ Chiêu Du tuổi còn trẻ đã làm tới lễ bộ thượng thư. Thậm chí, rõ ràng Tạ Chiêu Hoa không ở trong cung, nhưng cô ta lại có thể điều khiển mọi chuyện từ xa. Lấy danh nghĩa của cô ta, quan phủ Tề quốc mở học đường cho nữ tử, chừa chỗ chùa miếu quanh năm không được hương khói, hoàng đế nghe ý kiến của cô ta, tại những nơi thiên tai hào phóng thuê sức người trùng tu thủy lợi...

Tất cả những chuyện này khiến nàng nhận ra mối nguy hiểm.

Nàng cũng có lợi thế so với Tạ Chiêu Hoa, nàng ở bên cạnh hoàng đế.

Nữ nhân hậu cung phải làm thế nào để tranh sủng, không cần ai dạy cũng biết. Vì vậy, khi quốc công phu nhân lặng lẽ nhét một chiếc lọ vào tay nàng, nàng cũng ngầm hiểu mà thu thứ đó vào trong tay áo.

Đêm hôm đó, khi Tiêu Huyền nâng chén rượu lên, trái tim nàng cũng bắn lên đến cổ họng.

Kết quả là Tiêu Huyền đặt cái chén xuống, ngữ khí bình thản đến mức gần như lạnh lùng: “Người muốn ta chạm vào người đến vậy?”

Lục Dĩnh Chi vĩnh viễn sẽ không quên cảm giác như bị dội một chậu nước lạnh từ đầu đến chân đó. Nàng là kiều nữ từng chinh chiến sa trường, cuối cùng cũng biết được cảm giác khủng hoảng, sợ hãi.

Chính loại ánh mắt bình thản không yêu thích không thù hận đó, chính loại ngữ khí hờ hững dừng dừng này, làm cho người ta cảm thấy bản thân là một thứ gì đó thật tầm thường, bé nhỏ như hạt bụi.

Tiêu Huyền khẽ cười nói: “Ta sẽ không để nữ nhân khác sinh con cho ta. Người có thể yên tâm, người vĩnh viễn sẽ là phi tần có địa vị cao nhất.”

Nữ nhân khác? Chữ “khác” đó là chỉ nàng, Lục Dĩnh Chi, hay chỉ Tạ Chiêu Hoa?

Nghĩ tới đây, Lục Dĩnh Chi nặng nề thở dài một hơi.

Ngày đó còn quá trẻ, thiếu kiên nhẫn, suy nghĩ thật đơn giản. Hẳn không chạm vào nàng, cũng không chạm vào các phi tử khác. Nàng không thể sinh con, nữ nhân khác cũng không thể, hoàng hậu chỉ là một ngai vị trống rỗng để trang trí, nàng còn hấp tấp cái gì? Cũng lắm thì thật sự để Khang thân vương lên ngôi. Đứa bé đó thật thà đôn hậu, các đại thần thích hẳn cũng bởi hẳn dễ thao túng. Thế nhưng Tiêu Huyền sẽ để mọi chuyện như vậy sao?

Lục Dĩnh Chi lắc đầu, không định tốn tâm trí cho vấn đề này nữa, nàng còn việc quan trọng hơn cần làm. Nàng gọi Bảo Liên chuẩn bị giấy mực, định thừa dịp quốc công phu nhân còn chưa tới, viết cho hai đường huynh một phong thư. Chồng đỡ bên ngoài chỉ có hai đường huynh nàng, có điều tư chất hai người

bình thường, lại được nuông chiều từ bé, ngạo mạn, không thích nghe khuyên răn của nàng, đúng là vô cùng phiền phức.

Trên bầu trời mưa giăng mịt mù còn vang lên một tiếng sấm rền, mưa ngày một lớn hơn.

Lục Đình Chi thoáng dừng bút, nghĩ thầm, cây đào do chính tay hoàng thượng trồng phía sau Thừa Thiên cung trong trung cung, chắc hẳn đang nở rộ chẳng?

Tạ Hoài Mân chạy một mạch tới mái hiên.

Mùa xuân Ly quốc vì sao đột nhiên lại mưa lớn như vậy, từng hạt mưa đánh vào cơ thể còn cảm giác nhói đau. Nàng vẩy những giọt nước bám trên y phục, trong lòng bức tức không thôi. Y phục giặt hôm kia, hôm nay còn chưa khô, đúng là chẳng bằng cầm tới phòng sấy thuốc tiện tay sấy khô luôn.

Nay đã là giữa tháng Tư. Kinh thành Ly quốc ở phía Bắc, ở thành Thanh Dương có thể mặc áo đơn, ở đây vẫn còn phải mặc ba lớp. Khi Tạ Hoài Mân tới kinh thành, cây cối trong thành đều đã nảy mầm, nhìn có vẻ phồn vinh xuân sắc ngập thành. Phối hợp với kiến trúc cao lớn, hoa lệ và dân chúng quần áo gọn gàng sạch sẽ trên đường, nàng có ấn tượng tương đối tốt với kinh thành Ly quốc. Tuy bởi vì chưa kịp thích ứng với khí hậu mà cảm mạo một trận, nhưng vẫn hết lời khen ngợi nơi này trong bức thư gần nhất gửi cho Tiêu Huyền.

Hiện giờ nàng đang là y quan áo xanh trong nội y giám. Đại phu áo xanh của nội y giám còn đáng tự hào hơn cả y chính ở địa phương, nay Tạ đại phu ở trong ký túc xá của công nhân viên, hai phòng ngủ một phòng khách, mỗi tháng ngoại trừ trợ cấp cuộc sống còn được thêm mười lượng bạc. Tạ Hoài Mân tính rồi, quy đổi thành nhân dân tệ sẽ là bảy, tám nghìn, cuối cùng nàng cũng gia nhập gia tộc “mười vạn” rồi.

Liên Thành theo nàng tới kinh thành. Vị Ôn sư phụ thần bí kia cũng theo đi luôn. Nhưng hiển nhiên là Ôn đại hiệp không tình nguyện, sắc mặt rất khó ngửi, lần nào nhìn thấy Ngô Thập Tam cũng như nhìn thấy kẻ thù diệt môn vậy.

Nội y giám ở ngay bên ngoài tường thành hoàng cung, dựa vào lãnh cung, hàng xóm chính là ký túc xá tập thể của cung nữ và thái giám. Mặc dù có chút hẻo lánh nhưng trong hoàng cung cứ có người bị bệnh là các đại phu có thể có mặt kịp thời.

Tuy Tạ Hoài Mân được đề bạt vượt cấp, nhưng bởi vì là nữ đồng nghiệp, bề ngoài lại dễ nhìn nên cũng không bị những đồng nghiệp khác xa lánh, đổ kỵ. Nàng vừa đến đã tự xin được đến kho sách chỉnh lý hồ sơ, nói là học tập trước rồi áp dụng vào thực tế sau, thái độ vô cùng khiêm tốn, trưởng bối còn khen ngợi nàng một phen, nói rằng cô nương này làm việc rất cẩn thận, chắc chắn.

Thật ra Tạ Hoài Mân nào có vĩ đại như vậy, nghề tay trái của nàng là viết sách, tới kho sách cũng chỉ vì tiện cho công tác biên soạn cuốn sách vĩ đại của nàng thôi, cái này gọi là gần quan được ban lộc. Trương Thu Dương lão gia viết một quyển “Thu Dương lục bút” làm rung động toàn bộ giới y học trên giang hồ. Tương lai, nàng xuất bản một quyển “Hoài Ngọc bảo điển”, không chỉ chấn động từ triều đình đến nhân dân, mà sau này khi kiểm tra năng lực của cán bộ y tế còn có thể dùng sáng tác của nàng làm sách tham khảo, ôn tập.

Theo vị trí địa lý, kho sách hẳn được tính thuộc về phạm vi tiền đình của hoàng cung. Đồ thư quán của hoàng gia, kiến trúc cao lớn sang trọng, sâu thâm được nhiều thứ phong phú. Thiên văn, địa lý, văn học, nghệ thuật, khoa học, phi khoa học, cái gì cần đều có, chỉ riêng sách tra cứu y học đã chiếm một tầng lầu.

Để tiện cho các quan viên chính phủ công việc bận rộn, gác cổng ở ngoại đình tương đối muộn, vì vậy Tạ Hoài Mân luôn lê la ở Đồ thư quán đến gần nửa đêm mới trở về nhà.

Ban đêm yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng lá cây xào xạc và tiếng ếch kêu trong hồ nước. Đèn dầu dù sao cũng không thể so với đèn điện, không đủ sáng, nhìn lâu rất mỏi mắt. Tạ Hoài Mân cuối cùng cũng quyết định được dàn ý của chương độc được, bỏ bút xuống, đưa tay day day huyệt Thái Dương.

Gió đêm ẩm thấp phả vào mặt, đột nhiên lại khiến nàng cảm giác muốn giải quyết nỗi buồn. Tạ Hoài Mân ngáp một cái rõ to không hề để ý đến hình tượng, rồi cọ cọ mũi xuống lầu, đi ra ngoài.

Kết quả là đến khi nàng ngâm nga quay về lại phát hiện trong phòng có thêm một người.

Bóng lưng cân xứng mạnh mẽ, khí chất lạnh lẽo như sương. Không phải vị thủ trưởng đẹp trai chưa biết tên đây sao?

Anh ta đang cúi đầu, cầm trong tay tập hồ sơ Tạ Hoài Mân mới chỉnh sửa xong. Tạ Hoài Mân tiến thối lưỡng nan, anh ta lại bỗng ngẩng đầu lên nhìn.

“Tạ đại phu.” Nam tử còn nhớ Tạ Hoài Mân: “Thì ra là người.”

“Chính là hạ quan.” Tạ Hoài Mân vội vàng khom mình hành lễ. Tuy không biết chức quan của anh ta to bao nhiêu, nhưng hành lễ nhiều người ta sẽ chẳng trách vào đâu được, cẩn tắc vô áy náy mới là chân lý.

Giọng điệu của nam tử nhu hòa hơn một chút: “Đã muộn thế này còn chưa nghỉ ngơi? Người đang viết gì vậy?”

Tạ Hoài Mân thành thật nói: “Hạ quan dự định biên soạn tất cả những tri thức về thảo dược từ các quốc gia từ trước đến nay thành một bộ sách y học.”

“À?” Nam tử cảm thấy hứng thú lật vài tờ: “Không ngờ người lại học rộng biết nhiều như vậy.”

Tạ Hoài Mân đỏ mặt, thành thật giải thích: “Đại nhân quá khen, kiến thức của hạ quan đều đến từ sự chỉ bảo của các bậc tiền bối, kết quả của trí tuệ nhân dân. Những câu chữ này nhìn có vẻ ngắn gọn thật ra đều là kết quả sau hơn mười năm trải nghiệm thực tiễn của các bậc tiền bối. Hạ quan chỉ thu nhặt những tri thức này lại một chỗ, thêm một số kiến giải của bản thân mà thôi.”

Nam tử cong khóe miệng, buông tập sách xuống, hỏi Tạ Hoài Mân: “Nội y giám thế nào? Đã quen chưa?”

Tạ Hoài Mân ngẩn người, vội vàng nói: “Tạ đại nhân quan tâm. Trong nội y giám có vô số tiền bối học thức uyên bác, những điều hạ quan cần học nhiều vô cùng. Mà các tiền bối cũng vô cùng quan tâm tới hạ quan, cuộc sống cũng rất tốt.”

Nam tử nhìn dáng người mảnh mai sắp lù tới bóng tối của nàng, nụ cười bất giác càng thêm rõ ràng, ngữ khí nhẹ nhàng, chậm chạp nói: “Người không cần gò bó như vậy. Đây không phải thời gian làm việc, cứ coi như chúng ta đang nói chuyện phiếm là được.”

Tạ Hoài Mân nghe được những lời này, buột lòng phải tiến lên một bước, ngẩng đầu lên, biểu thị sự phối hợp với phong độ lãnh đạo của anh ta.

Hôm nay anh ta mặc một bộ nho sam màu bạc, nhìn xa có vẻ đơn giản mộc mạc, nhìn gần dưới ánh đèn, Tạ Hoài Mân mới chú ý tới những sợi chỉ bạc tinh tế thêu nên những hoa văn tinh xảo, đương nhiên là đẹp đẽ vô cùng.

Nam tử phong thái ung dung, giơ tay nhắc chân đều có một cảm giác tôn quý hết sức tự nhiên, thật sự không biết là quan to mấy phẩm.

Trong khi Tạ Hoài Mân đang miên man suy nghĩ, nam tử đã ngồi xuống, tự rót ỉnh một chén trà.

“Về chuyện điều tra cao Như Ý lọt vào cảnh nội nước ta, gần đây có một đầu mối rõ ràng.”

Tạ Hoài Mân thoáng kinh ngạc, anh ta thật sự đang nói với nàng.

“Hiện nay cảnh nội ba tỉnh Đông Nam đều đã phát hiện có người buôn bán cao Như Ý. Điều đáng mừng là thuốc này mới chỉ lưu thông trong các nhân sĩ cao cấp, còn chưa lan truyền tới nhân dân. Tuy quan viên Đại Ly ta đều bị loại thuốc cao này ăn mòn, thực khiến người ta đau lòng căm hận, thế nhưng phát hiện đúng lúc đã giúp Đại Ly chúng ta bảo vệ nhân dân không bị độc dược xâm hại. Tạ đại phu, người thật sự đã lập công lớn!”

Tạ Hoài Mân thật sự không chịu được sự khen tặng của lãnh đạo thế này, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Những lời khen ngợi này của đại nhân thật khiến hạ quan hoảng sợ. Hạ quan chỉ phát hiện sớm hơn một chút thôi. Điều chân chính ngăn cản loại thuốc này lưu thông chính là sự chỉ huy thỏa đáng của đại nhân.”

Nam tử cười khê một tiếng: “Tối kinh thành chưa được nửa tháng đã học được cách nịnh hót rồi.”

Tạ Hoài Mân vội vàng cúi đầu: “Hạ quan không dám.”

Ngón tay thon dài của nam tử gõ nhẹ vào tay ghế, đột nhiên chuyển chủ đề: “Ồ kinh thành đã quen chưa?”

Tạ Hoài Mân thả lỏng một chút: “Rất tốt. Chỉ là còn chưa quen đồ ăn bên này, không đủ mặn.”

“Sao? Khẩu vị của người nước Tề nặng hơn à?”

Tạ Hoài Mân cười cười: “Hạ quan thích ăn chua cay, chỉ là khẩu vị riêng thôi. Đệ đệ của hạ quan lại không thích, thằng bé thích ăn nhạt một chút.”

Nam tử nổi hứng thú: “Người còn có một đệ đệ?”

Nhắc tới đệ đệ nhà mình, tinh thần Tạ Hoài Mân phấn chấn hơn.

“Năm nay thằng bé mười một, thông minh lại hiếu học. Thằng bé không thích học y, hạ quan đưa nó đi học võ, đứa bé này nền tảng tốt, tương lai nhất định có thể có công danh.”

Nam tử hứng thú nhìn vẻ mặt rạng rỡ của nàng, mỉm cười hỏi: “Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

Lúc này Tạ Hoài Mân mới có chút xấu hổ: “Cũng sắp tròn hai mươi rồi.”

Nam tử nói đến đây rồi không tiếp tục chủ đề này nữa. Một đại lão gia lại đi hỏi nữ hài tử nhà người ta vì sao đã nhiều tuổi như vậy còn chưa lập gia đình dường như có điểm không thích hợp.

Bên ngoài vang lên tiếng mõ tam canh, tiếng mưa còn chưa nhỏ đi, ngược lại ngày một lớn hơn.

64. Chương 64: Bão Táp Mưa Sa Tối (1)

Tạ Hoài Mân nhìn bầu trời tối om ngoài cửa sổ, không khỏi nhỏ giọng nói: “Mưa như thế này, nước sông Thanh sẽ dâng cao cho xem. Cuối xuân năm vừa rồi cũng thế này sao?”

Nam tử đứng lên, cũng nhìn ra ngoài đêm tối: “Đây là trận mưa to nhất trong mười năm qua. Tây Nam đã có ba chỗ cấp báo về đề điều. Hoàng thượng đã phái quan binh đi giữ đề.”

“Hạ quan thấy chỉ gia cố đề không thôi vẫn chưa đủ.” Tạ Hoài Mân nói.

Nam tử tập trung nhìn nàng chốc lát rồi mới hỏi: “Người có ý kiến gì không?”

Tạ Hoài Mân cười: “Một đại phu như hạ quan, có thể có ý kiến gì uyên thâm? Chỉ là, mỗi lần có nạn hồng thủy luôn đi kèm với bệnh dịch hoành hành. Với sông, các loại được liệu, đều phải chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng. Mấy năm qua hạ quan nghiên cứu y dược, cũng có chút tìm hiểu về các loại ôn dịch, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

“Cũng tốt.” Nam tử gật đầu: “Hy vọng lần này đề có thể giữ được, chỉ mong năm nay bách tính không trôi giạt khắp nơi là tốt rồi.”

Tạ Hoài Mân nhạy cảm nghe được sự mệt mỏi trong câu nói của anh ta, trong lòng khê động.

Ngữ khí này, thật sự rất quen thuộc.

Đêm khuya, trong lều tướng soái, một ngọn đèn lẻ loi nơi bàn giấy, có người luôn dùng đôi mắt đầy tơ máu nhìn nàng, dịu dàng cười. Tất cả lo lắng và mệt mỏi, tất cả, đều được che lấp thật sâu, chỉ vì không muốn làm nàng lo lắng. Chỉ những khi mệt mỏi đến tận cùng mới có thể hiện ra từ đáy lòng.

“Đại nhân.” Tạ Hoài Mân không khỏi nhẹ nhàng nói: “Đêm đã khuya rồi, ngài nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Lúc này, nam tử mới khôi phục tinh thần từ trong trầm tư, sắc mặt sầu lo, mệt nhọc lập tức quét sạch, trở lại với dáng vẻ kiên cường, thâm sâu.

Hắn nhìn cô gái luôn đứng cách mình rất xa, trên gương mặt thanh tú của nàng là sự thân thiện đơn thuần, tuy phong thái không hề giống hắn, nhưng hắn luôn cảm thấy rất thân thiết tự nhiên, cảm giác rất quen thuộc.

Vũ Văn Dịch ra khỏi Đồ thư các, thị vệ chờ bên ngoài lập tức tới đón. Thiếp thân thái giám Thường Hỉ vội vàng khoác một chiếc áo khoác rộng lên vai hắn, sau đó mở ô.

Nước mưa ào ào rơi trên mặt ô. Thường Hỉ ân cần nói: “Bệ hạ mau trở về đi, cảm lạnh sẽ không tốt.”

Vũ Văn Dịch đi hai bước, bỗng nhiên dừng chân, xoay người nhìn lại.

Ngọn đèn dầu trên lầu còn sáng, lại vô cùng yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nước mưa dập tắt.

Hắn bỗng nhận lấy chiếc ô trúc bọc ngọc tím, đưa ô tiểu thái giám bên cạnh: “Đợi đến khi nữ đại phu trong kia đi ra, người đưa ô cho nàng, đừng để nàng mắc mưa. Nói rằng người gác cổng chuẩn bị.”

Tiểu thái giám ngăn người nhận lấy. Thường Hỉ kêu ôi một tiếng, nhìn bàn tay không không biết phải làm thế nào.

Vũ Văn Dịch không đợi hắn lên tiếng, xoay người mang theo đám thị vệ đội mưa nhanh chóng rời đi.

Mưa càng rơi càng lớn. Mới chỉ bốn, năm ngày, phía Nam quả thực đã truyền đến tin tức mấy chỗ đề điều gặp nguy cấp. Vũ Văn Dịch khẩn cấp triệu tập quan viên, sau nhiều lần suy xét, quyết định hủy một đoạn đê để bảo vệ vạn khoảnh ruộng tốt nơi hạ du. Ba vạn dân ở nơi kia cần được lập tức sơ tán, phần lớn được chuyển đến huyện lân cận. Khi khẩn cấp đành phải hy sinh lợi ích thiểu số để bảo toàn đại cục.

Nội y giám cũng nhận được thông báo, nhanh chóng chuẩn bị nhân thủ và dược liệu, sẵn sàng di chuyển về phía Nam dẹp yên khu thiên tai. Loại việc như giúp nạn thiên tai này lượng công việc lớn, tỷ lệ nguy hiểm cao, tiền lương cũng không nhiều, nếu không có một lòng yêu nghề vĩ đại, thật sự chẳng mấy người tự nguyện đi làm. Vì vậy, những người nội y giám phái đi đều là những đại phu cấp dưới, ba cấp xanh, lam, xám chọn đi hơn phân nửa, đại phu Tiểu Tà của chúng ta rất may mắn cũng ở trong số đó.

Bởi vì đã có ôn dịch lan tràn trong một số khu vực, thời gian khẩn cấp, sáng sớm Tà Hoài Mân nhận được nhiệm vụ, ngày hôm sau đã phải xuất phát.

Đúng lúc Ngô Thập Tam đến nhà, thấy trong sân gà bay chó sủa, giống như vừa bị đánh cướp. Liên Thành vẻ mặt không tình nguyện đang dùng giấy dầu gói lại đồng dược liệu đã xử lý xong, còn Tà Hoài Mân đang vội vội vàng vàng nhét y phục vào trong rương.

Ngô Thập Tam rất hoang mang: “Người muốn đi chạy nạn đấy à?”

“Cũng gần như thế.” Tà Hoài Mân lau mồ hôi nói: “Ngày mai tôi theo đội ngũ xuống phía Nam giúp nạn thiên tai. Mẹ nó, vừa mới lên Bắc được vài ngày đã phải quay lại, biết thế khi đó tôi ở lại Thanh Dương không đi, lộ trình sẽ gần hơn một chút.”

Ngô Thập Tam tự động bỏ qua câu chữ thề thốt tục kia: “Người muốn đi giúp nạn thiên tai?” Về mặt cậu ta lập tức méo xệch: “Người là nữ nhân đấy nha!”

“Cảm ơn!” Tà Hoài Mân nghiêm mặt nói: “Tôi rất rõ giới tính của mình, không cần cậu nhắc nhở!”

Ngô Thập Tam kêu: “Một nữ nhân chạy tới đó làm gì?”

“Đi cứu người chứ làm gì!” Tà Hoài Mân lườm cậu ta một cái: “Nếu không cậu nghĩ tôi xuống phía Nam làm chi? Đi nghỉ chắc?”

Ngô Thập Tam đột nhiên không biết đỡ chứng gì, chạy tới kéo những thứ trong tay nàng xuống, ném sang một bên, về mặt chính trực nói: “Ta đi nói với đại ca ta! Sao có thể để người đến những chỗ như vậy!”

Tà Hoài Mân đang định tức giận, nghe cậu ta nói vậy lập tức dùng vẻ mặt tò mò, hưng phấn hỏi: “Đại ca cậu có phải rất cao lớn, khí chất xuất chúng, bề ngoài vô cùng đẹp trai, chỉ là nét mặt có vẻ cứng nhắc, không thích nói cười, đúng không?”

Ngô Thập Tam nghe nàng miêu tả, hơi cứng người lại: “Người gặp huynh ấy rồi à?”

Tà Hoài Mân gật đầu: “Có gặp mặt ở Thanh Dương. Anh ta tới xử lý chuyện cao Như Ý kia.” Điều bộ của nàng rất hơn hớn: “Nhưng đại ca cậu bề ngoài thật sự rất dễ nhìn nha! Tướng mạo kia, khí chất kia, nhìn

từ tám trăm mét đã biết là một anh tài! Tôi nói này, cậu đúng là không may, cùng một cha một mẹ sinh ra, vì sao lại khác nhau nhiều như vậy...”

Nói hết lời, một lát sau vẫn chưa thấy hồi âm, nhìn lại, Ngô Thập Tam đã mất dạng từ lúc nào?

Liên Thành tiến đến nói: “Ngô đại ca chạy đi nhanh như gió.”

Tạ Hoài Mân gãi gãi đầu, Thập Tam này lại ăn nhầm cái gì rồi?

Liên Thành bất an hỏi: “Tỷ, ôn dịch có đáng sợ không?”

Tạ Hoài Mân buồn cười: “Những thứ làm người ta mất mạng, đệ thấy có đáng sợ không?”

“Ngô đại ca nói có lý đấy, tỷ tới nơi nguy hiểm đó làm gì?”

Tạ Hoài Mân vừa bận rộn vừa nói: “Mỗi người sống trên đời đều có trách nhiệm với xã hội. Trách nhiệm của y sinh là cứu người, trách nhiệm của quân nhân là bảo vệ quốc gia. Trách nhiệm của người lớn là kiếm tiền, nuôi thế hệ sau, còn đệ, nhóc con, trách nhiệm hiện giờ của đệ là học tập chăm chỉ, tương lai xây dựng đất nước.”

Liên Thành cười nhạt: “Đệ biết là có nhiều ca bệnh sẵn tiện như vậy cho tỷ nghiên cứu, có mất mạng tỷ cũng không để ý!”

Tạ Hoài Mân bị nói đúng ý đồ, có chút xấu hổ, mạnh miệng nói: “Tỷ cũng chẳng phải quái nhân khoa học, cứu người đương nhiên là quan trọng nhất!”

Liên Thành cười khẩy không ngừng, cuối cùng Tạ Hoài Mân thẹn quá hóa giận, tiến lên vỗ vào đầu thằng bé một cái.

Ngô Thập Tam đi không trở lại, Tạ Hoài Mân thu dọn xong, lại viết một lá thư cho Ôn đại hiệp nhờ ông ấy trong khoảng thời gian này chiếu cố Liên Thành nhiều hơn. Ngô thiếu gia không đáng tin cậy.

Cứ bận rộn như vậy đến nửa đêm, cuối cùng cũng được nằm xuống nghỉ ngơi.

Bên ngoài mưa lại tí tách rơi, có lẽ hoàng đế và dân chúng gặp họa vùng Đông Nam đều ngủ không nổi. Chuyện thuốc phiện còn chưa kết thúc đã bồi thêm nạn hồng thủy. Thiên hạ lớn như vậy, thông tin không lưu thông như vậy, sản xuất còn nhiều chỗ cần phải nâng cao như vậy. Là một hoàng đế, là một hoàng đế có trách nhiệm, thật là một công việc kham khổ.

Tạ Hoài Mân lăn qua lăn lại không ngủ được. Hôm qua mưa gió nhiều, hoa rụng không biết bao nhiêu. Hoa đào bên nhà hàng xóm ở Thanh Dương sợ rằng đã tàn cả rồi.

Trong một đêm thế này, không biết Tiêu Huyền đang làm gì?

Người đàn ông khô ngô trong mộng kia thường nhìn nàng mỉm cười, vòng tay dịu dàng, tiếng tim đập trầm ổn. Luôn miệng gọi nàng Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, nụ hôn mềm mại hạ xuống gương mặt nàng, đôi môi nàng. Vòng tay ngày càng siết chặt, hơi thở ngày càng nóng bỏng, toàn thân nàng vô lực tựa trong lòng hắn...

Tạ Hoài Mân mở mắt, mặt nóng bừng.

A! Vì sao lại mơ thấy cái này?

Nàng chui vào chăn, thở dài.

Lại một mùa xuân nữa đã qua.

Ngày kế tiếp là một ngày mưa dầm, Tạ Hoài Mân ghét nhất loại mưa nửa sống nửa chết này, tâm trạng không vui, phiền não, từ sáng sớm sắc mặt đã rất khó coi.

Trong đại viên của nội y giám, tất cả đều là người nhà tới đưa tiễn những đại phu lên đường. Người nhà của Tạ Hoài Mân chính là Liên Thành.

Thiếu niên một nửa là không muốn nàng đi xa, một nửa là chờ mong cuộc sống tự do tương lai, hai suy nghĩ mâu thuẫn khiến vẻ mặt của thằng bé thay đổi liên tục.

Tạ Hoài Mân nhéo gương mặt béo tròn của thằng bé: “Nghe chưa nhóc con, khi tỷ không ở nhà nhớ ngoan ngoãn đọc sách, không được tán tỉnh mấy bé gái nhà người ta, Ngô Thập Tam muốn dẫn đệ ra ngoài chơi phải kiên quyết từ chối, học thuộc quyển sách bách thảo của tỷ đến chương thứ năm, khi về sẽ kiểm tra đệ!”

“Biết rồi! Nhẹ một chút!” Liên Thành ôm mặt gào khóc.

“Xuất phát thôi!” Đội trưởng đội xe hét lên.

Tạ Hoài Mân thở dài một hơi, không muốn buông cũng phải buông. Nàng vỗ vỗ vai Liên Thành, nhảy lên xe ngựa.

Đội xe ngựa chậm rãi lăn bánh rời khỏi nội y giám. Dáng người nhỏ bé của Liên Thành không hề bắt mắt trong đám người đưa tiễn, rất nhanh đã bị đám người che kín.

Nói một tiếng tạm biệt trong lòng, Tạ Hoài Mân cảm thấy đôi mắt hơi cay.

Đột nhiên, Liên Thành chui ra từ trong đám người, chạy về phía xe ngựa.

“Tỷ!” Tiếng kêu non nớt vang lên: “Tỷ! Cái này cho tỷ!”

Tạ Hoài Mân vội vàng vươn người ra, Liên Thành nhét vào tay nàng một thứ gì đó lạnh lạnh. Là một miếng ngọc bội màu xanh lục.

Thứ này nàng đã từng nhìn thấy, ngày đó, khi Liên Thành không còn mẹ, hàng đêm nỉ non luôn nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

“Không được! Thứ này quá quý trọng!” Tạ Hoài Mân vội vã trả lại.

“Tỷ, cầm đi!” Liên Thành cũng rất kiên quyết: “Tỷ bảo quản giúp đệ, khi về hãy trả lại cho đệ!”

Tạ Hoài Mân siết chặt miếng ngọc trong tay, đặt lên ngực, dịu dàng cười.

Liên Thành dừng lại. Bóng dáng cô đơn đứng giữa con đường ngày một nhỏ. Tạ Hoài Mân vẫy tay với thằng bé, cuối cùng cũng buông màn xe xuống.

Đội xe ra khỏi thành dưới sự vây xem của bách tính.

Mưa rơi dày hơn trước rất nhiều, bao phủ đám người hai bên đường. Đứng trên tầng cao nhất của lầu lầu Vân Chiếu giữa kinh thành quan sát bên dưới, chỉ thấy vô số lầu các chìm trong một màn mưa bụi, một cảnh tượng phồn hoa nhưng cô quạnh, vắng vẻ.

Đoàn xe đã đi xa, phố xá trở về như thường ngày.

“Còn đang giận dữ à?” Nam tử mặc y phục xanh, dáng người cao gầy hỏi một cách thân thiết.

Nam tử được hỏi khoanh tay đứng, bĩu môi, trên gương mặt vô cùng bình thường tràn ngập hờn giận: “Huynh đã biết thân phận của nàng còn phái nàng tới chỗ đó. Nhờ may xảy ra chuyện gì chẳng phải sẽ dẫn đến tranh chấp quốc tế sao?”

Vũ Văn Dịch khẽ a một tiếng: “Tranh chấp quốc tế? Từ này cũng học từ nàng à?”

Ngô Thập Tam dùng sức trợn mắt: “Nếu huynh thật sự đề phòng nàng, nên giam lỏng nàng. Huynh làm như thế này là thế nào?”

Ngón tay Vũ Văn Dịch gõ nhẹ lên lan can theo thói quen, ánh mắt lướt qua tầng tầng lớp lớp mái nhà, xuyên qua màn mưa nặng hạt, giống như bay đi rất xa.

“Làm vậy, chẳng khác nào làm nhục nàng.”

Ngô Thập Tam nghe vậy, đành thở dài một hơi.

Hắn quay đầu nhìn phương hướng đoàn xe biến mất, lông mày nhíu chặt, cuối cùng nhảy dựng lên, một tay chống lên lan can, bóng người vọt ra ngoài ngoài nhanh như chim én, bật lên mấy cái đã từ tầng cao nhất của Vân Chiếu lầu rơi xuống mặt đất. Một tiếng huyết sáo vang lên, một con ngựa mạnh mẽ xông ra từ trong ngõ nhỏ. Hắn xoay người lên ngựa, vẫy tay với người trên lầu, đuổi theo đội xe không quay đầu lại.

Vũ Văn Dịch bắt đắ dĩ lắ đầ, trong mắt lại hiện lên chút hằ mộ.

“Hai vị đại phu, mời đi bên này.”

Đại thẩm cầm đèn dẫn đường phía trước.

Tuy trời không còn mưa nhưng thời tiết vẫn vô cùng ẩ ướt, oi bức. Trong không khí tràn ngập mùi thực vật thối rữa. Uyển thành về đêm yên tĩnh đến mức không nghe được cả tiếng côn trùng kêu, vô cùng quỷ quái.

Ôn dịch lan tràn khắp một vùng nông thôn cách Uyển thành không xa, suốt một diện tích rộng lớn, từ thượng du tới hạ du, do quân đội địa phương canh gác. Hơn nửa tháng nay, Tạ Hoài Mân và mọi người vẫn luôn làm việc ở đó.

Cũng may tuy ôn dịch lan truyền rộng nhưng không quá nghiêm trọng, là một vài loại bệnh về tiêu hóa nhờ phát hiện đúng lúc nên có thể chữa trị được. Vì vậy hơn nửa tháng qua, bệnh tình rõ ràng có thể khống chế được, tử vong không nghiêm trọng lắm.

Tạ Hoài Mân kết thúc công việc một ngày, vừa ăn được hai miếng cơm đã bị Trương đại phu dẫn đầu toàn đội lần này tới tìm. Nói là hai ngày nay, trong Uyển thành liên tiếp có người sinh bệnh, Trương đại phu sợ rằng bệnh dịch đã truyền nhiễm tới trong thành. Tạ Hoài Mân là thủ hạ đắc lực nhất của ông nên mới gọi nằ đi cùng.

Uyển thành không lớn, tổng cộng có hơn tám nghìn hộ, bởi vì sông Thiên bắt nguồn từ núi Tử Vân chảy qua đây, nguyên liệu gỗ luôn được thả xuôi dòng tới nơi này rồi tiếp tục vận chuyển vào nội địa, dân cư trong thành cũng chủ yếu làm những ngành nghề liên quan đến gỗ. Chính vì vậy, phòng ốc trong thành đều từ gỗ dựng thành. Gặp phải loại mưa dầm này, gỗ bị ẩm mốc meo, mùi vị thật sự không dễ ngửi.

Đại thẩm dẫn hai đại phu tới nội viện, lo lắng nói: “Cha chồng ta hôm trước có nói cảm thấy không dễ chịu, từ hôm qua bắt đầu nóng sốt không dậy nổi. Đã mời đại phu trong thành nhưng chỉ nói là cảm mạo, uống thuốc cũng không có tác dụng. Hôm nay nóng sốt lại càng nặng hơn.”

Nằ đẩy cửa ra, trong phòng mờ tối, một cô gái đang vắt khăn từ chậu nước chườm lên trán ông cụ.

Tạ Hoài Mân nghe thấy trong góc tối có vật gì đó động dậy, bỗng một bóng đen vọt ra cửa chạy thoát.

Đại thẩm xấu hổ cười cười: “Là chuột. Phòng gỗ nên hơi nhiều chuột.”

Trương đại phu hỏi: “Nghe nói gần đây trong thành cũng có vài người bị bệnh?”

“Đúng vậy.” Đại thẩm buồn phiền nói: “Lão nhân của hai nhà họ Mã và họ Vương đều bị bệnh, nghe nói hôm nay con dâu Mã gia cũng mắc bệnh rồi.”

“Đều là chứng bệnh như nhau sao?”

“Tương tự như vậy. Đều là nóng sốt, suy yếu. Đại phu, chẳng phải ôn dịch ngoài thành đã chuyển biến tốt rồi sao? Chẳng lẽ đã lan tới trong thành?”

Tạ Hoài Mân cười an ủi nằ: “Đại thẩm đừng lo lắng, ôn dịch bên ngoài không truyền được vào thành đâu. Tôi thấy có lẽ mọi người ở đây đã mắc căn bệnh gì khác rồi.”

Trương đại phu đã ngồi xuống bên giường, bắt đầu kiểm tra cho ông cụ.

“Lão nhân gia, có nghe thấy ta nói chuyện không? Ngài khó chịu ở đâu?”

Ông cụ còn giữ được một chút tỉnh táo, hơi thở mong manh, hừ hừ kêu: “Đau...”

“Đau? Đau ở đâu?”

Đại thẩm trả lời thay: “Khi ông cụ mới phát bệnh đã nói trên người chỗ nào cũng đau.”

Trương đại phu mở y phục của ông cụ ra, Tạ Hoài Mân giơ cao ngọn đèn xem xét. Khi nằ nhìn thấy thứ trên người ông cụ, bàn tay không khỏi run lên, suýt chút nữa sấn đầu ra ngoài.

Cần cổ và yết hầu của ông cụ phù thũng, sưng tấy lở loét, trên da cũng đầy huyết ban.

“Cái này...” Trương đại phu kiến thức rộng rãi, trong lòng đã có phán đoán, tay cũng bắt đầu run run. Ông lập tức đứng lên, xắn tay áo, lại cởi ra y phục dưới hạ thân của ông cụ. Chỉ thấy dưới háng ông cụ cũng sưng phù thối rữa, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Tạ Hoài Mân lập tức hỏi đại thẩm: “Những bệnh nhân nhà khác cũng thế này sao?”

Đại thẩm kinh hoảng nói: “Nghe nói là vậy. Nhưng bệnh này... chúng ta chưa từng thấy bao giờ.”

Trương đại phu đắp chăn cho ông cụ, liếc mắt nhìn Tạ Hoài Mân. Tạ Hoài Mân gật đầu, sắc mặt Trương đại phu tái nhợt, trán toát mồ hôi, cũng gật đầu.

Tạ Hoài Mân cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, lần này thì to chuyện rồi.

Trương đại phu kéo nàng tới một bên, hỏi: “Người thấy thế nào?”

Tạ Hoài Mân quả quyết nói: “Giới nghiêm toàn thành, đốt! Cái gì có thể đốt, đốt hết! Cách ly! Về phần bệnh nhân, để tôi nghĩ biện pháp.”

“Chuyện này còn có biện pháp gì?” Trương đại phu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Trong thế giới này, đối mặt với dịch chuột, ngoại trừ cách ly và tử vong, còn có biện pháp gì khác?

“Hiện giờ nóng ruột cũng vô dụng.” Tạ Hoài Mân qua cơn căng thẳng, tỉnh táo lại rất nhanh: “Thứ nhất, nhanh chóng thông báo với Trần đô úy, bảo ông ấy mang binh phong tỏa khu này. Thượng nguồn cũng phải phong tỏa, nhất định phải thông báo đến bách tính phía hạ nguồn. Thứ hai, thông báo với quan phủ, cấp báo với triều đình, trấn an dân chúng phối hợp làm việc với chúng ta. Thứ ba, chọn ra một nửa số đại phu, tôi huấn luyện khẩn cấp cho bọn họ nên làm thế nào. Bệnh này có thể truyền nhiễm qua đồ ăn và bọ chết.”

Trương đại phu cũng tỉnh táo lại: “Người nói đúng. Ta lập tức tới quan phủ. Người trở về triệu tập người đến.”

Lão Trương vội vã đi, Tạ Hoài Mân kéo đại thẩm qua nói: “Trong nhà đã có ai tiếp xúc với ông cụ rồi?”

Đại thẩm bị dọa mất nửa cái mạng, run run nói: “Chỉ có ta và cô nương nhà ta. Nam nhân nhà ta thảng trước đã ra ngoài làm ăn.”

“Tốt lắm!” Ánh mắt Tạ Hoài Mân cực kỳ nghiêm túc: “Đại thẩm, mau mang những thứ mặc trên người, chăn chiếu ra ngoài, cái gì có thể đốt thì đốt, những thứ không thể đốt thì luộc qua nước sôi một lần. Chuột trong nhà, đánh chết toàn bộ rồi thiêu! Nếu có các loại long não, được đuổi côn trùng, tìm hết ra. Bệnh này phần lớn truyền nhiễm qua bọ chết, đại thẩm cũng biết phải làm thế nào rồi đấy!”

Chân đại thẩm như nhũ ra: “Vậy, vậy... Có phải chúng ta đã nhiễm bệnh rồi không?”

“Đại thẩm đừng hoảng hốt.” Tạ Hoài Mân kiên nhẫn an ủi nàng: “Sẽ không dễ dàng nhiễm bệnh như vậy đâu, mau làm theo lời tôi nói!”

Cao thái thú của Uyển thành năm nay hơn ba mươi tuổi, là một trong những cán bộ hành chính trẻ tuổi. Thanh niên vẫn tốt hơn, lá gan lớn, nhiệt tình năng nổ, hiệu suất làm việc cao. Nghe xong thông báo của Tạ Hoài Mân, dùng vẻ mặt “có trách nhiệm với sự diệt vong của thế giới” lập tức chỉ huy thủ hạ bắt đầu hành động. Ngay lập tức thống kê những nhà có bệnh nhân, phân chia khu cách ly, động viên toàn thành diệt chuột, dọn vệ sinh.

Lúc này chỉ còn cách nửa đêm một canh giờ, rất nhiều người đang chuẩn bị lên giường đi ngủ lại bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức. Cùng lúc đó, quân đội địa phương đã nhận được tin tức của Trương đại phu, dẫn binh sĩ bao vây toàn thành. Binh lính chia nhau tới trung ương và các nơi phụ cận thông báo tình hình bệnh dịch.

Có hơn mười người xung phong vào thành chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân, không nhiều lắm nhưng cũng đủ. Bệnh này đặt trong trình độ y học hiện nay, hơn phân nửa là dựa vào số trời, nửa non còn lại dựa vào con người, có qua được hay không đều do mệnh.

Tạ Hoài Mân tuyên bố kỷ luật với bọn họ. Đầu tiên, những người vào thành, trước khi tình hình bệnh dịch chấm dứt không được ra ngoài, hiện giờ hối hận còn kịp. Tiếp theo, để đề phòng bản thân nhiễm bệnh, phải

tự bảo vệ mình cẩn thận. Thứ ba là về phương pháp trị liệu và chăm sóc bệnh nhân. Tóm lại một câu là, trận sống còn này phải hy sinh tinh thần mới vượt qua được.

Kết quả là hơn mười người không có một người rời khỏi, còn có mười mấy người từng là bệnh nhân của Tạ đại phu nghe chuyện gia nhập giúp đỡ. Tạ Hoài Mân không dám mang mạng người ra làm trò đùa, cẩn thận chỉ dẫn cách chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân, đêm đó vội vàng thu dọn thảo dược và hành lý, tiến vào Uyển thành.

Cổng thành ầm ầm đóng lại.

Đêm đó đã là nửa đêm canh ba mà toàn bộ cư dân Uyển thành không một ai đi vào giấc ngủ. Ôn dịch vốn tưởng đã đi qua nay ngóc đầu trở lại, hơn nữa càng hung hiểm, khủng khiếp hơn bao phủ lên đầu mọi người.

Ngay khi toàn bộ Uyển thành gà bay chó sủa, đánh chuột, đốt đồ vật, Tạ Hoài Mân chuyển tất cả đồ đạc của nàng vào một hiệu thuốc của y cục ở Uyển thành, sau đó mặc tạp dề, xắn tay áo, nhóm lò sắc thuốc.

Nàng lấy từ trong lòng ra một chiếc hà bao cũ, trong đó ngoại trừ ngọc bội của Liên Thành cho nàng, ngọc bội của Tống Tử Kính, còn có một khối ngọc bích tượng trưng cho thân phận cao quý nhất của một người phụ nữ Tề quốc.

Nàng nở nụ cười dịu dàng đưa ngọc bội tới bên môi, đặt nụ hôn lên đó.

“A Huyền...”

Buổi trưa ngày thứ ba sau khi sự tình phát sinh, Vũ Văn Dịch dùng xong ngọc thiện, tựa trên tháp, lật tập thơ tuyển từ dân gian mới được đưa tới.

Đám văn nhân cổ hủ thê thê lương lương, thở ngắn than dài, buồn thương xuân hoa thu nguyệt, từ ngữ lộ rõ sự thất bại, oán hận, bất mãn. Cả quyển sách lằng nhằng không thôi, giống như một miếng hồ dán khô một nửa. Ly quốc xưa nay trọng võ, Vũ Văn Dịch thường ngày cũng ghét nhất đám văn nhân không ồm mà rên này. Lần này không biết lại là người mới tới nào không hiểu chuyện, dâng lên một đồng quái gở này.

Hắn phiền não bỏ cuốn sách xuống, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Cuối cùng mùa mưa cũng qua, đỉnh lũ đã rút, nên gia cố bảo vệ đê điều, tham quan nên chém cũng đã mất đầu. Ve sầu đã bay lên, gần cổ gọi mùa hè đến. Một hoàng đế cũng chỉ có lợi dụng thời khắc này mà thả lỏng, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Các đại phu phái đi giúp nạn thiên tai có lẽ cũng sắp trở về chăng?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, sau đó là giọng nói có chút vội vã của Thường Hỉ.

“Bệ hạ đã ngủ chưa ạ?”

Từ khi nghe thấy tiếng bước chân, Vũ Văn Dịch đã rời khỏi tháp.

Thường Hỉ tiến vào, hai tay nâng một quyển tin cấp báo.

Vũ Văn Dịch mở ra, vẻ mặt hơi khó hiểu cấp tốc chuyển thành khiếp sợ.

Cấp báo bị hắn vò nát trong tay. Thường Hỉ khẽ hít sâu một hơi. Lão theo Vũ Văn Dịch từ khi hắn còn là thái tử, số lần nhìn thấy hắn không kiềm chế được tâm trạng ít đến đáng thương.

Vũ Văn Dịch buông tay rất nhanh, ném cấp báo trên mặt đất, gương mặt đã bao phủ một tầng sương lạnh.

“Gọi hữu tể tướng, thái y giám, phó thái y giá, và Lâm thượng thư lập tức tới gặp bẩm!” Hắn nghĩ nghĩ rồi bổ sung một câu: “Gọi ẩn vệ đưa tin tức này tới.”

Thường Hỉ khom người, nhanh chân đi ra ngoài.

Vũ Văn Dịch hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó nhặt tin cấp báo vừa rời lên, dùng chặn giấy đè phẳng.

Ẩn vệ hiện thân phía sau rèm: “Nghe bệ hạ phân phó.”

Vũ Văn Dịch hỏi: “Ngô vương đến đâu rồi?”

“Tại Thầm châu, cách Uyển châu ba ngày đường. Có lẽ cũng sắp biết tin rồi.”

“Truyền lệnh của ta, ngăn hẳn lại, tuyệt đối không cho hẳn xông vào Uyển thành. Nếu hẳn kháng cự lập tức đánh hôn mê đưa về!”

“Vâng!” Thị vệ đáp lời.

Ngón tay Vũ Văn Dịch nhẹ gõ góc bàn, do dự chốc lát mới hỏi: “Tạ đại phu ở trong thành?”

“Đúng vậy.”

Động tác trên tay hẳn chợt dừng lại.

65. Chương 65: Bão Táp Mưa Sa Tối (2)

Ngày thứ năm, hai thành thị gần Uyển thành nhất gần đây đã truyền tới cấp báo hư hư thực thực có ca bệnh về dịch chuột. Ly đề hạ lệnh giới nghiêm toàn bộ vùng gần sông. Bởi chuyện được cấm mà tầng lớp thượng lưu đã hình thành chấn động, nay bắt đầu lan truyền tới bách tính.

Cửa thượng thư phòng bị mở tung, Úc Chính Huân vội vàng kích động sai bước tiến vào.

“Bệ hạ, đánh rồi!”

Tiêu Huyền bỏ quyển sổ trong tay xuống, đứng lên: “Đánh rồi?”

“Đúng vậy! Vừa nhận được tin tức.” Sắc mặt Úc Chính Huân hồng hào: “Trọng Nguyên đã dẫn đầu một nghìn thủy quân hạ thủy, Văn Long trấn giữ hậu phương. Lục Chuyên vẫn còn ở trên giường không dậy được.”

“Thủ hạ của hẳn phản ứng thế nào?” Tiêu Huyền hỏi.

“Hai trung tướng gây rối trước trận, bị Trọng Nguyên chém tể cờ ngay tại chỗ, sau đó không ai dám phản đối nữa.”

“Tốt lắm!” Ánh mắt Tiêu Huyền sáng lên, toàn thân tràn ngập hưng phấn không đè nén được: “Truyền lời của trẫm cho hai người, phải đánh thật vang dội, đánh cho đẹp! Đá tất cả bọn hải tặc cút khỏi lãnh địa nước ta! Lập uy cho trẫm, cho Đại Tề!”

“Bệ hạ yên tâm!” Úc Chính Huân cười nói: “Bọn họ là binh sĩ đi theo gia phụ, lại tri giao nhiều năm với thần, thần hiểu rõ nhất. Bọn họ nhất định sẽ không khiến bệ hạ thất vọng!”

“Tốt! Tốt lắm!” Tiêu Huyền đi xuống vỗ vai Úc Chính Huân: “Trẫm luôn tin tưởng ánh mắt của người! Lần hải chiến này quan hệ rất lớn, có thể lập lại quân uy tiến tới thay thế ảnh hưởng của Lục Chuyên trong quân hay không, tất cả đều dựa vào trận đánh này. Nếu trận chiến này thắng lợi, không chỉ giải trừ nguy cơ biên phòng đường biển, về cơ bản Đông quân cũng nằm trong tay trẫm. Sau này việc đoạt lại Đông quân sẽ là chuyện đương nhiên. Chính Huân, người phải quan tâm đến chuyện này nhiều hơn, có tin tức lập tức thông báo cho trẫm.”

“Bệ hạ yên tâm, thần nhất định làm tốt!” Úc Chính Huân cao giọng đáp.

Tổng Tử Kính xuất hiện ngoài cửa, nghe được lời thảo luận bên trong, thoáng dừng chân.

Tiêu Huyền đang vui vẻ, lập tức bắt chuyện: “Tử Kính tới đúng lúc. Chính Huân, người mau nói cho hẳn nghe một chút!”

“Bệ hạ muốn nói chuyện hải chiến?” Tổng Tử Kính cười cười, tiếp tục đi đến: “Thần cũng nghe nói đã có động tĩnh mới. Chúc mừng bệ hạ, chuyện luôn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.”

Tiêu Huyền nói: “Mới chỉ được đặt xuống một phần thôi. Kết luận ngay lúc này vẫn còn quá sớm. Chỗ Lục Minh có tin tức gì không?”

Tổng Tử Kính cúi đầu: “Tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch. Mầm dâu đã được phân ra rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể chia đến các hộ. Ước chừng khi hải chiến kết thúc cũng sẽ có kết luận.”

Tiêu Huyền sáng khoái thở ra một hơi, không che giấu được nụ cười hăng hái.

Ba năm rồi, ba năm cẩn thận từng đường đi nước bước, rất sợ xảy ra chuyện gì đó phá hủy cục diện cân bằng, mỗi một quân cờ đều phải cân đo đong đếm. Hắn là người từng trải sa trường, bừa bãi phóng khoáng không kiềm chế được, nay làm hoàng đế lại bó tay bó chân như thế đã gần như không chịu được nữa, chỉ chờ đến lúc có thể thoải mái tự do.

Khi hai người Tổng, Úc xin cáo lui, Tiêu Huyền gọi Tổng Tử Kính lại.

“Bên Ly quốc có tin tức gì không?”

Về mặt Tổng Tử Kính vô cùng bình tĩnh, thản nhiên: “Tất cả đều tốt, xin bệ hạ yên tâm.”

Tiêu Huyền vui mừng, ngữ khí bất giác nhu hòa hơn: “Chờ bên này kết thúc là có thể gọi nàng về nhà rồi.”

Tổng Tử Kính gật đầu nói đúng vậy.

Hắn ra khỏi đại điện. Vầng thái dương bên ngoài có chút chói mắt, làn gió đập vào mặt thật ấm áp.

Lòng bàn tay hắn đầy mồ hôi, lúc này bị gió thổi qua, ngược lại còn cảm thấy lạnh giá.

Miếng vải mỏng nhẹ rơi ra từ trong tay áo. Hắn mở nó ra một lần nữa, mấy chữ cực nhỏ phía trên viết ngắn gọn.

“Dịch chuột, hậu khốn Uyển thành.”

Tổng Tử Kính chỉ cảm thấy toàn thân lạnh đến nổi da gà, không hề cảm thấy một chút nắng nóng.

Trong khoảng sân trống trải, hắn đứng một mình, như có điều suy nghĩ. Một công công quản sự dẫn đám thái giám vội vã đi qua hành lang bên cạnh, nhìn thấy Tổng Tử Kính, do dự không biết có nên tới hành lễ hay không.

Bất ngờ, Tổng Tử Kính giơ tay lên, giống như dùng một lực rất lớn nắm chặt thứ gì đó.

Trong ánh mặt trời chói lóa, mọi thứ đều có chút mờ ảo. Công công cố gắng mở to hai mắt, chỉ nhìn thấy một thứ gì đó giống như giấy lá tả bay ra khỏi bàn tay Tổng Tử Kính.

Là đóa hoa sao?

Trong khi hắn còn đang hoang mang, Tổng Tử Kính đã thu tay, khôi phục vẻ mặt bình thường, hờ hững, ung dung chấp tay rời đi.

Lúc này, Lục Dĩnh Chi đang ngồi trong phòng khách, nhìn người phụ nữ đang khóc sụt sùi phía dưới một cách mắt kiên nhẫn.

Đã vào hè rồi, thời tiết nóng hơn, ve sầu trên cây không ngừng kêu, không khí rất ẩm ướt, mở cửa sổ cũng không thấy mát mẻ. Cứ ngồi như vậy khoảng một chén trà, bọn họ đã toát một lớp mồ hôi.

“Tẩu tẩu đừng khóc nữa.” Lục Dĩnh Chi ôn hòa nói: “Việc này cũng trách chính nhị ca. Ta đã sớm khuyên huynh ấy, La gia kia là thương nhân, sao có thể xứng đôi với Lan Nhi, xứng đôi với Lục gia ta? Thế nhưng huynh ấy cố tình không nghe, ham món lợi nhỏ mới ghép nên việc thân gia này. Nay hạt giống có vấn đề, bách tính cáo trạng, văn nhân viết thư, đám toan nho này không lúc nào chịu yên tĩnh, thư từ lên lớp liên tiếp xuất hiện trên bàn trong ngự thư phòng. Hoàng đế áp chế Lục gia chúng ta đã không phải chuyện ngày một ngày hai, hôm nay có được cơ hội tốt như vậy, nào có thể không cho chúng ta một đòn cảnh cáo?”

Lục Minh phu nhân ngồi bên dưới nghe vậy càng khóc thảm thiết hơn.

“Nương nương, người là tâm phúc bên cạnh hoàng đế, ngay cả người cũng nói vậy, chẳng lẽ không còn cách nào sao? Nếu vậy nhị ca của người phải làm thế nào?”

Lục Dĩnh Chi bị câu “tâm phúc” kia đâm cho toàn thân tê rần, phiến não nói: “Đâu chỉ nhị ca, toàn bộ Lục gia đều gặp nguy rồi!”

Sắc mặt Lục phu nhân trắng bệch như tờ giấy, toàn thân run run: “Nương nương! Muội tử tốt! Người cũng họ Lục! Chuyện của Lục gia cũng là chuyện của người! Người không thể mặc kệ được! Hiện nay sức khỏe quốc công đã như vậy rồi, ngoài cung chỉ còn đại bá và nhị ca người chống đỡ. Đại bá hiện đang bị thương, nhị ca người lại gặp phải chuyện này... Bây giờ... Bây giờ biết sống làm sao?”

Lục Dĩnh Chi mím chặt môi, ánh mắt lạnh lùng.

“Đúng vậy, giờ biết sống làm sao?” Nàng đứng lên: “Ba năm rồi, đã đến tận cùng rồi sao?”

Lục phu nhân bị lời nói tuyệt vọng của nàng làm cho sững sốt, dừng khóc ngẩng đầu nhìn nàng.

Trên gương mặt xinh đẹp của Lục Dĩnh Chi mang theo sự tang thương và mệt mỏi, còn có không cam lòng, thất vọng, đau khổ. Nàng cũng chẳng phải loại người vô tình.

Tháng trước Lục quốc công gục ngã, cứu lại rồi không thể nói chuyện nữa, nay đã nằm liệt tại giường, hoàn toàn do người ngoài hầu hạ. Lục Chuyên tuy tiếp quản Đông quân, nhưng nhát gan sợ chết, lại chỉ biết đến cái lợi trước mắt, không phải loại người có thể lĩnh binh được. Những đại tướng đi theo Lục quốc công, mấy năm nay liên tục bị phân đến những nơi khác, không phải quỳ dưới chân hoàng đế thì cũng từng bước suy yếu. Mà người của hoàng đế lại không ngừng cắm vào Đông quân. Chuyện liên quan đến giống lúa lần này của Lục Minh có thể dự đoán được là ai đã ra tay. Còn ai có quyền hành có thể làm lớn như vậy.

Lục Dĩnh Chi rất hận. Hận chính mình không phải nam nhi, hận chính mình không chiếm được trái tim Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền nặng tình cảm, nhìn cách hằn đối đãi với Tạ Chiêu Hoa là đủ hiểu. Nếu phần tình cảm này dành cho nàng, vậy Lục gia sẽ...

Lục Dĩnh Chi cảm thấy trong lòng đau nhức.

Không cam lòng.

Lục phu nhân lại liên miên nói gì đó, Lục Dĩnh Chi miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

“Tẩu tẩu đừng quá lo lắng. Cha có một phó tướng, nay đang làm khâm tra sử tại Châu châu, nắm giữ binh quyền một phương, coi như còn có tiếng nói. Ta sẽ gửi một phong thư cho ông ấy, xin ông ấy hỗ trợ giải quyết chuyện này. Tẩu về trước đi.”

Lục phu nhân cứ thế bị tiễn bước trong khi còn đang khóc sụt nước. Vẻ chán ghét, phiền não trên mặt Lục Dĩnh Chi không cần che giấu nữa, nàng xoay người gạt tất cả bình hoa, đĩa ngọc, khay bạc trên bàn xuống đất.

Nhất thời, toàn bộ thái giám, cung nữ trong cung đều quỳ xuống, không ai dám lên tiếng, càng không ai dám tiến lên khuyên nhủ vài câu. Lục quý phi dù biểu hiện khiêm tốn, khách khí với người ngoài, thế nhưng trở về cung lại nghiêm nghị hà khắc, lỗi lớn lỗi nhỏ đều trừng phạt không nương tay. Một năm nay hoàng đế sủng ái Dương phi, Lục Dĩnh Chi càng ngày càng tâm tình bất định, vì vậy hiện giờ không ai dám ra mặt phá vỡ bầu không khí căng thẳng này.

Lục Dĩnh Chi nhìn dáng vẻ sợ hãi của bọn họ, lại nghĩ đến Lục gia ngày sau, càng cảm thấy giận không có chỗ bộc phát, cầm lấy món đồ trưng bày quý giá nào đó đập xuống đất.

Nàng rất ít khi xử phạt cung nhân về thể xác, bởi vì người ngoài có thể nhìn ra được. Nàng chỉ đập đồ vật, bất kể giá trị thể nào, sau này Tiêu Huyền sẽ đưa đồ mới vào đúng định kỳ.

Sau khi đã đập đầy đất, thứ còn lại chỉ là một mảnh tiêu điều.

Ngọc nát đá rời, từng mảnh phản chiếu gương mặt mất mát của nàng.

Lục Dĩnh Chi cười khổ sở. Nàng không muốn thừa nhận, ngay từ đầu, nước cờ này đã đi sai ngay từ đầu.

“Nương nương!” Một tiểu thái giám chạy vào từ ngoại đình, thấy cảnh tượng này, nhất thời giật mình đứng lại.

“Chuyện gì, nói!” Lục Dĩnh Chi quát lớn.

Tiểu thái giám kinh hồn bạt vía đi tới, nói bên tai Lục Dĩnh Chi: “Hải chiến bắt đầu rồi.”

Toàn thân Lục Dĩnh Chi chấn động, chân như nhũn ra, ngã ngồi lên ghế.

Phía chân trời vang lên một tiếng sấm rền, tiếng vó ngựa giục giã, một nhóm hơn mười kỵ binh phóng như bay trên cánh đồng trống, xa xa hướng về phía này.

Trần đô úy đẩy tiểu binh ra, đứng trên đài cao nhìn về phía xa. Y phục của đám người kia bình thường, dẫn đầu là một nam tử cười một con ngựa đen cường tráng.

Tốc độ của người kia nhanh như chớp, chưa được bao lâu đã xuất hiện bên ngoài rào chắn. Con ngựa bị kéo chặt dây cương, cấu kính phun khí.

Trần đô úy từ phía trên hô xuống: “Người tới là ai?”

Một trong số người phía sau trả lời: “Ngô vương đích thân tới, lệnh cho người nhanh chóng mở cổng!”

Thật ra Trần đô úy chỉ chờ những lời này, ôm nắm tay hướng lên trời nói: “Hạ quan không hay biết Ngô vương đại giá, có chỗ không chu toàn mong được khoan dung. Chỉ là, mấy ngày trước bệ hạ đặc biệt hạ lệnh, trước khi ôn dịch được giải quyết, bất cứ người nào cũng không được ra vào Uyển thành, đặc biệt là Ngô vương diện hạ. Vì vậy hôm nay hạ quan không thể tuân theo mệnh lệnh, xin diện hạ hiểu cho.”

Ngô Thập Tam tức giận vung roi đánh tới, các binh sĩ phía trước vội vàng né tránh.

“Bệ hạ đặc biệt hạ lệnh? Người gạt ai vậy?”

Trần đô úy đã có chuẩn bị từ trước, vung tay lên, một tiểu binh dưới đài nâng đến mặt chỉ của hoàng đế.

Ngô Thập Tam vội vàng thúc ngựa đến, vừa nhìn thấy mấy chữ màu đen, ấn đỏ trên tờ giấy vàng kia, suýt chút nữa xé rách thánh chỉ này.

Thủ hạ của hắn vội vàng kéo hắn: “Vương gia, không được!”

Ngô Thập Tam hốt hển kêu to: “Để bản vương vào! Chúng ta không nói cho hoàng đế là được!”

Trần đô úy dở khóc dở cười: “Điện hạ đừng làm khó dễ hạ quan. Bệ hạ có chuyện gì là không biết?” Hắn vừa nói vừa xuống đài: “Bệ hạ cũng vì tốt cho điện hạ. Trong thành hiện giờ lan truyền ôn dịch, đã chết quá nửa, điện hạ thân thể ngàn vàng, nếu có gì sơ xuất, dùng đầu của hạ quan và tất cả binh sĩ cũng không đền tội được.”

Ngô Thập Tam nóng ruột đến đỏ mắt, thế nhưng cũng biết một khi hoàng đế đã kiên quyết thì bất luận kẻ nào cũng không làm trái được. Hắn đành phải lùi một bước.

“Được, ta không vào. Các người hô vào trong cho ta, tìm một nữ đại phu tên Tạ Hoài Mân, ta muốn gặp nàng!”

“Đại phu Tiểu Tạ?” Trần đô úy kinh ngạc: “Nữ đại phu này hạ quan cũng biết. Nói cũng khéo, hôm qua nàng lên tường thành thông báo đã nghiên cứu ra một loại thuốc gì đó, hiệu quả tốt, có thể cứu người. Hôm nay sẽ đưa phương thuốc tới!”

Ngô Thập Tam sải bước lên trước, nắm lấy cánh tay Trần đô úy: “Nàng không có việc gì? Lúc nào nàng lên tường thành? Ở đâu?”

Trần đô úy đau đến mức nhú máu: “Chính là buổi trưa, cũng sắp rồi.”

Đúng lúc này, Tạ Hoài Mân xuất hiện như đấng cứu thế trên tường thành, Trần đô úy kích động đến mức kêu to: “Tới rồi! Người tới rồi!”

Ngô Thập Tam quay đầu nhìn lại, trên tường thành nhiều hơn vài người, một trong số đó là Tạ Hoài Mân.

Hắn bỏ Trần đô úy lại, dùng cả chân cả tay trèo lên trên đài.

Thật ra Tạ Hoài Mân đã nhìn sang bên này, nhưng không nhận ra Ngô Thập Tam, còn tưởng là một con tinh tinh đang trèo lên đài, suýt chút nữa hưng phấn gọi đồng sự xem cùng.

Lúc này, tinh tinh hướng về phía nàng hô lên: “Tiểu Tạ...”

Thập Tam?

Tạ Hoài Mân hô đáp: “Thập Tam...?”

Tiếc rằng một trận gió thổi tới đánh tan tiếng nói của nàng.

Đang bận chết người, tên này vì sao còn chạy tới khu thiên tai?

Ngô Thập Tam cũng đang gấp đến độ đỏ mắt, chỉ hận cha mẹ không sinh inh một đôi cánh.

Chỉ có Tạ Hoài Mân nhanh nhạy. Mấy ngày nay bọn họ truyền vật dụng ra ngoài thành đều dùng dây thừng. Nàng lập tức dùng bút viết lên một mẩu giấy, đặt thảo dược và phương thuốc mới làm thử bên trên, kéo sợi dây thừng chuyển cái rổ sang bên kia.

Ngô Thập Tam chỉ chờ chiếc rổ đến nơi lập tức đoạt lấy, đọc tờ giấy nhắn.

Bên trên viết: “Tôi rất ổn. Tình hình đang chuyển biến tốt đẹp. Cậu mau về đi, đừng thêm phiền!”

Ngẩng đầu lên, Tạ Hoài Mân ở phía xa đang cười vẫy tay với hắn. Nàng gầy đi một chút, nhưng có vẻ rất có tinh thần. Ngô Thập Tam thoáng yên tâm.

Còn Trần đồ úy rưng rưng nước mắt, chỉ nhớ đến bách tính được cứu chữa, lập tức gọi y quan tới lấy dược.

Ngô Thập Tam cầm tờ giấy, hô về phía Tạ Hoài Mân: “Ta không quay về! Ta chờ người đi ra!”

Hắn dùng chút nội lực, Tạ Hoài Mân nghe được rõ ràng, đồng nghiệp bên cạnh cũng vậy, đều mờ ám nở nụ cười.

Tạ Hoài Mân vừa buồn bực vừa xấu hổ. Tên này chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nơi này đang có dịch chuột còn tới đây diễn trò cảm động, chưa thiếu ăn chưa biết đói, chưa hấp hối chưa biết sinh mệnh đáng giá.

Chuyện nàng cần làm rất nhiều, lười dài dòng với cậu ta, chỉ phất tay qua loa, tỏ vẻ đuổi cậu ta đi, sau đó cùng đồng nghiệp xuống khỏi tường thành.

Ngô Thập Tam hấp tấp gào lên to hơn: “Tiểu Tạ! Người phải khỏe mạnh ra khỏi đó! Biết không?”

Hắn lấy hơi rất sâu, chữ “không” kia vang vọng trên không gian trống trải, vì vậy trên đỉnh đầu Tạ Hoài Mân cứ quanh quẩn một dãy “không...”, “không...”, “không...”, như một hàng quạ đen xếp hàng bay qua.

Đại phu Tiểu Tạ tuy sắc mặt sa sầm, nhưng trong lòng lại ấm áp, nàng cũng hô về phía Ngô Thập Tam: “Tôi biết rồi! Tôi nhất định sẽ không sao! Tất cả mọi người sẽ không sao...”

Ngô Thập Tam tham lam nhìn theo dáng người mảnh khảnh của nàng biến mất trên tường thành, thật lâu không động đậy.

Cửa cung nguy nga thong thả mở ra, một con ngựa khải cấp vọt vào, tiếng vó ngựa dồn dập như mưa tuôn, bóng người phi về phía trước như bay khiến bọn nội giám và thị vệ đều giật mình nhìn lại.

“Tin chiến thắng...”

“Tin chiến thắng...”

“Đông Hải đại thắng...”

Vinh Khôn dùng đôi chân già chạy vào thượng thư phòng. Tiêu Huyền đã nghe được tiếng động từ lâu, chạy ra ngoài đón tin, suýt chút nữa đụng Vinh Khôn ngã ra đất.

“Bệ hạ, là tin chiến thắng từ Đông Hải!”

“Để trẫm xem!” Tiêu Huyền gần như giật lấy tin chiến thắng trong tay lão, mở ra xem.

Trong đôi mắt vị đế vương trẻ tuổi bắn ra những tia sáng phấn khích, giống như mãnh thú nhìn thấy con mồi cuối cùng cũng lọt vào phạm vi săn bắt, lại giống như một con sói trải qua một đêm dài chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được thời khắc thích hợp để vồ tới.

“Chúc mừng bệ hạ.” Vinh Khôn cùng bọn cung nhân quỳ dưới chân Tiêu Huyền.

Úc Chính Huân cũng nhận được thông báo, dẫn theo phó tướng vội vàng tới chúc mừng.

Tiêu Huyền đứng trên những bậc thang cao trên điện, đón ánh mặt trời rực rỡ ngày hè, sang sảng cười vui sướng, dưới chân là thần dân trung thành với hần, là giang sơn mà hần từng bước ổn định.

Hần gần như vô thức quay đầu nhìn về phía sau.

Thế nhưng sau lưng hoàn toàn trống trải.

Cửa thư phòng u ám rộng mở, gió khe lùa qua, trong yên ắng mang theo vẻ cô độc.

Hần đứng một mình trên đài cao, bên cạnh, không có người kia.

Người con gái hần từng hứa hẹn sẽ cùng nàng chia sẻ vinh quang và thắng lợi, người con gái hần từng thề sẽ trao cho nàng tất cả.

Khóe miệng vốn đang tươi cười đặc ý bỗng trở bên cay đắng.

Bình thường nàng luôn thích lải nhải dài dòng, luôn miệng nói rất nhiều đạo lý. Nàng từng nói một câu: “Người ta thường nói, chúng ta luôn dùng tất cả những gì chúng ta có để đổi lấy những gì chúng ta không có. Vì vậy, khi có được rồi, song hành với vui sướng sẽ là mất mát và khổ sở.”

Hần dùng sự chia lìa của hai người để đổi lấy sự thanh trừ thiên hạ. Có đáng hay không, chính hần cũng không rõ. Chỉ là, quãng thời gian ba năm, cô đơn luôn như hình với bóng, chưa từng tách rời.

Lúc này, Tống Tử Kính cùng Tạ Mạch Dương và mấy vị đại thần chờ ở ngoài điện mới đi tới.

Tiêu Huyền đã thu lại vẻ cô đơn trên mặt, cười nói với bọn họ: “Cuối cùng trăm có thể an tâm ngủ một giấc rồi.”

Tạ Mạch Dương tiến lên nịnh hót: “Đông Hải báo thắng, toàn bộ dựa vào quyết sách anh minh của bệ hạ, dùng người chính xác. Đây đúng là phúc của chúng vi thần, càng là phúc của con dân Đại Tề!”

Tiêu Huyền bật cười một tiếng, thành ra tạm quên ưu sầu.

Tên nhóc nhà họ Tạ này kinh tài tuyệt đỉnh, thủ đoạn như Tống Tử Kính, làm việc cũng thận trọng thỏa đáng, là một người đáng tin cậy giao phó, điều không tốt duy nhất chính là quá tranh cường hiếu thắng kiêu thích nịnh hót, nói năng lại có phần tùy tiện. Dù sao Tạ gia cũng là hậu tộc, phải có chút thế lực và uy tín. Tạ Chiêu Du là một con một sách, chủ sự tương lai của Tạ gia sợ rằng sẽ rơi vào đầu Tạ Mạch Dương. Chỉ hy vọng hần ăn chút khổ, mài dũa cho góc cạnh để tương lai có thể gánh vác việc lớn.

Có điều, tính cách liều lĩnh này thành ra rất giống với đường muối hoàng hậu của hần, thê tử nhà mình.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tiêu Huyền bỗng nảy ra chủ ý. Hần cho cung nhân lui, gọi các đại thần thân tín vào thư phòng.

“Bên Đông Hải, Lục gia hiện giờ thế nào rồi?”

Sau khi cai quản hình bộ, Tống Tử Kính nắm giữ luôn cả tổ chức tình báo Đông Tề, mọi chuyện lớn nhỏ đều nằm trong đầu.

Hần lập tức đáp: “Lục gia còn chưa phục hồi tinh thần từ án giống lúa, Đông Hải báo thắng, bọn chúng phản ứng không lớn. Nhưng bách tính vùng duyên hải đều ủa ra đường chúc mừng, liên thanh tán thưởng hai vị tướng quân Trọng Nguyên, Thứ Chi chiến thắng oai hùng. Lần này hải chiến liên tục thắng trận, cộng với việc sử dụng thuyền chiến kiểu mới và hỏa dược mà hoàng hậu góp ý cải tiến, bên ta tổn thất rất nhỏ, trước giờ chưa từng có. Vì vậy, uy tín của Trọng Nguyên và Thứ Chi trong quân tăng mạnh, cả bệ hạ và nường nường cũng được thừa nhận gấp bội so với trước.”

Tiêu Huyền vừa tỏ ý bảo bọn họ dùng trà vừa nói: “Trăm là người nặng tình cũ. Dù sao Lục gia cũng từng trợ giúp trăm, trăm không muốn được chim quên nả, được cá quên nơm, đũa tặn giết tuyệt bọn họ. Bọn họ không chịu thua kém, bại hoại triều cương, không thể tha thứ, nhưng tội cũng không đến mức phải chết.”

Vẫn là Tạ Mạch Dương tuổi trẻ xúc động, lại xung đột với lợi ích gia đình, không nhận được nói: “Bệ hạ nói rất đúng. Một mẫu đất một mảnh ruộng cũng có thể sống được đầy thôi.”

“Người nha!” Tiêu Huyền nói rất hiền hòa, không có vẻ gì tức giận, chỉ dùng sách gỗ đầu hấn: “Người cứ như vậy sớm muộn gì cũng gây chuyện! Hoàng hậu không ở trong cung, không trói buộc được Tạ gia, người còn không biết giúp nàng bớt lo!”

Tuy Tạ Mạch Dương chưa từng gặp mặt vị đường muội hoàng hậu này, nhưng hấn biết Tạ gia có ngày hôm nay không thể thiếu công sức của nàng, trong lòng thật ra vô cùng kính trọng.

Tiêu Huyền nói: “Chuyện của Lục gia không cần ép quá chặt. Điều quan trọng là Lục gia nghiêng ngã, Trương gia vẫn bị gò ép nay không còn người trông coi nữa. Hứa thái thú của Đông phủ một năm trước đã dâng tấu xin cáo lão hồi hương. Trẫm tính rằng Đông phủ cần một trưởng lão có danh vọng như ông ấy trấn giữ mới giữ ông ấy lại một năm. Nay hải chiến thắng lợi, thân thể Hứa lão cũng không tốt, vị trí thái thú Đông phủ này lại bỏ trống...”

Tạ Mạch Dương nhanh trí, lập tức quỳ xuống trước mặt hoàng đế: “Thần xin được điều động về Đông phủ san sẻ vì bề hạ!”

Tiêu Huyền cười: “Người đúng là lanh lợi.”

“Tạ bề hạ khen ngợi!” Tạ Mạch Dương cũng không khách khí.

Tiêu Huyền sâu xa nói: “Trấn giữ Đông phủ không dễ dàng. Ba thế lực Trương, Lục và triều đình vương mắc vào nhau, ngoài có giặc Oa xâm chiếm, trong có bách tính cần trấn an, trên giang hồ còn có bang phái Diêm châu. Mạch Dương, người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Thần đã nghĩ kỹ rồi!” Tạ Mạch Dương kiên định nói: “Nếu thần có lòng có sức, ở nơi nào cũng có thể chia sẻ cùng bề hạ, có thể làm hậu thuẫn cho hoàng hậu nương nương.” Hơn nữa, sau này hoàng hậu quay về triều, Tạ gia không còn sức yếu lực mỏng nữa mới có thể trở thành hậu thuẫn vững chắc.

Tiêu Huyền gật đầu: “Làm cho tốt!”

Chạng vạng ngày đó, ráng chiều đầy trời, chiếu rọi vào ngói lưu ly của hoàng thành tạo thành những dòng chảy vàng rực mênh mông, liên tục biến đổi trên những bức tường cung màu đỏ thắm.

Tạ Mạch Dương đầy bụng chí lớn ra khỏi hoàng cung, trước khi lên xe ngựa còn quay đầu lại nhìn chân trời xa xa phía Tây, tràn ngập nhiệt huyết tuổi trẻ.

Có lẽ hấn còn chưa biết, trong thâm cung, Lục quý phi đã một đêm không ngủ.

Có lẽ hấn cũng không biết, Tạ hoàng hậu nhà hấn, đang mặc áo vải trăm gổ, mệt mỏi nhưng mừng rỡ bước theo dòng người ra khỏi Uyển thành. Cùng là một mảnh trời chiều nhưng nó lại chiếu sáng gương mặt tươi cười rạng rỡ của nàng.

Trải qua nửa tháng chờ đợi, Ngô Thập Tam đã không còn kiềm chế được nữa, đẩy bọn thị vệ ra lao về phía trước.

Tạ Hoài Mân cười âm áp, há miệng định nói lại bị Ngô Thập Tam ôm chầm vào lòng.

Nàng hơi sững sốt, nhận ra bờ vai Ngô Thập Tam đang run run, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thập Tam, tôi không sao. Xin lỗi.”

Lúc này, Ngô Thập Tam mới buông nàng ra, sau đó gơ tay vỗ vào trán Tạ Hoài Mân một cái.

“Người, nữ nhân này, làm việc không bao giờ động não sao?”

Tạ Hoài Mân bực bội: “Trước thì cậu động tay động chân với tôi, sau lại bạo lực. Cậu vẫn còn biết tôi là phụ nữ đấy à?”

Ngô Thập Tam giậm chân: “Suýt chút nữa người chết luôn trong đấy rồi, biết không hả? Cái đầu này của người dùng để làm gì?”

“Dở hơi, vì sao cậu lại cho rằng tôi không biết trong đó nguy hiểm?” Tạ Hoài Mân thần nhiên nói: “Tôi là đại phu, cứu người là nghĩa vụ của tôi. Ngô thiếu gia, nếu là cậu cậu sẽ làm thế nào?”

Ngô Thập Tam tức giận đến mức tóc dựng đứng cả lên: “Lúc nào người cũng đầy lý do lý trầu! Ta nói không lại người!”

Nói xong xoay người bỏ đi.

Tạ Hoài Mân không biết nên khóc hay nên cười: “Giận thật à? Ai da! Tôi cũng rất cảm kích sự quan tâm của cậu! Thập Tam? Ngô Thập Tam? Ngô thiếu gia?”

Dân chúng Uyển thành đều đang đắm chìm trong sự vui sướng thoát khỏi cái bóng tử thần, người thân ôm nhau khóc nỉ non, không ai chú ý tới một cậu ấm đang giận dữ và một cô nương đang đuổi theo xin lỗi.

Tạ Hoài Mân và Ngô Thập Tam cười đùa một trận, hai người đều đã đói bụng, tạm thời đình chiến, tìm chỗ nào đấy để ăn.

Ngô Thập Tam nhiều tiền nhiều cửa, mới tới Uyển thành nửa tháng đã mua phòng ốc xung quanh. Địa chủ kia bởi vì chuyện ôn dịch nên đã dẫn gia đình chuyển tới nơi khác, phòng ở vừa rộng rãi vừa rẻ tiền, ngói xanh tường trắng, tràn ngập phong cách Giang Nam.

Ngô Thập Tam đặc biệt sắp xếp một biệt viện cho Tạ Hoài Mân. Tiểu viện đó tên là Quân Lan viện, đoán chừng trước kia từng cho tiểu thư ở, nhỏ nhắn xinh xắn, hoa cỏ khắp nơi. Một chậu hoa mùa hè đang nở rộ, trên cây lựu đã kết thành những quả nho nhỏ.

Hai tháng trước Tạ Hoài Mân còn sống cuộc sống của nạn dân, nay từ nghèo khổ nhảy vọt cấp lên thành tiểu tư sản, cảm giác chênh lệch quá lớn, cộng thêm mùi hoa cỏ bị gió thổi phân tán, nhất thời cảm thấy choáng váng.

Dùng xong cơm tối, nàng thoải mái tắm nước nóng một lần, vừa khẽ ngâm nga một đoạn nhạc vừa bước ra sân hóng gió. Vừa mới vòng qua một cây tường vi, nhìn thấy bóng lưng màu xanh thiên thanh đứng bên khóm trúc kia, tất cả cảm giác khoan khoái lập tức tan thành mây khói, giống như bị tạt ột bát nước lạnh.

Vì sao anh ta lại ở đây?

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Tạ Hoài Mân lấy lại bình tĩnh, sau đó đi tới, phất áo quỳ xuống: “Hạ quan khấu kiến hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế.”

66. Chương 66: Bộ Mặt Thật Của Cố Nhân

Vũ Văn Dịch xoay người lại. Đôi lông mày khí khái của hắn đang nhíu lại không thoải mái, trong ánh mắt mang theo sự nghiễm khắc và khó hiểu.

Trong mắt hắn, bóng người đang quỳ trên mặt đất kia có một loại gai mắt nói không nên lời.

Tạ Hoài Mân mặc một bộ thường phục màu hồng cánh sen, khiến nàng nhìn có vẻ không quá gầy, mái tóc ẩm ướt còn xõa trên vai, rủ xuống hai bên, làm nổi bật gương mặt chỉ nhỏ bằng một bàn tay của nàng, làn da nhẵn mịn trong sáng như sứ trắng. Tuy cúi đầu thấp tầm mắt, nhưng trông mắt dưới đôi mi không ngừng chuyển động.

Trong khoảnh khắc đó, tâm trạng của hắn thoáng xao động, cuối cùng cũng có chút an tâm – đã nhìn thấy nàng thật sự bình yên vô sự.

“Đứng lên đi, mặt đất lạnh.” Ngữ khí bình thản.

“Tạ ơn bệ hạ.” Tạ Hoài Mân đứng lên, nhưng đầu vẫn không ngẩng.

“Người biết là trẫm?” Hắn hiểu kỳ.

Tạ Hoài Mân đáp: “Bệ hạ từng ban thưởng cho hạ quan một chiếc ô. Tuy công công không nói, nhưng thần thấy chiếc ô đó là vật trong hậu cung, không phải thứ mà quan viên có thể dùng. Bởi vậy mới tiếp tục suy luận, không khó đoán ra thân phận của bệ hạ.”

Vũ Văn Dịch không khỏi mỉm cười.

“Người rất thông minh.”

“Bệ hạ quá khen.” Tạ Hoài Mân đứng mực đáp lời.

Vũ Văn Dịch bước ra khỏi bóng của khóm trúc, đi tới trước mặt nàng.

“Lần ôn dịch ở Giang Nam này, công trạng của Tạ đại phu rất lớn, đặc biệt là chuyện dịch chuột, có thể coi là giành công đầu. Người, đã lập được công lớn!”

Tạ Hoài Mân chỉ cười người nói: “Công trạng của thần đối lấy từ tính mạng của dân chúng, thần không cần công danh gì, chỉ mong bách tính được cả nhà an khang, an cư lạc nghiệp.”

Ý cười trên gương mặt Vũ Văn Dịch càng rõ ràng, nhìn chăm chăm cái đầu cúi gằm của nàng.

“Người nói rất đúng. Nhưng dù sao Tạ đại phu đã lập công, nên luận công ban thưởng.”

Tạ Hoài Mân mở to mắt. Dù có khiêm tốn thế nào, lúc này lỗ tai cũng dựng thẳng lên. Nàng nghe hoàng đế nói: “Từ hôm nay trở đi, người là y quan áo đỏ của nội y giám, thái y đứng hàng ngũ phẩm, được phép lên điện.”

Cuối cùng Tạ Hoài Mân cũng ngẩng đầu lên.

Lập tức thăng bốn cấp, từ công nhân viên chức bình thường lên làm cán bộ cấp phó phòng, trời có sập xuống cũng không quá đáng. Chiêng trống vang trời, hoa tươi pháo nổ. Đại phu Tiểu Tạ lập tức cười nịnh nọt, định quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Chỉ là gối còn chưa chạm đất, cổ tay đã bị nắm lại.

“Đã nói không cần.” Ngự khí tuy mang theo vẻ mệnh lệnh nhưng lời nói lại rất ôn hòa.

Tạ Hoài Mân ngẩn người đứng thẳng lại, nhìn nhìn cánh tay bị Vũ Văn Dịch nắm, lại nhìn nhìn vị hoàng đế cao quý kia, nhất thời có chút mơ hồ.

Giây tiếp theo, Vũ Văn Dịch buông tay nàng ra, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Tạ Hoài Mân vô thức xoa xoa cổ tay, bầu không khí giữa hai người trở nên có chút xấu hổ.

Sau đó vẫn là Vũ Văn Dịch hắng giọng, tiếp tục nói: “Nói công lao của người rất lớn còn vì loại thuốc trị dịch chuột người phát minh ra, công hiệu rõ ràng. Chư vị lão thái y trong y cục vô cùng khen ngợi. Mấy ngày trước Tần quốc đưa tới quốc thư, ngàn vàng xin phương thuốc, còn mời người tới Tần quốc một chuyến.”

Tạ Hoài Mân kinh ngạc: “Bệ hạ không đồng ý đấy chứ?”

“Đồng ý cái gì?” Hoàng đế giả bộ hồ đồ.

Tạ Hoài Mân vội vàng nói: “Chính là chuyện đi Tần quốc đấy ạ. Thần không muốn tới chỗ bọn họ. Chuyện cao Như Ý lần trước có lẽ bọn họ hận thần đến chết. Dịch chuột lần này cũng phát xuôi theo dòng nước, thần luôn cảm thấy chuyện này có quan hệ tới bọn họ. Nếu thần đi Tần quốc, sợ rằng sẽ bị nghiền xương thành bụi. Bệ hạ coi như thần có công, thương xót cho thần đi!”

Vũ Văn Dịch cảm thấy một tràng phát biểu này của nàng vô cùng thú vị, không khỏi lần đầu tiên trong đời muốn trêu chọc nàng: “Nhưng nếu không đồng ý, quan hệ hai nước căng thẳng, chiến loạn phát sinh, sinh linh đồ thán thì phải làm sao?”

Có điều, Tạ Hoài Mân không phải người ăn không ngồi rồi, nàng hùng hồn nói lý lẽ: “Sự hưng vong của quốc gia là trách nhiệm của toàn dân, sao có thể đổ lên đầu một nhân sĩ nước láng giềng như thần được? Huống hồ, Đại Ly đường đường thực lực hùng mạnh, quân trang đầy đủ, sao có thể để Tần quốc chèn ép trực lợi như thế. Nếu bệ hạ có thời gian ở đây đặt vô số giả thiết, còn không bằng tập trung vào chuyện cao Như Ý. Lần này Giang Nam tổn thất rất nặng, trong chốc lát khó khôi phục như trước, nếu Tần quốc lợi dụng lúc này đẩy mạnh tiêu thụ cao Như Ý trong dân gian, lừa gạt bách tính hút thứ đồ để quên đau khổ trước mắt, cảnh tượng tương lai sẽ rất khủng khiếp. Đại Ly rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Sắc mặt Vũ Văn Dịch lập tức trầm xuống.

Tạ Hoài Mân thấp thỏm, vội vàng nói: “Thần nói sai gì rồi ạ?”

“Không. Người nói không sai.” Giọng nói Vũ Văn Dịch trầm thấp: “Người nghĩ rất chu đáo. Trẫm không nhìn lầm người.”

Tạ Hoài Mân tận dụng mọi cơ hội a dua: “Bệ hạ anh minh.”

Vũ Văn Dịch khẽ cười: “Người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi. Sau này cùng trẫm hồi kinh.”

“Vâng.”

Vũ Văn Dịch đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa viện, hắn bỗng dừng chân, xoay người nói: “Công danh của người, không phải đổi lấy từ mạng sống của bách tính. Mà từ những bách tính may mắn thoát chết trao tặng.”

Tạ Hoài Mân kinh ngạc nhìn hắn. Ly để lại ung dung xoay người, rời đi rất nhanh.

Tạ Hoài Mân gãi đầu. Tâm tư lãnh đạo đúng là khó đoán.

Ngô Thập Tam thò đầu vào từ trên tường, không cẩn thận bị Tạ Hoài Mân nhìn thấy.

“Họ Ngô kia! Cậu lặn ra đây cho tôi!” Tiểu Tạ rít lên.

Ngô thiếu gia rất oan ức lê từng bước tới gần: “Chuyện đó... Thật ra... người ta, không phải họ Ngô!”

“Mặc kệ cậu họ Ngô hay họ Sở.” Tạ Hoài Mân cười âm u: “Cậu thành thật khai báo cho tôi, rốt cuộc là thế nào?”

Ngô Thập Tam cảm thấy vô cùng phiền muộn. Theo kế hoạch đã định, thân phận của cậu ta không phải bị vạch trần trong tình huống thế này. Trong kế hoạch của cậu ta có sự nghiệp vĩ đại, có giai nhân ái mộ, có công tử ăn chơi trác táng xoay mình biến thành nam nhi đầy chí khí. Đến lúc đó, Tiểu Tạ sẽ ngăn người hỏi: Thập Tam, rốt cuộc cậu là ai? Khi đó hắn mới nhẹ nhàng nói ra thân thế.

Mà không phải giống hiện giờ, bị nha đầu Tạ Hoài Mân này chỉ vào mũi ép hỏi không chút phong phạm: “Rốt cuộc cậu có nói hay không?”

Kế hoạch luôn không theo kịp biến hóa, Ngô Thập Tam day day huyết thái dương.

“Người để ta nghĩ đã.”

Tạ Hoài Mân châm chọc: “Ngay cả cậu cũng không biết mình là ai? Cậu làm thế nào mà sống được đến giờ không biết.”

Ngô Thập Tam ủ rũ: “Đã phối hợp một năm rồi, vì sao không phối hợp thêm một thời gian nữa?”

“Tôi cũng muốn thế lắm!” Tạ Hoài Mân ném cho cậu ta một cái nhìn khinh bỉ: “Nhưng người khác thì không, cậu đã dẫn cả hoàng đế tới rồi, tôi còn có thể giả vờ căm tức hay sao? Cậu nói xem, nếu tôi có một ông anh trai hoàng đế, tôi sẽ là cái gì?”

Ngô Thập Tam ngu hết thuốc chữa: “Là gì?”

Tạ Hoài Mân bùng nổ.

Trong thời khắc Ngô Thập Tam cảm thấy đường xuống địa ngục mở ra, cuối cùng cũng không do dự nữa, gào lên: “Ta nói! Ta nói! Ta là Ngô vương của Tân Lăng phủ, trong tôn thất đứng hàng thứ mười ba! Tiên hoàng là bác của ta!”

“À.” Tạ Hoài Mân trở lại vẻ bình thường: “Thì ra là Ngô vương điện hạ.”

Ngô Thập Tam hỏi: “Từng nghe nói đến chứ?”

Tạ Hoài Mân lắc đầu: “Chưa từng.”

Ngô Thập Tam ngả ngửa: “Tân Lăng ấy! Tân Lăng tuần nam mỹ nữ ấy!”

Tạ Hoài Mân vuốt cằm đánh giá cậu ta: “Đúng là không ngờ nhà. Cậu lột tầng da bên ngoài xuống cho tôi nhìn thử coi.”

Lần này Ngô Thập Tam thật sự hoảng sợ, run run hỏi: “Người... Người... Người... Người biết ta dịch dung?”

“Tôi còn biết cậu đánh phần nữa cơ!” Tạ Hoài Mân chế nhạo.

Nàng còn tự khoe mẽ: “Ngô vương gia, không nói dối ngài, tôi đây là đệ tử kín của y thánh Trương Thu Dương, còn cái gì chưa từng nhìn thấy. Chút tiểu kỹ mặt nạ này của ngài còn chưa đủ để tôi nhìn vào mắt đâu!”

Nhưng sự thật là, khi hai người quen biết được hơn nửa năm, một ngày, Ngô Thập Tam say rượu ngã ra đất, Tạ Hoài Mân đi tới dìu cậu ta lên, nhìn thấy mặt cậu ta bị cạnh bàn vạch ra một tầng da, lúc đó nàng mới phát hiện trên mặt thằng nhóc này trùm thêm một tầng gì đó. Đương nhiên chuyện này cả đời Tạ Hoài Mân cũng sẽ không nói ra.

Sau khi bị khinh bỉ đủ rồi, Ngô Thập Tam đi tháo mặt nạ.

Trình tự cũng thật phiền phức, phải dùng loại thuốc đặc biệt đổ vào bồn nước hòa tan, sau đó dùng thứ gì đó tương tự như kem dưỡng da xoa lên mặt, làm mềm lớp mặt nạ, sau đó dùng nước thuốc rửa đi.

Lặng nhắng một lúc lâu, cuối cùng làn da cũng nhìn thấy mặt trời, Tạ Hoài Mân tò mò vươn tới trước nhìn kỹ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, bi thương trong lòng lập tức trào lên.

“Thập Tam...” Ngay cả giọng nói của Tạ đại phu cũng run run.

Ngô Thập Tam không kìm nén được đặc ý: “Thế nào? Đẹp trai không? Không phải ta tự tăng bốc, hoàng gia nhiều thiếu niên như vậy, chỉ có ta và hoàng đế là tướng mạo xuất sắc nhất.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.” Về mặt Tạ Hoài Mân tràn đầy cảm thông, vươn tay khẽ khàng chọch chọch da mặt cậu ta, bỗng nhiên tràn ngập lòng tin vỗ một cái lên vai Ngô vương gia: “Yên tâm đi, Thập Tam! Nể mặt chúng ta là anh em, hôm nay tôi chấp nhận không ngủ, điều chế thuốc cao thật tốt cho cậu, đảm bảo bôi đến đâu hết mụn đến đấy, dùng cho da nhạy cảm, không tái phát, hiệu quả nhanh, không có bất cứ tác dụng phụ nào! Ngày mai cậu ngủ một giấc thật say, ngày kia tỉnh dậy lại là một hảo hán!”

Ngô Thập Tam không hiểu gì: “Người đang nói gì vậy?”

Tạ Hoài Mân tìm cái gương đến: “Tự cậu xem đi.”

Gương mặt nhỏ, làn da trắng, mày kiếm mắt sáng, mũi ôi mỏng, đôi mắt, cái miệng đều mang theo vẻ đào hoa phong tình, đáng vẻ không chê vào đâu được. Chỉ là...

“Cái gương này lau chưa khô à?”

“Đồ ngốc! Là mụn trên mặt cậu đấy!”

Cái gương rơi trên mặt đất, keng một tiếng, cũng may là gương đồng nên không vỡ.

“Tiểu Tạ...” Ngô vương gia nhào tới: “Người nhất định phải cứu ta! Ta không cách nào gặp người nữa...”

Tạ Hoài Mân kiên nhẫn hỏi: “Đã bao lâu cậu không tháo mặt nạ rồi?”

Ngô Thập Tam nói: “Tháo mặt nạ rất phiền phức, mười ngày nửa tháng ta mới tháo ra rửa mặt một lần...”

Về mặt Tạ Hoài Mân cũng méo xệch theo, suy nghĩ xem nên làm thuốc cao hay trực tiếp đập chết thằng nhóc này.

Ngô Thập Tam không cam lòng, tự sướng hỏi: “Tuy rằng như vậy, nhưng người vẫn cảm thấy ta rất tuấn tú đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tạ Hoài Mân cười có lệ: “Nếu như mụn, trứng cá và tàn nhang đang lưu hành.”

Ngô vương gia lại ôm gương ai oán không ngừng.

Tên viết trên hộ chiếu của Ngô Thập Tam là Vũ Văn Diệp, Tạ Hoài Mân đề nghị đổi miệng gọi cậu ta là Tiểu Diệp Tử, gặp phải phản đối gay gắt, cuối cùng vẫn gọi là Thập Tam.

Đám mụn trứng cá trên mặt Ngô Thập Tam vô cùng có ý chí sống còn, không tình nguyện rời khỏi sân khấu, dù liên tiếp thất bại nhưng vẫn có không ít phần tử ngoan cố chiếm cứ lãnh địa không chịu lui.

Tạ Hoài Mân không đủ kiên nhẫn, dùng một câu hormone thời kỳ trưởng thành mất cân đối để đuổi Ngô vương gia đã qua thời kỳ trưởng thành đi, bảo cậu ta ăn chay, uống nhiều nước, rồi không thèm làm thuốc ới cho cậu ta nữa.

Nàng làm vậy cũng vì có lý do. Hiện nay bọn họ đang trên đường hồi kinh, đoàn người dài dằng dặc, trong đội ngũ còn có một vị hoàng thượng không chịu tiết lộ thân phận. Đi cùng nhóm lãnh đạo là một chuyện vô cùng phiền phức, phải hầu hạ bọn họ cho tốt, khiến bọn họ hài lòng. Lãnh đạo quốc gia, còn phải đề phòng ám sát. Mỗi ngày Tạ Hoài Mân đều lo lắng theo sát phía sau hoàng đế, đương nhiên không có thời gian rảnh để trị mụn cho Ngô vương gia.

Vũ Văn Dịch có thể tính là một ông chủ dễ hầu hạ. Anh ta nói ít, thích yên lặng, sinh hoạt không nhiều yêu cầu, cũng không soi mói cấp dưới. Chỉ là, lần này xuất cung, anh ta vốn có ý định khảo sát dân tình, vì vậy hành trình hồi kinh vốn là mười ngày đã bị kéo dài thành hơn nửa tháng.

Thời tiết đã rất oi bức, lúa nước dưới ruộng đã đơm bông màu xanh, dân chúng không phải chịu thiên tai, ôn dịch sống rất bình thản, an tĩnh.

Hôm nay đúng dịp chợ phiên, người qua lại trên đường tấp nập như trẩy hội, tiếng nhóm tiểu thương rao hàng, tiếng dân chúng gọi bạn gọi bè không dứt bên tai. Những cô gái phục trang sắc sỡ kết bạn dạo chơi, lưu luyến không rời trước cửa hàng sơn phấn, trang sức. Mấy đứa trẻ đứng trước cửa hàng đồ chơi bằng đường không chịu đi, khóc đến mức nước mũi ròng ròng, mẫu thân khuyên can mãi cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lấy tiền ra mua.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không che giấu tiếng cười thân thiện. Một cô gái trẻ đang mua sơn cũng nhìn lại đây, đột nhiên nhìn thấy vài người trong đám đông, gương mặt bỗng ửng hồng, vội giật gộc áo bạn đi cùng.

Trong dòng người, mấy người kia vô cùng bắt mắt.

Vũ Văn Dịch cao lớn anh tuấn, khí vũ hiên ngang, tuy chỉ mặc một bộ trường sam đơn giản nhưng khí thế vương giả thiên quân lại không dễ dàng bị che giấu như vậy. Dọc đường, các cô nương thiếu phụ đều ghé mắt, châu đầu bàn luận.

Vũ Văn Dịch đã nhiều tuổi như vậy, xưa nay luôn nổi bật, nhưng chưa từng bị soi mói như thế, dần dần có chút không chịu nổi. Có điều, về mặt anh ta ôn hòa một chút thì mấy cô gái cười ha hả; về mặt anh ta lạnh lùng một chút thì các cô gái lại liên tục hít sâu, thật là trái phải đều không xong, đúng là khó hiểu.

So với hoàng đế bề hạ nghiêm trang, Ngô Thập Tam và Tạ Hoài Mân không khác gì khỉ vờ từ núi xuống.

Chợ náo nhiệt, khắp nơi mua mua bán bán, Tạ Hoài Mân không chút khách khí kéo Ngô vương gia bỏ tiền túi ra. Ăn hết thịt dê xiên lại tới bánh rán trái cây, hết bánh rán lại muốn mua lạc rang.

Mấy tháng nay Tạ Hoài Mân trợ giúp khu thiên tai, tự cho rằng ngày ăn không no, đêm ngủ không đủ: “Bình thường ăn cơm đến một nửa lại có người đến gọi đi có việc, tôi còn phải nhả miếng cơm đã nhai một nửa ra ấy chứ.” Tạ đại phu miêu tả sinh động như thật.

Ngô Thập Tam rút cổ tỏ vẻ buồn nôn: “Câu này của ngươi vì sao nghe quen tai quá vậy?”

“Có sao?” Tạ Hoài Mân ha ha cười, bỗng nhiên kêu to: “A! Hạt dẻ rang đường! Là hạt dẻ rang đường! Thập Tam, tôi muốn ăn!”

Tên Ngô Thập Tam coi tiền như rác đành tiếp tục bỏ tiền, kết quả là sờ vào túi, chỉ còn có hai đồng.

Vậy mà cậu ta lại vui vẻ: “Xem đi! Vừa mua cây trâm kia cho ngươi đã tiêu hết tiền rồi! Ta đã nói miếng ngọc rẻ tiền kia có gì tốt, ngươi đừng mua còn không nghe! Giờ không có tiền, hôm nay đừng hòng mua được gì nữa!”

Tạ Hoài Mân quay ngoắt mặt đi.

Lúc này, một khối bạc vụn đưa tới trước mặt nàng.

Tạ Hoài Mân ngạc nhiên quay đầu lại, há hốc mồm nhìn sếp lớn: “Hoàng... đại nhân!”

Về mặt bình thần, cứng nhắc của Vũ Văn Dịch lúc này xem ra có pha vài phần buồn cười, anh ta chậm rãi nói: “Cầm chừng đi.”

“Cầm... Cầm ơn đại nhân!” Tạ Hoài Mân hết hồn nhận lấy bạc, hôm nay cũng không định mua thêm gì nữa.

Sếp lớn, hoàng đế ban cho bạc, phải đặt lên bàn thờ thắp hương cúng bái, ai dám mang ra tiêu?

Ngô Thập Tam lẩm bẩm: “Thật là, đều chiều người sinh hư rồi.”

Tạ Hoài Mân ngọt lịm dựa tới: “Thập Tam gia, cũng là ngài chiều tiểu nữ đấy thôi!”

Ngô vương gia nổi da gà đầy mình.

Một bà thím bán son và hoa cài tóc bên cạnh tò mò tới gần hỏi: “Cô nương, người vừa rồi là đại nhân nhà cô à?”

Hai người Tạ, Ngô đồng loạt quay đầu nhìn bà ấy.

Bà thím kia nhiệt tình nói: “Mấy người từ bên ngoài đến phải không? Ai da! Đại nhân nhà các người nhìn thật tuần tú! Ta đây sống nửa đời người rồi còn chưa từng nhìn thấy người nào tuần tú như vậy đâu! Ông bà chủ nhà các người phải tích bao nhiêu phúc khí mới được một nhi tử như vậy nha!”

Đúng vậy. Tạ Hoài Mân nghĩ thầm, người thường ai làm được hoàng đế đâu.

Bà thím tiếp tục vui vẻ nói: “Đại nhân nhà các người làm gì? Đã thành thân chưa? Ta có một cô cháu họ đang tuổi lớn đấy!”

“Hả?” Hai người Tạ, Ngô đồng thanh kêu lên.

Bà thím vẫn tự nói: “Thành thân rồi cũng không sao, có một phu quân như thế kia, làm thiếp cũng được...”

Tạ Hoài Mân khốn khổ ngắt lời bà: “Thím à, làm thiếp của đại nhân nhà chúng tôi cũng không dễ như vậy đâu!”

Ngô vương gia gật đầu hết sức đồng ý.

Bà thím rất đắc ý nói: “Nhà cháu họ ta buôn bán gỗ, gia thế lớn mạnh, diện mạo cũng xinh đẹp trăm người có một, cầm kỳ thi họa thứ gì cũng tinh thông. Đừng nói là đại nhân nhà người, đưa vào trong cung làm nương nương cũng đủ tư cách ấy chứ!”

Vậy thì bà đưa đi đi.

Tạ Hoài Mân liếc mắt nhìn thấy Vũ Văn bệ hạ đã đi hơi xa, những thị vệ mặc thường phục cũng đã đi theo, vì vậy nàng bắt đầu cười giảo hoạt.

Mỗi lần nàng cười như vậy, Ngô thiếu gia đều rất căng thẳng.

“Thím à.” Tạ Hoài Mân không nhanh không chậm nói: “Thật ra thím không biết, đại nhân nhà chúng tôi, ngài khắc vợ!”

Bà thím kinh ngạc, hạ giọng nói: “Có khắc vợ hơn hoàng đế không?”

Ngô Thập Tam bắt đầu đổ mồ hôi. Còn Tạ Hoài Mân càng thêm hưng phấn, rất bà tám mà hạ giọng, sát lại nói: “Còn lợi hại hơn vị kia nhiều!”

“Sao? Khắc thế nào?” Bà thím rất bất quái.

Tạ Hoài Mân nháy mắt: “Lấy một người chết một người, sau này ngay cả thiếp chưa qua cửa, mới đính hôn thôi đã sống không nổi rồi.”

Ngô Thập Tam cười còn méo hơn cả khóc.

Bà thím trợn mắt há mồm: “Ai da, khủng khiếp như vậy sao? Ông chủ nhà người đã gọi người phá giải chưa?”

“Sao chưa!” Tạ Hoài Mân tiếp tục buôn chuyện: “Nhưng bán tiên kia nói đây là mệnh của đại nhân nhà tôi. Kiếp trước ngài phạm lỗi với Nguyệt Lão, đời này không có chỉ hồng nào lâu dài. Là mệnh rồi, không đổi được.”

Bà thím ai da kêu lên, vẻ mặt tiếc nuối. Tiểu Ngô ở bên cạnh đang mãnh liệt ho khan.

Tạ Hoài Mân đang nói hăng say, không ngừng lại được: “Cũng may một vị phu nhân nhà tôi đã sinh được một thiếu gia, vì vậy cũng không lo không có người nối dõi. Đại nhân nhà chúng tôi cũng không muốn kết hôn nữa.”

Ngô Thập Tam sắp ho ra máu đến nơi.

Tạ Hoài Mân ngoảnh mặt làm ngơ, kết luận lại: “Vì vậy, thím à, cháu gái nhà thím tới chậm rồi, lần sau đến sớm hơn đi.”

Bà thím bỗng nhiên ngăn người, ngượng ngùng cúi đầu.

Loại tình hình này thường chứng minh một tình huống.

Tạ Hoài Mân xoay người, nhìn thấy Vũ Văn bệ hạ mặt vẫn không có biểu hiện gì như trước, cộng với Ngô thiếu gia mặt đỏ tía tai đứng bên cạnh, và mấy thị vệ mặc thường phục đang xanh cả mặt.

Tạ Hoài Mân trốn mắt nhìn, sau đó thông thả quay đầu, móc bạc ra đưa ột người bán hàng rong: “Ông chủ, cho hai lạng hạt dẻ.”

Ngay khi Tạ đại phu đang mượn cơ mua hạt dẻ chạy mất, đại khái chỉ có Ngô vương gia trong lúc lơ đãng phát hiện, Vũ Văn Dịch nhẹ nhàng nở một nụ cười khó thấy nhưng rất dịu dàng.

67. Chương 67: Cười Kể Chuyện Năm Đó

Đương nhiên Vũ Văn Dịch sẽ không tính toán chút việc nhỏ này với một phụ nữ. Tạ Hoài Mân lo sợ vài ngày, thấy lãnh đạo không có ý kiến gì cũng dần dần yên lòng. Chỉ là, từ đó về sau, cái miệng nàng nghiêm túc hơn nhiều, chuyện này khiến bên tai Ngô Thập Tam yên tĩnh được mấy ngày. Thế nhưng Tiểu Ngô này sở thích bị hành, khi Tạ Hoài Mân nói nhiều câu ta chê người ta ầm ĩ, nay người ta không nói, cậu ta lại cho rằng nàng có chuyện phiền muộn, luôn tự mình chạy tới đùa cho nàng vui.

Dù đang đi về phía Bắc nhưng thời tiết mỗi ngày một nóng. Từ sau khi trúng Yên Hoa Tam Nguyệt – không sai, tuy đôi khi chính nàng cũng quên chuyện này – thân nhiệt của Tạ Hoài Mân có chút thấp hơn bình thường, mùa Đông hơi khổ sở một chút, nhưng tới mùa hè, nàng chịu nóng tốt hơn người khác nhiều. Vì vậy, khi Ngô Thập Tam đầu đầy mồ hôi, uống trà ừng ực, nàng vẫn nhẹ nhàng khoan khoái ăn lạc luộc.

Còn có một ngoại lệ nữa, chính là Vũ Văn bệ hạ anh minh vĩ đại.

Bệ hạ ngồi ngay ngắn trong một quán cơm đơn sơ như ngồi trên ngai vàng, uống trà do thị vệ rót. Một chén trà thô cũng được anh ta uống như trà xuân Long Tỉnh.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới Tiêu Huyền.

Nhiều năm quân lữ tạo thành thói quen không câu nệ tiểu tiết, quỳnh tương ngọc dịch uống vào cũng chẳng khác gì nước sôi.

Nghĩ đến đây, nàng cười rộ lên. Nàng nhớ tới khoảng thời gian chạy từ kinh thành tới thành Tây Dao, đó là những năm tháng thật phóng khoáng vui sướng, thật sự không giống đang chạy trốn. Leo núi, săn thú, ăn những món thôn quê, ngủ dã ngoại. Ban đêm nàng lạnh, hần lạng lẽ ôm lấy nàng. Hai người cả ngày cãi nhau ầm ĩ, có chút giống nàng và Thập Tam hiện tại.

Ngô Thập Tam uống no nước, cầm đũa lên chuẩn bị ăn, bỗng cảm giác được một ánh mắt quái dị hướng tới đây. Cậu ta ngẩng đầu, nhìn thấy cô nàng Tạ Hoài Mân đang nhìn mình đầy ẩn tình. Cậu ta chấn động trong lòng, thân thể run lên, đùi gà đã gấp tới tay lại rơi xuống.

Tạ Hoài Mân thu hồi ánh mắt mơ màng quỷ quái, nhanh tay gấp cái đùi gà vào trong bát mình.

Vũ Văn Dịch cúi đầu, khoe miệng hơi cong, dường như đang cười.

Lại đi thêm hai ngày đường nữa, đại khái đã tới gần kinh thành, nhiều người quen, Vũ Văn Dịch rất ít khi ra ngoài đi dạo, tốc độ của đoàn người cũng nhanh hơn một chút.

Tạ Hoài Mân nhớ thương cậu em trai Liên Thành, đã sớm muốn bay ngay về nhà, nhưng lại không thể tỏ vẻ ra mặt cho lãnh đạo xem, đành đau khổ hưởng thụ chuyến du lịch được nhà nước tài trợ cùng thủ trưởng mà người ngoài cầu cũng không được này.

Nửa đêm hôm đó, trời đổ mưa. Tán lá trong khách sạn bị mưa xối xào xạc.

Trước đó Tạ Hoài Mân trị bệnh cứu người, thể xác và tinh thần phải chịu trách nhiệm quá lớn. Nay tuy ung dung đi đường như vẫn thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, cả ngày không có tinh thần, đôi khi còn ngủ cả nửa ngày trên xe ngựa. Ngô Thập Tam thường cười chê nàng lười biếng.

Ban ngày ngủ nhiều, nửa đêm tỉnh lại rồi không ngủ được nữa. Vì vậy, nàng khoác thêm áo, định đi nghe tiếng mưa đêm, ngâm thơ làm từ, biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Không ngờ gặp phải Vũ Văn Dịch.

Vũ Văn Dịch một mình ngồi bên lan can, lẳng lặng nhìn bóng đêm tối như mực bên ngoài, dung mạo tuấn tú thấp thoáng trong ánh nến ấm đậm có vẻ nhu hòa hơn nhiều, chỉ là hơi tái nhợt một chút.

Trên bàn có một bầu rượu và một cái chén.

Chẳng trách, uống rượu một mình đêm mưa đúng là có chút vắng vẻ.

Tạ Hoài Mân tiến thối lưỡng nan, nhớ lại lần chạm mặt trước, nàng kiên trì đi tới.

“Đại nhân, đêm đã khuya, vì sao ngài còn chưa nghỉ?”

Vũ Văn Dịch quay đầu nhìn nàng: “Người cũng không nghỉ?”

Tạ Hoài Mân nhún vai: “Ban ngày ngủ trên xe ngựa quá nhiều, buổi tối không ngủ được nữa.”

Vũ Văn Dịch thoáng nở nụ cười, chỉ vị trí đối diện: “Vậy ngồi đi, tâm sự cùng ta.”

Tạ Hoài Mân lĩnh chỉ ngồi xuống.

Nhiều ngày sớm chiều ở chung, tuy nàng luôn không thân cận với Vũ Văn Dịch, nhưng với tính cách gặp nhiều thì quen của nàng, hiện giờ đối mặt anh ta cũng không câu nệ như trước đây nữa. Nàng hít sâu một hơi khí lạnh buổi đêm, nâng cao tinh thần, đủ để cẩn thận nói chuyện phiếm đàm khuya cùng thủ trưởng.

Nói ra mới thấy hình như Vũ Văn bệ hạ rất thích tiết mục này thì phải...

Tạ Hoài Mân miên man suy nghĩ một lúc, Vũ Văn Dịch mở miệng nói: “Ngồi cùng ta có phải rất nhàm chán không?”

Tạ Hoài Mân giật mình một cái, lập tức đáp lời: “Không có! Một chút cũng không! Sao có thể vậy được?”

Hiển nhiên là Vũ Văn Dịch chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng không tin đáp án của nàng. Anh ta cười nói: “Ta là một người rất nhàm chán. Từ nhỏ, mẹ ta đã chê ta âm trầm ít nói. Bà thích đại tỷ của ta. Đại tỷ khéo léo, lại háo thắng, rất giống bà.”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Tạ Hoài Mân bồi thêm một câu: “Con gái là chiếc áo bông tri kỷ của mẹ.”

Vũ Văn Dịch nở nụ cười. Không phải nụ cười gò bó trước kia mà là nụ cười hiền hòa thoải mái, khiến hơi thở băng lạnh của anh ta tan đi nhiều.

“Người không cần căng thẳng như thế. Chúng ta chỉ tùy tiện tâm sự chút mà thôi.” Vũ Văn Dịch nói, đưa tay muốn rót rượu, Tạ Hoài Mân vội giành trước.

“Đại nhân ưu ái khiến hạ quan thật cảm động. Chỉ là, hạ quan thật sự không cảm thấy đại nhân nhàm chán. Một người, chỉ cần nói những gì họ nên nói, không nói những gì họ không nên nói, vậy là đủ rồi. Số người biết tiến biết lùi trong thiên hạ cũng chẳng được mấy người. Đại nhân miệng vàng lời ngọc, không nói lời thừa mà thôi.”

Vũ Văn Dịch hẳn là rất hài lòng với lời nhỉnh hót này, bởi vì Tạ Hoài Mân cảm thấy anh ta thả lỏng một chút.

Anh ta nói: “Ta lại ngưỡng mộ người, muốn nói gì, muốn làm gì, đều rất thẳng thắn.”

Tạ Hoài Mân cười nói: “Đại nhân không cảm thấy hạ quan không có tâm cơ, đó thật ra là chuyện tốt. Từ nhỏ hạ quan đã rất ngu ngốc, đến giờ vẫn không biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tạo ra không ít họa.”

Vũ Văn Dịch cười nói: “Đó cũng có là gì. Những điều người nói đương nhiên là những gì người cho rằng nên nói.”

Tạ Hoài Mân xấu hổ: “Người lớn trong nhà luôn bảo hạ quan phải lĩnh hội, lĩnh hội. Hạ quan đầu óc ngu ngốc, không lĩnh hội được. Thật ra, chưa đụng vào tường, chưa chịu thiệt thòi, rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế sẽ không lĩnh hội được.”

Vũ Văn Dịch lại hỏi: “Vậy hiện giờ người đã lĩnh hội được chưa?”

Có lẽ đêm mưa này quá bay bổng, có lẽ ánh nến quá ấm áp, Tạ Hoài Mân cảm thấy ngẩn ngơ, đáp lại cũng là những lời từ đáy lòng.

“Đương nhiên đã lĩnh hội được. Sợ rằng những chuyện khó có thể lĩnh hội nhất trên đời đều đã lĩnh hội được.”

Vũ Văn Dịch không nói gì trong một lúc.

Tạ Hoài Mân thấy vậy cũng hiểu rằng nàng chỉ có thể nghe được đến đây thôi.

Đế vương này đã thổ lộ tiếng lòng đến cực hạn rồi.

E ngại và thương hại quỵen lại với nhau. Tạ Hoài Mân không phải đại phu bình thường, nàng là người đã từng thật sự giao tiếp với giới quyền quý, những người nghe được tiếng lòng yếu đuối của giới vương giả có người nào có kết cục tốt?

Vũ Văn Dịch lại cười khẽ nói: “Ta đã làm người sợ rồi.”

Tạ Hoài Mân còn đang do dự xem có nên quỳ hay không, Vũ Văn Dịch đã nói: “Thật ra ta lại ngưỡng mộ người và Thập Tam.”

Tạ đại phu đau khổ, thẳng thắn nói: “Đại nhân đừng đùa hạ quan nữa.”

Vũ Văn Dịch nhìn gương mặt thanh tú đang đau khổ của nàng, ý cười ngày càng rõ rệt.

Tim Tạ Hoài Mân lén đập mạnh, vội vàng cúi đầu.

Đêm càng sâu, mưa nhỏ dần, những âm thanh xào xạc dần biến mất trong đêm tối. Gió thổi ánh nến lay động, gương mặt vừa bất an vừa thẹn thùng của Tạ Hoài Mân ở đối diện không cách nào trùng hợp với vẻ mặt thông minh xảo quyệt, to gan lớn mật trong trí nhớ.

Rượu đã uống vào bụng, nhưng độ ẩm vẫn không cách nào xua tan cơn đau nhói trên đùi. Bệnh cũ đã theo hẳn nhiều năm có chiều hướng ngày càng mãnh liệt.

Vốn tưởng rằng thời tiết ẩm áp sẽ không dễ tái phát như vậy. Vũ Văn Dịch nhíu mày.

Tạ Hoài Mân nhạy cảm phát hiện ra anh ta có điều không ổn: “Đại nhân khó chịu sao? Sắc mặt ngài ngày càng không tốt.”

Vũ Văn Dịch khoát tay không nói gì.

Tạ Hoài Mân đứng lên: “Đại Nhân, ngài nên về phòng nghỉ ngơi đi. Hạ quan thấy ngài đã mệt rồi.” Nàng nhìn quanh tìm thị vệ.

Nhưng thị vệ đã bị hắt đuổi ra rất xa.

Không lâu sau, đau đớn biến thành đau buốt, Vũ Văn Dịch cắn chặt răng chống bàn đùi đỡ dậy, trán đổ mồ hôi.

“Đại nhân? Đại nhân?” Giọng nói của Tạ Hoài Mân rất hoảng hốt.

Nàng đưa tay ra đỡ. Vũ Văn Dịch đẩy nàng ra theo bản năng.

“Không sao.” Hắn thấp giọng nói: “Ta tự mình trở về.”

Tạ Hoài Mân lại nói gì đó, nhưng những lời này không lọt vào lỗ tai hắn được nữa. Tất cả ý chí của hắn đã dùng để khống chế đau đớn kịch liệt trên đùi.

Hắn bước từng bước một vào trong, mỗi một bước giống như giẫm trên dao nhọn.

Tật này đã định trước sẽ theo hắn cả đời.

Hắn siết chặt tay, cảm giác mồ hôi đang chảy xuống từ trên mặt, thân thể căng cứng như cung lên dây.

Tạ Hoài Mân vẫn nói gì đó bên tai, hiện giờ hắn không nghe được bất cứ một lời nào. Đau đớn đã chiếm cứ toàn bộ thần trí của hắn. Cảm nhận duy nhất là nàng cố chấp đỡ tay hắn, cho hắn một điểm duy trì mỏng manh.

Chân co giật khiến Vũ Văn Dịch không cách nào đi tiếp được nữa, hắn không khống chế được mà ngã xuống đất, ngay cả Tạ Hoài Mân cũng bị hắn kéo theo. Đau nhức lạnh giá đã lan ra toàn thân, cơ thể hắn giống như bị ngâm trong một hồ băng. Mỗi một phân da thịt, mỗi một đoạn xương cốt, mỗi một vị trí trên cơ thể đều đang bong ra khỏi thân thể.

Trong đau đớn và lạnh lẽo, hắn không khỏi nắm chặt lấy bàn tay vẫn đỡ hắn. Đôi tay ấm áp mà mềm mại. Giống như đó là nơi phát ra tất cả độ ấm.

Chóp mũi ngửi được mùi đắng của thuốc, thân thể đã ấm áp lại, nằm trên đệm, chần mềm mại đắp trên người.

Trong phòng có người. Hắn là người tập võ, nghe được rõ ràng.

Nàng đang đọc sách, thỉnh thoảng lại để ý lửa của bếp lò, hoặc là thêm thứ gì đó vào trong ấm thuốc.

Ngô Thập Tam nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

“Thế nào rồi?”

“Còn đang ngủ.” Tạ Hoài Mân nhẹ giọng đáp: “Nước sôi chưa?”

“Nhưng bộ hạ còn chưa tỉnh.”

“Không sao. Để tôi làm.”

Người hầu bưng một chậu nước vào. Tạ Hoài Mân nhẹ tay đổ nước thuốc vào, khuấy đều một lúc, sau đó đi tới, xốc chân lên.

Vũ Văn Dịch cảm giác trên người mát lạnh, sau đó y phục cũng bị cởi ra. Hắn thoáng cảm thấy xấu hổ, nhưng cơ thể nặng như đá đè khiến hắn không cách nào chuyển động.

Một chiếc khăn ẩm trùm lên đùi, làn da truyền đến những cơn nhói đau. Cái chân gần như chết lặng dần dần khôi phục cảm giác. Khi bàn tay lạnh lạnh mềm mại tiếp xúc với làn da, Vũ Văn Dịch không khỏi rung động trong lòng.

Cảm giác ấm áp này rất thoải mái. Tuy Vũ Văn Dịch còn kiên trì, nhưng vẫn dần dần thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh lại, hắn đã ở trên xe ngựa.

Chiếc xe rộng lớn thoải mái đang chạy rất ổn định.

Thử chuyển động, tay chân đều đã khôi phục tri giác, tuy sức lực còn vô cùng yếu ớt nhưng so với những lần phát tác trước thì khôi phục nhanh hơn nhiều.

“Chúng ta đến đâu rồi?”

Người đang đọc sách bên cạnh lập tức bỏ những thứ trong tay xuống, cúi người lại: “Bệ hạ, còn hai ngày nữa chúng ta sẽ vào tới kinh thành. Ngô vương gia đã đi thông báo với Diệp tướng quân, ngài ấy sẽ dẫn cấm quân tới nghênh tiếp bệ hạ. Chiều nay chúng ta có thể hội ngộ Diệp tướng quân.”

Vũ Văn Dịch mở mắt, thấy trước mặt là đôi mắt đầy máu của một người con gái.

“Tạ Hoài Mân?”

“Chính là hạ quan.” Tạ Hoài Mân vui mừng nở nụ cười, khoe miệng hiện lên một chiếc má lúm đồng tiền rất nhạt.

Nàng sắp xếp lại chăn đệm: “Bệ hạ cảm thấy thế nào? Còn lạnh không ạ? Chân còn đau không?”

Vũ Văn Dịch nhẹ giọng nói: “Đều ổn! Không có việc gì.”

Tạ Hoài Mân lôi tay hắn ra bắt mạch.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của nàng khiến Vũ Văn Dịch không khỏi khẽ run lên. Nàng phát hiện, lập tức cười xin lỗi, đưa tay lên miệng hà hơi sưởi ấm.

“Xin lỗi, tay của hạ quan vẫn tương đối lạnh.” Tạ Hoài Mân tiếp tục bắt mạch: “Bệ hạ thật sự đã khá hơn nhiều. Hàn khí trong cơ thể ngài tích lũy rất nhiều, nhất thời hạ quan chỉ có thể ngăn chặn. Chỉ có thể chờ hồi cung sẽ chậm rãi giải bỏ.”

Nàng thu tay lại, nhẹ nhàng đặt tay Vũ Văn Dịch lại trong chăn.

Vũ Văn Dịch mím chặt môi.

Tạ Hoài Mân không đoán ra tâm tư của anh ta, liền bưng được tới hầu hạ anh ta uống, sau đó còn thuận tay nhét một miếng mít táo vào miệng anh ta.

Vũ Văn Dịch ngẩn người, nhất thời không thể tin được thứ đang ở trong miệng mình. Đã hơn hai mươi năm rồi hắn không ăn thứ này chẳng? Hơn nữa, hiển nhiên miếng mít táo này là đồ ăn vặt đi đường của Tạ tiểu thư, hiện giờ còn đang bày đầy một bàn nhỏ.

Tạ tiểu thư lại không cảm thấy có gì không thích hợp. Nàng chỉ hoàn thành trách nhiệm của một đại phu và một thuộc hạ, sau đó lại sẵn sàng trở về vị trí lúc đầu, cầm quyển truyện ký lên tiếp tục đọc.

Vũ Văn Dịch nhìn vẻ mặt thoải mái đọc sách của nàng, thường thường còn cười trộm, giống như một đứa trẻ.

Chính hắn cũng mỉm cười theo.

“Cảm ơn.”

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu lên, nhìn hắn khó tin.

Sếp lớn vừa nói cái gì vậy?

Vũ Văn Dịch lặp lại: “Cảm ơn người!”

Tạ Hoài Mân tim đập nhanh – đương nhiên là vì sợ, nàng run run hỏi: “Bệ hạ, có thể hỏi một chút về tật này của ngài không, vì sao lại thành tật? Hạ quan hiểu rõ cũng tiện bốc thuốc.”

Vũ Văn Dịch im lặng, nhắm mắt lại im lặng, khiến Tạ đại phu rét run cũng im lặng.

Tạ Hoài Mân bỏ mình trong sự im lặng, lần thứ hai hối hận mình lắm miệng hỏi nhiều, chọc lãnh đạo không vui. Nhưng nhìn Vũ Văn Dịch có vẻ như đang ngủ, có lẽ anh ta không trả lời cũng không phải vì mình lỡ miệng hỏi sai chẳng?

Ngay khi Tạ Hoài Mân đang hối hận đến mức gần như ói ra máu, bỗng nhiên nghe được một giọng nói.

Nàng không xác định ngẩng đầu nhìn lên.

Vũ Văn Dịch đang nằm yên ổn lặp lại lần nữa, âm thanh trầm thấp: “Là chuyện từ rất nhiều năm trước.”

Tạ Hoài Mân nghĩ thầm: lời này thật vô dụng, nếu không sao gọi là bệnh cũ?

Vũ Văn Dịch tiếp tục nói: “Khi ta mười tuổi, xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn trong hành cung, mùa Đông, ngã gãy chân, vùi trong tuyết nửa đêm... Sau đó trị liệu không tốt mới thành tật. Những năm gần đây vẫn chú ý điều trị, đã tốt hơn nhiều rồi, không ngờ lại tái phát trong thời tiết ẩm áp thế này.”

Ngữ khí của anh ta bình thản, nói ra vô cùng dễ dàng, một biến cố lớn như vậy tựa hồ thật sự chỉ là một tai nạn mà thôi.

Tạ Hoài Mân suy nghĩ một chút, vẫn là ngậm chặt miệng lại, thông minh tiếp tục im lặng.

Vũ Văn Dịch có một mở đầu, những chuyện tiếp theo cũng dễ dàng hơn, anh ta tiếp tục nói: “Sau rồi, khi trưởng bối và đại thần dâng tấu xin lập thái tử, đại tỷ lấy lý do ta đi đứng bất tiện, xui khiến mẫu thân lập đại tỷ, nhưng đại thần và trưởng bối lại ủng hộ ta. Mẫu thân vốn vô cùng không tín nhiệm ta. Phụ thân đã chuyển ra ngoài sống cuộc sống phong lưu nhả sĩ của mình, chẳng quan tâm tới huynh đệ tỷ muội chúng ta. Dưới gối đầu ta cất giấu thanh chủy thủ được bà vú lên đưa cho, dù ngủ ngay bên cạnh là thê tử của ta.” Anh ta cười sắc lạnh: “Rất ít người biết chuyện này.”

Phía sau Tạ Hoài Mân nổi lên từng cơn gió lạnh, toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Khi đó anh ta mới bao nhiêu tuổi? Tính ra mới chỉ mười tám, mười chín, mới là sinh viên đại học. Nếu ở hiện đại, còn là tuổi ngày ngày chơi trò chơi, nhưng anh ta đã phải ngủ trên đao kiếm.

Vũ Văn Dịch quay đầu nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, ánh mắt trầm xuống, nhưng lập tức lại nở nụ cười: “Làm người sợ?”

Tạ Hoài Mân rất khó xử: “Bệ hạ... Quá khứ dù không vui cũng là những chuyện đã qua. Mất mọc ở phía trước chính vì muốn người ta nhìn về phía trước.”

“Lời này của người cũng thật thú vị.” Sắc mặt Vũ Văn Dịch dịu đi nhiều.

Hắn còn nhiều điều chưa nói. Ví dụ như, đây là lần đầu tiên hắn kể cho người khác quá khứ của hắn, miêu tả cảm nhận trong lòng hắn.

Cho dù là mấy thê tử từng ngủ cùng một giường với hắn cũng vậy, không hiểu trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Vũ Văn Dịch đổi đề tài, nói: “Cái chân này của ta chưa hết cũng không sao, trĩ đã biết từ lâu tật này không dễ trị hết được.”

Tạ Hoài Mân cười yếu ớt: “Bệ hạ đừng nhụt chí, bệnh này phải dựa vào điều dưỡng, người trong cung nhiều như vậy, chăm sóc ngài là không thành vấn đề.”

Vũ Văn Dịch nghe vậy cũng cười theo: “Đúng vậy, cũng may ta là hoàng đế.”

Xe đi được một lúc, bên ngoài truyền tới tiếng móng ngựa âm âm, là Diệp tướng quân dẫn cấm quân tới. Tạ Hoài Mân và mọi người cuối cùng cũng thở phào một hơi. Hoàng đế uống thuốc xong còn đang ngủ, một phen nước mắt và diễn thuyết của Diệp tướng quân và Thường công công không có đất dụng võ, đành vội vàng vàng nâng ngài tôn phật kia hồi cung.

Hoàng đế thuận lợi về cung – tuy là đi ra, nâng vào – Tạ đại phu cũng có thể trở về nghỉ ngơi.

Liên Thành đã ở nhà chờ nàng.

Hai tháng không gặp, thẳng nhóc này đã cao lớn hơn nhiều, tay áo ống quần đều đã ngắn.

Tạ Hoài Mân nhìn thấy thẳng bé rất vui vẻ, dẫn thẳng bé ra ngoài ăn hàng ăn quán, lại tới hiệu may đặt cho nó vài bộ quần áo mới.

Về đến nhà, trời đã tối, bản thân mệt tới không lết nổi, tắm rửa qua loa rồi nằm lên giường ngủ.

Khi tỉnh lại, sắc trời còn tối, toàn thân không chút sức lực giống như bị xe tải nghiền qua. Ngủ một giấc vì sao còn mệt hơn cả đánh trận thế này?

Tạ Hoài Mân dốc sức một phen mới đứng dậy được, vừa lảo bảo vừa mặc quần áo, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nửa tháng nay nàng luôn cảm thấy mệt mỏi rã rời, sức lực rõ ràng không đủ.

Tạ Hoài Mân ngáp một cái thật to.

Hoàng đế bị bệnh thấp khớp, nàng muốn xin nghỉ vài ngày cũng không được. Ai bảo công nhân viên chức dễ làm? Nhân viên cao cấp, ví dụ như nàng, bác sĩ của gia đình thủ trưởng, là phải đợi lệnh 24/24, công việc thoải mái mới là lạ!

Nàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Không đứng ở chỗ nào nhỉ?

Sắc trời rất tối, trong không khí có mùi cơm nước, bên ngoài truyền tới tiếng mẹ gọi con về ăn cơm.

Máu chốt là, mặt trời đang ở phía Tây.

Liên Thành không ở trong phòng, bởi vì thằng bé ra ngoài từ sáng sớm tới chỗ Ôn sư phụ học võ. Lúc này, thằng bé sắp trở về đúng không?

Nàng, thì ra đã ngủ một ngày một đêm!

68. Chương 68: Yên Hoa Cùng Tam Nguyệt

Một bóng đen xuất hiện phía sau nàng không một tiếng động.

“Cô nương đã ngủ cả ngày, có gì khó chịu sao?”

Tạ Hoài Mân căng thẳng, vội nói: “Không có gì... Chỉ là mệt mỏi thôi.”

Người áo đen kia lại nói: “Thư tháng này của cô nương đã chậm năm ngày rồi.”

Chuyện này thì Tạ Hoài Mân đã có chuẩn bị: “Đã viết xong rồi, trên bàn trong phòng tôi.”

Người áo đen kia xoay người định đi, Tạ Hoài Mân gọi anh ta lại: “Vị đại ca này, các huynh... tôi nghe nói ở nhà, phía Đông vừa đánh thắng trận, hai tháng nay chủ thượng của các huynh vẫn luôn bận rộn việc này đúng không?”

Người áo đen gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tạ Hoài Mân suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy, đại nhân của các huynh có nói chuyện dịch chuột cho chủ thượng biết không?”

Người áo đen lập tức có chút ngập ngừng.

Tạ Hoài Mân cười, cũng không để ý. Với những gì nàng hiểu về Tống Tử Kính, anh ta sẽ không có thể nào mạo hiểm làm rối loạn sự tập trung của Tiêu Huyền trong thời khắc then chốt này, khiến bản thân Tiêu Huyền lâm vào nguy hiểm.

Nàng trở về phòng đóng cửa lại.

Trong phòng rất yên lặng, nàng có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của mình. Nàng giơ tay phải lên, ngón tay chạm vào mạch bên tay trái.

“Tỷ!” Giọng nói tràn đầy sức sống của Liên Thành từ bên ngoài truyền vào: “Tỷ ở đâu rồi? Đệ sắp chết đói rồi! Hôm nay chúng ta ăn gì?”

Tạ Hoài Mân hít sâu một hơi, nét mặt lộ ra một nụ cười bình thường, xoay người mở rộng cửa bước ra ngoài.

Trong hoàng cung Ly quốc, điện Vinh Hòa, Vũ Văn Dịch tựa người trên tháp, dưới chân là một tấm thảm bông mềm mại, trên hai chiếc bàn trà bên cạnh là những chồng tấu chương cao ngất cùng một chén canh mộc nhĩ đã không còn hơi nóng. Hắn đọc một quyển lại một quyển, cây bút đỏ son tinh tế nhanh chóng phê chuẩn, vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, chăm chú.

Tuy đã là giữa hè nhưng trong điện Vinh Hòa vẫn rất mát mẻ, lúc nào cũng có gió mát từ ngoài cửa sổ thổi vào. Sau giờ Ngọ, hoàng cung đặc biệt yên lặng, Thường Hỉ tuổi đã cao, ngồi bên cột nhà ngủ gà ngủ gật.

Vũ Văn Dịch nhẹ nhàng rời khỏi tháp, không quấy rầy ông ta, tự mình đi về phía căn phòng bên cạnh.

Đẩy ra cánh cửa khép hờ, một mùi thuốc quen thuộc nhẹ nhàng bay ra.

Trong phòng bày một chiếc bếp lò nhỏ, phía trên đang đun một nồi thuốc. Người vốn nên trông bếp này không có ở bên cạnh.

Vũ Văn Dịch rất nhanh tìm được bóng nạng trên tháp, phía sau tấm màn.

Tạ Hoài Mân nằm nghiêng, đầu tựa vào đệm dựa, đôi mắt nhắm chặt. Vũ Văn Dịch đến gần, thấy dưới mắt nạng có một quầng thâm, hắc không khỏi nhíu mày.

Nàng gầy hơn nhiều so với trước, cảm hơi nhọn, hốc mắt hõm sâu, sắc mặt cũng là màu vàng vọt, không có cảm giác khỏe mạnh.

Trước đây, tuy nạng không thật sự khỏe khoắn, nhưng sắc mặt vẫn luôn hồng hào.

Đôi lông mày của Vũ Văn Dịch càng nhíu chặt.

Vì quá mệt mỏi chăng?

Vì giúp nạn thiên tai, chống đỡ dịch chuột, nàng đã phải làm việc vất vả hơn hai tháng, một đường bốn ba lên phía Bắc, trở về không kịp nghỉ ngơi đã phải trị liệu tật ở chân cho hắn. Dù thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu được công việc vất vả như vậy.

Thái giám quản sự trực ban nhẹ chân bước vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy còn tưởng hoàng đế nổi giận, vội vàng muốn tiến lên gọi Tạ đại phu tỉnh dậy.

Vũ Văn Dịch dùng một tay túm ông ta lại. Công công quản sự sợ đến mức quỳ rạp trên mặt đất.

Vũ Văn Dịch hạ giọng nói: “Người, đi lấy một tấm chăn tới đây.”

Công công vội vàng làm theo, nâng một tấm chăn trở về, sau đó nhìn thấy một màn suýt chút nữa khiến ông ta rơi trông mắt ra ngoài.

Ly để đang quỳ một chân trước tháp, cẩn thận cởi giày cho Tạ Hoài Mân. Sau đó, hắn nhận lấy chiếc chăn từ tay công công, nhẹ nhàng đắp lên người nàng. Khi chạm tới bàn tay lạnh lẽo của Tạ Hoài Mân, lông mày hắn nhíu lại càng chặt.

Công công vẫn còn lo lắng, chợt nghe hoàng đế sai bảo: “Bưng được ra ngoài, nhẹ nhàng một chút. Tìm một người lại đây, chờ nàng tỉnh lại rồi hầu hạ cho tốt.”

Công công vội vàng gật đầu.

Vũ Văn Dịch dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tạ Hoài Mân một lát rồi mới đi ra ngoài.

Thường Hỉ đã tỉnh lại, chờ bên ngoài. Vũ Văn Dịch nói với ông ta: “Chờ Tạ đại phu tỉnh lại nói với nàng, trăm cho nàng nghỉ mười ngày, bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, điều trị thân thể.”

Thường Hỉ vội vàng đáp lời.

Vũ Văn Dịch lại nghĩ đến chuyện khác: “Nhân sâm phụ vương để lại, chọn một cây trăm năm đưa cho Tạ đại phu bồi bổ.”

Thường Hỉ thoáng sửng sốt, rồi lại lập tức đáp lời.

Tạ Hoài Mân ngủ thẳng đến lúc mặt trời ngả về Tây mới tỉnh lại. Nàng cảm thấy toàn thân không còn một chút sức lực, cơ thể đau nhức, giống như vừa chạy ma-ra-tông. Tay chân tuy lạnh lẽo nhưng chỉ cần cử động mạnh một chút là toàn thân đổ mồ hôi, đầu óc choáng váng.

Thật sự không ổn.

Nàng ôm đầu xuống giường đi giày.

Đi giày?

Tạ đại phu tỉnh táo lại, nhìn giày, nhìn chân, lại nhìn căn phòng trống trơn.

Cung nữ canh giữ ngoài cửa nghe được bên trong có tiếng động, đang định mở cửa thì một người từ trong vọt ra.

“Được đâu? Bếp lò đâu?”

Cung nữ vội vàng ngăn nàng lại: “Tạ đại phu, được đã sắp xong rồi. Bệ hạ cũng đã dùng rồi!”

“Bệ hạ đâu?”

“Có lẽ bệ hạ đang dùng bữa.” Cung nữ cười nói: “Ngài cũng không nhìn xem giờ là lúc nào rồi.”

Lúc này Tạ Hoài Mân mới để ý đến quang cảnh hoàng hôn bên ngoài, nhất thời há hốc mồm. Lại là một giấc ngủ thật dài.

Cung nữ cười mang theo vẻ lấy lòng: “Tạ đại phu ngủ có ngon không? Bệ hạ phân phó không được làm phiền ngài, còn nói chờ ngài tỉnh cho ngài nghỉ mười ngày. A, đúng rồi! Bệ hạ còn ban thưởng cho ngài một cây nhân sâm nữa!”

Tạ Hoài Mân nhìn cây nhân sâm mập mạp kia, cười vô cùng cứng nhắc.

Cung nữ dùng ngữ khí quái dị nói: “Chúc mừng Tạ đại phu!”

Tạ Hoài Mân buồn bực: “Chúc cái gì mừng?”

Cung nữ kia chỉ cười không đáp, vẻ mặt như “ngài đã biết rồi còn hỏi”, vô cùng bất quái. Tạ Hoài Mân không khỏi lại toát mồ hôi lạnh.

Nàng bắt đầu dĩ dùng một tay đỡ trán.

Aiz, đầu lại càng đau rồi.

Lúc này, ở xa xôi vạn dặm, trong hoàng cung Tề quốc, Vinh Khôn đang bước qua cánh cửa cao cao, đi vào tấm cung của hoàng đế. Tiêu Huyền dựa người trên tháp, đầu buộc một chiếc khăn bằng vải bông kiểu truyền thống nhìn rất ngốc, đắp một chiếc chăn mỏng, tấu chương bày đầy trên tháp. Hắn đang đọc tấu chương, thỉnh thoảng lại sụt sịt một tiếng, ho khan hai tiếng, sau đó lại uống một ngụm trà lạnh. Sắc mặt hắn vì nóng sốt mà đỏ hồng, vẻ mặt uể oải chảy dài.

Vinh Khôn lắc đầu.

Trận cảm này tới cũng thật kỳ quái, tối đi ngủ còn yên lành, sáng thức dậy đã khô họng ho khan. Thái y mở đơn thuốc đã nhiều ngày mà hiệu quả còn rất chậm. Hoàng đế cần chính quá mức, khuyến thể nào cũng không chịu nghỉ ngơi. Tháng này thư của hoàng hậu lại đến muộn, mấy ngày nay động một cái là hoàng đế lại nổi trận lôi đình, ngay cả nóng sốt cũng lập đi lập lại nhiều lần không lùi.

Tiêu Huyền ngẩng đầu liếc nhìn ông ta một cái, hé miệng nói, có điều âm thanh khàn khàn vô cùng: “Chuyện gì?”

Vinh Khôn nói: “Bình Dao hầu tể tử đã đến ạ.”

“Văn Hạo tới rồi?” Hai mắt Tiêu Huyền sáng ngời, vẻ lạnh lùng trên mặt tan biến: “Mau truyền! Mau truyền!” Nói đoạn lập tức nhảy xuống tháp.

Trịnh Văn Hạo nghiêm nhiên đã trưởng thành ngẩng đầu bước vào, vừa định khom người hành lễ đã bị Tiêu Huyền nâng dậy, kéo ngồi xuống ghế.

“Người một nhà, đừng khách khí làm gì.” Tiêu Huyền hăng hái bưng bưng kéo cậu ta cẩn thận xem xét: “Thay đổi thật nhiều, không hổ là người đã có gia đình. Bệnh của cha đệ có khá hơn chút nào không?”

Trịnh Văn Hạo bị khen tới mức xấu hổ: “Tạ bệ hạ quan tâm, gia phụ dùng được của bệ hạ đưa tới, suốt mùa xuân chưa từng tái phát bệnh cũ.”

Tiêu Huyền gật đầu: “Được chế tốt ta sẽ sai người đưa tới. Đó đều do hoàng hậu phối.”

“Thần tạ long ân của hoàng hậu.” Trịnh Văn Hạo lập tức nói.

“Văn Hạo đã có gia đình rồi quả nhiên không giống xưa.” Tiêu Huyền vô cùng tự hào nhìn cậu em vợ: “Nếu tỷ tỷ đệ còn ở trên đời, nhìn thấy đệ như bây giờ nhất định cũng sẽ vô cùng vui mừng.”

Trịnh Văn Hạo có chút thương cảm: “Thần cũng rất nhớ thương tỷ tỷ.”

Tiêu Huyền vỗ vai cậu ta, cười nói: “Nghe nói phu nhân đệ xuất thân thư pháp thế gia, thông thư pháp tường hội họa, sở trường vẽ tranh màu. Thế nào, có nhỏ được vài giọt mực vào cái đầu chỉ biết đến cười ngựa cầm thương của đệ không?”

Trịnh Văn Hạo có chút xấu hổ: “Thần là người cầu thả, may mắn lấy được vợ hiền như vậy, có điểm giống như hoa nhài cắm bãi phân trâu.” Nói dứt lời, trên mặt Trịnh Văn Hạo lại nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Tiêu Huyền nhìn gương mặt tràn ngập hạnh phúc của cậu ta, không khỏi ngưỡng mộ.

Sớm chiều ở cung, ái ân làm bạn, nói thì đơn giản, làm được lại thật khó.

Cổ họng lại ngứa, Tiêu Huyền cúi đầu ho mạnh vài tiếng.

Trịnh Văn Hạo quan tâm nói: “Bệ hạ phải bảo trọng thân thể, cả nước nay hoàn toàn phải dựa vào bệ hạ.”

Tiêu Huyền cười cười không để ý, chỉ nói: “Bệnh nhẹ thôi, không sao.”

“Bệnh nhẹ không trị dễ thành họa lớn. Nghe nói hai tháng trước Ly quốc xảy ra dịch chuột, cũng từ một ôn dịch bình thường chuyển biến xấu...”

Chén ngọc rơi xuống mặt đất nát bấy, những mảnh nhỏ trong suốt giống như được trải một tầng bạc bột.

Vinh Khôn nghe tiếng vội vã chạy vào, nhìn thấy Tiêu Huyền, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân tràn lên, không khỏi rùng mình một cái.

“Đi gọi...” Tiêu Huyền dùng giọng nói lạnh như tuyết chín vạn năm nói: “Đi gọi Tổng Tử Kính đến đây cho ta!”

Tổng Tử Kính sửa sang lại y phục, trong ánh mắt khiếp sợ run run của chúng cung nhân, ung dung đi vào đại điện, quỳ xuống trước bóng người đang chấp tay sau lưng kia.

Một thứ gì đó đập thật mạnh tới trước mặt hắn – chính là hồ sơ về nạn dịch chuột ở Ly quốc được điều tới từ bộ tình báo.

“Giỏi lắm! Tổng Tử Kính, người giỏi lắm!” Tiêu Huyền tức giận tới mức tự nở nụ cười, hai mắt đỏ sẫm.

Tổng Tử Kính không hề ngạc nhiên. Hắn đã biết sẽ có một ngày thế này. Tiêu Huyền không đập thẳng đồ vật lên người hắn đã là may mắn rồi.

Trịnh Văn Hạo đã sớm tránh đi, trong điện rộng lớn như vậy chỉ có quân thần hai người. Giọng nói vì bệnh mà trở nên khàn khàn thô ráp của Tiêu Huyền không ngừng vang vọng trong đại điện, chấn động màng nhĩ của Tổng Tử Kính.

“Người làm như vậy, bảo ta sau này làm thế nào có thể tin người? Bảo các đại thần làm thế nào nhìn người! Người... Người dám!”

“Bệ hạ!” Tổng Tử Kính không nhanh không chậm nói: “Hoàng hậu thật sự bình yên vô sự, ngài hãy yên tâm!”

Những lời này giống như đổ thêm dầu vào lửa, Tiêu Huyền tức giận đến mức toàn thân run run, tiến lên chỉ vào mũi hắn: “Được lắm! Được lắm! Nếu nàng xảy ra chuyện gì không hay, người định giấu giếm thế nào?”

Tổng Tử Kính bình tĩnh đáp: “Thần tuyệt đối không có lòng bất trung. Nếu hoàng hậu gặp phải bất trắc, thần xin dùng mạng chịu phạt.”

“Người chết nàng có thể trở về hay sao?” Tiêu Huyền gạt phăng những thứ trên bàn xuống đất. Vinh Khôn canh giữ ngoài cửa run rẩy hoảng sợ, ông ta hiển nhiên cảm nhận được cơn giận này của hoàng đế không giống bất cứ cơn giận nào trước kia.

“Một việc lớn như vậy mà ta thật sự không nghe được một chút tin tức! Người dám che giấu ta đến mức như vậy!”

Đến mức như vậy.... Đến mức như vậy.... Đến mức như vậy....

Âm thành này lớn đến mức gần như lật tung cả nóc nhà lên. Tiêu Huyền dùng quá nhiều sức, cổ họng không chịu nổi, lại che miệng không ngừng ho khan. Vinh Khôn vội vã chạy vào bưng trà cho hắn, lại bị hắn thô bạo đẩy ra.

Sắc mặt Tống Tử Kính vẫn như trước, bình tĩnh trấn định đến mức giống như lúc này chỉ là báo cáo công việc thường kỳ mà thôi. Tiêu Huyền nhất thời không mắng được lời nào nặng nề hơn, chỉ có thể uống từng ngụm trà lớn mới miễn cưỡng kiềm chế lửa giận.

Tống Tử Kính nhìn hắn mặt đỏ tía tai, hai mắt đỏ rực, cuối cùng phải thở dài một hơi.

“Thần làm vậy tuy vì không muốn bệ hạ phân tâm trước trận chiến Đông Hải. Nhưng tội này ảnh hưởng nặng nề, thần hy vọng bệ hạ trách phạt để phục chúng.”

Tiêu Huyền nghe vậy, huyết khí dâng lên, đầu choáng váng đến mức gần như không đứng vững được, không khỏi chống tay lên góc bàn.

Tức giận, kinh ngạc, sợ hãi, tràn ra từ trong lòng hắn, giận Tống Tử Kính biết mà không báo, lại hận xảy ra chuyện như vậy mà không thể tức quyền của Tống Tử Kính, cũng không thể để Tống Tử Kính rời đi, sợ vì không biết tình huống hiện tại của Tạ Chiêu Hoa thế nào, trong lòng rối như tơ vò.

“Phạt?” Tiêu Huyền đề xuống lửa giận, cười lạnh: “Từ hôm nay, thủ hạ của người ở bộ tình báo chuyển giao cho Hàn Diên Vũ. Chờ ta đón nàng về rồi lại thương lượng xem xử trí người thế nào!”

Lúc này Tống Tử Kính mới lộ vẻ kinh ngạc: “Bệ hạ muốn đi đón nàng? “Thiên kim chi tử bất tọa thù đường”*, vua một nước không bốn ba dị quốc, người dân một nước...”

* Thiên tử không ngồi trên công đường xử án, “thù đường” cũng được hiểu là hoàn cảnh nguy hiểm.

Thế nhưng Tiêu Huyền đã ra khỏi đại điện, bóng lưng biến mất trong ánh nắng chói chang bên ngoài trong nháy mắt.

Tống Tử Kính nhíu mày lắc đầu, giờ tay áo lau mồ hôi trên chóp mũi.

Thế nhưng cuối cùng Tiêu Huyền vẫn không thể tới Ly quốc.

Một phong mật báo tức tốc đưa vào kinh, giao lên tay hắn: Thuận Thiên vương của nước chư hầu Trương gia, Trương Vĩ Văn, đột nhiên qua đời.

Có người truyền miệng rằng, Trương vương gia đột nhiên muốn ăn một loại bánh trôi nhân thịt. Vì vậy đầu bếp tốn bao công sức nghiên cứu làm ra nhiều loại bưng lên, vương phi dùng bàn tay ngọc thon nhỏ đút cho hắn ăn. Kết quả là một chiếc bánh trôi không vào hết trong dạ dày mà mắc ở khí quản. Mọi người luống cuống tay chân một phen vẫn không cứu được hắn. Trương vương gia cứ vậy kéo thân thể tuy còn trẻ nhưng vì ngập trong tửu sắc mà hơi mập ra, rồi khỏi thể gian còn khiến hắn vô hạn lưu luyến này.

Con trai của Trương Vĩ Văn năm nay năm tuổi, tình báo viết thẳng bé thật thà chất phác. Tuy Tiêu Huyền cho phép nó thừa kế vương vị của cha nhưng lập tức lại ban bố một đạo thánh chỉ, phong con trai trưởng của Trương Vĩ Dân làm An Nam vương, con gái thứ hai thành Bình Nam quận chúa, Thuận Thiên lập tức chia ra làm ba.

Việc này vừa xử lý xong, Tạ Mạch Dương lại dâng lên một quyển tấu chương.

Hắn đã đến nơi nhậm chức, bắt đầu bắt tay vào ổn định cho dân chúng vì hải chiến mà không chốn yên thân, bởi vì liên quan đến thế lực đã tan rã của Lục gia, rất nhiều chuyện cần sự điều hành từ trung ương. Mà chuyện chuyển đổi từ trồng lúa sang nuôi tằm lại vì Lục gia âm thầm phá hoại nên sinh ra rất nhiều đường rẽ, Tiêu Huyền lại phải phái hai quan viên đặc lực xuống dưới trợ giúp Tạ Mạch Dương.

Đông quân về cơ bản đã bị Tiêu Huyền nắm giữ trong tay, nhưng vẫn còn những tướng lĩnh nhớ chủ cũ, thậm chí còn gây kích động trong quân. Tiêu Huyền hạ lệnh đánh thếp, nên trục xuất, nên chém giết, đều không chút lưu tình.

Thanh lọc một phen, hướng lãnh đạo trong quân đội đã vô cùng rõ ràng, quyền thế thu về đâu ai ai cũng có thể nhìn thấy, văn nhân lại được thể viết không ít văn chương hủ thi, châm chọc triều chính, tiện thể tự bi ai vì có tài mà không gặp thời thế. Tiêu Huyền mất điếc tai ngơ, chỉ coi như bọn họ đang xả khí thải.

Hoàng đế dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, chính quyền quốc gia thống nhất, quân quyền thu về một mối, tới mùa thu năm ấy, mùa thu hoạch lương thực, dân chúng chuyển sang nuôi tằm cũng thu được lời. Khóa khoa cử mới chọn ra được một nhóm người tài, mậu dịch ven biển cũng vì sự phát triển của tơ lụa mà bắt đầu náo nhiệt.

Lục gia liên tiếp chịu nhiều lần đả kích, đã tổn thương nguyên khí. Tiêu Huyền lại không như nhiều người suy đoán, không hề đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Hoàng đế nói, Lục quốc công năm đó lên ngựa vung đao vì trảm giành lấy thiên hạ, quý phi lo liệu chuyện hậu cung vất vả, không thể vì con cháu trong tộc bất nghĩa mà phủ định toàn bộ.

Lời tuy nói vậy, nhưng sự suy tàn của Lục gia và sự vùng lên của Tạ gia đã không gì có thể che giấu được. Có điều, Tiêu Huyền nhận được bài học, không để Tạ gia giao thiệp với quân quyền, trong chính sự cũng dùng Dương gia để giữ thế cân bằng. Thế nhân nói, nếu hoàng hậu còn chưa sinh con nối dòng, chỉ sợ đường của Tạ gia cũng không dài.

Đợi đến khi Tiêu Huyền cuối cùng cũng có chút thời gian thảnh thơi, mùa nóng đã gần trôi qua. Mấy tháng nay, thư của Tạ Chiêu Hoa thật ra không hề gián đoạn. Nàng chưa từng đề cập tới chuyện mình xuống phía Nam giúp nạn thiên tai, chứ đừng nói đến dịch chuột. Hầu hết nàng chỉ nhắc đến cuộc sống như cá gặp nước của mình tại thái y giám, sách đã viết sắp xong, lại học được món ăn gì mới, quen thêm được ai. Cuộc sống thật ra vô cùng yên ả, nói chung là thái bình khôn xiết, khiến Tiêu Huyền nhìn mà vừa tức giận, vừa lo lắng lại vừa ghen tỵ.

Đương nhiên, nàng cũng nhắc tới Ly đế Vũ Văn Dịch.

“Em được triệu tập làm thái y thị quan, mỗi ngày phải đi thỉnh an, bắt mạch cho hoàng đế. Ly đế vô cùng cẩn chính, mỗi ngày hỏi ra một cái là lại xử lý công văn. Em đã sắp xếp một thời gian biểu nghỉ ngơi và làm việc điều độ, nhưng không dám đưa cho anh ta thực hiện. Em giao lại nó cho chàng, chàng theo đấy mà thực hiện đi!”

Ly đế này vô cùng kỳ quái, rõ ràng là tướng mạo đường đường, vô cùng xuất chúng, lại là vua một nước mà không có hậu cung. Em cũng không rõ anh ta có vợ bé làm ấm giường hay không nữa. Nhưng với trình độ cẩn chính của anh ta, ước chừng với khoảng thời gian mỗi ngày, ngủ còn chẳng kịp nữa là.”

Tiêu Huyền thấy vậy cũng không biết nên khóc hay nên cười.

“Thật ra em nghe nói tuy anh ta có tiếng khắc thê, thế nhưng vẫn có vô số con gái quý tộc ái mộ anh ta, không có ai mê tín dị đoan, một lòng muốn gả vào làm đá kê chân. Hôm ấy có tiệc ngắm trăng, hoàng thân quốc thích tụ hết vào một chỗ, em là đại phu, ở bên đợi lệnh, chỉ thấy mấy cô nương kia trang điểm vô cùng xinh đẹp. Đột nhiên em lại nhớ tới chàng khi đó. Nghe nói Liễu Minh Châu đã làm mẹ trẻ con rồi phải không? Mã tiểu thư kia cũng gả cho người rồi?”

Lúc đó chàng nói, bọn họ không bằng em. Giờ thì sao? Vẫn là suy nghĩ đó không thay đổi đấy chứ?”

Tiêu Huyền hừ một tiếng, mang theo chút yêu chiều, cười tiếp tục đọc.

“Trời vào thu rồi, thời tiết bên này lạnh tương đối nhanh. Mấy ngày nay em thấy khí trời dần dần chuyển sang khô mát, lá cây cũng lần lượt thay màu, chim chóc trong sân nhà em bắt đầu bay về phía Nam, em nhất thời cảm thấy một sự ưu thương của thời gian trôi đi cực nhanh mà không bao giờ quay trở lại.

A Huyền, em rất nhớ chàng. Thật ra em đã hiểu ra một chuyện, hạnh phúc lớn nhất chính là có thể làm bạn bên người mình yêu. Đây cũng là lý do vì sao ba năm nay em tìm kiếm khắp chốn mà vẫn cảm thấy trong lòng thiếu một góc rất lớn.

Em yêu chàng, chưa từng thay đổi, bất kể khỏe mạnh hay bệnh tật, bất kể còn sống hay đã chết. Em không ngừng hồi tưởng lại những năm tháng ngây thơ, vui sướng mà chúng ta đã cùng nhau trải qua. Đúng vậy, chỉ cần có thể ở bên chàng, em nguyện dùng những gì cuộc sống đã ban tặng để lấy đủ dũng khí đối mặt với tất cả. Hy vọng chàng có thể chia cho em một chút dũng khí, hy vọng em có thể nhìn chàng nhiều thêm một lần.”

Tiêu Huyền nhíu mày. Sự bi quan và quyến luyến hiện lên dưới nét bút lông khiến lòng hắn bất an.

Hắn buông lá thư xuống, gọi Vinh Khôn: “Người đi gọi Hàn tiểu hầu gia tới... Gọi cả Tổng đại nhân tới.”

Vinh Khôn đi ra ngoài, chỉ một lúc sau đã quay về.

“Nhanh như vậy?”

“Bệ hạ.” Nét mặt già nua của Vinh Khôn hiện lên vẻ khó xử: “Chuyện này.... Aiz! Bệ hạ, trong phủ Lục quốc công phái người đến, nói quốc công, nửa giờ trước, đã mất rồi.”

Tiêu Huyền kinh ngạc đứng lên.

Một lúc lâu sau mới hỏi: “Lục quý phi đâu?”

“Nương nương đang chờ trước điện.”

“Nàng tới rồi?”

“Vâng.”

Tiêu Huyền khẽ thở dài một tiếng: “Truyền nàng vào đi.”

Lục Dĩnh Chi không mặc trang phục đỏ như trước, bộ đồ tang trắng toát đặc biệt gai mắt. Nét mặt nàng cứng nhắc đến mức giống như đeo một chiếc mặt nạ, dung nhan tinh xảo không có một chút sức sống, chỉ có ưu thương và tuyệt vọng trong mắt mới khiến nàng giống một người còn sống.

Tiêu Huyền nhìn nàng, năm đó mới gặp gỡ, nàng là một người tràn ngập sức sống, một cô gái nhiệt tình giỏi giang, luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn theo bóng dáng hắn. Đối với phái nam với lòng tự trọng rất lớn mà nói, đó là một sự thỏa mãn rất lớn. Một cô gái tràn đầy nhiệt huyết như vậy, vì sao lại biến thành một người cứng nhắc, ai oán, tâm cơ thâm trầm thế này?

Hậu cung này quá đáng sợ, chẳng trách năm đó Chiêu Hoa nàng nhất định phải rời khỏi đây.

Tiêu Huyền thở dài một hơi.

Lục Dĩnh Chi giật giật thân mình, cúi đầu.

“Bệ hạ.” Giọng nói của nàng giống như một vũng nước đọng: “Gia phụ đã mất.”

Giọng nói của Tiêu Huyền vô cùng thỏa đáng, biểu hiện sự thương tiếc và đau buồn của hắn: “Trẫm cũng vừa mới biết, nghe nói mất trong giấc ngủ, vô cùng an tường. Lão nhân gia tuổi tác đã cao, ra đi lúc này có lẽ không còn gì nuối tiếc. Quý phi hãy cố nén bi thương.”

Lục Dĩnh Chi nhíu mày như bị đâm một cái, bỗng thông thả, nhã nhặn quỳ gối trên mặt đất.

Tiêu Huyền khó hiểu xoay người đỡ nàng: “Quý phi làm gì vậy? Nếu người có yêu cầu gì cứ nói, trẫm đương nhiên sẽ đáp ứng.”

Lục Dĩnh Chi cười như khóc: “Bệ hạ, thiếp thân tới cũng để chúc mừng bệ hạ.”

Tiêu Huyền nghi hoặc: “Chúc mừng cái gì?”

Lục Dĩnh Chi mạnh mẽ ngẩng đầu lên: “Chúc mừng bệ hạ cuối cùng cũng dứt bỏ được một mối họa lớn!”

Tiêu Huyền bắt giắc buông bàn tay đang đỡ nàng ra.

Gương mặt tràn ngập bi thương, ai oán và châm chọc của Lục Dĩnh Chi tái nhợt đến mức vô cùng gai mắt.

69. Chương 69: Chiêu Tà Vì Có Gì Lại Đến

“Bệ hạ, lẽ nào không đáng chúc mừng ngài sao?” Nàng cười lạnh: “Chỉ ba năm đã diệt trừ một thế lực ngoại thích lớn như vậy, bệ hạ thật không hổ là thiên cổ danh quân. Giang sơn của ngài ổn định rồi, thiếp thân và Lục gia không còn giá trị lợi dụng nữa. “Thu phiến kiến quyên*”, không phải vậy sao?”

* Thu phiến kiến quyên: sau khi tiết trời vào thu không cần dùng đến quạt nữa, trước đây để chỉ người phụ nữ bị chồng vứt bỏ.

Những lời nói chói tai tràn ngập oán hận và chất vấn.

Tiêu Huyền lại không buồn bực.

Hắn tàn nhẫn với Lục gia, hắn biết. Hắn bị chỉ trích là máu lạnh, hắn không ngạc nhiên. Lục gia cản trở sự cân bằng thế lực trong thiên hạ, lại uy hiếp đến hoàng quyền, hắn phải đề phòng, trước khi cổ độc tràn lan phải nhổ tận gốc. Lục gia hiện nay, ít nhất trong khi hắn còn sống, cũng sẽ không khôi phục lại vinh quang như trước được nữa.

Lục Dĩnh Chi nhìn hắn im lặng không nói, không có vẻ buồn bực, trong lòng đã đoán được bảy, tám phần, vẻ tuyệt vọng trên mặt cũng nhiều hơn hai phần.

“Thiếp thân còn nên tạ ơn bệ hạ, không tịch thu gia sản, tru di cửu tộc, đuổi tận giết tuyệt, có điều không cho năm đời sau của Lục gia làm quan. Như vậy cũng tốt, an phận sống, những ngày hào hùng, nổi bật, ngủ cũng không yên. Con người sống một đời chỉ vì tự do, hạnh phúc, những ngày không yên ổn sống còn có ý nghĩa gì.”

Giọng nàng càng nói càng trầm thấp, ngữ khí càng đau xót.

Tiêu Huyền thở dài: “Người đứng dậy nói đi.”

Lục Dĩnh Chi cố chấp lắc đầu: “Bệ hạ, thiếp thân vào cung ba năm, có rất nhiều điều muốn nói, hôm nay nói không hết trong lòng không yên!”

Tiêu Huyền bắt đắc dĩ: “Người oán ta, ta không trách người. Chuyện ta làm thật sự đã ảnh hưởng đến lợi ích gia tộc của người.”

Lục Dĩnh Chi cười thê lương: “Chỉ là lợi ích gia tộc thiếp thân thôi sao?”

Tiêu Huyền nhìn nàng: “Dĩnh Chi, ta quả thật có phần có lỗi với người. Thứ lỗi cho ta bất lực.”

Đôi mắt Lục Dĩnh Chi đã ướt ươn, thanh âm mềm nhẹ tràn ngập vui sướng: “Người gọi Dĩnh Chi? Người... Đã bao lâu người chưa gọi như thế.”

Tiêu Huyền nặng nề thở dài một hơi, mạnh mẽ nâng nàng dậy.

Lục Dĩnh Chi theo sức lực của hắn, nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy.

Tiêu Huyền vẫn cau mày, đưa tay vỗ nhẹ lên tấm lưng run run của nàng.

Lục Dĩnh Chi thật sự khóc.

Ba năm kiên trì và cố gắng, kết quả là sự bại. Phụ thân đã chết, Lục gia hoàn toàn kết thúc, ngã xuống vực sâu, trong vài chục năm không có hy vọng xoay mình. Những tính toán, kế hoạch năm đó của phụ thân, đổi lại được gì?

Đều vì đã đánh giá quá thấp nam nhân này, hắn nhìn bề ngoài dịu dàng, hiền hậu, sâu bên trong lại vô cùng cứng cỏi và tàn nhẫn. Phụ thân nhìn lầm hắn, đặt sai ván bài, Lục gia mới rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Nghĩ tới đây, Lục Dĩnh Chi càng run rẩy, ngón tay trắng bệch nắm chặt y phục hắn.

Tiêu Huyền đỡ nàng ngồi xuống, bảo nàng uống một chén trà lấy lại bình tĩnh.

Lục Dĩnh Chi cầm chén trà, hơi nóng phả vào mặt, nước mắt liên tiếp rơi xuống như những hạt trân châu.

Tiêu Huyền lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nàng: “Người đừng khóc nữa. Người chết không thể sống lại, khi còn ở trên đời, quốc công làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ mong người có thể vui vẻ hạnh phúc. Người như vậy, nếu quốc công nhìn thấy, dưới suối vàng cũng không an tâm.”

Lục Dĩnh Chi diễm đam đáng yêu, những ngón tay bảo dưỡng tốt đến mức giống như từ bạch ngọc chạm khắc thành siết chặt dây trang sức bên hông, nước mắt không cách nào lau khô được.

“Cha quả thật muốn thiếp thân hạnh phúc. Nhưng, thiếp thân được hạnh phúc sao?”

Tiêu Huyền nhú mày: “Dĩnh Chi...”

Lục Dĩnh Chi ngẩng đầu lên, trào phúng nói: “Người nói cho thiếp thân biết, rốt cuộc thiếp thân có chỗ nào không tốt, rốt cuộc có chỗ nào khiến người không hài lòng? Thiếp thân thiếu khéo léo? Hay thiếu sẵn sàng, khoan dung? Hay thiếp thân quản lý hậu cung không tốt?”

Tiêu Huyền thở dài lắc đầu: “Người đều làm rất tốt.”

“Vậy vì sao người không thích thiếp thân một chút?” Cuối cùng Lục Dĩnh Chi cũng mạnh mẽ hỏi ra câu hỏi đã đè nén trong lòng nhiều năm: “Vì sao không nhìn thiếp thân lấy một lần, nhìn thiếp thân giống như nhìn một nữ nhân! Vì sao không bao giờ chịu chạm vào thiếp?”

Về mặt Tiêu Huyền chỉ như bình thường, giống như đã biết nàng sẽ hỏi như vậy.

Hắn đáp lại cũng rất bình tĩnh: “Bởi vì trong lòng ta đã có người ta yêu. Trái tim ta, ở nơi đó, thật ra rất nhỏ, chỉ có thể chứa được một người, không cách nào tiếp nhận người thứ hai.”

Đây không phải câu trả lời hoàn toàn thuyết phục, nhưng ít nhất cũng là một trong số những câu trả lời thích hợp nhất. Hắn vẫn muốn lưu lại chút tình bạn của hai người.

Lục Dĩnh Chi quay đầu cười khổ.

“Thiếp chỉ tới chậm thôi, đúng không?”

Tiêu Huyền lại không trả lời.

Lục Dĩnh Chi nhẹ giọng nói: “Người vốn thích cô ấy, thiếp thân chen vào một chân, Lục gia chúng ta lại đáng ghét như vậy. Người không thích thiếp, thật ra thiếp có thể hiểu được. Thiếp không oán trách người, thiếp không oán trách bất cứ ai, là do mệnh của chính thiếp không tốt. Đều là lỗi của một mình thiếp.”

Tiêu Huyền chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng, không nói một lời.

Lục Dĩnh Chi siết chặt nắm tay một lần, đứng lên, chỉnh lại y phục, quỳ gối trước mặt Tiêu Huyền, cúi rạp mình trên mặt đất, trán chạm xuống sàn nhà, hoàn thành đại lễ chính thức khi hậu phi gặp hoàng đế.

“Vì có gì phải như vậy?” Lần này Tiêu Huyền không đỡ nàng.

Lục Dĩnh Chi rưng rưng nói: “Xin bệ hạ... Xin bệ hạ phế thiếp thân đi!”

Về có lệ trên mặt Tiêu Huyền cuối cùng cũng biến mất.

“Người đang nói gì?”

Lục Dĩnh Chi nói rõ ràng từng chữ: “Xin bệ hạ phế thiếp thân đi! Thiếp thân là phi tử của bệ hạ, hơn ba năm, vô tài vô đức, nội không thể sinh con nối dòng cho bệ hạ, ngoại không thể giúp bệ hạ phân ưu, nay gia tộc phạm tội tày trời, thiếp thân tự giác không còn mặt mũi nào hầu hạ đế quân. Xin bệ hạ suy nghĩ cho đại cục, phế thiếp thân đi. Thiếp thân nguyện áo vải ăn chay canh giữ từ đường, chỉ cầu trong lòng được bình an.” Nói xong, nàng rơi lệ, không ngừng dập đầu.

Tiêu Huyền lùi lại một bước, sắc mặt vô cùng khó coi. Vinh Khôn ở bên cạnh thấy vậy lập tức chạy tới muốn nâng Lục Dĩnh Chi dậy. Lục Dĩnh Chi lại đẩy ông ta ra, tiếp tục khóc không ngừng. Đáng về bị thương, tuyệt vọng, cùng đường, vô cùng đáng thương, phối hợp với áo tang trắng muốt, đôi mắt sưng đỏ vì khóc, chỉ sợ kẻ ác cũng phải động lòng trắc ẩn.

Tiêu Huyền không biết hít sâu bao nhiêu lần mới bước tới nâng nàng dậy.

Lục Đinh Chi dùng đôi mắt đăm lẹ nhìn hấn, trong đó tràn ngập những lời chưa nói ra miệng.

Tiêu Huyền nói: “Người đừng như vậy. Dù sao người cũng là quý phi của trẫm, là thiên kim của Lục thị, sao có thể để người chịu uất ức như vậy. Người nghĩ xem người trong thiên hạ sẽ nhìn trẫm thế nào?”

Trong mắt Lục Đinh Chi ánh lên hào quang.

Lại nghe Tiêu Huyền nói: “Ta vốn đã có sắp xếp, người ra khỏi hậu cung có thể quay về Lục gia trước kia, bắt đầu cuộc sống của quận chúa, cưới gả tùy ý, ta không can thiệp.”

Lục Đinh Chi thoáng lão đảo, ánh hào quang trong mắt hoàn toàn vụt tắt.

Tiêu Huyền làm như không nhìn thấy, quay mặt đi tiếp tục nói: “Về phần Lục gia, người cũng yên tâm, chỉ cần bọn họ sống yên ổn, đương nhiên ta sẽ không làm gì hơn nữa.”

Khóe miệng Lục Đinh Chi khẽ cong lên: “Bệ hạ... nhất ngôn cửu đỉnh?”

“Đó là đương nhiên.” Tiêu Huyền nói.

Lục Đinh Chi lại chảy ra hai hàng nước mắt, lần thứ hai quỳ gối: “Thiếp thân, tạ long ân của bệ hạ.”

Tiêu Huyền không nâng nằng lên nữa.

Lục Đinh Chi chậm rãi ra khỏi đại điện, gió thu tiêu điều bên ngoài thổi tới, hong khô hai hàng lệ trên mặt nằng, hơi lạnh ủa tới khiến nằng không nhịn được mà run lên.

Từ chối chiếc áo choàng được Bảo Liên đưa tới, nằng khôi phục lại vẻ nghiêm túc và lạnh lùng bình thường, giống như tất cả ai oán, thương cảm vừa rồi chưa từng tồn tại. Nằng cao ngạo ngẩng đầu, ung dung trở về.

Dương phi đang cùng Hứa tần ngồi dưới giàn nho trong hoa viên, nhìn thấy Lục quý phi được cung nhân vây quanh đi qua từ phía xa xa, không hề lên tiếng chào hỏi.

Hứa tần hừ lạnh nói: “Thế cục hiện nay đã như vậy rồi cô ta không biết thu mình một chút, còn huênh hoang như thế, ra vẻ cho ai nhìn không biết?”

Dương phi vừa ăn nho vừa cười nói: “Bề ngoài tất nhiên là để cho người ngoài nhìn, bên trong đáng vẻ thế nào, cảm nhận ra làm sao chỉ có mình cô ta biết. Bên trong đều trống rỗng cả rồi, chỉ còn cái giá bên ngoài, thời gian có thể khoe khoang cũng không nhiều, huênh hoang được ngày nào hay ngày ấy thôi.”

Hứa tần nghe vậy lập tức tán thưởng: “Vẫn là Dương tỷ tỷ thông minh, nhìn thấu. Lục quý phi quản lý hậu cung không còn được bao lâu, mặc dù bệ hạ không phế nằng cũng sẽ không sủng nằng nữa. Hiện nay trong cung chỉ còn mình tỷ tỷ thôi!”

Dương phi nghe vậy cười nói: “Chỉ còn ta? Vậy còn người thì sao? Trương tần, La tần thì sao?”

Hứa tần không ngại tự đặt mình dưới chân cho người ta giẫm lên: “Chúng muội muội? Hoàng thượng còn chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, nói cũng chưa được đến hai câu, sợ rằng dù có chết trước mặt bệ hạ, bệ hạ cũng không nhíu mày lấy một cái. Còn tỷ tỷ người một mình được bệ hạ sủng ái nha.”

Dương phi vẫn nhàn nhã ăn nho, lát sau mới nhàn nhạt nói một câu: “Mùa hè thật sự đã qua rồi.”

Lục Đinh Chi về tới cung điện mà nằng ở không bao lâu nữa.

Con vệt dưới mái hiên nhìn thấy nằng, vui vẻ kêu: “Nương nương kim an! Nương nương kim an!”

Lục Đinh Chi cười khẩy: “An cái gì mà an? Rất nhanh sẽ không còn là nương nương nữa rồi.”

Bảo Liên lo lắng: “Nương nương, bệ hạ nói gì?”

“Hấn?” Lục Đinh Chi chậm rãi vươn tay, mở cửa lồng ra, bắt lấy con vệt: “Hấn ấy à, có lẽ là nói rất nhiều đấy thôi!”

Con vệt đã bị thuần hóa, ngoan ngoãn đứng trên tay nằng.

Nằng vốn nhẹ nhàng vuốt lông chim, trong mắt đột nhiên bắn ra ánh nhìn ác độc, hai tay nắm chặt con chim, nhổ lông của nó.

Con chim bị đau, kêu to, liều mạng giãy dụa. Cuối cùng, trong lúc hoảng loạn mổ một cái vào tay nàng, giấy ra, vút bay ra ngoài, lướt qua mái hiên, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Các cung nhân lập tức chạy đi bắt chim, nhất thời trong cung hỗn loạn không thôi.

Chỉ có Bảo Liên nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo tràn ngập sát ý trên mặt Lục Dĩnh Chi, không khỏi rùng mình một cái.

“Đây là cái gì?” Vũ Văn Dịch nhìn bát canh bắt mình trước mặt.

Tạ Hoài Mân rất cung kính và kiên nhẫn giải thích cho hắn: “Bệ hạ, đây là canh Thanh Long Phỉ Thúy, đương nhiên, theo cách dân gian thường gọi chính là canh thịt rắn đậu xanh.”

“Rắn và đậu xanh?” Vũ Văn Dịch khó hiểu nhìn nàng: “Người đưa ta cái này làm gì?”

“Đương nhiên là để ăn rồi.” Tạ Hoài Mân nói một cách hiển nhiên.

Vũ Văn Dịch không ngừng lại nửa giây, hỏi: “Ta ăn cái này làm gì?”

“À.” Tạ Hoài Mân cười nói: “Canh này thanh nhiệt, giải độc lại bổ mắt. Hạ quan thấy mấy ngày nay bệ hạ xử lý công vụ quá vất vả, lại không chú ý đến đôi mắt, sinh ra chứng viêm mắt, sưng đỏ không khỏe. Tuy dùng thuốc cao nhưng muốn có hiệu quả tốt nhất vẫn phải...”

“Đã biết!” Vũ Văn Dịch có điểm dở khóc dở cười cắt đứt một chuỗi dài dòng của nàng: “Ta ăn là được.”

Tạ Hoài Mân vội vàng nịnh nọt dâng lên cái muôi.

Thường Hỉ ở bên cạnh nhìn Vũ Văn Dịch khi thì mỉm cười khi lại nhíu mày, gương mặt già nua của ông ta không giấu được sự kinh ngạc, chỉ cần thấy bệ hạ dùng tự xưng “ta” cũng đủ để Thường Hỉ nhìn Tạ đại phu này với cặp mắt khác xưa.

Vũ Văn Dịch ăn canh rắn, nhàn nhàn hỏi Tạ Hoài Mân: “Gần đây sách của người viết thế nào rồi? Ta nghe Lưu thái y nói hắn đọc ba chương đầu trong sách của người khen không dứt miệng, lại vô cùng xấu hổ, cảm thấy không xứng với chức quản lý thái y giám. Có chuyện như vậy sao?”

Tạ Hoài Mân méo mặt cười: “Bệ hạ định khiến vi thần tổn thọ hay sao? Thần không được khen thì thôi, vừa được khen sẽ đắc ý đến mức bay lên mây.”

Vũ Văn Dịch hỏi: “Gần đây người có gặp Thập Tam không?”

Tạ Hoài Mân lắc đầu: “Nhiều ngày chưa gặp. Bệ hạ cũng không tìm được cậu ta sao?”

“Người nghĩ hoàng đế là vạn năng chắc?”

Tạ đại phu ngơ ngàng: “Tuy không phải vạn năng nhưng ít nhất cũng phải toàn năng chứ?”

Vũ Văn Dịch mỉm cười: “Người nói một chút xem ta có thể làm gì?”

Tạ Hoài Mân ngẫm nghĩ rồi nói: “Bệ hạ ngoại trừ lên trời, xuống đất và sinh con, có lẽ không gì không làm được chẳng?”

Thường Hỉ sặc một hơi, ho khan.

Vũ Văn Dịch ngừng thở, cười không được, tức cũng không xong: “Người đang ca ngợi đấy ư?”

Tạ Hoài Mân ngưỡng ngưỡng: “Thần đây tính tình thành thật, không quá am hiểu nịnh hót.”

Thường Hỉ lại ho một trận nữa.

Tạ đại phu xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, quan tâm hỏi: “Cổ họng Thường công công khó chịu sao? Mùa thu thời tiết khô hanh, chú ý uống nhiều nước nhé.”

Rồi nàng lại quay sang nói với Vũ Văn Dịch: “Thuốc tốt gì cũng không thể so với ba thứ dưỡng thân, chính là đồ ăn hợp lý, làm việc nghỉ ngơi có quy luật và vận động nhiều. Hiện giờ bệ hạ còn trẻ nên không cần nhận được, chờ vài năm nữa, đủ loại đau ốm phát sinh mới thấy hối hận khi còn trẻ quá mức tổn thương thân thể.”

Vũ Văn Dịch sờ sờ cái mặt còn trẻ của hắn, đột nhiên nói: “Gần đây ta phát hiện người rất dễ mệt mỏi, thường xuyên ngủ thiếp đi. Ta cho người mười ngày nghỉ, người đã nghỉ ngơi cho tốt chưa?”

Tạ Hoài Mân nhất thời có chút lúng túng.

Đương nhiên nàng không thể nói thật với hắn rằng: trong cơ thể nàng có một loại độc hiểm thấy, vốn dựa vào dược vật để duy trì, kết quả là dược vốn nên dùng lại bị nàng dùng để luyện thuốc trị dịch chuột, nàng mệt nhọc quá độ lại không có dược nên độc cứ thế mà phát?

Đây là kịch cung đình, không phải phim kiếm hiệp. Hơn nữa, nói ra a còn phải giải thích b, để giải thích b lại phải nhắc tới c, đó là một câu chuyện vừa dài vừa thối, cả bảy mươi tập cũng diễn không xong. Vũ Văn hoàng đế bằng lòng xem, nàng còn không có kiên nhẫn để diễn đâu.

Có lẽ thư đã về tới Tề quốc rồi, là gửi cho Tống Tử Kính. Nàng còn chưa dám nói cho Tiêu Huyền, sợ hậu quả phía sau. Tống Tử Kính không thể nào mặc kệ nàng, dù sao cũng phải nghĩ ra một biện pháp.

Có điều chuyện dịch chuột không lừa được Tiêu Huyền lâu như vậy, một khi chàng biết... Tạ Hoài Mân rung mình một cái. Nàng nghĩ tới ánh mắt đau đớn của Tiêu Huyền.

Cũng có thể, chàng đã không còn yêu nàng như xưa nữa, nhưng dù sao cũng sẽ lo lắng đúng không.

Ba năm rồi. Nàng từng thảng viết thư, nói với Tiêu Huyền rằng nàng yêu Tiêu Huyền, lại không dám nghĩ tới chuyện Tiêu Huyền có còn yêu nàng hay không.

Dù sao chàng cũng chưa từng hồi âm.

Vũ Văn Dịch nhìn Tạ Hoài Mân thất thần mà chính nàng cũng không biết. Hắn buông bát, không lên tiếng quấy rầy.

Từ góc độ này nhìn lại, Tạ Hoài Mân có vẻ vô cùng xinh đẹp. Đường nét nhu hòa, vì gầy yếu mà cảm hơi nhợt nhạt, đôi mắt sâu thẳm như có điều suy nghĩ, môi mím chặt đến mức hơi mỏng. Trên gương mặt xinh xắn, hòa nhã luôn mang theo một nét quật cường, nụ cười hào phóng đã có chút cô đơn và ưu thương.

“Tạ đại phu.” Vũ Văn Dịch nhẹ giọng gọi một tiếng: “Nếu người mệt thì nghỉ đi.”

Tạ Hoài Mân phục hồi tinh thần, mỉm cười nói: “Bệ hạ, có những trách nhiệm cả đời cũng không gỡ bỏ được.”

Vũ Văn Dịch ngồi ở đó.

Hắn có quá khứ mà nàng không biết, nàng cũng có những câu chuyện mà hắn không biết. Giữa bọn họ chỉ cách nhau năm, sáu bước chân mà lại như cách xa ngàn dặm.

Một khắc đó, hắn nghĩ, rốt cuộc mình đang làm gì?

Đầu tiên là chữa tật ở chân, sau đó là ngày ngày thỉnh an bắt mạch, hai người đã quen thuộc hơn rất nhiều.

Tạ Hoài Mân phát hiện Vũ Văn Dịch không lạnh lùng, ít nói như mọi người hay truyền miệng. Từ sau khi biết nàng đã tới nhiều nơi, hắn luôn bớt khoảng nửa canh giờ nghe nàng kể chút chuyện thú vị bốn biển.

Tạ Hoài Mân nói: “Trong vùng núi phía Đông Bắc Tần quốc có một dân tộc, thổ địa cằn cỗi, vật tư khan hiếm, cuộc sống vô cùng khó khăn. Chuyện này cũng đành thôi, vấn đề là người ở đó ai ai cũng có một cái cổ rất lớn.”

“Cái cổ lớn?”

Tạ Hoài Mân dùng cái cổ trắng ngần của mình để giải thích: “Chính là ở đây, vô cùng to, giống như mọc thêm một khối u. Không chỉ như vậy, con mắt còn lồi ra như mắt cá vàng. Người bị bệnh này ngay cả con cháu cũng bị ảnh hưởng, hơn phân nửa sẽ trở nên ngốc nghếch. Dân số trong làng cũng vì thế mà dần dần giảm xuống.”

“Có loại bệnh kỳ lạ vậy sao?” Vũ Văn Dịch kinh ngạc: “Bệnh này có chữa được không?”

Tạ Hoài Mân gật đầu: “Thật ra chính là trong đồ ăn thiếu một loại chất gọi là i-ốt. Bình thường chúng ta lấy i-ốt qua muối. Ngôi làng kia vốn ở sâu trong núi, lại nghèo, không có tiền mua muối, cũng không có cách khác để tiếp thu loại thành phần này, vì vậy mới bị bệnh.”

Vũ Văn Dịch gật đầu, lại lắc đầu: “Dân sinh của Tần quốc như vậy, kẻ cầm quyền lại hoàn toàn mê muội phát triển quân trang, vội vã xúc phạm nước láng giềng.”

Tạ Hoài Mân cười: “Kẻ cùng đường mới hiểu chiến. Cũng không thể trách bọn họ, cuộc sống càng không đảm bảo, người ta càng không an phận, mới đặc biệt có tính công kích. Bọn họ chỉ có hai bàn tay trắng, vì vậy cũng chẳng còn gì để mất.”

Vũ Văn Dịch lại hỏi: “Vậy những kẻ quyền thế cường thủ hào đoạt phải giải thích thế nào?”

Tạ Hoài Mân trả lời: “Đó là lòng tham xấu xí của loài người. Những kẻ ngang ngược ôm chặt lấy đặc quyền của mình, bọn chúng không biết khắc chế dục vọng thế nào, thích gì làm nấy. Nhưng những hành vi đó chỉ có thể phát triển thành một kết quả, chính là diệt vong.”

Vũ Văn hoàng đế đứng đầu giai cấp cường hào ác bá lại cười vô cùng thỏa mãn: “Khắc chế dục vọng, nếu có thể thì người sống trên đời ít nhiều cũng hạnh phúc hơn.”

Hôm nay Tạ Hoài Mân đặc biệt cảm tính: “Bệ hạ, một người được bao nhiêu sẽ mất đi bấy nhiêu, đó là công bằng. Ví dụ như ngài, nghiêm túc khống chế bản thân, hy sinh giấc ngủ, hy sinh sở thích, thậm chí hy sinh cả người nhà và cơ hội hưởng thụ niềm vui trên thế gian để đổi lại một thịnh thế thái bình phồn vinh. Tuy thần nghĩ ngài không cần hy sinh nhiều như vậy cũng có thể trở thành một bậc danh quân như bây giờ, những thứ ngài đạt được rõ ràng khác với dục vọng tham lam và hưởng thụ cuộc sống.”

Vũ Văn Dịch tùy ý để một đại phu nho nhỏ như nàng chỉ điểm cuộc sống ình: “Vậy còn người?”

Tạ Hoài Mân suy nghĩ một chút, thở dài nói: “Thần không hiểu được những người khác, cũng không hiểu chính bản thân mình. Phải biết rằng, ngay cả thần tiên trên trời cũng hiểu không thông mong muốn của con người, chúng ta chủ động bỏ qua một vài thứ, lại không nhất định có thể đổi được những gì chúng ta muốn.”

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng lại tràn ngập sự âu lo và mất mát.

Vũ Văn Dịch yên lặng không nói gì.

70. Chương 70: Gặp Lại Trong Mơ

Trường bối trong nhà qua đời, Ôn đại hiệp phải rời khỏi kinh thành một đoạn thời gian, cho Liên Thành nghỉ. Tạ Hoài Mân thấy thằng bé buồn chán liền dẫn tới thái y viện làm việc vặt, tự bỏ tiền lương ra trả cho thằng bé mỗi ngày năm đồng ăn quà vặt.

Trẻ con phải được dạy dỗ tự lao động kiếm tiền từ nhỏ, Tạ Hoài Mân không trông cậy vào Liên Thành có thể trở thành vĩ nhân, nếu có thể trở thành người có ích cho xã hội nàng đã thấy thỏa mãn rồi.

Khoảng thời gian này, Ngô Thập Tam biến mất một hồi đã trở về.

Khi cậu ta trở về, Tạ Hoài Mân đang lười biếng nằm úp người trên bàn.

Ngô Thập Tam chế giễu: “Chiều ngủ về Tây, giấc xuân chưa tỉnh?”

Tạ Hoài Mân nhắm mắt vợ bữa một quyển sách trên bàn ném qua: “Ít nói hai câu cậu sẽ chết à?”

Ngô Thập Tam tỉ mỉ nhìn nàng: “Người gầy đi, ai da, còn biến dạng nữa chứ!”

Tạ Hoài Mân uể oải mắng cậu ta: “Cái miệng không phun ra được câu nào dễ nghe!”

Ngô Thập Tam không vui: “Nói chuyện với hoàng thượng thì miệng đầy phong thổ cảm tú, triết lý nhân sinh, nhìn thấy ta lại ầm ầm ỉ ỉ!”

Tạ Hoài Mân buồn bực giễu cợt: “Nghe cái giọng điệu kìa, chẳng khác gì mấy bà mấy cô!”

Ngô Thập Tam ồn ào kêu lên: “Xem đi! Còn vũ nhục ta nữa!”

Tạ Hoài Mân mặc kệ cậu ta lên cơn, nàng vươn người tới trước nhìn: “Mụn trên mặt lặn hết rồi kìa. Sau này chú ý ẩm thực, uống rượu ít thôi, cũng đừng ăn nhiều thịt.”

Ngô vương gia mắt húng: “Cứ để ý đến mụn làm chi, người không cảm thấy bây giờ ta càng tuần tú hơn à?”

Tạ Hoài Mân cười nói: “Tuần tú, tuần tú thứ hai cả nước đã được quốc gia chứng thực.”

Ngô vương gia thỏa mãn, kéo Liên Thành hỏi việc học tập.

Tạ Hoài Mân cười khanh khách kéo ghế ngồi ngoài cửa nhìn hai người. Hiện giờ nàng không chỉ không đủ tinh thần, thân thể cũng bủn rủn vô lực, đứng lâu rất dễ choáng đầu.

Ngô Thập Tam và Liên Thành náo loạn một trận, đều đói bụng, lại cùng nhau ra ngoài tìm cái ăn. Tạ Hoài Mân không có sức đi theo, muốn bọn họ mua một ít bánh nướng trở về.

Bọn họ đi chưa bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Tạ Hoài Mân vực dậy tinh thần ra ngoài xem.

Ngoài cửa là một người phụ nữ trung niên, nhìn thấy Tạ Hoài Mân rất ngạc nhiên hỏi: “Ở đây có ai họ Vương không?”

Tạ Hoài Mân ôn hòa, thân thiện nói: “Không có, không có họ Vương, có lẽ đại thẩm tìm nhầm nhà rồi.”

Người phụ nữ trung niên kia không chịu bỏ qua: “Nhưng rõ ràng là ở đây mà! Cô nương, cô đến ở đây từ khi nào?”

“Chuyển tới từ đầu năm.” Tạ Hoài Mân nói: “Người chủ trước cũng không phải họ Vương, nhất định là đại thẩm tìm nhầm rồi.”

“Không nhầm! Không thể nhầm được!” Người phụ nữ trung niên một mực chắc chắn, kích động nắm lấy cánh tay Tạ Hoài Mân: “Cô nương, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tạ Hoài Mân không biết nên khóc hay nên cười, nàng cũng không phải chủ tịch hội phụ nữ của thôn, nàng làm sao biết được.

Ngay lúc nàng nở nụ cười, trong đáy mắt hiện lên một vệt sáng màu trắng chói mắt, lông tơ toàn thân Tạ Hoài Mân lập tức dựng đứng, lùi về sau theo bản năng.

Thế nhưng đối phương nắm chặt tay nàng khiến nàng không có đường lui.

Khi tia sáng trắng kia sắp chạm đến trước ngực nàng, ẩn vệ cũng đồng thời đánh bay thích khách ra ngoài chỉ bằng một chiêu.

Tạ Hoài Mân lão đảo ngã về sau, tuy cảm thấy trước ngực bị đâm nhưng không thấy đau. Có điều, sức lực toàn thân giống như chảy từ vết thương ra ngoài.

Một ẩn vệ đón được nàng, hoảng hốt gọi nàng.

Nàng vô lực hé miệng, ánh mắt tối sầm xuống, cuối cùng chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, nàng thấy mình đang ở trong phòng một mình, một bóng người cao lớn đang đứng quay mặt về phía cửa sổ.

Tim Tạ Hoài Mân đập nhanh liên hồi, không khỏi hít vào một hơi.

Người kia xoay người lại.

Tạ Hoài Mân lại thở ra.

Vũ Văn Dịch đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn thẳng vào nàng.

“Chờ người?”

Tạ Hoài Mân cười yếu ớt. Hiển nhiên không che giấu được ánh mắt thất vọng.

Vũ Văn Dịch nói: “Ở đây chỉ có ta.”

Không vậy thì sao? Hiện nay chưa có xe lửa máy bay, người kia dù có ý cũng không cách nào vượt qua cả vạt dậm trong một đêm.

Tạ Hoài Mân thử động mình, ngực hơi đau đốn.

Vũ Văn Dịch đưa tay đè lại: “Vết thương không lớn, không sâu, nhưng thân thể người không tốt, cần tĩnh dưỡng một chút.”

Tạ Hoài Mân cười khổ: “Thần trước kia xúi quẩy, luôn phải làm lụng vất vả, sinh bệnh, bị thương.”

“Nói ít một chút đi.” Vũ Văn Dịch nói: “Thái y nói trong cơ thể người có độc?”

Tạ Hoài Mân khẽ nhếch môi: “Là chuyện đã lâu rồi.”

“Vấn đề là độc phát rồi.”

“Nếu độc không phát, trúng độc còn ý nghĩa gì?”

Vũ Văn Dịch không biết làm thế nào với nàng, hần nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Tạ Hoài Mân quay đầu nhìn về phía hần: “Bệ hạ, thuốc này không dễ phối, thần là đại phu, thần tự nhận y thuật siêu quần, nhưng chính thần cũng không có biện pháp.”

Vũ Văn Dịch nói: “Đó là vì người chỉ có một mình.”

“Sao?”

Vũ Văn Dịch ôn hòa nở nụ cười: “Người cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tạ Hoài Mân không nhịn được hỏi: “Bệ hạ, đối với mỗi nhân viên ưu tú ngài đều thân thiết, săn sóc thế sao?”

Vũ Văn Dịch khẽ nhíu mày, nói: “Người không phải nhân viên ưu tú.”

Tạ Hoài Mân sững sốt nhướng mày.

Vũ Văn Dịch đứng dậy, khẽ phất tay áo nói: “Người là hoàng hậu Đông Tề.”

Hần xoay người, ưu nhã, ung dung rời đi.

Tạ Hoài Mân nằm trên giường, một lát sau mới thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại.

Một cô gái lai lịch bất minh như nàng, bên cạnh lại luôn có vài ám vệ, người có ý muốn biết chỉ cần điều tra một chút, tìm ra bối cảnh của nàng cũng không khó.

Chỉ là, vì sao nàng cảm thấy anh ta có chút thất vọng nhỉ?

Một hồi lại ập tới, Tạ Hoài Mân rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại lần nữa, chỗ ở đã thay đổi.

Một căn phòng hoa lệ rộng lớn, gia cụ bằng gỗ nặng nề, màn rèm trang trí bằng tơ lụa, từ huân hương bằng đồng thật lớn bay ra những sợi khói trắng.

Tạ Hoài Mân có chút ngẩn người, trong đầu trống rỗng, giống như thiếu mất thứ gì đó mà không cách nào nghĩ ra.

Một chuỗi tiếng động loạt xoạt, mấy cung nữ và thái giám xa lạ đi tới trước giường, một đại cung nữ cung kính hỏi: “Cô nương tỉnh rồi? Có chỗ nào còn khó chịu không? Muốn uống nước không ạ?”

Tạ Hoài Mân muốn ngồi dậy nhưng thân thể lại nặng như chì, trong ngực mơ hồ đau đốn.

“Tôi đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cung nữ đáp: “Đây là Trường Nhạc cung ở ngoại thành, bệ hạ phân phó ngài ở đây dưỡng bệnh, còn dặn chúng nô tỳ cẩn thận chăm sóc ngài. Nô tỳ tên Lục Tụ, cô nương có gì cứ việc sai bảo.”

“Bị bệnh? Tôi làm sao?” Tạ Hoài Mân không rõ.

Lục Tụ có chút kinh ngạc, nói: “Cô nương bị bệnh, chính ngài không biết sao? Ngài còn bị thương nữa!”

Tạ Hoài Mân cố gắng nhớ lại: “Hình như... Quả thật là... Tôi bị thương thế nào?”

Ánh mắt Lục Tụ thoáng chuyển dời, bỗng nhiên cười nói: “Cô nương không cần thận bị ngã nên mới bị thương, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không có chuyện gì. Nếu cô nương đã tỉnh, để chúng nô tỳ hầu hạ rửa mặt, chải đầu, uống thuốc đi.”

Tạ Hoài Mân mơ màng để mặc bọn họ loay hoay, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi: “Liên Thành đâu?”

Lục Tụ nói: “Tiểu công tử ở tại Ngô vương phủ, được chăm sóc rất thỏa đáng, cô nương đừng lo lắng.”

Tạ Hoài Mân đỡ đầu: “Thật kỳ quái, tôi ngủ bao lâu rồi?”

Lục Tụ cười nói: “Chưa lâu.”

Tạ Hoài Mân cảm thấy trong đầu có người cầm búa đang không ngừng gõ, lỗ tai ong ong vang vang, xung quanh lảo đảo, không đứng vững được, trước mắt đầy sao vàng.

Yên Hoa Tam Nguyệt?

Đúng là như vậy!

Bệnh này phát một năm sẽ chết, nhưng nàng mới phát bệnh hơn một tháng, vì sao đã nghiêm trọng như thế này?

Chờ nàng ngủ, Lục Tụ mang theo các cung nhân nhẹ nhàng lui xuống.

Bên ngoài, dưới một tàng cây lớn, có một nam tử đang đứng, Lục Tụ vội vàng bước tới hành lễ.

“Nàng thế nào rồi?” Vũ Văn Dịch xoay người.

Lục Tụ cung kính đáp lời: “Tạ cô nương đã ngủ, vừa đặt mình sẽ ngủ liên tiếp bảy canh giờ, dùng bữa xong lại ngủ. Hơn nữa, nô tỳ cảm thấy cô nương bắt đầu quên vài chuyện, cũng không nhớ mình bị thương thế nào.”

Lông mày Vũ Văn Dịch nhíu chặt, trên gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ âm u.

Hắn đã phái người đi tìm một loại dược còn thiếu, tin tức truyền về không được tốt, thảo dược kia gần như đã bị diệt sạch, bất kể treo thưởng lớn thế nào hay tự vào núi tìm kiếm cũng không có kết quả.

Lúc này, Ngô Thập Tam vội vã chạy vào, chào hỏi qua loa với Vũ Văn Dịch rồi lập tức hướng vào trong nhà.

Vũ Văn Dịch gọi cậu ta lại: “Làm gì vậy? Nàng ngủ rồi!”

Ngô Thập Tam nóng nảy nhảy dựng lên: “Rốt cuộc nàng làm sao? Trúng độc gì? Ai hạ? Lão tử dẫn người đi giết tên đó!”

“Được rồi!” Giọng nói Vũ Văn Dịch không lớn nhưng mang theo khí phách của vạn quân.

Ngô Thập Tam ngậm miệng lại, chưa được ba giây đã không chịu nổi lại lải nhải: “Có gì phải che che lấp lấp! Bệ hạ đã biết nàng là ai, bên kia nhất định cũng biết nàng đang ở đâu. Hiện giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, sau này làm thế nào giải thích.”

Vũ Văn Dịch nói: “Thái y nói, nàng đã trúng độc này ít nhất ba năm rồi.”

Ngô Thập Tam sững sốt: “Ba năm?”

Vũ Văn Dịch gật đầu.

Ngô Thập Tam gằn người.

Hơn ba năm trước, Tề đế đăng cơ, đồng thời phong Tạ thị làm hậu.

Hôm nay, vị Tạ hoàng hậu kia đang nằm trong phòng, trên người mang độc. Nàng nói nàng chu du các quốc đã hơn ba năm, cuối cùng tình cờ ở lại Ly quốc, còn làm quan càng ngày càng lớn.

Hơn ba năm trước, đã xảy ra chuyện gì?

Ngô Thập Tam nói: “Thần chờ ở đây, thần phải nói chuyện với nàng.”

Vũ Văn Dịch từ chối cho ý kiến.

Ngô Thập Tam hỏi: “Bệ hạ sẽ gửi quốc thư hoặc mật thư đi chứ?”

Vũ Văn Dịch nhướng một bên lông mày lên.

“Bệ hạ sẽ làm vậy chứ? Nói cho Tề để biết thế tử hấn đang ngã bệnh ở chỗ chúng ta.” Nói đến đây, Ngô Thập Tam nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Nếu Tiểu Tà tỉnh lại sợ rằng lại sẽ chế nhạo một phen, ha ha...”

Vũ Văn Dịch lại không thưởng thức loại hài hước nhạt nhẽo này. Hấn nhếch môi, lạnh lùng liếc nhìn Ngô vương, không nói một lời xoay người rời đi.

Ngô Thập Tam thật sự tuân thủ hứa hẹn, chờ một đêm, cuối cùng cũng đợi được Tà Hoài Mân tỉnh lại lần nữa.

“Thập Tam?” Tà Hoài Mân nhìn thấy cậu ta cảm thấy rất thoải mái: “Thật tốt, tôi còn nhớ cậu.”

“Cái gì mà nhớ với không nhớ?” Ngô Thập Tam không hiểu.

“Tôi không được khỏe, Thập Tam, tôi bắt đầu quên vài chuyện rồi.” Tà Hoài Mân chỉ chỉ đầu: “Nếu tôi quên chuyện gì quan trọng, cậu nhất định phải nhắc tôi nhé.”

Ngô Thập Tam tái mặt.

Tà Hoài Mân lại nở nụ cười: “Chỉ là hay quên thôi.”

Ngô Thập Tam quở trách nàng: “Đầu có bệnh.”

“Đúng vậy đấy.” Tà Hoài Mân mở miệng thừa nhận.

Ngô Thập Tam không biết làm gì với nàng: “Vì sao lại có....”

“Hoàng hậu như tôi?”

Hiện giờ Ngô Thập Tam cũng không kịp thu lại câu nói kia nữa.

Tà Hoài Mân lại cười vô cùng hiền hòa, tự nhiên: “Thập Tam, cậu biết từ khi nào?”

Ngô Thập Tam đành phải nói: “Quen biết không bao lâu, ta phát hiện bên cạnh người có ẩn vệ, nhưng ta chỉ nghĩ người là thiên kim nhà ai ra ngoài dạo chơi giang hồ thôi, mang theo hộ vệ cũng không có gì lạ.”

Tà Hoài Mân phì cười một tiếng, khiến cho vết thương trước ngực hơi đau: “Trí tưởng tượng thật phong phú.”

“Vẫn còn chưa đủ phong phú đâu.” Ngô Thập Tam trợn mắt nhìn nàng.

Sau đó, khi điều tra ra thân phận thật sự của Tà Hoài Mân, Ngô Thập Tam ngồi lặng người đủ một khắc, trong đầu là một đám quạ đen bay loạn.

Hấn không lạ gì quyền quý, chính hấn cũng là tiểu bá vương đứng hàng thứ nhất Ly quốc. Hoàng hậu Tề quốc, tuy vừa xa lạ vừa xa xôi, nhưng dù sao cũng là một hoàng hậu. Trước đây, khi Vũ Văn Dịch còn có hoàng hậu, hấn vẫn nhớ rõ hoàng hậu nên là một người thế nào. Thế nhưng nhìn Tà Hoài Mân vất chéo chân cắn hạt dưa, phun vỏ, động một cái lại cướp đồ của hấn, tùy tiện, đặc biệt phóng khoáng, nhìn thế nào cũng không hòa hợp với phong hào hoàng hậu nhất đẳng kia.

“Này!” Tà Hoài Mân chờ cậu ta ngây người đến mức không nhận được: “Hoàng hậu cũng là người thôi, cũng không phải cậu chưa nhìn thấy bao giờ.”

Ngô Thập Tam biện bạch: “Hoàng hậu ta gặp đã nhiều nhưng làm gì có ai giống người?”

“Cũng đúng.” Tà Hoài Mân lại hì hì cười, tinh thần cũng tốt hơn nhiều: “Ông anh của cậu đúng là nhiều hoàng hậu.”

Trong phòng không có người ngoài, Ngô Thập Tam cũng tùy tiện gật đầu, hạ giọng nói: “Ta nói cho người biết, cũng chỉ có hoàng đế huynh ấy mới có tính nhẫn nại như vậy, nếu là ta, ta đã chạy té khói rồi.”

“Khoa trương như vậy cơ? Mau nói nghe chút coi!”

“Không thành vấn đề!” Ngô Thập Tam uống một ngụm trà bắt đầu buồn dưa lê: “Hai người đầu tiên chính là tiên hoàng làm chủ cưới cho huynh ấy, đúng là hai con cá chọi.”

Tạ Hoài Mân phì cười.

“Đừng có cười! Thật sự có chuyện như vậy! Hơn nữa còn âm ỉ đến mức cả kinh thành đều biết, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, không khác gì mấy vụ đánh đá chợ búa, mặt mũi đều mất hết. Khi đó, hoàng đế rất ít về nhà, căn bản là không muốn quan tâm chuyện này. Trước đây tiên hoàng không tốt với hoàng thượng, con rể mà ngài ấy tìm cho con gái lớn của mình là đại tướng quân cầm binh một phương, lại kín đáo cưới hai nữ nhân chanh chua cho hoàng thượng, dùng hoàng thượng để giải quyết hai gia tộc kia.”

“Sao có thể có người mẹ như vậy?” Tạ Hoài Mân lắc đầu.

Ngô Thập Tam cũng đồng ý: “Tiên hoàng một lòng muốn lập con gái lớn làm nữ vương, thái tử của hoàng đế đều phải có đại thần và vương phu giúp đỡ mới lên được. Nhưng có một số việc, người càng muốn người ta hài lòng, người ta lại càng không cho người hài lòng. Trưởng công chúa tính tình đáng ghét, cao ngạo, điều ngoa lại độc ác, đều do mẫu thân nàng quá chiều chuộng mà thành. Phò mã không thích nàng mà thích một cô con gái dòng dõi thư hương nhà người ta, bao dưỡng ở bên ngoài. Kết quả là trưởng công chúa thừa dịp phò mã xuất binh không ở nhà, đập nát hai tay cô gái kia, lại dùng roi quật chết.”

Tạ Hoài Mân trợn trừng mắt: “Trời ạ!”

“Màn đặc sắc còn ở phía sau!” Âm thanh của Ngô Thập Tam càng thấp: “Phò mã trở về biết chuyện, không hề nao loạn, vẫn như bình thường. Trưởng công chúa rất đắc ý, thế nhưng không bao lâu lại bắt đầu sinh bệnh, tinh thần cũng có vấn đề, nói là gặp quỷ tới đòi mạng. Bệnh của nàng càng ngày càng nặng, toàn thân nổi hồng ban, thối rữa, kéo dài hai năm, năm trước vừa mới qua đời.”

Tạ Hoài Mân lập tức nghĩ tới: “Độc?”

Ngô Thập Tam gật đầu: “Đối ngoại nói là bệnh hiểm nghèo. Dù sao đã thay đổi triều đại từ lâu, ai điều tra việc này làm gì? Aiz, lạc đề rồi. Sau câu chuyện đôi bên cùng có hại đó, còn có rất nhiều điểm đáng ngờ. Ví dụ như tiên hoàng biết rõ Từ phi mang thai nhưng vẫn phái hoàng đế ra ngoài làm việc, ví dụ như thái tử phi đến chết cũng một mực không thừa nhận mình độc hại đứa trẻ kia.”

Tạ Hoài Mân cảm thấy toàn thân rét run: “Vì sao lại có người mẹ tàn nhẫn như thế?”

Ngô Thập Tam khinh bỉ nói: “Bấy giờ mới là bắt đầu thôi! Khi đó trưởng công chúa xuất giá, oanh oanh liệt liệt, rầm rộ vô cùng, tiên hoàng lại cố tình chỉ cho hoàng đế một con gái của quan văn bình thường. Khi đó không ít đại thần gió chiều nào xoay chiều ấy, chuyển hướng theo trưởng công chúa. Khi đó hoàng đế ẩn nhẫn, không can thiệp triều chính, suốt ngày chỉ chơi cờ, làm thơ với vương phi. Ta cũng thích Đồng vương phi này, đáng tiếc người ta bạc mệnh, xuất giá một năm đã qua đời.”

“Thật đáng thương.” Tạ Hoài Mân nói: “Sau đó thì sao?”

“Khi đó chính trị bất ổn, tiên hoàng nhiều lần có ý định muốn phế thái tử. Hoàng đế thật sự đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.”

“Khi đó thì lấy người thứ ba, à không, người thứ tư?”

Ngô Thập Tam gật đầu: “Chuyện Mã vương phi này gây ra, người cũng biết. Khi hoàng đế cưới nàng phải nhận hoàng mệnh bốn ba khắp nơi, còn đi tới những nước khác, vì vậy mới có chuyện của Mã vương phi sau này. Có một thời gian còn có lời đồn nói đứa bé kia không phải con của hoàng đế, tiên hoàng cũng vô cùng không thích đứa bé đó, sau này thằng bé được nửa tuổi, ngũ quan vô cùng giống hoàng đế khi còn bé, lúc này mọi người mới không nói gì nữa.”

Tạ Hoài Mân cảm thán từ nội tâm: “Thật không dễ dàng.”

“Sau đó trường công chúa xảy ra chuyện, bắt đầu sinh bệnh. Tiên hoàng cũng nghi ngờ phò mã ra tay, nhưng phò mã lại chăm sóc công chúa vô cùng cẩn thận, đi khắp nơi tìm thuốc cho nàng. Cứ như vậy, dự định phế thái tử cũng bị trì hoãn, cuối cùng không giải quyết được.”

Tạ Hoài Mân hỏi: “Người cuối cùng thì sao?”

“Chuyện của Vương hoàng hậu ta cũng không rõ. Hoàng đế chỉ nói là ngoài ý muốn. Có điều, sau khi Vương hoàng hậu mất không lâu, phò mã của Duyên Khánh công chúa, chính là em rể của hoàng đế mắc lỗi, cả nhà bị biếm ra khỏi kinh.”

Nói xong, Ngô Thập tam nhún vai, tỏ vẻ chẳng có gì thương hại Duyên Khánh công chúa kia: “Duyên Khánh công chúa này tính tình thô bạo, thích dùng ám chiêu, khi ta còn bé, mỗi lần nhập cung đều ăn không ít roi của cô ta, cô ta thích nhất dùng kim đâm người, vừa đau lại vừa không có vết thương.”

Tạ Hoài Mân nói thầm trong lòng, Duyên Khánh công chúa này không phải từng xem Hoàn Châu Cách cách đấy chứ.

“Chẳng trách hiện giờ tính cách hoàng đế như vậy.” Nàng than nhẹ.

Ngô Thập Tam cũng gật đầu: “Hoàng đế phải cố gắng rất nhiều.” Rồi cậu ta đổi giọng: “Aizz, đều là chuyện quá khứ rồi, nói chỉ để giết thời gian thôi. Nói chung là người nghỉ ngơi cho tốt, chuyện độc cứ yên tâm!”

Tạ Hoài Mân rất thẳng thắn nói: “Tôi vốn không thể nào yên tâm được.”

Ngô Thập Tam đen mặt: “Cũng đúng, cho tới giờ chưa thấy ai mang kịch độc trong người còn chạy nhảy khắp nơi như thế.”

Tạ Hoài Mân xấu hổ: “Nghe nói cậu đang chăm sóc Liên Thành?”

Ngô Thập Tam nghiêm túc lại một chút, nói: “Thằng bé là con của Vân tướng quân, đương nhiên ta sẽ chăm sóc nó.”

“Nhà thằng bé rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ thân thằng bé là Trần Bình đại tướng quân Vân Tùng Linh, tám năm trước bị bạn thân bán đứng trên chiến trường, cứ thế chiến bại, oan ức mà chết. Vân phu nhân biết chuyện, mang theo Liên Thành bỏ trốn. Mấy năm qua hoàng đế và chúng ta không ngừng tìm kiếm đều chưa tìm được, không ngờ lại được người cứu.”

Tạ Hoài Mân nói nửa tự giễu: “Đời này tôi quả thật đã cứu không biết bao nhiêu người, thế nhưng lại không có báo đáp tốt, kéo thân thể rách nát, không biết còn phải cầm cự tới khi nào.”

Một đôi tay ấm áp, to lớn cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, Ngô Thập Tam kiên định thề: “Người sẽ không có việc gì! Ta thề! Người nhất định sẽ không sao!”

Tạ Hoài Mân dịu dàng mỉm cười: “Tôi biết, Thập Tam, cảm ơn cậu.”

Nàng cũng siết chặt tay cậu ta.

Ngô Thập Tam ngồi đã lâu, biết Tạ Hoài Mân nhìn ra vẻ mệt mỏi của mình, liên tục thúc giục mới khiến cậu ta lưu luyến ra về.

Sắc trời lại tối. Tạ Hoài Mân vừa ăn một bữa cơm không biết mùi vị, vừa cảm thán, những ngày hiện giờ của mình thật sự không phân rõ ngày đêm.

Ăn cơm xong, lại dùng một đồng thuốc chắc chắn rằng chẳng có tác dụng gì, chỉ tổ đầy một bụng nước.

Người lại bắt đầu mệt mỏi rồi, tuy không muốn ngủ nhưng hai mí mắt lại không do nàng điều khiển nữa.

Tạ Hoài Mân oán hận thở dài: “Yên Hoa Tam Nguyệt chết tiệt!” Sau đó ngáp một cái rồi to trước mặt Lục Tụ, nhận mệnh nằm thẳng về giường.

Nàng không muốn làm người đẹp ốm yếu, hơn nữa bệnh nhân thật ra ít ai mà đẹp được. Ngủ ngon thì không nói làm gì, nay giấc ngủ của nàng thật sự không thể coi là nghỉ ngơi, trong mơ, nàng luôn có cảm giác đầu óc còn đang hưng phấn hoạt động, những giấc mơ vừa hỗn loạn vừa kỳ quái, khiến thần kinh người

ta căng thẳng cao độ, ngủ còn mệt hơn không ngủ. Trừ việc đó ra, nàng còn cảm thấy toàn thân đau nhức, đau đầu, choáng váng, mắt đầy sao vàng, lãng tai, dễ quên.

Riêng chuyện cuối cùng là vô cùng không ổn, hiện giờ nàng không làm cách nào nhớ ra buổi tối đã ăn gì. Nếu cứ như vậy, nàng sợ sẽ quên luôn tên của chính mình.

Ngày một chìm vào trong mơ, giấc mơ này kỳ quái như một con cá vàng tìm được mỗi câu, liên tục vờn quanh, từ trên xuống dưới. Những chuyện cũ lộn xộn xen kẽ nhau lướt qua, hoặc những âm thanh bén nhọn trầm thấp liên tiếp vang lên, từng hồi kích thích màng tai nàng, khi lại đâm thẳng vào tim. Hô hấp trở nên hỗn loạn, dưỡng khí không đủ, nàng há miệng thở dốc nhưng không khí vẫn không tiến vào được.

Nàng liều mạng giãy dụa muốn tỉnh lại từ trong mơ, nhưng toàn thân lại bị ràng buộc, rõ ràng ý thức đã khôi phục, cảm giác được mình nằm trong chăn bông mềm mại, nhưng tay chân không cách nào động đậy nửa phân.

Nàng dùng hết sức lực toàn thân để hít thở, nhưng không khí loãng căn bản không thể duy trì sinh mệnh, nàng thống khổ, lại ngay cả mở miệng kêu lên cũng không làm được.

Ngay khi cảm giác nghẹt thở lên đến đỉnh điểm, chân trên người bị xóc mạnh lên, một cổ lực đạo kéo nàng dậy, mấy huyết đạo trên người bị điểm, sau đó một đôi tay nặng nề vỗ sau lưng nàng, từng chút phá tan khối không khí tắc nghẽn, không khí ứa vào khí quản của nàng. Nàng ho khan, thở dốc, cuối cùng cũng bắt đầu hô hấp.

Người kia ngồi bên giường, chỉ ngừng lại chốc lát, đột nhiên vươn tay ra, dùng một tay ôm nàng vào lòng thật chặt.

71. Chương 71: Vốn Duyên Mỏng Như Bèo Nước (1)

Thân thể Tạ Hoài Mân cứng nhắc trong nháy mắt, sau đó, nàng mạnh mẽ xoay người lại, nhào vào lòng người kia, ôm chặt lấy đối phương.

Đôi mắt nóng lên, chất lỏng ấm áp trào ra.

Vòng tay của người kia vẫn ấm áp, rộng lớn, vững chắc như trong trí nhớ, hoàn toàn bao dung nàng, ngăn cách tất cả tranh chấp của thế giới bên ngoài, tất cả tổn thương cũng đều bị chặn đứt. Hơi thở quen thuộc kia, nhịp tim quen thuộc kia đều chân thực hơn gấp vạn lần so với những giấc mơ.

Hai người đều kích động đến mức run run, lại không nói được một lời, chỉ dùng toàn bộ sức mạnh để ôm đối phương.

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu, tìm kiếm đường nét thân thuộc trong bóng đêm.

Một đôi mắt tràn ngập tình cảm nồng cháy nhìn chăm chú vào nàng. Tạ Hoài Mân sục sục mũi, vươn tay sờ lên gương mặt hắn. Cánh tay vòng quanh thắt lưng lại tăng thêm sức lực, gương mặt kia đè sát tới, môi nàng cảm nhận được sức nặng đã mong nhớ từ lâu.

Xúc cảm nóng hổi giống như một chiếc chìa khóa mở tung cánh cửa phủ đầy bụi bặm.

Sức lực kia lớn đến mức gần như muốn bẻ gãy từng khớp xương của nàng, sự xâm phạm vừa tàn nhẫn vừa dịu dàng, đầu lưỡi bá đạo vọt vào, dùng sức cắn xé, mút vào giống như muốn hút toàn bộ linh hồn của nàng ra khỏi thể xác, giống như muốn ăn nàng vào trong bụng. Nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, tất cả sức lực đều tuôn ra, chỉ có thể nắm lấy y phục của hắn giống như bám vào một cây gỗ mọc giữa dòng nước, để mặc những cử động vừa nghiêm phạt lại mang theo yêu thương của hắn.

Cuối cùng, khi rời khỏi nhau, môi đã chết lặng đến mức không còn cảm giác. Đôi môi người kia vẫn rơi xuống trán, đôi mắt, chóp mũi, cuối cùng lại trở về với đôi môi nàng.

Lần này là một nụ hôn vừa dịu dàng vừa lưu luyến.

Lưỡi nhẹ nhàng vẽ lên viền môi nàng, cẩn thận chạm vào, đầu lưỡi khẽ đảo qua trong miệng nàng, cuốn lấy nàng cùng nhau triền miên. Sau đó, hắn ngậm lấy môi dưới, khẽ mút vào, một cảm giác giống như có luồng điện chạy dọc theo cột sống, khiến toàn bộ cơ thể nàng tê rần.

Ngã về giường từ lúc nào, không biết, quần lấy nhau từ lúc nào, cũng không hay. Chỉ biết chính nàng cũng đang tỉnh té đáp lại nụ hôn của hắn, đang ôm lấy gương mặt người kia, hôn lên thái dương nhiễm phong sương, hôn lên đôi lông mày nhiều năm chưa thôi nhũn chặt, hôn lên hai mắt đầy tơ máu, rồi hôn lên cánh môi run run của hắn.

Hơi thở hòa quyện vào nhau, đôi môi thân thiết dính chặt, chìm đắm trong niềm vui bao la, luyến tiếc phải chia rời dù chỉ trong giây lát.

Cơ thể luôn căng thẳng dần dần thả lỏng trong vòng tay người kia, lòng bàn tay to lớn mang theo những vết chai sạn nhẹ nhàng vuốt ve nàng, liên tục kích thích những cơn run rẩy hạnh phúc. Nàng vươn tay ôm lấy lồng ngực rộng lớn của hắn, thân thể sát lại gần, gần một chút, lại gần một chút, cho đến khi không còn một khe hở, cho đến khi gần sát như chưa từng rời xa nhau.

Đôi môi hắn rời khỏi môi nàng, dọc theo cằm, thẳng tới cổ, theo những cảm giác tê dại, để lại từng dấu ấn. Nhìn xương quai xanh vì gầy mà hiển hiện rõ ràng, và lồng ngực vì suy yếu mà phập phồng gấp gáp, trái tim hắn như bị siết chặt, bị kéo thật căng, đau đớn khiến toàn thân hắn run run.

Nàng nghi hoặc xoa xoa gương mặt hắn, hắn mạnh mẽ cúi người ôm nàng, vùi mặt lên cần cổ nàng.

Khóe mắt Tạ Hoài Mân nhỏ lệ, ôm lấy hắn, khẽ khàng vỗ về lưng hắn.

Một lúc lâu sau, hai người đều đã bình tĩnh lại, lúc này mới rời xa nhau một chút.

Tiêu Huyền kéo chăn bao lấy Tạ Hoài Mân thật kín, đè xuống, chỉ cho nàng lộ ra gương mặt nhỏ gầy gò.

“Bí chết được.” Tạ Hoài Mân nhỏ giọng phàn nàn.

Tiêu Huyền há miệng cắn lên mũi nàng một cái: “Còn dám nói! Còn dám nói rồi xem ta trừng trị nàng thế nào!”

Tạ Hoài Mân mắt hứng bữu môi, sau đó lại nở nụ cười.

“Sao chàng lại tới đây?”

Tiêu Huyền dùng một tay ôm nàng, một tay vuốt tóc nàng, nằm xuống bên cạnh nàng.

“Việc trong nhà đã xử lý xong nên tới đây đón nàng, đi tới nửa đường mới biết nàng xảy ra chuyện.”

Tạ Hoài Mân gối đầu lên cổ hắn, cọ cọ như một con mèo con, tìm một vị trí thoải mái nằm ngoan ngoan: “Em thật vui vì chàng đã đến.”

Tiêu Huyền trong lòng tức giận, lại nhéo má nàng: “Nàng không trở về, ta không tới tìm nàng thì sao?”

Tạ Hoài Mân cười khanh khách, ngẩng đầu hôn lên cằm hắn một cái: “A Huyền, em yêu chàng.”

Tay Tiêu Huyền run lên, khẽ nghiêng người cúi đầu nhìn nàng.

Đôi mắt to trong vắt của Tạ Hoài Mân đang dịu dàng nhìn hắn chăm chú, gương mặt nàng còn mang theo màu phấn hồng say lòng người vì sự kích động vừa rồi, đôi môi cũng ướm át mềm mại, cùng với một độ cong mềm mại đáng yêu.

“Tạ Hoài Mân vốn là tên của em.” Nàng nhẹ giọng nói: “Ngày đó, Tạ Chiêu Hoa bị bọn trẻ bắt nạt, trượt chân ngã vào hồ, em đã đi vào trong cơ thể của cô bé như vậy.”

Tiêu Huyền sửng sốt ngẩn người, ôm chặt lấy nàng, để nàng gối lên ngực mình, chậm rãi kể lại chuyện cũ.

“Em vốn cho rằng nghỉ ngơi một thời gian, rất nhanh có thể trở về. Thế nhưng một ngày lại một ngày, sau rồi gặp được chàng. Một thời gian sau, bọn họ nói em không trở về được nữa. Lúc đó em còn rất đau lòng, rất nhớ nhà. Nhưng rồi chính em cũng không muốn trở về nữa.”

Tiêu Huyền lại ôm nàng càng chặt.

Tạ Hoài Mân hỏi: “Em biết cách giải thích của em rất kỳ quái, chàng có tin em không?”

Tiêu Huyền cười nói: “Ta mặc kệ nàng tới thể nào, ta chỉ quan tâm nàng có đi nữa hay không.”

Tạ Hoài Mân vui mặt vào lòng hắn: “Không đi nữa, lần này thật sự không đi nữa.”

Tiêu Huyền ôm nàng, khẽ thở dài một tiếng.

“Đừng khiến ta lo lắng nữa.”

“Được.” Giọng nói Tạ Hoài Mân vang lên trong chăn.

“Đồng ý thật nhẹ nhàng. Quen nàng sáu năm, chưa một ngày nàng không khiến ta buồn phiền.”

Tạ Hoài Mân cười ha ha: “Còn nhớ khi đó không, lần chàng treo tường ấy, giờ nghĩ lại vẫn còn thấy buồn cười.”

Tiêu Huyền cúi đầu hôn lên tóc nàng: “Nhưng ta lại nghĩ khi đó nàng rất động lòng người.”

Tạ Hoài Mân ngẩn người, đẩy hắn ra ngồi dậy: “Khi đó em mới chỉ là một cô bé chưa đầy mười lăm tuổi! Lão già biến thái đáng khinh này!”

Tiêu Huyền bịt miệng nàng lại, kéo về trong lòng, lần thứ hai dùng chăn gói kỹ.

“Kêu cái gì, sợ người ta không biết hay sao?” Hắn vỗ một cái lên mông nàng: “Ta đáng khinh, ta cứ sàm sỡ nàng đấy! Nàng làm gì được ta?”

Tạ Hoài Mân buồn bực kêu một tiếng, cười khanh khách trong chăn.

“Còn dám cười!” Tiêu Huyền giận.

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu lên: “Chàng vào bằng cách nào?”

“Trèo tường.” Tiêu Huyền lơ đãng.

“Đây là hành cung của hoàng đế Ly quốc đấy!”

Tiêu Huyền khinh bỉ: “Hành cung cái gì, ta còn tưởng là đại viện nhà ai chứ.”

“Chàng đấy nha.” Tạ Hoài Mân lo lắng: “Chàng cứ thế xông vào không có vấn đề gì chứ? Dù sao ở đây cũng là địa bàn nhà người ta. Nếu có người gây rối, chàng sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Tiêu Huyền lạnh lùng cười: “Nếu dám tới, ta đương nhiên phải chuẩn bị chu toàn, không mang nàng về nhất định không bỏ qua.”

Tạ Hoài Mân không biết nên khóc hay nên cười: “Chàng thật sự không muốn sống nữa rồi, vì sao Tống Tử Kính không ngăn cản chàng?”

“À, hắn ấy hả.” Tiêu Huyền có chút không tiện mở miệng: “Hắn à...”

“Chàng làm gì huynh ấy rồi?” Tạ Hoài Mân truy hỏi.

Tiêu Huyền đành nói: “Ta còn đang nổi nóng, không cho hắn quản lý tình báo nữa, hiện giờ hắn chỉ ở Hình bộ, ta thích đi đâu hắn không xen vào. Có điều, ta thấy hắn đang giận dữ, cố tình không để ý đến ta.”

“Vì chuyện em xuống phía Nam à?”

Tiêu Huyền vừa nghe nàng nhắc đến đã giận không thôi, dùng sức ôm cả nàng lẫn chăn: “Nàng còn không biết xấu hổ mà nhắc tới! Nàng và hắn cấu kết với nhau làm chuyện xấu, đầu tiên là dùng được đánh ngã ta, còn dám lên lút chuyển ta về cung. Vô lương tâm! Nàng làm ta tức chết!”

Vừa nói, hắn vừa không nặng không nhẹ nhéo trên người nàng.

Tạ Hoài Mân không đau, muốn cười lại không dám tạo ra tiếng động quá lớn, đành vui vào trong chăn nín cười, vừa cười vừa trốn tránh. Tiêu Huyền mất kiên nhẫn, lôi nàng ra từ trong chăn, ôm lấy mặt nàng, hung hăng hôn lên đôi môi còn đang cười ha hả.

Quần quýt một lúc lâu, gần như hết đường khí mới lưu luyến rời khỏi nhau.

Tạ Hoài Mân khẽ thở gấp, nói: “Chàng cũng đừng trách huynh ấy, tính tình người ta như vậy, một lòng chỉ nghĩ đến toàn cục, đến thiên hạ, đến lợi ích lớn nhất.”

“Vậy còn nàng? Trong đầu nàng toàn nghĩ cái gì?” Sắc mặt Tiêu Huyền có vẻ rất thất vọng.

Tạ Hoài Mân nhìn mặt đoán ý, biết tình hình trước mắt là phải nghĩ mọi biện pháp trấn an người này. Vì vậy nàng nhẹ nhàng vỗ về cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: “Hiện giờ, toàn tâm toàn ý đều nghĩ đến chàng.”

Lời này thật ra là nịnh nọt, nhưng cũng đáng hưởng thụ. Vì vậy Tiêu Huyền cũng tiếp nhận, trong lòng vô cùng sung sướng.

Hắn cúi đầu hôn lên trán Tạ Hoài Mân: “Nàng cứ yên tâm dưỡng bệnh đi. Ta đã phái người tới Liêu quốc đón sư huynh nàng, hẳn nói hẳn có thể giải độc cho nàng.”

“Huynh ấy có thể?” Hai mắt Tạ Hoài Mân tỏa sáng, hưng phấn nói: “Huynh ấy thật sự có thể?”

Tiêu Huyền vui vẻ nhìn gương mặt tươi cười của nàng, vuốt tóc nàng: “Ta có bao giờ lừa nàng chưa.”

Tạ Hoài Mân biết mình không phải chết nữa, sức lực toàn thân giống như trở về, vui mừng ôm cổ hắn: “A Huyền, chàng yên tâm, em sẽ không chết. Hai chúng ta còn phải sống thật hạnh phúc, tương lai còn phải sinh con cho chàng.”

Đôi mắt Tiêu Huyền đã rưng rưng.

Tạ Hoài Mân a lên một tiếng: “Chàng dễ cảm động thật đấy.”

Tiêu Huyền giận, xoay người đè lên nàng dùng sức ức hiếp.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim kêu kỳ quái. Hai người đang vui đùa âm ỉ ngừng lại.

“Cái gì vậy?”

“Là ẩn vệ, có người tới.”

Tạ Hoài Mân ngồi dậy, đầu lại choáng váng: “Hơn nửa đêm rồi còn ai đến nữa.”

Tiêu Huyền cười khẩy: “Nhưng người ta không cảm thấy muộn.”

Tạ Hoài Mân không hiểu.

Bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa: “Cô nương đã ngủ chưa? Bệ hạ dẫn người đến thăm ngài.”

Vũ Văn Dịch?

Tạ Hoài Mân há hốc miệng, vội vàng nhìn Tiêu Huyền. Ánh sáng trong phòng hơi tối, gương mặt Tiêu Huyền rất mơ hồ.

Nàng vội vàng giơ tay thề: “Trong sáng, tuyệt đối trong sáng! Nếu không...”

Tiêu Huyền bịt miệng nàng lại.

Ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Huyền đi giày nhảy xuống giường, Tạ Hoài Mân đẩy hắn: “Mau mau!”

“Làm gì?”

“Nấp dưới giường!”

Tề đế nổi giận: “Ta đường đường là quân chủ Tề quốc, nàng bảo ta trốn dưới gầm giường? Tạ Chiêu Hoa, nàng khai báo rõ ràng cho ta! Nàng là thê tử ta cưới hỏi堂堂 hoàng, chúng ta cũng không yêu đương vụng trộm, ta trốn cái gì? Có gì không thể để người ta biết? Ngược lại là mấy người, đêm hôm khuya khoắt chạy tới thăm nàng, cô nam quả nữ, hẳn có ý đồ gì?”

Tạ Hoài Mân liên tục gật đầu: “Đúng, đúng, em biết, hai chúng ta yêu đương vụng trộm hợp pháp! Vạn tuế gia, đến lúc đó ngài giải thích lý do ngài xuất hiện ở đây thế nào? Có cuộc viếng thăm đa quốc gia nào như thế này hay sao?”

Tiêu Huyền hùng hồn hỏi ngược lại: “Hắn biết ta? Vì sao ta không biết? Ta cũng không biết hắn nha!”

Tạ Hoài Mân đỏ mồm hôi như mưa.

Lúc này, cửa bị đẩy ra rầm một tiếng, Vũ Văn Dịch dẫn theo Ngô Thập Tam và mấy tùy tùng đứng ngoài cửa.

Thấy trong phòng xuất hiện thêm một nam tử, lại không đốt đèn, mọi người kinh ngạc một chút. Những cung nhân thức thời đồng loạt cúi thấp đầu.

Tạ Hoài Mân há hốc miệng chưa kịp ngậm lại, ngơ ngác không nhúc nhích.

“Người là ai? Vì sao lại ở trong phòng của Tiểu Tạ?” Ngô Thập Tam phản ứng lại đầu tiên, nhảy dựng lên muốn xông tới, bị Vũ Văn Dịch chặn lại.

Tiêu Huyền ung dung đứng, bỗng nhìn thấy y phục của bà xã đại nhân buông lỏng, tỏa ra hiềm nghi rất lớn, vì vậy mặc kệ ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Dịch, đi qua dùng chân gói Tạ Hoài Mân kỹ lưỡng, đặt nàng nằm thẳng trên giường.

Vũ Văn Dịch vung tay lên, cung nhân phía sau chỉnh tề lập tức biến mất không còn bóng dáng. Hắn đi vào trong phòng, Ngô Thập Tam cũng theo sát phía sau.

“Rốt cuộc người là ai? Còn không nói đừng trách bổn vương không khách khí!” Hai mắt Ngô Thập Tam đã bốc hỏa, trong tay cầm một vật gì đó.

Tiêu Huyền lại khinh thường liếc hắn một cái, tập trung sự chú ý vào Vũ Văn Dịch.

Tạ Hoài Mân cũng không lo lắng Ngô Thập Tam sẽ làm Tiêu Huyền bị thương, thế nhưng nhờ may động tay động chân, về thể diện, cả hai nước đều không xong.

Dưới tình thế cấp bách, nàng đột nhiên hô to: “Khoan đã!”

Ba người đàn ông đều nhìn lại.

Tạ Hoài Mân bày ra một nụ cười hư tình giả ý: “Hiểu lầm! Đây là hiểu lầm!”

Nàng ném cho Ngô Thập Tam một ánh mắt, Ngô vương gia hừ một tiếng, lùi về sau một bước.

Tạ Hoài Mân nở nụ cười nói: “Anh ấy là... Anh ấy là một người bạn của tôi, nghe nói tôi bị bệnh nên đến thăm!”

Tiêu Huyền dùng ngữ điệu kỳ quái nói: “Đúng vậy, đặc biệt tới thăm nàng!” Còn nhấn mạnh vào hai chữ đặc biệt.

Cái trán Tạ Hoài Mân đỏ mồm hôi, tròng mắt lườm hắn.

Vũ Văn Dịch lạnh lùng nói: “Nếu là bạn tới thăm, vì sao lại trèo tường vào phòng mà không đi cửa chính?”

Tạ Hoài Mân lại cướp lời của Tiêu Huyền: “Anh ấy là nhân sĩ giang hồ, không muốn giao tiếp với quan phủ. Bệ hạ đừng quá để ý.”

Ngô Thập Tam chế giễu: “Thì ra là vậy.”

Sắc mặt Tiêu Huyền lạnh như băng.

Tạ Hoài Mân vội vàng ngắt lời: “Để tôi giới thiệu một chút.”

Ba người đàn ông đều liếc mắt nhìn nàng khinh thường.

Da mặt Tạ Hoài Mân dày, làm bộ không nhìn thấy.

“Vị này chính là vạn tuế gia của triều chúng ta, vị này là Ngô vương điện hạ. Vị này là...”

Nàng nhìn Tiêu Huyền. Nói như thế nào bây giờ?

Tiêu Huyền khoanh tay, chờ xem nàng giới thiệu thế nào.

Tạ Hoài Mân cứng họng, mấy người đàn ông cũng nhìn nàng chờ xem nàng chu toàn thế nào, không có người nào thém mở miệng hát đệm.

Trong chớp mắt, trong đầu nàng hiện lên một ý tưởng: Ngô Thập Tam, Ngô vương, đứng hàng thứ mười ba.

“Tiểu Lục!” Tạ Hoài Mân thốt ra.

Mọi người kinh ngạc, Tiêu Huyền cũng giật mình.

Tạ Hoài Mân hít sâu một hơi, không chút hoang mang, mỉm cười nói: “Tiểu Lục, anh ấy tên là Yến Tiểu Lục.”

Tiêu Huyền đã ngạc nhiên đến mức quên cả biểu hiện. Còn bà xã nhà hắn, phu nhân Tạ Hoài Mân lại đầy ý cười, dịu dàng nói với hắn: “Tiểu Lục, mọi người phải chung sống hòa bình nha.”

Rốt cuộc Vũ Văn Dịch có biết thân phận của Tiêu Huyền hay không?

Tạ Hoài Mân cười, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Có điều, biểu hiện bên ngoài luôn phải duy trì.

Còn nữa, bệnh của nàng thật sự rất nặng, cũng không có sức lực quan tâm nhiều như vậy. Chính trị là chuyện của đàn ông, làm gì có chỗ cho nàng chen chân?

Đêm đó Tạ Hoài Mân lăn qua lộn lại đến tận nửa đêm, nhất thời không chống đỡ được nữa, vừa nói chuyện vừa dựa vào giường mơ màng ngủ.

Ngô Thập Tam còn chưa hiểu bệnh của nàng, hoảng sợ muốn xông tới. Tiêu Huyền giành trước một bước kéo lấy Tạ Hoài Mân ôm vào lòng, ra vẻ là người chiếm giữ.

Ngô Thập Tam ngừng bước, oán hận nhìn Tiêu Huyền bắt mạch cho nàng, vuốt lại tóc nàng rồi cẩn thận đặt nàng nằm xuống.

“Nàng mệt rồi.” Tiêu Huyền thấp giọng nói: “Để nàng ngủ một chút đi. Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Vũ Văn Dịch từ đầu tới cuối tích chữ như vàng, vẻ mặt bí hiểm, nay cũng chỉ gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Thủ vệ cầm vũ khí san sát ngoài cửa thấy đế vương bình yên vô sự đi ra đều thu hồi đao thương.

“Thủ hạ của bệ hạ quả thực tinh binh như mây.” Tiêu Huyền cùng đi ra, khen ngợi một câu.

Vũ Văn Dịch khẽ gật đầu: “Bệ hạ quá khen. Ngài từ vạn dặm xa xôi một mình tới đón Tạ hậu, khiến trăm kính phục không thôi.”

Ánh mắt hai đế vương chạm nhau bắn ra những tia lạnh trong đêm tối. Hai người đều đang cười, một người áo bào đơn giản, một người trang phục gọn gàng, nhìn không giống trang phục đế vương, thế nhưng trên người lại phát ra khí thế vương giả của vạn quân, bề ngoài thiên hạ, hào hùng tự tin, cũng tuyệt đối không người bình thường nào có thể so được.

Ngô Thập Tam quay mặt sang chỗ khác.

Vũ Văn Dịch nói: “Bệ hạ đến thăm vội vàng, trăm nhất thời chưa kịp chuẩn bị, nếu bệ hạ không chê, hãy tạm ở lại Trường Nhạc cung này, cũng tiện chăm sóc hoàng hậu nương nương.”

Mấy tiếng hoàng hậu nương nương hắn nói vô cùng bình thản.

Tiêu Huyền cười, chấp tay nói: “Như vậy rất tốt. Đột nhiên tới thăm, mang tới nhiều bất tiện cho quý quốc, mong thứ lỗi.”

“Không dám.” Vũ Văn Dịch đáp lễ.

Ánh mắt hai người tương giao, lộ ra ý cười thản nhiên.

Cuối cùng, Tiêu Huyền ở lại ngay phòng sát vách của Tạ Hoài Mân. Vũ Văn Dịch biết Tiêu Huyền mang đến không ít cận vệ, chứ đừng kể đến bao nhiêu vệ binh cải trang ẩn nấp vào kinh thành, vì vậy hắn cũng không nhắc đến chuyện tăng thêm thủ vệ cho Trường Nhạc cung, Tiêu Huyền cũng hiểu trong lòng.

Sắp xếp ổn thỏa cho vị khách quý không mời mà đến, Vũ Văn Dịch khởi giá hồi cung. Ngô Thập Tam theo hắn rời đi.

Về mặt Vũ Văn Dịch hoàn toàn thờ ơ.

Ngô Thập Tam thúc ngựa đi theo phía sau hắn, dè dặt hỏi: “Bệ hạ viết thư từ bao giờ vậy?”

“Trẫm chưa viết.”

“Chưa viết?” Ngô Thập Tam ngạc nhiên.

Vũ Văn Dịch bực bội nhíu mày: “Người không tin?”

Tâm trạng của hoàng đế không tốt, Ngô Thập Tam cũng không dám khoa môi múa mép như thường ngày: “Thần không dám. Thần chỉ giật mình. Chỉ mới mấy ngày Tề đế đã tới đây, còn bỏ mặc quốc sự. Thật làm cho người ta giật mình.”

Vũ Văn Dịch mỉm môi một lát mới nói: “Nếu hắn dám tới, đương nhiên có quyết tâm bình an trở về.”

“Ý của bệ hạ là...”

“Không có gì.” Sắc mặt Vũ Văn Dịch hòa hoãn lại một chút: “Tạ... hoàng hậu sức khỏe không tốt, không chịu nổi lặn lội đường xa, ta nghĩ bọn họ sẽ ở lại đây chữa bệnh. Việc này do người phụ trách, tiếp đãi cho tốt, không thể chậm trễ.”

Ngô Thập Tam vẫn có điểm không hiểu: “Rốt cuộc phải có bao nhiêu tự tin và dũng khí mới có thể khiến một quân chủ chạy tới đây?”

Đôi mắt đẹp đẽ của Vũ Văn Dịch càng thêm sâu thẳm, đen hơn cả bóng đêm. Hắn than nhẹ một câu: “Không chỉ có tự tin và dũng khí.”

Ngô Thập Tam sững sốt, Vũ Văn Dịch vung roi thúc ngựa chạy trước, bọn thị vệ lập tức theo sau. Trên con đường đêm vắng vẻ, tiếng vó ngựa bằng sắt gõ lên phiến đá đặc biệt vang dội.

Ngày hôm sau, Tạ Hoài Mân hiếm khi nào thức dậy thật sớm, chỉ mới khẽ động đã cảm nhận được cánh tay rắn chắc đang vờn quanh mình, ngay sát phía sau là một lồng ngực ấm áp. Người kia ôm lấy nàng bằng tư thế bảo vệ và chiếm giữ, nhiệt độ từ trên người hắn truyền tới cơ thể lạnh lẽo vì bệnh của nàng.

Tạ Hoài Mân miễn cưỡng thở ra một hơi, cánh tay đang ôm lấy nàng lại siết chặt hơn vài phần.

Nàng xoay người lại. Người kia vẫn còn nhắm mắt ngủ, bởi vì đã được tắm rửa và nghỉ ngơi một đêm nên sắc mặt không còn tiêu tụy nữa. Thế nhưng, trong ánh bình minh sáng sủa, nàng vẫn có thể thấy rõ nếp nhăn mờ mờ trên trán và quầng thâm dưới mắt. Khác với trong trí nhớ của nàng, gương mặt này đã hiện lên những phong sương của năm tháng, ít đi một chút thanh xuân, nhiều hơn một chút trưởng thành.

Tạ Hoài Mân nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác được hơi ấm truyền tới từ lòng bàn tay, và cả nhịp đập từ mạch máu.

Đây là một con người sinh động, đang hít thở, đang ngủ yên.

Không phải một giấc mơ.

Tạ Hoài Mân thở dài một hơi, cười tự giễu, sau đó ôm lấy người kia, dựa sát vào lòng hắn.

Hít sâu từng hơi thở quen thuộc, cảm nhận sự ấm áp chỉ trong mơ mới có được, đau đớn trên thân thể dần dần nhạt nhòa, tất cả cảm giác không thoải mái cũng tạm thời biến mất, thời gian trở về với sự tươi đẹp như lúc ban đầu. Giống như tất cả ngăn cách, chia ly đều chưa từng tồn tại.

Nàng không nhận được mà ôm càng chặt.

Người kia bị nàng làm tỉnh giấc, giật giật thân mình, hai tay vòng quanh nàng, kéo vào trong lòng, vững vàng ôm lấy, cảm để trên đỉnh đầu nàng, giống như đang ôm một cái gối ôm lớn.

Tạ Hoài Mân cười ha ha trong lòng hân.

Tiêu Huyền lôi nàng ra, giữ chặt cầm nàng, vươn tới trước hôn nàng.

Môi hân nhẹ nhàng và mềm mại, những sợi râu mới mọc đâm vào mặt nàng vừa tê vừa ngứa, ngược lại khiến nàng càng cười lớn tiếng hơn.

Tiêu Huyền không hài lòng hừ một tiếng, xoay người đè nàng lại, hôn càng sâu hơn.

Tạ Hoài Mân không cười nổi nữa, bị hôn đến mức mơ mơ màng màng, toàn thân như nhũn ra. Sáng sớm đã bị kích thích như thế đúng là không chịu nổi.

Đợi đến khi hai người rời xa nhau, Tạ Hoài Mân chỉ có thể nhắm mắt thở dốc.

Tiêu Huyền trêu mếu néo mũi nàng: “Chơi xấu!”

“Rõ ràng là chàng chơi xấu.” Tạ Hoài Mân lẩm bẩm: “Chàng ức hiếp em.”

Tiêu Huyền nhào tới cắn lên cổ nàng mấy cái, Tạ Hoài Mân kêu lên một tiếng rồi lại cười.

Náo loạn một lúc, bỗng nhiên nghe được một tiếng ọc ọc.

Tạ Hoài Mân đỏ mặt.

Tiêu Huyền hôn một cái lên mặt nàng: “Tiểu Hoa của chúng ta đói bụng rồi. Lục Tụ.”

Lục Tụ đã dẫn người chờ ở ngoài từ lâu, nghe được gọi, thở phào một hơi, lên tiếng đáp lời rồi tiến lên thay y phục cho hai người.

Tiêu Huyền không cần người khác phục vụ, tự tay vắt khăn mặt lau mặt cho Tạ Hoài Mân.

Tạ Hoài Mân cảm thấy xấu hổ, thế nhưng lại không từ chối được sự nhiệt tình của Tiêu Huyền, đành tiếp nhận sự phục vụ tận răng của hân. Lục Tụ và mọi người ở bên cạnh nhìn, vừa kinh ngạc vừa ước ao, không khỏi cười, cười đến mức mặt Tạ Hoài Mân đỏ ửng.

Đã lâu tâm trạng Tiêu Huyền chưa từng vui sướng như thế, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác. Hân dịu dàng giúp nàng lau mặt, mặc quần áo, sau đó cầm lấy nước định giúp nàng chải đầu.

Tạ Hoài Mân hoảng hốt, vội vàng nói: “Không cần chàng làm!”

Thế nhưng Tiêu Huyền dùng sức đè vai nàng lại, nâng tóc nàng lên lập tức chải xuống.

Tạ Hoài Mân ghen một hơi.

Tiêu Huyền giơ tay lên, nhìn thấy trên lược quần quýt một đám tóc rụng.

Không khí trong phòng nhất thời lạnh như tờ.

Tạ Hoài Mân không dám thở mạnh một hơi.

Trong miệng Tiêu Huyền cuộn cuộn sôi trào khí huyết nhưng hân cố sức nhịn xuống: “Từ khi nào?”

Tạ Hoài Mân bình thần cười cười: “Sức khỏe không tốt, rụng tóc là chuyện bình thường, cũng không có gì kỳ quái. Chàng đừng quá để ý.”

Tiêu Huyền không nói gì, ánh mắt thâm sâu tựa biển. Hân chậm rãi giơ tay lên, chiếc lược trong tay như nặng đến nghìn cân. Tạ Hoài Mân lo lắng chờ đợi, sợ hân nổi giận. Mà hân chỉ tiếp tục chải đầu cho nàng. Có điều, động tác trở nên mềm nhẹ, cẩn thận không gì sánh bằng.

Tạ Hoài Mân nhìn qua tấm gương đồng, cuối cùng thở dài một hơi.

Ăn sáng xong, lại uống thuốc, nhìn thời tiết tốt, Tiêu Huyền dẫn Tạ Hoài Mân ra ngoài ngồi hóng gió.

Cũng may bọn Lục Tụ thức thời, làm việc xong lập tức lùi ra rất xa, để lại cho hai người đủ không gian.

Trường Nhạc cung là hành cung, kiến trúc đặc biệt tinh xảo, khác lạ, đình đài lầu các, cầu nhỏ cong cong, nước chảy uốn lượn, hoa hoa cỏ cỏ, ý thơ lộ ra khắp nơi. Cuối thu, trời trong, gió nhẹ, ánh mặt trời bao phủ vô cùng ấm áp. Đầu cảnh có đôi chim non hót riu rít.

Tạ Hoài Mân tựa đầu trong lòng Tiêu Huyền, cầm lấy bàn tay hần, bắt đầu tỉ mỉ hỏi chuyện trong những năm gần đây.

72. Chương 72: Vốn Duyên Mỏng Như Bèo Nước (2)

Tạ Hoài Mân dựa vào lòng Tiêu Huyền, cầm lấy tay hần, bắt đầu tỉ mỉ hỏi chuyện trong những năm gần đây.

Ăn thế nào, ngủ ra sao, trong triều có biến động gì, người nào lên, người nào hoàn toàn rời khỏi vũ đài chính trị.

Tạ Hoài Mân hỏi: “Thư em gửi, chàng đều đọc chứ?”

“Đương nhiên.”

“Cảm thấy thế nào?”

Tiêu Huyền trả lời đơn giản: “Như gặp người.”

Tạ Hoài Mân cười dịu dàng, một lúc lâu không nói gì thêm, sau đó mới thấp giọng nói: “Có một thời gian, em đã rất sợ, sợ chàng thay lòng đổi dạ.”

Tiêu Huyền buồn cười: “Sao có thể như vậy?”

Tạ Hoài Mân bĩu môi: “Chàng không hồi âm, em biết chàng đang nổi giận. Thật ra em biết chàng sẽ không như vậy, nhưng vẫn sợ. Chúng ta cách xa nhau như vậy, liên lạc lại không tiện như vậy. Làm bạn bên cạnh chàng là những người khác, cùng chàng sầu lo vui cười cũng là những người khác. Tình cảm sẽ phai nhạt. Thế nhưng, tuy lo lắng, em vẫn không dám trở về. Em nghĩ bất kể điều gì thay đổi, em trở về cũng không giải quyết được gì. Aiz, em cũng không nói rõ được nữa, rất hỗn loạn.”

Tiêu Huyền nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho nàng, giọng nói dịu dàng trầm thấp: “Tuy chúng ta cách nhau rất xa, nhưng ta cảm giác giống như nàng chưa từng rời đi. Không ai có thể thay thế được nàng.”

Đôi mắt Tạ Hoài Mân nóng lên, vươn tay ôm chặt lấy hần.

“Hiện giờ Lục Dĩnh Chi thế nào rồi?” Khi nhắc tới cái tên này, nàng lại cảm thấy vô cùng thần nhiên, dễ dàng, không một chút khúc mắc.

Tiêu Huyền cũng thẳng thắn nói: “Nhốt lại rồi.”

Tạ Hoài Mân bây giờ mới giật mình: “Vì sao?”

Cho dù Lục gia đã suy tàn cũng không đến mức nhốt Lục Dĩnh Chi lại chứ, dù sao chuyện Lục gia gây nên bề ngoài không có liên quan gì đến Lục Dĩnh Chi.

Tiêu Huyền suy nghĩ một chút, quyết định nói thật: “Vì cô ta phái người tới giết nàng.”

Tạ Hoài Mân sửng sốt hai giây, bỗng khúc khích cười: “Em không tin.”

“Vì sao?”

“Nếu cô ta muốn giết em, ba năm trước cô ta đã làm rồi, cần gì phải chờ đến lúc đại cục đã định mới ra tay? Lục Dĩnh Chi không phải một người phụ nữ ngu ngốc như vậy.”

Tiêu Huyền khẽ nhún mày: “Điểm ấy ta cũng không hiểu. Nhưng tình báo viết rõ ràng, chính cô ta cũng thừa nhận.”

“Cô ta thừa nhận?” Tạ Hoài Mân không cách nào giải thích được: “Thật là kỳ quái. Em biết cô ta rất ghét em, em cũng rất ghét cô ta. Nhưng giết em cũng không có lợi gì, ngược lại còn chuốc lấy rất nhiều phiền toái.”

“Sao không có lợi.” Tiêu Huyền nói: “Ta nhận được tin lập tức chạy tới, hiện giờ trong nước không có người trấn giữ.”

“Chuyện đó không thành vấn đề.” Tạ Hoài Mân rất chắc chắn: “Nếu chàng không sắp xếp thỏa đáng, có người giám sát triều chính, chàng sẽ không tới đây nhanh như vậy, còn ở lại đây chờ Tiểu Trình cùng em. Theo em thấy, người giám quốc nhất định là Tổng Tử Kính đúng không. Huynh ấy che giấu chuyện em xuống phía Nam không báo, nhưng lại khiến chàng chàng thêm tin tưởng huynh ấy.”

Tiêu Huyền nhún vai: “Nàng đúng là một chút cũng không ngại chuyện hấn giấu giếm không báo.”

Tạ Hoài Mân cười lớn: “Chàng mới là cấp trên của huynh ấy, quản lý huynh ấy thế nào em sao có thể vung tay múa chân? Hơn nữa, em rất thông cảm với huynh ấy, chàng cho huynh ấy một phần bổng lộc lại muốn huynh ấy làm việc của mấy người, chàng nghĩ đó là hưởng thụ chắc? Có cấp trên như chàng mới là bất hạnh lớn của đời người.”

Tiêu Huyền cười: “Trước giờ Tổng Tử Kính biết cách tìm niềm vui trong công việc, có lẽ ta làm vậy lại hợp ý hấn thì sao?”

“Nguy biện.”

Tạ Hoài Mân quay đầu đi, nhìn một bông hoa nhỏ đang nở rộ bên bờ núi giả, có chút thất thần.

Tiêu Huyền mới đầu còn cười nhìn nàng, bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt nàng có điểm không bình thường.

“Tiểu Hoa?”

Tạ Hoài Mân bỗng giật mình quay đầu lại: “A Huyền?”

Giọng nói của nàng vô cùng sưng sốt và sợ hãi.

Trong lòng Tiêu Huyền đau xót, vội vàng ôm nàng vào lòng: “Là ta! Ta ở đây! Đừng sợ!”

Tạ Hoài Mân mở to hai mắt, buồn phiền nghi hoặc: “Em vừa làm sao vậy? Chúng ta nói đến đâu rồi?”

“Không có gì.” Tiêu Huyền dịu dàng vuốt tóc nàng: “Nàng chỉ vừa thất thần thôi.”

“À.” Vẻ mặt Tạ Hoài Mân dịu lại, lại hỏi: “Giờ là lúc nào rồi? Chúng ta dùng cơm chưa?”

Tiêu Huyền ôm nàng vào lòng, cảm thấy nhẹ trên đỉnh đầu nàng, Tạ Hoài Mân không nhìn thấy ánh mắt đau xót của hấn.

“Nàng lại quên rồi, chúng ta vừa ăn xong. Đói bụng à?”

“Không. Chỉ là... Rất nhiều chuyện không được rõ ràng, không rõ ràng.” Tạ Hoài Mân ngáp một cái.

“Mệt rồi?” Tiêu Huyền sờ sờ kéo áo khoác cho nàng.

“Ngồi thêm một lúc đi.” Tạ Hoài Mân không muốn bỏ phí thời tiết tốt này.

Tiêu Huyền theo ý nàng: “Được, được. Nàng nghỉ ngơi đi, ta ở cùng nàng.”

Cơn mệt mỏi của Tạ Hoài Mân tới rất nhanh, chỉ chớp lát đã không mở nổi mắt. Nàng mơ mơ màng màng gật đầu, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Tiêu Huyền, thoáng chốc đã nặng nề ngủ.

Tiêu Huyền cẩn thận kéo tấm chăn vắn nhưng quấn quanh nàng, ôm chặt nàng vào trong lòng, nghiêng người chắn gió cho nàng. Ánh mặt trời vô cùng thư thái, gương mặt nhợt nhạt của tạ Hoài Mân bị soi sáng giống như mờ mờ trong suốt, khóe môi mang theo nụ cười thần nhiên, ngày thơ lại vui sướng.

Sắc mặt Tiêu Huyền lại trầm xuống từng chút một, bao phủ một tầng bóng tối.

Gió thu vẫn lặng lẽ thổi như trước.

Hấn chăm chú nhìn người trong lòng không rời mắt một lúc lâu, sau đó mới khẽ cử động thân thể.

Một thị vệ đi tới quỳ xuống phía sau hấn.

“Trình Tiểu Sinh tới đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Trình đại phu đã qua Lương thành, còn tám, chín ngày nữa sẽ tới đây.”

“Lương thành chính là địa giới của Tần quốc đúng không.” Tiêu Huyền trầm ngâm: “Người phái nhiều người hơn đi đón, cần thận người Tần quốc đánh lên giữa đường.”

“Vâng.”

Gió nhẹ lay động tán cây, ánh mặt trời âm áp, hoa quế vàng tỏa hương. Tiêu Huyền ôm Tạ Hoài Mân ngồi trên chiếc ghế dựa dài dưới tàng cây, hẩn cúi đầu nhìn không rời mắt khỏi gương mặt ngủ say của nàng, nở nụ cười bình thản.

Khi đó, Ngô Thập Tam dẫn theo Liên Thành tìm đến hoa viên, nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Nam nhân cao ngạo ngày hôm qua trong trí nhớ thì ra cũng có một mặt dịu dàng như thế.

Tiêu Huyền ngẩng đầu nhìn hai bọn họ, vẽ dịu dàng trên mặt tan biến.

Ngô Thập Tam dẫn Liên Thành nhẹ nhàng đi tới.

Liên Thành nhìn thấy Tạ Hoài Mân trong lòng Tiêu Huyền, đôi mắt đỏ lên, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Tỷ...”

Tiêu Huyền ôm người trong lòng chặt hơn một chút, giống như sợ nàng sẽ biến mất vậy.

Hắn hỏi: “Người chính là Vân Liên Thành?”

Liên Thành gật đầu.

Tiêu Huyền nói: “Nàng thường nhắc tới người. Chờ nàng khỏi bệnh, ta sẽ dẫn nàng trở về, người có tính toán gì không?”

Liên Thành có chút phản ứng không kịp: “Cái gì?”

Tiêu Huyền kiên nhẫn nói: “Người muốn ở lại hay theo chúng ta về Tề quốc?”

Lúc này Liên Thành mới hiểu được, vô cùng hoảng hốt, thẳng bé nhìn Ngô vương một cái, lại nhìn Tạ Hoài Mân còn đang mê man, vẻ mặt khó xử.

Ngô Thập Tam vỗ vỗ vai thẳng bé. Vân tướng quân đã được rửa tội, hoàng đế đã ban thưởng lấy lại phủ đệ, phong hào, thẳng nhóc ở nông thôn năm đó nay người người nhìn thấy nó đều phải cung kính gọi một tiếng thiếu tướng. Thật ra công danh trên người thẳng bé đều từ người phụ thân đã qua đời.

Thẳng bé nói: “Ta ở lại, ta đã quyết định tông quân, kết thừa đại nghiệp của phụ thân.”

Tiêu Huyền khen ngợi gật đầu.

Hắn lại nhìn về phía Ngô Thập Tam: “Ngô vương gia, đa tạ người vẫn luôn chăm sóc Chiêu Hoa nhà ta.”

Lời này lọt vào tai Ngô Thập Tam vô cùng khó nghe. Ngô vương khách sáo cười cười. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung. Đáng tiếc Tiểu Ngô tu luyện chưa bằng Vũ Văn Dịch, còn chưa bắn ra được ít tia lửa điện đã quay mặt đi chỗ khác, hoàn toàn bại trận.

Hai ngày liên tiếp, Tạ Hoài Mân chưa gặp lại Vũ Văn Dịch. Nàng từng tò mò hỏi Lục Tụ, câu trả lời là hoàng đế bận rộn tiếp đãi sứ thần Tề quốc, không thể phân thân.

Thế nhưng vị sứ thần Tề quốc không phải đang ngồi trong phòng nàng uống trà hay sao?

Tiêu Huyền cũng kiên cố hết chỗ nói. Cứ vậy nghênh ngang xông vào hành cung của hoàng đế nhà người ta, dẫn bà xã ăn đồ ăn của người ta, ở nhà của người ta, chỉ huy người hầu nhà người ta, còn xem mặt báo của quốc gia mình trên địa bàn nhà người ta.

Tạ Hoài Mân cảm thán: “Vũ Văn hoàng đế thật khoan dung.”

“Đúng vậy.” Tiêu Huyền cay nghiệt nói: “Nam nhân khắc chết năm thê tử, đương nhiên chuyện gì cũng nhìn thoáng hơn.”

Tạ Hoài Mân đen mặt: “Đang ở dưới mái nhà người ta, nói năng chú ý một chút.”

“Yên tâm đi.” Tiêu Huyền đốt tin mật báo trên ngọn đèn dầu: “Xung quanh đều là người nhà. Nàng nằm yên trên giường cho ta, bệnh nhân đang nóng sốt đừng làm nhảm nhiều như vậy.”

“Nói chuyện với bệnh nhân còn lên giọng, lớn tiếng.” Tạ Hoài Mân oán giận dịch chân: “A Huyền, em muốn về nhà.”

Tiêu Huyền bắt đắc dĩ ngồi xuống: “Hiện giờ sức khỏe nàng không tốt, bốn ba đường dài sẽ rất mệt. Chờ một chút đi, hai ngày nữa Tiểu Trình sẽ đến rồi.”

Lục Tụ gõ cửa, bưng được đĩa sắc xong vào. Tiêu Huyền cầm lấy, thổi vài hơi, thử qua độ ấm, nâng Tạ Hoài Mân dậy.

Bát thuốc đắng ngắt, bốc mùi lạ chảy vào bụng, cổ họng cay như đang bốc cháy. Ngũ quan của Tạ Hoài Mân nhào vào một chỗ, Tiêu Huyền vội vàng nhét vào miệng nào một viên mát táo.

Thuốc nàng do chính nàng phối. Thật ra trong lòng cũng biết thứ này chỉ có thể kéo dài bệnh của nàng được một chút, không có tác dụng thực tế nào.

Lục Tụ còn nói: “Hôm nay bệ hạ lại đưa tới cho cô nương ba cây nhân sâm trăm năm và cỏ linh chi, những loại thuốc tiên bổ dưỡng khác nhiều không đếm hết, đều đang đặt ở đại sảnh.”

Tạ Hoài Mân cười toe toét, hàm hồ nói: “Đưa nhiều như vậy làm gì? Ăn đến chết cũng chưa hết.”

“Nói bậy!” Tiêu Huyền nhẹ giọng mắng nàng một câu, rồi lại nói với Lục Tụ: “Ta thay mặt nàng cảm tạ quý chủ.”

Sau đó quay sang dạy dỗ Tạ Hoài Mân: “Quá không lễ phép, bình thường ta dạy nàng nói chuyện như vậy sao?”

Tạ Hoài Mân cười hì hì: “Em sai rồi. Em có cống hiến lớn như vậy cho Ly quốc, mấy cây nhân sâm, cỏ linh chi có tính là gì. Ha ha, em còn muốn một viên mát táo!”

Tiêu Huyền không làm gì nổi nàng, nhìn gương mặt tươi cười của nàng, trong lòng vô hạn thỏa mãn, nàng muốn sao trên trời còn có thể hái cho nàng, huống chi là một chút đồ ăn vặt.

Hai hôm nay Tạ Hoài Mân liên tục nóng sốt, nhiệt độ không cao nhưng một mực không giảm. Tạ Hoài Mân bệnh đã lâu, cũng không cảm thấy đặc biệt khó chịu. Hơn nữa, từ khi Tiêu Huyền đến, giấc ngủ của nàng tốt hơn nhiều, trong mơ không có quỷ quái nữa, thân thể tuy còn vô cùng khổ sở nhưng có tinh thần hơn, cảm giác bệnh cũng tốt hơn nhiều.

Nàng vẫn rụng tóc, chính nàng không có ý kiến gì, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Tiêu Huyền, trong lòng nàng lại đau đớn không thôi, thẳng thẩn bỏ qua trình tự chải đầu.

Nàng hay nói đùa: “Nếu em hỏi đầu, chàng còn cần em nữa không?”

Không ngờ hiện nay Tiêu Huyền không nghe lọt tai nhất là mấy lời nói đùa, vừa nghe đã nổi nóng với nàng, quát: “Bất kể nàng xấu xí hay tàn phế, già yếu hay bệnh tật, ta vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ nàng! Nàng nghe chưa?”

Tạ Hoài Mân bị hấn quát đến mức đầu óc choáng váng, đành phải thu lại vẻ hài hước, cũng không dám dùng bệnh của mình để trêu chọc hấn nữa.

Nhớ lại cũng vừa tức vừa buồn cười, nàng mới là người bị bệnh, vì sao thường thường còn phải an ủi hấn nhỉ?

Cái gì mà em nhất định sẽ khỏe lại, Tiểu Trình tuyệt đối có thể chữa cho em, tương lai của hai chúng ta còn rất dài, vân vân.

Còn phải nghĩ biện pháp phân tán sự chú ý của Tiêu Huyền, miễn cho hấn quần quýt lấy nàng tra hỏi vì sao nàng trúng độc này, lại bắt đầu không ngừng việc tự trách không có bất cứ ý nghĩa xây dựng nào.

Thế nhưng, có đôi khi nửa đêm hụt hơi được cứu tỉnh lại, hoặc mơ thấy ác mộng hoảng sợ tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng và bi thương của người kia, trái tim nàng cũng đau như dao cắt.

Vì vậy đành ôm lấy hắn, nói một lần lại một lần: “Đây không phải lỗi của chàng. Chàng ở bên cạnh em, em đã rất hạnh phúc rồi.”

Tiêu Huyền ép hỏi: “Mơ thấy ác mộng gì?”

Tạ Hoài Mân thành thật nói: “Em mơ thấy mấy ngày nay đều là... đều là giấc mơ của em.”

Tiêu Huyền hít sâu một hơi, Tạ Hoài Mân nghe mà khổ sở trong lòng.

Tiêu Huyền nhìn những ngón tay gầy gò đang cầm tay áo mình, ánh mắt chỉ tràn đầy vẻ dịu dàng, hắn cúi người xuống hôn cái trán nóng hổi của nàng: “Nghỉ ngơi cho tốt. Ta thật sự đã tới với nàng, không phải nàng nằm mơ. Ngủ đi, ta không đi đâu cả, ta ở ngay bên cạnh nàng.”

Tạ Hoài Mân an tâm nhắm mắt lại.

Tiêu Huyền nhìn chăm chú vào nàng, tỉ mỉ nghe tiếng thở yếu ớt, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, lo lắng nàng sẽ cứ vậy ngủ tiếp, không tỉnh lại nữa.

Muốn gọi nàng tỉnh lại, nghe nàng nói, thế nhưng hắn cũng biết nàng mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.

Chuyện có thể làm chỉ là ôm nàng chặt thêm một chút, lại ôm chặt thêm một chút, giống như rất sợ nàng biến mất.

Khi Vũ Văn Dịch được Lục Tự dẫn tới hậu hoa viên lập tức nhìn thấy Tạ Hoài Mân và Tiêu Huyền đang đứng trên bậc thang núi giả nói chuyện, một tay Tiêu Huyền vòng qua eo nàng, hơi kéo nàng vào lòng, tư thế vô cùng thân mật.

Tạ Hoài Mân lại gầy hơn lần trước gặp mặt, đôi mắt hờn sâu, sắc mặt tái nhợt, tóc không còn bóng mượt. Nàng vốn không phải nữ tử tuyệt sắc, nay mắc trọng bệnh, dung nhan tiều tụy, toàn thân giống như biến dạng. Thế nhưng Tề đế vẫn luôn mỉm cười dõi theo nàng, kiên nhẫn vô hạn nghiêng đầu nghe nàng nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại một câu khiến nàng cười vui vẻ.

Khi ở bên nam nhân kia, nàng không chút nào gò bó, phóng khoáng tự tại, như chim bay trên trời cao, như cá bơi dưới biển rộng.

Ánh nắng rực rỡ, soi sáng hai người, che giấu đi gương mặt tiều tụy của Tạ Hoài Mân, nhìn hai người có vẻ trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Không biết Tiêu Huyền nói gì, sau đó đi xuống hai bậc thang, Tạ Hoài Mân vui vẻ nằm trên lưng hắn, ôm lấy cổ hắn. Tiêu Huyền công nàng lên, đi xuống.

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong thế giới hạnh phúc nhỏ bé của mình, hoàn toàn không chú ý tới bên ngoài.

Đi tới gần, hắn nghe được một đoạn đối thoại: “Chàng đã từng công ai chưa?”

“Chưa từng.”

“Thật sự chưa? Trịnh vương phi của chàng thì sao? A, nay là Trịnh hoàng hậu rồi.”

“Nàng đấy nha! Cô ấy sợ ta, ta muốn công cô ấy, cô ấy nhất định sẽ sợ đến phát run.”

“Vì sao cô ấy sợ chàng? Chàng có khuynh hướng bạo lực gia đình à?”

“Nói bậy! Chúng ta rất tốt! Ta chưa từng lớn tiếng với cô ấy!”

“Vậy cô ấy sợ chàng cái gì?”

“Aiz. Cũng không biết ai xui khiến, cô ấy tới quân doanh thăm ta, gặp phải ta rút đao chém đầu gian tế Triệu đẳng.”

“Ai da!”

“Khi trở về cô ấy bị bệnh một hồi. Tính cách của cô ấy không giống Văn Hạo, lá gan rất nhỏ, con kiến cũng không nỡ giết.”

“Được rồi... Vậy Lục Dĩnh Chi thì sao? Chàng công cô ta bao giờ chưa?”

“Ta công cô ta làm gì?” Tiêu Huyền không vui: “Ta muốn công cô ta? Bước tiếp theo cô ta sẽ giẫm lên mặt ta để lên trời.”

Tạ Hoài Mân hừ một tiếng: “Có khoa trương như vậy không?”

“Ta quen cô ta có thể coi như lâu bằng nàng. Hai năm trước, khi Lục gia còn kiên cường, cô ta tuyệt đối là nữ bá vương trong cung. Tuy không quản được ta nhưng có quyền quản những người khác. Các cung nhân từng cấp mặc gì, những phi tử dưới cấp được hưởng chế độ gì, sáng không được ăn gì, tối không được ăn gì, mắc lỗi phải chịu hình phạt gì.”

“Nghe có vẻ cũng tốt đấy chứ.”

“Nếu tất cả đều theo sở thích của cô ta thì sao?”

“Vậy thì sao?”

“Cô ta thích ăn thịt dê, không thích thịt vịt. Mấy năm trước, trong cung, ngoại trừ đồ ăn của ta, cơm nước của những người khác ba ngày thì hai ngày là thịt dê, vịt bơi trong hồ nước trong cung đều bị đuổi bằng sạch.”

Tạ Hoài Mân cười ha hả: “Kiếp trước cô ta có thù oán với vịt à?”

“Nàng cũng biết cô ta thích mặc y phục màu đỏ đúng không? Trong cung chỉ có một mình cô ta có thể mặc màu này. Có người trên đầu chỉ cắm một đóa hoa màu hồng cũng bị bạt tai.”

“Không phải chàng cố ý nói xấu cô ta đấy chứ?”

“Nàng nghĩ ta là kẻ nhỏ mọn vậy sao.” Rồi làm ra vẻ muốn hắt nàng xuống.

Tạ Hoài Mân vội vàng quẩn cả chân cả tay lên người hấn, vừa cười vừa không ngừng xin lỗi.

Tiếng nói của hai người lại thấp xuống, thì thầm, thường thường còn cười khẽ. Tiêu Huyền đi rất chậm, hiển nhiên là luyến tiếc khoảng thời gian vui sướng, bằng lòng cứ công nàng như thế.

Vũ Văn Dịch thấy bọn họ đến gần, lùi về sau một bước.

Lúc này, Tiêu Huyền ngẩng đầu nhìn tới, đứng lại.

Tạ Hoài Mân theo tầm mắt của hấn cũng nhìn thấy Vũ Văn Dịch, lập tức đấm đấm Tiêu Huyền. Hấn không tình nguyện mà thả nàng xuống.

“Bệ hạ đã tới.” Tạ Hoài Mân cười bắt chuyện: “Vì sao không nói trước một tiếng để chúng ta ra ngoài nghênh đón ngài.”

Nghiêm nhiên đã coi Trường Nhạc cung của Đại Ly là nhà mình.

Vũ Văn Dịch nói: “Vài ngày chưa tới, muốn xem có chỗ nào không thỏa đáng hay không.”

Tạ Hoài Mân lập tức nói: “Đều rất tốt, đa tạ bệ hạ quan tâm.”

“Hiện giờ sức khỏe người thế nào?”

“Vẫn như trước, có điều tinh thần tốt hơn rất nhiều. Ngài thì sao? Chân ngài tốt hơn rồi chứ?”

Vũ Văn Dịch hơi sững sốt, gật đầu nói: “Cũng ổn.”

Lục Tự ở bên nghe vậy không nhịn được nói: “Hôm trước bệ hạ còn mới phát bệnh một lần.”

“Lục Tự!” Vũ Văn Dịch quát khẽ một tiếng.

Lục Tự oan ức ngậm miệng lại.

Tạ Hoài Mân lo lắng hỏi: “Bệ hạ lại phát bệnh? Nhiều ngày nay nhiệt độ xuống thấp, hay là buổi tối không chú ý chống lạnh?”

Nàng vừa nói vừa đi tới trước: “Bệ hạ, xin ngài đừng xem thường. Bệnh mặc dù không nặng, ngài lại còn trẻ tuổi. Thế nhưng kéo dài không điều trị tốt, đợi đến khi lớn tuổi mới thấy khổ. Chúng ta không phải thần tiên, sẽ có một ngày già đi. Tục ngữ nói...”

Tiêu Huyền bỗng nhiên ho hai tiếng.

Tạ Hoài Mân dừng lại, quay đầu hỏi: “Sao vậy? Em nói sai gì à?”

Tiêu Huyền sa sầm mặt, nghiêm khắc trừng mắt nhìn nàng.

Tạ Hoài Mân mờ mịt mà vô tội trừng lại hắn.

Cuối cùng, Vũ Văn Dịch lên tiếng cắt đứt hai người mắt to trừng mắt nhỏ: “Tạ đại phu không cần quá lo lắng, ta nhất định sẽ chú ý.”

Tạ Hoài Mân còn muốn nói gì đó, Tiêu Huyền ngắt lời nàng. Hắn cứng chiều vuốt tóc nàng: “Ngoan, bên ngoài gió lớn, quay về phòng đi. Ta nói chuyện với bệ hạ một lúc.”

Tạ Hoài Mân nhìn hai người, cười bất đắc dĩ, cùng Lục Tụ rời đi.

Tiêu Huyền đợi nàng đi xa mới chấp tay hành lễ với Vũ Văn Dịch: “Bệ hạ, đã quấy rầy nhiều ngày, còn chưa từng nói lời cảm ơn. Hôm nay khí trời không tệ, lại mượn quý địa một lát, mời bệ hạ uống vài chén xoàng. Mong bệ hạ vinh hạnh.”

Vũ Văn Dịch mỉm cười: “Bệ hạ khách khí.”

Tiêu Huyền sang sảng nói: “Hai chúng ta cứ xưng hô như vậy cũng không được tự nhiên, chẳng bằng tiểu đệ xưng một tiếng Vũ Văn huynh có được không?”

Vũ Văn Dịch chớp mắt một cái, cũng sang khoái nói: “Như vậy rất tốt, vậy xưng huynh đệ đi, Tiêu huynh, mời.”

“Mời.”

Thật ra Tạ Hoài Mân chưa đi xa, nàng đứng ở ngã rẽ nhìn hai người đàn ông giả mù sa mưa vừa liên tục khen tặng nhau vừa đi tới hậu viện, bĩu môi, lơ đãng nở nụ cười.

Chính trị của bọn đàn ông ấy mà.

Đi qua Kính hồ phía sau hòn giả sơn, trong ngôi đình bát giác, đã có cung nhân thông minh dọn dẹp chiếc bàn. Trên bàn bày một bộ chén rượu bạch ngọc tinh xảo, còn có các loại trái cây, điểm tâm, chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Tiêu Huyền mời hắn ngồi xuống, nhận một vò rượu từ trong tay tùy tùng, dùng một chưởng mở ra: “Rượu này có lẽ Vũ Văn huynh không xa lạ gì nữa.”

Hắn nâng vò rượu lên, khẽ nghiêng, rượu lập tức chảy ra, rót vào trong chén bạch ngọc.

Giống như vẩy nước lên ngọc bích, hai chiếc chén ánh lên màu xanh lục trong suốt. Hương rượu tan trong gió, hương hoa bỗng trở nên đặc biệt ngào ngạt.

“Mời.” Tiêu Huyền vươn tay đưa qua.

Vũ Văn Dịch tiếp nhận, khẽ nhấp một ngụm, cười khen: “Danh rượu Tây Tần, Bích Đàm Xuân danh bất hư truyền.”

Tiêu Huyền nói: “Ở Đông Tề, Bích Đàm Xuân này còn có một cái tên êm tai, gọi là Thúy Tuyệt. Năm đó Tề vương Tiêu Đình từng uống thử, khen rằng vào miệng thì mát, vào bụng thì ấm, màu sắc sinh động, hương thơm ngào ngạt. Có thể so với tiên thảo Thúy Tuyệt trong núi.”

Đương nhiên Vũ Văn Dịch biết điển cố này.

Trăm năm trước, khi Đông Tề đang phồn thịnh tới đỉnh điểm, như mặt trời ban trưa. Tây Tần, Bắc Liêu hàng năm tất tiến cống một lượng lớn da dê, rượu ngon cho Đông Tề, Bích Đàm Xuân đương nhiên cũng ở trong đó.

Có thể tưởng tượng được năm ấy quân vương quý khí trẻ trung, cầm trong tay danh rượu, bề ngoài thiên hạ, trên triều phục đỏ thắm là thánh thú hoàng kim ngày rằm đập nguyệt.

Trăm năm đã qua, tân chủ của Tề quốc ở trước mặt tuổi còn trẻ mà hừng hực dã tâm. Liệu hẳn có thể chuyển hướng quốc gia đã trải qua biết bao rung chuyển về một con đường mới huy hoàng hơn không?

Tiêu Huyền uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, cũng lên tiếng khen ngợi loại rượu ngon có tiếng này.

“Vũ Văn huynh, Chiêu Hoa nàng tính tình hào hiệp, thích tự do, cũng thích chọc phiền phức. Khiến huynh thêm nhiều phiền toái, đa tạ huynh vẫn bao dung, chần sóc nàng.”

Vũ Văn Dịch đùa nghịch cái chén trong tay: “Tiêu huynh khách khí. Tạ hoàng hậu hiền hậu thương người, công hiến to lớn, đặc biệt trong chuyện ôn dịch ở Giang Nam càng phấn đấu quên mình. Dũng khí và tình cảm sâu sắc đó khiến ta vô cùng kính nể.”

Tiêu Huyền không khỏi cười đắc ý: “Đúng vậy, nàng chính là người như vậy. Trước đây, khi cùng ta chinh chiến, nàng dẫn theo đội quân y xuyên khắp chiến trường cứu giúp thương binh. Thật không biết nàng lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?”

Hắn vừa nói vừa rót đầy rượu ình và Vũ Văn Dịch.

“Vò Thúy Tuyết này vốn được cất kỹ trong hầm rượu của hoàng huynh ta. Ta tay không, không báo mà đến, tạo cho Vũ Văn huynh nhiều phiền phức, vì vậy đã sai người lập tức chuyển từ quốc nội đến, bồi tội với Vũ Văn huynh.”

Vũ Văn Dịch cười nói: “Tiêu huynh quá khách khí rồi. Hai ta tuy chưa bao giờ gặp gỡ, nhưng từ lâu đã nghe nhiều sự tích về huynh, trong lòng kính nể, hôm nay gặp mặt đã thỏa tâm nguyện. Hai chúng ta vừa gặp đã quen, tiếp đãi huynh vốn là việc của ta, không cần quá khách khí.”

Tiêu Huyền này một khi đã dối trá khách khí là vô cùng buồn nôn: “Tấm lòng của Vũ Văn huynh thật sự khiến tiểu đệ kính nể. Hai nước chúng ta ngăn cách bởi Tần quốc, nhiều năm thông tin không tiện, vẫn ít liên lạc. Hôm nay vừa gặp đã vô cùng hợp ý, chỉ hối hận không quen biết sớm hơn.”

Vũ Văn Dịch từng trải, vẻ mặt vẫn luôn chững trạc: “Tiêu huynh là anh hùng hào kiệt một đời, ngu huynh kính phục có thừa. Chẳng hay đối với hành động trong vài ngày qua của Tần quốc, Tiêu huynh thấy thế nào?”

Tiêu Huyền buông chén rượu trong tay.

Cuối cùng trọng tâm câu chuyện cũng quay trở về chính đề.

“Sau khi thái tử Tây Tần giam quốc vẫn luôn rục rịch, vô cùng không an phận, một hai năm qua, tạo ra vô số xâm lược ẩn hình đối với ba nước xung quanh, lợi dụng ma dược và bệnh tật tạo thành không ít hỗn loạn.”

Ánh mắt Vũ Văn Dịch hoàn toàn băng lạnh: “Giang Nam phát bệnh dịch, chết mấy vạn người, nếu không có Tạ hoàng hậu thi được trong thời khắc mấu chốt, Đại Ly ta không biết còn phải mất bao nhiêu con dân.”

Tiêu Huyền cũng nói: “Hai năm qua, phía Tây Nam Tề quốc cũng xuất hiện một Bái Nguyệt giáo, mê hoặc xúi giục vô số bách tính. Qua điều tra, cũng bắt nguồn từ Tần quốc. Vũ Văn huynh, ta nghĩ nên cùng nhau đối phó với Tần quốc, đây đã là trách nhiệm cấp bách của huynh và ta...”

Vũ Văn Dịch nhấp một ngụm rượu tinh khiết thơm nồng. Ánh mắt hai đế vương gặp nhau trong không trung, trong đó tràn ngập vẻ tán thưởng và tính toán về đối phương.

Tạ Hoài Mân đứng trên hành lang phía xa xa nhìn động tĩnh trong đình, chỉ thấy hai người đàn ông huynh một chén, tôi một chén, thật nhàm chán. Nàng xem thường nhún nhún vai, trở về ngủ tiếp.

73. Chương 73: Tình Yêu Không Cần Lời

Đêm đó, Tiêu Huyền tập hợp thuộc hạ, Tạ Hoài Mân đi vào giấc ngủ một mình.

Mưa đêm rả rích, những cơn gió mát lạnh luồn qua khe cửa sổ chưa khép chặt, phả vào khuôn mặt Tạ Hoài Mân. Nàng tỉnh lại từ cơn mê, hít thở bầu không khí trong lành, cảm giác vốn choáng váng trong đầu tiêu tan đi nhiều.

Nàng không gọi người, chỉ ngồi ngơ ngác, cảm thấy đầu óc trống trơn, hiển nhiên là lại quên mất một thứ gì đó không cách nào nghĩ ra.

Bên ngoài, tiếng lá cây xào xạc vang lên, nàng lắng tai nghe, cảm thấy trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Tiêu Huyền chỉ biết nàng đã ngủ, lại không biết thật ra trong những giấc mơ, nàng không được yên lặng dù chỉ chốc lát. Bên tai văng vẳng những âm thanh kỳ quái vĩnh viễn không ngừng, nhắm mắt lại cũng nhìn thấy những hình ảnh quái dị. Nhiều khi ngủ còn mệt hơn không ngủ, thế nhưng khi không ngủ, cảm giác mệt mỏi rã rời giống như cả nửa tháng không nghỉ ngơi này lại luôn khiến nàng không kim được mà nhắm mắt lại.

Nàng đi chân trần xuống giường, ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Nhờ ánh nến mỏng manh, nàng nhìn gương mặt tiêu tụy phản chiếu trong gương đồng, hõm mắt hãm sâu, tóc rối tung, vươn tay ra, đôi tay gầy trơ xương, có thể nhìn thấy rõ ràng từng mạch máu.

Bộ dạng thế này, đóng ma không cần hóa trang.

Tiêu Huyền thật đáng thương. Nàng tin rằng Tiêu Huyền sẽ không ghét bỏ nàng vì bề ngoài thế này, thế nhưng ngày ngày nhìn vợ mình tiêu tụy héo úa, sự khó chịu trong lòng biết phải diễn tả ra sao?

Còn ba ngày nữa Tiểu Trình sẽ tới kinh thành Ly quốc, nếu lúc đó huynh ấy còn chưa có biện pháp để cứu nàng, vậy phải làm thế nào?

Tạ Hoài Mân tuyệt vọng đến mức còn nghĩ, thân thể trước kia của nàng đã bị linh hồn khác chiếm lấy từ lâu, hiện giờ nếu nàng chết, không biết có còn tư cách để cò kè mặc cả với Diêm Vương hay không, để ông ta chọn cho nàng một thân thể mới, để nàng có thể ở bên Tiêu Huyền.

Tuy rằng chuyện đó thật ngớ ngẩn, Tạ Hoài Mân nghĩ vậy không khỏi méo mặt. Chỉ mong một cái kết quả, quan tâm đến quá trình làm cái gì?

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cao thấp, hiển nhiên không phải Tiêu Huyền, người nàng đang chờ.

Người tới dè dặt gõ cửa: “Cô nương đã ngủ chưa?”

Lục Tụ đứng lên mở cửa: “Thường công công? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bệnh của bộ hạ lại tái phát. Lưu thái y đã thi châm nhưng hiệu quả không tốt, đành phải mời Tạ cô nương đến xem.”

“Chuyện này...” Lục Tụ khó xử.

“Để tôi đi xem sao.” Tạ Hoài Mân đã xuống giường, phủ thêm áo khoác đi tới.

Lục Tụ nói: “Cô nương, trời đang mưa, lại đã muộn thế này, nếu Yến công tử biết...”

“Chàng sẽ hiểu.” Tạ Hoài Mân mặc quần áo, dùng khăn tay tùy tiện buộc tóc lên, cùng Thường Hỉ đi ra ngoài.

Lục Tụ không còn cách nào khác, trao đổi một ánh mắt với cung nhân bên cạnh, tự mình bung dù, cầm áo khoác đi theo.

Tầm cung của hoàng đế trong Ly cung đèn đuốc sáng trưng. Khi Tạ Hoài Mân đến, vô số người thở phào một hơi.

Lúc này, Tạ Hoài Mân nhìn thấy Ly thái tử đã nghe nói từ lâu.

Đó là một đứa bé khoảng năm, sáu tuổi, vóc người cao hơn bạn cùng lứa, ngũ quan thật sự giống Vũ Văn Dịch tới kinh người, đặc biệt là đôi mắt đen láy kia. Tiểu thái tử đang nhịu mảy, ghé vào bên giường, hai tay nắm y phục phụ thân. Vũ Văn Dịch nằm dựa lưng trên giường, sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt lại vô cùng dịu dàng từ ái, đang xoa đầu đứa bé.

Trước mặt người ngoài là để vương lạnh lùng vô tình, sau lưng lại là một phụ thân từ ái đối với người con trai duy nhất.

Tạ Hoài Mân không khỏi mỉm cười.

Vũ Văn Dịch ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Hoài Mân, sững sốt, sau đó lập tức nghiêm khắc quát lớn: “Ai gọi nàng tới? Trẫm đã nói không cần quấy rầy nàng!”

Thường Hỉ lau mồ hôi một phen, Tạ Hoài Mân giành phần nói trước: “Bệ hạ đừng cố chống đỡ, sức khỏe quan trọng hơn.”

Vũ Văn Dịch nhú mày: “Người cũng bị bệnh, bên ngoài thời tiết lại tệ như thế.”

Tạ Hoài Mân cười: “Bệnh của tôi, tôi rõ hơn bệ hạ. Được rồi, những chuyện đó nói sau đi, để tôi xem trước đã.”

Lưu thái y vội vàng nhường chỗ lùi ra.

Tạ Hoài Mân ngồi vào bên giường kiểm tra một phen: “Còn may, chỉ là phát chút hàn khí. Tôi thi châm cho bệ hạ, rất nhanh sẽ ổn định.”

Vũ Văn Dịch cúi đầu nhìn đôi bàn tay gầy đến mức khớp xương hiển hiện của nàng, trên trán nhăn thành một chữ xuyên thật sâu.

Giọng nói của hắn bỗng nhiên vô cùng nhẹ nhàng: “Người... Chi bằng bảo Lưu thái y làm đi, người đừng quá mệt mỏi.”

Tạ Hoài Mân ngẩng đầu lên, cười thản nhiên: “Bệ hạ, không phải tôi keo kiệt chút y thuật. Có điều bộ châm pháp này không phải một đôi câu là có thể chỉ ra rõ ràng, nếu để lỡ thời gian, người chịu khổ chính là bệ hạ. Vì vậy vẫn để tôi làm thì tốt hơn.”

Vũ Văn Dịch trong lúc luống cuống đã đặt tay lên tay nàng.

Tạ Hoài Mân ngạc nhiên ngẩng đầu.

Vũ Văn Dịch nhìn vào đôi mắt biến đổi vì dung nhan gầy gò của nàng, giật mình, bàn tay buông lỏng.

Tạ Hoài Mân mỉm cười, dịu dàng nói: “Bệ hạ phải tin tưởng khả năng của tôi.”

Dứt lời, nàng sai y đồng lấy lư hương đến, châm hương thi châm.

Vũ Văn Dịch ngồi trên giường, không cử động nữa. Hắn nhìn nàng vén tay áo, lộ ra cổ tay gầy yếu, lại nhìn thủ pháp vẫn nhanh nhẹn như trước của nàng, kim đâm chính xác từng vị trí.

Khăn trùm đầu có chút lỏng lẻo, mái tóc xơ rối buông xuống. Trong phòng, để xua đi khí lạnh và hơi ẩm, bếp sưởi cháy rất hồng, mọi người đều mồ hôi nhễ nhại, Tạ Hoài Mân cũng rất nhanh đã toát một lớp mồ hôi, gương mặt vốn không có huyết sắc hiện lên vẻ ửng hồng, thế nhưng đôi môi vẫn là một màu phấn trắng.

Nàng chăm chú vào động tác của tay, mà Vũ Văn Dịch lại chăm chú vào nàng.

Tất cả cung nhân đều im lặng trong thời khắc nghiêm túc này, bầu không khí kỳ quái lan tràn trong không gian rộng lớn, thế nhưng Tạ Hoài Mân hết sức nhập tâm nên không hề phát giác.

Mồ hôi dọc theo sống mũi, nhỏ lên chân Vũ Văn Dịch. Lạnh băng.

“Tạ đại phu...” Vũ Văn Dịch hé miệng: “Người nghỉ ngơi một chút, uống ngụm nước đi.”

“Không cần.” Tạ Hoài Mân từ chối ngắn gọn, nhìn không dời mắt, tay khẽ xoay tròn cây châm.

Từng cơn nhói đau mang theo cảm giác tê dại chậm rãi chuyển thành nóng rực, thay thế sự lạnh cóng ban đầu. Tri giác đã mất đi dần dần trở về.

Lại một giọt mồ hôi lạnh như băng rơi xuống. Tách một tiếng, giống như rơi vào tim Vũ Văn Dịch, lạnh đến mức hắn phải run lên.

“Đủ rồi!” Hắn vươn tay, nắm lấy cổ tay nàng.

Tạ Hoài Mân giật mình, ngón chân trên đầu ngón tay rơi xuống mặt đất.

“Bệ hạ...”

Thường Hỉ thông minh liếc mắt một cái, tất cả hạ nhân yên lặng lui xuống. Tiểu thái tử tuy không bằng lòng nhưng cũng bị dẫn xuống theo.

Tạ Hoài Mân rút tay lại, lần nữa cầm lên một cây ngón chân, đâm vào huyết vị.

“Khi một bộ châm pháp đã được bắt đầu là không thể bị gián đoạn, nếu không hiệu lực sẽ suy giảm rất lớn.” Nàng êm tai nói: “Bệ hạ đừng lo lắng, tôi chỉ thi một bộ châm mà thôi.”

Đôi mắt Vũ Văn Dịch còn đen hơn bóng đêm ngoài kia.

“Người...” Hắn châm chọc mở miệng: “Cho tới giờ, ta... chưa từng gặp một hoàng hậu như người.”

Tạ Hoài Mân a một tiếng rồi cười khê: “Tôi thật sự không giống một hoàng hậu. Vốn cũng không muốn làm, là người kia tự ý phong cho tôi.”

“Thế nhưng...” Vũ Văn Dịch nói: “Có một quốc mẫu như người là phúc của bách tính.”

“Bệ hạ quá khen rồi.” Tạ Hoài Mân nhìn hắn một cái, tay không ngừng: “Vị trí này, chỉ cần có trách nhiệm một chút, ai làm đều có thể đối xử tốt với bách tính.”

Vũ Văn Dịch lắc đầu, không nói gì thêm.

Tạ Hoài Mân nhớ đến vài vị thái thái nhanh nhẹn, dũng mãnh trong đồn đại, rất muốn cười, lại nghĩ dùng vợ trước đã qua đời của nhà người ta để nói đùa thật không phúc hậu, đành phải cắn răng nhịn lại.

Thi châm trên chân xong, chính Tạ Hoài Mân cũng như vừa được vớt từ dưới nước lên.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Vũ Văn Dịch định gọi hạ nhân.

Hắn chống tay ngồi dậy, vạt áo vốn lỏng lẻo theo động tác bỗng buông xuống, lộ ra lồng ngực bên trong.

Theo trực giác, đầu tiên Tạ Hoài Mân giật mình, sau đó vội vàng dời tầm mắt, thế nhưng trong nháy mắt đó, nàng nhìn thấy một vết dấu vết không xa lạ trên ngực hắn.

“Đó là...”

Vũ Văn Dịch cúi đầu nhìn thấy vạt áo mở rộng, gương mặt như núi băng vạn năm cuối cùng cũng xuất hiện một biểu cảm có thể gọi là xấu hổ.

Tạ Hoài Mân không nhìn sắc mặt hắn, ngược lại chỉ vào một chỗ trước ngực hắn, hỏi: “Hình dạng vết thương này nhìn rất quen.”

Y phục của Vũ Văn Dịch, che lại cũng không được, không che lại cũng không xong, tay cứng nhắc giữa chừng.

Sự chú ý của Tạ Hoài Mân dồn hết vào chỗ kia: “Bệ hạ, tôi nhớ đây là dấu vết loại độc nào đó để lại sau khi phát tác.” Nàng dựa vào càn gân, tay sắp đặt lên ngực Vũ Văn Dịch: “Xem tình huống này của ngài, hẳn là đã được trị liệu đúng lúc, chỉ để lại sẹo. Tôi đang nghĩ đây là độc gì.” Gần đây bộ não nàng không đủ để dùng.

Vũ Văn Dịch vội vàng khép vạt áo lại, thay nàng trả lời câu hỏi: “Là Thiên Thu Hồng.”

Tạ Hoài Mân chợt bừng tỉnh, nghĩ ra: “Chính là Thiên Thu Hồng! Làm thế nào bệ hạ lại trúng độc này?” Nói xong còn vươn tới trước, nghiêng nhiên là định lột áo người ta ra để xem đến cùng.

Vũ Văn Dịch là người đã từng trải qua mưa to gió lớn, thế nhưng lúc này không thể không cảm thấy vô cùng căng thẳng, hai tay nắm chặt vạt áo, cười rất miễn cưỡng.

Tạ Hoài Mân nghiêm trang phân tích: “Bệ hạ, nhìn vết sẹo này, thời gian bệ hạ trúng độc tuyệt đối chưa quá mười năm.”

Vũ Văn Dịch rụt lui vào phía bên trong giường, không biết nên khóc hay nên cười: “Người thật sự không nhớ rõ?”

“Nhớ rõ cái gì?” Tạ Hoài Mân hỏi: “Hiện giờ trí nhớ của tôi rất bỏ đi, vừa ăn cơm xong quay đầu đã quên. Bộ hạ muốn chỉ cái gì?”

Vũ Văn Dịch thở dài một hơi, cuối cùng gợi ý một chút: “Sáu năm trước, ngoại thành kinh đô Tề quốc, trong miếu đồ.”

Tạ Hoài Mân tròn mắt nhìn.

Vũ Văn Dịch kiên nhẫn chờ nàng nhớ lại.

Cuối cùng Tạ Hoài Mân cũng a một tiếng, hít vào một hơi: “Thì ra... Thì ra...”

“Thật khó là người còn nhớ được.”

Tạ Hoài Mân mừng rỡ: “Tôi còn nhớ! Chuyện này tôi còn nhớ! Tôi đào hôn chạy đến trong miếu. Sau đó mấy người tới, tôi còn nhớ ngài được nâng vào, còn có một ông chú rất cao to.”

“Đó là Hách thúc.” Vũ Văn Dịch nói: “Trên đường hộ tống ta trở về, vì bảo vệ ta, ông ấy bị trọng thương không kịp chữa trị.”

Tạ Hoài Mân nghe xong không khỏi tiếc nuối, ông chú đó tuy phản ứng chậm một chút nhưng con người hẳn là vô cùng tốt.

“Khi đó vì sao ngài lại ở Tề quốc?”

Vũ Văn Dịch nói qua loa: “Cũng vì quốc sự thôi. Ta cũng không công khai thân phận.”

“Ai muốn hại ngài?”

Vũ Văn Dịch cười khổ nói: “Có lẽ là đại tỷ của ta, có lẽ là tiểu muội của ta, thậm chí có lẽ là mẫu thân ta.”

Tạ Hoài Mân biết lại chạm vào vạch cấm của anh ta.

“Người đã cứu ta.” Vũ Văn Dịch cầm lấy tay nàng không buông, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chú vào nàng.

Tạ Hoài Mân có chút ngượng ngùng, cúi đầu: “Không thể thoái thác thôi. Ngài... đã biết từ đầu?”

“Ta còn nhớ diện mạo của người.”

“Nhưng lúc đó, ngài...”

“Khi đó ta thay đổi dung mạo.”

“Giống như Thập Tam?”

Vũ Văn Dịch mỉm cười: “Ta và Thập Tam từng theo học cùng một sư phụ, học được không ít thứ.”

“Nói vậy, ngài vẫn biết thân phận của tôi?” Tạ Hoài Mân có chút thụ thương.

Vũ Văn Dịch thừa nhận: “Sau khi trở về, ta lập tức phái người điều tra, biết được người là tứ tiểu thư của Tạ gia. Chuyện sau đó, không cần nói cũng biết.”

“Vậy trước kia...”

“Trước kia, người tự coi mình là một đại phu bình thường, ta tôn trọng sự lựa chọn của người.”

Tạ Hoài Mân cảm kích cười: “Cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn ta cái gì?”

“Vì đã tin tưởng tôi.”

Vũ Văn Dịch chậm rãi buông tay nàng ra, giọng nói hẳn mang theo sự bình tĩnh và sâu lắng: “Phần ân tình này ta sẽ không quên.”

“Bệ hạ có thể cảm kích đã là tốt lắm rồi.” Tạ Hoài Mân hiềm khi nào khiêm tốn như vậy: “Nếu ngài muốn báo đáp, tôi nghĩ ngài đã làm được rồi. Làm thủ hạ của ngài, tôi có thể thỏa thích thi triển tài hoa, làm những việc tôi thích. Cuối cùng tôi đã đọc được quyển sách tôi muốn đọc, viết xong cuốn y thư tôi muốn viết. Nửa năm nay, tôi sống vui sướng hơn ba năm qua cộng lại.”

“Người cũng đã cứu vô số dân chúng nước ta.”

Tạ Hoài Mân nói: “Đó là việc nên làm.”

Vũ Văn Dịch còn muốn nói gì đó thì tiếng Thường Hỉ từ bên ngoài vọng vào: “Bệ hạ, Yến công tử cầu kiến.”

“A, chàng tới rồi.” Tạ Hoài Mân xoay người nhìn lại: “Tôi biết mà.”

Tiêu Huyền mang theo một làn hơi nước, cất bước vào trong cung điện. Khi nhìn thấy Tạ Hoài Mân, lo lắng trong mắt hắn mới bớt đi một chút.

Tạ Hoài Mân vui vẻ mỉm cười với hắn, đứng dậy. Không ngờ đứng lên quá nhanh, đầu quay cuồng choáng váng, thân thể lão đảo ngã xuống.

Vũ Văn Dịch hoảng hốt, lập tức vươn tay muốn đỡ lấy nàng.

Gần như cùng một lúc, Tiêu Huyền chạy nhanh tới. Tạ Hoài Mân còn chưa ngã vào trong lòng Vũ Văn Dịch đã bị hắn kéo lại, ôm vào trong lòng mình.

Tạ Hoài Mân vội vàng nói: “Em không sao, chỉ tại đứng lên quá nhanh thôi.”

Tiêu Huyền chỉ ôm nàng càng chặt, hiển nhiên là không vui.

Tạ Hoài Mân đành cáo từ Vũ Văn Dịch: “Châm trên người bệ hạ qua một nén hương nữa là có thể rút ra. Lưu thái y sẽ chăm sóc ngài.”

“Hôm nay cảm ơn người.” Vũ Văn Dịch yên lặng thu tay lại, khôi phục vẻ lạnh lùng trước kia, giống như một màn vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Tiêu Huyền gật đầu với Vũ Văn Dịch, không nói một lời, ôm Tạ Hoài Mân đi ra ngoài.

Vũ Văn Dịch vẫn lặng lẽ nhìn bọn họ.

Cuối cùng, chạng vạng ba ngày sau, Trình Tiểu Sinh đặt chân đến kinh thành Ly quốc.

Tiếp đó, lông mày mọi người cũng không vì vậy mà giãn ra. Bởi vì từ trưa hôm trước, Tạ Hoài Mân ngủ đến giờ còn chưa tỉnh lại.

Mạch đập và hô hấp rất yếu ớt, thân thể lạnh lẽo. Bất kể nhẹ giọng gọi hay lay động, hô to thế nào, nàng cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiêu Huyền luống cuống, đối mặt với truy sát bỏ mạng, đối mặt với ngàn vạn quân địch cũng không hoảng loạn, lúc này cảm giác đó lại bao trùm lấy hắn.

Tiểu Trình mặt đầy bụi đất chạy tới hành cung, nước còn chưa kịp uống đã bị kéo tới trước giường Tạ Hoài Mân. Tiểu Trình oa oa kêu lên, đầy bụng oán giận, thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của Tạ Hoài Mân, hắn cũng không rên một tiếng, vội vàng bắt mạch cho nàng.

“Thế nào?” Tiêu Huyền lập tức hỏi. Vũ Văn Dịch ở bên không nói một lời, ánh mắt vẫn nhìn một gốc cây bắt đầu thay lá ngoài cửa sổ.

Sau khi thu tay, Tiểu Trình ừng ực uống một bình trà rồi mới dùng giọng nói khàn khàn nói: “Con bé vất vả lâu ngày thành tật, vì vậy khi độc phát cơ thể căn bản không có lực chống đỡ mới chuyển biến xấu nhanh như vậy.”

Tiêu Huyền lập tức hướng ánh mắt về phía Vũ Văn Dịch.

Về mặt Vũ Văn Dịch vẫn nặng nề như trước nhưng không có phản ứng gì, ngược lại, Ngô Thập Tam lại không vừa mắt, ở bên cạnh hừ một tiếng.

Tiêu Huyền hỏi: “Người có chắc chắn có thể giải độc cho nàng không?”

Tiểu Trình nhìn đáng vẻ muốn ăn thịt người của Tiêu Huyền, quả thật chỉ cần phun ra một nửa chữ không, hắn sẽ bị chôn sống ngay tại chỗ. Hắn nuốt ngụm trà trong miệng xuống, hít một hơi đảm bảo: “Có thể. Có điều...”

Cổ áo lại bị túm chặt thêm ba phần.

Tiểu Trình chửi ầm lên trong lòng, biểu hiện vẫn phải run run nói: “Có điều, ta cần có người giúp, ta không đủ nội lực, độc trong cơ thể nàng cần được ép ra.”

“Chuyện này ta làm.” Tiêu Huyền lập tức nói.

Tiểu Trình lại nói: “Ta còn cần người lấy máu làm thuốc dẫn.”

“Ta làm.” Tiêu Huyền lại nói.

Tiểu Trình lắc đầu: “Vương gia... À không, hoàng thượng, chỉ có thể chọn một trong hai thôi, ngài làm thuốc dẫn rồi tuyệt đối sẽ không đủ sức giúp con bé ép độc nữa.”

Sắc mặt Tiêu Huyền trầm xuống, tay càng dùng sức. Tiểu Trình trợn mắt lè lưỡi, nhưng giấy thể nào cũng không ra được.

Vũ Văn Dịch ở bên cạnh hồi lâu không nói gì cuối cùng cũng đứng lên: “Ta làm thuốc dẫn.”

“Đùa cái gì vậy!” Ngô Thập Tam nhảy dựng lên: “Hoàng thượng ngài là thân thể ngàn vàng, chuyện này sao được! Đệ làm! Thân thể đệ rất tốt, tuyệt đối không có vấn đề gì!”

“Ta làm!” Vũ Văn Dịch lặp lại, kiên định như bàn thạch.

Tiêu Huyền kinh ngạc nhìn hắn.

Vũ Văn Dịch lại nhìn Tạ Hoài Mân mê man trên giường.

“Nàng cứu ta một mạng, đương nhiên ta phải báo đáp nàng.”

Ngô Thập Tam há miệng, lần này không nói được gì.

Tiêu Huyền vươn tay vuốt tóc Tạ Hoài Mân. Nàng vẫn vô tri vô giác ngủ như trước, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng thần thái lại ngây thơ vô hạn.

74. Chương 74: Năm Tay Về Nhà

Cuối cùng Tiểu Trình cũng được phép tắm rửa, ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một đêm. Tiêu Huyền vẫn ở bên Tạ Hoài Mân, làm theo lời dặn, dùng tất cả biện pháp có thể để rót nước đường, nước canh vào miệng nàng.

Tạ Hoài Mân còn đang ngủ.

Tiêu Huyền vừa bắt đắc dĩ vừa yêu thương vuốt tóc nàng.

“Nàng thì tốt rồi, chỉ việc ngủ, chẳng cần biết gì cả.”

Nếu lúc này Tạ Hoài Mân có thể nghe được, có lẽ chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại sẽ làm đại khái là cho hắn một cái bạt tai.

Ai bảo ngủ nhất định là một loại hưởng thụ?

Nàng cực kỳ khốn khổ, đến mức sau này, rất lâu sau khi khỏi bệnh, nàng có một khoảng thời gian suy nhược thần kinh vì thường xuyên mất ngủ, nằm mơ. Còn lúc này, khi ở trong mơ, nàng hoàn toàn không có một chút hưởng thụ, những vật thể và âm thanh hỗn loạn, những cảnh tượng không ngừng thay đổi, con người và sự vật vụn vặt, đáng sợ, quái dị dao động, rất nhiều khung cảnh lướt qua như một bộ phim – thể loại phim ma quái huyền tưởng khủng khiếp.

Trong một căn phòng khác, Tiểu Trình đang trao đổi với Vũ Văn Dịch: “Bệ hạ, loại dược này vào người sẽ rất có hại với cơ thể.”

Vũ Văn Dịch thần nhiên nói: “Không sao.”

Tiểu Trình lắc đầu: “Trên người ngài có tật cũ, hai chứng bệnh hợp lại thật sự không tốt cho thân thể.”

“Sẽ chết à?” Vũ Văn Dịch hỏi.

“Không đến mức đó. Chỉ là phải điều dưỡng rất lâu...”

“Vậy là được rồi.” Vũ Văn Dịch phản bác.

Tiểu Trình lắc đầu.

Hắn tự nhốt mình trong phòng thuốc tròn một ngày một đêm, cuối cùng cũng phải được xong.

Thuốc màu nâu đỏ, ngửi có mùi thảo dược.

Tiểu Trình bưng được tới, nói: “Bệ hạ phải nhẫn nại, sau khi dùng xong một khắc sẽ khó chịu. Nhưng tại hạ phải đợi hai canh giờ mới có thể lấy máu của ngài. Lấy máu xong, tại hạ mới có thể dùng loại dược khác tiêu trừ cơn đau kia.”

Được đưa qua lại bị Ngô Thập Tam giữ lại.

Đôi mắt Ngô Thập Tam đỏ bừng.

“A Diệp.” Giọng nói Vũ Văn Dịch nhẹ nhàng nhưng mang theo sự uy tín không cho phép người ta nghi ngờ.

Ngô Thập Tam không cam lòng nhưng vẫn phải buông tay ra.

Vũ Văn Dịch nhận lấy chén thuốc còn đang bốc hơi nóng, vẻ mặt bình tĩnh như thường, đôi mắt cũng không chớp một cái, một hơi uống cạn sạch.

Trong giấc ngủ hỗn loạn, Tạ Hoài Mân vẫn cảm nhận được cái lạnh và sự đau đớn, đó là cảm giác mỗi một lần theo bên nàng từ khi Yên Hoa Tam Nguyệt chết tiết kia phát tác. Cũng không phải quá kịch liệt, nhưng lại kéo dài không ngừng, vô cùng khiêu khích tính nhẫn nại của người ta. Trước giờ nàng chịu đựng không nói, bởi vì biết cho dù có oán giận cũng không giải quyết được gì. Mỗi khi không nhịn được nữa, nàng sẽ nghĩ cách ôm chặt lấy Tiêu Huyền, tròng cựa vào sự ấm áp của Tiêu Huyền để xua đi lạnh giá trên người mình.

Thế nhưng hiện giờ nàng mê man không thể nhúc nhích, thỉnh thoảng lấy lại chút ý thức, biết mình đang nằm trên giường, có người – hẳn là Tiêu Huyền, đang chăm sóc mình. Nhưng đau đớn, khó chịu lại không thể nói ra lời.

Càng ngủ càng khó chịu. Hô hấp không còn thông thuận, tốc độ hình ảnh biến đổi nhanh hơn, những thứ quỷ quái như một vòng tròn xoáy quanh nàng.

Nàng cảm thấy rất thống khổ, tinh thần sắp sụp đổ. Bất kể sống hay chết, cho nàng một cái kết dứt khoát cho xong.

Nhưng không ai có thể nghe thấy tiếng kêu của nàng, trong mắt bọn họ, nàng vẫn chỉ bình thản ngủ như trước, giống như một đứa trẻ.

Một luồng khí buốt giá quấn quanh trong ngực nàng, bịt kín hô hấp của nàng. Nàng giãy dụa trong không gian kỳ dị của những giấc mơ này.

Không khí, nàng cần không khí. Ai có thể tới giúp nàng!

A Huyền! A Huyền!

Sinh mệnh đang biến mất theo hơi sức. Mắt thấy tuyệt vọng ngày càng gần...

Có người cạy mở khớp hàm của nàng, một luồng chân khí tràn vào, cho nàng thêm một chút thời gian.

Tri giác của nàng trở nên nhanh nhạy hơn một chút, nghe được những tiếng nói chuyện rất nhỏ.

“Cho con bé ngậm.”

Một viên thuốc bị nhét vào trong miệng.

“Làm theo lời ta nói... Huyệt vị và lực đạo... Nghe rõ rồi chứ...”

Thân thể được nâng dậy.

Trình tự không xa lạ.

Huyệt đạo toàn thân bị điểm, bị vỗ, bị đâm, bị gõ theo một phương thức đặc biệt, các loại cảm giác tê tê, ngứa ngứa, nhói đau hỗn hợp đan xen vào nhau, theo đó mà đến là hai làn khí ấm lạnh chạy khắp nơi trong cơ thể.

Cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Hơi thở lại bắt đầu rối loạn, hô hấp của nàng vừa nhanh vừa ngắn. Trên người khi lạnh khi nóng, sau đó cơ thể bắt đầu hơi co giật.

Thế nhưng, cho dù như vậy, bàn tay điểm huyệt không dừng lại, dựa theo chỉ thị, kiên định thực hiện từng bước.

Đau!

Thật sự khó chịu!

Nàng cắn chặt răng.

Tình hình như vậy liên tục rất lâu, lâu đến mức nàng gần như hoàn toàn mất đi ý chí, rơi vào vực sâu tăm tối.

Sau đó, nàng cảm giác khí tức hỗn loạn trong cơ thể dần dần quy về làm một, dòng nước ấm ngăn cản dòng nước lạnh, từ khắp nơi trong thân thể dồn về hai tay.

Chỗ kinh mạch trên hai tay nhói đau, loại cảm giác như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Chất lỏng chảy ra. Luồng khí lạnh kia cũng từng chút một chảy ra ngoài.

Khí tức chạy loạn trong người đã không còn, nàng hít thở được không khí một lần nữa.

Hình ảnh xoay tròn biến mất, sự quỷ quái không thấy đâu, những sự vật vụn vẹo cũng lùi xa. Thế giới trong mơ quay trở về với bóng đêm.

Bóng đêm an tường và bình tĩnh.

Đây mới là một giấc ngủ chân chính.

Sau đó, có người nắm lấy cằm của nàng, cho nàng uống đủ loại thuốc và thuốc bổ từng ngụm một, nhét vào miệng nàng đủ loại thuốc viên to to nhỏ nhỏ, mùi vị khác nhau. Cuối cùng, trên đầu bị người ta cắm đầy kim châm, có lẽ lúc này nàng giống một con nhím nằm trên giường.

Đã không còn ác mộng, giấc ngủ thoải mái hơn nhiều, đây mới là nghỉ ngơi thật sự.

Ánh mặt trời chiếu vào tầm mắt, ấm áp.

Thở mở mắt.

Một mảnh chói lòa, ánh nắng, bóng cây, hoa cỏ.

Thì ra cửa sổ đang mở.

Nàng không khỏi nhắm mắt lại, một lát sau mới mở ra lần thứ hai.

Chạm rãi thích ứng với ánh sáng.

Còn đang ở trong căn phòng trước kia. Trang trí cũng không thay đổi. Chỉ là, giờ mới phát hiện ra, lá cây phong bên ngoài đã chuyển sang màu đỏ hơn phân nửa.

Tạ Hoài Mân cử động tay chân. Tuy còn rất suy yếu nhưng luồng khí lạnh kia đã hoàn toàn tan biến. Cổ tay bị băng bó băng trắng, là chỗ khi đó đã hút máu độc ra, cũng không đau, không biết được bôi loại được gì, tỏa ra một mùi thơm ngát.

Nàng chậm rãi ngồi dậy.

Gió từ ngoài thổi vào qua khung cửa sổ, lay động tấm rèm lụa như mộng như ảo.

Khi nàng nhìn tới chiếc giường nhỏ dưới chân giường nàng, ở đó có một bóng người thân thuộc.

Trên gương mặt nàng nở một nụ cười dịu dàng.

Chống đỡ thân thể suy yếu, nàng đi tới từng chút một, ngồi bên giường.

Người kia ngủ rất say, râu đã lâu chưa cạo, gương mặt tiêu tụy mệt mỏi, hàng lông mày vẫn nhú chặt. Mái tóc rối bời, còn có thể nhìn thấy mấy sợi tóc bạc.

Tạ Hoài Mân kinh ngạc, đôi mắt ngập nước, cuối cùng cúi người xuống, nhẹ nhàng nằm trên vai hắn, cẩn thận không tăng thêm sức nặng cho hắn rồi ôm lấy hắn. Nàng kề sát mặt vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập ổn định, mạnh mẽ.

Người kia khẽ giật mình, sau đó đôi tay kiên cố vươn ra ôm lấy nàng, nghẹn ngào, dùng sức, giống như muốn chạm khắc nàng vào trong cơ thể.

Thật sự không còn gì có thể chia cách hai bọn họ nữa.

Hai vợ chồng Tiêu thị tiến cung, chào từ biệt Vũ Văn Dịch.

Thường Hỉ nói: “Bệ hạ đang ở Sướng Xuân các chờ hai vị. Mấy ngày nay sức khỏe bệ hạ có chút không tốt, không thể tự mình đưa tiễn, xin bệ hạ và nương nương chớ trách.”

“Bệnh của hoàng thượng còn chưa hết sao?” Tạ Hoài Mân cảm thấy ngạc nhiên: “Lần này nghiêm trọng như vậy sao?”

Thường Hỉ không tiện nhiều lời, chỉ mời hai người đi vào.

Vũ Văn Dịch mặc một bộ y phục thường ngày màu bạc, ngồi trên tháp. Sắc mặt hắn không được tốt, gầy đi nhiều, ngoài ra cũng không thấy có gì không ổn.

Tạ Hoài Mân thân thiện hỏi: “Chân của hoàng thượng đã tốt hơn chưa? Tôi để lại phương thuốc, bảo Lưu thái y làm theo như vậy. Tôi tin sau này tần suất tái phát nhất định sẽ rất nhỏ.”

Vũ Văn Dịch giật giật chân, không nói thêm, chỉ cười cười: “Chân đã tốt hơn từ lâu rồi. Chỉ là gần đây công sự bận rộn một chút, hơi mệt mà thôi. Hai người dự định bao giờ xuất phát?”

Tiêu Huyền nói: “Gần đây thời tiết không tệ, chúng ta định ngày hôm nay lập tức xuất phát, để kịp về nhà trước khi trời lạnh.”

Hắn không nói về cung, chỉ nói về nhà.

Tạ Hoài Mân dịu dàng cười nhìn hắn.

Vũ Văn Dịch chớp mắt, khách khí chúc phúc: “Chúc mừng hai vị khổ tận cam lai.”

Tạ Hoài Mân nói: “Bệ hạ cũng phải giữ gìn sức khỏe.”

Bệnh của nàng mới khỏi, người còn rất gầy, nhưng tinh thần lại rất tốt, sắc mặt có chút huyết sắc, toàn thân giống như khôi phục sức sống trước kia.

Vũ Văn Dịch nói với Tiêu Huyền: “Trên đường trở về hai vị phải đi qua Tần quốc, để đề phòng vạn nhất, mang thêm nhiều binh mã có vẻ bảo đảm hơn. Nếu Tiêu huynh không ngại, ta phái ba trăm kỵ binh hộ tống hai người tốc hành tới biên giới Tề quốc, vậy được không?”

Tiêu Huyền biết lúc này khách sáo cũng không có ý nghĩa, liền sáng khoái đồng ý, chân thành nói cảm ơn.

Vũ Văn Dịch khó nén vẻ mệt mỏi, dáng vẻ này khác rất nhiều so với khí thế cứng rắn dũng cảm chống đỡ trong trí nhớ của Tạ Hoài Mân.

Vì vậy, trước khi chia tay, nàng bỗng buông tay Tiêu Huyền ra, đi tới trước.

Nàng nói một tiếng mạo phạm rồi ngón tay lập tức chạm lên mạch của Vũ Văn Dịch.

Vũ Văn Dịch kinh ngạc, bàn tay vốn định rút lại cứng nhắc ở đó, khi phục hồi tinh thần muốn thu tay, Tạ Hoài Mân đã xem mạch xong.

“Không phải bệ hạ chỉ bị cảm lạnh thông thường thôi sao?” Nàng nghiêm túc hỏi: “Theo mạch tượng mà nhìn giống như lại giống như nội phủ bị hao tổn, chân khí trì trệ. Tuy không quá nghiêm trọng nhưng tổn hại tới trụ cột của thân thể, thể chất suy yếu, cần phải điều dưỡng thật tốt mới được. Mùa đông sắp tới rồi, thời tiết lạnh giá, bệ hạ cần chú ý nhiều hơn, không nên nhiễm bệnh gì khác, nếu không rất dễ thành tật.”

Vũ Văn Dịch nghe xong cười nói: “Đúng vậy, chỉ một tật ở chân thôi cũng đã khiến ta không chịu nổi rồi.”

“Bệ hạ, lần này tôi trở về, sau này khó có thể gặp lại. Bệ hạ đã chăm sóc tôi rất nhiều, Hoài Mân cảm kích trong lòng. Sau này bệ hạ nhất định phải bảo trọng.”

Vũ Văn Dịch nhìn chăm chú vào đôi mắt trong trẻo của nàng, chậm rãi nói: “Người cũng bảo trọng.”

Tiêu Huyền kiên nhẫn chờ bọn họ nói xong, lúc này mới kéo Tạ Hoài Mân, mang nàng ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, Tạ Hoài Mân không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Khoảng cách hơi xa, ánh sáng hơi thiếu, nàng không nhìn rõ lắm vẻ mặt của Vũ Văn Dịch. Chỉ cảm thấy đôi mắt như đêm đen kia của hắn vẫn sắc bén, sáng ngời như vậy nhìn nàng.

Ra khỏi cung, ba trăm kỵ binh Ly quốc đã đi theo phía sau xe ngựa, chờ xuất phát. Xe ngựa kia cũng rộng rãi xa hoa, chắc hẳn vô cùng thoải mái.

Tiêu Huyền cười: “Rêu rao như vậy chẳng phải muốn gọi người Tần quốc đến ám sát hay sao?”

Hắn vung tay lên, mọi người cỡi giáp thay y phục, ba trăm kỵ binh chia làm hai đường, giả thành đội buôn, cũng đổi một chiếc xe bề ngoài bình thường, hơi nhỏ hơn một chút.

Quay đầu lại, Tạ Hoài Mân đang tạm biệt Ngô Thập Tam và Liên Thành, Tiểu Trình phải về Liêu quốc, lần này cũng đi về phía Bắc cùng bọn họ.

Liên Thành kéo tay áo Tiểu Tạ, buồn bực không nói một lời. Tạ Hoài Mân cười vỗ vai thằng bé, nói với nó: “Chờ đệ lớn hơn một chút có thể tới Tề quốc thăm tỷ. Đệ là nghĩa đệ của Tạ hoàng hậu Đông Tề, sau này rất vinh dự, học tập cho tốt, đừng làm tỷ mất mặt.”

“Còn lâu đệ mới như vậy!” Thằng bé kiên cường kêu lên.

Tạ Hoài Mân cười nói với Ngô Thập Tam: “Thập Tam, rảnh rồi nhớ đến thăm tôi.”

Ngô Thập Tam cười khổ: “Vậy có được không?”

“Tôi nói được là được.” Tạ Hoài Mân liếc mắt lườm Tiêu Huyền.

Về mặt Ngô Thập Tam ảm đạm, thoáng cái đã vực tinh thần dậy: “Đúng vậy! Có thời gian nhất định sẽ đi thăm người! Ta phải ở lại Tề quốc một thời gian, ngắm cảnh núi non, hưởng thụ sự dịu dàng của mỹ nữ Đông Tề một chút.”

Tạ Hoài Mân cười nói: “Chăm sóc Liên Thành cho tốt.”

Ngô Thập Tam nhìn thẳng vào nàng: “Lời người nhắc nhở ta chưa bao giờ dám quên.”

Tiêu Huyền đứng cạnh xe ngựa chờ Tạ Hoài Mân, nhìn nàng ôm lấy Liên Thành, nhướng mày, lại nhìn xuống. Sau đó, hắn nhìn nàng buông Liên Thành ra, đứng dậy giang hai tay với Ngô Thập Tam.

Tiêu Huyền vội vàng bước nhanh về phía trước, thẳng tắp kéo nàng đi. Tạ Hoài Mân ai ai kêu lên, hắn làm bộ không nghe thấy.

Người hầu lan lợi mở rộng cửa xe ngựa.

“Đi thôi.” Tiêu Huyền nói, nắm chặt tay Tạ Hoài Mân.

Tạ Hoài Mân cười khê, gật đầu.

“Chúng ta về nhà.”

Tạ Hoài Mân ngáp dài, đuổi người một cái, lắc lắc cổ ngồi dậy.

Tấm rèm trong phòng ngủ còn buông, chỉ có vài tia sáng lọt vào qua khe hở, chiếu vào tấm thảm hoa lệ màu đỏ thẫm.

Nàng gãi đầu, có chút còn chưa thích ứng với hoàn cảnh lạ lẫm này.

Một bàn tay to vươn đến, ôm thắt lưng nàng, lại kéo nàng về giường, ngã vào một vòng tay ấm áp.

Nàng cười cười, xoay người lại, cọ đầu vào ngực người kia.

“Con chó nhỏ.” Trên đầu vang lên tiếng cười yêu chiều.

“Không lên triều à?” Tạ Hoài Mân hỏi.

“Lên cái gì mà lên?” Trong giọng nói Tiêu Huyền mang theo vẻ ngái ngủ: “Vừa về tới nơi, chẳng nhẽ không thể để người ta ngủ một giấc? Ai tới thúc giục lập tức kéo ra ngoài đánh năm mươi gậy!”

Tạ Hoài Mân cười khanh khách.

Đêm qua bọn họ vừa về tới nhà. Hành trình hơn một tháng, mọi người đều mệt thở không ra hơi. Bởi vì hoàng đế lên đi xa nên tránh được nghi lễ đủ loại quan viên tiếp đón phiền phức, nhưng Vinh Khôn vẫn mang theo tổng quản, ma ma to to nhỏ nhỏ đứng trước cửa cung. Tiêu Huyền không thêm để ý bất cứ chuyện gì khác, kéo Tạ Hoài Mân về tắm cung, tắm rửa xong lập tức đi ngủ.

Ngược lại, Tạ Hoài Mân có vẻ có tinh thần hơn hẳn nhiều, thoải mái ăn bữa khuya rồi mới mỹ mãn bò lên giường.

Tiêu Huyền nửa tỉnh nửa mơ mò được nàng, ôm lấy. Hắn chỉ nghe thấy Tạ Hoài Mân thỏa mãn cảm thán bên tai: “Cảm giác ở nhà thật tốt.”

Hắn lại nghĩ thầm: nửa đêm nửa hôm còn ăn bánh bột lọc, đầy mùi tỏi.

Sau đó, Tiêu Huyền chặn cái miệng đang thao thao bất tuyệt phát biểu cảm tưởng sau khi về nhà của nàng lại.

Vinh Khôn từ sáng sớm đã dẫn theo cung nhân chờ ngoài cửa, dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh. Mãi đến khi mặt trời lên ới nghe được tiếng hoàng đế trầm giọng gọi người vào.

Vinh Khôn dẫn người đi vào, để hậu đều đã rời giường, hoàng đế đang đi giày cho hoàng hậu.

Tạ Hoài Mân nhìn thấy Vinh Khôn, cười hì hì nói: “Đây chẳng phải Vinh tổng quản hay sao? Mấy năm không gặp, ông mập ra không ít nhỉ.”

Vinh Khôn vội khom lưng: “Nương nương kim an. Cuối cùng nương nương cũng khỏi bệnh, thật sự là được ông trời chiếu cố, chúng hạ nhân đều cảm thấy mừng thay nương nương.”

Tạ Hoài Mân cười nói: “Nghe hoàng thượng nói mấy năm tôi không ở đây, chuyện to chuyện nhỏ trong cung không thể thiếu sự để ý của ông, vất vả cho ông rồi. Thường ông một trăm lượng bạc uống rượu đi.”

Vinh Khôn không nhận được mà ngẩng đầu nhìn Tạ hoàng hậu, sau đó quỳ xuống cao giọng tạ ơn.

Tạ Hoài Mân tiến tới gần tai Tiêu Huyền hỏi: “Nói vậy có đúng không?”

Tiêu Huyền cười nói: “Không sai! Nàng học thật nhanh!”

“Nói thừa!” Tạ Hoài Mân cười đắc ý.

Vinh Khôn quỳ rất gần, một chữ cũng không nghe thừa, biết mình sau này trước mặt hai bọn họ tùy thời phải làm người điếc.

Đồ ăn sáng được bưng lên, đều là đồ ăn Tạ Hoài Mân thích. Hiện giờ thân thể nàng đang trong giai đoạn hồi phục, sức ăn vô cùng lớn, ăn trở thành thú vui lớn nhất trong đời. Tiêu Huyền ăn xong rất nhanh, chưa vội buông đũa, ngồi bên cạnh tủm tỉm cười nhìn nàng ăn, thường thường còn gấp thức ăn giúp nàng.

Tiểu thái giám đưa tin chạy vào, thì thầm vào tai Vinh Khôn.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Huyền hỏi.

Vinh Khôn nói: “Bệ hạ, Tổng đại nhân biết ngài đã trở về, xin tiếp kiến.”

Tạ Hoài Mân cười: “Tin tức của tiên sinh thật linh thông. Không phải chàng không cho huynh ấy quản tin tình báo nữa sao?”

Tiêu Huyền trừng mắt nhìn nàng: “Ăn cơm của nàng đi.” Sau đó đứng dậy ra ngoài.

Vinh Khôn theo sau, tới bên ngoài, do dự chốc lát rồi lại hạ giọng nói với Tiêu Huyền: “Bệ hạ, còn một chuyện nữa, Dương nương nương muốn gặp bệ hạ, nói là muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến.”

Tiêu Huyền quay đầu nhìn ông ta: “Cô ấy muốn về nhà mẹ đẻ?”

Vinh Khôn đỏ mặt lạnh: “Còn nữa... Lục quý phi cũng muốn gặp bệ hạ.”

“Cô ta?” Giọng nói của Tiêu Huyền càng trầm xuống: “Vì sao nhanh như vậy cô ta đã biết ta trở về?”

“Lục quý phi hẳn là không biết, chỉ là quý phi trước đó đã dặn lão nô, chờ bệ hạ trở về lập tức báo lại như vậy. Lão nô nghĩ hẳn là quý phi có chuyện quan trọng.”

Lông mày Tiêu Huyền nhíu thành một chữ xuyên thật sâu.

“Để em đi cho.”

Hai người kinh ngạc quay đầu, Tạ Hoài Mân đang đứng bên hành lang.

Nàng vừa dùng khăn tay lau miệng vừa thản nhiên nói: “Để em đi gặp cô ta. Cô ta muốn nói gì, nói với em cũng thể. Hơn nữa, em có chuyện muốn hỏi cô ta.”

Vinh Khôn đỏ mặt lạnh toàn thân.

Cuối cùng, Tiêu Huyền thỏa hiệp: “Được.”

Hắn và Lục Dĩnh Chi, nên nói đều đã nói xong. Chỉ còn chuyện giữa hai người phụ nữ, chỉ còn một cuộc chiến tranh cần hồi kết.

Cô gái trong gương vẫn gầy gò như trước, cũng may hai mắt ngài sáng có thần, bù đắp lại khí thế không đủ. Tạ Hoài Mân hít sâu một hơi, thay một bộ y phục chính thức, đi gặp tình địch.

Lục Dĩnh Chi bị giam tại một phủ ty bên ngoài. Con người Tiêu Huyền thật sự phúc hậu, đãi ngộ cô ta rất không tệ. Một khoảng sân nhỏ một cửa, ba gian phòng, một nha hoàn, một bà thím già làm việc nặng.

Khi Tạ Hoài Mân đến, cô ta đang ngồi bên cửa sổ đọc sách.

Hơn ba năm trôi qua, cô ta trưởng thành hơn trước rất nhiều, càng thêm xinh đẹp. Tuy trang phục thanh lịch, tuy bị nhốt trong một không gian nhỏ thế này, nhưng khí thế sắc bén trên gương mặt lại không giảm đi dù chỉ một chút.

Tạ Hoài Mân ho nhẹ một tiếng, Lục Dĩnh Chi ngẩng đầu lên.

“Là người?”

Cô ta buông sách xuống đứng dậy: “Người đã trở về?”

Cô ta tỉ mỉ quan sát Tạ Hoài Mân, Tạ Hoài Mân cũng cẩn thận đánh giá cô ta.

Lục Dĩnh Chi nở nụ cười châm chọc: “Người thật sự đã trở về.”

“Đúng vậy.” Tạ Hoài Mân rất bình thản: “Nghe nói cô có việc tìm hoàng thượng nên tôi đến xem sao.”

Lục Dĩnh Chi kiêu ngạo ngẩng đầu: “Người ta muốn gặp là hoàng thượng.”

Tạ Hoài Mân ha ha cười: “Lục tiểu thư, bản thân tôi đã trở về rồi, cô nghĩ cô còn cơ hội nhìn thấy chàng hay sao?”

Lục Dĩnh Chi trợn tròn mắt. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ nghe được lời nói như vậy từ trong miệng nữ nhân trước mặt.

Tạ Hoài Mân tới không phải để khoe khoang. Cũng không có gì hay mà khoe khoang, thắng bại từ ba năm trước đã định rõ. Hôm nay nàng tới đây chỉ để đặt một dấu chấm hết.

“Lục tiểu thư, hôm nay tôi tới đây là có việc muốn hỏi cô.”

“Hỏi ta vì sao muốn giết người?” Lục Dĩnh Chi lạnh giọng hỏi.

Tạ Hoài Mân gật đầu: “Vì sao qua ba năm mới nghĩ đến muốn giết tôi?”

Lục Dĩnh Chi kiêu ngạo, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tạ Hoài Mân, giống như chính mình mới là hoàng hậu. Tạ Hoài Mân thấy vậy trong lòng không khỏi có ba phần tán thưởng, khó có ai trong chốn tù đầy còn giữ vững được khí thế bức người thế này, kiên trì dùng lỗ mũi nhìn đời.

“Ba năm trước ta không giết người, đó là vì ta đánh giá thấp người, cũng đánh giá cao chính mình.” Giọng nói của Lục Dĩnh Chi lạnh băng: “Khi đó ta quá ngây thơ, thật sự cho rằng chia lìa chính là kết thúc, cho rằng thời đại của ta đã đến. Ta đã cho rằng ta có thể kéo hẳn lại, có thể khiến hẳn nhìn ta lần nữa.”

Tạ Hoài Mân cười lắc đầu: “Lần nữa?”

Sắc mặt Lục Dĩnh Chi lập tức trầm xuống vài phần.

Tạ Hoài Mân thở dài một hơi: “Cô cũng đừng quá tự trách mình, cô thua, là số mệnh. Tôi rời đi, đó chỉ là một vụ đánh cược, nếu thắng, tôi có thể thắng lại được chàng, thắng lại được tất cả. Nếu thua, chàng sẽ quên tôi, tôi cũng không còn gì cả. Cô cược chính trị, tôi cược tình yêu. Đời người cũng chỉ là vậy.”

Sắc mặt Lục Dĩnh Chi đã tái nhợt. Cô ta cười ha hả: “Đúng vậy, tình yêu. Đối với người, hẳn trước sau đều có tình, bất kể ta làm tốt thế nào, hẳn luôn đề phòng ta là người Lục gia.” Nàng bắt giắc lùi về sau một bước, chỉ vào Tạ Hoài Mân: “Người biết không? Ta nói với hẳn ta tự xin được phế truất ra cung, người đoán xem hẳn trả lời ta thế nào? Người đoán sai rồi!”

Tạ Hoài Mân hạ tầm mắt.

“Thì ra hẳn đã sắp xếp kết cục cho ta từ lâu!” Lục Dĩnh Chi gào to, oán hận và không cam lòng đè nén đã lâu dâng trào toàn bộ: “Hẳn chưa hề có ý định giữ ta lại, một chút thương tiếc cũng không có! Phu thê ba năm, mỗi ngày hẳn đều dịu dàng cười với ta, nhưng chưa từng chạm vào ta lấy một lần! Ta nói muốn đi, hẳn mở rộng cửa tiễn ta đi! Chuyện đó thật sự giống như cho ta một cái bạt tai! Chưa từng có ai đối xử với ta như thế! Chưa từng!”

Tạ Hoài Mân ngậm miệng. Vinh Khôn ở bên cạnh ném cho thị vệ nấp trong chỗ tối một ánh mắt, bọn thị vệ đề phòng nắm chặt kiếm trong tay.

Lục Dĩnh Chi lại rất tự chủ mà kìm nén cảm xúc, giọng nói lạnh lùng chói tai: “Hiện giờ ta không còn gì cả. Gia đình, đã suy tàn, không còn huy hoàng; hôn nhân, chỉ là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước, một bên tình nguyện.”

Tạ Hoài Mân rút cuộc mở miệng lần nữa: “Vì vậy cô mới muốn giết tôi, giết được người nào tốt người nấy, kiếm được điểm nào tốt điểm nấy? Cô muốn trả thù chàng, khiến chàng đau khổ, khiến chàng hối hận.”

Lục Dĩnh Chi cười khẩy: “Đáng tiếc mệnh người quá tốt.”

Tạ Hoài Mân lắc đầu: “Đáng thương.”

Lục Dĩnh Chi nghiêng rằng: “Ta không cần sự thương hại của người. So với người, không so được với mệnh, kiếp này ta thua, còn kiếp sau gỡ lại.”

Tạ Hoài Mân cười: “Cô mới sống được một phần ba của một kiếp, nói chuyện kiếp sau sớm như vậy làm gì?”

Lục Dĩnh Chi cười thê lương, xoay người sang chỗ khác: “Người đi đi. Sau này thích chém thích giết đều tùy các người. Ta không muốn gặp hẳn, cũng không muốn gặp lại người. Đừng đến quấy rầy ta nữa.”

Tạ Hoài Mân than nhẹ một tiếng: “Cô oán hận bởi vì cô căn bản không biết cô muốn gì.”

Sống lưng Lục Dĩnh Chi cứng nhắc.

“Cô luôn miệng nói thương chàng, nhưng tất cả những gì cô làm đều vì muốn phân cao thấp với chàng, phân chia thế lực của chàng vào tay Lục gia. Cô nói cô hận tôi, cô hận không phải vì tôi chiếm lấy Tiêu Huyền, cô chỉ hận cuộc sống của tôi thành công thuận lợi hơn cô. Lục Dĩnh Chi, cô là kiêu nữ, tài hoa xuất chúng, có chính kiến, có quyết đoán, có thủ đoạn, tôi thừa nhận cô ưu tú hơn tôi rất nhiều. Chỉ tiếc cô quá kiêu ngạo, không nhìn thấy con đường thật sự mà mình nên đi. Cái gì cô cũng muốn, cuối cùng cái gì cũng không nắm bắt được. Cô không học cách từ bỏ, cuối cùng sẽ chỉ mất đi toàn bộ.”

Vai Lục Dĩnh Chi run rẩy mãnh liệt.

Cuối cùng, Tạ Hoài Mân nói: “Lục Dĩnh Chi, cuộc đời cô còn rất dài. Mở mắt nhìn cho rõ, nhìn xem con đường tương lai phải đi. Đừng đi quàng vào bụi rậm nữa. Sau này chúng ta thật sự sẽ không gặp lại, đều tự có cuộc sống riêng của mình, đều tự có trách nhiệm riêng. Tự thu xếp cho tốt.”

Lục Dĩnh Chi vẫn đứng ở đó, nghe tiếng bước chân Tạ Hoài Mân rời đi, nghe tiếng các thái giám nội cung đi theo, thậm chí còn nghe được tiếng thị vệ canh chừng từ một nơi gần đó.

Cuối cùng, tất cả mọi người rời đi. Chỉ còn một mình nàng.

Trên đầu là một khoảng trời xanh, có chim bay lượn, liệu nàng còn ý chí như vậy không?

Mở mắt, thấy con đường mình nên đi.

Từ nhỏ đến lớn luôn được phụ thân giáo dục tranh lấy thứ tốt nhất, đoạt lấy lợi ích lớn nhất cho gia tộc. Thế nhưng thứ tốt nhất chưa chắc đã là thích hợp nhất với nàng. Nàng đạt được tất cả, rồi lại mất đi, chỉ là một giấc mộng ngu ngốc.

Nàng cười mệt mỏi.

Nàng còn có thể sao?

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng động khác thường.

“Ai?” Nàng nhảy cảm xoay người lại.

Nhìn thấy người vừa tới, nàng không khỏi mở to hai mắt: “Là người...”

75. Chương 75: Mỗi Câu Chuyện Đều Có Một Cái Kết

Tạ Hoài Mân đi về phía trung cung. Nàng đi rất chậm, vừa đi vừa nhìn ngấm hoàng cung đã thay đổi rất nhiều này. Trước đây, số lần nàng tới cũng không nhiều, không biết một tòa lại một tòa cung điện kia tên là gì, cũng không biết hành lang kia thông đi đâu.

Nhưng cũng không vội, từ nay về sau, nàng có rất nhiều thời gian để khám phá tất cả.

Đi tới cung của hoàng hậu mới phát hiện trang trí bên trong đã thay đổi. Những thứ hoa lệ khí phái đều đã bị chuyển đi, chỉ còn lại những bức tranh thơ, đồ cổ tinh xảo lại thanh lịch.

Vinh Khôn ở bên cạnh nhận nhiệm vụ hướng dẫn viên: “Trang trí trong cung đều thay đổi dựa theo dặn dò của hoàng thượng, nương nương ngài xem còn gì không thích, chúng hạ nhân lập tức sửa lại theo ý ngài.”

“Không cần, ta thấy đều rất tốt.”

“Nương nương thích là tốt rồi.” Vinh Khôn còn nói: “Lão nô cũng nghĩ ngài sẽ thích. Trong hậu viện, hoàng thượng còn đích thân trồng rất nhiều cây đào. Đợi đến mùa xuân, nơi đó sẽ nở rộ. Nương nương ngài nhất định sẽ thích...”

Lúc này, Tạ Hoài Mân đang đứng trước cửa sổ, nhìn một rừng đào vẫn còn xanh mướt trong viện, ánh mắt mơ màng, khóe miệng nở nụ cười lưu luyến.

“Nương nương.” Đồng Nhi đã nhiều năm chưa gặp bước vào, nay đã mặc trang phục của phụ nữ có chồng.

“Đồng Nhi?” Tạ Hoài Mân giật mình: “Em đã lập gia đình rồi?”

Đồng Nhi rưng rưng nước mắt, vô cùng xúc động: “Năm ngoái hoàng thượng làm chủ gả nô tỳ ột ngự đình thị vệ.”

Tạ Hoài Mân đi tới kéo tay Đồng Nhi: “Cuộc sống có tốt không?”

Đồng Nhi cười hài lòng: “Rất tốt, tạ ơn nương nương quan tâm. Mấy năm nay nô tỳ luôn mong nhớ ngài, mỗi ngày đều ngóng trông ngài trở về. Ngài gầy đi nhiều rồi. Hiện giờ nô tỳ đang là quản sự ở ngoại đình, nếu nương nương không chê, nô tỳ lại xin được hồi cung hầu hạ ngài.”

Tạ Hoài Mân cười nói: “Em vẫn ở lại ngoại đình đi. Mỗi ngày có thể về nhà, tốt hơn ngày ngày ở trong cung nhiều. Sang năm sinh một thằng nhóc thật béo thì tốt!”

Đồng Nhi xấu hổ đỏ mặt.

Tiêu Huyền đang bị vùi trong đồng tấu chương sắp chồng cao đến ngang lưng, mặt nhăn mày nhíu đọc từ quyển này sang quyển khác.

Tổng Tử Kính nói một cách đương nhiên: “Thần vẫn theo ý chỉ của bệ hạ, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ở nhà.”

“Bảo người suy nghĩ người thật sự suy nghĩ hay sao?” Tiêu Huyền quăng một quyển sổ ra.

Về mặt Tổng Tử Kính vô cùng ngạc nhiên: “Hoàng mệnh nào có thể trái? Thần vì trước kia tự quyết định, phạm phải lỗi lớn mới bị bệ hạ nghiêm phạt đấy thôi.”

Tiêu Huyền tức đến mức bóp nát cây bút lông sói bằng ngọc.

“Bệ hạ phải yêu quý sức dân.” Tổng Tử Kính tiếp tục giảng dạy: “Một tờ giấy, một cây bút, tuy là vật nhỏ nhưng đều đúc kết từ mồ hôi của nhân dân lao động.”

Trán Tiêu Huyền nổi gân xanh: “Người theo nha đầu Tạ Chiêu Hoa kia học được không ít chiêu nhỉ?”

Tổng Tử Kính tràn đầy nhiệt huyết nói: “Tạ hoàng hậu bác học cơ trí, thần vô cùng kính nể hoàng hậu, bình thường đương nhiên phải thỉnh giáo nhiều hơn.”

Tạ Hoài Mân đi tới ngoài phòng, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại này, thiếu chút nữa cười lăn ra đất, khiến cho Vinh Khôn vội vàng lo lắng tới đỡ nàng. Tiêu Huyền liếc mắt một cái khinh thường.

“Tổng tiên sinh ở đây đấy à!” Nàng cười khanh khách bước vào: “Mấy năm không gặp, tiên sinh có khỏe không?”

Tổng Tử Kính mỉm cười: “Thần bái kiến hoàng hậu, nương nương kim an.”

“Đúng là tôi rất an. Huynh thì sao? Đã lấy vợ chưa?”

Tổng Tử Kính ngẩn người: “Hồi bẩm nương nương, còn chưa...”

“Còn chưa sao?” Tạ Hoài Mân niềm nở nói: “Tiên sinh không còn nhỏ tuổi nữa, là lúc nên lập gia đình rồi. Đã có ai vừa ý chưa?”

Tổng Tử Kính liếc mắt nhìn Tiêu Huyền, Tiêu Huyền vui đầu xem tấu chương, giả bộ như không nghe thấy gì.

“Còn... chưa.”

“Cũng chưa sao.” Tạ Hoài Mân lại càng hưng phấn: “Muốn tôi giới thiệu cho huynh không? Tôi chấm điểm giúp huynh, đảm bảo sẽ tìm được cô gái khiến huynh hài lòng.”

Tổng Tử Kính lại liếc nhìn Tiêu Huyền. Hoàng đế vẫn đang cần chính.

Hắn thở dài một hơi: “Nương nương, thần tạm thời chưa có ý định thành thân.”

Tạ Hoài Mân mất hứng. Lúc này Tiêu Huyền mới mở miệng hỏi nàng: “Đều ổn cả chứ?”

“Tốt lắm.” Tạ Hoài Mân cười: “Trong cung thay đổi cũng nhiều, em phải dùng nhiều thời gian để làm quen một chút, cũng rất thích sửa chữa trong cung.”

Tiêu Huyền thật vui vẻ: “Nàng thích là tốt rồi.”

Tạ Hoài Mân nhìn về phía Tống Tử Kính: “Hôm nay thật hiếm có, buổi trưa Tống tiên sinh ở lại dùng cơm đi.”

“Cũng tốt.” Tiêu Huyền nói: “Gọi cả Khang thân vương tới.”

“Giác Minh?” Hai mắt Tạ Hoài Mân tỏa sáng.

Tiêu Huyền cười nói: “Đã nói với nàng hiện giờ thằng bé gọi là Tiêu Túc.”

“Mặc kệ nó gọi là gì. Thật nhớ thằng bé, không biết lớn thế nào rồi.” Tạ Hoài Mân vỗ tay: “Được rồi, đàn ông mấy người trò chuyện đi, em đi tới ngự thiện phòng xem sao.”

Đợi bóng lưng nàng biến mất ngoài cửa cung, Tiêu Huyền mới nói với Tống Tử Kính: “Dương phi yêu cầu về mà mẹ đẻ, trăm cho phép rồi.”

Tống Tử Kính nhíu mày: “Bệ hạ đã nghĩ thỏa đáng thì làm vậy đi.”

Tiêu Huyền nói: “Dương phi thông minh, từ lâu đã hiểu rõ tâm tư trẫm. Trẫm dự định qua một, hai năm nữa sẽ tìm cho cô ấy một lang quân như ý, dùng lễ nghi công chúa gả đi. Những phi tử khác nếu bằng lòng cũng làm theo như vậy.”

“Đến lúc đó sợ rằng ngự sẽ lại lải nhải.”

Tiêu Huyền cười khẩy một tiếng: “Thiên hạ là thiên hạ của trẫm, trẫm không có thời gian dây dưa mấy chuyện nhỏ nhặt này với bọn họ.”

Tống Tử Kính gật đầu: “Hoàng hậu biết chưa?”

Tiêu Huyền cười nói: “Nàng? Nàng tinh ranh hơn ba năm trước nhiều. Người đừng coi thường nàng.”

“Thần không dám.” Tống Tử Kính nói.

Tiêu Huyền tiếp lời: “Cuối cùng ta cũng hiểu, làm phu thê, đôi khi cũng phải giả vờ căm tức. Ta và nàng có thể có kết cục ngày hôm nay thật sự quá mức khó khăn, con đường tương lai còn rất dài, không biết có bao nhiêu trắc trở cần vượt qua. Để nàng không chịu uất ức, lần này ta làm ác nhân một lần có đáng gì? Mấy ngày nữa sẽ là ngày giỗ của thái hậu, Dương phi sẽ dâng tấu xin nhập đạo quan tu hành, mấy người khác cũng để bọn họ đi theo đi. Nếu không muốn, hà tất phải giam trong lồng?”

Tống Tử Kính đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ thánh minh.”

Tiêu Huyền cười than thở, mở tiếp một quyển tấu chương, trong lòng nghĩ: “Giờ này sang năm đã có con trai chưa nhỉ? Hay là con gái?”

Vừa nghĩ như vậy, đọc tấu chương cũng đặc biệt thoải mái.

Đêm đó Tạ Hoài Mân không chỉ gặp được Khang thân vương Tiêu Túc đã trưởng thành thành thiếu niên, còn gặp được lão quái vật Tuệ Không đại sư không có một chút thay đổi.

Quốc tăng vừa uống rượu vừa ăn thịt, nói: “Mệnh của nương nương thật tốt lắm, từ lâu lão nạp đã nhìn ra rồi, gặp chuyện luôn có thể gặp dữ hóa lành. Hơn nữa, nhìn số mệnh này của nương nương, tương lai nhất định nhiều con nhiều cháu, thật có phúc.”

Tiêu Huyền vui vẻ cướp lời: “Đại sư ngài xem sẽ có mấy đứa?”

Tạ Hoài Mân lạnh lùng nói: “Chàng muốn bao nhiêu đứa sẽ có bấy nhiêu đứa. Tổ chức World Cup cũng không thành vấn đề.”

Tiêu Huyền làm mặt nghiêm túc nói: “Bồi dưỡng một nhân tài ưu tú có ích hơn sinh mười người tài trí bình thường gấp trăm lần. Vẫn là hoàng hậu nhìn xa trông rộng.”

Tạ Hoài Mân hài lòng, cười gấp một miếng thịt kho tàu cho Tiêu Túc, hỏi thằng bé tình hình học tập trong Thái học viện.

Đêm đó, Tiêu Huyền uống say chũnh choáng, khi tẩm còn không ngừng ngâm nga hát. Tạ Hoài Mân cũng không biết vì sao hân lại vui vẻ như vậy, giống như trúng vé số vậy.

Nằm lăn ra giường, Tiêu Huyền còn tiếp tục nói: “Ngày mai vào triều ta sẽ nói với các đại thần, hoàng hậu khỏi bệnh rồi. Ta sẽ bù cho nàng một điển lễ phong hậu.”

“Đừng! Đừng!” Tạ Hoài Mân kêu to, không nhận lòng tốt của hân.

Tiêu Huyền không vui: “Vì sao?”

“Trang phục kia nặng đến hơn mười cân, quy củ nghi thức nhiều chết người, mất cả ngày trời, tra khảo phạm nhân cũng không vất vả như thế.” Tạ Hoài Mân rất khinh thường: “Nếu chàng cảm thấy thiếu một nghi thức, chúng ta bù một lần bái thiên địa là được. Bớt đi chuyện này cũng không sao, tiết kiệm tiền mà sống mới thực tế.”

Tiêu Huyền nằm úp sấp xuống chần nệm: “Tự ái rồi.”

“Tắm lòng của chàng em nhận là đủ rồi.” Tạ Hoài Mân cười hì hì cúi người xuống: “Tiêu nương nương ngoan, tới đây, cười với trẫm một cái.”

Tiêu Huyền vui đầu không để ý tới nàng.

Tạ Hoài Mân cười gian, ngón tay lạnh lẽo mò từ vạt áo lỏng lẻo đi vào, chạm vào lồng ngực trơn nhẵn, căng cứng của hân, nhẹ nhàng vẽ vòng vòng.

Thân thể Tiêu Huyền run rẩy một chút nhưng không có phản ứng gì khác.

Tạ Hoài Mân chưa từ bỏ ý định, càng cọ cơ thể tới trước, bàn tay nhéo một cái trước ngực hân, đồng thời thổi một hơi vào vành tai lộ ra dưới chần của hân.

Trong giây lát, vũ trụ xoay ngược. Tiêu Huyền xốc chần lên đè nàng lại, đôi mắt đỏ sẫm, rượu uống vào bụng đều biến thành cồn đang thiêu đốt.

“Nàng dám dở trò xấu với ta?”

“Em cứ giả trò xấu đấy, chàng làm gì được em?” Tạ Hoài Mân cười khiêu khích.

Tiêu Huyền chặn nàng lại, cắn lên cổ nàng một cái, vết cắn mang theo hương rượu vừa ngửa lại vừa đau, Tạ Hoài Mân giật mình hít vào một hơi.

“Làm gì? Không dạy dỗ nàng nàng sẽ không biết cái gì gọi là phu quyền!”

Tiếng hô hoảng hốt hòa lẫn với tiếng cười vang lên, rèm gấm rất nặng thả xuống, khép lại, che khuất sắc xuân dạt dào bên trong. Vinh Khôn cười, dẫn đám cung nhân lui ra ngoài.

76. Chương 76: Kết Thúc

Đêm qua quá nửa, vui thích đã ngừng. Thâm cung vắng vẻ, chỉ nghe được tiếng hít thở từ nơi đó.

Thân thể Tạ Hoài Mân chưa khôi phục hoàn toàn, từ lâu đã tựa vào lòng Tiêu Huyền ngủ say. Tiêu Huyền khẽ khàng ôm lấy nàng, lại chưa ngủ.

Hân nhạy cảm nghe được từ phía Tây Nam truyền đến tiếng xôn xao rất nhỏ.

Hân cúi đầu nhìn người trong lòng một chút, nhíu mày, không quên cẩn thận chuyển nàng sang gối đầu, kéo chần đắp kín cho nàng. Tạ Hoài Mân ngủ say sưa, hồn nhiên không phát hiện, trở mình một cái, tiếp tục nằm mơ.

Tiêu Huyền cười dịu dàng, vuốt tóc nàng rồi mới đứng dậy xuống giường.

Vinh Khôn đang chờ bên ngoài, thấy Tiêu Huyền đi ra, vội vàng bước tới trước quỳ xuống.

“Chuyện gì?” Vinh Khôn đầy đầu mồ hôi lạnh, sợ đến mức run run.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tiêu Huyền mắt kiên nhẫn quát.

Vinh Khôn nói: “Bệ hạ bớt giận. Lục phi... Sân của Lục phi có hỏa hoạn.”

Trong mắt Tiêu Huyền ánh lên sự sắc bén, đi nhanh ra ngoài. Vinh Khôn vội vàng ôm áo choàng đi theo phía sau phủ thêm cho hần.

Mấy tiểu viện ở ngoại đình đã bị thị vệ chữa cháy bao quanh, ánh lửa chiếu sáng cả khuôn viên của sân. Lửa đã bị dập gần tắt, nhưng mấy căn phòng đã gần như cháy sạch, mái ngói và gạch đá ở khắp nơi.

“Người đâu?”

Dẫn đầu cấm quân đáp: “Phát hiện một thi thể nữ đã cháy đen, có điểm giống Lục phi, nhưng chưa thể xác nhận. Nhân thủ cũng đã được kiểm kê, không thiếu một người, chỉ có Lục phi biến mất.”

Lúc này Tiêu Huyền cũng đã nhìn thấy cỗ thi thể kia đang được nâng ra, bị thiếu cháy đến mức chỉ nhìn ra hình người đại khái.

Nha hoàn và bà thím hầu hạ Lục Dĩnh Chi đang quỳ bên cạnh, sợ đến mức run rẩy, khói bụi trên mặt bị nước mắt rửa trôi thành hai hàng.

“Vì sao lại bốc lửa?”

Bà thím kia run run nói: “Bếp lò đang đun bữa ăn khuya, không cẩn thận đánh đổ. Lúc đó bếp lò được đặt rất gần giường, lập tức bén lửa lên màn. Nương nương đang nghỉ trên giường...”

Tiêu Huyền liếc mắt nhìn bọn họ một lượt, không nói gì.

Vinh Khôn hỏi: “Bệ hạ, vậy Lục phi...”

“Ấn theo...” Tiêu Huyền suy nghĩ một chút: “Ấn theo lễ của quý phi mà hậu táng đi.”

Quan viên lễ bộ nhận lệnh.

Tiêu Huyền cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Tổng Tử Kính đang ở bên ngoài chờ hần. Hai người đi rất gần, Tiêu Huyền nhẹ giọng nói: “Không ngờ khiến cô ta giành trước một bước.”

Tổng Tử Kính thấp giọng hỏi: “Có cần đuổi theo không?”

Tiêu Huyền trầm mặc trong chốc lát: “Quên đi.” Hần cảm thán một tiếng: “Để cô ta đi đi. Người giám sát cẩn thận một chút là được.”

Trở lại tẩm cung, Tạ Hoài Mân còn đang ngủ, gương mặt an tường thơ ngây, làm cho người ta nhìn vào đã cảm thấy nhẹ nhàng bình thản.

Tiêu Huyền dịu dàng mỉm cười, cởi giày lên giường, lại kéo nàng vào lòng.

Tạ Hoài Mân nửa tỉnh, ở trong lòng hần hít sâu một hơi.

“Hơn nửa đêm rồi còn chạy đi đâu? Cả người ám mùi gì thế này?”

Tiêu Huyền không đáp, chỉ thương yêu hôn lên trán nàng.

Sự biến mất của Lục Dĩnh Chi chỉ khơi dậy một cơn sóng nhẹ, rất nhanh đã tan biến. Cái chết của một người đã thất thế quả thật không được mấy ai quan tâm. Một chuyện lớn khác trong triều càng được quan tâm hơn là hoàng đế lại lên triều sớm và hoàng hậu lành bệnh.

Ngày giỗ thái hậu, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy Tạ hoàng hậu nghe tiếng đã lâu từ xa xa. Thật ra không tuyệt sắc khuyển thành như đồn đại, có điều lại đoan trang, hòa nhã, vô cùng thân thiện.

Cũng chính trong ngày ấy, Dương phi và mấy phi tần khác dâng tấu xin được ra cung nhập quan tu hành, cầu phúc cho đế hậu và thiên hạ. Trong tiếng nghị luận ồn ào, hoàng đế chỉ than thở luyến tiếc một câu rồi cũng đồng ý.

Dương Khả Nhi tạ ân lui ra, bước qua trước mặt chúng thần, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người. Gương mặt vốn nghiêm trang của nàng đột nhiên mang vẻ kinh sợ.

Tên đáng ghét này, thế mà lại dám trà trộn vào đây!

Thanh niên anh tuấn kia lại thản nhiên nhếch miệng cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Dương Khả Nhi đỏ bừng mặt, cũng mặc kệ lễ tiết, rảo bước thật nhanh dưới cái nhìn của mọi người.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ. Ngày tháng cứ thế dần dần qua đi.

Mùa thu kết thúc, mùa đông đã tới, Tạ hoàng hậu lẩm bẩm nói cái gì mà nàng tới thế giới này đã sáu năm, hôm nay có xe, có nhà, có chồng, không làm thất vọng tổ tông họ Tạ.

Hoàng đế chỉ có một người vợ là hoàng hậu, vì vậy dân gian lại bắt đầu dựng kịch, khởi xướng câu chuyện tình yêu giữa đế hậu.

Gì mà định chung thân trong chốn nguy nan, gì mà sát cánh ngàn dặm đoạt giang sơn, gì mà ba nghìn chỉ sủng ái một, gì mà một lòng vĩnh viễn không đổi.

Tạ hoàng hậu nghe xong cười không ngừng. Tính tính nàng tốt, không kiêu ngạo, từ cung nhân đến triều đình mệnh phụ đều rất thích nàng.

Tuy nhiên, cũng có người nói hoàng hậu đổ kị, buộc hoàng đế bỏ những phi tử khác, can thiệp triều chính. Lời này để hoàng đế nghe được, muốn bắt mấy văn nhân kia.

Sau đó chính hoàng hậu đã ngăn cản.

“Văn nhân cái gì cũng sợ, chỉ không sợ rơi đầu. Chàng giết bọn họ, bất kể trước đây bọn họ làm sai cái gì đều sẽ giúp bọn họ mang danh trung dũng. Đối phó với văn nhân, chúng ta đương nhiên phải dùng biện pháp của văn nhân.”

Hoàng hậu nói, không phải bọn họ muốn góp một phần sức lực vì quốc gia đấy sao? Nay không phải chúng ta đang phát động toàn quốc phổ cập giáo dục đấy sao, để bọn họ đi trợ góp phần vào lực lượng giáo viên là được, cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Sau lại có người nói hoàng hậu ác độc, hãm hại văn nhân, có điều, khi đó đế hậu đã không thêm để những lời đồn thổi đó trong lòng nữa.

Năm mới có rất nhiều chính sách mới, trong đó có một cái là cải cách khoa cử, ngoài văn võ còn có thêm hai khoa một quản lý một công nhân, sau này hàng năm Đông Tề có bốn trạng nguyên. Triều đình ngoại trừ mở rộng giáo dục còn xây mới trường học, hoàng hậu nói, chờ thời cơ chín muồi có thể miễn hết bó buộc, như vậy người người có thể đi học.

Ồn ào nhộn nhịp, năm mới đã qua, tuyết tan, mùa xuân cũng tới. Hoa đào, nở rộ.

Rừng đào trong cung hiện giờ đẹp không sao tả xiết.

Hoàng hậu thường xuyên mời những tài tử mới được đề cử vào cung uống trà trò chuyện, trong số đó còn có không ít nữ tử. Nghe nói, cứ như vậy, còn thúc đẩy không ít chuyện tốt.

Yến tiệc nhiều, hoàng hậu cũng béo lên vài phần.

Hoàng đế vui mừng, trọng thưởng đầu bếp.

Đầu xuân còn có một việc, chính là Trường Trữ công chúa ở góa nhiều năm cuối cùng cũng tìm được một phò mã thích hợp, gả đi xa xa phía Tây. Mới đầu người ta nói hoàng hậu không thích đại trưởng công chúa nên mới gả nàng ra khỏi kinh. Có điều, người trong cung đều không thích Trường Trữ công chúa, nàng rời kinh, mọi người đều cảm thấy may mắn. Hoa đào nở đến giờ đều đã tàn gần hết, để lại trên cây những quả xanh mướt mà. Đợi tới mùa hè chính là một đám quả ngọt mọng nước đúng không?

Tạ Hoài Mân tự động chảy nước miếng, vậy mà trong dạ dày lại cảm thấy một cơn buồn nôn.

Mấy ngày trước, trong khi đang căng thẳng vì tưởng rằng ăn nhiều quá nên đầy bụng, cuối cùng nàng cũng phát hiện chuyện gì đang xảy ra.

Tiêu Huyền đang ở trong phòng phê duyệt tấu chương.

Tạ Hoài Mân đẩy cửa đi vào, nụ cười tràn ngập vui sướng và mong ngóng.

“Chồng yêu, em có một tin tức tốt.”

77. Chương 77: Ngoại Truyện Về Tổng Tử Kính

Mấy năm nay, mùa hè kinh thành càng ngày càng nóng.

Tháng này năm trước còn có thể mặc hai lớp quần áo, nay chỉ mặc một lớp áo lụa thôi cũng cảm thấy nóng. Con chim đồ rục trong lồng không ngừng náo động, khiến những sợi lông vũ mỏng may rơi lả tả. Nó nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu tuy ngắn ngủi lại êm tai.

Đại nha hoàn Ấu Thanh bưng trà tới, thở dài nhìn về phía con chim, buông tách trà rồi lấy thức ăn ra cho nó.

Tổng Tử Kính thấy vậy cười nói: “Nó nóng quá thôi, người đem lồng vào nhà đi, thêm cho nó chút nước.”

“Vâng ạ.” Ấu Thanh khẽ nhún gối, xách lồng chim vào phòng.

Quy củ trong phủ không tính là nghiêm ngặt, có điều tính cách Tổng Tử Kính rất cẩn thận chặt chẽ, mấy năm nay quyền cao chức trọng, trên gương mặt hiếm thấy nụ cười, hạ nhân cũng tự giác cung kính hơn vài phần.

Tổng Tam nay là quản gia của tướng phủ, bản thân đã lấy vợ sinh con, nhưng gương mặt non nớt vẫn chưa thay đổi là bao. Hắn nhẹ chân đi tới, thấy Tổng Tử Kính không phải đang trầm tư mới tiến lên nói: “Thiếu gia, cơm tối xong rồi, dọn ở đâu ạ?”

Hơi nóng trên người Tổng Tử Kính còn chưa tan, cũng không có khẩu vị, thế nhưng trong đầu đột nhiên bật ra một giọng nói giòn tan mang theo ý cười: “Ăn uống không điều độ cẩn thận thũng dạ dày!” Giọng nói kia mang đến cho ngày hè oi bức một chút mát mẻ, tâm tình của hắn tốt hơn, phân phó: “Ở trong đình đi.”

Tổng Tam bắt đầu sắp xếp.

Tổng Tử Kính đứng lên, chậm rãi đi về phía Đắc Phong đình. Trên hành lang có chút gió, vạt áo hắn khẽ bay lên. Dáng người nhẹ nhàng, khoan khoái, thon dài như một cành liễu. Một phiến lá rụng bị thổi tới, còn chưa tới gần người đã bị một thứ gì đó ngăn lại, Ấu Thanh đi theo phía sau lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ái mộ.

Món ăn rất đơn giản. Tổng Tử Kính chưa thành thân, ra ra vào vào chỉ có người thân tín theo hầu, tướng phủ tuy rộng lớn nhưng không nhiều người hầu. Trước đây hoàng đế từng có ý định làm mối cho hắn bị hắn lạnh nhạt từ chối. Là người quen củ đã hơn mười năm, hoàng đế chỉ cười cười, cũng không nói gì thêm.

Tổng Tam gấp thức ăn cho Tổng Tử Kính theo thói quen, miệng nói: “Lưu sự phụ nói tiết trời oi bức, nên ăn nhiều đồ ăn hạ hỏa, sáng mắt, nhuận phế. Ngài ném thử tuyết lê phiến này đi, chính là lê hoàng thượng đã ban cho đây ạ.”

Tổng Tử Kính một tay chống cằm, một tay cầm chén rượu, khẽ nhấp một ngụm, không hề động đũa. Đắc Phong đình rất rộng, một hành lang treo tranh vẽ nối với nhà thủy tạ, gió thổi màn trướng xanh lam, những khóm hoa nở rộ ngập tràn trong viện nhẹ nhàng dập dềnh trong gió đêm, hương thơm thoang thoang, còn chưa tới giờ lên đèn, trong đình hơi tối, cảnh sắc phồn hoa rục rĩ ban ngày nay mang theo chút hoang vắng cô đơn.

Tổng Tử Kính nhìn bát đĩa trên bàn, bên cạnh chỉ có một mình mình đang ngồi. Nha hoàn, hạ nhân đứng rất xa, Tổng Tam trầm lặng đứng trong bóng tối.

Một cơn gió thoảng qua, hắn nở nụ cười.

Quả thật có chút buồn tẻ. Bản thân hần cô đơn cũng không nói làm gì, nhưng ngay cả người ở trong hoàng cung có vợ con vây quanh, ngày đó hèn mình uống rượu chơi cũng nhỏ giọng oán giận một câu như vậy.

Khi tân đế mới đăng cơ, căn cơ quốc gia bị dao động, tuy chưa đến nỗi khắp nơi hoang tàn nhưng chỗ nào cũng để lại cục diện rối rắm to to nhỏ nhỏ, khiến bọn họ phải thu dọn suốt bốn năm, trong bốn năm đó, thời gian ngủ mỗi ngày còn chưa đến ba canh giờ. Đã thế vị hoàng đế bệ hạ không hề có giấc ngủ của người làm vua một nước kia khăng khăng cho rằng bản thân bị Tổng Tử Kính bóc lột sức lao động, tuy rất cần mẫn nhưng trên mặt luôn viết ba chữ “không tình nguyện” to đùng cho hần xem. Giờ nghĩ lại, chính Tổng Tử Kính cũng phải bội phục bản lĩnh nhìn mà coi như không thấy của mình.

Thời kỳ hỗn loạn vừa qua, thời kỳ ổn định đến quá mức bất ngờ. Tựa như năm mới vừa qua, lũ lụt không còn lan tràn, bệnh dịch không còn bạo phát, lương thực gia tăng sản xuất, nhân khẩu cũng tăng, thiên hạ thái bình, ngay cả thổ phỉ cũng ít đi nhiều.

Con người một khi rảnh rỗi, khi ở một mình sẽ nghe được một số âm thanh. Đó là giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc, nói lên sự khắc khổ khắc sâu trong lòng.

Tổng Tử Kính nhấp một ngụm rượu, lỗ tai lại nghe đến tiếng cười sang sảng lạnh lạnh. Tiếp đó lại là một giọng nói mềm mại, sợ hãi mang theo vẻ lấy lòng rõ ràng: “Tiên sinh, ta đều nghe tiên sinh, tiên sinh cũng không được gạt ta nha.”

Đứa bé kia, rõ ràng cái gì cũng biết, biết rõ hơn bất cứ ai...

Tổng Tử Kính cảm thấy phiền muộn, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Tổng Tam có chút lo lắng, không ăn gì chỉ uống rượu sao được?

Lúc này Tổng Tử Kính tự nhủ: “Ngày giỗ của cha sắp đến rồi...”

Đúng vậy, Tổng Tam thoáng hiểu ra vì sao tâm trạng thiếu gia không tốt.

Thời gian qua thật nhanh. Tổng Tam lau giọt mồ hôi trên chóp mũi. Năm nay là đại tể năm năm, thiếu gia phải về nhà tổ ở Thiên Giai cốc trong núi Cửu Lan. Trên núi có lẽ sẽ mát mẻ hơn nhiều.

Núi Cửu Lan cách kinh thành không xa lắm, cho dù đội xe có đi chậm, chỉ mười ngày sẽ tới nơi. Tổng Tử Kính không vội, hần còn hy vọng đường có thể dài hơn một chút. Cơ hội rời kinh thả lỏng cũng không nhiều, chính hoàng đế cũng ghen tị đến đỏ mắt.

“Cao đường nhà ngươi không phải đều an táng tại Thanh châu sao? Chạy lên núi làm gì?”

Tổng Tử Kính nhàn nhã tự đắc nhấp một ngụm trà, nói: “Trước khi ngài đăng cơ đã hứa, mỗi năm năm sẽ chịu chi phí du ngoạn cho thần một lần.”

Hoàng đế nghiêng răng, hung hăng đóng dấu thả người.

Ngược lại là thái tử, tuổi còn nhỏ, ăm ỉ muốn ra ngoài chơi cùng thái phó, bị hoàng hậu kéo lại. Hoàng hậu cười nói: “Thái phó về nhà tế tổ, lên đường bình an, sớm ngày trở về. Hoàng thượng không thiếu được phụ tá đắc lực...” Sau đó là một đoạn quan tâm tri kỷ rất dài, ngay cả Tổng Tử Kính cũng có chút cảm động hiện lên trên nét mặt, nghĩ thầm hoàng đế muốn nàng làm hoàng hậu cũng là có đạo lý.

Ra khỏi kinh thành, có lẽ do tâm tình khoan khoái, cảm thấy thời tiết mát mẻ hơn nhiều. Lần đầu tiên trong đời Tổng Tử Kính sai Tổng Tam tới ven đường mua đồ ăn vặt. Lại cao hứng đi đường thủy vài ngày.

Hôm nay ánh trăng rất đẹp, lơ lửng ngay trên dòng sông, tiếng ca từ bờ bên kia đập sóng mà đến.

Tổng Tử Kính ngồi trên đầu tàu hóng mát, Ấu Thanh ở bên cạnh gọt hoa quả cho hần. Cô gái có gương mặt thanh tú trắng ngần, khí chất thanh tao lịch sự, vô cùng có phong phạm tiểu thư khuê các.

Nàng theo Tổng Tử Kính đã năm năm, năm đó nàng bị cậu bán cho Lưu gia làm nha hoàn, Tổng Tử Kính cúi đầu đi qua lan can nhìn lướt qua, cảm thấy đôi mắt tròn xoe như mắt nai kia có chút quen thuộc. Vì vậy trong lúc xúc động đã sai Tổng Tam đi mua nàng.

Rửa sạch bụi bẩn trên mặt, thay quần áo sạch sẽ, lấy tên gọi Ấu Thanh, giữ lại bên người. Nghe một tiếng tiên sinh của Ấu Thanh, cảm thấy khoảng không từ sau khi đứa bé kia mất đi không còn trống rỗng đến đáng sợ như trước nữa.

“Tiên sinh ăn táo đi.” Ấu Thanh đưa một miếng táo đã gọt xong cho hắn.

Năm nay nàng đã mười tám rồi, ngũ diệu không còn ngây thơ lãng mạn như trước mà mang theo vài phần bình thản, trưởng thành. Mấy năm rồi theo Tống Tử Kính, nàng được học chữ, được học tính sổ sách. Tống Tử Kính tín nhiệm nàng, giao cho nàng rất nhiều chuyện trong phủ, nàng cũng sắp được tính là nửa chủ nhân trong phủ. Từ trên xuống dưới đều nghĩ nàng là người trong phòng Tống Tử Kính, chính nàng lại bình thản làm những việc trong phận sự của mình.

Tống Tử Kính nhận lấy miếng táo, cắn một miếng, thờ ơ ăn.

Ấu Thanh lại ngâm một tách trà: “Lần này tiên sinh ra ngoài, tâm trạng có vẻ rất tốt. Ngay cả thuyền cũng dừng ở đây.”

Khóe mắt Tống Tử Kính vẫn còn dừng ở những tia sáng đỏ rực rạng rỡ ở phía kia của bờ sông, đương nhiên hiểu được ý của Ấu Thanh.

Hắn cười cười, nói: “Trước khi vào phủ người đã được cậu mang theo khắp nơi kiếm sống, còn cái gì chưa thấy?”

Ấu Thanh cười nói: “Cũng đúng, cậu là đầu bếp, đã từng làm công ở không ít tửu lâu.” Nói xong, ngẫm lại, nàng tiếp lời: “Cậu là người tốt, nếu không đã sớm bán nô tỳ vào những nơi đó rồi.”

Bờ kia lại có tiếng đàn du dương truyền đến, lả lướt lọt vào tai, xướng lên khúc ly tình.

Tống Tử Kính bỏ xuống miếng táo còn chưa ăn hết, cầm chén rượu lên, nhấp một ngụm. Rượu là rượu Vũ Hậu Thanh do chính nhà mình ủ, phương thuốc do người từng tới Ly quốc kia cho, nói là rượu lạnh nhuận phế, thanh tâm hạ hỏa, là đồ uống tốt trong mùa hè, chỉ ột mình hắn, ngay cả hoàng đế cũng không có. Rượu rất nhẹ, mang theo hương trúc, mùa hè hàng năm trong phủ đều ủ rất nhiều bình đưa vào cung, nhìn đáng vẻ không phục của hoàng đế, Tống Tử Kính bắt giác cười.

Trước kia, người kia tuy đã đi xa nhưng vẫn có thể mang tới cho bọn họ sự vui vẻ, giống như nàng vẫn còn ở ngay đó.

Tống Tử Kính cảm thấy sự hoài niệm trong lòng mình sắp nhiều hơn cả năm vừa rồi cộng lại, lẽ nào thực sự là năm tháng không buông tha bất cứ ai?

“Vẫn là trà người pha thơm.” Hắn buông chén trà, phân phó Ấu Thanh: “Lấy cây sáo của ta đến đây.”

Đó chỉ là một cây sáo trúc hết sức bình thường, giá trị chưa được mấy đồng, ngọc như ý xuyên chỉ đỏ treo trên đó còn đáng giá hơn nó gấp trăm lần. Từ sau khi vào triều làm quan, hắn không còn động đến sáo nữa, kỹ thuật có vài phần cứng nhắc. Có điều trên con sông này làm gì có ai quen ai, thổi chút tiêu khiển mà thôi.

Có người từng nói tiếng sáo của hắn là tiếng nhạc êm tai nhất thiên hạ.

Tống Tử Kính cười, Ấu Thanh nhìn vậy cảm thấy có vài phần thê lương, cay đắng.

Tiên sinh không vui, nàng biết. Nhưng vì ai, nàng lại không rõ lắm.

Điều nàng có thể làm chỉ là ngâm một tách trà tinh khiết, thơm mát nhất, đặt trên bàn mỗi khi tiên sinh mệt mỏi. Nhìn tiên sinh mỉm cười, nàng cảm thấy một sự thỏa mãn từ trước đến nay chưa từng có, tiên sinh thích nhất trà nàng pha, ở trong phủ cũng chỉ uống trà nàng pha.

“Nghĩ cái gì vậy?” Tống Tử Kính cầm cây sáo gõ nhẹ lên đầu Ấu Thanh.

Ấu Thanh đỏ mặt: “Tiên sinh thổi xong rồi?”

“Những người bên cạnh đều không nghe. Hiện giờ kỹ thuật của ta kém vậy sao?” Tống Tử Kính nghiêm trang suy nghĩ.

Mặt Ấu Thanh càng đỏ: “Không phải, tiếng sáo của tiên sinh...”

“Tiếng sáo hay, cô nương thích, đại thúc còn có gì không hài lòng?”

Đột nhiên một giọng nói bay tới khiến hai người giật nảy mình, nhất là Tống Tử Kính. Mấy năm nay bận rộn, hắn có chút sao nhãng luyện công, thế nhưng cũng tuyệt đối không có chuyện có người tới gần ngay trước mặt mà hắn không phát hiện ra. Hắn khẽ nhíu mày, mắt phượng lập tức tỏa ra hàn ý, Ấu Thanh ở bên rùng mình một cái.

Giọng nói truyền đến từ lòng sông, trên mặt nước tối tăm lộ ra một cái đầu nhỏ đen sì, ướt sũng, lấp lánh ánh đèn dầu. Một đôi mắt to tỏa ra ánh sáng kỳ quái trong bóng tối.

Ấu Thanh bị dọa đến ngất người. Từ nhỏ nàng đã được người già kể truyền thuyết quỷ thủy, nói là người chết đuối nửa đêm bò lên thuyền kéo người xuống đòi mạng. Tuy nàng không tin có con quỷ nào lại xuất hiện khéo như vậy, nhưng một thứ gì đó cổ quái ghé vào mạn thuyền, tiếng nói non nớt, lạnh lạnh cũng đủ khiến người ta sồn da gà.

Tống Tử Kính chỉ ngăn người trong chốc lát, sau đó hắn nghe thấy tiếng chửi bới từ một chiếc thuyền khác phía bên kia sông.

Ấu Thanh không nghe thấy, nhưng hắn nghe được rất rõ ràng.

“Mấy người các ngươi qua bên kia tìm! Các ngươi đi theo ta!”

“Gia, đó là thuyền quan...”

“Kệ mẹ nó, bảo người đi thì đi đi!”

Tống Tử Kính thấp giọng nói: “Ấu Thanh, người vào trong đi.”

Ấu Thanh bình tĩnh lại, xoay người trở về khoang tàu, không quên kéo dây thừng cạnh cửa, rất nhanh đã nghe tiếng bước chân chạy về phía đầu tàu. Đó là ám vệ đã bị phái đi lúc trước.

Tống Tử Kính đứng chấp tay sau lưng. Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, hắn biết nó phát ra từ thứ đang bám vào mạn thuyền kia.

Đứa bé kia lại không hề có ý thức chạy trốn, cất giọng nói thanh thúy tiếp tục nói chuyện phiếm đầu đầu: “Đại thúc thật phong độ, từ kinh thành tới à? Quý tính là gì? Đã đón dâu chưa? Vị tỷ tỷ xinh đẹp vừa rồi là ai? Ai da, kinh thành thật là tốt, hoa hoa cỏ cỏ đều là bảo bối.”

Tống Tử Kính liếc nó một cái: “Người đang muốn thử làm thủy quỷ à?”

“Hả, không, không có!” Đứa bé kia lập tức kêu to: “Đại thúc hãy thương xót, kéo ta lên có được không? Nước rất lạnh nha. Thúc không kéo, vị tỷ tỷ xinh đẹp kia kéo cũng được!”

Tống Tử Kính cảm thấy gân xanh trên trán giật giật. Một ám vệ tiến lại gần.

“Đại nhân, có cần...”

Tống Tử Kính mím chặt môi, thuộc hạ thức thời lập tức lui xuống.

Đứa bé kia còn đang kêu: “Đại thúc, ngài làm việc thiện tích đức đi. Mấy đời tổ tông nhà ta sẽ phù hộ ngài phúc lộc an khang.”

Tống Tử Kính không nhin được nữa, phun ra vài chữ: “Đều có từ lâu rồi!”

Đứa bé sững sốt một chút, lại lập tức nói: “Vậy phù hộ ngài phu thê mỹ mãn, sớm sinh quý tử.”

Ấu Thanh ở trong khoang thuyền nhin cười. Tống Tử Kính nói: “Chuyện này không cần người quan tâm!”

Chiếc thuyền lớn đèn đuốc sáng rực từ đầu kia của sông dần dần tới gần, âm thanh ầm ĩ truyền đến rõ ràng.

“Tìm thấy chưa?”

“Tất cả xuống nước tìm cho ta!”

“Gia, trên thuyền quan kia có người.”

Đứa bé rút cuộc cũng có chút nóng lòng: “Ai nha, đại thúc đúng là thấy chết không cứu nha. Ta tự chạy trước đây.”

Nói xong, cơ thể “tôm” một tiếng chìm xuống, biến mất bên mạn thuyền, chỉ khơi lên vài cuộn sóng. Trong lúc hành động lại có mùi máu tươi nhàn nhạt bay tới.

Lông mày Tổng Tử Kính nhíu lại càng chặt.

Chiếc thuyền lớn kia tới càng gần, hai bên có thể nhìn thấy đối phương. Đầu thuyền bên kia có vài hán tử cao lớn, thấy Tổng Tử Kính bên này đều là thư sinh và gia đình, bề ngoài cũng bình thường nên không để trong lòng.

Một người cao lớn trong đối phương chấp tay qua loa hành lễ: “Đêm khuya quấy rầy đại nhân, chỉ là tại hạ có gia đình đã thương người rồi bỏ trốn, đang truy bắt, mong đại nhân thông cảm. Xin hỏi đại nhân có thấy một hài tử mười lăm, mười sáu tuổi không?”

Tổng Tử Kính không hề chớp mắt một cái: “Đêm khuya, mặt sông tối tăm, không nhìn thấy gì cả.”

Đối phương còn muốn hỏi, đột nhiên có người hô: “Tìm được rồi, ở bên kia!”

Trên một con thuyền nhỏ gần bờ có người nhảy xuống nước, rất nhanh đã truyền đến tiếng chửi mắng, trong đó, tiếng kêu lạnh lạnh của đứa trẻ kia đặc biệt rõ ràng.

“Cút ngay! Đừng dùng cái tay bẩn chạm vào ta! Chết đi! Chết đi!”

Tổng Tử Kính có thể nhìn thấy thân thể nhỏ bé, yếu ớt của đứa bé kia giãy dụa trong cánh tay mấy nam nhân, y phục rách nát không che dấu được cánh tay gầy gò.

Hán tử trên thuyền đối diện nghe vậy cười lạnh nói: “Vẫn còn ngang bướng như vậy, sớm biết vậy đã cho nó ăn thêm vài roi.”

Y hất cằm nói: “Trời lại mang về.”

Âm thanh bên kia đã nhỏ xuống. Đứa bé vốn bị thương, giãy dụa không bao lâu liền mất sức, bị người ta túm một cánh tay kéo về thuyền. Toàn thân ướt sũng, vết thương gặp nước bị ngâm đến trắng bệch. Đứa bé nằm trên đầu thuyền há miệng thở dốc, gầy đến mức chỉ có da bọc xương, như một thanh củi, bị ngọn đèn chiếu vào càng có vẻ yếu đuối khôn kể.

Ấu Thanh đã ra khỏi khoang thuyền khẽ hít sâu một hơi, hiển nhiên động lòng thương hại.

Trên gương mặt tuần tú của Tổng Tử Kính hoàn toàn bình tĩnh, giống như không hề nhìn thấy đứa bé đáng thương kia.

Đại hán vừa nói chuyện đi tới trước mặt đứa trẻ, đá một cái thật mạnh vào người nó, miệng mắng: “Cho người chạy! Cho người chạy này!”

Đứa bé kia phun ra một ngụm máu: “Ta cứ chạy, ta cứ chạy đây! Sau này lão tử đắc thế để rồi xem ta giết cả nhà đám chó má các người thế nào!”

Gã kia nổi giận, nói: “Hôm nay lão tử cho người đi gặp Diêm Vương, xem người còn giết được cả nhà ai!”

Nói đoạn liền vung trường tiên trong tay, hung hăng quất xuống.

Đứa bé phát ra những tiếng kêu đau đớn, bị roi quất đến mức lặn lội trên sàn tàu, nhưng vẫn không mở miệng cầu xin tha thứ dù chỉ một lần. Trên cơ thể gầy gò của nó rất nhanh đã tràn đầy vết thương mới, chồng lên những vết thương cũ, toàn thân không chỗ nào lành lặn.

Gã kia vừa quất roi vừa buồn bực nghĩ: quan viên trên thuyền đối diện cũng thật kỳ quái, rõ ràng là một thư sinh yếu đuối, thế nhưng nhìn thấy cảnh máu me như vậy lại không chớp mắt, không nhăn mặt, cũng không ngăn cản, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Đứa bé dần bị đánh đến mất sức, Tống Tử Kính cũng hết hứng để xem, xoay người định trở về khoang thuyền. Cũng chính trong chớp mắt này, khóe mắt hắn liếc đến một dấu ấn quen thuộc lộ ra trên chân đứa bé.

Hắn lập tức dừng chân, xoay người nhìn lại.

Cẳng chân gầy gò, quần áo rách rưới, trên làn da trắng bóc có ba dấu ấn giống như ba bông hoa lộ ra, sau đó rất nhanh đã bị y phục che kín.

Tống Tử Kính cảm thấy đôi mắt giống như bị một thứ gì đó đâm vào, hắn vùng tay lên.

Thuộc hạ quan sát sắc mặt hắn, lập tức ra tay, một kiện ám khí bay vụt ra, bắn trúng cái roi kia. Hắn tử không đề phòng, roi trong tay rơi ra xa.

Hai bên tức khắc giương cung bạt kiếm.

Tống Tử Kính nhẹ chỉnh lại áo khoác, chậm rãi đi tới đầu thuyền. Xưa nay hắn không hiện cảm xúc qua nét mặt, gương mặt nghiêm nghị khiến tất cả mọi người cảm thấy nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng.

Tống Tử Kính nói chuyện luôn ngắn gọn, rõ ràng: “Người, chúng ta muốn, bao nhiêu bạc?”

Đối phương ngẩn người.

Y không phải kẻ ngu ngốc. Quan viên kia nhìn khí chất sẽ không phải là người bình thường, thuộc hạ lại cao thủ như vậy. Gã nhìn Tống Tử Kính, lại nhìn đứa bé đang thở dốc, ho khan dưới chân.

“Đại... Đại nhân, nó là con một nữ đầu bếp trong nhà, xưa nay không dễ quản giáo, suốt ngày ăn cắp, đánh nhau, gây sự. Hôm nay bởi vì trộm đồ, lại đánh vỡ đèn lưu ly ngọc bảo của phu nhân rồi chạy trốn mới bị...”

Tống Tử Kính nghiêng đầu, thuộc hạ đưa ra ngân phiếu đã chuẩn bị trước. Hai thuyền tới gần, đưa qua, đối phương nhận lấy, sắc mặt biến đổi, vừa nói nhỏ vừa nhiều lần quan sát Tống Tử Kính.

Tống Tử Kính đã lâu chưa tự mình xử lý những việc vặt vãnh thế này, rất nhanh đã mất kiên nhẫn. Hắn ném cho Ấu Thanh một ánh mắt, sau đó xoay người đi thẳng về khoang thuyền.

Ấu Thanh cũng không nhìn sắc mặt đối phương, chỉ bảo hạ nhân ôm đứa bé về, lại dặn tắm rửa bôi thuốc.

Tống Tử Kính chỉ ở trong khoang thuyền lắng nghe trong chốc lát. Hắn tin Ấu Thanh sẽ chăm sóc tốt cho đứa bé kia, vì vậy về phòng nghỉ ngơi.

Tuy là được nghỉ đi du ngoạn, trời vừa sáng Tống Tử Kính đã tỉnh dậy.

Thuyền nhẹ nhàng chuyển động, xuôi theo dòng nước. Hắn có thể cảm nhận được từng đợt lay động rất nhẹ.

Hắn thoáng thở ra.

Vì sao lại mơ thấy giấc mơ đó, đã bao năm rồi không còn mơ thấy nữa.

Cảnh trong mơ là lúc vẫn còn chiến loạn, tuổi trẻ nhiệt huyết, không chút sợ hãi, cậy tài khinh người, ngay cả vương gia cũng nhường nhịn hắn ba phần.

Cô gái kia luôn giữ nụ cười rạng rỡ trên môi, gặp ai cũng rất thân thiết, trên người tỏa ra mùi thảo dược nhàn nhạt, hàm răng trắng bóc, làn váy dính bụi thảo dược.

Những lúc mệt mỏi, hắn luôn tìm lý do đi gặp nàng, biết rằng không thể làm được gì, thế nhưng vẫn cứ lẳng lặng ngồi bên nàng trong chốc lát như vậy, nghe nàng nói liên miên, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng, cảm thấy những mệt mỏi chồng chất bỗng chốc tan thành mây khói.

Có điều, không thể ngồi quá lâu, bởi vì biết rằng nàng không phải của mình.

Không phải chưa từng dao động, không phải chưa từng đấu tranh. Chỉ là, sau nhiều lần bình tĩnh suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn buông tay. Giống như năm đó hắn buông tay với cô gái từng cách rèm đối thơ cùng hắn, giống như sau đó hắn lại buông tay với cô gái đã mỉm cười, rơi nước mắt chấp nhận cái chết kia.

Cô bé kia, mỗi lần thấy hấn đều tìm một lý do nho nhỏ để tới gần, không phải thêu thùa may vá thì là xao được pha trà, ngồi rất xa, ánh mắt lại luôn nhìn về phía này, luôn lưu luyến dừng lại trên người hấn.

Nhút nhát, tự ti, ngưỡng mộ, tuyệt vọng, ánh mắt đó bày tỏ tất cả.

Năm đó, sao hấn có thể hoài nghi tất cả đều là giả tạo?

Ấu Thanh chờ ngoài phòng, nghe tiếng động, mang theo tiểu nha hoàn bưng đồ dùng tới hầu hạ, cắt đứt sự trầm tư của Tống Tử Kính.

Cơm sáng giống như mọi ngày, sữa đậu, bánh bột mì, bánh bao, Tống Tử Kính vẫn giữ lại thói quen ăn uống như khi còn cùng phụ thân lang thang từ Bắc đến Nam.

Ấu Thanh thấy hấn ăn gần xong mới mở miệng nói: “Tiên sinh, đứa bé ngài cứu về đêm qua, ngài có muốn đến xem không?”

Tống Tử Kính lau miệng, giống như lúc này mới nhớ tới có một người như thế.

Ấu Thanh vừa dẫn đường vừa nói: “Chỉ bị thương ngoài da, đã bôi thuốc, tĩnh dưỡng hơn mười ngày sẽ không có chuyện gì. Có điều...”

Tống Tử Kính đã bước vào gian phòng kia.

Đứa bé kia đã tỉnh, đang cầm một cái đùi gà vui vẻ gặm, tóc đen xõa trên vai, đôi mắt to tròn trong vắt tràn ngập sức sống. Vết thương trên người đứa bé đều đã được quấn băng trắng, toàn thân giống như một cái bánh chưng, nhưng không hề gây trở ngại đến động tác ăn uống.

Đứa bé nhìn thấy Tống Tử Kính, nhếch miệng cười: “Đại thúc, cảm ơn thúc cứu ta, ta đã biết thúc là người tốt mà!”

Tống Tử Kính thấy vết thương trên người nó đã được băng bó, bỏ ý định nhìn dấu ấn trên chân, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Đứa bé kia không ngại, chỉ lải nhải: “Đồ ăn trên thuyền thật là ngon, cả đời mẹ ta cũng không làm được. Quan lại kinh thành đúng là không giống bình thường...”

“Làm thế nào người biết ta là quan lại kinh thành?” Tống Tử Kính bỗng nhiên hỏi.

Đứa bé gặm thịt gà, nhồm nhoàm nói: “Đền lồng.”

Lúc này Tống Tử Kính mới nhớ ra, dù trên đền lồng không có chữ nhưng là đồ đặc chế cho quan lại kinh thành. Ánh mắt của đứa bé này cũng không tệ.

Đứa bé gặm sạch đùi gà, lại mút đầu khớp xương một cái mới lưu luyến bỏ xuống, vẻ mặt còn thèm thuồng.

Tống Tử Kính cười cười nói: “Người tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

Đứa bé đáp: “Ta là A Tang, năm nay mười lăm tuổi.”

“A Tang? Tên giống như tên của nữ hài tử.”

Ấu Thanh sững sốt, đứa bé đã chủ động đáp: “Đại thúc, ta vốn là một nữ hài tử!”

Tống Tử Kính vô cùng ngạc nhiên mở to mắt.

Nữ hài? Tóc đen rối bù, lông mày đen đậm, thân thể gầy gò, điệu bộ tùy tiện. Nữ hài?

A Tang lại cười ha hả, vươn tay vẫy vẫy trước mặt Tống Tử Kính: “Đại thúc, hoàn hồn đi! Đại thúc? Đại thúc?”

Ấu Thanh vội vàng kéo tay cô bé: “Đừng vô lễ, sau này phải gọi là tiên sinh.”

“Không có sau này.” Tống Tử Kính day day trán: “Sau khi cập bờ cho con bé một ít bạc, thả xuống thuyền.”

“Không phải chứ!” A Tang thăm thiết kêu to: “Đại thúc, tiền Phật tiền về Tây Thiên đi, bỏ rơi giữa đường là thế nào? Thúc cho ta ở lại đi. Ta rất nghe lời, cũng không ăn nhiều lắm, chuyện gì cũng làm được! Thúc

là đại quan mà, tùy tiện bỏ ta ở trong phủ, cho ta một miếng cơm là được! Xin ngài đấy, đại thúc, ta không muốn trở về!”

Biểu hiện của cô bé rất sinh động, đôi mắt to lập tức ngập nước, bất cứ lúc nào cũng có thể tức nước vỡ bờ.

Tổng Tử Kính nhìn chăm chăm về phía bàn tay đang kéo mình. Ngón tay nhỏ nhắn gầy yếu, đầy vết thương, phủ một lớp chai sần. Hắn bỗng nhớ tới một người cũng có bàn tay như thế, ngón tay luôn có vài vết chai sần...

“Được rồi.” Tổng Tử Kính đồng ý rất kiên quyết, khiến Ấu Thanh thoáng giật mình.

“Ấu Thanh, sắp xếp cho cô bé làm chút việc vặt.” Tổng Tử Kính thờ ơ nhìn A Tang, đứa bé kia bị ngũ khí đông lạnh của hắn dọa đến mức rụt tay về: “Cho cô bé ký tên vào danh sách.”

Ấu Thanh lập tức đẩy A Tang một cái: “Nhanh cảm ơn tiên sinh.”

A Tang lộ ra nụ cười ngây ngô chất phác: “Tiên sinh, ngài đúng là người tốt.”

Một câu nói vô cùng bình thường lại khiến Tổng Tử Kính dường như nghe thấy tiếng sấm rền trong đầu, tất cả chuyện trước kia đều trở mình lướt qua một lần.

A Tang lại hỏi: “Vậy ở nhà thúc làm việc một tháng được bao nhiêu tiền? Nhìn mọi người có vẻ là đại gia đúng không? Ít nhất cũng phải được năm lượng bạc, đúng không đại thúc?”

Tổng Tử Kính lạnh lùng, không nói một lời xoay người rời đi.

Nghe được phía sau vang lên tiếng kêu sợ hãi của A Tang: “Tiên sinh mót quá hay sao vậy?”

Thuyền tới Thanh Châu liền dừng lại. Đương nhiên Tổng Tử Kính không thể nào không đi tế bái cao đường.

Từ trong từ đường đi ra, đón nhận ánh mặt trời rạng ngời, sắc mặt Tổng Tử Kính vẫn khó coi như trước, hàng năm cũng chỉ có lúc này hắn mới để tâm trạng lộ ra ngoài mặt.

Mẫu thân rời khỏi thế gian đã hai mươi lăm năm. Thật ra trước khi mất, phụ thân đã thường xuyên ở lại nhà cậu, chỉ có mình hắn lẻ loi lang bạt khắp nơi.

Hai mươi lăm năm trước, thảm họa diệt môn đó, nhắm mắt lại giống như còn ở ngay trước mắt. Ánh lửa tận trời, tiếng khóc thảm thiết. Mẫu thân không chút do dự rút kiếm xông ra ngoài. Con gái lớn của Tĩnh Xương công tử nhỏ đã ở trên lưng ngựa khua đao kiếm, có tình lại vừa ý vẻ nho nhã của phụ thân. Đại họa diệt môn của Tổng gia phủ xuống, phụ thân yếu đuối ôm hắn, bị mẫu thân đẩy mạnh vào một căn phòng tối, đóng cửa lại, mặc cho hai cha con khóc hô, đập cửa. Phụ thân một đêm bạc đầu.

Ôm tro cốt của mẫu thân, phụ thân dẫn hắn phiêu bạt. Từ núi Cửu Lan đến nhà ngoại công, bình thường chỉ mất một tháng đi đường, còn bọn họ mất mười hai năm.

Bởi vì phụ thân sợ liên lụy tới nhà vợ, không chịu tới tìm chốn nương tựa.

Sau đó, khi cậu tìm được bọn họ, phụ thân đã bệnh đến mức không rời được giường. Một nam tử hán kiên cường như cậu cũng phải quỵ xuống, hô một tiếng “Khiêm Chi ca” rồi ôm lấy phụ thân rơi lệ.

“Tiên sinh.” Ấu Thanh sẵn sóc bung dù che nắng cho hắn: “Tiên sinh nên về phòng nghỉ ngơi một lát đi.”

Tổng Tử Kính nhẹ đẩy ô ra: “Đi dạo một chút đi, đã lâu chưa trở về rồi.”

“Đại thúc muốn tới chỗ nào chơi?” A Tang không biết đã tới gần từ lúc nào. Vừa rồi cô bé chờ ở ngoài từ đường cùng hạ nhân, phơi nắng đến mức ra đầy mồ hôi, vết thương trên người vừa đóng vảy, ngứa không chịu nổi, đang muốn tìm chuyện gì đó để phân tán sự chú ý.

Vết thương trên người A Tang còn chưa lành hẳn, thế nhưng khí sắc lại rất tốt, đại khái vì mỗi ngày được ăn thịt, cá. Hạ nhân đều cười nói tiểu nha đầu kia ăn còn nhiều hơn cả chủ tử. Miệng cô bé ngọt, tính tình lanh lợi, rất nhanh đã được mọi người xung quanh yêu quý, mỗi ngày hết ăn ngủ rồi lại chơi, so với Tổng Tử Kính thỉnh thoảng phải xem tình báo còn nhàn nhã hơn nhiều.

Tống Tử Kính cười nhìn cô bé. Cuối cùng tóc cũng vắn lên, mặc trang phục nha hoàn, nhưng vẫn giống một thằng nhóc, không biết đã cập kê hay chưa. Rốt cuộc thì khi mang thai, mẹ cô bé sai ở chỗ nào, vì sao từ một thằng nhóc lại biến thành một cô nhóc thế này?

Chính A Tang lại không nghĩ nhiều như vậy, bắt đầu mặt dày quần lầy: “Đại thúc, dẫn ta đi cùng được không? Từ nhỏ ta đã ở trong phòng bếp giúp mẹ, chưa từng tới chỗ nào vui. Hôm nay làm nha hoàn của đại quan, cũng phải nhìn nhiều cho quen mắt chứ, đúng không? Dẫn ta đi với!”

Tống Tử Kính hừ nhẹ một tiếng, từ chối cho ý kiến, cất bước đi trước. A Tang da mặt dày, lập tức vui vẻ đi theo.

Thanh châu là một thành nhỏ sơn thủy tú lệ, cũng là nơi cao đường của Tống Tử Kính gặp nhau lần đầu tiên. Tống Tử Kính vô cùng quen thuộc với nơi này, vốn định tới từ lâu quen yên lặng ngồi một lúc. Thế nhưng sau đó hần lập tức phát hiện nguyện vọng này xa xỉ đến mức nào.

A Tang lớn tiếng hô: “Đại thúc! Ấu Thanh tỷ! Ở đây có hình nhân bằng đường!”

Tống Tử Kính đứng trong đám người không nhúc nhích. Hần là trọng thần triều đình, là thừa tướng dưới một người trên trăm triệu người, sao hắn có thể đi xem hình nhân bằng đường.

A Tang lại hô: “Đại thúc, đại thúc! Ở đây có hình nhân bằng đường rất giống thúc này!”

Ấu Thanh nhìn hết người này đến người kia, nín cười. Tống Tử Kính sa sầm mặt làm bộ như không nghe thấy, đi về phía ngược lại.

A Tang tự mình chơi vui vẻ, thích thú đuổi theo, lại hô một tiếng lớn hơn: “Vần thần! Gà quay! Cối xay gió! Cối xay gió bảy màu! A, khi làm xiếc! Là con khi! Ai nha, đại thúc xem này, bông hoa này thật đẹp, mua một bông cho Ấu Thanh tỷ tỷ đi!”

Mí mắt Tống Tử Kính giật giật, Ấu Thanh vô tội nhìn hắn chờ nhận lệnh, hắn tức giận ném cho nha đầu kia một túi tiền: “Tự mình đi mua.”

Ấu Thanh được lợi, cười tạ ơn.

Tống Tử Kính không để ý đến bọn họ, tiếp tục đi. Chợ náo nhiệt, dòng người cuộn cuộn, vai chen vai, đám người vội vã qua lại đụng nhẹ vào hắn. Tống Tử Kính không tỏ vẻ gì, nhưng ánh mắt vốn thờ ơ lại bắt đầu nghiêm túc hơn.

Bốn, hay là sáu?

Đám người rộn ràng nhốn nháo, người đến người đi, hắn vẫn cúi đầu, cảm quan lại tản ra xa.

Sát khí từ bốn phía truyền đến. Đồ tể bán thịt, cô nương bán hoa, người đi dạo...

“Tiên sinh, chờ một chút.” Ấu Thanh cật lực lôi kéo A Tang đuổi theo. Tống Tử Kính quay đầu lại.

Đúng lúc này, đối phương ra tay. Có vài bóng người bay lên không trung, trường kiếm, dây xích, ám khí, phi tiêu trút xuống như mưa, loang loáng sáng trắng, sát khí ào ào.

Bước chân Tống Tử Kính linh hoạt, một tay bắt lấy đồng lạc trong cái rổ bên cạnh ném thẳng lên trời, thứ đồ ăn nhỏ nhỏ như biến thành những hạt lạc sắt, keng keng đánh văng đồng ám khí.

Đám người chạy tán loạn. Tống Tử Kính rút nhuyễn kiếm bên hông ra, tiếp được trường kiếm đâm tới từ trước mặt. Ám vệ xuất hiện, lao ra gia nhập cuộc chiến. Ấu Thanh không biết võ, nhưng hiểu tùy cơ ứng biến, kéo A Tang xoay người chạy vào trong dòng người.

A Tang ngậm miệng, mở to hai mắt, kiễng chân quay đầu nhìn lại.

Cô bé vừa vận nhìn thấy động tác của Tống Tử Kính lưu loát như nước chảy mây trôi, linh hoạt thoăn thoắt phi thân, trường kiếm bay lượn chỉ để lại một vệt sáng. Gương mặt tuấn tú của hắn tối sầm, đôi mắt xinh đẹp mang theo sự cao ngạo tự phụ lạnh thấu xương, toàn thân giống như một con hạc đang nhảy múa.

Thích khách rất nhanh đã bị đẩy lùi, một gã bị thương chưa kịp bỏ chạy cắn vỡ túi độc trong miệng, lại có một tên thích khách cùng đường ôm vết thương chạy trốn vào đám đông.

Kinh hoảng tách đám người ra, Ấu Thanh không đủ sức lực để kéo A Tang, tay hai người tuột ra, hai cô gái bị đám đông đẩy về hai hướng khác nhau.

Một chiếc túi nhỏ rơi ra từ trong lòng A Tang, cô bé vội vàng nhặt lên, nhất thời không để ý bị người ta đụng ngã. Bụi rơi vào mắt cô bé, lập tức có người giẫm lên người. Cô bé hoảng hốt giãy dụa muốn đứng lên, nhưng đám người hỗn loạn hoàn toàn không cho cô bé một chút cơ hội.

Bụng bị giẫm một cái, đau muốn chết.

A Tang không nhịn được kêu to: “Đại thúc! Đại thúc cứu ta! Đại thúc...”

Thích khách đang chạy trốn, đúng lúc này từ trên trời rơi xuống, bọn họ ẩn nấp đã lâu, biết rằng nha đầu này là người bên cạnh Tổng Tử Kính, không chút nghĩ ngợi, túm lên, gác trường kiếm trên cổ.

A Tang sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, không dám cử động. Nàng thật sự không muốn chết.

Đám đông tản ra, lại tạo thành một vòng tròn lớn, vì bọn họ thấy mình không gặp nguy hiểm, quay lại xem náo nhiệt.

Sắc mặt Tổng Tử Kính âm trầm, tay áo vén lên, trường kiếm trong tay, bước đi trầm ổn, từng bước đi về phía bọn chúng.

Thích khách lùi dần từng bước: “Đừng tới đây, nếu không ta giết nha đầu này.”

A Tang lập tức rất phối hợp kêu lên: “Đại thúc cứu ta! Ta còn chưa muốn chết!”

Tổng Tử Kính không nói một lời, âm vệ ở xung quanh cũng không chút nhúc nhích. Người bên ngoài chỉ trở, vì một tiểu nha đầu mà tha cho thích khách là không có lợi.

Về mặt A Tang đầy cầu xin. Chủ tử nhà nàng vẫn âm trầm, không tức giận không vội vã, giống như thực sự nghĩ rằng vì một tiểu nha đầu này mà để thích khách chạy thoát là không có lời.

“Bảo bọn chúng tản ra. Ta tới ngoài thành sẽ thả nó.” Thích khách kêu to, thật ra đã là thế suy sức yếu.

Toàn thân Tổng Tử Kính tỏa ra khí lạnh.

Hắn khó chịu, vô cùng khó chịu. Đã rất nhiều, rất nhiều năm không ai dám uy hiếp hắn. Cho dù là đương kim thiên tử, khi nói với hắn vẫn có phần nào đó thương lượng. Mà tính cách kiêu ngạo của hắn ngày một ngày dường thành, không chịu nổi một chút mạo phạm. Tới hôm nay, đã không ai có thể nâng kiếm đặt lên cổ người khác chỉ huy hắn đi trái hay đi phải.

A Tang ghen lời. Nàng nhìn hắn, khí thế kia thật xa lạ, giống như tất cả mũi nhọn bị che giấu được giải phóng, ánh sáng tỏa ra gần như chọc mù mắt nàng.

Thích khách thấy Tổng Tử Kính một lúc lâu không có động tĩnh, nóng ruột, thanh kiếm lại tiến gần tới cằm trắng ngần của A Tang: “Mau thả ta đi! Nếu không...”

Không ai nhìn thấy Tổng Tử Kính ra chiêu thế nào, trong ánh mắt của dân chúng chỉ thấy một bóng người màu xanh xẹt qua, sau đó thích khách cầm kiếm đã bị đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, ôm ngực phun máu.

A Tang hoàn toàn ngẩn người đứng tại chỗ, trên cổ hơi đau, vết thương rất nhỏ, chảy ra một chút máu. Tổng Tử Kính đứng trước mặt nàng, ánh sáng chói mắt kia đã được thu về, bảo kiếm vào vỏ.

“Đại thúc...” A Tang run run.

Tổng Tử Kính đã khôi phục vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Chuyện tiếp theo có thuộc hạ xử lý, có điều không đi dạo phố được nữa.

“Đại thúc...” A Tang bỗng nở nụ cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh: “Ngài đúng là người tốt.”

Khóe miệng Tổng Tử Kính cong lên thành nụ cười tự giễu. Người tốt? Hắn sao?

“Hôm nay lập tức lên đường.”

Bỏ lại một câu như thế, Tống Tử Kính xoay người rời đi.

“Đại thúc!” A Tang lại đuổi theo: “Đại thúc, chờ một lát! Ta có cái này cho thúc!”

Tống Tử Kính xoay người, có chút mất kiên nhẫn.

A Tang cười, dâng lên thứ gì đó trong tay giống như hiến vật báu. Đó là một hình nhân hết sức bình thường.

Tống Tử Kính nhướng mày.

A Tang làm điệu làm bộ nói: “Thúc xem đi! Hình nhân này thật giống thúc nha! Nhìn đi! Nhìn đi! Luôn nhướng mày mím môi! Ha ha! Giống như ai nợ thúc năm trăm lượng bạc không trả vậy.”

Ấu Thanh hoảng hồn kéo A Tang.

Tống Tử Kính nhìn hình nhân thô ráp trong bàn tay nhem nhuốm của đứa bé kia, không hề cảm thấy có chỗ nào giống mình. Có điều khi xoay người tiếp tục đi, hắn bắt giác sờ sờ mặt mình.

Tống Tử Kính quyết định tiếp tục đi về phía Nam.

Đương nhiên, mọi người, ngoại trừ chính hắn, trên mặt đều viết hai chữ “phản đối”. Nhưng hắn mặc kệ, theo lời người kia từng nói, hắn mới là người có quyền quyết định.

Xe ngựa chậm chậm tiến về phía trước, bọn thị vệ căng thẳng để ý rừng già hai bên, Ấu Thanh ở trong xe quạt cho Tống Tử Kính, còn A Tang ngồi ở đầu xe, một chân lắc lắc, cao giọng hát.

“Chàng ơi chàng à, ánh trăng mười lăm đẹp quá, lòng muội muội rạo rực, hẹn chàng trên sườn núi...”

Ấu Thanh đỏ mặt, len lén nhìn Tống Tử Kính. Tống thừa tướng da mặt dày, không có biểu hiện gì, nhắm hai mắt, như lão tăng ngồi thiền.

Gió xào xạc thổi qua núi rừng, tầm nhìn hạn chế, đám thị vệ vì vụ ám sát mấy ngày trước mà nay càng thêm chuyên tâm, cổ tình lại bị tiếng hát của nha đầu kia làm cho không nghe được động tĩnh gì.

“Ta nói này, nha đầu, người yên tĩnh một lát được không? Có biết khát không? Có biết mệt không hả?”

A Tang nhếch môi cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh.

“Đại ca, huynh không thích thì ta đổi bài khác nhé. Trong núi xanh, nơi nước biếc, liễu xanh lả lướt chia tay chàng, năm năm dài đưa tiễn, thảng thảng khóc bình minh, tình này ai hiểu thấu...”

Đây vốn là một bài hát dân gian triền miên, điệp điệp, nay lại bị cái họng lớn của nàng làm cho làn điệu biến tấu, giống như ma ám đập vào tai. Thị vệ đại ca không nói gì nhìn trời xanh. Tống Tử Kính mở mắt, không nói một lời lại nhắm mắt.

Cuối cùng A Tang cũng hát mệt, bò vào trong xe, tiếp nhận cái quạt trong tay Ấu Thanh tiếp tục quạt cho Tống lão gia.

Vừa quạt vừa nói: “Đại thúc, thúc thiên tân vạn khổ, nguy hiểm tính mạng như vậy cũng muốn hỏi hương là vì cái gì? Nói là tể tử, nhưng không phải đã tể xong rồi sao?”

Tống Tử Kính hơi mở mắt.

“Tò mò?”

Giọng nói của hắn rất lạnh, giống như một miếng băng mỏng bén nhọn, có điều A Tang cũng không bị ảnh hưởng, nàng hứng trí nói: “Nói với ta đi, đại thúc. Trên đường thật buồn chán.”

Tống Tử Kính ngồi thẳng lên một chút, nhận lấp chén trà từ tay Ấu Thanh nhấp một ngụm.

Tuy nguy cơ bốn phía nhưng nghe tiếng gió thổi xào xạc, nhìn đứa bé dường như ngây thơ rạng rỡ trước mặt, tâm trạng của hắn cũng lơ lửng một chút.

Giờ ngừng lại, thân thể và tâm tình của hắn tựa hồ chưa từng thả lỏng, chưa từng.

Tổng gia, vọng tộc Đông Nguyên, vốn theo kinh thương, tăng tổ phụ của Tổng Tử Kính giao thiệp rộng với giang hồ, dời cả nhà tới Thiên Giai cốc trên núi Cửu Lan. Thiên Giai cốc cũng không phải một sơn cốc độc lập với bên ngoài, đó là một nơi bằng phẳng, đất đai màu mỡ, trong cốc có thị trấn Thiên Giai, nhân khẩu hơn một nghìn, có thể coi là một nơi náo nhiệt. Còn Tổng gia, là một nhà giàu có tiếng ở đó.

Tổng Tử Kính là con trai độc nhất, phía trên vốn có một tỷ tỷ, chỉ là ba tuổi đã bệnh mà chết. Phụ thân Tổng Khiêm Chi là tiểu nhi tử của tổ phụ, thể chất từ nhỏ đã ốm yếu, những huynh đệ khác đều tập võ, chỉ có ông theo văn, còn gây dựng được chút danh tiếng, được người đời gọi là Ngọc Bút tiên sinh.

Năm Tổng Khiêm Chi mười tám tuổi, ông cùng phụ thân tới chúc thọ Tỉnh Xương công, dùng một bài thơ làm chấn động toàn trường, tuần tú phong nhã khiến biết bao người mong nhớ, đương nhiên cũng bao gồm con gái lớn của Tỉnh Xương công, năm đó vừa tròn mười bảy tuổi, Hạ Như Yên.

Một năm sau, Hạ Như Yên gả tới Tổng gia, lại qua năm năm, Tổng Tử Kính mới chào đời.

Tổng Tử Kính giống cha, từ nhỏ đã nhã nhặn thanh tú, tính tình hiền hòa, bởi vì mẹ nên tập võ mới không xuống dốc, nhưng rõ ràng là thiên vị chính văn. Tổng gia sớm suy tàn nhưng cũng không làm chậm trễ việc học của Tổng Tử Kính, trên đường chạy trốn phụ thân sẽ lấy cành cây tảng đá viết chữ trên mặt đất dạy hần biết chữ. Phụ thân chỉ là một thư sinh, cuộc sống gian khổ khiến sức khỏe của ông ngày một kém, nhưng những năm lưu vong, dù khó khăn thế nào cũng không tiết kiệm tiền mua giấy mực.

Từ khi năm tuổi, Tổng Tử Kính đã có thể ngâm thơ làm từ, tài hoa danh tiếng lên như điều gặp gió. Niên thiếu nghèo khó, từ ngữ trau chuốt giản dị, tình ý chân thành, ngược lại càng giành được sự ưu ái của những văn nhân mặc khách.

Từ khi ra đời Tổng Tử Kính đã có một biệt hiệu: Minh Ngọc công tử. Minh Ngọc, bởi trên người hần có một khối ngọc. Tổng Tử Kính nghĩ tới đây, bàn tay sờ thất lúng theo thói quen, trống trợn.

Cũng đúng, khối ngọc gia truyền đó từ lâu đã cho người kia để giải độc. Cũng may còn có khối bảo ngọc này, nếu không người kia...

Tổng Tử Kính cười khổ. Đời này hần đã một chết, hai chết, bức chết nhiều người như vậy, lại chỉ cứu một mình nàng. Kiếp sau sợ rằng khó có thể làm người.

“Đại thúc! Đại thúc!” A Tang chờ sốt ruột, lắc lắc tay áo Tổng Tử Kính.

Tổng Tử Kính phục hồi tinh thần, nhìn bàn tay cầm lấy tay áo mình, đột nhiên hỏi: “Người... Trước đây từng chịu khổ rất nhiều phải không?”

A Tang sững sốt, ngượng ngừng thu tay: “Vì sao đột nhiên lại nói đến ta?”

Tổng Tử Kính cười như có như không: “Tay người.”

A Tang nhìn tay mình: “Tay của ta thô ráp phải không. Cũng bình thường, mẹ sợ ta ăn không đủ no, luôn cho ta ở phòng bếp giúp việc, giúp bà để ý. Ta mới chỉ nhặt rau, thái thịt, cũng chưa từng làm việc nặng.”

“Người chạy ra ngoài như vậy mẹ người không lo sao?”

“Mẹ ta không ở trên thuyền.” A Tang nhún vai. Vì sao hôm nay đại thúc này mới nhớ tới vấn đề này: “Bà ở trong nhà, hơn nữa, bà chỉ quan tâm đệ đệ của ta, mặc kệ ta sống chết thế nào.”

Ấu Thanh lộ vẻ thương hại, nhưng chính A Tang lại chẳng quan tâm lắm.

“Ta nói này, đại thúc.” Nói hết chuyện nhà, A Tang lại bắt đầu không biết sống chết đặt câu hỏi: “Vì vào nhà thúc lại bị diệt môn?”

Mặt Ấu Thanh tái nhợt như tuyết. Về mặt Tổng Tử Kính chưa đổi, nhưng toàn thân tỏa ra hàn ý. Ngoài xe là đầu hè ẩm áp, trong xe là mùa đông lạnh giá.

Qua một lúc lâu, Tổng Tử Kính mới giật giật cơ thể nói: “Chuyện giang hồ, không phải một hai câu là có thể nói rõ.”

A Tang bị mất mặt, sờ sờ mũi: “Đại thúc, ta chưa từng thấy thúc cười vui vẻ bao giờ. Thúc như vậy không tốt. Thúc cũng phải có người quan tâm đến thúc đúng không, bọn họ thấy thúc như vậy trong lòng sẽ không vui đâu.”

“Tiên sinh luôn buồn bực không vui, ta và tỷ tỷ thấy vậy, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lo lắng không thôi. Tỷ tỷ nói, con người có đôi khi dù chỉ vì người khác cũng phải cố gắng vui vẻ cười!”

Tống Tử Kính nhú mày.

A Tang không biết quan sát sắc mặt, tiếp tục hớn hở nói: “Luôn là thế này, càng có tiền càng không vui vẻ. Ở đâu ra nhiều sầu khổ như vậy, trước đây ta và bọn A Châu đàn rỏ đến mức tay sưng lên nhưng vẫn vừa làm vừa nói cười cười. Đại thúc, đời người chỉ có vài chục năm thôi, phải mỉm cười vượt qua ưu sầu, chính thúc suy nghĩ chút đi nha.”

Khóe miệng Tống Tử Kính cong lên. Lời nói của A Tang quả thật có đạo lý.

A Tang thấy lời nói của mình có công hiệu, nịnh nọt dựa tới gần: “Hay là ta kể truyện cười cho thúc nghe nha, một truyện mười đồng?”

Tống Tử Kính cuộn tròn quyển sách trong tay gõ lên đầu nàng một cái, không nặng. Ấu Thanh nhận ra được tâm tình của hắn tốt hơn một chút.

Mặt trời ngả dần về Tây, bọn họ nghỉ đêm tại một nhà trọ. Là quan dịch, điều kiện cũng không tệ lắm, quan sai hết lòng nịnh bợ Tống Tử Kính, đưa tới những thứ tốt nhất.

Ấu Thanh rõ ràng cảm nhận được từ lúc tiên sinh nhà mình giữ lại A Tang, tâm trạng có chút sa sút, những không thể tìm ra nguyên nhân, đành phải kiên nhẫn ở bên. Thị vệ đổi ban, ám vệ cũng biến mất trong góc khuất. Tống Tử Kính ăn cơm qua loa, ngồi dưới đèn đọc sách.

Ấu Thanh pha trà bưng lại, A Tang nhìn thấy: “Đang khát nước, ta muốn uống.”

Ấu Thanh đánh vào bàn tay cô bé: “Đừng vô lễ, đây là của tiên sinh. Của muối lát nữa ta pha cốc khác.”

A Tang bĩu môi: “Ấu Thanh tỷ thật bất công, không phải đều là trà sao?”

“Để cô bé uống đi.” Tống Tử Kính bị ồn ào không đọc được sách.

Ấu Thanh có chút mất hứng: “Đây là trà bỏ thêm nhân sâm, để tiên sinh bồi bổ cơ thể. Một tiểu hài tử như A Tang...” Đang nói, A Tang đã tự rót một cốc đổ vào miệng mình.

Ấu Thanh quỳnh lên, vươn tay hất cái cốc trong tay nàng xuống đất, lớn tiếng dạy bảo: “Vô lễ! Đúng là không có quy củ quá mức rồi!”

Tống Tử Kính thoáng ngạc nhiên, A Tang hoàn toàn hoảng sợ, thị vệ bên ngoài gõ cửa: “Đại nhân?”

“Không có việc gì.” Tống Tử Kính đuổi thị vệ đi, nói với Ấu Thanh: “Người làm sao vậy, không phải chỉ là một cốc trà thôi sao?”

Ấu Thanh tái mặt quay người đi: “Vậy sau này tiên sinh bảo A Tang pha trà cho ngài đi!” Nói xong, chính nàng cũng mặc kệ quy củ, giật cửa ra ngoài.

Một lúc lâu sau A Tang mới phục hồi tinh thần, dè dặt hỏi: “Chuyện này nghiêm trọng như vậy sao?”

Tống Tử Kính nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, cười nói: “Thói quen thôi, làm quen là được.”

Đêm nay gió mạnh, nhà trọ có cánh cửa sổ bị gió giật tung, vang lên cách cách. Sau đó nghe được tiếng quần sự lớn giọng quát, cửa sổ rất nhanh được đóng lại.

Những con chim đêm phát ra tiếng kêu vừa to vừa âm trầm, đầu A Tang gật lên gật xuống. Tống Tử Kính thấy vậy mỉm cười, bỗng buông sách trong tay xuống, ôm nàng lên. A Tang chậm rãi nhắm mắt hờ một tiếng, không tỉnh lại.

Ấu Thanh từ bên ngoài đi vào, sắc mặt thoáng dịu lại: “Để cô bé ngủ cùng nô tỳ đi. Ngủ khác phòng nô tỳ cũng lo lắng.”

Tống Tử Kính cười nói: “Không giận nữa?”

Ấu Thanh đỏ mặt nói: “Nô tỳ tức giận với trẻ con làm gì?”

Tống Tử Kính đặt A Tang xuống chiếc giường ở gian ngoài. Ấu Thanh tới cởi giày, đắp chăn cho nàng.

“Tiên sinh cũng đi nghỉ chứ?”

Tống Tử Kính gật đầu, bỗng nói một câu: “Sau này vẫn là người pha trà cho ta đi. Ta nói rồi, chỉ uống trà người pha.”

Ấu Thanh ngay cả cổ cũng đỏ.

Rất nhanh đã dọn dẹp xong, Ấu Thanh nhẹ nhàng buông màn, lui ra ngoài. Khi Ấu Thanh lên giường, A Tang trở mình một cái, tỉnh lại.

“Tỷ tỷ.” Nàng sợ hãi cười với Ấu Thanh, trong đôi mắt đen bóng tràn ngập cầu xin: “Hôm nay ta sai rồi, tỷ tỷ đừng giận ta được không? Tỷ tỷ rất tốt với ta, ta cảm kích còn không kịp, sau này không bao giờ làm bậy nữa.”

Ấu Thanh nhìn đôi mắt sáng ngời của A Tang, nghĩ thầm cô bé này thật ra rất xinh xắn, có điều thiếu một chút dịu dàng nữ nhi. “Muội biết là tốt rồi. Muội muốn cùng chúng ta hồi phủ, đến lúc đó quy củ lại càng nhiều, trong lòng muội phải có cân nhắc. Ở đó không thể so với nơi muội ở trước kia, mọi việc phải nói đến quy củ.”

“Ta đã biết.” A Tang liên tục gật đầu, dáng vẻ thật lòng hối lỗi.

Ấu Thanh thấy cô bé đã nhớ kỹ, liền cười bảo cô bé đi ngủ.

Hai người cả ngày một mỗi, không bao lâu đã thiếp đi.

Toàn nhà trọ im ắng, chỉ còn lại tiếng gió. A Tang thì thầm gì đó trong mơ, trở mình một cái, rất nhanh lại vang lên tiếng thở sâu.

Ấu Thanh mở mắt.

Nàng nhẹ nhàng từ trên giường bước xuống. Trước khi đi ngủ đã tắt đèn, nàng cũng không châm lại, chân trần đi vào buồng trong. Ban đêm cuồng phong gào thét, tiếng bước chân của nàng nhẹ đến mức gần như hoàn toàn không có tiếng động gì.

Tống Tử Kính đang ngủ, màn buông xuống. Ấu Thanh vén màn lên, cúi đầu phía trước Tống Tử Kính.

Dần dần, nàng cười cười, bàn tay vươn về phía gương mặt đang trầm tĩnh ngủ của Tống Tử Kính, trên mặt mang theo biểu cảm khó nói thành lời.

Ngay khi tay chỉ còn cách Tống Tử Kính vài tấc, hàn quang lóe lên, một chưởng rít gió chém về phía Tống Tử Kính.

Ngay trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Tống Tử Kính nắm chặt cổ tay Ấu Thanh. Hắn nghiêng người, kéo Ấu Thanh về phía giường, tay phải lưu loát đánh tới sau gáy nàng. Ấu Thanh chỉ kịp kêu một tiếng nho nhỏ rồi lập tức ngất đi, ngã vào trên giường.

Ấm vệ bị kinh động, từ cửa sổ, ngoài cửa tiến vào. Dù A Tang có là heo, lúc này cũng bị đánh thức.

“Sao vậy?” Nàng ngáp dài đi vào theo.

Tống Tử Kính xanh mặt, một tay ôm Ấu Thanh, một tay bắt mạch của nàng.

“Có người hạ Di Hồn Nhân cho cô ấy?”

Sắc mặt mọi người biến đổi, chỉ có A Tang vẫn còn mờ mịt.

Hắn rút châm đâm vào mấy huyệt đạo trên đầu Ấu Thanh, một lúc sau, Ấu Thanh tỉnh lại.

“Tiên sinh...” Trên mặt Ấu Thanh không còn chút huyết sắc, toàn thân run run.

Giọng nói của Tống Tử Kính ôn hòa: “Không có gì. Không phải lỗi của người.”

Nước mắt Ấu Thanh lập tức trào lên.

Ám vệ đi lục soát trở về: “Đại nhân, đã kiểm tra, không có phát hiện gì.”

Tống Tử Kính nhìn về phía A Tang: “Người có nghe thấy gì không?”

A Tang biết có chuyện lớn xảy ra, sợ hãi lắc đầu: “Ta đang ngủ, không biết gì cả.”

“Vậy sao?”

A Tang liên tục gật đầu. Về mặt Tống Tử Kính quá thâm thúy, nàng nhìn không thấu, trong lòng lạnh run.

Tống Tử Kính lại nhìn nàng vài lần, nói với Ấu Thanh: “Người cùng A Tang tới phòng bên cạnh đi.”

Ấu Thanh lau nước mắt, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn dẫn A Tang đi. Quan sai trong nhà trọ nghe được động tĩnh chạy tới đã bị thủ hạ đuổi đi.

Tống Tam nhìn cánh cửa khép lại mới nói với Tống Tử Kính: “Thiếu gia, ngài thấy...”

“Ta có kiên nhẫn.” Tống Tử Kính lạnh nhạt cười, ánh mắt sáng ngời: “Nếu đã ra ngoài, không đi hết đường sao có thể trở lại?”

Tống Tam lau mồ hôi. Tính cách háo thắng của thiếu gia lại phát tác, không thắng sẽ không bỏ qua.

Ngày hôm sau, trời đổ mưa. Tuy không lớn nhưng Ấu Thanh lại bị sốt, Tống Tử Kính quyết định nghỉ ngơi một ngày lại đi.

Ấu Thanh theo Tống Tử Kính đã gặp nhiều chuyện, nhưng bị người khổng chế hạ sát thủ với chủ tử, chuyện này quá nghiêm trọng, thực sự khiến nàng sợ hãi, luôn luôn hoảng loạn. A Tang cũng coi như thức thời, thu lại tính tình, kiên nhẫn nói chuyện với nàng.

“Tỷ tỷ theo đại thúc bao lâu rồi?”

“Phải gọi là tiên sinh. Ta vào Tống phủ làm việc đã năm năm rồi.”

“Đại thúc lúc nào cũng lạnh như băng vậy à?”

Ấu Thanh nói: “Tính cách tiên sinh rất tốt, rất ít nổi giận, cũng chưa từng trách móc hạ nhân nặng lời. Về phần không thích nói cười, à, tiên sinh khi còn trẻ từng chịu nhiều đau khổ, cũng có thể hiểu được.”

A Tang tò mò hỏi: “Khi còn trẻ đại thúc thế nào?”

Ấu Thanh vốn là người cẩn thận, nhưng đại khái là bị sốt nên hơi hồ đồ, nói chuyện không suy nghĩ: “Khi còn nhỏ tiên sinh từng gặp họa diệt môn, lão gia mang theo tiên sinh lưu vong hơn mười năm, chịu không ít cực khổ.”

A Tang nghe vậy nói: “Ta còn tưởng từ nhỏ đại thúc đã là quý công tử chứ.”

Ấu Thanh cười nói: “Đương nhiên tiên sinh là quý công tử, tiên sinh là...”

“Ấu Thanh!” Tống Tam đứng lúc ngăn cản Ấu Thanh lắm miệng. Ấu Thanh đỏ mặt cúi đầu.

Tống Tam lạnh lùng nhìn A Tang, hoài nghi, bài xích, không tín nhiệm, tất cả đều không chút che giấu. A Tang bị hấn nhìn cảm thấy sợ hãi, rụt lùi về phía sau Ấu Thanh.

Cùng lúc đó, Tống thừa tướng, Tống đại nhân lại vừa ăn lạc vừa ngắm trời mưa.

Hắn thích ngày mưa, rất ồn ào lại rất an tĩnh, có thể tách khỏi mọi người để làm chuyện của bản thân. Dừng lời của người kia mà nói chính là làm lãnh đạo của quốc gia sẽ mất đi rất nhiều thời gian riêng tư.

Thật ra ngày tiếp theo sau khi Tống gia bị tàn sát chính là một ngày mưa. Phụ Thân ôm hấn từ trong phòng tối đi ra, đứng trên đám phế tích, nước mắt hòa cùng nước mưa. Hắn khắc sâu hình ảnh phụ thân một mình dùng hai tay đào bới trong đống phế tích hơn mười ngày mới có thể tìm thấy toàn bộ di thể của người thân, hỏa táng. Tro cốt của mẹ được cất trong một cái bình khắc hoa xanh.

Bọn họ ở lại Thanh châu phải đến hơn sáu năm. Tống Khiêm Chi giấu đi đầy bụng châu ngọc, kiên định làm một tiên sinh dạy học bình thường, không tái hôn, một mình nuôi dạy con trai.

Võ công của Tống Tử Kính ban đầu là tự học, ý nguyện lúc đầu chỉ vì không muốn bị những thiếu niên gần đó bắt nạt. Bí tịch võ công của Hạ gia được cha cầm đi, bình thường hắn tự mình lật xem. Vốn là có khiếu, tuy không ai chỉ điểm nhưng cũng có chút thành công. Sau này được cậu đón về, dốc lòng dạy dỗ, công lực đột nhiên tăng mạnh, có thể coi như kỳ tài.

Thế nhưng có tác dụng gì? Mẫu thân đã qua đời nhiều năm.

Ngày cô bé kia chết cũng là ngày mưa.

Khi người kia đến, nàng đã đi. Thân thể nhỏ gầy nằm trên sàn nhà lạnh như băng, vết máu nơi khóe miệng, nhưng dường như lại mang theo nụ cười. Nàng đi rất tự nhiên, đi rất yên tâm, đi rất an tường.

Nàng nhờ người để lại lời nhắn, nói: tiên sinh, xin lỗi, đã lừa tiên sinh.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng hắn chua xót, khổ sở đến tột đỉnh, khiến thứ chất lỏng trong mắt hắn suýt chút nữa trào ra không gì cản nổi.

Rốt cuộc là ai lừa ai? Rốt cuộc là ai lợi dụng ai? Rốt cuộc là ai phụ lòng ai?

Chiêu Hoa vì chuyện của nàng mà làm căng với vương gia, hai người không ai chịu lùi một bước. Tình cảm vốn hoàn mỹ bắt đầu xuất hiện vết nứt, người đang đắm chìm trong tình yêu, khi tỉnh táo lại mới phát hiện ra nơi mình đang ở thực sự chênh lệch quá lớn với hiện thực.

Ngày quần thần mặc quần áo trắng mở cổng thành, cuối cùng trời cũng quang mây cũng tạnh. Tống Tử Kính cưỡi ngựa theo phía sau vương gia, dẫn đầu đại quân trùng điệp vào thành. Trời xanh không mây, toàn thành tiêu điều, dân chúng hoang mang và quần thần sợ hãi quỳ xuống ven đường. Trung tướng tức mục uy vũ tiếp nhận tân đế vương của đế quốc này, lịch sử bắt đầu một vòng quay mới.

Trong hoàng cung, hắn tìm được Triệu hoàng hậu đang hoảng loạn, bên cạnh là thi thể đã lạnh của Triệu thừa tướng. Nhìn thấy hai người khiến vương gia và hắn, thống khổ đã nhiều năm. Chỉ là, sinh mệnh biến mất quá dễ dàng, dễ dàng đến mức khiến cho hắn cảm thấy trăm phương ngàn kế phần đầu trả thù bao năm qua không có chỗ để sử dụng. Rốt cuộc thì kẻ địch mạnh mẽ hay yếu đuối đây?

Chưa kịp hưởng thụ sự vui sướng của thành công, vương gia ngay trước giường tiên đế nhận chiếu thư, tiên đế yên lòng băng hà.

Trước khi đăng cơ bận rộn đến mức người ngã ngựa đổ, không ai để ý bọn họ đã mất đi cái gì. Cho đến khi, cho đến khi người kia nói với hắn, nàng định rời đi...

Giọt mưa lạnh lẽo rơi vào mu bàn tay của Tống Tử Kính. Hắn phục hồi tinh thần.

Ngày nghỉ này lại tràn ngập sự phiền muộn trước nay chưa từng có. Tống Tử Kính đứng lên thông thả bước vào phòng.

Giống như trong khoảnh khắc khi xoay người, một đạo ám khí từ ngoài cửa sổ tiến vào. Tống Tử Kính lập tức xoay người tránh đi, một thanh phi tiêu con thoi “keng” một tiếng ghim trên cửa.

Ấm vệ vọt vào, bảo vệ phía trước hắn.

Tống Tử Kính cho rằng đối phương không đánh trúng một kích sẽ rút đi, ai ngờ đối phương đã mất kiên nhẫn, muốn dồn hắn vào chỗ chết ngay hôm nay. Mưa tên từ cửa sổ bắn vào.

Ấm vệ nhắc cái bàn lên, Tống Tử Kính ném cái chắn ra, che kín không một kẽ hở. Con thoi màu xanh không ngừng đánh vào cái bàn và chắn bông.

Vô số thị vệ phá cửa xông vào.

“Đại nhân!”

“Ta không sao. Bên ngoài thế nào?”

“Người hầu trong nhà trọ không biết đã đi đâu.”

“Gọi bọn Ấu Thanh, chúng ta đi.”

A Tang vừa ăn trưa xong đang buồn ngủ, đột nhiên bị thị vệ hung thần ác sát kéo lên, ném vào trong xe ngựa.

“Đại thúc đâu?”

Tổng Tử Kính cười ngựa. Dáng người hấn thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, gương mặt tuần tú chìm trong nước mưa, đôi mắt bị nước rửa sạch bóng, sắc bén, toàn thân tỏa ra loại hơi thở như bảo đao rời vỏ.

A Tang ngẩn người nhìn, sau đó phục hồi tinh thần đỡ Ấu Thanh lên xe.

Bọn họ cấp tốc nhưng đâu vào đấy bắt đầu di chuyển. Qua tiếng mưa rơi, người trong xe cũng có thể nghe được tiếng chém giết cách đó không xa. Có người đang kêu to, có người đang rên rỉ hấp hối. Ấu Thanh căng thẳng cầm chặt tay A Tang. Thế nhưng A Tang lại bình tĩnh hơn bao giờ hết, nằng hạ tầm mắt che kín tất cả tâm tình.

Ấu Thanh còn tưởng rằng nằng sợ: “Đừng lo lắng, có tiên sinh ở đây, chúng ta sẽ không có việc gì.”

Lúc này A Tang mới bắt đầu run run, gật đầu.

Y phục của Tổng Tử Kính đã ướt đẫm, mưa nhỏ không ngừng cản trở tầm nhìn, nhưng hấn lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, vui sướng, vô cùng nhuần nhuyễn. Ngựa đang chạy nhanh, kẻ truy sát phía sau chưa bỏ cuộc, trên mặt hấn nở nụ cười thâm trầm.

Sảng khoái. Giống như trở về với đoạn ngày giang hồ trước khi đầu quân vào dưới trướng của Tiêu Huyền.

Phóng khoáng hào hiệp, không gì gò bó, thù hận nhạt nhòa.

Ngày nay người ta chỉ biết đến Tổng Tử Kính hấn quyền cao chức trọng, trầm ổn nghiêm khắc, nào ai biết hấn còn có một khoảng thời gian niên thiếu tự tại như vậy.

Tất cả chuyện cũ, tất cả những khuôn mặt quen thuộc lướt qua trước mắt. Con ngựa cuối cùng cũng chạy vào rừng, bên ngoài hoàn toàn trống trải. Tổng Tử Kính kìm cương, con ngựa cất vó hí lên một tiếng. Tất cả thị vệ vây xung quanh hấn.

“Triệu Nguyên Lạc, người ra đi.” Giọng nói của Tổng Tử Kính không lớn nhưng truyền khắp núi rừng.

Thích khách đuổi tới đã được huấn luyện, cho dù nghe được đối phương chỉ tên chủ tử cũng không chút dao động.

“Làm thế nào người biết là ta?” Giọng nam trầm thấp lạnh lùng vang lên.

Tổng Tử Kính ung dung xuống ngựa.

Mưa nhỏ đi.

“Năm đó bọn họ chỉ vào một thi thể cháy đen nói đó là người, ta hoàn toàn không tin. Vân Dương hầu Triệu Nguyên Lạc, tâm tư nhạy bén, sao có thể là một người chết cháy?”

Đám người tách ra, một nam tử tuần tú lạnh lùng mặc y bào màu đen đi ra, khí chất lãnh đạm, cười vô cùng hồ hững.

Tổng Tử Kính cảm thấy đau đầu, nhưng trong lòng lại thở dài một hơi. Cũng đúng, Tiểu Hoa gọi người thế này là gì nhỉ? Tiểu Cường?

Nghĩ tới đây, nụ cười của Tổng Tử Kính càng rõ ràng.

“Nhìn thấy ta vui vẻ vậy à?” Giọng nói của Triệu Nguyên Lạc luôn luôn mang theo sự u ám.

“Triệu hầu gia đại nạn không chết, ta đang mừng thay ngài đấy thôi.”

“Vài năm không gặp, miệng lưỡi của Tổng đại nhân lại nhanh nhẹn hơn nhiều rồi.”

“Quá khen.” Tổng Tử Kính cười nhạt: “Chỉ là, hầu gia vài lần khua chiêng gõ trống đuổi theo chỉ để ôn lại tình cũ?”

Khóe miệng Triệu Nguyên Lạc khê giật: “Tình cũ giữa ngươi và ta, từ lúc ngươi bước vào kinh đô năm đó đã không còn nữa rồi.”

Mưa càng nhỏ, sắc trời bắt đầu chuyển sáng.

Tổng Tử Kính thoáng chuyển động thân thể, người bên cạnh Triệu Nguyên Lạc lập tức đề phòng như lâm đại địch. Tổng Tử Kính cười, sắc mặt Triệu Nguyên Lạc càng tái đi vài phần.

Triệu Nguyên Lạc nói: “Tổng Tử Kính, ta tới tính nợ cũ.”

Tổng Tử Kính im lặng thở dài - đây chẳng phải thừa lời sao?

Người giang hồ, đánh đánh giết giết, đơn giản chỉ vì một chữ thù.

Năm đó Triệu gia vì một quyển kinh thư giết cả nhà họ Tống, sau đó Tổng Tử Kính giúp Tiêu Huyền cũng diệt toàn tộc Triệu gia, ân oán giang hồ biến thành chính trị quốc gia, oanh oanh liệt liệt. Thế nhưng ai biết được rằng năm đó, khi Tổng Tử Kính hấn mới bước chân vào giang hồ từng cùng một thiếu niên tên A Lạc thả thuyền trôi sông, cười chỉ giang sơn, cùng nâng chén rượu, đàm tiếu cổ kim?

Khi đó bọn họ không ai biết ai. Từ lâu có thiếu niên gây sự, thì ra thiếu tiền rượu nên ngưng ngưng. Từ trước đó Tổng Tử Kính đã để ý có thiếu gia bị trộm hầu bao còn không biết, vốn định xem náo nhiệt, ai ngờ bị thiếu niên kéo xuống nước, hai người cùng nhau chạy trốn.

Quý công tử trẻ tuổi bụng dạ phóng khoáng, khiến Tổng Tử Kính nhớ tới cậu của mình. Một chút cảm tình, vài phần nghĩa khí, hai người kết nghĩa huynh đệ, cùng nhau bước chân vào giang hồ.

Nhoáng một cái đã hơn mười năm, thời gian như nước chảy. Gia tộc bị diệt, triều đại thay đổi, hồng trần lên xuống, thậm chí có cả sinh tử biến ảo, khiến người quen thuộc cũng thành xa lạ.

“A Lạc.” Tổng Tử Kính rất bình tĩnh: “Ta biết nếu ngươi chưa chết, nhất định sẽ có một ngày quay về tìm ta.”

Triệu Nguyên Lạc cười lạnh bước lại gần, thị vệ của Tổng Tử Kính lập tức đề phòng. Tổng Tử Kính khoát tay, thị vệ tuy lo lắng nhưng vẫn buông kiếm lùi về một bên. Trên bãi đất trống, hai nam nhân đứng mặt đối mặt.

A Tang và Ấu Thanh vén rèm lên nhìn ra ngoài. Sắc mặt Ấu Thanh tái nhợt, lo lắng cau mày. A Tang đỡ nàng, rất sợ nàng kích động sẽ rơi khỏi xe.

Tiếng nói của Tổng Tử Kính rất trầm ổn: “Ngươi hận ta diệt toàn tộc nhà ngươi, muốn giết ta hả giận, ta không còn lời nào để nói. Tổng Tử Kính ta chết không đủ, thủ hạ của ta cũng sẽ không trả thù cho ta, ân oán giữa hai nhà Triệu Tống lúc đó có thể giải được rồi. Thế nhưng, hiện giờ ta chưa thể chết được.”

Triệu Nguyên Lạc cười khẩy.

Tổng Tử Kính làm như không thấy nói: “Ta gánh trách nhiệm nặng nề, trách nhiệm với quốc gia. Mới vừa bình định, ta có rất nhiều chuyện phải hoàn thành.” Nói đến đây, hấn tự giấu nở nụ cười: “Ngươi muốn giết ta, ta có thể bình thân nhận lấy cái chết, nhưng không phải hiện tại.”

Khóe miệng Triệu Nguyên Lạc giật giật nói: “Đúng vậy, Đại Tề sao có thể thiếu Tổng thừa tướng? Chỉ là, người từng có tình có nghĩa, tiêu dao cùng ta kia mới là Tổng Tử Kính. Tổng thừa tướng hiện giờ, cùng ta chỉ có thù diệt môn.”

Sắc mặt Tổng Tử Kính âm trầm. Đi tới nước này là điều không ai mong muốn.

“A Lạc, ta không muốn giải thích gì. Ngươi có cha mẹ, ta cũng có.”

Triệu Nguyên Lạc cười nói: “Đúng vậy. Nợ máu của Triệu gia không chỉ là một chuyện này không đâu.”

“Ta tự nhận không có gì xấu hổ, nhưng ngươi muốn cùng ta một sống một chết, ta đành phải phụng bồi.”

Triệu Nguyên Lạc nhếch môi, một chữ không nói.

Tổng Tử Kính cười nhìn hấn: “Huống hồ, vì Phù Dung, ta cũng nên làm rõ ràng với ngươi.”

Sắc mặt Triệu Nguyên Lạc càng sa sầm xuống: “Người căn bản không có tư cách nhắc tên nàng!”

Mưa ngừng hẳn, ánh mắt trời yếu ớt chiếu xuống. Hơi nước nồng đậm trong rừng già, mọi người đều bị bao phủ bởi một tầng sương trắng như lụa.

Tống Tử Kính ngửa đầu nhìn trời: “Bi kịch của nàng một nửa vì ta, một nửa vì Triệu gia các người.”

Triệu Nguyên Lạc nói: “Nếu nàng không thích người, nếu người không trêu đùa nàng. Nàng vốn sẽ không chết!”

Tống Tử Kính nói: “A Lạc, người nghĩ rằng trước đây chúng ta chưa từng phát hiện sao?”

Triệu Nguyên Lạc cắn răng nói: “Vẫn như xưa, tất cả đều nằm trong bàn tay người.”

Tống Tử Kính cúi đầu: “A Lạc, người thông minh như vậy, vì sao lại nhìn không rõ?”

“Đúng vậy, ta không rõ.” Triệu Nguyên Lạc cười khổ, rút kiếm ra.

“Đừng!” Ấu Thanh kêu lên, rơi lệ đầy mặt.

A Tang hoảng hốt đỡ lấy nàng. Ấu Thanh hắt A Tang ra: “Đừng kéo ta!” Thế nhưng A Tang vẫn nắm tay nàng không buông.

Tống Tử Kính nhìn về phía bọn họ, bình tĩnh nói: “Ấu Thanh, người theo ta đã bao lâu rồi?”

Ấu Thanh sững sốt: “Ta... Ta theo tiên sinh đã năm năm...”

“Năm năm qua, người luôn cho vào trà của ta một chút Nguyệt Nhụy, cho dù lần này ra ngoài cũng không ngừng phải không?”

Huyết sắc trên mặt Ấu Thanh hoàn toàn không còn, toàn thân run run, không thể tự kiềm chế.

“Tiên sinh...”

“Người đã biết?” Triệu Nguyên Lạc bật thốt.

Tống Tử Kính cười nói: “A Lạc, ta qua lại với Triệu gia các người nửa đời người, các người có chiêu thức gì, ta rõ ràng hơn ai hết. Hơn nữa, chiêu này, chẳng phải năm đó Phù Dung từng dùng hay sao?”

“Vậy người còn giữ nàng ở bên cạnh người nhiều năm như vậy?” Triệu Nguyên Lạc lớn tiếng hỏi.

Tống Tử Kính nhìn về phía Ấu Thanh, khe thở dài. Vì sao biết rõ nàng lai lịch bất minh mà vẫn giữ lại. Một tiểu cô nương mười ba tuổi, tràn ngập ngưỡng mộ gọi hắn một tiếng tiên sinh khiến hắn cảm thấy rất thỏa mãn. Khiến hắn không kìm lòng được mà giữ đứa bé này lại, muốn nhìn xem lần này chính mình cố gắng có thể cứu được nàng hay không.

Hắn muốn bù đắp một chút gì đó.

Ấu Thanh nằm rạp trên xe, nước mắt tuôn như mưa.

“Tiên sinh! Ấu Thanh có lỗi với nhiều năm quan tâm bồi dưỡng của tiên sinh! Có lỗi với sự tín nhiệm của tiên sinh!”

“Ta cũng không phải tín nhiệm người.” Tống Tử Kính bất đắc dĩ cười.

Ấu Thanh muốn xuống xe, nhưng A Tang vẫn kéo nàng. Nàng động thủ không chút do dự, khoảng không nhỏ hẹp cũng không cản trở nàng tàn nhẫn ra chiêu, ai ngờ A Tang phản ứng nhanh nhẹn cấp tốc ứng đối, không chỉ dễ dàng né tránh chiêu thức của nàng mà còn rất nhanh đã chuyển thủ thành công, lưu loát phá hỏng chiêu thức của nàng, kìm chế mạch máu trên cổ tay nàng.

Ấu Thanh thất bại, lúc này mới kinh ngạc nhìn kỹ tiểu cô nương kia.

Về mặt A Tang vẫn hoảng hốt và thân thiết như trước, nhưng một cỗ nội lực không ngừng ngăn chặn gân mạch Ấu Thanh, khiến toàn thân nàng thoát lực, không thể động đậy.

“Người...”

“Tỷ tỷ đừng đi, bên ngoài nguy hiểm.” Khẩu khí của tiểu cô nương vẫn ngậy thơ như vậy.

Sắc mặt Ấu Thanh đã trắng xanh, mồ hôi lạnh tuôn ra.

Triệu Nguyên Lạc phát hiện có điều không đúng, cười lạnh: “Thì ra người đã an bài nhân thủ.”

Tổng Tử Kính bất đắc dĩ cười.

“Các người càng làm càng tuyệt tình. Đêm qua A Tang hạ Di Hồn Nhân cho Ấu Thanh, Ấu Thanh ra tay giết ta, ta mới xác định Ấu Thanh biết võ. Đã năm năm, có thể giấu ta năm năm, không dễ dàng.”

Ấu Thanh đã khóc không thành tiếng.

Triệu Nguyên Lạc nhìn dáng vẻ thương tâm của nàng, trong lòng hiểu ra, lửa giận bốc lên: “Tổng Tử Kính, người đúng là trời sinh đào hoa, phải một người tới là một người lỡ bước.”

Tổng Tử Kính dừng dừng nói: “Nói nhiều lời vô ích vậy làm gì? Vì Phù Dung, người muốn giết ta, vậy động thủ đi.”

Triệu Nguyên Lạc nóng máu, bị những lời này kích thích lập tức vung kiếm lên.

“Không...” Ấu Thanh hô to: “Hầu gia, Phù Dung tiểu thư tự sát! Không phải tiên sinh giết!”

Kiếm trong tay Triệu Nguyên Lạc thoáng ngừng, Tổng Tử Kính mượn khoảng khắc này xuất ra một chưởng đánh tới.

Thủ hạ hai bên xem thời cơ cũng lập tức hành động. A Tang điểm một cái lên huyết đạo của Ấu Thanh, kéo nàng về trong xe.

Ấu Thanh mở to hai mắt, không ngừng rơi lệ, chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau ngoài xe. Những cảnh tượng trước kia hiện ra trước mắt.

Còn nhỏ cha mẹ đã mất, ca ca mang theo nàng vào Triệu gia, ca ca làm tạp dịch, nàng làm tiểu nha hoàn. Sau đó có người đến kiểm tra gân cốt nàng, lại dùng tính mạng ca ca để áp chế, muốn huấn luyện nàng làm tử sĩ. Khi đó, nàng nhìn thấy Phù Dung tiểu thư mà bọn họ nói, cũng ở trong nhóm, nhìn có vẻ không khác gì những nữ hài tử khác. Chết lặng, cô đơn, nhỏ bé...

Những ngày đó nghĩ lại mà hoảng sợ, cuối cùng cũng kiên cường đến cùng, Triệu gia sụp đổ, trong cơ thể nàng mang độc, phải đi theo Triệu Nguyên Lạc. Cho đến khi bị đưa vào Tổng gia.

Tiên sinh tuần mỹ ôn hòa, cuộc sống bình tĩnh an nhàn, thật sự giống như một giấc mơ.

Nếu như giấc mơ này có thể không tỉnh lại thì thật tốt.

Triệu Nguyên Lạc khiếp sợ nhìn kiếm trong tay, mũi kiếm đang chảy xuôi dòng máu của Tổng Tử Kính.

“Sao... Sao có thể...”

Tổng Tử Kính mặt không còn chút máu, ôm bụng, vẻ mặt lại bình tĩnh nói: “Lẽ nào người đã quên... Ấu Thanh... hạ Nguyệt Nhụy...”

“Người!” Triệu Nguyên Lạc chấn động: “Người uống? Người rõ ràng biết nhưng vẫn uống?”

Tổng Tử Kính cười khở.

“Người ngu ngốc sao? Rõ ràng biết còn uống? Người muốn chết sao...”

“A Lạc.” Tổng Tử Kính nhẹ giọng nói: “Một kiếm này, là ta nợ người.”

Trong mắt Triệu Nguyên Lạc bốc lên hơi nước, liên tục lắc đầu: “Người, người cho rằng người nhận một kiếm của ta là có thể trả hết nợ nần sao?”

“Phù Dung, nàng thật sự là tự sát.” Tổng Tử Kính lão đảo nhưng vẫn đẩy Tổng Tam đang định đỡ hấn ra: “Người luôn nói ta hại chết nàng, thế nhưng người chân chính bức tử nàng chính là Triệu gia các người.”

Tay Triệu Nguyên Lạc run run: “Tổng Tử Kính, ta ra một kiếm nữa là có thể giết chết người.”

Tổng Tử Kính hoàn toàn thản nhiên: “Ta lại hy vọng người có thể buông tha ta, buông tha cho chính mình, đi đi. Giang hồ rộng lớn, tiêu diêu tự tại. Đó mới là những ngày người nên sống. Không nên giống ta, vĩnh viễn chìm trong vũng nước đọng này.”

“Còn chưa xong à?” A Tang đã có chút mất kiên nhẫn, lôi kéo Ấu Thanh hành động không tiện xuống xe: “Hai đại thúc này, hai người đầu nửa đời người rồi, có gì thú vị không? Người nhà cả hai chết hết, chính sự bây giờ chẳng lẽ không phải là mau mau cưới vợ sinh con nối dõi tông đường sao? Vì một cái rắm mà đánh đánh giết giết như thế. Người giết cả nhà ta, ta giết cả nhà người, con người chứ không phải rau hẹ, cắt một gốc là có thể mọc ra một gốc. Ngày sống thanh thoi quá đúng không! Ngày ngày đao phong liếm huyết mới biết chân chính hy vọng thiên hạ thái bình!”

Triệu Nguyên Lạc sững sốt. Tiểu cô nương này bước chân nhẹ nhàng, cương khí quanh thân, hiển nhiên là mang tuyệt kỹ. Trước kia Ấu Thanh lại chưa từng nhìn ra.

A Tang lộ ra nụ cười ngậy thơ: “Triệu đại thúc, hiện giờ người giết Tổng đại thúc, trở về chúng ta chỉ nói là sơn tặc làm, tuyệt đối không thừa nhận là Triệu gia làm. Ngài có cam tâm không?”

Triệu Nguyên Lạc nheo mắt lại.

A Tang lấy ra một chiếc ống trúc thổi lên. Núi rừng vắng vẻ bỗng vang lên tiếng loạt xoạt. Nhìn không thấy, thế nhưng mọi người đều cảm thấy trong rừng đang giấu thứ gì đó.

Triệu Nguyên Lạc gần từng chữ: “Thì ra người đã có mai phục.”

Tổng Tử Kính thề trong lòng là mình cũng không biết, nếu không hẳn cần gì phải ăn một đao. Hẳn bị đâm, cũng sẽ cảm thấy đau đấy nha.

A Tang cười hồn nhiên rạng rỡ: “Triệu đại thúc, ngài bỏ cuộc đi. Bằng trí thông minh của ngài, chạy trốn là thích hợp nhất, mưu sát người ta thì hơi thiếu một chút. Trở lại tu luyện đi, vài năm nữa hãy quay lại nhé.”

Tổng Tử Kính mở miệng nói: “A Lạc, người đi đi.”

Triệu Nguyên Lạc muốn tiến tới nhưng thị vệ Tổng gia đã ngăn cản đường đi.

“Người đi đi. Ta nợ người tình, nhưng không nợ người mạng. Chờ người hiểu rõ, nếu còn muốn giết ta, gửi tới một bức chiến thư, Tổng Tử Kính ta đương nhiên sẽ tiếp nhận.”

Triệu Nguyên Lạc đi rồi, Trên mặt đất chỉ còn lại thanh kiếm mà hắn cầm xuống.

Dùng toàn lực, hơn phân nửa ngập trong đất.

Thị vệ băng bó cho Tổng Tử Kính. Vết thương không quá nặng nhưng nhất định phải quay về kinh.

Ấu Thanh ngừng khóc, cúi đầu quỳ một bên.

Tổng Tử Kính nói: “Ấu Thanh, nếu người muốn đi, ta không ngăn cản người.”

Ấu Thanh như bị điện giật: “Tiên sinh muốn đuổi Ấu Thanh đi?”

Tổng Tam không nhịn được nói: “Ai dám giữ người lại?”

Tổng Tử Kính phân phó Tổng Tam đưa một bình ngọc nhỏ cho nàng: “Đây là giải dược cho độc trong người người, sau này người tự do rồi. Ta không oán giận người, người cũng chỉ bắt đắc dĩ. Ta thả người đi, cũng không phải đuổi người. Mà là người ra ngoài đi dạo, gặp nhiều nhìn nhiều, hiểu rõ con đường tương lai của mình.”

Ấu Thanh quỳ rạp trên mặt đất, khóc đến mức toàn thân run run, gần như thoát lực.

“Người theo ta năm năm, ngoại trừ hạ cho ta một chút tán công được, những chuyện khác đều làm rất tốt. Ta cũng nên cảm ơn người.” Tổng Tử Kính cười nói: “Đi đi. Sau này không ai có thể trói buộc người nữa. Trước đây có người chưa từng đạt được giấc mộng này, người cần thay nàng làm được.”

Ấu Thanh ăn giải được, ngồi xuống vận khí, kinh mạch bế tắc được khai thông, cảm giác lạnh lẽo khổ sở nhiều năm chậm rãi hòa tan, biến mất.

Tống Tử Kính vui mừng nhìn nàng.

Ấu Thanh không nói gì nữa. Nàng thề sẽ phải trở về, cần dùng cuộc đời mình để báo đáp, dù có bao nhiêu ngôn ngữ cũng không thể biểu đạt tâm trạng nàng lúc này.

Nàng mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

A Tang ngáp một cái, xoa xoa bụng. Trưa rồi, đói bụng rồi.

Nàng gãi gãi đầu cũng định rời đi.

“Xin dừng bước.” Tống Tử Kính giữ lại.

A Tang quay đầu, vẫn là vẻ mặt đơn thuần nghi hoặc: “Đại thúc muốn phát tiền công cho ta à?”

Tống Tử Kính nở nụ cười, chỉ nói: “Cảm ơn người, còn nữa, gửi lời hỏi thăm sư phụ người.”

A Tang cười lộ răng khểnh: “Đại thúc nói gì vậy? Vì sao ta nghe không hiểu.”

Tống Tử Kính cũng không biện giải. A Tang chớp mắt vài cái, thản nhiên rời đi.

Nàng hát: “Hoa loa kèn, hoa loa kèn nở, đổ rực...”

Tống Tam đỡ Tống Tử Kính, ngờ vực hỏi: “Nha đầu kia có thể tin không? Nàng cho nô tài giải được kia...”

“Nàng là đồ đệ của Ngọc Diện Từ Tâm.” Tống Tử Kính nói nhỏ: “Người cho rằng nàng thối sáo dẫn thủ hạ tới sao? Ha ha, tất cả đều là chim thú trong rừng thôi.”

Tống Tam giật mình mở to mắt.

Tống Tử Kính cười nhìn về phía bầu trời.

Một số kết thúc, một số còn đang tiếp tục. Hắn vẫn đợi như trước. Đợi cuộc sống khô khan này mang cho hắn một chút chờ mong, vui vẻ.

Chỉ là...

“Tống Tam này, chúng ta tiếp tục xuống phía Nam đi.”

“Thiếu gia, vết thương của ngài...”

“Nói với hoàng đế ta gặp sơn tặc bị thương, muốn nghỉ tĩnh dưỡng một tháng, không, hai tháng đi.”

“Thiếu gia, hoàng thượng lại sẽ oán giận.”

“Oán giận đi. Chúng ta cũng chẳng nghe được.”

“Vâng...”

78. Chương 78: Ngoại Truyện Nhật Ký Hàng Ngày

Mùng ba tháng hai, trời trong.

Mưa suốt một tuần, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy mặt trời, tuy vẫn còn mềm oặt như bọt biển ngâm nước. Hoa đào phía sau cung lại giống như được niệm chú, nở rộ chỉ sau một đêm. Phấn hồng, tuyết trắng, nhẹ nhàng yếu đuối bao trùm đầu cành.

Khi đang ăn sáng, Đại Bảo dùng tiếng nói non nớt của mình nỗ lực diễn tả rằng hoa hoa bên ngoài rất đẹp, ngồi trên ghế mà cái móng lắc liên tục, giống như bên dưới có lửa đốt. Nhị Bảo tuy chưa biết nói nhưng đã có thể i i a a giúp vui. Vì vậy, sau khi cha bọn trẻ lên triều trở về, mình dẫn chúng tới hậu viện ngắm hoa.

Đại Bảo chân vừa chạm đất đã bỏ chạy mất dạng, các ma ma vội vàng đuổi theo.

Đứa trẻ ba tuổi, không biết con cái nhà nào đầu thai, tay chân còn nhanh nhẹn hơn thỏ, có khi có thể bồi dưỡng thành kiện tướng điền kinh cũng nên. Cha bọn trẻ thấy vậy ột cái ôm an ủi, nói một thân võ công của mình cuối cùng cũng có người thừa kế, đang lên kế hoạch bồi dưỡng con gái trở thành võ lâm cao thủ một thời. Có điều, chàng có rất nhiều huyễn tưởng đối với tương lai của bọn trẻ, nhưng không được mấy cái có tính hiện thực, mình cũng mặc kệ chàng.

Nhị Bảo còn chưa biết đi, đành phải ngoan ngoãn ngồi trên đầu gối của mình, nhìn chị gái đầy hâm mộ. Tính cách của đứa bé này trầm lặng, chữ tò mò viết rành rành trong mắt, nhưng vẫn cẩn thận quan sát, không dễ dàng mở miệng, đói bụng, buồn giải quyết cũng chỉ kêu lên, không thích khóc. Cha thằng bé cũng vì thế mà vô cùng tự hào, nói đứa bé này trí tuệ trầm ổn giống chàng khi còn nhỏ, chẳng thềm ngẫm lại xem con trai mới tám tháng tuổi, trầm ổn con khỉ.

Đại Bảo chạy như điên trong rừng chán rồi, hái được một cành đào, trở lại bên cạnh mình, cầm hoa đùa với em trai. Đối với con bé, Nhị Bảo chính là một món đồ chơi lớn biết cử động, con bé thích thú vô cùng. Chị gái đang học nói, nói ngọng nói nghịu, lại bị gã cha già không đứng đắn của con bé dạy hư, lời nói ra thường khiến người ta cười ngất.

Đại Bảo: “Mẹ, đệ đệ.”

Mình: “Đúng, đệ đệ. Đại Bảo hái hoa cho đệ đệ à?”

Đại Bảo: “Đệ đệ, hoa, đẹp.”

Mình: “Đúng, hoa đẹp.”

Nhị Bảo vươn tay bắt hoa, Đại Bảo đưa hoa cho thằng bé, sau đó vươn bàn tay nhem nhuốc, ôm lấy cái đầu của Nhị Bảo, hôn bẹp một cái lên trán thằng bé.

“Đệ đệ ngon.”

Mình cười ha ha: “Đệ đệ không phải kẹo.”

Đại Bảo nghiêng đầu suy nghĩ một chút, có điều nha đầu này không thuộc trường phái thích suy nghĩ, nghĩ chưa được bao lâu đã không thềm nghĩ nữa, lập tức xoay người chạy mất.

Nhị Bảo ngồi trên chân mình quơ quơ chân nhỏ, mình liền ôm thằng bé đi dạo trong rừng một lát. Đứa bé này thừa kế cặp mắt to đen láy của cha, liên tục chuyển động nhìn ngó khắp nơi, thân thể nhỏ cũng ngó ngoáy như sâu.

Trẻ con lớn lên thật nhanh, hôm qua còn giống con khỉ nhỏ nằm trong lòng mình, không bao lâu sau đã có thể chạy theo chị gái khắp nơi.

Hoa đào trong cung hàng năm nở, bọn trẻ hàng năm lớn lên, chúng mình hàng năm già đi. Có một ngày sẽ giống như những cánh hoa, hóa thân vào bùn đất.

Mùng bảy tháng tư, đẹp trời.

Thời tiết tốt, cả nhà ra ngoài đạp thanh.

Bích Lạc hồ phía Tây thành luôn luôn là địa điểm dạo chơi ngoại thành mà chúng mình lựa chọn. Có điều hiện giờ tiết trời còn hơi lạnh, Đại Bảo lại hiếu động, mình và cha bọn trẻ đều phủ quyết đề nghị du hồ, đổi thành ăn cơm dã ngoại trên sườn núi.

Nhị Bảo đã ba tuổi rồi, tuy cũng hiếu động nhưng so với chị gái, thằng bé yên tĩnh hơn không chỉ một chút thôi đâu.

Chúng mình yên vị trên bãi cỏ, một miếng bánh còn chưa ăn xong, Đại Bảo đã bẻ gãy bốn cái cây nhỏ, đá bay sáu cục đá, bắt được ba con bướm, sau đó hùng dũng oai vệ, khí phách đầy mình nói muốn trèo cây.

Cha bọn trẻ nói với mình: “Chị bằng nà đi giám sát con bé đi. Chạy theo con bé nửa tháng, mỡ thừa trên bụng nà nhất định có thể tiêu hết.”

Mình tức giận không để đâu cho hết, gặm vài cái trên cánh tay chàng.

Phụ nữ chính là thiết thòi như vậy so với bọn đàn ông. Phụ nữ sinh con rồi, có mấy người vóc dáng không biến dạng, chỉ béo hơn vài cân như mình đã là tốt lắm rồi. Còn đàn ông ấy à, giữ dáng dễ hơn nhiều. Nay khi chàng cởi quần áo, cơ ngực cơ bụng không thiếu khối nào, cánh tay đầy sức mạnh. Thật là, thành thân đã nhiều năm lắm rồi, mỗi lần đi ngủ thấy chàng cởi quần áo vẫn còn đỏ mặt, tim đập.

Tưởng tượng xa quá rồi, khụ.

Vú nuôi và các cung nữ mồ hôi nhễ nhại mới túm được Đại Bảo trở về.

Mình dứt cơm cho con bé, rồi kể chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết cho con bé nghe. Con nhóc kia xả hết sức lực dư thừa ra rồi, cuối cùng cũng ngã đầu ngủ.

Nhị Bảo bị bắt tập nói, cũng muốn đọc sách. Có điều, thằng bé đọc sách, nhìn thấy một tờ là xé một tờ.

Cha thằng bé lại nói: “Thôi xong, thôi xong rồi. Tiêu gia chúng ta tuy xuất thân từ trên lưng ngựa, nhưng thằng nhóc này rõ ràng có thù oán với sách vở mà. Chúng ta sẽ không dạy ra một đứa con dốt đặc cán mai đâu chứ.”

Mình nói: “Chàng lo lắng sớm quá rồi đấy. Tuổi này làm gì có đứa trẻ nào không thích xé sách chơi.”

“Nhưng Đại Bảo làm gì có như vậy.”

“Đó là vì con bé nhìn thấy sách lập tức đá sang một bên. Chàng lo lắng Nhị Nhị không thích đọc sách, chỉ bằng lo cho Nhất Nhất còn thực tế hơn.”

Nói chung, sau khi hai đứa trẻ đều đã ngủ. Chúng mình ném bọn trẻ cho vú nuôi. Cha bọn trẻ và mình nắm tay nhau tản bộ ven hồ một lúc.

Gió nhẹ thổi qua, chúng mình đều nghĩ về thời tuổi trẻ đã qua.

Hai mươi lăm tháng năm, ngày mưa.

Vào hè, mưa thật là lớn, sinh nhật một tuổi của Nhị Bảo cũng sắp tới rồi.

Đại Bảo hơn tám tháng đã có thể bước đi, tới lượt Nhị Bảo bây giờ, tuy có thể đi vài bước nhưng vẫn không dám buông tay người lớn ra. Cha thằng bé vì thế mà luôn than thở, nói con trai mình sao lại có lá gan nhỏ như vậy.

Thật ra mình cảm thấy như vậy cũng không có gì to tát. Đứa bé này như vậy có thể thấy được tính cách rất cẩn thận. Tuy không biết tương lai thằng bé có năng lực trở thành người thừa kế của cha hay không, nhưng chỉ cần phần cẩn thận trầm ổn này đã rất thích hợp để trở thành một quân vương gìn giữ đất nước rồi. Bất cẩn, tùy hứng như cha và chị gái của thằng bé mới cần quan tâm thì có.

Buổi chiều, sư huynh Tiểu Trình tiến cung tìm mình, nói ra một chuyện khiến mình vô cùng khiếp sợ, chính là huynh ấy sắp thành hôn.

Ai nha! Đúng là việc vui mà!

Độc thân nhiều năm như vậy, mình còn tưởng huynh ấy định độc thân cả đời ấy chứ, cuối cùng huynh ấy cũng chịu lấy vợ rồi. Mình nghĩ sư phụ trên trời có linh nhất định cũng vui vẻ vô cùng.

Buổi tối, mình kể chuyện này cho cha bọn trẻ nghe. Hai chúng mình thương lượng muốn tặng sư huynh một chỗ ở ở kinh thành. Huynh ấy sắp thành thân rồi mà vẫn còn ở trong ký túc xá của y cục thì thật kỳ quái.

Mùng ba tháng sáu, mưa như trút nước.

Mình gặp được vợ chưa cưới của Tiểu Trình.

Chuyện này...

Mình luôn nghĩ sư huynh chính là một tên OTAKU.

Có điều tên OTAKU này lại có thể bắt cóc công chúa Bắc Liêu về nhà.

Còn nữa, một công chúa lá ngọc cành vàng, có nhất định phải học Hoàng Dung, giả nam trang đuổi theo đàn ông vạn dặm như vậy không?

Vì sao phương pháp trao đổi tình cảm của hai người lại bạo lực như vậy? Vì sao phải trói lại?

Này! S cũng được, M cũng tốt, một người hiện đại như tôi không ngại. Nhưng hai người có thể nể mặt thiếu niên nhi đồng ở đây không, vô liêm sỉ nha!

Buổi tối kể chuyện này với cha bọn trẻ. Ông chồng nhà mình nói đánh là thân, mắng là yêu ấy mà.

Mùng năm tháng sáu, trời âm u.

Khi nhìn thấy Đại Bảo trói con búp bê lại, cha bọn trẻ, người đề xướng đánh là thân mắng là yêu, cũng trói hai vợ chồng Tiểu Trình lại, ném lên xe gọi binh sĩ áp giải về Bắc Liêu.

Mình đứng ở cổng thành vẫy khăn tay đưa tiễn.

Bye bye nha, sư huynh. Cua được công chúa là chuyện vinh quang lắm đấy nha.

Quà mừng gì đấy muội sẽ đưa đến tận nơi.

Mùng mười tháng bảy, trời trong.

Mùa hè năm nay thật là nóng. Tuy trong cung điện vẫn tương đối mát mẻ nhưng trong y cục lại nóng không chịu nổi.

Sinh nhật một tuổi của Nhị Bảo rất cuộc cũng trải qua thuận lợi. Đứa bé này thật sự khiến người ta bớt lo. Năm đó, khi sinh thằng bé, nước ối vỡ không bao lâu thằng bé đã ra đời. Không giống khi sinh Đại Bảo, lẫn lộn cả một ngày một đêm.

Nói đến chuyện sinh con, Đồng Nhi cũng sắp lâm bồn rồi.

Cô ấy gả cho người tốt lắm, là thiếu giáo của ngự lâm quân, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại thương bà xã.

Có điều khi nhắc tới cô ấy, mình lại nghĩ tới Vân Hương. Nhắc tới Vân Hương, lại nghĩ đến Tổng Tử Kính nay vẫn còn độc thân.

Tuy cũng có mấy hồng nhan tri kỷ thế nhưng không lấy bất cứ người nào về nhà. Đã sắp ba mươi, ngay cả một đứa trẻ cũng không có. Nghe nói trưởng bối nhà huynh ấy đang thúc giục.

Cũng không biết trong lòng huynh ấy có tính toán gì không.

Mùng sáu tháng tám, trời quang.

Ngày hôm nay, Nhị Bảo mở miệng nói ra câu nói đầu tiên trong đời: “Mẹ.”

Được rồi, có lẽ không thể tính là một câu, chỉ có thể tính là một từ đơn thôi.

Người ta nói con trai trưởng thành muộn. Đại Bảo khi ở tuổi này đã nói được mấy câu rồi, còn thằng bé lúc này mới mở miệng.

Nhưng một khi đã bắt đầu, mọi thứ tới rất nhanh. Tới buổi tối, thằng bé lại bi bô kêu một tiếng “Cha”.

Cha thằng bé vui đến mức không để đâu cho hết, mạnh tay thưởng vú nuôi và cung nữ.

Đại Bảo cảm thấy không được quan tâm, buổi tối muốn cha ôm mình ngủ.

Mình thấy ông chồng nhà mình vui như vậy, trong lòng cũng thật sự thỏa mãn.

Đồng Nhi sinh một bé gái. Chính cô ấy vô cùng tiếc nuối, chồng cô ấy lại vui mừng khôn kể.

Hai mươi tư tháng mười, trời âm u.

Hôm nay chồng yêu tức giận trở về, nói với mình, Tổng Tử Kính muốn từ quan!

Mình cũng hoảng sợ kêu lên một tiếng, vô cùng khó hiểu.

Trong mấy năm làm việc vừa qua, huynh ấy công lao to lắm, quan hệ từ trên xuống dưới đều hài hòa, ngay cả một quyền cáo trạng cũng không có. Chức quan này đang làm tốt lắm, vì sao đột nhiên nói không muốn làm nữa?

Chồng mình nói, Tống Tử Kính nói đột nhiên cảm thấy cuộc đời không có phương hướng, quan trường quá buồn chán, định quay về quê cũ, tìm kiếm một cuộc sống mới.

Chuyện này, tuy nói tìm kiếm cuộc sống mới không có gì đáng trách, nhưng sắp ba mươi tuổi rồi, có việc tốt không làm còn bày đặt quay đầu làm lại làm chi. Mình nói, Tống tiên sinh này, huynh đang trải qua thời kỳ thanh xuân nổi loạn đấy à?

Việc này đúng là phiền hà. Cha bọn trẻ nói ý định của Tống Tử Kính rất kiên quyết, đã thế còn lằng lằng chọn người nối nghiệp từ lâu. Đương nhiên người tiếp nhận cũng rất không tệ. Nhưng sao huynh ấy có thể nhẹ nhàng bỏ lại tất cả để chạy trốn như thế?

Ba mươi tháng mười, mưa nhỏ.

Tống Tử Kính vô cùng kiên quyết. Mình cũng đã tự mình khuyên huynh ấy hồi lâu, huynh ấy không nể mặt, khiến mình giận đến mức muốn ngay lúc đó đập nát cái đầu cứng như đá hoa cương kia.

Cha bọn trẻ nói, nếu tâm huynh ấy đã không còn ở chỗ này, giữ lại thân huynh ấy cũng vô dụng, để huynh ấy đi thôi.

Tống Tử Kính nói mấy ngày sau huynh ấy sẽ lên đường về quê.

Mình nói hay ở quê có cô nương nào đang đợi huynh.

Huynh ấy cười cười, nói rằng biết đâu được đấy.

Mình tiễn huynh ấy đi, cả buổi tối chỉ biết thở dài.

Đại Bảo rất ngoan, thấy tâm trạng mình không tốt nên vẽ một bức tranh ình.

Chỉ là, con bé nói đây là mẹ và Xám Xám (con mèo nuôi trong nhà), nhưng vì sao trong ảnh lại là một vũng máu và một mụ phù thủy thể này?

Mười ba tháng mười một, trời lạnh.

Tống gia gửi thư, nói Tống Tử Kính mất tích rồi.

Một con người to như vậy, nói biến mất là biến mất thế nào được?

Lúc đầu mọi người còn nghi ngờ có người bắt cóc huynh ấy. Dù sao lẫn lộn chính trị nhiều năm như vậy, nói không chắc tội với người là không thể. Nhưng gã sai vặt và người chèo thuyền rơi xuống nước cùng huynh ấy đều bình yên vô sự bơi vào bờ. Người có võ nghệ lại biết bơi như Tống Tử Kính làm thế nào lại biến mất được?

Cha bọn trẻ hoàn toàn không có một chút lo lắng, chàng nói với mình, nhất định Tống Tử Kính trốn đi rồi. Có lẽ là muốn tách khỏi mọi người làm chút chuyện gì đó.

Mình hoàn toàn không còn lời nào để nói với dây thần kinh thô và vô tư của chàng.

Hai mươi tháng mười một, ngày gió to.

Tống Tử Kính vẫn không có tin tức. Thế nhưng dường như mọi người đều đã bình tĩnh chấp nhận. Bởi vì Tống gia phát hiện một lượng lớn tư liệu về thắng cảnh trong một bức thư của Tống Tử Kính.

Vì vậy, mình cũng có chút hiểu được, đại khái là Tống Tử Kính thực sự muốn bỏ lại tất cả, tách khỏi mọi người, đi du sơn ngoạn thủy rồi.

Đúng là một kẻ bốc đồng! Không biết làm vậy sẽ khiến người ta rất lo lắng sao?

Nhị Bảo mọc rằng nên rất khó chịu, khóc nháo không thôi. Đại Bảo bắt chước mình ôm thẳng bé dõ dõ dành dành, Nhị Bảo thế mà lại ngừng khóc.

Xem ra sinh nhiều một chút vẫn tốt hơn, quan tâm lẫn nhau, cuộc sống tương lai cũng có thể đỡ dần cho nhau.

Mình đề nghị với cha bọn trẻ, nói muốn nhân lúc còn trẻ sinh thêm đứa nữa, Nhị Bảo cũng đã hơn một tuổi rồi.

Mùng ba tháng mười hai, ngày tuyết rơi.

Sắp tới năm mới rồi, trong cung bắt đầu công việc chuẩn bị. Hàng hóa tiến cống từ khắp nơi cũng lục tục đưa đến.

Lúc này hàng năm hai chúng mình đều tương đối bận. Cha bọn trẻ vì đầu năm quốc sự nhiều, còn mình phải lần lượt triệu kiến các mệnh phụ. Hơn nữa thời gian này hàng năm, thân thích Tạ gia đều sẽ tiến cung thỉnh an.

Mình làm hoàng hậu lâu như vậy, Tạ gia vẫn y nguyên như trước. Ngoại trừ đại ca làm Lễ Bộ Thượng Thư, những con cháu trong dòng tộc vẫn tự mình đi từng bước vững chắc, không hề dựa hơi mình.

Bắc Liêu gửi thư đến, sư huynh nói công chúa có thai rồi. Tốc độ của đôi bọn họ cũng thật là nhanh.

Tổng Tử Kính vẫn không có tin tức gì. Cha bọn trẻ không có lấy một chút sốt ruột, chàng tin chắc chắn rằng Tổng Tử Kính chỉ đi chơi đây đó thôi.

Hai mươi mốt tháng mười hai, trời trong.

Rủ bọn trẻ ném tuyết, thật là vui.

Đại Bảo đúng là một nữ lực sĩ tí hon, đánh cho cha con bé hoàn toàn không thể chống đỡ. Ai nha, nha đầu kia nên là con trai mới đúng.

Nhị Bảo bước đi lảo đảo, mình cùng thằng bé đắp người tuyết. Đại Bảo còn mang cả áo choàng của mình cho người tuyết mặc.

Tôi nói với hai chị em, hai con phải giúp đỡ nhau, người tuyết cùng nhau làm được là người tuyết đẹp nhất trong thiên hạ. Tương lai bất kể các con bao nhiêu tuổi cũng phải nhớ kỹ người tuyết này.

Cha bọn trẻ cười mình, nói bọn trẻ còn nhỏ lắm, giờ nói đạo lý này còn hơi sớm.

Thật là, lão già như chàng thì biết cái gì.

Hai mươi tám tháng mười hai, ngày tuyết.

Tổng Tử Kính vẫn hoàn toàn không tin tức. Chỉ là, tôi nghĩ lúc này huynh ấy nhất định đang ở một nơi phong cảnh tươi đẹp nào đó, vừa phẩm rượu vừa thưởng tuyết.

Đêm ba mươi đã ở ngay trước mắt rồi, trong cung đang rộn ràng dọn vệ sinh. Mình cũng dẫn bọn trẻ đi lao động, để bọn trẻ cảm nhận được niềm vui và sự cực khổ khi làm việc, phải nuôi dưỡng tính cách cần lao của bọn trẻ. Tuy nhiên, Đại Bảo trên cơ bản là phá nhiều hơn dọn.

Buổi tối, bọn nhỏ đều đã ngủ. Tôi và cha bọn trẻ ngồi trong ấm đình, vừa uống rượu mơ vừa ngắm cảnh tuyết đêm trắng. Dưới ánh trăng mờ ảo, hai chúng mình giống như đều trở về thời niên thiếu.

Tuyết rơi đúng lúc đêm báo một năm bội thu.

Mình kéo tay chồng, đặt lên bụng.

Một năm này trải qua trong vui vẻ, tổ ấm lại sắp có thêm một sinh mệnh bé nhỏ mới.

Năm sau, cũng phải hạnh phúc như vậy nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-tan-dao-hoa>